

Giới thiệu Hán Tử Trên Núi Sủng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật

Tên gốc: 山里汉宠妻: 空间农女田蜜蜜

Editor: Hành Tây (Mon)

Nguồn: book.qidian.com/info/3692316

Convert: tangthuvien.vn

Thể loại: Xuyên không, điền văn, không gian

Tình trạng bản gốc: Hoàn

Tô Khả Phuong vốn là bậc thầy điêu khắc cư nhiên lại có cơ hội xuyên qua không gian đến thời cổ đại làm một nông phụ ở thôn Phong Quả.

Sau khi tỉnh dậy mọi chuyện thay đổi hoàn toàn đã biến cô thành nữ phụ đã có chồng.

Đối diện với tiểu thúc vô lý,

Bà bà và nhị thúc thờ ơ lạnh nhạt,

Cộng thêm một trượng phu phúc hắc,

Tô Khả Phuong cảm thấy mất mát,

May mắn trong tay có không gian,

Giúp nàng dọn sạch tất cả trở ngại,

Phu xướng phụ tùy cùng nhau tạo nên hạnh phúc...

Tác phẩm tag: Sủng văn, mẹ chồng nàng dâu, bao che khuyết điểm, chủng điền văn, lâu ngày sinh tình.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sủng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phiền toái tới cửa

Thôn Phong Quả là một thôn trang nhỏ không có tiếng tăm gì nằm ở phía đông nước An Tấn, cùng thuộc sự quản lý của tỉnh Dương Phong với thành Hộ Thanh Hà, trấn Đường Huyền, thôn Lâm An, thôn Hương Phụng cách nhau tương đối gần.

Thời gian tháng ba, vạn vật sinh sôi, chính là thời tiết vàng đẻ cây bừa vụ xuân, thôn Phong Quả vốn nên yên tĩnh lại bị trận đánh nhau cùng tiếng chửi rủa trước ngôi nhà lá cuối thôn rạch rách.

Tô Khả Phuong lên núi hái thảo dược trở về, từ xa xa nhìn thấy trước cửa nhà chồng mình tụ tập rất nhiều thôn dân.

Lẽ nào trong nhà xảy ra chuyện gì rồi?

Tô Khả Phuong cảm thấy lòng xiết chặt, dưới chân bước chân tăng nhanh thêm mấy lần.

Chen vào đám người, Tô Khả Phuong đứng lúc nhìn thấy các vị hương thân thôn Phong Quả đang đem mấy người phụ nữ đánh nhau chung một chỗ kéo ra.

Tập trung nhìn vào, trong đó một bên lại là thân mẫu (mẹ ruột) nàng Lư Thị và đại tẩu nhà mẹ đẻ Giả Thị.

"Nương, đại tẩu?"

Tô Khả Phuong còn tưởng mình hoa mắt chứ!

Mọi người đều biết, mẫu thân nàng Lư Thị chưa từng trở mặt cùng ai, đối với ai cũng hoà hợp êm thấm, cộng thêm việc phụ thân Tô Bằng là thôn trưởng của thôn Phong Quả, cho nên thường ngày mẫu thân cùng hương thân chung đụng rất hoà hợp, chưa bao giờ cùng người cãi vã, chứ đừng nói tới việc cùng người khác đánh lộn!

Nhưng... Rốt cuộc chuyện trước mắt này là sao?

Tô Khả Phụng vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc tiến lên kéo mẫu thân và đại tẩu kiểm tra một lượt, thấy quần áo trên người hai người dính đầy bùn đất, bụi tóc đều rối loạn, trên cổ mẫu thân còn có vết móng tay cào, trong lòng Tô Khả Phụng bỗng bốc lên lửa giận.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Tô Khả Phụng không kiềm chế được cơn giận xoay người trừng mắt về phía mẹ con Vương Thị và Đàm Tiểu Liên ở đối diện, giọng nói mang theo sự chất vấn rõ ràng.

Nàng hôn xuyên đến triều đại này gần hai tháng, từ lo lắng bất an lúc đầu đến chậm rãi bình tĩnh lại, tới bây giờ nàng đã hoàn toàn dung nhập vào thân thế này, tất cả đều nhờ sự chăm sóc cẩn thận cùng kiên nhẫn khuyên giải của Lư Thị, Tô Khả Phụng đã sớm coi Lư Thị là thân mẫu, giờ thấy mẫu thân bị thương, nàng làm sao có thể bình tĩnh được?

"Tô Khả Phụng, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện, lão nương còn tưởng ngươi chuẩn bị cả đời không gặp người đây!" Vương Thị vừa nhìn thấy Tô Khả Phụng, gương mặt mập mạp trương sưng bỗng vụn vỡ.

Nghe vậy, ánh mắt Tô Khả Phụng hơi trầm xuống, hoá ra hai mẹ con nhà này là vì nàng mà đến.

Trong ấn tượng, Vương Thị là người thôn Lâm An, có tiếng là bát phụ (người đàn bà đánh đá), cùng Giả Thị - người đàn bà đánh đá thôn Phong Quả nổi danh, nhưng nhìn bà ta lúc này có chút chật vật, hiển nhiên là không chiếm được tiện nghi trong tay Giả Thị.

Nghĩ cũng phải, Vương Thị chẳng qua chỉ nói miệng, mà đại tẩu nàng Giả Thị lại dũng mãnh, bình thường làm việc xuống ruộng so ra không kém nam tử, có thể đánh nhau thắng là chuyện bình thường.

Tô Khả Phụng quan sát Vương Thị xong, mới giật mình nhìn các hương thân này can ngăn, khuyên can từ lúc thấy nàng trong mắt đều ảm ảm mang theo hưng phấn, trong đầu thoáng hiện lên một đoạn ngắn ký ức vụn vặt.

Một lát sau, mặt Tô Khả Phụng đen lại.

Thì ra các hương thân ở đó nói chuyện "nơi nào có Tô Khả Phụng cùng Đàm Tiểu Liên nơi đó có bát quái", cộng thêm Vương Thị còn bày ra tư thế hưng sư vấn tội, bảo sao các hương thân đều có vẻ mặt xem kịch vui.

Nói đến ân oán của Tô Khả Phụng và mẹ con Vương Thị, phải nói từ vị hôn phu của Đàm Tiểu Liên - Đàm Trọng An.

Gia gia Đàm Trọng An và gia gia Đàm Tiểu Liên là một đôi cá mè một lứa (coi nhau cùng một hạng, không phân biệt trên dưới), hai người lúc còn sống đã cho Đàm Trọng An và Đàm Tiểu Liên訂 ra hôn ước từ bé, mà ca ca nguyên chủ Tô Khả Bân và Đàm Trọng An đang cùng nhau đọc sách trên huyện thành, giao tình của hai người không tệ, thời điểm nguyên chủ mới biết yêu vô tình gặp mặt Đàm Trọng An một lần, từ đó liền đem hán đặt trên đầu trái tim, thậm chí vì hán mà làm ra không ít chuyện ngu xuẩn.

Không cần hỏi, hôm nay Vương Thị và Đàm Tiểu Liên chạy đến tận cửa nhà nàng gây chuyện, khẳng định là vì Đàm Trọng An.

Tô Khả Phụng khó chịu nhíu mày, đây là lần đầu tiên sau khi xuyên không nàng chạm mặt mẹ con Vương Thị, mà Đàm Trọng An kia đến mặt nàng còn chưa nhìn thấy, nàng bỗng không hiểu hai người này hôm nay vì chuyện gì mà náo loạn tới tận cửa?

Ấn tượng còn tồn tại về Đàm Trọng An là dáng người cao lớn, ngũ quan miến cưỡng có thể xưng là khôi ngô, còn có hán chính là đồng sinh duy nhất của thôn Lâm An, đối với cái khác, Tô Khả Phụng không hề có ấn tượng.

Tóm lại có thể nói, nguyên chủ hoàn toàn không biết gì về nam nhân này, vậy mà nàng bất chấp lễ giáo trời buột, ánh mắt thế tục theo đuổi hán mãi không bỏ, Tô Khả Phụng thật sự không biết nên nói gì cho phải.

"A, bị lão nương nói trúng rồi sao? Chẳng qua là ngươi làm ra những chuyện bỉ ổi kia, mà còn mặt mũi ra ngoài gặp người?" Vương Thị thấy Tô Khả Phụng không lên tiếng, cho rằng nàng chột dạ, không khỏi nể nang thêm hăng: "Tô Khả Phụng, da mặt ngươi sao lại dày như vậy, thành thân rồi còn nghĩ tới nam nhân khác! Nữ nhân không tuân thủ nữ tắc, bảo sao nam nhân của ngươi ngày thành thân ngay cả khăn voan cũng không mở đã chạy mất."

"Xú bà nương, hai môi ngươi chép miệng nói chuyện, mà sao phun toàn phân thối?" Nghe vậy, Giả Thị tức vỡ phổi, chỉ vào mũi Vương Thị quát mắng: "Nam nhân của Phụng Nhi nhà ta chẳng qua là ra ngoài làm việc, đến lượt xú bà nương ngươi ở chỗ này đặt ba nói bốn à?"

Nhìn đại tẩu kích động, trong lòng Tô Khả Phụng ảm áp, đồng thời thay nguyên chủ áy náy không thôi.

Nàng quên nói trước đây nguyên chủ làm ra không ít chuyện ngu xuẩn, trong đó có một việc thiếu chút nữa đã trở thành hậu quả không cách nào挽回.

Vào mùa hè năm ngoái, nguyên chủ mang theo Tô Tư Hạo con trai duy nhất của ca tẩu đến bờ sông tắm rửa, đang tắm được một nửa thì nguyên chủ phát hiện Đàm Trọng An đi ngang qua thượng du dòng sông, không hề nghĩ ngợi liền bỏ lại cháu đuổi theo, làm hại đứa bé kia thiếu chút nữa chết đuối.

Sau đó đứa bé được người ta cứu lên, nhưng bệnh căn không dứt, bây giờ có thể bình an lớn lên hay không vẫn là ẩn số.

Tô Khả Phuong cũng mới biết, thời điểm khi đại tẩu sinh Hạo Nhi thân thể bị thương, đại phu nói tỷ lệ mang thai lần nữa rất nhỏ, nếu như Hạo Nhi thật sự có chuyện không may, Tô Gia có lẽ sẽ tuyệt hậu.

Thế nhưng hôm nay, đại tẩu lại có thể buông xuống thành kiến, hoàn toàn che chở nàng như trước đây, nói Tô Khả Phuong không cảm động là nói dối.

"Ha ha, thật sự là cười chết người!" Vương Thị nghe lời Giả Thị nói ngửa đầu cười ha ha, cái cảm thẹn cũng lay động theo: "Mọi người nghe một chút, nghe một chút, Giả Thị nói nam nhân của Tô Khả Phuong là ra ngoài làm việc đấy."

Đôi mắt nhỏ hẹp dài của Vương Thị hếch lên, trên mặt tràn đầy mỉa mai nói: "Mười dặm tám thôn ai mà chẳng biết thôn trưởng thôn Phong Quả lấy điều kiện lão đại Phó gia cưới Tô Khả Phuong, mới đồng ý cho người Phó gia ở lại thôn Phong Quả? Lão đại Phó gia chắc chắn là nghe được tức phụ của mình chưa qua cửa đã cho hán đội nón xanh mới tức giận bỏ đi, Giả Thị người không cần liều chết chống đỡ."

Sắc mặt Giả Thị lúc trắng lúc xanh, luận công phu mồm mép, nàng ấy nói không lại Vương Thị, hơn nữa Vương Thị cũng nói thật, thật sự Phó Gia không phải người thôn Phong Quả, mấy tháng trước là bọn họ tìm đến nhà, thỉnh cầu công công đồng ý cho bọn họ ở thôn Phong Quả lập hộ.

Lão đại Phó gia Phó Thần Hoàng đến đúng lúc lúc phu quân nàng Tô Khả Phuong nghỉ công ở nhà, sau khi cùng Phó Thần Hoàng trò chuyện cảm thấy Phó Thần Hoàng là người trầm ổn, người đàn ông có trách nhiệm, liền đề ra việc để hán cưới muội muội Tô Khả Phuong của mình, nếu như Phó Thần Hoàng đáp ứng, hán sẽ thuyết phục phu thân đồng ý cho bọn họ ở thôn Phong Quả lập hộ.

Phó Thần Hoàng chỉ cần nhắc một ngày liền đồng ý, lúc này mới có hôn sự của hai người, nhưng ai biết...

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Choáng váng mới nhận

Phu quân vốn một lòng nghĩ cho muội muội, không ngờ lại biến nàng thành trò cười cho cả thôn.

Chính vì thế, trong lòng Giả Thị cảm thấy phu quân nhà mình khiến cô em chồng thua thiệt, nên tức giận lúc đầu với nàng cũng tiêu tán hết.

"Vương Thị, người làm xấu thanh danh nữ nhi của ta, ta xé nát miệng người." Lư Thị tức run cả người, muốn xông lên liều mạng cùng Vương Thị, nhưng bị Tô Khả Phuong kéo lại.

Tô Khả Phuong bị bộ dạng của mẫu thân hù dọa, nàng lo lắng mẫu thân tức giận xảy ra chuyện, vội nhỏ giọng khuyên nhủ: "Nương, với loại người này nương càng tức giận, bà ta lại càng đắc ý, chúng ta đừng chấp nhặt với bà ta."

"Chuyện nhà ta không cần đại nương quan tâm." Tô Khả Phuong ngay cả mặt Phó Thần Hoàng còn chưa gặp, nên lời Vương Thị đá kích đối với nàng mà nói không quan trọng, nàng cũng không tức giận giống mẫu thân và đại tẩu, mà bình tĩnh nhìn Vương Thị: "Nói đi, hôm nay các người đến đây rốt cuộc là vì chuyện gì?"

Nàng không phải nguyên chủ, nàng không có khả năng tình nguyện vì một nam nhân không biết rõ gốc rễ mà cùng hai mẹ con này ba lần năm lượt trình diễn vũ kịch, cho nên nàng tính toán hôm nay kết thúc hết mọi chuyện.

"Còn ở trước mặt lão nương giả vờ? Tại sao lão nương lại tới trong lòng người rất rõ ràng." Tô Khả Phuong đậm nhạt như mây gió, vô tình kích thích Vương Thị, chỉ thấy thẹn đỏ trên mặt bà ta run lên lần nữa, xả giọng hét lên: "Mọi người đều đến đây mà xem, nhìn nữ nhân không cần mặt mũi này, thành thân rồi còn ở bên ngoài câu tam đáp tứ, thời gian trước còn cứng rắn nhét túi thơm vào ngực cô gia nhà ta, mọi người nói một chút, nữ nhân như vậy có phải nên bắt lại đìm sông hay không?"

Lời Vương Thị nói vừa ra khỏi miệng, trên mặt các hương thân đều ào ào lộ ra biểu tình quả nhiên là như vậy, bọn họ lập tức đoán nhất định là Tô Khả Phuong lại đi dây dưa Đàm Trọng An.

Trước kia thì cũng thôi, nhưng nay Tô Khả Phuong đã thành thân rồi, lại đi dây dưa Đàm Trọng An thì thật sự là quá không biết chừng mực rồi, khó trách mẹ con Vương Thị lại tức giận như vậy.

"Vương Thị người là xú bà nương lại gọi nước bắn lên người nữ nhi nhà ta, ta liều mạng với người."

Lư Thị vừa nghe hai chữ "đìm sông" vừa sợ vừa giận vừa vội, bắt đắc dĩ bị nữ nhi và mấy người phụ nữ lôi kéo, không có cách nào đánh tới Vương Thị.

Sắc mặt Giả Thị cũng thay đổi mấy lần.

Nước An Tấn dân phong cõi mờ, tình cảm nam nữ không tính là quá hà khắc, mặc dù nữ nhân không tuân thủ nữ tắc, chỉ cần người trong cuộc không

truy cứu, mọi người cũng một mắt nhắm một mắt mở, nhưng nếu người trong cuộc thật sự muốn truy cứu, nhẹ là đánh bằng roi, nặng thì chính là nhét vào lồng heo đim xuống nước.

Tô Khả Phương biết mẫu thân và đại tẩu lo lắng, vội nhỏ giọng trấn an: "Nương, đại tẩu, Vương Thị vu hãm con, con không phải loại không biết xấu hổ như vậy."

Người không cần mặt mũi là nguyên chủ.

"Muội thật sự không làm vậy?" Giả Thị tròn mắt hung tợn nhìn nàng, nhện tức nhỏ giọng hỏi.

Nha đầu này đức hạnh thế nào nàng biết rất rõ, nếu nha đầu ngốc tự mình đưa đồ riêng cho Đàm Trọng An thì nàng cũng không cảm thấy ngạc nhiên, chỉ là với tình hình trước mắt nàng không thể tức giận, nếu không nàng thật sự muốn dùng gậy đánh chết cái đồ ngu ngốc này.

"Đại tẩu, muội thật sự không đưa túi thơm cho Trọng An đại ca." Thanh âm Tô Khả Phương không lớn, nhưng các hương thân đứng đây đều nghe được.

Đúng vậy, Tô Khả Phương không có ý định thay nguyên chủ gánh trên lưng oan ức này, bởi vì một khi nàng thừa nhận, trước không đề cập đến việc bị đim sông, cả đời này nàng không có khả năng thoát khỏi tiếng xấu "Không tuân thủ nữ tắc", vĩnh viễn phải sống dưới ánh mắt khác thường của người khác, nàng choáng váng mới có thể nhận.

Còn nữa, mẹ con Vương Thị cũng không phải người lương thiện, nàng không muốn tổn công phu bồi các nàng.

"Thế nào? Ngươi dám làm mà không dám nhận? May mà lão nương đề phòng." Vương Thị nâng giọng, đôi mắt hẹp quét qua đám người, hô: "Đại Giang, ngươi lại đây nói cho mọi người một chút những gì ngươi nhìn thấy, để cho mọi người sớm thấy rõ bộ mặt của tiện nhân kia."

Bị Vương Thị điểm danh là Đàm Đại Giang ở thôn Lâm An, nương tử của hắn cũng từng sau lưng hắn trộm nam nhân, cho nên hắn thống hận những nữ nhân không tuân thủ nữ tắc, nghe Tô Khả Phương giáo huấn hắn đã sớm không nhìn được, đi qua đám người giận dữ hô: "Các hương thân, nàng mở mắt nói dối. Thời gian trước, lúc ta ở trên núi đón củi trở về, tận mắt thấy nàng và Trọng An huynh đệ dây dưa không dứt khoát đứng ở bờ sông, khi ta đến gần còn thấy trong ngực Trọng An huynh đệ rơi ra một cái túi thơm, nha đầu này nhìn thấy ta ngay cả túi thơm cũng không cần, xoay người bỏ chạy."

"Đàm Đại Giang, chúng ta nơi nào đắc tội ngươi, ngươi lại muốn hãm hại nhà chúng ta như vậy? Ngươi nói đi, rốt cuộc thì Vương Thị cho ngươi thứ tốt gì, để ngươi che dấu lương tâm kéo đến tận đây náo loạn, ngươi không sợ bị thiên lôi đánh sao?" Giả Thị chỉ vào mũi Đàm Đại Giang mắng to.

Giả Thị không ngốc, nàng tự nhiên biết mặc kệ Phương Nhi có trao đồ riêng hay không, hôm nay đều phải phủ nhận.

"Giả Thị, ngươi ngậm máu phun người. Lão từ lúc nào thì thu chỗ tốt từ Vương Thị? Lão từ dám thề với trời, nếu có một lời nói dối liền chết không từ tế." Đàm Đại Giang tức đến giọng, nhìn hắn giống người thu chỗ tốt của người rồi vu oan lung tung người khác sao?

Người cổ đại thờ phụng thần linh, Đàm Đại Giang ngay cả lời thề độc cũng nói rồi, các hương thân không hề chất vấn hắn, ánh mắt nhìn về phía Tô Khả Phương đều mang theo khiển trách.

Thấy thế, Vương Thị đắc ý vì mình đã dự kiến trước: "Các hương thân, lời của ta các ngươi không tin, lời nói của Đại Giang các ngươi tin chưa? Tô Khả Phương quyến rũ cô gia tương lai nhà ta, các ngươi không bắt nàng đim sông sao?"

Nếu lúc này Vương Thị nói muốn đem Tô Khả Phương đim sông Lư Thị chỉ xem như là lời bà ta lúc tức giận, nhưng bây giờ có Đàm Đại Giang làm chứng, Vương Thị còn luôn miệng nói bắt Tô Khả Phương đim sông, Lư Thị biết Vương Thị nói thật, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã đi.

Giả Thị vội vàng vươn tay ra đỡ bà an ủi: "Nương, nương yên tâm, chúng ta sẽ không trơ mắt nhìn Phương Nhi bị bắt đi đim sông."

"Đúng, đim sông!" Đàm Tiểu Liên ở một bên hưng phấn phụ họa.

Các hương thân vây xem thấy mẹ con Vương Thị không giống đang nói đùa, sắc mặt thay đổi, châu đầu ghé tai nói chuyện.

Nửa ngày, nương tử Thủy Sinh thường ngày thân thiết với Lư Thị không đồng ý mở miệng nói: "Vương Thị, dù Phương Nhi không nên đưa túi thơm cho Trọng An huynh đệ, nhưng bắt nàng đim sông có phải là hơi quá hay không?"

"Đúng vậy, đều là hương thân hương lý, nói ra để cho Lư Thị mang nàng về quản giáo là được."

"Phải đấy, đây là mạng người đấy! Vương Thị, ngươi khoan dung độ lượng đi."

Một người mở miệng trước, người khác sẽ dễ mở miệng khuyên can hơn, ào ào thay nhau vì Tô Khả Phương nói chuyện.

Vương Thị không nghĩ tới sự tình đã rõ ràng như vậy, những người này vẫn giúp Tô Khả Phương nói chuyện, tức đến mức suýt học máu, bà ta duỗi ngón tay mập mập chỉ về phía mọi người, nổi giận gân cổ họng mắng: "Lương tâm các ngươi đều bị chó gặm sao? Tô Khả Phương không tuân thủ nữ tắc, lão nương bắt nàng đim sông là có lỗi gì? A, đúng rồi, các ngươi đều là người thôn Phong Quả, đều phải nhìn sắc mặt của Tô Bằng, cho nên mới phải che chở cho nàng đúng không? Nhưng lão nương không sợ. Hôm nay bất kể có chuyện gì, Tô Khả Phương này nhất định bị đim sông."

"Đúng đấy, không thể bỏ qua cho tiện nhân kia!" Đàm Tiểu Liên nhìn về phía Tô Khả Phương trong mắt đầy âm độc.

An ca ca là của nàng ta, ai cũng không được đoạt!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nhớ kỹ ân tình

Tuy rằng Đàm Đại Giang thống hận nữ nhân không tuân thủ nư tắc, nhưng hắn không nghĩ lấy mạng của Tô Khả Phương, nghe Vương Thị nói muốn đem Tô Khả Phương chìm sông thì không khỏi hốt hoảng.

Nếu Tô Khả Phương thật sự vì thế mà chết, vậy hắn chính là đồng lõa?

"Vương thẩm, hay là chúng ta thôi đi." Đàm Đại Giang giật giật ống tay áo Vương Thị khuyên nhủ.

"Đại Giang, người đứng đó đừng đề ý đến chuyện này." Mặt Vương Thị kiên quyết.

"Vương thẩm, sẽ chết người!" Mặt Đàm Đại Giang nhanh chóng biến thành sợ hãi, mặt mũi trắng bệch.

"Đã bảo người đừng xía vào rồi, chuyện này không liên quan đến người!" Vương Thị không nhịn được vung tay Đàm Đại Giang ra.

Là người trong cuộc Tô Khả Phương vẫn thờ ơ lạnh nhạt đem thần sắc biến hoá của mọi người thu hết vào mắt, nàng biết các hương thân giúp nàng biện hộ, một phần là vì quan hệ của cha mẹ nàng, phần khác là vì các hương thân mặc dù có lòng bất quá, nhưng không có ý hại người, ngay cả Đàm Đại Giang cũng vậy.

Ở nơi này, người chân chính muốn đẩy nàng vào chỗ chết chỉ có đôi mẹ con ngoan độc Vương Thị và Đàm Tiểu Liên.

Ánh mắt Tô Khả Phương đảo qua mặt của mọi người, hơi mỉm cười, từ đáy lòng nói: "Các vị thúc bá đại nương, ca tâu các thím, ân tình hôm nay của mọi người Phương Nhi nhớ kỹ! Chỉ là —— "

Dừng một chút, Tô Khả Phương lại quét mắt qua liếc nhìn Vương Thị và Đàm Tiểu Liên, chém đinh chặt sắt nói: "Ta thật sự không đưa túi thơm cho Trọng An đại ca, Đại Giang đại ca chắc chắn là nhìn lầm rồi."

Nghe vậy, đột nhiên Đàm Đại Giang ngẩng đầu, thấy nàng ý vị thâm trường nhìn về phía mình, miệng hắn há to, cuối cùng đem lời nói bên môi nuốt trở về.

Hắn không thể hại người!

Đàm Đại Giang âm thầm nhắc nhở chính mình.

"Tô Khả Phương, người coi mọi người là đồ ngu sao? Đại Giang huynh đệ đã thề độc rồi, làm sao có thể nhìn lầm? Người đừng vì không có mặt mũi mà kiếm cớ. Mặc kệ người giảo biện thế nào đừng hòng lừa nương bỏ qua cho người."

Thật ra lúc bắt đầu Vương Thị nói muốn đem Tô Khả Phương đi chìm sông chẳng qua là do thuận miệng, sau đó thấy nữ nhi cũng nghĩ như vậy, liền cảm thấy đây là một ý kiến hay một lần vĩnh viễn trừ đi hậu họa.

"Kiểm có? Bản cô nương khinh thường lắm." Tô Khả Phương cười lạnh một tiếng, đối mặt với các hương thân nói: "Các vị thúc bá đại nương, ca tâu các thím, nếu như mọi người không tin ta, ta cũng có thể thề với trời, ta mà đưa túi thơm cho Trọng An đại ca, sẽ bị thiên lôi đánh chết."

Nếu như lời thề độc cứ nói là ứng nghiệm, chỉ sợ trên đời này không còn bao nhiêu người sống. Tô Khả Phương nàng sống hai đời chưa bao giờ tin tưởng lời thề.

Lư Thị và Giả Thị nghe Tô Khả Phương nói lời thề độc, trong lòng hoảng sợ, muốn ngăn cũng không kịp.

Hai người nhìn về mặt lạnh nhạt của Tô Khả Phương, bắt đầu có chút không đoán ra, chẳng lẽ nàng thật sự bị Vương Thị vu oan?

Nhìn Tô Khả Phương thề độc, đám người vây xem bỗng sôi trào.

"Phương Nhi, cháu điên rồi phải không? Lời thề độc đâu phải là thứ có thể tùy tiện nói?"

Nương tử Thủy Sinh cho rằng Tô Khả Phương vì nhất thời tức giận mới nói ra lời thề độc, khiến cho bà ấy quá sợ hãi.

"Thủy Sinh thẩm, cháu thân thẳng không sợ bóng nghiêng, chuyện cháu chưa từng làm, phát lời thề độc thì có làm sao?" Tô Khả Phương nhìn về phía bà ấy cười trấn an.

"Cháu nói là... Cháu thật sự oan uổng?" Nương tử Thủy Sinh nửa tin nửa ngờ quét mắt liếc nhìn mẹ con Vương Thị.

Nếu như lời của Phương Nhi là thật, hai mẹ con Vương Thị đúng là quá độc ác.

Thật ra ý nghĩ của mọi người và nương tử Thủy Sinh giống nhau, mới đầu cũng cho rằng Tô Khả Phương nhện không được tức giận mới phát lời thề độc, hiện tại thấy Tô Khả Phương nói lời thề son sắt, cũng bắt đầu chần chờ.

Đàm Đại Giang và Tô Khả Phương đều phát lời thề độc rồi, nhưng rốt cuộc lời nói của ai mới có thể tin?

"Thủy Sinh thăm, đừng nói tới việc nay cháu đã thành thân, do dù cháu còn chưa thành thân, cháu cũng không có khả năng làm ra loại chuyện đồi phong bại tục này."

Tô Khả Phương nghiêm túc nói, chỉ là khi nàng vừa nói xong, sắc mặt của mọi người đều trở nên cổ quái.

Tô Khả Phương cười rạn rở, tiếp tục nói: "Cháu biết, mọi người đối với cháu hiểu lầm rất nhiều, nhưng dù mọi người có tin hay không, cháu đối với Trọng An đại ca chỉ có tình cảm huynh muội."

"Người nói vậy!" Vương Thị tức đến mức mặt mày méo mó quát: "Những việc hạ tiện trước kia người làm mọi người đều biết, hiện tại người nói với chúng ta người đối với An Nhi chỉ có tình cảm huynh muội, ai mà tin? Các hương thân, các người tin sao?"

"Làm sao mà không tin?" Giả Thị là người đầu tiên mở miệng cất giọng hô: "Các hương thân, Phương Nhi nhà ta từ nhỏ đã thành thật, chuyện đã làm liền nói đã làm, nhưng chuyện chưa làm đánh chết nàng cũng không nhận, những chuyện này mọi người ở gần nàng đều biết."

Ý nghĩ duy nhất trong đầu Giả Thị lúc này là không để cho cô em chồng bị chìm sông, những các khác nàng ấy không quan tâm nhiều như vậy.

"Giả Thị nói đúng, ta tin tưởng Phương Nhi!" Nương tử Thủy Sinh nghiêm túc nói.

Không riêng nương tử Thủy Sinh, tất cả những người dân sống ở thôn Phong Quả đều biết Tô Khả Phương đích thực là một người thành thật, sẽ không nói dối, nghe Giả Thị nói như vậy, công thêm việc Tô Khả Phương phát lời thề độc, mọi người nghĩ kỹ đều tin tưởng Tô Khả Phương.

Tô Khả Phương không nói láo, vậy người nói láo chỉ có thể là Đàm Đại Giang.

Thôn dân thôn Phong Quả bản tính thuần phác thiện lương, ở trong mắt của họ, Vương Thị ở thôn Lâm An ngày thường chẳng qua là thích náo loạn một chút, cũng không được tính là người đại gian đại ác, nhưng họ vạn vạn không nghĩ tới hôm nay Vương Thị lại vì một cái tội danh không có thật muốn đẩy Tô Khả Phương vào chỗ chết, ánh mắt mọi người nhìn về phía bà ta đều trở nên căm ghét và đề phòng.

"Mọi người đừng bị nàng lừa!" Đến lúc này Vương Thị mới phát hiện ra chính mình từng bước một tiến vào cạm bẫy Tô Khả Phương bày ra, trong lòng kinh hoàng thất sắc hô: "Nàng nói ra lời thề độc chẳng qua là để lừa gạt mọi người đồng tình thôi, nếu không thì kiểu gì nàng cũng bị chìm sông, cho nên lời thề độc này của nàng căn bản không thể tin."

Thấy Vương Thị một câu nói toạc ra ý đồ của mình, Tô Khả Phương không khỏi liếc bà ta một cái, nhưng lúc này hương thân đã thấy rõ dụng tâm hiểm ác của bà ta, ai còn dám tin tưởng bà ta nữa?

"Ta thề độc không thể tin, vậy người phát lời thề độc cho mọi người nghe một chút đi." Tô Khả Phương nhếch môi cười, ung dung thông thả nói: "Ta cũng không làm khó người, không phải người luôn mồm nói cái túi thơm kia là của ta sao? Vậy người lấy cái này ra để thề độc đi, nếu như cái túi thơm kia không phải ta tặng, người liền bị thiên lôi đánh chết thế nào?"

Nghe vậy, mặt Vương Thị biến sắc, ngoài miệng trong yếu kêu lên: "Lão nương, lão nương sẽ không bị người lừa!"

Tô Khả Phương bộ dạng trấn định tự nhiên làm cho ý nghĩ vốn kiên định của Vương Thị cũng dao động, cho nên lời thề độc này bà ta thật không dám nói.

Tô Khả Phương cười kiêu khích: "Người không dám sao?"

Vương Thị ghen, nhìn ánh mắt giễu cợt của Tô Khả Phương sắc mặt chậm rãi trở thành màu gan heo.

Mọi người ở đây ngoại trừ mẹ con Vương Thị và Đàm Đại Giang ra đều là người thôn Phong Quả, Tô Khả Phương biết kể từ lúc nàng nói ra lời thề, tin tưởng của mọi người sớm đã nghiêng về phía nàng, như vậy là đủ rồi, nàng cũng không nguyện ý tiếp tục cùng hai mẹ con này liên lụy không rõ.

Nghĩ kỹ xong, Tô Khả Phương lại mở miệng nói: "Vương đại nương, Đàm Tiểu Liên, hôm nay nhân dịp các hương thân đều ở đây, chúng ta đem mọi chuyện nói rõ ràng đi."

"Cái gì?" Đàm Tiểu Liên cũng bắt đầu đối với chuyện túi thơm chần chờ, cho nên không còn dũng khí giống như vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Xoay chuyển cục diện

"Đàm Tiểu Liên, ta thừa nhận từ trước đến nay ta đối với Trọng An đại ca có hảo cảm, nhưng tất cả chỉ giới hạn ở tình cảm huynh muội, giống như tình cảm của ta với ca ca ta vậy, ta thường thức (đánh giá cao), kính trọng bọn họ, tình cảm của ta đối với Trọng An đại ca và ca ca ta giống nhau..."

"Ta không tin, người nào có đối tốt với ca ca mình như vậy?" Đàm Tiểu Liên không hề nghĩ ngợi đánh gãy lời nàng, nữ nhân này vừa nhìn thấy An ca ca của nàng ta thì như bị rút hồn, nàng ta tin nàng mới là lạ.

Tô Khả Phương lơ đãng mỉm cười: "Mỗi người một phương thức biểu đạt khác nhau, giống như tất cả mọi người ở đây, có ai đảm bảo mỗi đứa con mình sinh ra tính tình đều giống nhau không?"

"Đàm Tiểu Liên, ta hỏi người, ta thường thức ca ca của mình là sai sao? Ta kính trọng ca ca của mình cũng là phạm pháp sao?"

Vào giờ khắc này, điều duy nhất khiến Tô Khả Phương cảm thấy may mắn là nguyên chủ còn có chút lòng xấu hổ, ngoại trừ Đàm Trọng An, không có người thứ ba biết rõ tâm ý của nàng với Đàm Trọng An, cho nên nàng phạm vào những chuyện ngu xuẩn kia chỉ cần lấy ra một chút dẫn chứng và đạo lý, liền có thể thay đổi phương hướng suy nghĩ của mọi người.

"An ca ca không phải ca ca của người. Người đối với hắn làm sao chỉ có thể là tình cảm huynh muội chứ?" Đàm Tiểu Liên phản bác.

Nàng ta không biết miệng lưỡi của Tô Khả Phương từ khi nào trở nên bén nhọn như vậy? Chết đều bị nàng nói thành sống được.

"Đàm Tiểu Liên, người điếc sao?" Giả Thị khiển trách quát: "Phương Nhi vừa mới nói rằng coi Trọng An huynh đệ như ca ca của mình."

"Đó cũng không phải là ca ca ruột." Đàm Tiểu Liên tức đến mức nước mắt đều chảy ra, những người này tại sao chỉ tin tưởng tiện nhân kia mà không tin tưởng nàng ta vậy?

"Tô Khả Phương, người coi mọi người đều mù sao? Ánh mắt người nhìn An Nhi mà giống như người nhìn ca ca sao?" Vương Thị và Đàm Tiểu Liên không hổ là mẹ con, đến suy nghĩ cũng giống nhau.

"Muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lý do, Vương đại nương hôm nay không phải là muốn ta chết sao?" Tô Khả Phương cười lạnh, thành công làm Vương Thị thay đổi sắc mặt.

Tự Vương Thị biết này bà ta nghĩ muốn giết Tô Khả Nghi đã làm dân chúng phẫn nộ, hiện tại bà ta nói gì cũng không có ai giúp, trong lòng vừa tức vừa gấp.

Đột nhiên, khoe mắt Tô Khả Phương liếc thấy một gương mặt vừa quen vừa lạ đứng trong đám đông, ý niệm trong lòng nhanh chóng xoay chuyển.

Chỉ thấy nàng chớp đôi mắt hạnh, không để ý đến Vương Thị mà nhìn Đàm Tiểu Liên liếc mắt một cái, nói: "Đàm Tiểu Liên, người không phải xoắn xuýt chuyện cái túi thơm kia sao? Vậy người hỏi Đại Giang đại ca một chút, hắn ở nơi nào, khoảng cách bao xa nhìn thấy ta đưa túi thơm cho Trọng An đại ca?"

"Đại Giang đại ca?" Đàm Tiểu Liên thấy Đàm Đại Giang không quan tâm, liền hô lên.

Mắt thấy Tô Khả Phương sắp thay đổi cục diện, Đàm Đại Giang lo lắng mình mở miệng sẽ khiến Vương Thị quay ra cản ngược Tô Khả Phương không thả, nên có chút do dự.

"Đại Giang đại ca, người cứ nói thật đi, nói không chừng tất cả chỉ là hiểu nhầm." Tô Khả Phương từng bước hướng dẫn nói.

Đàm Đại Giang ngẩng đầu, chống lại ánh mắt chứa ý cười như chủ định từ trước của Tô Khả Phương, do dự một chút mới mở miệng nói: "Vào hai tháng trước, thời điểm ta lên núi đón củi trở về nhìn thấy người và Trọng An huynh đệ đứng ở bờ sông. Lúc đó, ta đứng nhìn cách các người khoảng vài chục trượng."

"Đại Giang đại ca, người nhớ lại một chút. Lúc đó ta quay lưng về phía người hay quay mặt về phía người?"

"Hình như là quay lưng về phía ta."

"Người chắc chắn chứ?" Tô Khả Phương truy vấn.

"Chắc chắn." Đàm Đại Giang ngập ngừng, nặng nề gật đầu.

Đàm Đại Giang trả lời giống trong dự liệu của Tô Khả Phương, nàng cười cười, lại hỏi: "Vậy Đại Giang đại ca nhìn thấy ta lấy túi thơm từ tay áo đưa ra?"

"Người quay lưng về phía ta, ta làm sao có thể thấy được?"

Đàm Đại Giang lờn vừa ra khỏi miệng liền ngáy ngẩn cả người.

Đúng rồi, hần không tận mắt thấy nàng đưa túi thơm ra ngoài, vừa rồi tại sao lại khẳng khẳng khẳng định cái túi thơm kia là của nàng?

Nghĩ tới vừa nãy mình nhất thời xúc động thiếu chút nữa làm hại tính mạng của Tô Khả Phuong, cả người Đàm Đại Giang đều chảy mồ hôi lạnh.

"Phuong Nhi, là Đại Giang đại ca oan uống người rồi. Là Đại Giang đại ca có lỗi với người." Đàm Đại Giang vạn phần hối hận nói.

"Không có việc gì, ai cũng có lúc nhìn nhầm, ta không trách người!" Tô Khả Phuong cười không thêm đề ý chút nào.

Tô Khả Phuong càng không tính toán, Đàm Đại Giang càng cảm thấy khó chịu, hần thở dài một hơi thật sâu, nói: "Phuong Nhi, chuyện ngày hôm nay là Đại Giang đại ca nợ người, ngộ nhờ có một ngày người có việc cần nhờ Đại Giang đại ca, cứ mở miệng."

Đàm Đại Giang áy náy nói xong, liền xoay người rời khỏi thôn Phong Quả.

"Ai, chuyện gì thế này? Làm trì hoãn lão tử xối đất."

Đàm Đại Giang vừa đi, kịch nháo coi như hạ màn, thôn dân thôn Phong Quả cũng lần lượt rời đi, trước khi đi còn không quên oán giận mẹ con Vương Thị khiến bọn họ trì hoãn việc đồng áng.

Mẹ con Vương Thị tức đến xanh mét hết cả mặt mày, hai người thậm chí còn không hiểu tại sao tình thế lại thay đổi nhanh như vậy, rõ ràng là vạch trần bộ mặt không tuân thủ nữ tắc của Tô Khả Phuong, đến cuối cùng tại sao họ lại thành người bị chỉ trích?

Hương thân lần lượt rời đi, đúng lúc này Đàm Tiểu Liên lại nhìn thấy bóng dáng người trong lòng.

"An ca ca, tại sao ca cũng ở đây vậy?" Mắt Đàm Tiểu Liên tỏa sáng, mừng rỡ như điên chạy qua.

Đàm Tiểu Liên vừa thấy Đàm Trọng An chuyện gì cũng ném ra sau ót, Vương Thị thấy hần đến, tiến lên kéo tay hần vội vàng hỏi: "An Nhi, vừa rồi lời Đại Giang nói người đều nghe được đúng không, người thành thật nói cho thím, cái túi thơm kia là của ai?"

Đàm Trọng An đứng yên nhìn thoáng qua Tô Khả Phuong, đối mặt với cặp mắt hạnh ẩn chứa ý cười trong trẻo không hề có chút tạp chất, không hiểu sao đáy lòng hần dâng lên một tia khác thường, hần còn chưa kịp suy nghĩ đã ma xui quỷ khiến nói: "Túi thơm nào? Cháu chưa bao giờ thấy qua."

Khỏe môi Tô Khả Phuong xẹt qua một nụ cười, thật ra nàng sớm nhìn thấy hần rồi, chỉ không rõ tại sao từ đầu đến cuối hần đều bày ra bộ dạng mọi chuyện không liên quan, cho nên nàng hai tay cùng chuẩn bị, hôm nay kết quả này là tốt nhất.

Đàm Trọng An và ca ca có tình nghĩa đồng môn, Tô Khả Phuong chính là cuộc xem hần có vì giao tình với ca ca mà giúp nàng một tay. Đương nhiên, nếu hần không cố kỵ tình cảm với ca ca nói ra hết mọi chuyện nàng cũng không sợ, hần bắt đầu đứng trách nàng bất nghĩa, đến lúc đó nàng có thể cắn ngược lại nói hần cố tình dẫu túi thơm của nàng không chịu trả lại.

Tóm lại, nàng sẽ không để mình gánh danh không tuân thủ nữ tắc.

"An Nhi, vừa rồi Đại Giang đại ca nói nhìn thấy một cái túi thơm từ trong ngực người rơi ra, người làm sao có thể không nhìn thấy?" Vương Thị đột ngột cất cao thanh âm, rõ ràng không tin tưởng hần.

Nghe lời nói của mẫu thân, lúc này Đàm Tiểu Liên mới nhớ tới mục đích ngày hôm nay, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn về phía hần

Giọng nói chất vấn của Vương Thị làm cho Đàm Trọng An rất không vui, hần lạnh mặt xuống: "Không nhìn thấy là không nhìn thấy. Vương thím, không còn sớm nữa rồi, cháu đi về trước, ngài và Tiểu Liên cũng đi về sớm đi."

Đàm Trọng An nói xong liền hướng về phía Lư Thị và Giả Thị gật đầu tạm biệt, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

Ai cũng không phát hiện ra, một khắc Đàm Trọng An xoay người kia trên mặt hần lướt qua tia ảo não.

Trước nay hần khinh thường đề ý tới những chuyện ngu xuẩn của Tô Khả Phuong và Đàm Tiểu Liên, nhưng vừa rồi tại sao hần lại thay Tô Khả Phuong che giấu?

Đúng rồi, ngay từ đầu khi hần nhìn thấy những người này cái lộn hần đã muốn rời đi, nhưng lại nghe thấy Tô Khả Phuong không chút chột dạ lừa dối các hương thân, năm mười mọi người dặt đi, còn nói đem hần coi như ca ca mà đối đãi, cho nên hần mới vì tâm tò mò mà lưu lại.

A, ca ca...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Họa thủy đông dẫn(*)

(*) Tránh né, dẫn chuyện xấu từ nơi này đến nơi khác cũng gây họa cho mình. (Google)

"An ca ca ~ " "

Đàm Tiểu Liên thấy Đàm Trọng An rời đi không chút lưu luyến, vừa tức vừa thất vọng, dậm chân đuổi theo.

"Đàm Tiểu Liên, dù sao cũng quen biết ta hảo tâm nhắc nhở ngươi một câu, An ca ca của ngươi quanh năm suốt tháng ngoại trừ ngày mưa và ngày nghỉ công mỗi tháng thì cơ bản đều gốc ở trong thành, ngươi cũng biết, các tiểu thư trong thành không phải thôn cô như chúng ta có thể so sánh, An ca ca của ngươi tài mạo song toàn, có cô nương gia coi trọng cũng không phải không thể." Tô Khả Phuong hướng về phía bóng lưng của Đàm Tiểu Liên cất giọng hô.

Tiếp tục cùng hai mẹ con nhà này dây dưa thì thật sĩ nhục trí thông minh của nàng, chỉ bằng họa thủy đông dẫn, chắc hẳn Đàm Trọng An cũng không để ý, nhìn sắc mặt vừa rồi của hắn có thể thấy, nhất định hắn cũng không có bao nhiêu yêu thích với vị hôn thê này.

"Ý của ngươi là gì?" Đàm Tiểu Liên đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt giống như đao muốn đâm vào người Tô Khả Phuong.

Tô Khả Phuong nhún vai, thiên chân vô tà cười nói: "Ý trên mặt chữ!"

"Ý ngươi nói là... cái túi thơm kia là do cô nương trong thành tặng?" Sắc mặt Đàm Tiểu Liên rất khó coi, liều mạng tự nói mình phải tỉnh táo, không nên để ý lời của Tô Khả Phuong.

"Ta cũng không nói như vậy." Tô Khả Phuong cười vô tội.

"Tiểu Liên, chúng ta đi." Vương Thị sầm mặt, tiến lên kéo nữ nhi nhanh chóng rời đi.

"Nương, ngài nói có phải An ca ca thích cô nương trong thành không, hắn có thể cùng ta từ hôn hay không...?" Nơi xa truyền đến tiếng Đàm Tiểu Liên khóc.

"Sẽ không, sẽ không! Việc hôn nhân này là lúc gia gia các ngươi còn sống định ra, hắn từ hôn chính là bất hiếu!" Trong lòng Vương Thị lúc này cũng tràn đầy kinh hãi.

Bà ta không phải người dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng lời nói của Tô Khả Phuong có chút đạo lý, An Nhi tuổi trẻ khí thịnh có thể vượt qua được hấp dẫn sao?

Tầm mắt Giả Thị thấy được nụ cười xấu xa thoáng loé lên rồi biến mất của Tô Khả Phuong, đợi đến khi mẹ con Vương Thị đi xa, nàng ấy mới "Phốc phốc" cười ra tiếng.

"Muội là cố ý đâm vào trái tim các nàng nha." Giả Thị vừa bực mình vừa buồn cười trêu.

"Đại tẩu, muội nào có?" Tô Khả Phuong giả hoạt trưng mắt nhìn, nghiêm túc nói: "Muội là có lòng tốt nhắc nhở các nàng vài câu, ai ngờ các nàng lại nghĩ sai lệch?"

Giả Thị sùng sốt, tức giận trừng mắt liếc nàng một cái, vừa đỡ Lư Thị vừa thoải mái nói: "Nương, chúng ta trở về thôi, nha đầu này trước nay đều có lòng tốt làm chuyện xấu, chúng ta đừng để bị dính líu!"

Chuyện ngày hôm nay ngược lại làm cho hai người xóa đi ngăn cách, Lư Thị cũng cao hứng, liền theo Giả Thị giả bộ sợ hãi: "Được, chúng ta mau đi nhanh lên."

"Nương, ngài quá thiên vị!" Tô Khả Phuong bĩu bĩu môi, sau đó nhặt giỏ xách từ trên mặt đất lên, cầm vài nhánh dược thảo đưa cho Giả Thị: "Đại tẩu, nương toàn hướng về phía tẩu, cái này để nương xử lý vết thương tất cả giao hết cho tẩu."

Thương thế của nàng đã khiến mẩu thân và ca ca móc rỗng hết vốn liếng, sau khi nàng có thể xuống đất liền kêu mẩu thân không cần đến trần trên bốc thuốc, mà tự mình lên núi hái thảo dược về đắp.

Nông dân ai cũng nhận biết được chút ít thảo dược, Lư Thị không cần được đành cho nàng đi.

Đưa mắt nhìn mẩu thân và đại tẩu rời đi, Tô Khả Phuong mới xoay người lấy rổ, thấy phía trên có một cái túi, rất nhiều đậu nành từ trong túi rơi ra, bây giờ nàng mới hiểu tại sao mẩu thân và đại tẩu lại trùng hợp gặp phải mẹ con Vương Thị đến cửa gây chuyện.

Nhưng Tô Khả Phuong có chút hoang mang, từ sau khi nàng tỉnh lại, đại tẩu không hề hỏi thăm đến sức khỏe của nàng, hôm nay tại sao lại cùng mẩu thân tới?

Tô Khả Phuong làm sao mà biết thật ra Giả Thị căn bản không phải đến thăm nàng, mà khi nàng ấy từ trong ruộng trở về đi qua cuối thôn thì nhìn thấy

Lư Thị cùng mẹ con Vương Thị ở trước cửa nhà cải lộn, nên mới chạy tới giúp một tay.

Lúc Tô Khả Phuong nhặt đậu nành, đột nhiên dưới chân giẫm vào thứ gì đó. Nhấc chân ra khỏi thì nhìn thấy một nửa chiếc mộc trầm (trâm gỗ) bị gãy, còn một nửa thì lẳng lẳng nằm cách đó mấy bước.

Chiếc mộc trầm này rất quen thuộc với Tô Khả Phuong, đây là tín vật đính hôn năm đó ca ca đưa cho đại tẩu, là tự tay ca ca làm bao năm nay đại tẩu luôn đeo trên đầu, chắc là vừa rồi khi cùng Vương Thị đánh nhau rơi ra bị đập gãy.

Ai, nếu đại tẩu biết chiếc mộc trầm này bị gãy có lẽ sẽ đau lòng lắm, dù sao chiếc trầm này đối với đại tẩu có ý nghĩa rất đặc biệt.

Có lẽ, nàng nên giúp đại tẩu đem hai đoạn mộc trầm này sửa lại.

Khiếp trước nàng là một bậc thầy điêu khắc gỗ, cái khác không thông thạo, nhưng điêu khắc và sửa chữa các loại đồ vật bằng gỗ đối với nàng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nghĩ tới đây, Tô Khả Phuong không khỏi ảo não vỗ vỗ trán, hai ngày nay nàng còn đang vì cuộc sống sau này phát sầu, sao lại không nghĩ đến việc dùng chính tay nghề điêu khắc gỗ của mình để nuôi sống gia đình chứ?

Muốn dùng tay nghề điêu khắc gỗ để nuôi sống gia đình trước hết cần một bộ dao khắc, trước mắt không có dao khắc, nàng chỉ có thể miễn cưỡng dùng dao thường để thay thế thôi, chờ nàng kiếm được tiền, chuyện đầu tiên cần làm là mua một bộ dao khắc hợp tay.

Trong lòng có kế hoạch, Tô Khả Phuong cao hứng bưng bưng ôm túi tiền vào trong sân, bất ngờ nhìn thấy bà bà Diêu Thị đang ngồi trên ghế đầu chỗ mái hiên, Tô Khả Phuong cảm giác cả người như bị dội chậu nước lạnh, lạnh từ đầu đến chân.

Khi này, mẫu thân và đại tẩu nàng cùng mẹ con Vương Thị âm ỉ động tĩnh không nhỏ, bà bà nàng ở nhà cũng không ra nhìn một cái.

"Nương, vừa rồi mẹ và đại tẩu con cùng mẹ con Vương Thị đánh nhau." Ánh mắt Tô Khả Phuong rơi vào mặt Diêu Thị, nhàn nhạt trần thuật chuyện vừa mới phát sinh.

Nàng không phải là người hành động theo cảm tính, mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng cũng muốn biết rõ vì sao bà bà lại muốn khoanh tay đứng nhìn?

Diêu Thị chậm rãi đứng lên, ưu nhã sửa sang lại góc áo cũ nát trên người, nhìn Tô Khả Phuong chậm rãi mở miệng: "Hương thân thôn Phong Quả tâm tư đơn thuần người dễ lừa gạt, nhưng ta còn chưa già lắm cảm."

Thanh âm Diêu Thị rất nhẹ, lại làm cho người ta có một loại áp lực vô hình, khuôn mặt dãi dầu sương gió lộ ra vẻ u oán: "Ta biết lão đại có lỗi với người, nhưng người đã gả vào Phó Gia chúng ta, chính là tức phụ Phó Gia, chuyện trước kia của người ta có thể không so đo, nhưng ta hi vọng người từ nay về sau đừng có làm ra những chuyện làm nhục môn phong Phó Gia."

Diêu Thị lạnh nhạt nói xong, xoay người vào phòng.

Tô Khả Phuong há miệng muốn giải thích vài câu, cuối cùng hóa thành một tiếng cười khổ.

Việc này có thể trách ai đây? Gặp phải một người con dâu giống như nguyên chủ, Diêu Thị cũng là người cảm ăn hoàng liên đi!

Chỉ là không nghĩ tới vừa rồi nàng đem các hương thân lừa dối cho qua, bà bà ngồi ở trong viện lòng lại sáng tựa như gương.

Chỉ có thể nói, có bà bà quá thông minh cũng không phải chuyện tốt gì.

Tô Khả Phuong đem đậu nành ôm vào phòng bếp, múc ra hai cân đậu nành rửa ráy sạch sẽ, dùng hơn nửa canh giờ để nấu một nồi canh đậu nành. Nhìn canh sữa màu ngà, Tô Khả Phuong nuốt một ngụm nước bọt.

Từ khi đến đây, nàng gần như chưa từng được ăn một bữa cơm no, bữa giữa trưa ăn canh đậu nành này được coi là phong phú nhất.

Tô Khả Phuong chia canh đậu nành thành bốn bát bưng đến sảnh phòng, đặt chiếc trướng cũ nát không chịu nổi lên trên bàn bát tiên, Diêu Thị cùng lão nhị Phó Gia Phó Thần Tường và lão tam Phó Gia Phó Nhậm Phi mới từ trong nhà đi ra.

Vì thế Tô Khả Phuong mới biết hóa ra ngoài bà bà, hai chú em chồng đều luôn ở trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hán Từ Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Gặp gấu chó

Điều Thị có thể nói là mặt không biểu tình, còn dư lại hai người khi nhìn thấy Tô Khả Phưong đều trưng ra vẻ mặt tức giận. Lão nhị Phó Thần Tường còn tốt, lạnh lùng liếc nàng một cái rồi ngồi xuống không lên tiếng uống canh, còn Phó Nhậm Phi lại hung hăng trừng mắt nhìn nàng, bộ dạng giống như hận không thể bóp chết nàng.

Tô Khả Phưong lơ đãng câu khốe môi, xem ra chú em chồng này đã bị bà bà cảnh cáo rồi, bằng không lấy tính tình của hắn, không đâm chọc nàng vài câu mới là lạ.

Hiện tại người một nhà này không ai chào đón nàng không sao bởi vì người ta có câu lâu ngày mới rõ lòng người, một ngày nào đó, bọn họ sẽ cải biến cách nhìn đối với nàng.

Tô Khả Phưong uống canh xong, thu thập xong bát đĩa, mới tìm một cái bình không bỏ vào rổ, mang theo đao bô củi lên núi.

Ở dưới chân núi phía sau thôn Phong Quả có một dòng sông nhỏ, nước sông chảy dọc từ thôn Lâm An, thôn Phong Quả, thôn Hương Phưong, chảy vào trấn Đường Huyền, trong ngoài thành Hộ Thanh Hà, con sông này là nguồn nước uống chính của mấy cái thôn xung quanh. Phía trên con sông nhỏ là cây cầu độc mộc, đây là con đường thôn dân thôn Phong Quả muốn lên núi phải đi qua.

Tô Khả Phưong bước chân nhẹ nhàng băng nhanh qua cầu độc mộc, cũng bằng tốc độ kinh người ấy lên núi.

Kiếp trước nàng là nghệ nhân điêu khắc gỗ, vì tìm kiếm vật liệu gỗ thích hợp để điêu khắc, trong một năm thì có đến nửa năm nàng cùng sư phụ xuyên qua rừng sâu núi thẳm, ngọn núi có cao dốc hơn nàng vẫn có thể băng qua như dẫm trên đất bằng.

Cây cối trên núi ở thôn Phong Quả bởi vì bị các thôn dân thường xuyên chặt cây lấy củi, đã không còn tươi tốt giống mấy năm trước.

Vì tận lực muốn chiếc mộc trầm của đại tẩu sau khi sửa không nhìn ra dấu vết, Tô Khả Phưong tính toán tìm chút nhựa thông về nhà để tiến hành xử lý đơn giản, nhựa thông trải qua gia công lấy được từng hương là một loại chất kết dính rất tốt, dùng để tu bổ mộc trầm thì không gì có thể tốt hơn rồi, hơn nữa từng hương còn có rất nhiều công dụng khác, là vật rất quý giá, cũng không biết nàng có vận khí tốt hay không để có thể tìm được nhựa thông.

Sự thật chứng minh, vận khí của nàng thật sự không tốt lắm.

Nàng ngoài núi đi vòng vo một vòng, ngoại trừ nhìn thấy vài thân cây mộc không tốt, cây ăn quả không kết quả, tận gốc rau dại cũng không thấy, chứ đừng nhắc tới nhựa thông.

Tô Khả Phưong nhìn về hướng sâu nhất trong núi nơi mắt có thể thấy, hơi chần chờ một lát rồi nhắc chân đi đến nơi sâu trong núi.

Nghe nói sâu trong núi có mãnh thú to lớn, bình thường ngoại trừ mấy thợ săn ở thôn phụ cận cứ cách một đoạn thời gian sẽ tụ họp kết bạn lên núi, thì mọi người ngay cả tới gần sâu trong rừng cũng không dám.

Các hương thân không dám mạo hiểm, bởi vì bọn họ còn chưa bị bức đến mức phải làm như vậy, mấy năm gần đây mưa thuận gió hoà, trừ bỏ thuế hàng năm cuộc sống của mọi người còn vượt qua được.

Nhưng tình huống Phó Gia khác biệt, Phó Gia vừa mới tới thôn Phong Quả lập hộ, ngay cả phòng ngủ cũng là đem phòng người khác bỏ hoang sửa thành nhà tranh ở tạm, được phân vài mẫu ruộng, nhưng người Phó Gia không hiểu việc nhà nông đều bỏ hoang.

Ngoài núi những gì ăn được đều bị các hương thân ngắt không còn một mảnh, cho nên nàng chỉ có thể mạo hiểm lên núi kiếm nhựa thông, thuận tiện tìm xem có chút đồ vật gì có thể lấp đầy bao tư không.

Ánh nắng tháng ba nồng nặc, không cách nào xuyên qua cành lá rậm rạp chiếu sáng núi rừng bên dưới, làm cho nhiệt độ không khí chỗ sâu trong rừng thấp hơn so với ngoài núi mây độ.

Tô Khả Phưong xoa xoa cánh tay nổi da gà, vừa thận trọng đi vào sâu trong rừng, vừa đưa mắt nhìn xung quanh các thân cây và bụi cây.

Đi gần hai khắc đồng hồ mà chỉ thấy một ít nấm, hơn nữa trong đó còn một ít nấm độc, Tô Khả Phưong thất vọng.

Vừa định tìm chỗ nghỉ ngơi một lát Tô Khả Phưong bỗng phát hiện cách đó không xa có một gốc thông đuôi ngựa, một mối trên người đều biến mất.

Nhìn về ngoài đoán không ra cây thông đuôi ngựa này có bao nhiêu nhựa, nhưng xem đường kính ước chừng khoảng 10 năm tuổi, chắc hẳn có thể lấy không ít nhựa thông.

Tô Khả Phưong hưng phấn dạo một vòng quanh cây thông đuôi ngựa, tìm thấy vị trí một cái sẹo tiết liên cạo vỏ cây thô ra, sau đó dùng dao bô củi tạo một đường rãnh, lấy cái bình đem theo dùng dây leo cột vào, để miệng bình ngay phía dưới đường rãnh cho nhựa thông men theo miệng bình dễ dàng chảy vào.

Cần thời gian nhất định để nhựa thông chảy ra, ngày mai quay lại đây lấy là được.

Chuẩn bị tốt đường rãnh Tô Khả Phưong cũng không có ý định nghỉ tạm, cẩn thận đánh dấu hiệu nhận biết và phương hướng để quay về, lại đi sâu vào trong rừng.

Vừa đi ra xa được mấy mét, Tô Khả Phưong dừng chân, cảnh giác trừng lớn hai mắt quét một vòng xung quanh, toàn thân tiến vào tình trạng phòng bị.

Không sai, nàng ngửi được tín hiệu nguy hiểm.

Khiếp trước sự phụ của nàng luôn sợ ý lại không có tinh thần trách nhiệm, nàng cùng sự phụ thường xuyên tới lui ở trong rừng sâu, dần dà liền có khả năng phân biệt nguy hiểm cơ bản, bản năng này giúp cho sự đồ hai người nhiều lần tránh thoát khỏi nguy hiểm.

Trên người nàng lúc này không mang theo vũ khí phòng thân, cho nên nàng không dám khinh thường.

Đúng lúc này, phía sau một thân cây đại thụ truyền đến tiếng "Ngao~~", kèm theo tiếng bước chân nặng nề, một bóng đen không hề báo trước từ phía sau cây nhảy ra, tiến thẳng về phía nàng bỏ nhào tới.

Gấu chó!!!

Tô Khả Phương cảm thấy lòng xiết chặt, trong nháy mắt thân thể nàng nhanh nhẹn nhảy lên, đồng thời lợi dụng lớp cành lá mục dưới chân trượt xa mấy mét, khó khăn lắm mới né được con gấu chó quét mất cánh tay, nhưng cánh tay vẫn bị móng vuốt gấu chó làm cho bị thương.

Vừa nãy còn cảm thấy có chút lạnh, giờ phút này xiêm y phía sau lưng nàng đều bị mồ hôi làm ướt, sau khi đứng dậy, ánh mắt nàng gắt gao quán lấy gấu chó đứng cách vài mét.

Con gấu chó này thoát nhìn công kênh, nhưng di chuyển không chút chậm chạp.

Trong lòng Tô Khả Phương không phải không sợ hãi, trước kia nàng theo sự phụ lên núi sẽ mang theo súng gậy mê, nhưng bây giờ trong tay nàng chỉ có thanh đao bỏ củi làm vũ khí, nàng không biết hôm nay mình có thể tránh thoát một kiếp không.

Tô Khả Phương là người có chấp, mặc dù ngay tại thời khắc sống còn cũng không hối hận khi tiến vào thâm sơn, nàng chỉ muốn nghĩ làm cách nào để né tránh gấu chó công kích.

Nàng nắm chặt đao bỏ củi trong tay, mắt nhìn chăm chăm vào gấu chó cách vài mét, trong đầu đồng thời tính toán phương hướng, chuẩn bị khi gấu chó tiến công lần nữa sẽ cho nó một đao.

"Ngao~~" gấu chó hiển nhiên đang vì mình lỡ tay mà tức giận, nổi giận gầm lên một tiếng, lại bỏ nhào về phía Tô Khả Phương.

Trong mắt Tô Khả Phương lóe ra ánh sáng nguy hiểm cuối cùng rơi vào phía trên lồng ngực của gấu chó.

Ba mét... Hai mét... Một mét... Nửa mét...

Đúng, chính là lúc này!

Tô Khả Phương gắt gao nhắm chuẩn lồng ngực chỗ giữa hai phổi của gấu chó, đúng lúc đó gấu chó cũng hướng về phía nàng vung chưởng, nàng ngồi xổm xuống né tránh bàn tay của gấu chó, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, nàng giờ đao bỏ củi trong tay hướng tới vị trí trái tim gấu chó đâm.

Chiêu này của Tô Khả Phương vô cùng nguy hiểm, nhưng nàng đã tính toán qua, nhiều nhất nàng sẽ chịu một chút thương tích nhẹ, nhưng không trí mạng, bằng không nàng sẽ không mạo hiểm như vậy.

Mắt thấy đao bỏ củi trong tay sắp đâm vào lồng ngực gấu chó, toàn thân Tô Khả Phương sôi trào nhiệt huyết, bởi nàng thấy được một đao này của mình nhất định có thể bổ trúng gấu chó.

Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng cánh tay gấu chó dừng ở giữa không trung, quay về phía đường cũ chạy mất.

Tô Khả Phương không kịp thu tay, thân thể nhào về phía trước. "Bịch" một tiếng, nằm ngã sấp trên mặt đất.

Nàng bất chấp đau đớn trên người nhanh chóng bò dậy, lại phát hiện gấu chó chạy rất nhanh, chuyển mắt đã không thấy bóng dáng.

Tình huống này là sao?

Tô Khả Phương tròn tròn mắt.

Đột nhiên, Tô Khả Phương nghe thấy tiếng sáo (tiếng địch) trầm bổng du dương từ trong rừng truyền đến.

Đó chính là phương hướng gấu chó biến mất!

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Không gian chột hiện

Tô Khả Phương trợn mắt há mồm, hóa ra trong rừng này còn có ngự thú sư?

"Cô tới nơi này làm gì?"

Thời điểm Tô Khả Phương còn đang kinh ngạc và nghi hoặc, tiếng sáo bỗng dừng lại, phía sau đột ngột vang lên tiếng quát đầy tức giận.

Tô Khả Phương giật nảy mình, nhìn lại, thấy phía sau mình là một nam nhân khoảng chừng hai mươi tuổi chẳng biết đứng đấy từ lúc nào, dáng người cao to, khuôn mặt lạnh lùng nam tính, đôi mắt lệ của hắn đang chăm chú nhìn nàng chăm chăm.

Tô Khả Phương bị hơi thở lạnh lẽo phát ra từ trên người hắn làm cho sợ run cả người, nhưng đôi mắt lại không tự chủ được rơi trên người hắn.

Tiếng sáo vừa rồi là do hắn thổi?

Tô Khả Phương buông mi nhìn sáo ngọc trong tay hắn, rồi nhìn về phương hướng gấu chó biến mất, không quá chắc chắn suy đoán của mình, bởi vì vừa rồi tiếng địch nàng nghe thấy rõ ràng là từ bên kia truyền đến.

"Ta hỏi cô tới nơi này làm gì?" Nam tử thấy nàng chỉ nhìn hắn chăm chăm, đối với lời hắn nói coi như không thấy nghe thấy, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trong mắt thoáng loé lên tia chán ghét rồi biến mất, giọng điệu không tự giác chìm xuống mấy phần.

Hắn vừa trở về tới gần cánh rừng liền cảm ứng được A Ngọc cùng người chống đối, vì không để nó tổn thương người vô tội, hắn nửa khắc cũng không dám trì hoãn vội vàng chạy tới, không nghĩ đến lại là nữ nhân này.

"Hả? Ta, ta là tới tìm đồ." Tô Khả Phương cuối cùng cũng từ hoang mang kinh hãi khi nhìn thấy nam tử này từ trên giáng xuống lấy lại tinh thần.

"Cô không muốn sống nữa sao?" Nam tử cắn răng khiển trách quát mắng.

Thôn dân phụ cận ai mà chẳng biết tiến vào sâu trong rừng sẽ gặp nguy hiểm? Vậy mà nữ nhân này dám một mình vào núi, thật không hiểu nàng là không biết sợ hay là ngu.

Tô Khả Phương không phải là người xấu tính, nhưng mới vừa nhận một phen kinh hãi, còn chưa hiểu đầu đuôi thế nào, dù nói là nam tử này ra tay giúp nàng, nhưng ai mà biết được con gấu chó kia có phải do hắn nuôi không, cho nên hắn vừa quở trách, tính khí của nàng cũng nổi lên, nắm chặt tay thành nắm đấm quát lại: "Nếu như ta không muốn sống thì dứt khoát ở nhà chờ chết đói, còn phải phí tinh thần, thể lực lên núi làm gì?"

Nếu không phải trong nhà nghèo đói, hắn nghĩ nàng tình nguyện đến thăm sơn mạo hiểm?

Nam tử hiển nhiên không ngờ tới nàng sẽ nổi giận, ngẩn người, rồi mới lạnh lùng nói: "Không cần vì sự ngu xuẩn của mình kiếm có."

"Kiếm có?" Tô Khả Phương giận quá mà cười: "Chúng ta không thân chẳng quen, ngươi cũng xứng để cho ta vì ngươi kiếm có?"

Không thân chẳng quen?

Nam tử mắt lệ như ung hơi hơi nheo lại, một lát sau cười lạnh: "Chỉ hi vọng như thế."

"Con gấu chó kia là do ngươi nuôi dưỡng?" Hắn châm chọc khiêu khích vô cớ khiến cho Tô Khả Phương cảm thấy khó hiểu, nhưng nàng cũng không có hứng thú biết nguyên nhân, nàng chỉ muốn biết rõ mảnh thú trong miệng các hương thân có phải do hắn nuôi không, để nàng sớm tính toán cho tốt.

"Không phải!" Nam tử trầm giọng nói.

Trong mắt Tô Khả Phương chột loé tinh quang thử thăm dò: "Vậy vì sao nó nghe thấy tiếng sáo của ngươi liền chạy? Chẳng lẽ... ngươi có thể dùng tiếng địch khống chế bất cứ loại động vật nào?"

Nghe vậy, đồng tử của nam tử đột nhiên co rút lại, ánh mắt lạnh như băng rơi vào khuôn mặt nàng.

Tô Khả Phương thoáng thấy sát khí chột loé lên trong mắt nam tử, nàng theo bản năng rút đầu, giả vờ chê cười nói: "Ta chính là nghe mọi người kể chuyện, thuận miệng hỏi một chút, không phải thì thôi, cần gì phải sinh khí."

Tô Khả Phương không ngốc, vừa thấy liền biết người này bị nàng không cẩn thận bị vạch trần bí mật, nhưng nàng không muốn bởi vì mình vô ý mà dẫn tới họa sát thân, dứt khoát giả ngốc.

Hắn biết nữ nhân giỏi thay đổi, nhưng không ngờ có thể thay đổi nhanh đến mức này.

Nữ nhân này một khắc trước còn rống hắn, đảo mắt một cái công phu liền thay đổi thành bộ dạng nịnh nọt, làm cho hắn không bội phục không được.

Nhưng, nữ nhân này cùng với những gì trước đây hắn nghe được là cùng một người?

Hơn nữa, lời nàng nói vừa rồi thật sự chỉ là thuận miệng?

Nam tử trảng khí quá mạnh mẽ, cộng thêm tâm mắt tìm tòi nghiên cứu của hắn làm cho người ta có một loại áp lực vô hình, Tô Khả Phương giật mình, hình như mình chọc phải người không nên chọc.

Thời điểm Tô Khả Phương chuẩn bị kiểm soát rồi đi, nam tử đột nhiên mở miệng hỏi: "Trong nhà thật sự khó khăn như vậy?"

"Có thể nói là ba bữa không đủ ăn." Mặc dù không biết ý đồ của hắn, Tô Khả Phương vẫn nói đúng sự thật, bởi nàng cảm thấy điều này cũng chẳng có gì tốt mà cần phải giấu diếm.

"Ba bữa cơm không đủ ăn?"

Nam tử kinh ngạc giây lát lại nheo mắt lệ nhìn nàng chăm chăm, muốn từ thần sắc của nàng phân biệt xem trong lời nàng có bao nhiêu chân thật.

"Đúng vậy, đợt trước ta bị thương kéo sụp gia sản rồi, bắt đắc dĩ mới vào thâm sơn tìm kiếm đồ ăn." Tô Khả Phương cố gắng coi nhẹ sự lạnh lẽo từ trên người hắn phát ra, vờ ngây thơ nói.

Chống lại cặp mắt với đôi con ngươi trong trẻo sạch sẽ kia của nàng, nam tử vội vàng cúi đầu che đi tia khó xử dầu trong đôi mắt tàn khốc.

Việc này giống với tin tức hắn nhận được, chắc hẳn nàng không nói dối.

Nam tử trầm mặc nửa ngày mới nói: "Ngày mai giờ này cô lại vào núi một chuyến, đứng ở chỗ này chờ ta."

Không đợi Tô Khả Phương đáp lại, bóng dáng nam tử đã theo thanh âm của hắn biến mất.

Hai mắt Tô Khả Phương trừng lớn, cuối cùng nàng xác định người nợ thật sự có võ công, may mắn vừa rồi không bị hắn nhìn ra nàng đã biết bí mật của hắn.

Trực giác mách bảo nàng, nam nhân này là một nhân vật nguy hiểm, nếu như có thể nàng thật sự không muốn cùng người này tiếp xúc, ngày mai nàng còn phải quay lại lấy nhựa cây, đến lúc đó tuy cơ ứng biến.

Thân thể này không đủ khỏe mạnh, vừa rồi ép buộc một phen đã muốn mệt đến sắp hư nhược rồi, nàng đã không còn tinh lực đi tìm đồ ăn nữa, thu thập rỏ và đào bới củi liền đi ra khỏi núi.

Lúc đi tới bờ sông ở chân núi, Tô Khả Phương thật sự không đi nổi nữa, qua cầu độc mộc liền ngồi xuống bờ sông nghỉ ngơi.

Giữa trưa chỉ uống một chút canh đậu nành, Tô Khả Phương ngoại trừ mệt còn cảm thấy bụng đói kêu vang.

Nhìn mặt sông trong trẻo, đầu nàng liền nghĩ tới cá béo.

"Khi nào mới có thể ăn cơm no đây?" Tô Khả Phương chép miệng nói một mình.

Nàng vừa dứt lời xong, cảnh vật trước mắt chợt biến đổi, Tô Khả Phương ngây dại.

Đây là nơi nào?

Tô Khả Phương phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, đập vào mắt là một bãi cỏ xanh mơn mơn rộng chừng ngàn mét vuông, cuối bãi cỏ là một mảng đất nông nghiệp lớn đã khai khẩn tốt nhưng chưa gieo trồng, ít nhất cũng trên trăm mẫu.

Ánh mắt nhìn về nơi xa hơn, lúc này Tô Khả Phương phát hiện mảnh đất nông nghiệp nằm dưới chân một ngọn núi lớn.

Vị trí Tô Khả Phương đứng cách ngọn núi không xa, nàng nhìn thấy trên đỉnh núi trụi lủi chỉ có duy nhất một cây đại thụ hình dạng quái dị.

Tô Khả Phương híp mắt, sau đó chạy như điên về phía đỉnh núi.

Cách gốc đại thụ càng gần, sắc mặt Tô Khả Phương càng ngưng trọng, tới khi đến trước cây đại thụ, trong đôi mắt hạnh của Tô Khả Phương chỉ còn lại khiếp sợ.

Trước khi nàng xuyên không đã từng cùng sư phụ đến Việt Nam thăm lâm, ở nơi đó nàng và sư phụ từng trông thấy một gốc cây Hoàng Hoa Lê (cây sưa) hình dạng quái dị giống cây đại thụ này như đúc.

Chẳng lẽ là cùng một cây?

Nếu vậy, vì sao cây Hoàng Hoa Lê lại xuất hiện ở đây?

Việc nàng đến triều đại này cùng gốc cây Hoàng Hoa Lê phải chăng có sự liên quan đến nhau?

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Hạo Nhi sinh bệnh

Còn nữa, cây này ở đây có phải đồng nghĩa với việc sư phụ cũng đi tới triều đại này rồi không?

Trong đầu Tô Khả Phuong lập tức dâng lên vô số nghi vấn.

Tô Khả Phuong nhìn thân cây Hoàng Hoa Lê sừng sững trước mắt, trong lòng vô cùng lo lắng cho sư phụ.

Tuy rằng sư phụ nhà nàng không quá đáng tin, nhưng tốt xấu gì cũng là thân nhân duy nhất của nàng ở kiếp trước, nàng thật lòng hi vọng sư phụ có thể sống thật tốt.

Tô Khả Phuong đưa tay chạm vào thân cây Hoàng Hoa Lê, nơi xa liền truyền đến một tiếng nổ lớn, theo tiếng nổ Tô Khả Phuong cảm giác được cả ngọn núi đều rung chuyển.

Nàng chưa kịp tỉnh hồn đã vội vàng nhìn về hướng phát ra âm thanh, phát hiện ở giữa bãi cỏ và đất nông nghiệp thỉnh thoảng xuất hiện một dòng suối nhỏ, chỗ bãi cỏ cạnh dòng suối thừa ra một khoảng lớn đất trống, trên đất để vài linh kiện máy móc cỡ lớn, phân mấy hàng mọc như rừng, trong đó có vài món Tô Khả Phuong nhìn rất quen mắt.

Tô Khả Phuong kiểm chế niềm vui điên cuồng trong lòng chạy xuống núi, vượt qua cầu đá trên dòng suối nhỏ đến chỗ hàng máy móc kia.

Vừa đến gần nàng thấy trong đó có vài món thiết bị kiếp trước nàng tự tay mua về để dùng làm công cụ sáng tác ra các tác phẩm điêu khắc.

Ngay cả bộ dao khắc gỗ trước đây chưa từng rời khỏi người nàng cũng được đặt ở trên máy cắt gỗ.

Tô Khả Phuong như nhặt được chí bảo đem bộ dao khắc cầm lên, bày tất cả ra, sau đó cẩn thận cầm từng con, từng con lên kiểm tra.

Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, tìm Tô Khả Phuong nở hoa cầm bộ dao lên hôn một cái.

Bộ dao khắc này là năm đó nàng bái sư được sư phụ đưa cho làm lễ nhập môn, nàng đã dùng rất nhiều năm, còn gì cao hứng hơn so với thời khắc dao mất đi rồi lại tìm về.

Đem bộ dao khắc bỏ vào ngực, Tô Khả Phuong lại đến đánh giá những máy móc kia, ngoại trừ một cái khung dệt vải, những món khác Tô Khả Phuong căn bản không nhìn ra công dụng của chúng.

Tìm Tô Khả Phuong đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng giống như ý thức được cái gì lại không dám xác định.

Nàng đi tới bên dòng suối, hắt nước suối lên rửa mặt để cho mình tỉnh táo lại.

Đầu nàng chưa kịp nâng lên liền thấy có thứ gì chột loé, nhảy lên bờ. Tô Khả Phuong giật nảy mình, nhìn bên cạnh, hoá ra là một con cá trắm cỏ lớn nặng khoảng 10 cân (Ổ TQ: 1 cân = 0,5 kg). Cá trắm cỏ định nhảy về trong suối, nàng mừng rỡ nhào tới nhanh tay đề nó lại.

Tô Khả Phuong ôm cá trắm cỏ lớn, không có tâm tư để ý những thứ còn lại, thử lắm bả một tiếng: "Trở về!"

Vừa mới nói xong, cảnh vật trước mắt biến đổi, nàng trở về bờ sông nhỏ dưới chân núi thôn Phong Quả.

Thật sự là không gian trong ý niệm!

Tô Khả Phuong kích động không thôi, lại thử hô: "Đi vào!"

Trước mắt nhoáng một cái, lại trở về không gian!

Quả thật là ông trời ban cho nàng bàn tay vàng rồi, Tô Khả Phuong mừng rỡ cười không khép được miệng.

Nàng không chần chờ lấy ra một con dao khắc lớn đem cá giết, chia làm hai rồi mới ra khỏi không gian.

Nàng trước đem rô, dao bỏ củi và nửa con cá về Phó Gia, sau đó xách nửa còn lại tới nhà mẹ đẻ.

Tô Gia cách Phó Gia khoảng một khắc chung đi đường, Tô Khả Phuong vừa đi đến cổng viện, một tiểu cô nương mười một mười hai tuổi chạy ra, thiếu chút nữa đụng vào Tô Khả Phuong.

"Cẩn thận!" Tô Khả Phuong theo bản năng đỡ lấy nàng ấy.

Nhìn kỹ hoá ra là tiểu nữ nhi Tô Khả Ngọc của đại bá.

"Khả Phụng ty!" Tô Khả Ngọc vừa nhìn thấy Tô Khả Phụng liền khóc lên.

"Xảy ra chuyện gì?" Tô Khả Phụng kinh ngạc nhìn lướt qua viện an tĩnh.

Trong ấn tượng, tiểu nữ nhi nhà đại bá rất là nhu thuận, cha mẹ và ca tẩu đều rất thích nàng ấy, không có khả năng đánh chửi nàng ấy mới đúng.

"Khả Phụng ty, Hạo Nhi hình như phát sốt rồi, nhị thẩm và đại tẩu còn ở trong ruộng, phải làm thế nào bây giờ?"

Tô Khả Ngọc nhìn thấy Tô Khả Phụng thì yên tâm một chút, mặc dù vừa nói vừa khóc, nhưng đem mọi chuyện một hơi nói hết, chỉ là hai tay đang nắm lấy tay Tô Khả Phụng lại không ngừng run rẩy, có thể thấy được giờ phút này nàng có bao nhiêu sốt ruột và sợ hãi.

Ông nội của Tô Khả Phụng có ba người con, cha Tô xếp thứ hai, đại ca bị bệnh đã qua đời nhiều năm, lưu lại thê tử Chu thị và hai nữ nhi, đại nữ nhi Tô Khả Lan đã gả người, trong nhà nay chỉ còn lại Chu Thị và tiểu nữ nhi Tô Khả Ngọc.

Tô Bằng thương Chu Thị cô nhi quả mẫu, mỗi khi tới ngày mùa sẽ kêu một nhà Tô lão tam cùng Chu Thị xới đất cấy mạ, cũng coi như giúp Chu Thị một tay, mà Tô Khả Ngọc tuổi còn nhỏ, lại là cô nương gia, thì được an bài ở nhà phụ trách nấu cơm đưa nước trà kiêm chăm sóc Tô Tư Hạo.

Vừa nãy Tô Khả Ngọc đi đưa nước trà cho Tô Bằng và mọi người, trở về thấy Hạo Nhi nằm ở trên giường, kêu mãi không tỉnh, sờ trán mới biết thằng bé phát sốt, cũng không biết sốt bao lâu.

Nghe vậy, mắt Tô Khả Phụng trầm xuống, không chút nghĩ ngợi nói: "Muội mau chóng đến thôn Hương Phường tìm Trình đại phu, sau đó đến ruộng gọi nương ty và đại tẩu trở về."

Trình đại phu sống ở thôn Hương Phường, là đại phu duy nhất ở gần đây.

Tô Khả Phụng lời còn chưa dứt, đã vội chạy vào sân, nàng đem nửa con cá ném ở mái hiên tay cũng không rửa liền đi thẳng vào phòng ca tẩu.

Vừa vào phòng, Tô Khả Phụng liền thấy Tô Tư Hạo nằm ở trên giường không nhúc nhích, khuôn mặt nhỏ nhắn bị sốt đến đỏ bừng, trong miệng không biết đang lẩm bẩm cái gì.

Tô Khả Phụng biến sắc, thế này là bị sốt đến mơ hồ!

"Hạo Nhi?" Tô Khả Phụng núm lấy chân lên tiếng gọi khẽ.

Hạo Nhi vốn là đứa nhỏ hoạt bát hiếu động, bởi vì sai lầm của nguyên chủ, hiện tại chỉ có thể cả ngày ngốc ở trong sân.

Tô Khả Phụng không cách nào xóa đi hình ảnh, thằng bé mỗi lần nhìn thấy đứa nhỏ khác đi qua cổng viện ánh mắt đều lóe lên khát vọng.

"Hạo Nhi, cô cô nhất định sẽ giúp cháu trở nên tốt hơn!" Tô Khả Phụng nắm thật chặt tay nhỏ của thằng bé, trong mắt lóe ra ánh sáng kiên định.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tô Khả Ngọc vẫn chưa về, mà cơ thể Tô Tư Hạo càng ngày càng nóng, Tô Khả Phụng ngồi không yên.

Ngọc Nhi mà đi lâu như vậy, thì khẳng định là không tìm được Trình đại phu, đứa nhỏ này lại sốt cao cứ như vậy nhất định sẽ đem đầu óc cháy hòng, nàng không thể như vậy ngồi chờ chết!

Tô Khả Phụng chạy ra khỏi phòng vọt thẳng vào phòng bếp, đảo mắt xách một vỏ rượu.

Cha nàng thích uống rượu, cuộc sống cho dù khó hơn nữa, ngẫu nhiên nướng cũng sẽ từ trong hàm răng nặn ra tiền bạc cho cha mua chút rượu về uống.

Rượu không nhiều, còn lại không đến nửa bình, Tô Khả Phụng tìm chiếc khăn sạch sẽ, cởi quần áo Tô Tư Hạo ra dùng rượu lau chùi cơ thể cho thằng bé.

Dùng cồn lau người là một trong những phương pháp vật lý giúp hạ nhiệt độ, giờ không có cồn, chỉ có thể dùng rượu để thay thế.

"Muội đang làm gì?"

Tô Khả Phụng đang lau người cho Tô Tư Hạo, giọng nói vừa sợ vừa giận của Giả Thị vang lên ở cửa phòng.

Tô Khả Phụng còn không phản ứng kịp, Giả Thị đã vọt vào phòng đẩy nàng ra.

Nàng trước kia không tin lời bà bà kể, nha đầu này hiểu chuyện rồi, nhưng buổi sáng nàng tận mắt nhìn thấy nha đầu này đích thật là thay đổi, cho nên nàng mới tận lực làm cho mình buông xuống thành kiến đối với nàng, vậy mà không đến nửa ngày, nha đầu này lại đem đến tai họa cho Hạo Nhi.

Đứa nhỏ sốt cao, sao có thể cởi quần áo? Giả Thị vừa vội vừa giận.

"Bang" một tiếng, Tô Khả Phương không phòng bị, tay không cẩn thận đụng phải bình rượu đặt ở trên giường, bình rượu rơi vỡ, rượu đổ đầy trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ngải cứu lui nóng

"Đại tẩu, Hạo Nhi phát sốt, muối dùng rượu để giúp thăng bé hạ nhiệt độ." Tô Khả Phương nén giận giải thích.

Hạ nhiệt độ?

Giả Thị ngẩn ra, ngửi được mùi rượu mới tỉnh con mơ, thì ra nàng trách oan nha đầu này.

Thấy Giả Thị vẻ mặt xấu hổ cùng ảo não, Tô Khả Phương âm thầm buông tiếng thở dài, nói cho cùng, chuyện kia vẫn còn khám trong đáy lòng tẩu ấy.

"Phương Nhi, đại tẩu vừa rồi quá gấp gáp, muối chớ để trong lòng." Giả Thị không phải người hay nhấn nhá, sai chính là sai, ngay lập tức xin lỗi cô em chồng nhà mình.

"Đại tẩu đây là quan tâm sẽ bị loạn, muối hiểu, chỉ là rượu này lãng phí một cách vô ích."

"Ca ca của muối đã đi đến thôn Hạ Hà tìm Trình đại phu tới rồi, Hạo Nhi sẽ không có việc gì! Nhất định không có việc gì!" Giả Thị sắc mặt tái nhợt tiến lên thay nhi tử đem y phục mặc trở về.

Trình đại phu đến thôn Hạ Hà khám bệnh tại nhà rồi? Tô Khả Phương giật mình.

Trách không được Ngọc Nhi đi lâu như vậy.

Lập tức, lông mày Tô Khả Phương gắt gao nhú lại.

Theo nàng biết, từ thôn Hạ Hà đến Phong Quả thôn phải mất một canh giờ, Hạo Nhi đều đã sốt thành như vậy rồi, sao có thể kéo dài nữa?

"Hạo Nhi ——" Lư Thị lớn tuổi chạy chậm, bà đầu đầy mồ hôi chạy vào phòng, trên mặt mang theo thần sắc lo âu.

"Nương trước lấy chút nước lạnh đến lau người cho Hạo Nhi một chút, con đi một lát rồi về." Tô Khả Phương nói xong liền ra ngoài sân, chạy tới sau phòng.

Nàng nhớ sau phòng có một mảng lớn ngải cứu, trước kia nàng và sư phụ ở trên núi, thời điểm nóng sốt đều dùng lá ngải cứu xoa cơ thể để lui nóng.

Lúc này mới là cuối tháng ba, lá cây ngải cứu còn rất non, Tô Khả Phương mặc kệ ba bảy hai mươi một, túm ngay cả một nắm nhỏ lên đem cả rễ đều rút ra.

Tô Khả Phương đem ngải cứu về phòng, vừa ngắt lá vò nát vừa kêu: "Đại tẩu, mau cởi quần áo của Hạo Nhi ra."

Giản Thị liếc mắt nhìn đám lá ngải cứu, đem quần áo trên người con trai cởi ra. Nàng ấy cũng nhận ra đây là lá ngải cứu, đúng là có thể giải nhiệt, nhưng không biết là có thể hạ sốt hay không.

"Nương đun chút nước ngải cứu đun cho Hạo Nhi uống, hai bút cùng vẽ, chắc chắn dùng được." Tô Khả Phương vừa xoa xoa cơ thể Hạo Nhi vừa vội vàng nói.

Trình đại phu còn không biết có thể trở về gấp hay không, cho nên không thể dựa vào hắn.

"Được, vậy để nương đi." Lư Thị không dám chần chờ, tay chân lạnh lẽo túm một nắm lá ngải cứu chạy vào phòng bếp.

"Đại tẩu, đợi lát nữa Hạo Nhi uống nước ngải cứu xong chúng ta đưa thăng bé đến y quán ở trên trấn đi." Tô Khả Phương nói.

Phát sốt không thể so với triệu chứng phong hàn, tại triều đại này dụng cụ chữa bệnh lạc hậu, hơi không cẩn thận sẽ mất mạng.

"Chờ một chút nhìn xem tình hình sao đã." Giả Thị hốt mất đồ hồng.

Nơi này cách trên trấn phải đi nửa ngày đường, cho dù mượn xe bò cũng không biết thân thể của nhi tử có thể chịu được xóc nảy hay không? Cho nên không vạ bất đắc dĩ, nàng ấy sẽ không đưa nhi tử đi lên trên trấn

Tô Khả Phương không biết suy nghĩ trong lòng Giả Thị, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu.

Lư Thị cho Hạo Nhi uống nước ngải cứu xong, lấy chăn bông bọc cơ thể thằng bé lại, không bao lâu Hạo Nhi liền đổ mồ hôi.

Giả Thị thỉnh thoảng sờ trán của con trai, không biết kiểm tra bao nhiêu lần, mừng rỡ hô: "Hình như giảm sốt một chút rồi."

Tô Khả Phương cũng đưa tay sờ trán Hạo Nhi, khuôn mặt lộ ra vui vẻ như trút được gánh nặng: "Giảm một chút."

Mặc dù chỉ là giảm một chút, nhưng ít nhất cũng không sốt cao lên.

"Ông trời phù hộ, ông trời phù hộ." Lư Thị cũng nhẹ nhàng thở ra.

Đây là đứa cháu duy nhất của bà, đứa nhỏ này nếu có vạ nhất, bà cũng không biết sống thế nào.

Hạo Nhi nghe được thanh âm, từ từ mở mắt, khi nhìn thấy Tô Khả Phương ở bên giường mắt tròn lớn, thật lâu mới "Oa" một tiếng khóc lớn: "Cô cô, sao bây giờ cô cô mới đến thăm cháu?"

Tô Khả Phương bị Tô Tư Hạo bất thành linh khóc lớn làm cho tròn tròn mắt, Lư Thị thấy cháu khóc ủy khuất như vậy, vội đau lòng dỗ nói: "Hạo Nhi ngoan, cô cháu đợt trước bị thương không thể tới thăm cháu, giờ cô cháu khỏe rồi, về sau có thể thường tới thăm cháu."

Lư Thị nói xong liếc mắt ra hiệu cho nữ nhi, Tô Khả Phương theo bản năng nhìn về phía đại tẩu nhà mình, nàng không biết đại tẩu có hoan nghênh mình hay không.

Giả Thị xúc động, mím môi nói: "Hạo Nhi nhớ muội, vậy muội cứ tới đi"

"Được, về sau cô cô mỗi ngày đều đến thăm Hạo Nhi." Tô Khả Phương cao hứng như nhu đầu Hạo Nhi, ôn nhu dỗ.

Đại tẩu không phải người khẩu thị tâm phi, nàng ấy đã mở miệng, biểu thị là thật tâm hoan nghênh nàng.

Đang nói chuyện, Tô Khả Bản dẫn theo Trình đại phu vào phòng.

"Trình đại phu ngài đã tới, mau xem cho Hạo Nhi một chút đi." Lư Thị tinh mắt dẫn đầu nhìn thấy Trình đại phu, vội vàng đem vị trí nhường lại.

Bởi vì Hạo Nhi bệnh, người Tô Gia và Trình đại phu cũng coi như rất quen rồi, cho nên Lư Thị cũng không cùng hấn khách sáo.

"Mới khỏi bệnh không được mấy ngày tại sao lại sốt rồi?" Trình đại phu đem hòm thuốc để ở cuối giường, đưa tay bắt mạch cho Hạo Nhi.

"Mấy ngày nay vội vàng việc đồng áng, không lo lắng cho đứa nhỏ, khả năng là bị trúng gió." Giả Thị rất là tự trách.

Đứa nhỏ thân thể không tốt, dù bận rộn nữa cũng không nên lơ là hải tử.

Một lúc sau, Trình đại phu thu tay lại, Lư Thị vội hỏi: "Trình đại phu, Hạo Nhi sốt bao giờ mới lui?"

"Các người cho Hạo Nhi uống canh ngải cứu?" Trình đại phu hỏi một đằng, trả lời một nẻo, hấn vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi ngải cứu, trước giường còn bã ngải cứu, cho nên không khó đoán.

"Đúng vậy, vừa rồi Hạo Nhi sốt rất cao, chúng ta lúc đó không có biện pháp, chỉ có ngải cứu hữu dụng nên thử một lần" Lư Thị đáp.

"Ngải cứu thật sự có thể giảm sốt, hơn nữa cũng dễ tìm, về sau Hạo Nhi sốt cao nếu ta không đến kịp, các người có thể cho thằng bé uống ngải cứu trước, nhưng không nên uống thường xuyên, bằng không cơ thể Hạo Nhi không chịu nổi."

Ngải cứu tính lạnh, cơ thể Hạo Nhi vốn không tốt, sử dụng quá nhiều ngược lại gây hại vô ích.

Trình đại phu nói xong mở hòm thuốc cầm bút mực viết đơn thuốc giao cho Tô Khả Bản, nói: "Hạo Nhi bị sốt do nóng trong, tạm thời giảm sốt rồi, nhưng vẫn phải uống mấy thang thuốc, ngày thường nhớ uống nhiều nước."

Tô Khả Bản thanh toán tiền xem bệnh cho Trình đại phu rồi tiễn hấn ra ngoài, Tô Khả Phương cũng đi theo cùng.

Ra sân, Tô Khả Phương đem Trình đại phu gọi lại, chưa từ bỏ ý định hỏi: "Trình đại phu, cơ thể Hạo Nhi có thể tốt lên không?"

Trình đại phu ánh mắt phức tạp nhìn Tô Khả Phương, lại nhìn Tô Khả Bản, thấy Tô Khả Bản gạt đầu, mới nói: "Ta vẫn là câu nói kia, Hạo Nhi khi đó rơi xuống bệnh căn muốn trị chỉ sợ rất khó, trừ phi có được liệu tốt nhất, bằng không..."

Trình đại phu thờ dài một hơi: "Bằng không nhiều nhất còn có thể chống đỡ ba, bốn năm."

Trình đại phu biết mình này nói lời này cũng vô ích, tình huống giống bọn họ, có thể mua được một cây nhân sâm cũng không tệ rồi, cơ thể Hạo Nhi chính là cái hang không đáy, bọn hấn khó có thể chữa khỏi.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên Tô Khả Bản nghe lời này, nhưng giờ phút này vẫn không cảm được đau lòng, nửa ngày mới âm ỉ nói: "Làm phiền Trình đại phu rồi, bất quá còn xin Trình đại phu đừng nói cho đứa nhỏ tình hình thực tế, Hạo Nhi đứa nhỏ này tâm tư nặng, ta lo lắng sau khi hắn biết sẽ ảnh hưởng thân thể."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Không được chào đón

"Ta hiểu được, các người trở về chiều cổ Hạo Nhi đi." Trình đại phu nói xong xoay người rời thôn Phong Quả.

Lời Trình đại phu nói làm cho lòng Tô Khả Phương cảm thấy khó chịu, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Tô Khả Bản, thấp giọng hỏi: "Ca, trách muội sao?"

Tô Khả Bản biết muội muội đang nói cái gì, giọng tay nhu nhu đầu của nàng: "Đồ ngốc, cũng không phải muội cố ý, ca làm sao trách muội?"

Tô Khả Bản cũng phát hiện muội muội biến hóa, đổi lại trước kia, nàng là tuyệt đối sẽ không hỏi loại vấn đề này, cũng sẽ không lộ ra biểu tình nặng nề như vậy.

Loại biến hóa này vừa làm cho hắn cao hứng lại để cho hắn đau lòng, hắn không biết muội muội biến hóa vậy rốt cuộc là tốt hay là xấu.

"Vì sao?" Tô Khả Phương là thật không thể lý giải, lấy tình trạng cơ thể của chị dâu, Hạo Nhi có thể là đứa con độc nhất của ca tẩu, nàng đem Hạo Nhi hại thành như vậy, sao ca ca thậm chí ngay cả nửa điểm trách cứ nàng cũng không có.

"Phương Nhi, muội quên sao? Ca từng phạm qua sai lầm lớn hơn, cha mẹ không phải cũng không trách ca sao? Chúng ta là huynh muội, sao lại coi nhau như kẻ thù?" Tô Khả Bản ngữ trọng tâm trường nói.

"Ca phạm sai lầm lớn gì?" Tô Khả Phương cố gắng tìm tòi trong đầu mấy lần, nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi.

"Muội quên Thanh Nhi sao?" Tô Khả Bản thấy vẻ mặt nàng mơ hồ, liền biết nàng không nhớ ra: "Khi đó ca mang hai tỷ muội muội ra ngoài chơi, làm hại Thanh Nhi bị nước sông cuốn đi, cha mẹ đánh ca một trận sau đó cũng tha thứ ca? Hiện tại tối thiểu Hạo Nhi còn sống, không phải còn thời gian ba, bốn năm sao, ca sẽ nghĩ biện pháp tìm đại phu tốt nhất chữa khỏi cho Hạo Nhi."

Nghe ca ca một nhắc nhở như vậy, Tô Khả Phương mơ hồ nghĩ hình như nguyên chủ có tỷ tỷ sinh đôi. Thời điểm tỷ tỷ Thanh Nhi bị nước sông cuốn đi tuổi nàng quá nhỏ nên ấn tượng có chút mơ hồ.

Tô Khả Phương không biết Tô Khả Bản yêu chiều nguyên chủ như vậy, bởi đem ca ca đem tất cả tình cảm đối với Thanh Nhi cũng cùng đặt trên người nàng.

"Phương Nhi, muội nhẫn nại thêm một thời gian, nếu như Phó Thần Hoàng không về nữa, ca sẽ nghĩ biện pháp làm cho hai người hoà ly." Tô Khả Bản đột nhiên nói.

Gả muội muội vào Phó Gia là hắn thất sách, nhưng hắn sẽ không để cho muội muội cứ tiếp tục sinh hoạt như vậy.

Hòa ly?!

Đột nhiên Tô Khả Phương trừng lớn hai mắt nhìn về phía ca ca nhà mình, triều đại này không phải luôn một mực tung hô, một nữ không gả hai chồng sao? Vì sao ca ca của nàng có thể thoải mái nói ra hai chữ "Hoà ly" như vậy?

"Phương Nhi, tin tưởng ca, ca là sẽ không để cho muội chịu ủy khuất!" Tô Khả Bản vỗ vỗ vai của nàng, liền đi về hướng trấn Đường Huyền, hắn còn phải đi bốc thuốc cho nhi tử.

Nhìn bóng dáng ca ca cao gầy, chẳng biết tại sao, mắt Tô Khả Phương cảm thấy chất chất.

"Ôi, đại tẩu, người nhìn xem ai đây nha?"

Bỗng dưng, một thanh âm âm dương quái khí vang lên, Tô Khả Phương ngẩng đầu, thấy đại bá mẫu và người nhà tam thúc từ trong ruộng quay trở lại, người vừa lên tiếng là tam thẩm.

Tô Khả Phương giật mình, thấy bầu trời thật âm u.

Trong trí nhớ, tam thẩm là một phụ nhân tinh minh khó có được, chỉ là quá mức so đo, hơn nữa đem tam thúc quân sĩ sao, nguyên chủ rất không thích bà ta, cho dù gặp mặt cũng không phản ứng với bà ta.

"Đại bá mẫu, tam thúc, tam thẩm." Tô Khả Phương lễ phép lên tiếng chào hỏi.

Tiếng Tô Khả Phương ân cần thăm hỏi rơi vào khoảng không khiến bọn họ ngây ngẩn cả người.

Vu Thị một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, đại kinh tiểu quái hô lên: "Đại tẩu, đệ muội không nghe lầm chứ, nha đầu này chào chúng ta đấy."

Tầm mắt Chu Thị cũng lướt qua kinh ngạc, nhưng rất nhanh bị bà đè ép xuống: "Hắn là vậy, tam thẩm không nghe lầm."

Chu Thị nói xong nhìn Tô Khả Phương kéo ra một nụ cười nhàn nhạt, lướt qua nàng trực tiếp tiến vào sân của nhị phòng.

Kỳ thật Chu Thị giống như Vu Thị không thích cô cháu gái này, đại nữ nhi đã gả đến thôn Hưong Phường của bà vì thanh danh hư hỏng của Tô Khả Phương mà chịu không ít liên lụy.

Vu Thị cười mà không cười liếc mắt nhìn Tô Khả Phương rồi cũng mang theo hai đứa con trai tiến vào sân, Tô Hà nhàn nhạt gật đầu với Tô Khả Phương xem như là bắt chuyện qua, cũng theo sát sau lưng vợ mình.

"Nhị tẩu, vẫn là người hào phóng, nửa con cá này phải nặng đến bốn, năm cân nha? Chúng ta đêm nay có lộc ăn!" Trong viện truyền đến thanh âm mừng rỡ của Vu Thị.

Tô Khả Phương buồn bực liếc mắt, nàng vốn định để người nhà mẹ đẻ bồi bổ thân thể, không nghĩ tới tiện nghi cho một nhà tam thúc.

Tô Khả Phương vừa ngẩng đầu, thấy phụ thân Tô Bằng cũng vác cuốc quay trở lại, kiên trì hô một tiếng: "Cha đã quay trở lại?"

Bởi vì chuyện của Hạo Nhi, phụ thân vốn ngay thẳng đối với nàng đầy bụng oán muộn.

"Người tới làm cái gì?" Khuôn mặt Tô Bằng bình tĩnh, khẩu khí lạnh nhạt.

Đối nữ nhi này, Tô Bằng đã lạnh tâm.

"Con đến để xem Hạo Nhi, bây giờ trở về." Tô Khả Phương buồn rầu nói.

Thôi, bệnh tình của Hạo Nhi đã có chuyển biến tốt đẹp, nàng cũng không lưu lại cho người ta ngại.

Lại nghĩ kiếp trước Tô Khả Phương nàng không nói là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, nhưng tối thiểu những người cùng nàng tiếp xúc qua sẽ không chán ghét nàng, cả kiếp trước cộng lại cũng chưa bị lạnh nhạt nhiều bằng ngày hôm nay.

Lúc Tô Khả Phương về đến nhà trời vẫn chưa tối hoàn toàn, nàng đang chuẩn bị vào phòng bếp đem cá đi nấu, đã thấy Phó Nhậm Phi ngồi trên cái ghế trước cửa phòng bếp ăn cá nướng, bên chân hắn xuong cá ném đầy đất.

Thấy thế, Tô Khả Phương thiếu chút nữa tức phát ngất.

"Một mình người đem cá ăn hết??" Tô Khả Phương khó có thể tin chất vấn.

Nửa con cá này phải nặng bốn, năm cân đấy, nấu thành canh cá đủ người một nhà ăn no, tên này ngược lại tốt rồi, một người ăn hết.

Tô Khả Phương tức đến tâm can đều đau, nếu như tên này chỉ không lưu phần của nàng thì cũng thôi đi, không nghĩ tới hắn thậm chí ngay cả mẫu thân và ca ca cũng không để ý, đây là làm người thế nào vậy?

"Nửa con cá thôi, cần gì phải làm như trời sập xuống." Phó Nhậm Phi đem miếng cá cuối cùng nhét vào miệng, dùng tay áo lau miệng, khinh thường liếc nàng rồi ra khỏi phòng bếp.

Tô Khả Phương cố gắng tự nói với mình phải tỉnh táo, hắn ăn đã ăn rồi, nàng cãi cũng không thể đem cá cãi trở về.

Nàng biết bà và cùng Phó Thần Tường khẳng định đều ở trong phòng, bọn họ đã không ngăn cản, nàng cần gì sinh khí, cùng lắm về sau mang đồ vật về sẽ tránh Phó Nhậm Phi.

Tô Khả Phương nghĩ tới nửa túi nhỏ đậu nành mẫu thân đưa tới, thừa dịp Phó Nhậm Phi không ở, nàng cầm đậu nành đi về phòng.

Trong không gian không thiếu cá, nhưng nàng không thể mỗi ngày đều lấy ra, như vậy sẽ làm người ta hoài nghi, non nửa túi đậu nành là đồ ăn còn sót lại trong nhà, không thể để cho Phó Nhậm Phi dẫm đạp.

Đối với Phó Nhậm Phi, Tô Khả Phương một điểm cũng không thích, thậm chí có thể nói là chán ghét phản cảm, nhưng đối với Phó Thần Tường, nàng lại chán ghét không nổi.

Làm ca ca, hắn sùng ái Phó Nhậm Phi cũng không phải sai, tối đa chỉ có thể nói phương pháp giáo dục có vấn đề, hơn nữa thái độ của hắn đối với nàng lạnh nhạt cũng do thanh danh nguyên chủ tạo thành, nhưng hắn vẫn cho nàng sự tôn trọng tối thiểu.

Về phần bà bà, tuy rằng mặt ngoài có chút lạnh nhạt nhưng cũng không phải người hung hăng tàn nhẫn, làm cho Tô Khả Phương cảm niệm nhất chính là

thời điểm nàng bị thương không có tiền thỉnh đại phu, bà bà còn lên đem vòng tay hạt châu - đồ trang sức duy nhất trên người cầm cố cho nàng chữa bệnh, chỉ dựa vào điểm này mà sau khi nàng tỉnh lại mới không có ý niệm rời khỏi Phó Gia.

Nàng tin tưởng, chỉ cần người một nhà đồng lòng, cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đĩa bánh từ trên trời rơi xuống

Tô Khả Phuong bỏ mọi chuyện qua một bên không nghĩ nữa, hơi chuyển động ý niệm tiến vào không gian.

Trời bên ngoài đã tối đen, không gian lại sáng ngời ban ngày.

Nàng thật sự rất đói, bắt một con cá từ trong suối lên nướng ăn, lúc ăn mới phát hiện đây là cá lăng rất nhiều thịt lại không có xương dăm.

Nhớ tới nửa túi đậu nành còn lại, Tô Khả Phuong có một ý nghĩ.

Theo nàng biết, triều đại còn chưa xuất hiện chao cá lăng, nếu như nàng có thể làm ra chao cá lăng mỹ vị nói không chừng có thể kiếm tiền đấy.

Nghĩ tới đây, nàng đã không ngần ngại được, nàng lặng lẽ vào phòng bếp cầm một cái chậu trở về không gian, chỉ để lại một ít đậu nành làm khẩu phần lương thực cho cả nhà, còn dư lại nàng đổ hết ra chậu rồi đổ nước suối vào ngâm.

Lúc này Tô Khả Phuong cảm thấy vạn phần may mắn vì trước đây mình là sự phụ ăn hàng, có một cái miệng siêu soi mói, để thỏa mãn bản thân mới luyện thành một thân trù nghệ, hiện tại cuối cùng có chỗ để phát huy tác dụng.

Trước tiên muốn đậu nò phải đem đậu ngâm một buổi tối, nàng đem đậu nành ngâm tốt vẫn chưa thấy buồn ngủ liền đi vài vòng trong không gian.

Hôm qua nàng còn chưa kịp cẩn thận kiểm tra không gian, lúc này mới chú ý tới bên cạnh một khối đất nông nghiệp thế nhưng có thêm một đoạn suối nhỏ nữa, cạnh đoạn suối nhỏ là một tảng đá xanh rộng chừng hai mét, nước của đoạn suối nhỏ này không phải rất trong mà mang theo một ít bùn nhão.

Tô Khả Phuong cảm thấy rất kỳ quái, không nghĩ tới còn có suối bùn nhão. Nước của con suối trong không gian rất sạch sẽ nên Tô Khả Phuong đối với đoạn suối nhỏ này không quá để ý mà quay sang xem xét mảng lớn ruộng đất như vậy thì trồng cây nông nghiệp gì tốt.

Trước kia nàng chỉ trồng cây cối ăn quả và rau xanh, đối với lúa nước, khoai lang hay các giống cây nông nghiệp thì không biết, xem ra có cơ hội phải tìm mẫu thân và đại tẩu thỉnh giáo một chút, không thể lãng phí tài nguyên đất cực tốt này được.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Khả Phuong đã rời giường, trước bỏ riêng hai cân đậu nành để nấu canh đậu nành, sau đó lấy đậu tối qua ngâm cả đêm ra nấu mềm rồi lại để vào không gian để ủ lên nem. Ủ chừng khoảng bảy ngày là được.

Xong việc, Tô Khả Phuong mới mang theo thùng gỗ và dao bở củi ra cửa. Cây thông đuôi ngựa hôm qua hẳn có thể lấy được không ít nhựa, không thể lãng phí.

Tô Khả Phuong vừa đi tới bờ sông nghe sau lưng truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, theo bản năng quay lại thì thấy ánh mắt không rõ ý vị của Đàm Trọng An.

"Trọng An đại ca, trùng hợp vậy?" Tô Khả Phuong nhếch môi lên tiếng chào hỏi, nhớ tới chuyện túi thơm, đang tính thuận tiện bảo hắn đem túi thơm của nguyên chủ trả lại, bỗng thoáng nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé đang lén lút nhìn từ nơi xa.

Đàm Trọng An vừa định nói "Không khéo", thì thấy Tô Khả Phuong hướng hắn ái muội cười cười, ra hiệu hắn về sau nhìn: "Thì ra Trọng An đại ca và giai nhân ước hẹn, vậy ta sẽ không quấy rầy hai người."

Tô Khả Phuong nói xong xách thùng gỗ vượt qua cầu độc mộc, đem Đàm Trọng An quảng ra sau lưng.

Đàm Trọng An thuận theo phương hướng Tô Khả Phuong chỉ lúc trước chỉ nhìn lại, mặt đột nhiên trầm xuống.

"An ca ca ~~~" Đàm Tiểu Liên thấy Đàm Trọng An sắc mặt âm trầm, chột dạ hô một tiếng.

Khi này Đàm Tiểu Liên nhìn thấy Đàm Trọng An rời thôn đi về hướng thôn Phong Quả, ý nghĩ đầu tiên chính là cho rằng Đàm Trọng An tới thôn Phong Quả cùng Tô Khả Phuong hẹn hò, liền vụng trộm đi theo.

Nhưng vừa rời giọng Tô Khả Phuong không nhỏ, Đàm Tiểu Liên cũng nghe ra sự chế nhạo trong giọng của nàng, nên rất nhanh loại bỏ khả năng này.

Đàm Trọng An hừ lạnh một tiếng, không buồn nói một câu với Đàm Tiểu Liên, phát tay áo rời khỏi thôn Phong Quả. Hắn cũng không muốn phân rõ là mình tức Đàm Tiểu Liên theo dõi, hay tức mình có lòng hiếu kỳ nồng đậm với Tô Khả Phuong.

Tô Khả Phuong không biết nội tâm Đàm Trọng An xoắn xuýt thế nào, bước chân nhẹ nhàng lên núi.

Trong rừng, cảm giác phương hướng của nàng rất mạnh, vừa vào thâm sơn đã rất nhanh tìm được cây thông đuôi ngựa hôm qua.

Nhìn nhựa thông trong cái bình mình buộc trên cây đã tràn ra, chảy đầy đất, Tô Khả Phuong đau lòng một hồi lâu, rồi vội vàng dùng đao bổ củi bổ một tấm ván gỗ đem nhựa không ngừng chảy ra từ thân cây dẫn vào trong thùng gỗ.

"Cô lấy cái này dùng làm gì?"

Sau lưng truyền đến một thanh âm trầm thấp, Tô Khả Phuong nghe ra chính là nam tử hôm qua, cũng không quay đầu lại nói: "Dùng làm chất kết dính."

Người này biết võ công, việc hắn lặng yên không tiếng động xuất hiện phía sau mình, đã không còn làm Tô Khả Phuong kinh ngạc giống hôm qua nữa, chẳng qua khi nàng quay đầu lại, nhìn thấy con gấu chó kia đứng sau lưng hắn, vẫn giật mình.

"Dê núi và gà rừng?" Nhìn tay hắn dắt dê núi trên lưng dê còn chở mấy con gà rừng, Tô Khả Phuong vui vẻ kêu lên, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm con dê núi, nước bọt đều thiếu chút nữa chảy ra.

"Đây là dê núi cái đã sinh con vừa xuống sữa, đây là gà mái rừng có thể đẻ trứng, cô đưa chúng nó về nhà nuôi cho tốt, để người nhà bồi bổ thân thể." Lúc nam tử nói đến hai chữ "Xuống sữa", bên tai đỏ hồng, thần sắc có chút xấu hổ.

Nhưng Tô Khả Phuong đang thèm ăn thịt dê núi và gà rừng nên không hề phát giác được sự khác thường của nam tử, cảm giác như bị đĩa bánh từ trên trời rơi xuống đập trúng, nàng không thể tin chỉ chỉ mũi mình: "Dê núi và gà rừng này là cho ta sao?"

Trên đời này có chuyện tốt như vậy?

Ánh mắt nam tử chớp lên, nửa ngày mới trầm thấp nói: "Cho bà bà ngươi."

"Huynh biết bà bà ta?" Tô Khả Phuong ngẫm nghĩ, hôm qua hình như nàng không có nói cho hắn biết bà bà mình tên họ là gì mà?

"Chuyện này cô không cần biết rõ! Nếu như cô không muốn, ta đưa chúng nó thả về rừng." Nam tử nói xong liền làm bộ muốn buông tay dây leo buộc dê trong tay ra.

"Đừng, ta muốn! Ta muốn!" Tô Khả Phuong vội vàng lên tiếng cản trở, nói xong liền chạy tới định cầm dây leo trong tay hắn.

Mỗi người đều có bí mật riêng của mình, nàng không hỏi là được.

"Chờ một chút!" Nam tử rút tay lại, vội vã tránh được móng vuốt của Tô Khả Phuong, nghiêm túc nói: "Ta đưa chúng nó cho cô, nhưng trước hết cô phải đáp ứng ta bất luận thế nào cũng không được giết chúng nó."

Tô Khả Phuong ngăn người, dê núi nàng là không có ý định giết, nàng chỉ muốn giết trước một con gà rừng để bà bà và Hạo Nhi bồi bổ cơ thể.

Nhưng hắn đã đề ra yêu cầu như vậy nhất định là có nguyên nhân, Tô Khả Phuong cũng không truy vấn ngọn nguồn, gật gật đầu: "Ta đáp ứng huynh."

Làm người không thể quá tham lam, có sữa dê và trứng gà rừng nàng cũng thấy đủ.

Mất lệ của nam tử dò xét đáy mắt nàng, nhìn ra nàng không phải đang qua loa lấy lệ mới đưa dây leo trong tay giao cho nàng, nói: "Trong khoảng thời gian này ta sẽ ở lại đây, nếu như trong nhà có khó khăn gì cứ tới tìm ta."

Nam tử dừng một chút, lại nói: "Còn nữa, đừng nói với ai về ta."

"Được." Tô Khả Phuong có cảm giác không chân thực, nàng hoài nghi nam tử trước mắt này có phải đã từng nhận ân huệ của bà bà, cho nên tới báo ân?

Thoạt nhìn nam tử này cũng không phải là người nói nhiều, nói xong lời nên nói liền bắt đầu trầm mặc.

Tô Khả Phuong và hắn không quen, hơn nữa đối với hắn vẫn còn kiêng kỵ, nên cũng không muốn mở miệng, mắt nhìn chăm chăm thùng gỗ bên cạnh, nhựa thông đang chảy từng giọt từng giọt vào đó.

Được một lúc, nam tử giống như nghĩ đến cái gì, hướng gấu chó đang đứng cách vài mét vẫy tay.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thích vị gây

Chờ gấu chó đến gần, Tô Khả Phương nhìn thấy trong ngực nó ôm hai cái vò nhỏ.

Nam tử đưa tay muốn lấy cái vò, không nghĩ tới thân thể gấu chó hơi nghiêng sang một bên, tránh khỏi tay nam tử, trầm thấp "Ngao" một tiếng, đồng thời còn dùng thân thể vụng về của nó hướng tới người nam tử lắc lư mấy cái làm nũng.

"Đừng tùy hứng!"

Nam tử giọng chau lên biểu thị không vui, Tô Khả Phương lại từ trong giọng của hắn nghe ra vị cung chiều.

Gấu chó giống như sợ hãi sinh khí, trầm trầm phát ra vài tiếng giọng mũi, mới tâm không cam tình không nguyện đem hai cái vò nhét vào ngực nam tử, sau đó xoay thân tựa đầu lên thân cây bên cạnh, bộ dạng khôi quái nói có bao nhiêu uỷ khuất.

Tô Khả Phương nhìn trông mất thiếu chút nữa thì rớt xuống, thật sự không thể nào liên hệ hình ảnh gấu chó làm nũng bán manh này và hình ảnh khí thế hung hăng suýt chút nữa lấy mạng nàng ngày hôm qua chồng lên nhau.

Thấy nam tử đem hai cái vò dùng sợi đăng cột chắc lại với nhau rồi để trên lưng dê núi, Tô Khả Phương hiểu kì hỏi: "Đây là cái gì?"

"Mật ong."

Mật ong?!

Đây không phải thứ gấu chó yêu nhất sao?

Tô Khả Phương búng tỉnh đại ngộ, cuối cùng hiểu được u oán của gấu chó từ đâu mà đến.

Nhìn bộ dáng ái oán kia của gấu chó, Tô Khả Phương cảm thấy vô cùng hà tiện, ai bảo hôm qua nó đã thương nàng?

Tô Khả Phương liếc gấu chó rồi tiến đến trước mặt nam tử thấp giọng hỏi: "Ta đem mật ong lấy đi, gấu chó sẽ không ghi hận với ta chứ?"

Nàng tới gần làm cho nam tử theo bản năng muốn tránh ra, nhưng chống lại đôi mắt chột loé lên tia chế nhạo của nàng lại mạnh mẽ nhìn lại.

"Sẽ không." Nam tử không tự chủ nhíu mày.

Nữ nhân này không biết nam nữ hữu biệt sao, đứng gần sát như vậy?

"Vậy sau này ta lên núi, nó sẽ không trả thù ta chứ?" Trong mắt Tô Khả Phương lóe ra quang mang giao hoạt.

"Nó không dám!" Nam tử nghiêm mặt nói.

Tô Khả Phương nhẹ nhàng thở ra: "Có câu nói này của công tử, ta liền yên lòng."

Nam tử liếc mắt một cái thấy ngay tính toán trong lòng nàng, kéo căng khuôn mặt khiển trách: "Cô là nữ nhân gia đừng suốt ngày suy nghĩ làm sao chạy vào trong núi sâu, ta có thể đảm bảo A Ngốc sẽ không thương tổn cô, nhưng không thể hiện các động vật khác sẽ không thương tổn cô."

Hắn cũng không phải ở lâu trong rừng, sao có thể luôn bảo đảm an toàn của nàng?

Thì ra gấu chó gọi là A Ngốc!

Tô Khả Phương trừng mắt nhìn, thấy sắc mặt nam tử rất nghiêm túc, đành phải bĩu môi nói: "Ta sẽ cẩn thận."

Hắn có thể ngự thú, nàng còn nghĩ nếu như có lời hứa của hắn về sau lên núi cũng không lo lắng bị mãnh thú tập kích rồi, nhưng nghe lời này của hắn thật giống như hắn không thể ngự thú nha.

"Ta có việc phải ra khỏi rừng, cô cũng trở về đi." Nam tử nói xong từ trong ngực móc ra một bình nhỏ đưa cho nàng, lời ít mà ý nhiều nói: "Đây là thuốc trị ngoại thương."

Thì ra hắn biết hôm qua nàng bị gấu chó cào trúng, nhưng đó cũng chỉ là bị thương ngoài da, sau khi nàng dùng nước suối trong không gian thanh tẩy đã khá hơn nhiều rồi.

Nhưng Tô Khả Phương vẫn hướng hắn lộ ra một nụ cười tươi rói: "Cám ơn."

"Đi nhanh lên đi." Nam tử nhìn nàng một cái, xoay người rời đi trước.

Gấu chó cũng nhắm mắt đuổi theo sau.

Tô Khả Phương nhìn thùng gỗ còn chưa tích đầy nhựa thông, trong lòng cân nhắc: Nếu có thể đem cây thông này vào trong không gian, nàng khỏi cần suốt ngày chạy tới thăm sơn.

Ý tưởng mới từ trong đầu thoát ra, nàng liền phát hiện mình đang ở trên núi trong không gian, mà cây thông đuôi ngựa đã vững vàng đứng gần đỉnh núi, nhựa thông giọt giọt chảy xuống thùng gỗ.

Nhìn xuống chân núi, nàng thấy con dê núi kia đang nhàn nhả ăn cỏ, dây leo buộc gà rừng trên người nó không biết lỏng ra lúc nào, gà rừng thoát ra vui sướng chạy trên bãi cỏ.

Tô Khả Phương trầm ngâm, lão tam Phó gia là kẻ không có lương tâm, nếu là nàng đem dê núi và gà rừng thả nuôi trong nhà, nàng lại không thể thời thời khắc khắc ở nhà trông giữ, ngộ nhờ bị hấn giết ăn thì làm sao bây giờ? Nàng đã đáp ứng người kia không giết bọn nó.

Nhưng nếu không đem bọn nó mang về nhà, đến lúc lấy sữa dê ra dùng cũng không tìm được lý do hợp lý.

Tô Khả Phương suy đi nghĩ lại, quyết định tạm thời đem gà rừng nuôi ở trong không gian, trước chỉ đem dê núi mang về.

Đương nhiên, quay đầu nàng còn phải để Phó Thần Tường gỡ cho Phó Nhậm Phi khoản nợ kia một cái, tránh cho hắn không biết sợ mà càn quấy.

Tô Khả Phương mang theo dê núi về đến nhà, Phó Nhậm Phi ra ngoài lác lư còn chưa trở lại, chỉ có Diêu Thị và Phó Thần Tường ở nhà.

"Đại tâu, dê núi này ở đâu ra vậy?" Phó Thần Tường giật mình hỏi.

"Trên núi bắt được, nhưng chúng ta chỉ có thể lấy sữa dê." Tô Khả Phương nói xong liền vào phòng bếp cầm cái chậu lớn ra ở trong sân nắn bóp lấy sữa dê.

"Ngoài núi sao lại có dê núi?" Diêu Thị nhin không được hỏi, nha đầu này không phải là xông vào núi sâu chứ?

"Có lẽ là chạy từ thâm sơn chạy lạc ra ngoài ă." Vì không muốn mọi người lo lắng, Tô Khả Phương thuận miệng nói.

Nghe vậy, Diêu Thị thần sắc ảm đạm, thờ dãi nói: "Khó cho con."

"Nương, không có chuyện gì, chỉ cần có thể tìm được đồ ăn, thức uống là tốt rồi."

"Đại tâu, về sau lên núi cũng kêu đệ đi cùng đi." Phó Thần Tường ngấm ngầm nói.

Phó Thần Tường không phải kẻ ngu dốt, những ngày này Tô Khả Phương thay đổi hẳn nhìn ở trong mắt, hắn cũng cố gắng thuyết phục chính mình đừng rối rắm với quá khứ của nàng, chỉ cần nàng thật sự có thể an tâm chờ ca ca hắn trở về là được.

Tô Khả Phương đột nhiên ngừng đầu, nghiêm túc nói với Phó Thần Tường: "Nhị thúc, nhà chúng ta tình huống như thế nào đệ cũng biết, có con dê này, cả nhà chúng ta tối thiểu không cần lo lắng sẽ phải chịu đói, ta chỉ hi vọng đệ có thể trông kỹ con dê này."

Không phải nàng chưa từng nghĩ tới việc đem dê núi để ở nhà mẹ đẻ nuôi, khi nào cần sữa dê lại qua đó lấy, nhưng người kia nói rõ đây là đưa cho bà bà, nếu như nàng đem dê núi dắt đến nhà mẹ đẻ có chút không ra làm sao.

Phó Thần Tường nghĩ tới chuyện tối hôm qua Phó Nhậm Phi ăn một mình, vẻ mặt cứng lại, một lúc sau nghiêm mặt nói: "Đệ hiểu rồi."

Đại ca không ở nhà, hắn không thể tùy ý Phi Nhi cứ hồ nháo như vậy.

Tô Khả Phương đem sữa dê nấu xong đựng vào mấy chén lớn bung đến sảnh phòng, sau đó đem phần còn dư cho vào chậu đầy lại, đi tới nhà mẹ đẻ.

Mọi người trong nhà ra ruộng còn chưa trở lại, Tô Khả Ngọc cũng đi ra ruộng đưa cơm, chỉ còn một mình Tô Tư Hạo ở nhà.

Tô Tư Hạo đã hết sốt, Tô Khả Phương đổ sữa dê ra chén cho thằng bé uống, còn dư lại bỏ vào trong nồi để giữ ấm.

"Cô cô, đây là lần đầu tiên cháu uống sữa dê, thật là ngon." Tô Tư Hạo gắp gạo bám vào lưng Tô Khả Phương, chỉ sợ mình không chú ý cô cô lại đi.

"Cháu không cảm thấy vị gây quá nặng sao?" Tô Khả Phương vừa buồn cười vừa đau lòng néo khuôn mặt vàng nhò nhẩn.

Điều kiện có hạn, không có cách nào trừ hết vị gây trong sữa dê, chỉ uống đỡ, nàng còn lo lắng Hạo Nhi uống không quen.

"Cô cô, vị gây là gì ă?" Mắt Tô Tư Hạo đen nhánh chớp chớp nhìn Tô Khả Phương.

Nghe vậy, Tô Khả Phương nghĩ tới Hạo Nhi chẳng qua là đứa bé, lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên uống sữa dê, làm sao biết vị gây là cái gì. Suy tư một lúc, mới giải thích: "Vị gây chính là mùi của sữa dê, giống như cá có mùi tanh, có người thích ăn, cũng có người không thích!"

Tô Tư Hạo cái hiểu cái không gật gật đầu: "Cô cô, Hạo Nhi thích vị gây."

Chương 13: Giúp người kiếm tiền

"Ừ, Hạo Nhi thích, về sau mỗi ngày cô cô đều mang sữa dê qua đây cho Hạo Nhi được không?" Tô Khả Phương thương tiếc xoa tóc của thằng bé.

"Được ạ!" Tô Tư Hạo dùng sức gật gật đầu, khuôn mặt nhỏ bởi vì hưng phấn mà có chút ửng đỏ, thoạt nhìn cũng có tinh thần hơn một chút.

Nhìn Hạo Nhi cười thiên chân vô tà, Tô Khả Phương liền nghĩ đến lời Trình đại phu, trong lòng khó chịu, ý niệm kiếm tiền càng thêm bức thiết.

Trở về Phò Gia, nhìn đến chén sữa dê giữ ấm trong nồi, Tô Khả Phương không tự chủ câu khoe môi, khó trách vừa rồi thời điểm nàng đi vào sân Phò Nhậm Phi mang gương mặt thối bỏ ra ngoài, nghĩ đến có lẽ lời nàng nói có tác dụng với Phò Thần Tường.

Uống sữa dê xong, Tô Khả Phương liền trở về phòng, tiến vào không gian.

Tô Khả Phương lên núi nhìn thử, thấy nhựa thông trong thùng gỗ đã đầy, vì không để nhựa thông chảy xuống đất lãng phí hết, nàng chỉ có thể tiến hành trước phương pháp gia công tương nhựa thông đơn giản trực tiếp nhất, lấy ra từng hương và dầu thông.

Khiến cho Tô Khả Phương vui mừng là từng hương nàng chiết xuất ra có màu vàng nhạt đây chính là từng hương thượng hạng, loại từng hương này kết dính tốt, điểm mềm hóa cao, là nguyên liệu công nghiệp tốt, chỉ dùng để sửa mộc trám có chút đáng tiếc.

Sau khi Tô Khả Phương đem mộc trám sửa xong, liền đem phần lớn từng hương và dầu thông còn dư cất giữ vào một nơi tương đối hẻo lánh đảm bảo trong không gian, dầu thông có tác dụng rất lớn, nhưng hiện tại nàng chưa dùng tới cứ cất bảo quản đi.

Xử lý tốt từng hương và dầu thông, Tô Khả Phương đem gốc gỗ đào lần trước khi xuống núi nàng tiện tay đặt vào không gian ra xử lý tốt, bắt đầu khắc mộc trám.

Lấy thủ nghệ của nàng để điêu khắc mộc trám thật có chút đại tài tiểu dụng, nếu để sự phụ nhìn thấy không đánh chết nàng mới là lạ, nhưng tình cảnh trước mắt không dung được nàng cân nhắc nhiều như vậy, giúp người nhà có thể nhét đầy bao tử mới là vương đạo.

Tô Khả Phương khắc rất tinh tế nên cả buổi chiều mới chỉ khắc xong ba chiếc mộc trám, mộc trám nàng khắc ra chiếc mộc trám của Tô Khả Bàn đưa cho Giả Thị kia không cách nào so sánh được.

Đương nhiên, cái này chỉ nói về bề ngoài của mộc trám.

Tô Khả Phương thời gian mất hai ngày, tổng cộng khắc được hơn hai mươi cây trám hình dạng không giống nhau.

Vốn dĩ một ngày trước Tô Khả Phương đã chuẩn bị lên trấn, nhưng trời mưa nhỏ kế hoạch lên trấn đành phải chậm trễ một ngày.

Cùng lúc đó, Tô Khả Phương còn phát hiện ra một hiện tượng kỳ quái, chính là con suối bùn nhão trong không gian trước ngày trời đổ mưa bùn nhão trong con suối càng thêm đục ngầu, nhưng sau khi trời ngừng mưa, nước trong con suối trở nên trong veo vô cùng.

Tô Khả Phương lớn gan suy đoán, con suối thay đổi chắc hẳn cùng thời tiết có quan hệ, cho nên để ý chú ý.

Ngày hôm sau trời ngừng mưa, sáng sớm Tô Khả Phương đã rời giường chuẩn bị đến trên trấn bày sạp.

Từ thôn Phong Quả đến trên trấn phải đi mất nửa buổi, vì phải bày sạp bán mộc trám, nên Tô Khả Phương tính toán ngồi xe bò đi, nhưng ngồi xe bò phải mất tiền, Tô Khả Phương không còn cách nào cuối cùng đành kiên trì đến nhà mẹ đẻ mượn.

Giả Thị biết ý định của nàng về phòng cầm ra một túi tiền nhỏ nhét vào trong tay nàng, nói: "Tiền này cho muội ngồi xe, tiền còn lại giữa trưa mua cái bánh bao lấp bao tử."

Thấy Tô Khả Phương cầm túi tiền không lên tiếng, Giả Thị cho rằng nàng ngượng ngùng, cố ý đánh mặt lại thúc giục: "Đi nhanh lên đi, ta còn chờ muội kiếm tiền trả ta đây."

"Đại tẩu, cảm ơn tẩu." Tô Khả Phương hơi mím môi, nói.

Chính nàng cũng không có lòng tin có thể kiếm được tiền không, không nghĩ tới đại tẩu đối với nàng có lòng tin lớn như vậy, nàng âm thầm quyết định, chờ kiếm được tiền nhất định trả gấp bội cho tẩu ấy.

"Cảm ơn cái gì? Ta chính là nhìn những chiếc trám muội điêu khắc cũng không tệ lắm, bán đi hẳn có thể kiếm đủ tiền trả ta, bằng không muội tưởng rằng

ta nguyện ý cho muội vay?" Già Thị liếc nàng một cái.

Già Thị không phải người thích tham người môn lời, hôm trước Tô Khả Phương đem chiếc mộc trầm đã tu bổ lại đưa trả cho nàng, còn đưa cho nàng một chiếc mộc trầm mới rất xinh đẹp, cho dù không nói tới phần tâm ý này của muội ấy, chỉ chiếc trầm kia cũng đáng số tiền này rồi, cho nên Già Thị căn bản không có ý định khiến Tô Khả Phương trả tiền.

"Tốt lắm, không còn sớm sửa rồi, mau chóng đến cửa thôn ngồi xe đi, nhớ đi sớm về sớm." Lư Thị thấy hai người quan hệ hòa hợp, trong lòng cũng cao hứng.

Tô Khả Phương không phải lần đầu tiên một mình lên trấn, nên Lư Thị không chút lo lắng.

Đang trong ngày mùa người lên trấn không nhiều, Tô Khả Phương ở cửa thôn đợi hồi lâu mới thấy một chiếc xe bò từ thôn Hương Phường đi tới.

Trên xe tính cả Tô Khả Phương tổng cộng mới có bốn vị khách.

Tới trên trấn, Tô Khả Phương đếm ra ba văn tiền giao cho phu xe, mang theo bọc đồ mình chuẩn bị dựa vào ấn tượng tìm hướng trung tâm trấn Đường Huyền đi tới.

Tô Khả Phương tới nơi, thấy hai bên đường phố đã bày đầy hàng hóa, có bán vải vóc thêu phấm, cũng có bán băng đường hồ lô nhào, có quán bán canh mì, còn có bán phần son.

Tô Khả Phương dạo từ đầu đường đến cuối phố, nhìn thấy hai nhà bán trầm, người ta bày trên mặt bàn chủng loại không quá phong phú, ngoại trừ mộc trầm còn có mấy cây trầm bạc cùng ngọc trầm chất lượng thấp, trừ đó ra còn bán hoa cài đầu.

Tô Khả Phương không gấp gáp bày hàng, mà là tới hai sạp hàng hỏi thăm trước giá cả mấy loại trầm và hoa cài đầu.

Xem một lát Tô Khả Phương buông tha ý tưởng tự mình dọn quầy, đi đến sạp trầm sinh ý quạnh quẽ hơn, cười híp mắt nói với lão bản: "Lão bản, ta thấy sinh ý của ngài so với nhà kia hình như kém hơn đây."

Lão bản vốn dĩ vì sinh ý kém mà cúi đầu ủ rũ, nghe Tô Khả Phương nói lời này như châm chọc mình, tức giận: "Cô nương, nếu muốn mua đồ liền mua, không mua liền đi nhanh lên, đừng ở chỗ này ảnh hưởng ta kinh doanh."

"Lão bản, thái độ của ngài như vậy chẳng trách khách nhân không đến cửa đâu." Tô Khả Phương tự tiếu phi tiếu nhìn ông.

"Nha đầu, người là tới quấy rối hả? " Lần này lão bản cũng không lo được cái gì mà "khách hàng là nhất" nữa rồi, trừng mắt, tức giận quát.

"Lão bản, ngài đã hiểu lầm, ta là tới giúp ngài kiếm tiền!" Tô Khả Phương trong mắt tinh quang chột lóe, cười giống như hồ ly.

Lão bản đầu tiên là sững sờ, kế đó đem Tô Khả Phương đánh giá từ đầu đến chân một lần, cuối cùng trầm mặt nói: "Nha đầu, người là có chủ tâm đến cho ta ngọt ngào thì có. Người không mua đồ liền đi nhanh lên, bằng không đừng trách ta không khách khí."

Nếu như là tiểu thư đại hộ nói với ông lời này, có lẽ ông sẽ tin tưởng, nhưng nha đầu này trên người mặc quần áo vải thô giặt đến trắng bệch, lại ăn nói ngông cuồng muốn giúp ông kiếm tiền, bắt nạt ông ngốc sao?

"Lão bản, người xem cái này trước đã rồi lại nói." Tô Khả Phương không đem tức giận của lão bản để ở trong lòng, móc ra một chiếc mộc trầm chính mình điêu khắc đưa đến trước mặt ông, hỏi: "Lão bản mời nhìn một chút chiếc trầm này so với trầm của ngài thì thế nào?"

Lão bản vừa thấy chiếc trầm vội vàng tiếp nhận lật tới lật lui, nhìn đi nhìn lại: "Cô nương, trầm này của người khắc rất tinh xảo, không biết mua ở đâu?"

Chiếc mộc trầm này chạm trổ kiểu dáng so với trầm của cửa hàng vàng bạc trang sức Từ Lý cũng không kém, tay nghề như vậy dùng để điêu khắc mộc trầm thật sự là đáng tiếc,

Tô Khả Phương quan sát sắc mặt của lão bản, thấy trên mặt ông ngoại trừ kinh ngạc và tiếc hận cũng không có quá nhiều mừng rỡ, hơi chút trầm ngâm, hỏi vặn lại: "Lão bản cảm thấy chiếc trầm này của ta có giá trị khoảng bao nhiêu tiền?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Thỏa thuận sinh ý

Lão bản nhìn cây trầm của mình một chút, báo giá: "20 văn tiền có thể mua được không?"

"Nếu như cây trầm này bán ở trong gian hàng của ngài, có thể bán được 20 văn tiền không?" Tô Khả Phương nghe được giá tiền trong lòng nhảy cẫng

nhưng ngoài mặt vẫn không tỏ thái độ gì hỏi vặn lại.

"Có thể, nhưng có khả năng sẽ rất khó bán," Lão bản ăn ngay nói thật, nếu như bỏ 20 văn tiền ra mua mộc trầm, còn không bằng cắn răng thêm chút tiền mua cây trầm bạc hoặc trầm ngọc chất lượng thấp, ông bảo giá này chủ yếu là cảm thấy điều công (công điều khác) và kiểu dáng đáng giá với số tiền này, người ngoài nghề chưa chắc đã nghĩ vậy.

"Nếu như bán 15 văn tiền thì sao?" Tô Khả Phương sớm chuẩn bị tâm lý, hỏi tiếp.

Lão bản lấy làm kinh hãi: "15 văn tiền? Với điều công và hình thức thế này, giá tiền này khẳng định bán chạy."

Ông bán mộc trầm điều công thô ráp, kiểu dáng cũ đã 12 văn tiền một chiếc rồi, thêm mấy văn tiền có thể mua được mộc trầm không chỉ tốt hơn mà còn đẹp hơn gấp đôi, sẽ không ai keo kiệt mấy văn tiền này."

Tô Khả Phương thấy lão bản động tâm, nhếch nhếch môi cười: "Lão bản, nếu như ta có con đường nhập mộc trầm này, không biết lão bản có hứng thú hay không?"

"Mộc trầm tốt như vậy mới bán 15 văn tiền, lợi nhuận cũng không cao." Lão bản bĩu môi nói, thoạt nhìn cũng không hề quá cao hứng.

"Lão bản, ngài nhập mộc trầm này giá chỉ sợ cũng không kém hơn 6 văn tiền đi, mộc trầm ta vừa cho ngài xem chỉ lấy giá nhập 9 văn tiền, bán 15 văn tiền lợi nhuận xem như không thấp rồi, hơn nữa ngài vừa nói mộc trầm của ta điều công và kiểu dáng so với trầm của ngài đều tốt hơn, chắc chắn bán hết nhanh, nếu không ngài lấy trước một ít hàng bán thử một chút?"

Vừa rồi nàng quan sát qua, ngăn ngừa một khác chung, sạp bán trầm bên kia không ngừng có khách tiến đến xem thử, trong đó còn có hai vị khách bỏ tiền ra mua hàng, mà sạp bên này đứng nói đến mua, ngay cả khách tiến đến xem thử cũng không có, đây cũng chính là nguyên nhân nàng tìm tới vị lão bản này.

Nàng còn chú ý tới sạp trầm bên này sở dĩ sinh ý kém như vậy một mặt là bởi vì trầm bên này kiểu dáng không được, mặt khác là bởi vì lão bản bên này khuôn mặt căng cứng, không giống lão bản sạp còn lại lớn tiếng mời chào sinh ý, khách nào nguyện ý tới cửa?

Nghe vậy, mắt lão bản sáng lên, cuối cùng lộ ra chút tinh minh của người kinh doanh, ông một lần nữa quan sát Tô Khả Phương: "Cô nương, vừa rồi người nói có con đường nhập hàng, cũng không biết giá tiền này là từ trên trời rơi xuống hay không?"

9 văn tiền hàng, bán 15 văn tiền, lợi nhuận 6 văn tiền, sạp đối diện bán mộc trầm cũng là giá tiền này, hơn nữa kiểu dáng và điều công so với mộc trầm này kém hơn không chỉ một đoạn, nếu ông có thể nhập hàng, sinh ý chắc chắn không quá kém.

Tô Khả Phương đem kích động của lão bản nhìn ở trong mắt, trong lòng cũng nắm chắc.

Nàng có ý muốn cùng lão bản này hợp tác lâu dài, cho nên vừa rồi không nói rõ ra, nàng ra giá 9 văn tiền cũng là lưu cho ông 1 văn tiền để trả giá, nay ông mở miệng trả giá, nàng giả bộ khó xử trầm ngâm: "Lão bản, mộc trầm này điều công và kiểu dáng ngài cũng thấy đấy, 9 văn tiền thật sự không cao, nhưng lão bản đã mở miệng, ta liền coi như cho lão bản ngài mặt mũi, bớt 1 văn tiền, lấy ngài 8 văn tiền đi."

Lão bản vừa rồi trả giá cũng chỉ là thói quen mà thôi, kỳ thật nội tâm cũng không dám trông cậy giá còn bớt ít hơn nữa, không nghĩ tới cô nương này nguyện ý bớt cho ông 1 văn tiền, vui mừng lớn đến trong chớp mắt nên ngại chặt xuống một chút nữa: "Được, cứ quyết định vậy đi. Chúng ta nói thời gian và địa điểm lấy hàng."

"Lão bản, hôm nay ta mang theo hơn hai mươi chiếc trầm qua đây, nhưng tiền tài không để ra ngoài, chúng ta không nên ở chỗ này giao hàng đúng không?" Mắt Tô Khả Phương nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói.

Một cây trầm 8 văn tiền, hơn hai mươi cây khoảng chừng hơn 100 văn tiền đâu, nàng cũng không muốn bị trộm nhớ thương.

"Ha ha, tiểu cô nương, người thật hài hước!" Lão bản nở nụ cười: "Bất quá bản khoản của người là đúng, không thể để người ta biết hàng của ta là nhập của người, tránh bị người có tâm biết con đường nhập hàng của chúng ta, chặt đứt tài lộ của hai ta."

Hiển nhiên lão bản đem Tô Khả Phương trở thành nhà bán sỉ second-hand, cho rằng nàng cẩn thận chú ý là ở đề phòng đối thủ cạnh tranh.

Nghe vậy, Tô Khả Phương 囧 (quỳnh), cũng không tiện giải thích, tránh cho lão bản coi nàng thành nhà quê không thấy qua việc đời, chẳng qua là hơn 100 văn tiền lại thật trọng như thế.

Nhưng... nàng hình như hữu danh kỳ thật là nhà quê mà...

"Cô nương, nhà ta ở đằng sau đường cái, có thể đến nhà ta giao hàng không?" Lão bản ngẫm nghĩ, hỏi.

"Như vậy không thể tốt hơn." Tô Khả Phương gật đầu.

Lão bản này thoạt nhìn là một người thành thật, không có tâm nhân gì, cho nên Tô Khả Phương không lo lắng bị ông tính kế.

Lão bản nhờ lão bản sạp đèn lồng bên cạnh nhìn hộ sạp hàng, liền mang Tô Khả Phương về nhà.

Tô Khả Phuong đi sau lưng lão bản không đến một khắc đồng hồ liền đi vào một cái hẻm nhỏ, đi đến hai cái sân, thấy viện cửa không khóa, lão bản nhường này, mang theo Tô Khả Phuong đi vào.

Viện này thoạt nhìn không lớn, dọn dẹp cũng rất sạch sẽ, nằm ở sau đường cái, cũng coi như là khu vực vàng của trấn Đường Huyền, nông hộ bình thường mua không nổi.

Hai người đi vào sân, liền nghe được trong phòng truyền đến tiếng phụ nhân khóc rờn.

Tô Khả Phuong sững sờ, có chút lúng túng nhìn lão bản.

Trong nhà người ta hình như đã xảy ra chuyện, nàng đến không đúng lúc rồi?

Lão bản nghe được tiếng khóc biến thì mặt sắc, vội vàng vọt vào.

"Nương tử, tên súc sinh họ Trương kia lại tới nữa? Lão tử đi làm thịt hắn!"

"Cạch" một tiếng vang giòn, giống như lúc hai người lời kéo không cẩn thận đụng phải thứ gì, theo sát là thanh âm nữ tử càng thêm bi thiết: "Lão gia, không cần, chúng ta không thể trêu vào tên họ Trương kia!"

"Hắn làm nhục nàng, chẳng lẽ cứ cho qua như vậy sao?"

Nghe thanh âm lão bản mang theo thông khổ và không cam lòng, lông mày Tô Khả Phuong nhẹ chau lại.

Người nhà này sợ là chọc phải người không nên chọc, nàng chẳng qua nghĩ kiếm chút tiền cải thiện cuộc sống của người nhà, cũng không muốn dấy thêm chuyện phiền toái gì, xem ra kế hoạch hợp tác lâu dài mắc cạ.

"Hắn nhìn thấy ta cầm dao sợ chạy mất, không chiếm được tiện nghi, nhưng cuộc sống thế này làm sao chịu được?" Nữ tử bắt lực khóc lên: "Lão gia, chúng ta dọn nhà đi?"

"Ta cũng muốn chuyển, nhưng cha mẹ còn ở trên trấn, chúng ta có thể chuyển đi nơi nào?" Trong giọng nói của lão bản tràn đầy bất đắc dĩ và bi thống.

Ngay cả nữ nhân của mình ông cũng không bảo vệ được, ông còn tính là nam nhân sao?

Lời lão bản nói dẫn tới nữ tử gào khóc lớn: "Lão thiên gia có phải không muốn cho ta đường sống không..."

Lão bản trầm mặc nửa ngày, hình như hạ quyết tâm, nói: "Nương tử, sau này nàng theo ta ra sạp hàng đi."

Nữ tử vừa khóc một trận khàn giọng nói: "Nhưng mà..."

"Đừng sợ, nếu có người dám nói này nói kia, lão tử làm cho hắn chịu không nổi..."

Nghe tiếng lão bản ở trong phòng an ủi nương tử, Tô Khả Phuong lo lắng nếu nghe tiếp nữa nghe được bí mật gì, đang chuẩn bị lặng lẽ rời đi, thì thấy lão bản từ trong nhà đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Mua đồ ăn

"Lão bản —— "

Sắc mặt Tô Khả Phuong biến thành quẫn, có loại cảm giác nghe góc tường bị bóc mẽ, tuy rằng nàng không cố ý.

"Trong nhà xảy ra chút chuyện, khiến cho cô nương chê cười." Lão bản cũng cảm thấy xấu hổ, dừng một chút, nói: "Cô nương, không còn sớm sủa rồi, chúng ta giao hàng đi."

"Cũng tốt." Nói xong Tô Khả Phuong cời bao vải trên vai xuống đưa cho lão bản: "Lão bản, ta mang theo hai mươi ba cây trâm qua đây, ngài nhìn xem."

Vụ làm ăn này là nàng nhắc lên trước, không có đạo lý lật lọng, vậy tạm thời cung cấp cho ông ấy một lần hàng trước đi.

"Ta họ Triệu, gọi Triệu Kính Tân, cô nương nếu không để ý có thể gọi ta là Triệu thúc." Có lẽ vì Tô Khả Phuong không lăm miệng hỏi chuyện vợ ông, thái độ đối với nàng càng thân thiết hơn rất nhiều.

"Triệu thúc, ngài có thể gọi cháu là Tiểu Phuong." Chẳng qua là xưng hô, Tô Khả Phuong không quá để ý, thiện ý gọi một tiếng.

Triệu Kính Tân ước chừng 34-35 tuổi, gọi ông một tiếng "Đại thúc" cũng không quá đáng, nhưng vì lý do an toàn, Tô Khả Phuong cũng không nói tên đầy đủ của mình.

Triệu Kính Tân gật đầu, đem bao vải mở ra.

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý một trăm trong bao vải chất lượng sẽ không kém, nhưng khi ông nhìn đến hơn hai mươi chiếc trăm trong bao vải điều công đều tinh mỹ, kiểu dáng một trăm mỗi cái một vẻ không cái nào giống nhau, Triệu Kính Tân vẫn nhìn không được vừa mừng vừa sợ kêu lên: "Tiểu Phuong, cháu để thúc nhập hàng giá 8 văn tiền thật là quá đáng giá."

Triệu Kính Tân đếm, hai mươi ba chiếc không sai.

"Tiểu Phuong, trước vào nhà uống ly trà, thúc bảo nướng từ thúc đi lấy tiền." Triệu Kính Tân vui vẻ mời Tô Khả Phuong vào nhà, nụ cười so với thời điểm ở trên đường thân thiện hơn nhiều.

Tô Khả Phuong theo ông đi vào sảnh phòng, thấy trong phòng một phụ nhân chừng 20 tuổi đã sớm đem nước trà châm tốt.

Từ hai mắt còn hơi hơi sưng đỏ có thể đoán ra, đây chính là phụ nhân vừa rồi ở trong phòng khóc thút thít —— Nương tử Triệu Kính Tân.

Phụ nhân thấy Tô Khả Phuong, mặt đỏ tới mang tai hướng phía nàng cười một cái, hiển nhiên tại vì mới luồng cuống mà ngượng ngùng.

Là người hiện đại, dạng mỹ nữ gì Tô Khả Phuong chưa từng gặp qua, nhưng vẫn bị ngũ quan nhỏ nhỏ điểm lệ của phụ nhân trước mắt làm kinh diễm một phen.

Không sai, là điểm lệ, mà không phải thanh lệ!

Nữ tử dung mạo bậc này chiều người ngấp nghé cũng không kỳ quái.

"Tiểu Phuong, đây là nương tử của thúc Dương Xảo Lan, cháu gọi nàng là Triệu thẩm cũng được." Triệu Kính nhìn Dương Xảo Lan ánh mắt mềm mại đến mức sắp chảy ra nước: "Nương tử, đây là Tiểu Phuong. Trên tay cô nương này có một trăm chế tác tinh xảo, chúng ta vừa kiểm hàng, cần 184 văn tiền, nàng mau đem tiền cầm ra cho người ta."

"Tiểu Phuong cô nương ngồi trước, ta đi lấy tiền." Dương Xảo Lan thốt tha xoay người vào phòng, mọi cử động đều mang hương vị đủ để làm cho nam nhân trầm mê.

Nếu không phải là vừa rồi lúc thấy nàng, trên mặt Dương Xảo Lan mơ hồ lộ ra ngượng ngùng và không biết làm sao, Tô Khả Phuong còn cho rằng nàng ấy từ loại địa phương kia ra.

Tô Khả Phuong rất hiếu kỳ, lấy tuổi Triệu Kính Tân làm sao có thể cưới được nương tử trẻ lại xinh đẹp như vậy?

Dương Xảo Lan rất nhanh từ trong nhà lấy ra một chuỗi tiền đồng giao cho Triệu Kính Tân, Triệu Kính đếm lại, xác định số lượng không sai mới giao cho Tô Khả Phuong: "Tiểu Phuong, nơi này là 184 văn tiền, cháu đếm xem."

Tô Khả Phuong cười tiếp nhận đếm một lần: "Đã đủ rồi ạ."

"Tiểu Phuong, một trăm bán xong thúc đi đâu tìm cháu lấy hàng?" mới đó Triệu Kính Tân đã nghĩ lấy hàng tiếp.

Tô Khả Phuong ngẫm nghĩ, nói: "Triệu thúc, không nói dối ngài, lượng hàng trong tay cháu không đủ, cháu cũng không xác định được lần sau hàng đến là bao giờ."

Tô Khả Phuong dừng một chút, lại nói: "Nếu không như này đi, chờ trong tay cháu có hàng, trước tiên đưa tới cho Triệu thúc ngài, ngài xem được không?"

Nàng không dám chắc về sau có lúc cần dùng tiền gấp hay không, cho nên tự lưu lại cho mình con đường sống.

Nghe vậy, Triệu Kính Tân có hơi thất vọng, nhưng rất nhanh ông lại nói: "Cũng được! Tiểu Phuong, đến lúc đó cháu nhân tiện xem xem có thể kiếm một ít kiểu dáng trăm bạc mới lạ hoặc hoa và trang sức cài đầu hay không nhé, như vậy chúng ta cũng có thể kiếm nhiều hơn một chút."

"Triệu thúc, trăm bạc và hoa những thứ đó cháu không có biện pháp lấy được." Tô Khả Phuong như có điều suy nghĩ, lời Triệu Kính nói làm cho nàng có ý tưởng mới.

"Còn trang sức cài đầu thì sao?" Triệu Kính chưa từ bỏ ý định mà hỏi.

"Triệu thúc, để cháu xem một chút." Tô Khả Phuong trầm ngâm.

Nàng vừa nghĩ con đang nghĩ ngợi có nên truyền thụ cho ông một ít phương pháp tiêu thụ của thế kỷ 21 để bù vào quyết khiếu của ông hay không, không nghĩ tới ông cũng tự biến thông, chắc hẳn là do hôm nay tâm tình ông không tốt nên lúc ở sạp khuôn mặt mới căng cứng.

Triệu Kính Tân nóng lòng đem các loại mộc trầm mới ra bán, liền cùng Tô Khả Phương trở về đường cái.

Tô Khả Phương thấy sắc trời còn sớm, mang theo tiền bạc tiến vào tiệm tạp hóa, mua 20 cân gạo lúc cùng non nửa túi muối ăn và non nửa bình dầu nành.

Nàng vốn là muốn mua chút gạo trắng, hỏi giá một chút mới biết là 30 văn tiền một cân, cuối cùng đành phải mua gạo lúc thô 15 văn tiền một cân. Thanh toán xong, Tô Khả Phương đem đồ để nhờ ở tiệm tạp hoá, sau đó đi qua tiệm kẹo mua mấy văn tiền kẹo để mang về cho Hạo Nhi.

Từ tiệm kẹo đi ra, Tô Khả Phương ngửi được mùi thơm của quán mì bay tới, nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, hỏi một chút giá tiền, một chén mì 5 văn tiền, cuối cùng không đành lòng bỏ tiền ra ăn.

Bây giờ có thể tích một văn thì tích một văn, chờ góp đủ tiền còn phải mua thuốc bổ cho Hạo Nhi, còn có cơ thể bà bà cũng không tốt lắm, cần phải bồi bổ thêm dinh dưỡng.

Nàng đến sau phố tìm một nơi không người vào không gian nướng cá ăn, nhìn trong suốt đầy những con cá lớn, ánh mắt Tô Khả Phương sáng lấp lánh, bắt hai con cá trắm cỏ lớn, sau đó ra khỏi không gian đi thẳng đến quán thịt.

Cá này một con nặng khoảng chừng 10 cân, nghe nàng muốn dùng hai con cá lớn để đổi hai cân thịt, hai cái xương lớn, lão bán quán thịt cảm thấy bản thân được hời rồi, lập tức đem hai cân thịt và hai cái xương lớn dùng dây thừng cột chắc, ngoài ra còn tặng thêm một bộ lòng heo.

Khách đến mua thịt trông hai con cá lớn mà thêm, hỏi: "Tiểu cô nương, con cá lớn như vậy vớt ở đâu được thế?"

"Thân thích tặng, trong nhà còn mấy con cá nhỏ, người nhà của ta nói cá to có thể đổi thịt, cho nên không đành lòng bỏ ra ăn." Tô Khả Phương mặt không đỏ hơi thở không gấp nói láo.

"Ha ha, cô nương, về sau thân thích của người lại đưa cá cho nhà người, cứ ra chỗ ta đổi thịt" Lão bán quán thịt vui vẻ nói.

"Được!" Tô Khả Phương xách thịt cười híp mắt rời khỏi quán thịt.

Thật ra, trước đây nàng muốn vớt chút cá đưa đến tù lâu trên trần bán lấy tiền, nhưng nàng là một tiểu cô nương nông thôn có thể tiến vào tù lâu hay không còn chưa nói, nhờ đâu bị người ta để mất tới hoặc hoài nghi thì phiền toái, cho nên nàng mới không dám mạo hiểm.

Vì không để người chú ý, Tô Khả Phương đem thịt bỏ vào không gian sau đó mới quay lại tiệm tạp hoá lấy gạo đi đến đầu trần ngồi xe bò.

Sau khi Tô Khả Phương xuống xe ở cửa thôn thấy bốn phía không người, vội trở về không gian đem thịt, xương lớn, thuận tay bắt hai con cá lớn mang về nhà.

Tô Khả Phương quay về nhà mẹ đẻ trước, đem mấy thứ chia hai phần, một phần đặt trong phòng bếp, một phần để ở dưới mái hiên chuẩn bị đợi lát nữa mang về Phó Gia.

Hạo Nhi nghe được tiếng vang từ trong nhà đi ra, vừa thấy Tô Khả Phương liền vui vẻ hướng nàng nhào tới: "Cô cô, nương nói cô lên trần rồi, trên trần nóng không?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tranh chấp trước khi ăn cơm

"Náo nhiệt, chờ thân thể cháu tốt hơn chút, cô cô mang cháu lên trần chơi." Tô Khả Phương nói xong từ trong túi móc ra bọc giấy đưa cho thằng bé: "Cầm lấy, đây là kẹo cô cô mua cho cháu, mau nếm thử."

Hạo Nhi cúi đầu cầm bọc giấy, thấp giọng nói: "Cô cô, cháu nghe thấy nãi nãi cùng gia gia nói, cơ thể của cháu không lành được."

"Nói vậy!" Tô Khả Phương lòng như bị tằm, khê mắng: "Nãi nãi không phải đại phu, bà nói như vậy là bởi vì lo lắng cho thân thể của cháu, tin tưởng cô cô, cháu nhất định có thể khá hơn, chờ thân thể cháu tốt lên rồi, cô cô đưa cháu đến học đường!"

Không cẩn thận nghe được cũng có thể làm cho thằng bé canh cánh trong lòng, trách không được ca ca không cho Trình đại phu ở trước mặt thằng bé nói ra bệnh tình.

"Cô cô, ngài không gạt cháu sao? Thân thể của cháu có thể tốt lên thật không?"

Hạo Nhi nửa tin nửa ngờ ngẩng đầu, trong mắt lại ảm ảm mang theo chờ mong.

Tô Khả Phuong hốc mắt chua xót gật gật đầu: "Cô cô nhất định sẽ làm cho cháu tốt hơn!"

Nàng phải cố gắng kiếm tiền, thỉnh đại phu tốt nhất cho Hạo Nhi, mua cho thằng bé được liệu tốt nhất.

"Cô cô, Hạo Nhi tin tưởng cô cô!" Hạo Nhi nở nụ cười, cuối cùng cũng quét hết những vệt tinh thần sa sút không phù hợp với tuổi trong mắt.

Tô Khả Phuong đang cùng Hạo Nhi nói chuyện, thấy từ Giản Thị từ trong ruộng trở về hùng hăng hồ hồ đi vào nhà: "Phuong Nhi, những đồ ăn trong phòng bếp là muối mua về? Trăm của muối đều bán hết rồi?"

Ngọc Nhi đi đưa nước ra ruộng rồi, nàng ấy không yên tâm nhĩ tử ở nhà một mình mới trở về nhìn một cái, khi nhìn đến phòng bếp thấy một đồng ăn xác thực giật nảy mình.

"Đều bán hết." Tô Khả Phuong cười khanh khách móc ra 10 văn tiền nhét vào tay Giã Thị: "Đại tẩu, muối kiếm được tiền rồi, tiền này trả cho tẩu."

"Muối nha đầu này, muối kiếm tiền mua đồ ăn phải cảm về Phó gia chứ, nhà chúng ta nào cần muối quan tâm?" Giã Thị xụ mặt đem tiền nhét về tay Tô Khả Phuong: "Tiền này muối cảm đi, muối còn thật sự cho rằng ta muốn muối trả tiền sao?"

Đối với việc cô em chồng đột nhiên học được điều khác, Giã Thị cảm thấy rất hoang mang, nhưng nghĩ đến việc từ khi Hạo Nhi xảy ra chuyện mình cũng không quá để ý tới nàng, cũng không quan tâm nàng nữa, chắc trong lúc đó nàng học được điều khác, nên đem nghi hoặc vui vào trong lòng.

"Đại tẩu, muối hôm nay chỉ kiếm lời một khoản tiền nhỏ, về sau còn có thể kiếm càng nhiều, không kém chỗ này." Tô Khả Phuong đem tiền nhét xuống dưới cái gối trên giường, nói: "Đại tẩu, thịt và cá ở phòng bếp là muối mua cho cha, nương, tẩu và Hạo Nhi bồi bổ cơ thể, dù sao thời tiết không quá nóng, ăn không hết thì kho lên để từ từ ăn."

Không phải nàng không phóng khoáng, nhưng cứ nghĩ tới tam phẩm Vu Thị tính tình toán chi li, lại luôn bày ra sắc mặt mình so với người khác thông minh hơn, Tô Khả Phuong liền thở không thuận.

Trong trí nhớ, mẫu thân Lư Thị là phụ nhân không có tâm cơ, tuy rằng Vu Thị trên mặt không đến mức làm nhục Lư Thị nhưng trong lòng đối với nhị tẩu Lư Thị không có bao nhiêu tôn kính, chán ghét nhất là thỉnh thoảng lại dùng lời dò xét điều tra Lư Thị rồi soi mói việc của nhị phòng.

Mỗi lần nhị phòng có việc, Vu Thị luôn sẽ lấy dáng vẻ cao cao tại thượng xuất hiện ở trước mặt bọn họ, dạy bọn họ nên làm như thế nào, tựa như trên đời này chỉ bà ta có khả năng, chỉ bà ta ghê gớm.

Tam phòng đến phụ trợ Giản Thị cũng tồn tại cảm giác dính ngấy cực kỳ với Vu Thị, nghe Tô Khả Phuong nói như vậy, liền nói: "Hôm nay là ngày cuối cùng xối đất, vẫn ăn ở nhà chúng ta, ta cắt nửa con cá rồi hầm một nồi canh xương, còn lại nửa con cá và thịt ta sẽ phơi lên từ từ ăn, tránh cho người khác lắm miệng."

"Được, tẩu xem đó mà làm thôi, muối đi về trước."

Dù sao đại tẩu cũng không phải người ai cũng có thể về nấn, nàng sẽ không phải lo nghĩ bậy bạ.

"Hôm nay coi như xong, về sau kiếm được tiền phải biết cất đi, không nên xài bậy, nhớ chưa?" Giã Thị dặn dò đạo lý.

"Muối biết rồi mà." Tô Khả Phuong vừa nói vừa ra khỏi phòng.

Trở về Phó Gia trời cũng sắp tối rồi, Diêu Thị và Phó Thần Tường thấy nàng mang về nhiều đồ ăn như vậy đều kinh hãi, hỏi một chút mới biết nàng cảm một trăm mình điều khắc lên trên trán bán lấy tiền.

"Không nghĩ tới con còn có tay nghề như vậy." Diêu Thị như là lẩm bẩm lại như là cảm khái nói.

Tô Khả Phuong chột dạ cười cười, xoay người vào phòng bếp thu xếp nấu cơm chiều, để tránh mọi người hỏi đến chuyện điều khác của nàng.

Lòng heo rất khó làm sạch, chuẩn bị tốt cơm chiều đã tới giờ Tuất rồi, Diêu Thị đành phải tìm ngọn đèn dầu duy nhất trong nhà ra, thắp lên.

Gia vị trong nhà không đủ, rằng bà bà lại không tốt, nàng chỉ có thể đem lòng heo cắt nhỏ phối hợp xào với rau xanh và gừng lấy từ nhà mẹ đẻ, nấu một nồi canh đầu cá, cắt một nửa thịt ba chỉ ra xào rau. Cá, thịt và xương lớn còn dư lại nàng ướp muối treo ở trên xà ngang, tính toán để từ từ ăn.

Phó Nhậm Phi thấy Tô Khả Phuong mang về những đồ ăn kia, khó được không thúc giục nàng, sớm ngồi chờ trong sảnh phòng đây.

Nhưng lúc nhìn thấy chén lòng heo trên bàn, mặt đều tái rồi.

"Tô Khả Phuong, đây không phải là lòng heo sao? Người lại cho chúng ta ăn loại đồ vật bẩn thỉu này?" Hấn chỉ vào đĩa rau xanh xào lòng heo tức giận chất vấn.

"Lòng heo ăn ngon lắm!" Tô Khả Phuong lờ mờ hấn một cái: "Cũng không phải thiếu gia đại hộ, còn chọn ba nhật bốn."

"Phi Nhi, con nói chuyện kiểu gì vậy?" Phó Nhậm Phi còn muốn rống Tô Khả Phuong, Diêu Thị đã đem đũa vỗ lên bàn, giận tái mặt khiển trách quát

mắng: "Lập tức xin lỗi đại tẩu con!"

Bà không hài lòng người con dâu này, nhưng cũng không biểu hiện bà có thể tùy ý nhi tử không biết lễ phép.

Huống chi, Tô Thị nhọc lòng thu xếp bữa cơm này làm món ăn là vì ai?

Phó Nhậm Phi cố tình gây sự làm cho Diêu Thị bực tức, bà đối với nhỏ này có phải dạy dỗ sai lầm rồi hay không?

Phó Nhậm Phi ương ngạnh, Phó Thần Tường cũng không nhịn được nhủ mảy: "Phi Nhi, chúng ta ngày thường có thể có đồ ăn nóng hổi ăn cũng không tệ rồi, vì sao không thể ăn lòng heo? Hôm nay một bàn thức ăn này là đại tẩu kiếm tiền mua, đích thân xuống bếp làm cho chúng ta, đệ còn có gì không hài lòng?"

"Nương, nhị ca, hai người cứ như vậy bị một bàn đồ ăn thô ráp thu mua? Tự ái của hai người đâu rồi?" Phó Nhậm Phi không thể tin được mẫu thân và nhị ca vì nữ nhân này khiển trách hần, về mặt bi thương giận hờ: "Nàng lẳng lơ ong bướm hai người đã quên sao? Ca ca của nàng bức bách đại ca cưới nàng thế nào, hai người cũng quên sao?"

"Làm càn!" Diêu Thị tức giận quát một tiếng, giơ lên tay muốn tát Phó Nhậm Phi, nhưng cuối cùng gắng gượng dừng giữa không trung.

"Phi Nhi, sao con có thể trở nên vô lý như thế?" Diêu Thị đau lòng nhức óc nhìn hần, mặt trắng như giấy.

Bọn họ tại sao phải đến thôn Quả Phong an cư, đứa nhỏ này không phải không biết, lão đại vì sao cưới Tô Thị, hần cũng không phải không biết, đứa nhỏ này tại sao có thể nói ra những lời đâm vào lòng người như vậy?

"Nương, ngài còn muốn đánh con?" Phó Nhậm Phi cũng không hề ý thức được mình làm sai, hần khó tin nhìn Diêu Thị, bộ dạng như bị người ta từ bỏ.

"Phi Nhi, thái độ của đệ là sao? Đệ còn không biết mình sai ở đâu sao?" Phó Thần Tường cũng bị chọc giận.

Hôn sự của ca ca là cây gai trong lòng mẫu thân, hần thế nhưng không để ý cảm nhận của mẫu thân nói ra những lời khoét tâm bà.

Huống chi, trước khi ca ca thành thân đã nói hôn sự này chính ca ấy cam tâm tình nguyện, sao lại nói chuyện bức hôn.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đồ Trang sức bằng gỗ đào

"Nhị ca, đệ không ăn món ăn bản thủ này tại sao lại sai?" Phó Nhậm Phi ngang cổ hung tợn nhìn Tô Khả Phụng.

"Nếu người không muốn ăn cũng không ai bắt người ăn, nếu người thật sự có bản lãnh thì tự mình kiếm tiền nuôi sống chính mình, bớt ở chỗ này lấy người khác trút giận!" Tô Khả Phụng tức không nhịn nổi, đưa tay lấy bát cơm gạo lúc trước mặt hần bung đến trước mặt Phó Thần Tường, nói: "Nhị thúc, hần không ăn đệ ăn, hần có bản lĩnh vĩnh viễn đừng ăn uống đồ ta mua."

"Không ăn thì không ăn, ai mà thêm đồ ăn cho ăn mảy." Phó Nhậm Phi rống, xoay người xông ra ngoài.

"Oan gia, thật sự là oan gia." Diêu thị che ngực thở dốc lấy hơi, hiển nhiên là bị chọc giận.

"Nương, Phi Nhi không hiểu chuyện, hần bộc tuệch, ngài đừng đem lời hần để ở trong lòng." Phó Thần Tường lo lắng mẫu thân tức giận xảy ra chuyện không tốt, vội ở một bên thấp giọng khuyên nhủ.

Phó Thị cười khổ một tiếng: "Trước nương cũng cho là như vậy, nhưng là hôm nay nương mới biết, chúng ta đem đứa nhỏ này nuôi dạy sai lệch."

Bà làm sao xứng đáng gặp cha mẹ đã chết của Phi Nhi?

Tô Khả Phụng vô cùng đồng ý với bà bà, Phó Nhậm Phi khôn nạn chính vì bị bọn họ chiều hư.

"Nương, ngài đừng suy nghĩ nhiều, Phi Nhi còn nhỏ, chúng ta chậm rãi dạy bảo." Phó Thần Tường tiếp tục trấn an nói.

Nghe thấy lời này, Tô Khả Phụng âm thầm liếc mắt.

Đã 14 tuổi rồi còn nhỏ? Ở triều này đại đã có thể làm mai.

"Thôi, chúng ta ăn cơm trước đi, chớ lãng phí một bàn đồ ăn." Diêu Thị rất nhanh tự điều chỉnh tâm tình của mình, nói với hai người.

Điều Thị tự điều chỉnh tâm tình thu phóng tự nhiên làm cho Tô Khả Phương nhìn mà than thở, nàng im lặng nhớ trong đầu, tự nói với mình nên học tập bà bà nhiều một chút.

Phó Thần Tường bưng lên bát, đột nhiên nghiêm túc nói với Tô Khả Phương: "Đại tẩu, về sau trong nhà có việc gì cần đệ làm thì cứ nói với đệ."

Thường ngày hẩn ngoại trừ chặt chút củi lửa cho nhà dùng ra thì không biết phải làm những thứ gì, trước khi ca ca đi không cho phép hẩn rời thôn Phong Quả, hẩn và người trong thôn không quen, nên chỉ có thể ở trong nhà cả ngày, giờ cũng nên thay đổi.

Tô Khả Phương nín thở suy nghĩ một hồi, nói: "Nhà chúng ta còn có vài mẫu đất, nếu không chúng ta trồng trọt đi, nhưng bây giờ trồng lúa vụ hè đã không kịp rồi, chúng ta liền trồng loại khác."

Phó Thần Tường sắc mặt cứng đờ: "Đại tẩu, đệ không am hiểu việc nhà nông."

"Không am hiểu có thể học, chỉ cần đệ có phần tâm này, chịu khổ, không có gì là học không được."

"Được, đệ học." Phó Thần Tường gật đầu nói.

Tô Khả Phương vui mừng cười: "Đệ nếu có tâm học, chờ qua mấy ngày cha mẹ ta bên kia cây mạ, đệ trước hết đến bên kia học một ít, chờ họ cấy xong ương lại để cho đại tẩu ta dạy đệ trồng đậu và khoai lang, chỉ cần người một nhà chúng ta đồng lòng, nhất định có thể trôi qua cuộc sống tốt."

Tô Khả Phương nói làm cho Phó Thần Tường lộ ra một nụ cười hiếm thấy, thời điểm khi ca ca rời đi, hẩn có cảm giác như trời sập xuống, không nghĩ tới đại tẩu trong tâm hẩn đã từng coi thường chỉ nói mấy câu thế nhưng đã làm cho hẩn có cảm giác thông thấu sáng sủa.

Điều Thị giống như cũng hạ quyết tâm, bên môi lộ ra nụ cười: "Tốt, chúng ta về sau trôi qua thật tốt."

Bà là chủ tâm cốt của cái nhà này, bà cứ tiêu chìm xuống không chỉ có lỗi với trọng phụ đã mất, càng thêm có lỗi với mấy đứa bé, cho nên vì cái nhà này, bà nhất định phải tỉnh lại, bà còn phải đợi lão đại mang tin tức tốt về.

Cơm nước xong xuôi, Tô Khả Phương lại vào không gian bắt đầu điêu khắc, chẳng qua lần này nàng khắc không phải mộc trâm, mà là đồ trang sức bằng gỗ đào.

Gỗ đào còn có tên là "Tiên Mộc", chuyên dùng để trừ tà trấn tai, kiếp trước người thờ phụng Quý Thần cũng không thiếu, nàng biết mấy người điêu khắc không có danh tiếng lúc nhàn hạ sẽ điêu khắc vài món đồ trang sức bằng gỗ đào đem đi bán, sinh ý hình như cũng rất khá.

Triệu đại này người thờ phụng Quý Thần không phải số ít, nếu như bán đồ trang sức giá cả không cao, kiểu dáng mới lạ, chắc chắn sẽ được hoan nghênh.

Ngày hôm sau, Tô Khả Phương ăn bát cháo gạo lúc xong liền ra cửa, thuận tiện nấu sữa dê mức một bồn nhỏ đưa qua cho Hạo Nhi.

Nàng vừa đi tới cửa nhà nương thì thấy ca ca và Đàm Trọng An vừa nói vừa cười từ trong viện đi ra, trên người hai người còn đeo bọc quần áo.

"Ca, Trọng An đại ca, hai người chuẩn bị về thư viện sao?" Lúc này Tô Khả Phương mới nhớ tới ca ca phải về huyện thành đọc sách.

"Đúng vậy, lúa cấy xong rồi, phải trở về." Tô Khả Bản theo thói quen xoa đầu của muội muội.

"Ca, ca tới trước cửa thôn chờ xe, lát muội sẽ đi tiễn ca." Tô Khả Phương nói xong bụng sữa dê vội vã tiến vào sân.

Nghe vậy, Tô Khả Bản theo bản năng nhìn về phía Đàm Trọng An, vừa hay nhìn thấy Đàm Trọng An thần sắc không rõ hướng trong nội viện quét mắt.

Tô Khả Bản mau chóng kéo hẩn một cái: "Trọng An, chúng ta đi thôi."

Tô Khả Bản bước chân có chút gấp rút, mấy ngày trước hẩn cho rằng muội muội đối với Đàm Trọng An đã buông xuống rồi, làm sao biết nàng vừa nhìn thấy Đàm Trọng An thì tro tàn lại cháy.

Nếu như Đàm Trọng An chưa đính hôn, vì chung thân hạnh phúc của muội muội, bất luận thế nào hẩn cũng sẽ xệ mặt xuống cùng Đàm Trọng An nhắc tới chuyện đề thân, nhưng từ nhỏ Đàm Trọng An đã cùng Đàm Tiểu Liên đính hôn, nay muội muội cũng gả cho người, hẩn không thể để cho nàng lại đi sai bước nhầm.

Hai người tới cửa thôn xe bò còn chưa tới, Tô Khả Bản âm thầm sốt ruột, trên mặt lại bất động thanh sắc cùng Đàm Trọng An câu được câu không trò chuyện, hi vọng xe bò có thể tới trước khi muội muội đến.

Rất nhanh, hai người liền thấy một bóng dáng nhỏ bé hướng cửa thôn chạy tới.

"May mà còn đuổi kịp." Tô Khả Phương không kịp thở đi đến trước mặt Tô Khả Bản.

"Ca không phải lần đầu tiên ra cửa, có gì tốt đâu mà tặng? Muội mau về đi thôi." Sợ Tô Khả Phương trước mặt Đàm Trọng An nói ra lời kinh thế hãi tục gì đó, Tô Khả Bản thúc giục nói.

"Muội đi ngay đây." Tô Khả Phương nói xong đem bao vải trong tay để vào tay hắn, xoay người chạy, ngay cả cái khóe mắt liếc qua cũng không cho Đàm Trọng An.

Vì tránh hiềm nghi, nàng còn không nguyện ý cùng Đàm Trọng An ở gần nhau đâu.

Tô Khả Bản sững sờ, hướng phía bóng lưng của nàng cất giọng hỏi: "Đây là cái gì?"

"Ruốc cá, có thể ăn với cơm!" Tô Khả Phương cũng không quay đầu lại đáp.

Trong không gian cá quá nhiều, một mình nàng ăn không hết, chao còn chưa lên men tốt tạm thời không làm chao cá lã được, luôn mang cá về nhà cũng không có cách giải thích, nàng chỉ có thể đem cá làm thành ruốc cá cất giữ trong không gian.

Khoan hãy nói, cá trong không gian làm thành ruốc cá so với kiếp trước nàng dùng cá phổ thông làm mùi ngon không chỉ một chút thôi đâu.

Ruốc cá là cái gì?

Tô Khả Bản chưa từng nghe thấy, ngạc nhiên mở ra bao vải ra nhìn, bên trong ngoại trừ hai cái hũ còn có mấy khúc cá khô.

"Nha đầu này, hôm qua vừa kiếm được chút tiền liền mua đồ linh tinh, cũng không biết xài tiết kiệm một chút." Tô Khả Bản trong miệng oán giận, bên môi lại treo nụ cười.

Nha đầu này cũng biết học cách quan tâm người khác.

"Khả Bản đại ca, trong hũ chính là ruốc cá Phương Nhi nói?" Đàm Trọng An cực lực đè xuống vết tức trong lòng bởi Tô Khả Phương coi nhẹ mà bốc lên không phanh, giả bộ tò mò nhìn chằm chằm hai cái hũ kia.

"Chắc vậy, ta cũng chưa bao giờ nghe nói cái gì ruốc cá, chúng ta trước ném thử." Tô Khả Bản nói xong mở một hũ ra thử.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chuyên chúc lạc khoản

Vừa mở ra miệng hũ, mùi thơm mang theo hương vị tanh của cá liền xông vào mũi, Tô Khả Bản nhìn kỹ một chút, mới dùng hai ngón tay kẹp ra ruốc cá đưa vào miệng.

"Làm từ cá, mùi vị không tệ đâu." Tô Khả Bản vừa mừng vừa sợ, hướng về Đàm Trọng An gật đầu ra hiệu: "Trọng An, ngươi cũng ném thử."

Đàm Trọng An ném thử một miếng cũng có một chút giật mình: "Thật sự là vị cá, nhưng lại không hoàn toàn giống cá, rất ngon!"

"Ha ha, có thể đạt được lời khen của ngươi rất khó nha." Tô Khả Bản cao hứng nở nụ cười, Đàm Trọng An là người keo kiệt lời khen hết mức, hẳn rõ ràng: "Nha đầu kia mua cái hai hũ này hẳn tốn không ít tiền."

"Khả Bản đại ca, ngươi hướng ta khoe khoang mình có muội muội tốt sao?" Đàm Trọng An nhíu mày hỏi.

Hiển nhiên Tô Khả Bản không ngờ rằng Đàm Trọng An có thể trực tiếp khen muội muội mình như vậy, nháy mắt ngây người, kể đó cười cười, không dấu vết dời đi chủ đề.

Hắn không biết Đàm Trọng An chuyển biến thế này là sao, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để muội muội và Đàm Trọng An có liên quan gì nữa.

Lại nói Tô Khả Phương đưa đồ cho ca ca xong trở về, đi không bao xa liền thấy chỗ cửa góc ngõ nhỏ có hai bóng dáng quen thuộc.

Mất hạnh nhú lại, Phó Nhậm Phi khốn nạn hôm nay sao sớm như vậy đã rời giường?

Còn có, hẳn khi nào cùng Đàm Tiểu Liên câu dựng thành một khối?

Đang theo Đàm Tiểu Liên xì xào bàn tán Phó Nhậm Phi tính cảnh giác rất cao, Tô Khả Phương còn chưa kịp trốn đi đã bị hắn phát hiện.

Phó Nhậm Phi xa xa hướng phía nàng khiêu khích cười cười, liền đi về nhà.

Vốn dĩ Tô Tiểu Liên đối với lời nói của Phó Nhậm Phi nửa tin nửa ngờ nhưng thấy Tô Khả Phương quả thật từ cửa thôn đi qua đây, nhất thời sắc mặt khó coi xông lên trước chất vấn: "Tô Khả Phương, ngươi tên lừng gạt này."

"Đàm Tiểu Liên, người lại nổi cơn gì?" Tô Khả Phương tức giận.

"Người thành thật nói, người có phải đi tiễn An ca ca của ta hay không?" Nàng ta cũng không biết An ca ca hôm nay về huyện thành, Tô Khả Phương tiện nhân kia làm sao mà biết được?

"Đàm Tiểu Liên, ta nói người có chút đầu óc hay không? Người khác nói gì người cũng tin?" Tô Khả Phương lạnh lùng nhìn hướng Phó Nhậm Phi rồi đi quét mắt, nói: "Ca ca ta hôm nay về thư viện, ta đi tiễn hán như nào liền thành tiễn An ca ca của người rồi?"

Cùng loại người này nói chuyện quả thực kéo thấp sự thông minh của nàng, hôm đó mình nói rõ ràng như vậy rồi, trải qua người khác nói dăm ba câu châm ngòi, nàng ta lại hoài nghi lên người mình, thật không biết trong đầu nàng ta chứa thứ gì?

"Tô Khả Phương, người còn muốn gạt ta tới khi nào?" Khuôn mặt nhỏ của Đàm Tiểu Liên vừa úy khuất lại phẫn nộ: "Ta thiếu chút nữa thì tin tưởng chuyện ma quỷ của người, cho rằng cái túi thơm kia là nữ nhân huyện thành đưa cho An ca ca, cái túi thơm kia rõ ràng chính là người tự mình làm."

Làm hại nàng ta những ngày này ăn không ngon ngủ bất an, ngay cả nằm mơ đều mộng thấy An ca ca cười cô nương trong thành, đều là Tô Khả Phương tiện nhân này làm hại!

Tô Khả Phương cuối cùng cũng biết Phó Nhậm Phi cái thứ ăn cây táo, rào cây sung cùng Đàm Tiểu Liên nói những gì, nàng thật hận không thể bóp chết kẻ vô ơn bạc nghĩa kia.

"Đàm Tiểu Liên, hôm đó ta đã nói rất rõ rồi, ta không nghĩ lại nói thêm gì nữa, người nhất định phải nghĩ thần nghĩ quỷ như vậy, ta khuyên người dứt khoát đem hán cột vào thắt lưng quần trên người ấy, đỡ bị người khác nhớ thương!" Tô Khả Phương cả giận nói.

"Tô Khả Phương, người đây là thừa nhận còn bán khoán An ca ca của ta rồi?" Đàm Tiểu Liên trương bộ mặt oán phụ nhìn Tô Khả Phương, giống như Tô Khả Phương cùng Đàm Trọng An bị nàng ta bắt gian tại giường.

Tô Khả Phương nhu nhu thái dương: "Đàm Tiểu Liên, người rốt cuộc có thể nghe hiểu tiếng người hay không? Thôi, vậy thì ta lập lại lần nữa, ta thề ta quá khư, hiện tại, tương lai cũng sẽ không đối với An ca ca của người có hứng thú, người hài lòng chưa?"

"Nhưng tiểu thúc nhà người cũng nói túi thơm kia là người tự mình làm, vậy còn sai sao?" Thấy nàng nói lời thề son sắt, Đàm Tiểu Liên lại chần chờ.

"Đàm Tiểu Liên, hôm đó Đại Giang đại ca còn nói tận mắt thấy ta đem túi thơm đưa cho người An ca ca, cuối cùng còn chẳng phải là một cuộc hiểu lầm? Người có công phu ở đây hoài nghi ta, còn không nhân lúc trước khi An ca ca của người ngồi lên xe bò trước đi qua đưa hán chút đồ, thuận tiện cùng hán thổ lộ hết tương tư ái mộ chí tình của người với hán, tin tưởng so với việc người ở đây cùng ta lãng phí thời gian hữu dụng hơn đây." Tô Khả Phương tính nhân nại sắp dùng hết, thổ lộ đẩy ra Đàm Tiểu Liên ra hướng cuối thôn mà đi.

Con người nhẫn nại đều có hạn độ, nếu như kẻ ngu này lại dây dưa không ngớt, nàng không ngại cho nàng ta chút giáo huấn!

"Tô Khả Phương, ta đi tiễn An ca ca của ta chuyện ngày hôm nay ta tạm thời không so đo với người. Quay đầu nếu để cho ta phát hiện người gạt ta, nhìn ta thu thập người!" Đàm Tiểu Liên vùng vẫy một hồi, cuối cùng vẫn là lựa chọn trước đi đưa tiễn người trong lòng.

Ngờ ngẩn!

Tô Khả Phương âm thầm chửi thề một tiếng, ước gì Đàm Trọng An đem kẻ ngu này dẫn tới huyện thành đi, đừng tiếp tục xuất hiện ở trước mặt nàng.

Tô Khả Phương không trở về Phó Gia mà trực tiếp lên núi.

Nàng ở bên ngoài núi tìm thấy mấy cây đào lớn lên xiêu xiêu vẹo vẹo, loại này dùng để điêu khắc mộc trạm vẫn được, làm vật trang sức sẽ không thích hợp, dù sao cũng là dùng để trừ tà, ngộ nhỡ hư hại sẽ để cho khách nhân nảy lòng bất an.

Thấy bốn phía không ai, nàng mới đem mấy cây đào lớn lên xiêu xiêu vẹo vẹo vào không gian gieo xuống, tính toán đợi tìm được cây đào tốt cũng đem chúng nó rời đến không gian.

Nàng nghĩ tới hôm đó trong núi sâu mình nhìn thấy có cây đào mọc không sai, thân cành nhẵn nhụi lộ ra mùi thơm ngát, dùng để điêu khắc đồ trang sức thì không gì thích hợp bằng.

Cảm giác phương hướng của Tô Khả Phương rất mạnh, rất nhanh đã tìm thấy cây đào trong núi sâu kia, sau đó lập tức đem chuyển vào trong không gian.

Thân cây đào này không lớn, nàng chỉ chém hai cành cây tương đối được, sau đó ở trong núi tìm vị trí ngồi điêu khắc vật trang sức.

Nàng dựa vào một cây đại thụ, cúi đầu hết sức chăm chú nhìn chăm chăm khúc gỗ đào trên tay, dao khắc trong tay dao tung bay, không mất bao lâu đã khắc xong một khối mộc phù (bùa, bội đeo hông) tùy thân bằng gỗ đào.

Hoàn thành một dao cuối cùng, nàng theo thói quen ở mặt trên khắc xuống chuyên chúc của mình—— ngón tay cái.

Ngón tay cái và hoa văn trên mộc phù gỗ đào hỗ trợ lẫn nhau tạo thành một thể, không nhìn kỹ căn bản sẽ không nhìn ra ảo diệu bên trong.

Thói quen này của nàng là do sự phụ cứng rắn ép ra, hơn nữa hình ảnh ngón tay cái cũng là do sự phụ "ban thưởng" cho nàng làm chuyên chức lạc khoản.

Ban đầu nàng liều chết cự tuyệt, nhưng sao nàng thắng được tính khí ương ngạnh sự phụ?

Dần dà, nàng cũng tiếp nhận.

Lại khắc thêm mấy món đồ trang sức bằng gỗ đào, nàng bắt đầu khắc bát quái.

Trừ tà nã, bùa và bát quái ắt không thể thiếu.

Một chiếc bát quái còn chưa khắc xong, nàng đã nghe được tiếng bước chân từ xa đang đến gần.

Nàng không cảm giác được nguy hiểm, nhưng không dám xem thường, đề cao cảnh giác nhìn chăm chăm hướng thanh âm phát ra.

Rất nhanh, nàng thấy nam tử hôm đó cứu nàng không nhanh không chậm từ sau rừng đi tới, ánh nắng mỏng manh xuyên thấu qua cành lá rậm rạp gián tiếp đánh ở trên người hắn, tựa như trên người hắn độ một tầng hào quang, làm cho người ta không có cách nào dời ánh mắt.

Khi hắn đi thẳng đến trước mặt, Tô Khả Phương mới hồi phục tinh thần.

"Sao hôm nay huynh lại đi bộ thế?" Tô Khả Phương nghĩ tới hai lần trước hắn đều là không tiếng động xuất hiện, không khỏi hoang mang hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Yêu cầu mộc phù

Sự vật tốt đẹp giá trị thì ai cũng muốn thưởng thức, nên Tô Khả Phương cũng không vì người khác thấy mình luống cuống mà ngưng ngừng.

Nhưng hiển nhiên nam tử không nghĩ vậy, sự si mê trong mắt nàng vừa nãy hắn không phải không thấy, nhưng nháy mắt khi nàng khôi phục lại sự trong sáng ngày thường, cô không vui của hắn không hiểu sao cũng biến mất theo, chỉ là trong lòng nhiều hơn một tầng nghi hoặc.

"Cô biết điều khắc?" Nam tử nhìn chăm chăm mấy vật trang sức bằng gỗ đào trong giỏ xách bên chân nàng hỏi.

Tuy rằng chỉ mới gặp mặt hai lần, nhưng Tô Khả Phương đã quen việc hắn thỉnh thoảng hỏi sơ lược vấn đề của mình: "Học qua một thời gian."

Nam tử cầm một khối mộc phù từ trong giỏ xách cầm ra cẩn thận xem xét một lúc, trong mắt lóe lên khen ngợi: "Điều công không tệ, chỉ sợ thời gian học không ngắn."

"Huynh cũng biết điều khắc?" Tô Khả Phương kinh ngạc.

"Không học qua không đại biểu không hiểu việc giám thưởng, nhìn ra được cô bỏ rất nhiều công sức." Nam tử vuốt vuốt mộc phù trong tay, nói: "Chiếc này đưa ta đi."

"Cái này..." Tô Khả Phương không nghĩ tới nam tử này lại mở miệng yêu cầu mộc phù của nàng, không hiểu sao lại nghĩ đến cái túi thơm còn chưa đòi về được trong tay Đàm Trọng An, bản năng nàng chối cự tuyệt yêu cầu của nam tử này.

Nếu là kiếp trước, đừng nói một chiếc, dù đưa mười chiếc tám chiếc nàng cũng không nháy mắt một cái, nhưng triều đại hiện tại nam nữ khác biệt lớn, đưa một món đồ trang sức cho hắn giống như nàng chôn cho mình một quả bom hẹn giờ, ai biết khi nào sẽ bị phản bội trao riêng đồ?

"Chỉ một chiếc mộc phù bằng gỗ đào cô cũng phải khó khăn thế sao?" Nam tử mày kiếm hất cao, giọng điệu nửa không vui, nửa trào phúng.

Do hắn nhất thời hứng khởi mới mở miệng yêu cầu nàng đưa chiếc mộc phù, không nghĩ tới nàng sẽ từ chối, lòng hắn ít nhiều có chút đau buồn.

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ của Tô Khả Phương đỏ lên.

Có phải hắn cảm thấy nàng quá nhỏ nhen hay không? Hắn đưa cho mình nhiều đồ ăn thức uống như vậy, mà nàng thậm chí ngay cả khối mộc phù nhỏ nhỏ trị giá không được mấy văn tiền này cũng tiếc không nguyện ý đưa hắn?

Bỗng nhiên, Tô Khả Phương nghĩ tới mộc phù và đồ trang sức mình làm cũng để mang bán, đến lúc đó không phải cũng để nam nhân khác đeo sao? Nếu có người lấy chuyện này để nói, nàng bảo hắn mua trên trấn không phải xong sao?

Tô Khả Phương ảo não vỗ trán sao vừa rồi mình không nghĩ ra điều này chứ?

"Huynh thích thì lấy đi, lấy thêm mấy cái cũng được!" Tô Khả Phương khẳng khái hướng hần cười.

"Một cái là đủ rồi!"

Nữ nhân giỏi thay đổi!

Một lần nữa nam tử đối với điều này rất tán thành.

Nhưng thấy nụ cười sáng lạn của nàng, tâm tình vốn dĩ vì vài chuyện bên ngoài mà nặng nề của hần không hiểu sao lại khá hơn.

"Cô khác nhiều mộc phù như vậy muốn tặng ai?" Nam tử giống như nghĩ đến cái gì, thần sắc chợt thay đổi nhìn nàng.

"Đưa cho Tiền gia gia!" Tô Khả Phương giáo hoạt trừng mắt nhìn hần.

"Tiền gia gia?" Nam tử đầu tiên là sững sờ, chớp mắt liền hiểu ý nàng, nhin không được giương nhẹ khoe môi: "Đồ ăn trong nhà còn chưa đủ sao?"

Nam tử cười, Tô Khả Phương lại nhìn ngẩn ra.

Không khỏi thừa nhận, người này có một bộ túi da tốt.

"Đủ rồi, đủ rồi!" Tô Khả Phương tập trung ý chí, nửa thật nửa giả nói: "Nhưng điều khác là sở thích của ta, ta hi vọng thủ nghệ của mình có thể được người khác tán đồng, nên mới nghĩ tới việc đem tác phẩm của mình bán ra ngoài."

Hần từng nói qua có khó khăn có thể tìm hần, nhưng nàng quen có việc thì tự mình giải quyết, hơn nữa bọn họ không thân chẳng quen, phiền toái người ta mãi không tốt.

"Đúng rồi, ân công xưng hô như thế nào?" Tô Khả Phương nhớ tới đến tận bây giờ mình còn không biết tên hần, cũng không thể gọi "Này, này" được.

Ân công?

Nam tử khoe miệng kéo ra nụ cười nhỏ tới không thể thấy, giả trầm ngâm rồi nói: "Ta họ Hạng, tên Từ Nhuận."

"Vậy ta gọi huynh là Hạng công tử đi." Tô Khả Phương cười khanh khách nói.

Nam tử nhướng mày: "Vẫn gọi tên đi."

"Được!" Tô Khả Phương cười càng thêm rực rỡ, xưng hô "Công tử" thật sự làm cho người ta cảm thấy "Không được tự nhiên".

Hai người đang nói chuyện, một bóng đen đột nhiên từ trong rừng sâu chạy thẳng tới chỗ Hạng Từ Nhuận.

Tô Khả Phương chưa kịp kêu sợ hãi, đã thấy Hạng Từ Nhuận bị gấu chó ôm chặt.

"Được rồi, không phải ta trở về rồi sao?" Hạng Từ Nhuận vỗ nhẹ thân thể gấu chó, giống như đôi tình nhân thì thầm.

Tô Khả Phương mắt nhìn đăm đăm, hình ảnh một người một gấu ôm nhau quá không hài hoà.

"Đây là gấu chó cái sao?" Tô Khả Phương bát quái hỏi một câu.

Hạng Từ Nhuận ngược mắt thấy con mắt bát quái của nàng nhìn qua nhìn lại trên người hần và A Ngốc, mắt mờ hồ lộ ra ánh sáng hưng phấn, sắc mặt không khỏi tới sầm lại, khẽ mắng: "Trong đầu toàn nghĩ gì thế? Nửa năm trước A Ngốc không cẩn thận rơi vào bẫy của thợ săn, ta cứu nó một mạng, nó đây là do mấy ngày không nhìn thấy ta, nên lo lắng."

"Thì ra nó không phải huynh nuôi." Lời giải thích của hần khiến Tô Khả Phương có chút bất ngờ, nàng vẫn luôn cho rằng con gấu chó này do hần nuôi.

"Dĩ nhiên không phải." Hạng Từ Nhuận tức giận liếc nàng một cái.

"Ha ha, ta cũng không có ý gì khác." Tô Khả Phương bừa môi khô cần nói.

Hạng Từ Nhuận cũng không chọc thủng tâm tư của nàng, mà hỏi tới một chuyện quỷ dị khác: "Cây thông đuôi ngựa cô lấy nhựa hôm đó biết mất rồi, cô biết không?"

"Biết mất rồi? Bị người ta chặt sao?" Tô Khả Phương nháy đôi mắt hạnh hắc bạch phân minh nhìn hần, vẻ mặt kinh ngạc, giống như vừa biết chuyện này.

"Không phải chặt, hình như là cả cái cây bị dòi đi, nhưng xung quanh lại không có nửa điểm dấu vết bị người đào bới qua, thật giống như cây thông kia chưa từng có tồn tại ở đó." Đây mới là điểm làm cho hần nghĩ mãi mà không ra.

Lúc phát hiện gốc cây kia biến mất hẳn đã từng nghĩ có phải nàng đem cây dời đi hay không, sau tí mi nghĩ lại, cây kia cao khoảng chừng hai mươi thước, còn ở sâu trong rừng, nàng là một cô nương già lấy đâu ra sức lực mang cây dời đi?

"Đào đi thì đào đi, cùng lắm sau này cần nhựa thông ta sẽ đi tìm cây thông khác." Tô Khả Phụng buông mi nhìn giỏ xách bên cạnh, che giấu ánh mắt chột dạ.

Hạng Tử Nhuận cau mày giống như nghĩ đến chuyện quan trọng, nên không phát giác được sự khác thường của nàng.

Hắn sờ dĩ chú ý cây thông đuôi chó kia như vậy, vì hắn lo lắng mình tiết lộ tung tích, dẫn tới phiền toái không cần thiết.

"Từ Nhuận, sắc trời không còn sớm, ta phải xuống núi rồi, có chuyện gì hôm khác nói sau." Tô Khả Phụng lo lắng bị hắn nhìn ra manh mối, không muốn ở lâu, xoay người cắt nhánh cây đào còn dư lại.

Nghe vậy, Hạng Tử Nhuận không tiếng động mang tới một cây dây leo giúp nàng đem nhánh cây đào cột chắc, ước lượng trọng lượng rồi mới đeo lên lưng nàng.

"Cám ơn." Tô Khả Phụng lưu cho hắn một nụ cười thật tươi, xoay người ra khỏi rừng.

Tô Khả Phụng vừa về đến cửa nhà, đã nghe được tiếng bà bà Diêu Thị phần nộ hét: "Phi Nhi, con mau buông dao xuống"

Tô Khả Phụng nhú mày, dưới chân bước chậm lại.

Phó Nhậm Phi cầm dao muốn chém ai?

Là nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Nhìn không rõ ràng

"Nương, ngài đừng để ý, về phòng chờ ăn thịt đi." Phó Nhậm Phi không nhận được nói.

"Phi Nhi, con dê này để lấy sữa, không thể giết!" Giọng nói đoan trang cẩn thận ngày thường của Diêu Thị thay đổi, mang theo giọng điệu thất bại.

Giết dê?

Mắt Tô Khả Phụng trầm xuống, vội vọt vào sân.

"Phó Nhậm Phi, tối hôm qua ngươi còn luôn miệng nói không ăn đồ của ta, hôm nay lại muốn thịt dê núi của ta ăn, ngươi có cần mặt mũi nữa không?" Tô Khả Phụng giận tím mặt, chạy tới đoạt dây thừng buộc dê núi trong tay hắn, đem dê núi ra sau lưng bảo vệ.

"Lỡ tai nào của ngươi nghe thấy ta nói muốn ăn thịt dê?" Phó Nhậm Phi cười lạnh: "Không phải ngươi luôn mồm nói muốn bồi bổ cơ thể cho nương sao? Ngươi yên tâm, giết con dê núi này một miếng ta cũng không ăn, tất cả đều để nương ăn."

Phó Nhậm Phi khiêu khích nhìn nàng: "Hay là nói, tất cả những gì ngươi làm chẳng qua là giả bộ?"

"Ngươi không cần khích ta, ta sẽ không mắc bẫy của ngươi!" Tô Khả Phụng liếc mắt nhắc nhở mình phải tỉnh táo, thở một hơi, lạnh lùng nói: "Hôm nay dù thế nào ta cũng không để ngươi giết con dê này."

Con dê núi này là Hạng Tử Nhuận cho bà bà, hơn nữa nàng đã đáp ứng hắn không giết nó, thì nhất định sẽ làm được.

"Ta thấy chẳng qua ngươi không nỡ đem dê cho nương ta ăn đi?" Phó Nhậm Phi bày ra vẻ mặt ta sớm biết chuyện sẽ như vậy: "Đừng nghĩ ta không biết ngươi đem đồ ăn hôm qua còn dư mang đi đâu, chỉ có nương và nhị ca tin tưởng nữ nhân không biết xấu hổ như ngươi một lòng vì cái nhà này."

"Phi Nhi, con im miệng cho ta!" Diêu Thị nghiêm khắc mắng: "Sách trước kia con học đều vứt đi đâu rồi? Ai dạy con không có trên dưới như vậy?"

"Nương, sao nương còn che chở nàng? Nương không biết nàng đem tất cả đồ ăn tối qua còn dư, đều đưa cho ca ca đang đọc sách trên huyện thành của nàng sao?" Phó Nhậm Phi vênh mặt với Tô Khả Phụng, hướng Diêu Thị cáo trạng.

Đây là hắn không biết đồ ăn Tô Khả Phụng mua từ trấn trên chia hai phần, bằng không thì không chỉ như vậy.

Diêu Thị gạt mình, nhưng vẫn sầm mặt khiển trách: "Cho dù đại tẩu con mang đồ ăn kia cho ca ca nàng, con cũng không được phép nói như thế. Trước

đây nhà mẹ đẻ đại tẩu con tiếp tế cho chúng ta không ít, đại tẩu con đưa ít đồ cho nhà mẹ đẻ còn chưa đến phiên con tới đòi lý."

Tô Khả Phuong lạnh lùng nhìn Phó Nhậm Phi, quay sang Diêu Thị tránh nặng tìm nhẹ nói: "Nương đừng nghe hán nói hươu nói vượn, đồ ăn tối hôm qua vẫn còn ở trong phòng con."

"Ngươi lừa ai đấy? Có bản lĩnh thì bây giờ ngươi lấy ra đây." Phó Nhậm Phi liếc mắt về phía phòng Tô Khả Phuong, trên mặt chợt lộ lên đắc ý.

Tô Khả Phuong theo bản năng nhìn về phòng mình, vừa thấy thiếu chút không thờ nổi.

Nàng nhớ rõ ràng buổi sáng lúc ra ngoài đã đóng kỹ cửa phòng, nhưng giờ công tre mở lớn, trong phòng liếc qua thấy ngay bừa bộn.

"Phó Nhậm Phi ngươi còn có liêm sỉ hay không?" Tô Khả Phuong tức đến mức cả người phát run.

Tên khốn nạn này dám lục phòng nàng.

"Thẹn quá hoá giận?" Phó Nhậm Phi cười lạnh: "Xem ngươi có thể lấy cớ gì?"

"Phi Nhi!" Nhi tử sờ tóc sờ vì (hành động đã thực hiện/đã làm) khiến cho Diêu Thị khó mà tiếp nhận, bà vừa đau lòng vừa tức giận khiển trách: "Con mồm chậu nước soi xem mình biến thành dạng gì rồi? Bây giờ con với đám lưu manh bỉ ổi trên đường cái có chỗ nào khác nhau?"

Sao đứa nhỏ này lại trở nên không phân rõ trắng đen như vậy?

"Nương, con làm như vậy không phải vì nhà chúng ta sao? Để cho cả nhà thấy rõ nàng trước mặt làm bộ, sau lưng lại bày ra bộ mặt dối trá, tại sao nương lại mắng con?" Phó Nhậm Phi tự cho mình có lý quay ngược chất vấn Diêu Thị.

"Ta còn chưa già lắm cảm, Tô Thị thế nào ta có mắt nhìn. Hơn nữa, ta mắng con không liên quan gì đến Tô Thị." Diêu Thị sầm mặt, không cho phản bác: "Nếu trong lòng con còn coi ta là nương, thì lập tức về phòng tự nghĩ lại cho ta. Bao giờ biết mình sai ở đâu thì hãy ra."

Có phải nàng sai rồi không?

Cho tới nay vì đau lòng mà bà dung túng đứa nhỏ này, không nổi đánh, không nổi mắng, nhưng bà thật sự không nghĩ tới đứa nhỏ lại xấu tính đến mức này, bây giờ dạy còn kịp sao?

"Nương muốn nhốt, cảm tức con?" Phó Nhậm Phi khó tin nhìn Diêu Thị, kích động kêu lên: "Nương thật sự bị nữ nhân không tuân thủ nữ tắc này mê hoặc choáng váng?"

"Phó Nhậm Phi!" Giọng Phó Thần Tường tức giận vang lên từ ngoài viện.

"Đệ thế này là không muốn nhận nương nữa sao?" Phó Thần Tường vác cuốc sầm mặt đi vào sân, từng bước ép về phía Phó Nhậm Phi: "Đệ quên mình đã từng thế gì sao? Đệ quên vì sao đệ còn sống sao? Đệ cả ngày vì những chuyện lông gà vò tỏi này tức giận với nương, đệ còn chút tiền đồ nào không?"

Mắt Phó Nhậm Phi chợt lộ lên thống khổ và phẫn hận, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Phó Thần Tường và mẹ không sợ nức quất: "Đệ cũng muốn có tiền đồ, nhưng chúng ta có thể sống nổi nữa không cũng là vấn đề, nghĩ nhiều như vậy thì có ích lợi gì?"

"Ai nói chúng ta sống không nổi nữa?" Phó Thần Tường nghe ra tinh thần sa sút trong lời đệ đệ, sắc mặt hòa hoãn một chút, tầm mắt lướt qua đau lòng: "Giống như đại tẩu nói, chỉ cần cả nhà chúng ta đồng lòng, cuộc sống có thể càng ngày càng tốt! Buổi chiều bắt đầu, đệ cùng ta ra ruộng đem cỏ xới trước, qua một thời gian người nhà mẹ đẻ đại tẩu sẽ dạy chúng ta trồng trọt, về sau chúng ta có thể tự mình trồng lương thực, không cần sợ ngày ba bữa không đủ no."

Người chỉ cần có hi vọng, có mục tiêu phấn đấu sẽ có ý nghĩa sống tiếp, hán quyết định không cam chịu nữa, hán cũng hi vọng Phi Nhi có thể tỉnh lại.

Nghe Phó Thần Tường nói tâm Diêu Thị cũng mềm nhũn ra, bà đi đến trước mặt Phó Nhậm Phi vuốt tay nhẹ nhàng giúp hán sửa sang vạt áo, ngữ trọng thâm trường nói: "Phi Nhi, làm người phải có nguyên tắc của mình, không thể tùy tâm sở dục, nếu không nghĩ tới cảm nhận của người khác, muốn làm cái gì thì làm cái đó, chính là ích kỷ. Sẽ chọc người ta chán ghét, biết không?"

"Nương, con rất khó chịu. Con không muốn tiếp tục cuộc sống như vậy." Đột nhiên Phó Nhậm Phi ôm lấy Diêu Thị nghẹn ngào khóc, tiếng khóc mang theo bi thống, mang theo phát tiết gào khan, làm cho người nghe nhìn không được muốn động lòng trắc ẩn.

Tô Khả Phuong đứng nghe ba mẹ con nói chuyện không hiểu gì, cảm thấy người nhà này giống như bị một đám sương mù bao quanh khiến người khác nhìn không rõ ràng.

Hơn nữa, Phó Nhậm Phi sờ dĩ khốn nạn không thể nói lý như vậy, hình như bởi vì có nan ngôn chi ẩn (chuyện khó nói) gì đó nên mới không cam lòng bỏ xuống như vậy.

Nhưng bọn họ không nói, nàng cũng không hỏi, chỉ là con tức trong lòng tiêu tan một chút.

"Tốt lắm, Phi Nhi! Nam tử hán đại trượng phu, đồ máu không đồ lệ! Mau lau khô nước mắt, nói lời xin lỗi với đại tẩu con, việc này liền cho qua." Diêu

Thị nhẹ giọng nói.

Phó Nhậm Phi nâng đôi mắt ửng đỏ lên nhìn Tô Khả Phuong, biểu tình có chút kháng cự, nhưng sau khi nhìn về mặt Diêu Thị kiên trì, hấn đành không cam tâm tình nguyện đi tới trước mặt Tô Khả Phuong, nhỏ giọng nói: "Đại tẩu, thật xin lỗi!"

Đây là lần đầu tiên hấn gọi Tô Khả Phuong "Đại tẩu".

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thôn có trộm

Tô Khả Phuong nhìn hấn một cái, thần nhiên nói: "Được rồi."

"Tô Thị, Phi Nhi thật sự không nên lục lọi phòng con, nhưng hấn biết sai rồi, con tha thứ cho hấn đi. Nếu sau này hấn tái phạm, nương tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hấn." Diêu Thị nhìn ra biểu tình Tô Khả Phuong có chút miễn cưỡng, không khỏi lên tiếng khuyên nhủ.

"Đúng vậy, đại tẩu." Phó Thần Tường cũng nói giúp vào: "Gia đình hòa thuận vạn sự hưng, sau này nếu Phi Nhi phạm sai lầm, tẩu cứ dạy bảo đệ ấy."

"Đúng không, Phi Nhi?" Phó Thần Tường đưa mắt ra hiệu cho đệ đệ.

Phó Nhậm Phi sắc mặt không vui, nhưng cuối cùng chỉ có thể gật đầu.

"Chỉ mong vậy!" Tô Khả Phuong không nóng không lạnh nói xong, xoay người đem dê núi cái buộc tốt rồi vào phòng.

Có câu nói rất hay, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, đối với Phó Nhậm Phi thật tâm ăn năn hay không, nàng còn phải từ từ nhìn thái độ của hấn.

Tô Khả Phuong đóng kỹ cửa, hơi chuyển động ý nghĩ đem cá, nửa cân thịt ba chỉ và một cây xương lớn đem qua cất giữ trong không gian ra.

Tối hôm qua com nước xong xuôi nàng vốn đem những vật này treo ở trên xà ngang, sau nghĩ lại lo lắng bị Phó Nhậm Phi ăn trộm, mới đem tất cả bỏ vào không gian.

Lúc Tô Khả Phuong cầm đồ ăn từ trong phòng đi ra, mắt Diêu Thị lóe lên kinh ngạc, mà Phó Nhậm Phi cũng là vẻ mặt không dám tin, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Làm sao có thể?

Vừa nãy hấn đem phòng lục tung cũng không thấy những vật này, nữ nhân này rốt cuộc từ chỗ nào đem đồ tìm ra?

Phó Thần Tường thấy phòng Tô Khả Phuong bừa bộn, nhưng không biết Phó Nhậm Phi lục lọi phòng nàng, hấn đem cuốc đặt ở góc tường, theo Tô Khả Phuong vào phòng bếp hỗ trợ nhóm lửa.

"Phi Nhi, bây giờ con biết con trách oan đại tẩu con chưa?" Diêu Thị nhẹ giọng nói.

"Nương, con đã biết." Mặc dù hấn không muốn thừa nhận, nhưng sự thật bày ở trước mắt, hấn căn bản không phủ nhận được.

"Phi Nhi, nương biết con đối với việc đại ca con cưới Tô Thị trong lòng còn có nhọt, nhưng đại ca con đã cưới nàng, con có thể không thích nàng, nhưng con phải tôn trọng nàng, nếu như con lại làm khó nàng, nương sẽ tức giận." Diêu Thị nghiêm mặt nói.

"Nương yên tâm, con biết nên làm thế nào." Phó Nhậm Phi thần sắc âm đạm đáp.

Thiên mệnh không thể trái, có một số việc hấn không cách nào thay đổi, nên hấn chỉ có thể hận chính mình vô dụng, nên hấn biết rõ không đúng, vẫn sẽ đối với Tô Thị bối lòng tìm vết.

Đáy lòng hấn vạn phần xem thường Tô Thị, nhưng bây giờ cả nhà bọn họ đều phải dựa vào Tô Thị sống qua ngày, làm cho hấn sốt ruột, cũng cảm thấy mình rất uất ức.

Ăn cơm trưa xong, Tô Khả Phuong dọn dẹp phòng sạch sẽ, lại trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, vốn dĩ nàng còn lo lắng không biết Phó Nhậm Phi có thể nhân lúc nàng không ở nhà lại đánh chủ ý lên dê núi không, sau thấy Phó Thần Tường ra cửa mượn cuốc trở về, rồi lúi kúi kéo Phó Nhậm Phi cùng ra ruộng, nàng mới yên lòng.

Tô Khả Phuong muốn hỏi Giả Thị khi nào có thời gian dạy bọn họ trồng trọt, nào biết còn chưa đi đến nhà mẹ đẻ, liền nghe được tiếng kêu sợ hãi.

Tô Khả Phuong nghe ra đây là giọng nương tử Thủy Sinh thay nàng nói chuyện lúc trước, khi mẹ con Vương Thị tới gây chuyện.

Tô Khả Phuong dừng bước, ở trước cửa hô: "Thủy Sinh thăm, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Phuong Nhi!" Nương tử Thủy Sinh vừa vội vừa giận chạy ra khỏi viện, kéo tay Tô Khả Phuong dồn dập nói: "Nhà thăm gặp trộm rồi, đem sinh lễ thăm chuẩn bị cho Đại Trụ cưới vợ đều lấy mất, cháu mau giúp thăm gọi cha cháu tới, thăm muốn báo quan, thăm muốn báo quan!"

Tô Bằng là trưởng thôn, trong thôn có chút việc vụn vặt đều tìm ông.

Nương tử Thủy Sinh nói xong liền khóc lên: "Thăm đã nói xong với đối phương rồi, hai ngày nữa sẽ hạ sinh, bây giờ quân tặc từ trời đánh nào đem tiền sinh lễ của nhà thăm trộm mất, đây không phải là muốn giết thăm sao?"

"Thủy Sinh thăm trước đừng có gấp, để cháu đi gọi cha cháu." Tô Khả Phuong cũng thay nương tử Thủy Sinh sốt ruột, vội lên tiếng trấn an: "Bây giờ thăm trông kỹ sân, tạm thời đừng cho bất luận kẻ nào ra vào, miễn phá hỏng hiện trường gây án, quan phủ đến cũng dễ dàng phá án và bắt giam."

"Được, thăm nhìn!" Nương tử Thủy Sinh không hiểu vì sao trông sân có thể dễ dàng phá án, nhưng Tô Khả Phuong trấn an làm cho bà an lòng không ít.

Vừa rồi nương tử Thủy Sinh hô gọi đã kinh động không ít người gần đó, lúc này mấy hàng xóm cũng chạy tới an ủi nương tử Thủy Sinh, cùng nương tử Thủy Sinh mắng tên trộm lòng dạ hiểm độc.

Nhà Thủy Sinh cách nhà Tô Bằng không xa, Tô Khả Phuong đến nhà mẹ đẻ mới biết phụ thân xuống ruộng, lại vội vàng chạy ra ruộng gọi.

Lúc hai cha con Tô Khả Phuong chạy tới nhà Thủy Sinh, cửa nhà đã tụ tập đầy người, mấy cha con Thủy Sinh đều trở về rồi, nhưng bởi nương tử Thủy Sinh ngăn cản, tất cả mọi người không ai được tiến vào sân.

"Mẹ xấp nhỏ, bà không cho ta đi vào, ta làm sao biết trong nhà còn mất thứ gì?" Thủy Sinh đứng trước mặt nương tử mình vội vàng nói, hiển nhiên ngay cả gia chủ là ông cũng không được vào.

"Tiền làm mai cho Đại Trụ không còn, ông còn thứ gì để gấp?" Nương tử Thủy Sinh dò hốc mắt nhìn ông chăm chăm: "Phuong Nhi nói rồi, không thể để cho người tiến vào viện, nếu không người của quan phủ tới không có cách nào phá án."

"Vậy bà có hỏi Phuong Nhi vì sao không thể vào không?" Thủy Sinh gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nhưng lại không làm gì được nương tử mình.

"Phuong Nhi giống như nói là phá hỏng thứ gì, tóm lại là không thể vào!"

Nương tử Thủy Sinh không nhớ nổi nguyên văn lời Tô Khả Phuong, nhưng bà cảm thấy rất có lý.

"Ôi, ta nói nương Đại Trụ, lời Phuong Nhi nói người cũng tin?" Một phụ nhân âm thầm thay nương tử Thủy Sinh sốt ruột: "Chính chuyện của nàng ta, nàng ta còn chưa hiểu, sao hiểu được chuyện quan phủ phá án?"

"Đúng đấy, mau để cha Đại Trụ vào xem một chút, đừng để cho tặc nhân đem vật quý khác trong nhà lấy mất." Một phụ nhân khác cũng nói.

Những người này không phải nhằm vào Tô Khả Phuong, mà thật tâm thay cả nhà Thủy Sinh lo nghĩ.

"Trong nhà trừ tiền ra, còn có thể có đồ vật gì quý?" Nương tử Thủy Sinh không chịu tránh ra.

"Người nói đang êm đẹp sao lại gặp trộm thế?" Có người nghi ngờ nói.

Thôn Phong Quả dân phong thuần phác, thường ngày chuyện mượn gió bẻ măng cũng hiếm khi phát sinh, chứ đừng nhắc tới đại sự như kẻ trộm vào nhà, cho nên chuyện nhà Thủy Sinh gặp trộm nhắc lên sóng to gió lớn trong thôn, cũng làm cho các hương thân cảm thấy bất an.

"Thôn trưởng đến rồi, thôn trưởng đến rồi!"

Có thôn dân tinh mắt nhìn thấy cha con Tô Bằng, lớn tiếng hô.

Các hương thân vừa thấy Tô Bằng, tự động tự phát nhường đường, để hán đi thẳng tới trước mặt vợ chồng Thủy Sinh.

"Thôn trưởng, ngài đã tới, nhà ta gặp trộm rồi, xin ngài vì ta làm chủ." Nương tử Thủy Sinh vừa nhìn thấy Tô Bằng lại lau nước mắt.

"Nương Đại Trụ từ từ nói, bà là người đầu tiên phát hiện nhà gặp trộm sao?" Tô Bằng thần sắc nghiêm túc hỏi.

"Đúng vậy, thôn trưởng." Nương tử Thủy Sinh dùng tay áo lau lau nước mắt, nói: "Sáng sớm hôm nay nam nhân nhà ta và mấy đứa bé ra ruộng, ta mang cơm trưa ra ruộng, nào biết được ta đi không đến nửa canh giờ trong nhà lại gặp trộm, nếu biết trước dù có chuyện gì hôm nay ta cũng không ra cửa...!"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Niềm vui ngoài ý muốn

"Trong nhà bị mất những gì?" Tô Bằng cau mày trầm ngâm.

"Cái khác ta còn chưa nhìn kỹ, nhưng tất cả tiền bạc trong nhà đều mất hết, ta bàn chuyện hôn sự cho Đại Trụ, mấy ngày nữa phải hạ sính rồi, nếu không có sính lễ, việc hôn nhân này cũng bay mất. Thôn trưởng, ngài nhất định phải giúp chúng ta bắt tên trộm này." Nương tử Thủy Sinh khẩn cầu.

Tô Bằng ngẫm nghĩ, nói: "Nương Đại Trụ, trước hết bà vào nhìn lại xem trong nhà còn mất thứ gì, sau đó báo Đại Trụ lên trấn trên báo quan. Nhớ kỹ, đừng đi động bất kỳ vật gì trong nhà."

Tô Khả Phương đứng một bên nghe vậy âm thầm gật đầu, hiển nhiên cha nàng cũng hiểu được đạo lý không thể phá hỏng hiện trường gây án, xem ra chức thôn trưởng của cha cũng không phải cho có, ít nhất so với Thủy Sinh thức thì hiểu biết hơn nhiều lắm.

Nương tử Thủy Sinh từ trong phòng đi ra, nói: "Trường thôn, ngoại trừ tiền bạc, những thứ khác không bị mất, hơn nữa chỉ có phòng ta bị trộm vào."

Mất Tô Khả Phương khẽ động, cảm thấy băn khoăn.

"Thôi, trước không cần báo quan." Tô Bằng trầm tư một lúc, nói.

Giặc này là người trong thôn, mặt ông có dày cũng khó nhìn ai.

"Vì sao?" Nương tử Thủy Sinh khích động: "Thôn trưởng, không báo quan, chẳng lẽ để cho tên trộm cấp kia ung dung ngoài vòng pháp luật sao?"

"Đúng vậy thôn trưởng, không báo quan thì làm sao có thể tìm tiền trở về?" Thủy Sinh biểu tình ngưng trọng: "Số tiền kia là vợ chồng chúng ta cắn răng chất bóp từng chút, Đại Trụ nhà chúng ta còn chờ nó để hạ sính nữa."

Mất Tô Bằng không dấu vết ở trên người ba huynh đệ Đại Trụ quét một vòng, sau đó nói với các hương thân đang vây xem: "Tên trộm này cũng không bắt ngay được, nếu mọi người có việc liền đi về trước đi, đừng chậm trễ việc đồng áng."

Trong thôn có trộm không phải là chuyện riêng, mọi người đều chú ý, Tô Bằng áp lực cũng rất lớn, nhưng việc hôm nay có chút kỳ quặc, ông không thể không cẩn thận.

"Thôn trưởng, tên trộm kia có phải người thôn Phong Quả chúng ta hay không?" Có thôn dân lo lắng hỏi.

"Thôn trưởng, mặc kệ tên trộm này có phải người thôn chúng ta hay không đều phải mau chóng bắt hắn, nếu không tất cả mọi người đều không thể an tâm ra ruộng." Mọi người trước khi rời đi không yên lòng nói với Tô Bằng.

"Yên tâm, ta sẽ cho các hương thân một câu trả lời thỏa đáng, trước giải tán cả đi." Tô Bằng không cho phản bác phát phát tay.

Vốn Tô Khả Phương muốn lưu lại xem rõ ngọn ngành, ai ngờ Tô Bằng mất hứng, trừng mắt một cái, khiến trách mắng: "Ngươi còn không đi?"

Tô Khả Phương đành phải sờ sờ mũi cùng một nhà Thủy Sinh nói tạm biệt, đi tìm đại tẩu Giả Thị.

Tô Khả Phương vừa nói với Giả Thị chuyện nhờ nàng ấy dạy huynh đệ Phó Thần Tường trồng trọt xong, thì thấy Tô Bằng chấp tay sau lưng đi vào phòng khách.

"Lão đầu từ, ông đã quay trở lại?" Lư Thị rót cho ông chén nước ấm, hỏi: "Có bắt được tên trộm kia không?"

Tô Bằng uống một ngụm nước, nói: "Bắt được."

"Thật sự?" Lư Thị nhẹ nhàng thở ra: "Vậy là tốt rồi, lần này nương Đại Trụ không cần lo lắng hôn nhân của Đại Trụ bay mất."

Tô Bằng liếc mắt nhìn bà: "Cũng không chắc."

Không riêng Lư Thị, ngay cả Tô Khả Phương và Giả Thị nghe lời này cũng ngây ngẩn cả người.

"Vì sao?" Lư Thị giật mình: "Lẽ nào tên trộm kia tiêu hết tiền rồi?"

"Không thể nào, chuyện này trái phải xảy ra chưa tới nửa canh giờ, động tác của tên trộm này sẽ không nhanh như vậy chứ?" Tô Khả Phương cau mày nói.

Tô Bằng ý vị thâm trường nhìn Tô Khả Phương rồi mới lên tiếng: "Tiền không tốn, đã trả cho nhà Thủy Sinh."

Tô Bằng dừng một chút lại nói: "Chỉ sợ mọi người dù thế nào cũng không đoán được tên trộm này là ai."

"Ai?" Ba người trầm miệng một lời hỏi.

"Là Đại Tráng!" Sắc mặt Tô Bằng không tốt lắm: "Hon nữa lúc này Đại Tráng không kịp chạy thoát nên trốn vào phòng củi, mới vừa rồi bị ba huynh đệ Đại Trụ bắt được."

Mới đầu ông còn hoài nghi ba huynh đệ Đại Trụ trộm tiền, không nghĩ tới là Đại Tráng.

Giả Thị và Lư Thị giật mình: "Đại Tráng không phải chơi cùng Đại Trụ từ nhỏ đến lớn sao? Sao hán lại làm ra chuyện như vậy?"

"Việc này nói ra rất dài dòng."

Trong lòng Tô Bằng hơi ưu tư đem đầu đuôi sự tình nói một lần, ba người nghe xong cũng thần thức không thôi.

Thì ra nương tử Thủy Sinh hỏi cưới cho Đại Trụ là một cô nương ở thôn Hương Phường, Đại Trụ chưa từng gặp qua cô nương này, nhưng Đại Tráng lại sớm quen biết, hơn nữa đã thích cô nương kia từ lâu.

Đại Tráng biết Đại Trụ muốn kết hôn với người trong lòng liền âm thầm ghi hận, mà Đại Trụ cái gì cũng không biết.

Mấy ngày trước Đại Tráng đến nhà tìm Đại Trụ, vô tình nghe được nương tử Thủy Sinh nói với Thủy Sinh muốn đến thôn Hương Phường bàn chuyện hạ sính, liền đánh chủ ý xấu.

"Mọi người nói xem Đại Tráng nếu coi trọng nữ nhi nhà người ta sao không sớm nhờ trưởng bối tới của hỏi cưới, lại cố tình làm ra loại chuyện thế này?" Lư Thị không dám gạt bừa lấc đẩu.

"Sợ là ngượng ngùng." Giả Thị đáp.

"Giờ trong lòng nương Đại Trụ có nhọt, tính cự tuyệt mối hôn sự này, Thủy Sinh không đồng ý, hai người đang cãi nhau." Tô Bằng lại nói.

Lần này Lư Thị và Giả Thị không cho ý kiến, dù sao đây cũng là chuyện nhà người ta.

Khúc dạo ngắn này Tô Khả Phụng đảo mắt liền quên, không hay biết mình cũng bị Tô Đại Tráng ghi hận.

Tô Khả Phụng chơi cùng Hạo Nhi một lát, định chuẩn bị trở về Phó Gia, không nghĩ tới Tô Bằng phá lệ nói với Lư Thị: "Trong nhà không phải còn chút đậu nành sao, đưa nàng mang về."

Nói xong, Tô Bằng liền nâng cuốc ra ruộng.

Nửa ngày sau Lư Thị mới phản ứng "Nàng" trong miệng lão đầu từ kia chính là nữ nhi nhà mình, nhện không được giận trách: "Cũng không nói được lời rõ ràng."

Từ khi Hạo Nhi rơi xuống nước, lão đầu từ đối với Phụng Nhi chính là hoành mi thụ nhĩ, hận không thể đem nàng đuổi ra khỏi nhà, bây giờ lão đầu từ có dấu hiệu mềm hoá, bà cao hứng hơn bất kỳ ai.

Tô Khả Phụng cũng không nghĩ tới hôm nay lại có niềm vui ngoài ý muốn như thế, trong lòng rất cao hứng, nàng biết cha không phải người có tâm địa sắt đá.

Hai ngày sau, Tô Khả Phụng mang theo đồ trang sức gỗ đào đã điêu khắc tốt lên trấn.

Triệu Kính Tân từ xa xa đã thấy nàng vội hô lên: "Tiểu Phụng, cháu tới rồi."

Vốn Tô Khả Phụng không có ý định đến tìm Triệu Kính Tân, bị ông gọi lại như vậy cũng không thể trực tiếp bỏ đi, đành phải đi tới sạp hàng của ông.

"Triệu thúc, Triệu thăm!" Tô Khả Phụng thấy Dương Xảo Lan cũng ở trước gian hàng, trong ngực còn ôm bé gái, cười đi qua trêu chọc đứa nhỏ: "Đứa nhỏ này lớn lên thật giống Triệu thúc."

Đứa nhỏ này trắng trẻo mềm mại, nhìn qua đã thấy đôi mắt và cái mũi được di truyền từ gen của Triệu Kính.

Nghe vậy, Triệu Kính cười vui vẻ: "Đa số nữ nhi đều giống cha."

"Giống ông thì đẹp?" Dương Xảo Lan gợn lờm ông một cái.

Hành động của Dương Xảo Lan đối ở trên người vợ chồng khác là điều không thể bình thường hơn, nhưng vì tướng mạo của Dương Xảo Lan, hồn dỗi như vậy lại dẫn tới vô số chàm chọc khiêu khích từ xung quanh.

"Ôi trời, đây là đường cái đấy." Có người kinh ngạc che mắt.

"Thật sự là đòi phong bại tục!"

Chương 23: Có thứ tốt

"Này, nữ nhân kia lớn lên thật sự là yêu mị điểm lệ, đó là thiếp thất của lão bản bán trâu sao?" Một vị khách nữ trước gian hàng vải vóc hỏi.

Nếu là chính thất, mọi người chắc chắn sẽ không dùng loại giọng điệu này nói chuyện.

"Chúng ta chỉ là bách tính bình dân trên trấn thôi, ở đâu mà có thiếp thất?" Bà chủ quán ăn vặt cắn răng nghiêng lợi nói: "Nói đến cùng chẳng qua là một nữ nhân không biết xấu hổ, nam nhân trong nhà chết không đến hai năm đã ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, ta nghĩ lão Triệu cũng do sắc mê tâm hồn mới có thể cưới nữ nhân không sạch sẽ này."

Bà chủ vừa nói vừa hung hăng lườm khoét phu quân mình, nam nhân kia cười khổ một tiếng rồi vội đầu làm việc.

Chẳng qua là ông nhìn Dương Xảo Lan kia nhiều hơn một chút, nương tử ông liền không ngừng được, còn nói xấu thanh danh nhà họ, ông cảm thấy thật xin lỗi người ta.

Những lời nghị luận về Triệu Kính Tân và Dương Xảo Lan không nhỏ, Tô Khả Phuong nghe được hơi nhú mày, nàng âm thầm quan sát hai vợ chồng Triệu Kính Tân, thấy mặt Triệu Kính Tân mang tức giận nhưng lại ỉn ỉu, mà mặt Dương Xảo Lan thì bình tĩnh nói chuyện với nàng, giống như hoàn toàn không nghe thấy những thanh âm này.

"Triệu thúc, những chiếc mộc trâu kia đều bán hết rồi sao?" Tô Khả Phuong nhìn đồ bày trên khán hỏi.

"Đúng vậy, đều bán hết rồi, thúc còn đang rầu không biết đi đâu tìm cháu lấy hàng đây." Nói đến phương diện làm ăn, Triệu Kính Tân mới thu hồi tức giận trên mặt, nở nụ cười.

"Triệu thúc, lần này cháu không có nhiều mộc trâu cho thúc, nhưng cháu có những vật khác." Nói xong Tô Khả Phuong chớp mắt nhìn hai vợ chồng Triệu Kính Tân.

Gần đây nàng chủ yếu tập trung điều khắc trang sức gỗ đào, mộc trâu chỉ điều khắc hơn mười chiếc.

Mắt Triệu Kính Tân sáng lên: "Vật tốt gì?"

Tô Khả Phuong chú ý lão bản sạp trâu đối diện vẫn luôn nhìn về bên này, liếc mắt ra dấu cho Triệu Kính Tân ông mới để ý, nói với Dương Xảo Lan: "Chúng ta thu sạp về nhà đi, hôm nay nghỉ."

Dù sao không có hàng của Phuong Nhi, đồ nhà ông cũng không bán được mấy cái, dứt khoát nghỉ ngơi một ngày.

"Lão Triệu, hôm nay là phiên chợ mà, sao sớm vậy đã thu sạp rồi?" Lão bản sạp hàng bên cạnh kinh ngạc hỏi.

"Họ hàng trong nhà đến thăm." Triệu Kính Tân vừa nói vừa thu lại sạp hàng.

"Nương tử cùng Phuong Nhi đi về trước, ta đi mua con cá, giữa trưa để Phuong Nhi ở nhà mình ăn cơm." Triệu Kính Tân nói xong liền muốn đi về phía chợ bán thức ăn.

"Triệu thúc, như vậy quá phiền toái..."

"Giờ mà phiền toái với không phiền toái, thúc còn có việc muốn thương lượng với cháu đây." Triệu Kính Tân vội cắt đứt lời Tô Khả Phuong cự tuyệt.

Tô Khả Phuong chần chờ một lúc, nói: "Triệu thúc, những vật này quá nặng, thúc và Triệu thăm đi về trước đi, cháu đi mua cá."

Thình thịch không thể từ chối, Tô Khả Phuong cũng không tiện cự tuyệt nữa.

Trong không gian của nàng còn rất nhiều cá, nàng không muốn để Triệu Kính Tân lãng phí tiền, nói xong không để ý Triệu Kính ngăn cản liền vội đi về phía chợ bán thức ăn.

"Phuong Nhi, cháu là khách, làm sao có thể để cháu đi mua đồ ăn?"

Sau lưng vang lên tiếng Triệu Kính Tân gấp gáp, Tô Khả Phuong âm thầm thở dài.

Vốn dĩ nàng có ý cùng Triệu Kính Tân hợp tác lâu dài, sau lại sợ bị nhà họ liên lụy mà cắt đứt ý nghĩ này, nay thấy hai vợ chồng này hiền lành và nhiệt tình

khẩn năng cảm thấy bản thân quá ích kỷ.

Tô Khả Phương không đi tới chợ, mà tìm một nơi không người qua lại lấy hai con cá lớn và một hũ ruốc cá từ trong không gian ra, cùng mang tới Triệu Gia.

"Phương Nhi, cháu mua nhiều cá như vậy làm sao mà ăn hết được?" Triệu Kính Tân oán giận nói: "Đứa nhỏ này thật là, thúc mời cháu ăn cơm còn khiến cháu tốn kém, cháu làm vậy thúc biết để mặt này ở chỗ nào?"

"Triệu thúc, thúc nói vậy cũng quá khách khí." Tô Khả Phương cười nói.

"Tốt lắm, lần này coi như xong, lần sau đến nhà thúc ăn cơm không cho phép cháu lại mang đồ tới." Nghe vậy Triệu Kính Tân mới cố ý nhấn mạnh nói.

"Cháu biết rồi, Triệu thúc." Tô Khả Phương nhếch môi nói: "Cháu tới phòng bếp giúp Triệu thăm một tay."

Dương Xảo Lan tay chân lạnh lẽ, lại có Tô Khả Phương làm trợ thủ, một bàn đồ ăn chuẩn bị xong rất nhanh.

Nhìn thịt muối và đậu dái (đậu đũa) trên bàn ăn, Tô Khả Phương biết Dương Xảo Lan không hề không chịu nổi giống những người trên đường nói, nàng ấy là nghiêm túc cùng Triệu Kính Tân sinh hoạt.

Cơm nước xong xuôi, Tô Khả Phương đem trang sức gỗ đào và hơn mười chiếc mộc trầm đặt lên bàn, gọn gàng dứt khoát nói: "Triệu thúc, lần này cháu mang theo chút đồ trang sức gỗ đào tới, nhưng mỗi món giá cả so với mộc trầm đắt hơn 2 vạn tiền, không biết thúc có thể đồng ý không?"

Triệu Kính Tân cầm một món đồ trang sức gỗ đào lên cẩn thận, tỉ mỉ xem xét một hồi, khuôn mặt lộ ra nụ cười mừng rỡ: "Mộc phù thúc đã thấy nhiều nhưng kiểu cá chép như ý gỗ đào, còn có kiếm gỗ đào, đồ trang sức thợ tinh gỗ đào vẫn là lần đầu thấy, mọi người đều biết gỗ đào có thể trừ tà, đồ cháu mang đến đều là đồ trang sức gỗ đào kiểu dáng mới lạ, điều công lại tốt, nhất định có thể bán được giá tốt."

"Vậy mai Triệu thúc cứ lấy bán thử trước xem sao." Tô Khả Phương cũng đoán những vật trang sức này có thể bán chạy nên điều khác rất nhiều, chỗ này ít nhất có khoảng năm mươi món.

"Được, những vật này không giống mộc trầm, nó có thể trừ tà, lại có thể mang theo bên người, bán 20 vạn tiền một món cũng không thành vấn đề." Triệu Kính Tân hưng phấn nói, hận không thể lập tức ra sạp bán.

"Bán bao nhiêu tiền Triệu thúc cứ tự quyết định là được, dù sao cháu cũng để cho thúc giá 10 vạn tiền một món." Tô Khả Phương cười nói.

Đột nhiên, Triệu Kính Tân ngừng cười: "Phương Nhi, có chuyện thúc muốn thương lượng với cháu."

"Triệu thúc cứ nói."

Sắc mặt Tô Khả Phương cũng nghiêm túc hơn, nảy nằng nghĩ Triệu Kính Tân vì muốn giữ nàng lại ăn cơm nên lấy cớ, không nghĩ tới là có việc thật.

"Phương Nhi, vừa rồi tình huống trên đường cháu cũng nhìn thấy, hiện tại vợ chồng thúc không có cách nào ở lại trấn trên được nữa rồi, chúng ta tính tháng sau chuyển vào thành." Triệu Kính Tân thần sắc ảm đạm đáp.

Ông từ nhỏ đã sinh sống ở trấn Đường Huyền, bảo ông rời khỏi nơi này, lòng ông ít nhiều có chút không lờ.

Nghe vậy, Tô Khả Phương có chút bất ngờ, hỏi: "Triệu thúc đến huyện thành có tính toán gì?"

Huyện thành không giống với trấn, áp lực sinh hoạt chắc chắn lớn hơn trấn, huống chi họ còn có con nhỏ, về sau có lẽ còn có thêm nhiều con hơn, Tô Khả Phương không khỏi lo lắng cho tương lai của bọn họ.

"Biểu cữu của nương tử thúc ở trong thành, trước chúng ta làm cho ông ấy, sau đó lại nhìn xem có thể quay về làm nghề cũ không." Triệu Kính Tân nhìn Tô Khả Phương, nói vào điểm chính: "Phương Nhi, thúc cũng không quanh co lòng vòng nữa, hôm nay thúc muốn thương lượng với cháu chính là chuyện này, nếu thúc vào trong thành có khả năng quay lại nghề cũ, cháu có thể cung cấp hàng cho thúc không?"

Tô Khả Phương trầm ngâm một lúc, nói: "Triệu thúc làm ở chỗ thân thích thấy sự không phải kể sách lâu dài, có thể tự mình kinh doanh một chút chắc chắn tốt hơn, nhưng mà huyện thành là nơi kẻ có tiền sống, thúc xác định những người đó có thể để ý đến những món đồ gỗ thế này?"

Bọn họ tới huyện thành sẽ cách xa chuyện phiền toái, tiếp tục cung cấp hàng hoá cho bọn họ không thành vấn đề, vấn đề là nàng nghe nói người ở huyện thành xa xỉ, những vật này chỉ sợ không lọt nổi vào mắt xanh của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ế độ Trang sức

Được Tô Khả Phuong nhắc nhở, Triệu Kính Tân cũng ý thức được vấn đề này, nhất thời khổ não nói: "Đúng rồi, thúc đã quên mất huyện thành không giống với trên trấn."

Tô Khả Phuong suy nghĩ một hồi, hỏi: "Triệu thúc, biểu cữu của Triệu thăm ở huyện thành làm ăn sao?"

Bọn họ đã nghĩ tới đi đâu quân cho người ta, vậy nói rõ điều kiện của người đó chắc sẽ không quá kém.

"Biểu cữu của nương tử thúc làm kế toán tiền sinh ở một tửu lâu (quán rượu), dưới gối ông ấy không có con, trước kia từng muốn nhận nương tử thúc làm con thừa tự, chẳng qua trước kia cha vợ thúc không đồng ý, nhưng nửa năm trước cha vợ thúc đã qua đời rồi, biểu cữu của nương tử thúc mới lại có tâm tư này."

"Chỉ là nương tử thúc cảm thấy số mệnh của nàng ấy không tốt, không muốn làm liên lụy người khác, lần này thật sự là bị bức không còn cách nào khác mới có thể nghĩ đến chỗ biểu cữu."

"Hóa ra là như vậy." Tô Khả Phuong tâm tư khẽ nhúc nhích, cười nói: "Triệu thúc, đợi mọi người tới huyện thành, cháu đi thăm mọi người được không?"

"Chỉ sợ cháu không đến." Triệu Kính Tân vui vẻ nói.

"Triệu thúc và Triệu thăm tháng sau mới vào thành, trong khoảng thời gian này còn bày sạp không?" Tô Khả Phuong hỏi.

Cả nhà chuyển đến huyện thành, khẳng định có rất nhiều thứ cần thu thập xử lý.

"Đương nhiên là còn rồi, trong khoảng thời gian này nếu được cháu mang cho thúc nhiều hàng đến đây một chút." Ông còn muốn kiếm nhiều thêm ít tiền bên người đây.

"Không thành vấn đề." Tô Khả Phuong sáng khoái đáp ứng.

Lúc Tô Khả Phuong rời khỏi Triệu gia, trong ngực cất hơn 600 văn tiền.

Lần trước nàng không nỡ bỏ tiền ra mua gia vị, lần này nàng mua mấy loại gia vị cất vào không gian, định dùng làm ruốc cá.

Trước kia nàng làm ruốc cá chỉ cho vào chút muối ăn, để người trong nhà ăn cũng được, nhưng nếu bán ra ngoài thì cần phải cải tiến.

Gạo trong nhà cũng sắp hết rồi, lần này ngoại trừ mua gạo lúc nàng còn mua hơn hai cân bột mì, để thỉnh thoảng làm bún, bánh canh ăn.

Từ tiệm tạp hóa đi ra, nàng lại từ trong không gian lấy ra hai hũ ruốc cá cùng lão bản quây thịt đôi thịt lợn, lão bản quây thịt lần đầu tiên ném thử ruốc cá, lại nghe Tô Khả Phuong thiên hoa loạn trụ (ba hoa chích chòe), rất sáng khoái đổi cho nàng hai cân thịt ba chỉ và hai miếng xương lớn.

Tô Khả Phuong trở về thôn đã chạng vạng tối, nàng đem mấy thứ để ở Phó Gia xong, xách một cân thịt và một miếng xương lớn trở về nhà mẹ đẻ.

"Phuong Nhi, con không cần mỗi lần kiếm được tiền lại mua thức ăn mang qua đây, tránh cho bà bà và tiểu thúc không vui." Lư Thị khuyên nhủ.

Gả nữ nhi vào Phó Gia chính là người Phó Gia, nàng có thể nghĩ tới nhà mẹ đẻ Lư Thị cũng cao hứng, nhưng bà không muốn nữ nhi khó xử.

"Nương, bên kia cũng có, Hạo Nhi cơ thể yếu, cần được bồi bổ nhiều." Tô Khả Phuong cười: "Hơn nữa, hai tiểu thúc kia của con không phải theo chân đại tẩu học trồng trọt sao? Bọn họ làm sao không biết xấu hổ mà nói cái gì?"

Mấy ngày nay hai huynh đệ Phó Thần Tường và Phó Nhậm Phi đi sớm về trễ, nghe đại tẩu nói hai người họ đều nghiêm túc học việc nhà nông, chỉ cần Phó Nhậm Phi không tái phạm lỗi, cả nhà đều thư thái.

Buổi tối, Tô Khả Phuong đem túi đậu nành cha cho mấy ngày trước vào không gian, tính toán tất cả đều làm đậu lên men, nhưng khi nhìn đến một mảng đất nông nghiệp lớn, nàng thay đổi chủ ý đem hai phần ba đậu nành đi ngâm, còn lại trực tiếp gieo vào đất.

Gieo tốt đậu nành, đột nhiên Tô Khả Phuong phát hiện đoạn suối nhỏ bên kia lại phun ra bùn nhão, lần này nàng ghi lại, tính toán xem thời tiết mấy ngày tới biến hóa thế nào.

Ngày hôm sau, Tô Khả Phuong mang theo hai hũ ruốc cá mới làm lên núi.

Nàng ở trong núi sâu đi lại rất lâu nhưng không thấy Hạng Tử Nhuận, liền đem hai hũ ruốc cá dùng dây leo buộc chặt ở trên cây chỗ hai người gặp lần trước, dùng dao khắc một khuôn mặt cười lớn rồi mới xuống núi.

Chớp mắt lại qua hơn nửa tháng, Phó Gia đã trồng được một ít rau xanh, Giả Thị đang dạy hai huynh đệ Phó Gia trồng khoai lang.

Khiến cho Tô Khả Phuong kinh ngạc là cái tên quý Phó Nhậm Phi kia từ lúc bắt đầu, ngoại trừ mỗi ngày vừa về tới nhà liền nằm co quắp ở trên giường thì một tiếng mết cũng không kêu, nếu không phải ánh mắt hần nhìn nàng vẫn không quá thân mật, nàng gần như hoài nghi hẳn có phải giống mình đối hôn

không.

Mấy ngày nay Tô Khả Phuong mang theo đồ trang sức gỗ đào đã điêu khắc tốt và vòng tay hạt gỗ lên trấn, gần đây sinh ý của Triệu Kính Tân rất không tệ, cách hai ngày nàng lại đưa hàng cho ông một lần.

Trong khoảng thời gian này trừ bỏ tiền mua đồ ăn nàng còn tích được hai lạng bạc, cuộc sống trong nhà ngày càng tốt, trên mặt bà bà Điều Thị cũng có nụ cười hiếm thấy, làm cho nàng có cảm giác thành công.

Tô Khả Phuong dùng tảng đá lớn trong không gian tự mình đắp một cái bếp lò đơn giản, mỗi lần nàng lên trấn đều làm đồ ăn ngon thuận tiện mang cho vợ chồng Triệu Kính Tân, ba người liền ở bên cạnh sạp hàng dùng cơm.

Mấy lần trước thời điểm Tô Khả Phuong đến trên trấn đều thấy Triệu Kính Tân cười toét miệng, lần này từ xa nàng đã thấy ông ủ rũ cúi đầu ngồi trên ghế đầu sau sạp hàng, đáng về mang tâm sự nặng nề, không khỏi tăng tốc bước chân đi tới.

"Triệu thúc, Triệu thẩm!" Tô Khả Phuong đem rổ chứa đầy đồ ăn đưa cho Dương Xảo Lan bên cạnh.

"Tiểu Phuong, cháu đi lại xa xôi sao cứ mang đồ ăn theo làm gì?" Dương Xảo Lan bắn khoăn giận trách.

"Dù sao cháu cũng muốn ăn cơm, mọi người cùng ăn cho vui." Tô Khả Phuong nháy mắt đáp.

Dương Xảo Lan biết Tô Khả Phuong nói vậy cho mình đỡ áy náy, chỉ có thể đem phần tâm ý này của nàng ghi lại.

"Phuong Nhi." Triệu Kính Tân vừa thấy nàng vội vàng đứng lên.

"Triệu thúc, thúc sao thế?" Tô Khả Phuong hỏi xong nhìn trên sạp hàng bày đồ trang sức và mộc trầm liền hiểu được tại sao ông lại có bộ dạng sa sút tinh thần kia.

Sinh ý mấy ngày nay không tốt lắm.

"Cháu cũng thấy đấy, khách nhân tới cửa hai ngày nay ít đi rất nhiều, không bán được vài món hàng." Triệu Kính Tân than thở đáp.

Nghe vậy, Tô Khả Phuong lơ đãng nhếch môi cười: "Triệu thúc, bất kỳ đồ vật gì đều có một ngày bão hoà, lưu lượng người ở trấn Đường Huyền chúng ta không thể so với huyện thành, trong khoảng thời gian ngắn có thể bán được nhiều như vậy, chúng ta nên thoả mãn."

Thật ra nàng sớm đoán được những vật này sẽ có một ngày ế hàng, chỉ không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Lời Tô Khả Phuong nói làm cho Triệu Kính Tân ngưng ngưng gãi đầu: "Đúng vậy trước kia thúc bán hàng một tháng cũng không nhiều bằng nửa tháng này, lòng thúc quá tham."

"Triệu thúc, ngài là quá gấp gáp." Tô Khả Phuong nở nụ cười tươi: "Tiền kiếm không được, nếu bán cái này không chạy, chúng ta đổi loại khác bán là được."

"Nào có dễ dàng như vậy đây." Triệu Kính Tân thở dài: "Mất thấy sắp phải đi vào thành rồi, lòng thúc không chắc chắn."

Nghĩ tới sinh hoạt trong huyện thành sau này, Dương Xảo Lan bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt u sầu.

"Triệu thúc, Triệu thẩm, thật ra cháu có một chủ ý, không biết Triệu thúc, Triệu thẩm có nguyện ý thử một lần không?" Tô Khả Phuong vốn định chờ bọn họ tới thành thu xếp tốt rồi nói với họ việc này, nhưng giờ họ sốt ruột, nàng đành phải nói trước cho họ an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Khách tới cửa

Sau khi nghe xong lời này, trong lòng Triệu Kính Tân vui vẻ: "Phuong Nhi, cháu mau nói."

"Đúng vậy Phuong Nhi, cháu có chủ ý gì hay cứ nói đi, chúng ta không phải người ngoài." Dương Xảo Lan cũng thay đổi vẻ bình tĩnh ngày thường, kích động nói.

"Triệu thúc, Triệu thẩm, đồ ăn nguội rồi ăn không ngon, chúng ta ăn cơm trước đã, cơm nước xong xuôi chúng ta chậm rãi trò chuyện." Tô Khả Phuong mắt nhìn bốn phía, thấy người trên đường vẫn rất nhiều, tính toán đợi người ít một chút lại bàn việc này.

"Được, ăn cơm trước!" Triệu Kính Tân vừa nói vừa lấy tấm ván gỗ chuyên dùng ăn cơm ra, Dương Xảo Lan dùng khăn cuốn con địu trên lưng, đem

thức ăn bày ra.

Hôm nay Tô Khả Phuong mang đến chao cá lãng, trứng hấp ruốc cá, cá trắm cỏ hấp và một tô canh cá trích thêm vào đó là ba chén com gạo lức.

Chao trong không gian đã lên men tốt, hai ngày trước bà bà và huynh đệ Phó Gia thưởng thức chao cá lãng đều khen không dứt miệng.

Vốn hai vợ chồng Triệu Kính Tân thích ăn cá, cộng thêm Dương Xảo Lan đang trong thời kỳ cho con bú cần dinh dưỡng, mỗi lần đồ ăn nàng mang đến đều hết sạch, nếu không nàng cũng không tiện lần nào cũng làm đồ ăn không tốn tiền mang đến.

Ba người chưa ăn được mấy miếng, Triệu Kính Tân liền dùng đũa chỉ về phía chợ phiên, nói: "Ồi, kia không phải Phạm Đồ Phu sao?"

Ngồi ở đối diện Dương Xảo Lan và Tô Khả Phuong cũng nhìn lại: "Thật đúng là Phạm Đồ Phu, ông ấy đang chạy tới chào chúng ta sao?"

"Lão Triệu, Phuong Nhi cô nương!" Phạm Đồ Phu quả nhiên là chạy tới đây.

"Phạm Đồ Phu, ông không trông quầy thịt không sợ bị người khác nhấc trộm thịt sao?" Triệu Kính Tân trêu ghẹo nói, xem ra có vẻ cùng Phạm Đồ Phu rất quen thuộc.

"Ai, đừng nói nữa, bị hai tên tiểu tử ở nhà kia nháo cho to cả đầu, Phuong Nhi cô nương tới rồi sao?" Phạm Đồ Phu nhăn mặt nói.

Giọng Phạm Đồ Phu lớn, ông ấy ồn ào, người đi trên đường đều nhìn về phía này, lực chú ý của mấy lão bản sạp hàng xung quanh cũng bị hấp dẫn.

Tô Khả Phuong kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ông ấy, hỏi: "Phạm đại thúc tìm cháu có chuyện gì?"

"Phuong Nhi cô nương, sao gần đây cháu không tới quầy của ta đổi thịt thế?" Phạm Đồ Phu hỏi. "Hai tên tiểu tử thói ở nhà thích ăn ruốc cá của cháu, sau khi ăn hết liền đòi nướng từ ta đi mua, ai ngờ hỏi khắp tất cả các cửa hàng bán đồ ăn cũng không có ai nghe qua cái gọi là ruốc cá, hai tên tiểu tử thói kia hai ngày nay không chịu ăn com, đều gầy hốc hác đi."

Tô Khả Phuong âm thầm cười, ở triều đại này nàng chưa thấy có người khác làm ruốc cá, đương nhiên bọn họ không tìm được cửa hàng bán ruốc cá.

"Phạm Đồ Phu, hai nhĩ từ kia của ông gầy một vòng lớn vẫn còn béo hơn nhĩ từ của người khác, ông gấp gấp cái gì?" Lão bản sạp bên cạnh nghe thấy lời Phạm Đồ Phu chế nhạo nói.

"Đi đi đi, để ông nhìn nhĩ từ nhà mình nhìn đối hai ngày xem ông có gấp gấp không." Phạm Đồ Phu tức giận phất tay về phía lão bản kia, lại quay đầu nhìn Tô Khả Phuong nói: "Phuong Nhi cô nương, trên tay cháu còn ruốc cá kia không? Muốn mua hoặc muốn đổi thịt đều được!"

"Phạm đại thúc, mấy lần trước là do bất đắc dĩ cháu mới dùng ruốc cá đổi thịt với ngài, thật ra ruốc cá kia của cháu giá có chút cao."

Tính ra nàng dùng ruốc cá cùng lão bản quầy thịt đổi thịt ba lần, sau cảm thấy không có lợi, trong nhà cũng không thiếu đồ ăn nên không đi đổi nữa.

Nàng và Phạm Đồ Phu đổi ruốc cá lấy thịt, mỗi hũ phải phải dùng ba bốn con cá trắm cỏ lớn hơn mười cân lột da bỏ xương đi làm thành chưa kể gia vị, nàng dùng hai hũ ruốc cá mới đổi lấy hai cân thịt và hai miếng xương lớn, căn bản không phải đổi đồng giá.

Nghe thấy nàng có ruốc cá, Phạm Đồ Phu rõ ràng nhẹ nhàng thở ra: "Phuong Nhi cô nương, ruốc cá kia bao nhiêu tiền một hũ?"

Thịt Phạm Đồ Phu bán trong quầy ba chỉ 25 văn tiền một cân, thịt nạc 22 văn tiền một cân, xương lớn 20 văn tiền một cân, Tô Khả Phuong ở trong lòng tính toán một chút, cười nói: "Phạm đại thúc, một hũ ruốc cá 200 văn tiền."

"200 văn tiền thì 200 văn tiền, ngày mai cháu mang trước cho ta năm hũ tới đây."

Phạm Đồ Phu quá sáng khoái, khiến cho Tô Khả Phuong hoài nghi có phải mình nói giá thấp quá hay không?

Mà hai người Triệu Kính Tân và Dương Xảo Lan nghe được giá tiền này thì giật mình sau đó trong lòng nóng nảy.

Lần trước Phuong Nhi đưa cho họ ba hũ ruốc cá, bọn họ nào biết ruốc cá này đắt như vậy nếu không sao có thể nhận.

"Được ạ, vậy ngày mai cháu sẽ mang tới cho ngài."

Năm hũ ruốc cá thu được 1 lượng bạc, trong lòng Tô Khả Phuong kích động không thôi, mặt ngoài bất động thanh sắc đồng ý.

"Cá gì mà đắt như vậy nhỉ?" Có người hiếu kì hỏi.

"Không phải cá, là ruốc cá, kỳ thật cũng không quý, một hũ có rất nhiều ruốc cá." Phạm Đồ Phu lớn tiếng nói với người kia.

"Đúng, đúng, không mắc chút nào." Triệu Kính Tân rất có ánh mắt nói giúp vào: "Trong nhà ta còn một hũ, nếu như mọi người muốn nếm thử, vậy để ta về nhà lấy."

Triệu Kính Tân vừa nói liền muốn về nhà lấy ruốc cá, ông là muốn giúp Tô Khả Phuong mời chào kinh doanh nhiều một chút.

"Triệu thúc!" Tô Khả Phương vội lên tiếng ngăn cản: "Dù sao hôm nay cháu cũng không mang ruốc cá, để ngày mai cho mọi người nếm thử cũng giống vậy."

Triệu Kính Tân không biết, Tô Khả Phương làm ruốc cá phân mấy loại, nàng đổi ruốc cá cho Phạm Đồ Phu là dùng loại phổ thông nhất cá trắm cỏ làm, mà đưa cho Triệu Kính Tân là dùng cá kim thương (??) làm, hương vị so với ruốc cá trắm cỏ ngon hơn nhiều.

Đừng hỏi vì sao dòng suối trong không gian lại có cá kim thương, cái này ngay cả nàng cũng không biết, tóm lại, có thể nói chủng loại cá trong không gian rất đa dạng.

"Này, các người đang ăn là cá lăng hà, cái hạt đậu màu đen kia là gì vậy?" Mắt Phạm Đồ Phu thẳng tắp nhìn chăm chăm chao cá lăng trên tấm ván gỗ của Triệu Kính Tân hỏi.

"Đây là chao cá lăng Phương Nhi mang đến, Phạm Đồ Phu nếm thử?" Triệu Kính Tân bên hỏi thăm bên đem đôi đũa trong tay đưa cho ông ấy.

"Được, để ta nếm thử." Phạm Đồ Phu cũng không khách khí với Triệu Kính Tân, nhận đũa liền nếm thử.

"Ừm, mùi vị không tệ, hai tên tiểu tử thú kia nhà ta chắc chắn cũng thích ăn." Phạm Đồ Phu tâm tâm niệm niệm đều là hai đứa con trai, hỏi: "Phương Nhi cô nương, cái này cháu cũng bán sao?"

"Có ạt!" Tô Khả Phương khẽ cười nói: "Chao cá lăng so với ruốc cá giá cả tiện nghi hơn 100 văn tiền một hũ."

Một hũ này không sai biệt lắm chỉ dùng một con cá lăng, còn lại đều là chao, giá tiền rất phải chăng.

"Phương Nhi cô nương, ngày mai thuận tiện mang cho ta hai hũ chao cá lăng này đi để cho hai tên tiểu tử kia nhà ta nếm thử" Phạm Đồ Phu nghe được giá cả như vậy, không nghĩ ngợi liền lấy hai hũ.

"Không thành vấn đề!" Tô Khả Phương nhếch môi cười, thật lòng nói: "Phạm đại thúc, làm con trai của ngài thật hạnh phúc!"

Người ta đây là đưa tiền tới cho nàng, đương nhiên không có đạo lý đẩy ra ngoài.

Phạm Đồ Phu nhếch miệng cười, cùng Tô Khả Phương và Triệu Kính Tân hàn huyên vài câu, lần nữa xác nhận Tô Khả Phương ngày mai sẽ đem đồ đưa đến quầy thịt mới rời khỏi.

"Triệu thúc, Triệu thẩm, thức ăn đều lạnh, chúng ta ăn cơm trước, cơm nước xong xuôi cháu có việc nói với hai người." Tô Khả Phương tâm tình thật tốt lại ngồi xuống, chuẩn bị ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Xem nhẹ nữ nhân

Hai vợ chồng Triệu Kính Tân sao còn ăn nổi nữa, Triệu Kính Tân vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tô Khả Phương: "Phương Nhi, ruốc cá và chao cá lăng đắt như vậy, sao cháu có thể đưa cho nhà thúc?"

Bọn họ vốn làm sinh ý nhỏ, không kiếm được tiền giống Phạm Đồ Phu, nên không có biện pháp tiêu dùng xa hoa như Phạm Đồ Phu, tình huống của Phương Nhi hiện tại thoạt nhìn cũng không tốt lắm, giờ biết ruốc cá và chao cá lăng đắt như vậy, lòng bọn họ sao có thể an tâm?

"Triệu thúc, Triệu thẩm, hai người lại khách khí với cháu sao?" Tô Khả Phương không để ý nói.

Ngoại trừ một chút gia vị, những vật khác đều không mất tiền mua, nàng căn bản là không đặt ở trong lòng, nàng để ý chính là tình cảm của vợ chồng Triệu Kính Tân với nàng.

"Phương Nhi, không phải thúc khách khí với cháu, thật sự những vật này quá hiếm có rồi, về sau cháu không thể đưa cho nhà thúc nữa." Triệu Kính Tân sốt ruột nói.

"Đúng vậy đó Phương Nhi, những vật này về sau cháu cầm đổi tiền đi, chúng ta bình thường cũng không đói." Dương Xảo Lan cũng ngưng ngừng nói.

Tô Khả Phương nhìn quanh bốn phía, thấy không ai chú ý bên này, mới khẽ nhỏ giọng nói: "Triệu thúc, Triệu thẩm, thật ra đây là chuyện cháu muốn nói với hai người."

Thấy hai người không hiểu ra sao, Tô Khả Phương tiếp tục nói: "Triệu thẩm, cháu nghe Triệu thúc nói biểu cửu thẩm là kế toán tiền sinh của từ lâu trong thành, cháu nghĩ biểu cửu thẩm ở đó cũng có tiếng nói phải không?"

"Biểu cửu thăm theo lão bản kia hai mươi mấy năm, nghe biểu cửu nói, lão bản tử lâu đối với ông ấy rất tín nhiệm, lời của ông ấy lão bản chắc sẽ nghe một hai." Dương Xảo Lan còn chưa hiểu: "Nhưng mà đang êm đẹp sao lại nhắc đến biểu cửu thăm vậy?"

"Triệu thúc, Triệu thăm, bây giờ cháu có hai ý tưởng, thứ nhất là sau khi hai người đến huyện thành tìm một cửa hàng, sau đó cháu sẽ cung cấp ruốc cá và chao cá lạng để hai người bán, thứ hai là nhờ biểu cửu Triệu thăm ra mặt giúp chúng ta đem ruốc cá và chao cá lạng để cử cho tửu lâu, đến lúc đó Triệu thúc phụ trách đi lại giữa huyện thành và trấn trên đũa hàng, cháu trích phần trăm cho thúc, hai người cảm thấy như vậy có thể thực hiện không?"

Trừ chuyện đó ra, tiếp đến còn một số chuyện tạm thời Tô Khả Phụng chưa giải thích cho hai người, tránh cho áp lực của hai người quá lớn.

Hai vợ chồng Triệu Kính Tân nghe ý tưởng của Tô Khả Phụng xong kích động không thôi, Triệu Kính Tân hỏi Dương Xảo Lan: "Nương tử, nàng nói ý tưởng này của Phụng Nhi được không?"

Tuy rằng Dương Xảo Lan cũng rất động tâm nhưng nàng ấy không mất lý trí, ngẫm nghĩ nói: "Ta cảm thấy ý tưởng thứ hai của Phụng Nhi có thể thực hiện."

"Mở cửa hàng không được sao?" Triệu Kính Tân thất vọng hỏi.

Theo ông thấy ruốc cá và chao cá lạng đều là món hiếm lạ, mở cửa hàng chắc chắn kiếm bội tiền không lo lỗ, ngược lại ông cảm thấy ý tưởng đến huyện thành mở cửa hàng có thể thực hiện.

"Lão gia, mở cửa hàng phiêu lưu quá lớn, chúng ta vẫn nên bước từng bước sẽ tốt hơn." Dương Xảo Lan là người trầm ổn cẩn thận, nàng ấy không tán thành ý tưởng đầu tiên của Tô Khả Phụng.

"Nhưng ta cảm thấy mở cửa hàng tốt hơn." Triệu Kính Tân nói, ông mở sạp hàng nhiều năm như vậy, năm mơ cũng muốn có một cửa hàng thuộc về mình, hiện ở trước mắt có một cơ hội thật tốt, ông không muốn bỏ qua.

"Lão gia, mở cửa hàng ở huyện thành nào có dễ dàng như vậy, vẫn chờ đến huyện thành ổn định rồi lại nói sau." Dương Xảo Lan khuyên nhủ.

"Có cửa hàng ta mới có thể cho mẹ con nàng cuộc sống ổn định." Triệu Kính Tân kiên trì.

"Lão gia, chúng ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để mua cửa hàng ở huyện thành?" Dương Xảo Lan có chút tức giận.

Thấy ý kiến hai người trái ngược nhau, để tránh hai vợ chồng họ âm ỉ, Tô Khả Phụng nói gấp: "Triệu thúc, thật ra Triệu thăm lo lắng cũng không sai, hai người mới tới huyện thành đối với tình hình nơi đó hoàn toàn không biết gì cả, hơn nữa thuê tiệm trong thành khẳng định không rẻ, vạn nhất làm ăn thua lỗ, cháu cũng sẽ bản khoản."

Mới đầu nàng cũng không biết hai người họ có bao nhiêu tích lũy, bây giờ nghe ý tứ của Dương Xảo Lan, Tô Khả Phụng mới biết muốn bọn họ mua cửa hàng ở huyện thành là chuyện rất không có khả năng.

"Phụng Nhi, chuyện này cháu không cần lo lắng, cùng lắm thì chúng ta đem nhà đi bán, như vậy chắc cũng đủ mua một gian cửa hàng ở huyện thành, chính mình có cửa hàng không phải thuê tiệm, áp lực liền nhỏ đi rất nhiều." Hiện nhiên Triệu Kính Tân có tính toán của mình.

"Triệu thúc, chuyện đó làm sao có thể được?" Tô Khả Phụng lấy làm kinh hãi.

Theo nàng biết, người sống ở triều đại này có quan niệm lá rụng về cội rất nặng, cho dù là đại quan, trí sĩ ở kinh thành sau này cuối cùng đều trở về quê cũ, đối với bách tính bình dân quan niệm này lại càng sâu sắc, quyết định của Triệu Kính Tân khẳng định không cùng Dương Xảo Lan thương lượng qua.

"Biểu cửu của nương tử thúc trong thành có nhà, ông ấy sớm nói thúc đem nhà ở đây bán đi, vốn thúc còn chút do dự, nhưng bây giờ thúc cảm thấy bán nhà rồi chuyển đến huyện thành mua cửa hàng cũng không sai." Triệu Kính Tân nói.

Tô Khả Phụng thấy vẻ mặt Dương Xảo Lan âm trầm, ngẫm nghĩ, nói: "Triệu thúc mở cửa hàng, thúc tính về sau chỉ giới hạn ở một mẫu ba phần đất kia thôi sao? Chẳng lẽ thúc không muốn càng ngày càng phát triển lớn hơn sao?"

Nếu Triệu Kính Tân có thể ở huyện thành mở cửa hàng đối với nàng mà nói nhất định sẽ tốt hơn, nhưng nàng thật lòng không hy vọng vợ chồng bọn họ bởi vì chuyện này mà xáo xáo.

Triệu Kính Tân sùng sốt: "Càng phát triển lớn hơn sao?"

Có thể mở cửa hàng ở huyện thành đối với ông mà nói đã là chuyện rất có thể diện rồi, nhiều hơn ông không dám nghĩ.

"Không sai!" Đôi mắt hạnh của Tô Khả Phụng chợt hiện hào quang, nàng không che giấu chút dã tâm nào của mình: "Mục tiêu của cháu không phải chỉ mở cửa hàng ở huyện thành."

Nàng khiến cho Triệu Kính Tân hít một hơi lạnh khí: "Phụng Nhi, nhưng cháu là cô nương gia."

Tô Khả Phụng cười một tiếng: "Triệu thúc, thúc không nên coi thường nữ nhân, có nữ nhân so sánh với nam nhân không kém hơn chút nào đâu."

"Đứng vậy!" Dương Xảo Lan đứng ở bên tức giận lườm Triệu Kính Tân nói: "Cô nương gia thì đã làm sao? Ta nhìn Phương Nhi so với ông điểm nào cũng không kém."

Tô Khả Phương bị Dương Xảo Lan chọc cười: "Triệu thẩm, nếu không thẩm và cháu cùng làm được không?"

"Nếu Triệu thúc cháu chịu giúp thẩm trông con, thẩm liền cùng làm với cháu." Dương Xảo Lan nói xong trừng mắt lườm Triệu Kính Tân.

Triệu Kính Tân biết nương tử mình luyện tiết đem nhà bán đi.

Ông ngẫm nghĩ rồi nói với Tô Khả Phương: "Phương Nhi, trước cháu cứ để thúc cân nhắc suy nghĩ đã."

Thật ra ông muốn thương lượng với nương tử mình một chút, xem có thể đem nhà bán đi hay không.

"Đây không phải việc nhỏ, đúng là phải nghĩ cho rõ ràng." Tô Khả Phương nở nụ cười.

Cơm nước xong xuôi, Tô Khả Phương đến chợ phiên mua hai con gà và một rổ trứng gà, lại mua hai bó cải xanh rồi trở về đầu trấn ngồi xe.

Mấy con gà mái rùng trong không gian mỗi ngày đều đẻ trứng, bởi vì khoảng thời gian này trong nhà có đủ đồ ăn, nàg rất ít khi vào không gian nhật trứng gà, không nghĩ tới mấy ngày trước nàg nhìn thấy hai con gà mái rùng đang ấp gà con.

Nghĩ tới sau này trong không gian có lẽ còn có thể trở thành một trại nuôi gà, Tô Khả Phương liền vui vẻ.

Sau khi xuống xe ở cửa thôn nàg đem gà, trứng và rau xanh chia hai phần, một phần đưa đến nhà mẹ đẻ, một phần mang về Phó Gia.

Phó Thần Tường và Phó Nhậm Phi gần đây rất nghiêm túc làm việc nhà nông, nên nàg cũng vui vẻ làm nhiều món đa dạng trên phương diện ăn uống thoả nãn bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Không phải lừa đảo thì là trộm cắp

Ngày hôm sau, Tô Khả Phương uống một chén cháo gạo lúc, ăn một quả trứng gà rồi đến cửa thôn ngồi xe.

Xe bò rời khỏi thôn Phong Quả không bao xa, Tô Khả Phương thấy hai mẹ con Vương Thị mỗi người mang theo một cái rổ cùng đi về phía trấn Đường Huyền, chắc là cũng đi lên trên trấn.

Xe bò chạy qua mẹ con Vương Thị, hai người vừa nhìn thấy Tô Khả Phương trên xe bò, đồng thời thấy bên chân Tô Khả Phương để một bao vải to.

Con người Vương Thị đảo một vòng, đuôi theo xe bò: "Chờ một chút, chúng ta cũng muốn ngồi xe."

Đàm Tiểu Liên vừa nghe có thể ngồi xe bò, cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, theo sau Vương Thị đuổi kịp xe bò.

"Ôi, người cũng lên trấn trên à?" Vương Thị vừa lên xe liền chào hỏi Tô Khả Phương.

Quét mắt nhìn mọi người trên xe, lại nhìn Vương Thị ngồi sát cạnh mình, Tô Khả Phương khẽ nhướn đầu mi.

Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo (không phải lừa đảo thì là trộm cắp)!

"Ừ." Tô Khả Phương nhàn nhạt đáp lời.

"Chúng ta lên trấn bán trứng gà, người lên trấn mua bán cái gì?" Mắt Vương Thị nhìn chăm chăm bao vải bên chân Tô Khả Phương.

Bà ta có nghe người thôn Phong Quả nói, mấy ngày nay Phó Gia sống rất dễ chịu, còn có người nhìn thấy nha đầu này đưa gạo đưa thịt cho nhà mẹ đẻ, ngược lại bà ta muốn xem xú nha đầu này rốt cuộc gặp vận cứt chó gì.

Tô Khả Phương đã thoáng nhìn ra ý đồ của Vương Thị, nàg có chút hối hận mình mang đồ vật từ không gian lấy ra quá sớm.

"Không mua bán gì." Mặt Tô Khả Phương không thay đổi đáp, sau đó quay mặt nhìn ra phía ngoài không để ý tới bà ta nữa.

Tô Khả Phương nghĩ biểu hiện của mình rõ ràng vậy rồi, Vương Thị hẳn đã nhìn ra mình không muốn nói chuyện cùng bà ta, thật không nghĩ tới Vương Thị lại dùng chân đá bao vải bên chân nàg.

"Người làm gì đấy?!" Tô Khả Phương tức giận quát một tiếng.

"Ta không cần thận đừng phải, cần phải lớn tiếng như vậy sao? Người không biết người dọa sẽ hù chết người sao?" Vương Thị vừa bị Tô Khả Phương phát hiện tà tâm, vừa bị Tô Khả Phương quát giạt nảy mình, lòng vẫn còn sợ hãi vỗ ngực, rồi hung hăng lườm khoét nàng.

"Không làm việc trái lương tâm không sợ quỷ gõ cửa! Người không làm việc trái lương tâm, có gì phải sợ?" Tô Khả Phương đay mắt lóe hàn quang, cười lạnh nói.

Dùng sức đá như vậy, sắp đem đồ trong bao vải đá vỡ luôn, còn nói không cần thận.

"Tô Khả Phương, người có ý gì, ai làm việc trái với lương tâm hả?" Đàm Tiểu Liên thấy Tô Khả Phương châm chọc khiêu khích nương mình thì không vui.

"Tiểu Liên, nàng nói vậy thôi, không phải nói nương." Vương Thị đưa mắt liếc nhìn nữ nhi, ra hiệu nàng ta đừng nóng giận, sau đó nhìn Tô Khả Phương nặn ra nụ cười: "Đúng không, Phương Nhi?"

Nếu là bình thường, Vương Thị làm gì dễ nói chuyện như vậy, hôm nay bà ta nhìn đau dùng tiền ngồi xe bò cũng không phải ngồi không.

Trên xe ngoại trừ mẹ con Vương Thị và Tô Khả Phương, còn hai phụ nhân khác, Tô Khả Phương lạnh lùng nhìn thoáng qua Vương Thị rồi không tiếp tục đề ý đến bà ta mà xách bao vải tới ngồi xuống chỗ trống cạnh hai phụ nhân.

Vị trí này ở gần đầu xe, cho dù Vương Thị muốn chen cũng không có chỗ mà chen.

Hai vị phụ nhân đem hành vi đá bao vải vừa rồi của Vương Thị nhìn trong mắt, rất không đồng ý với hành vi của bà ta, nhưng hai người cũng không ngốc mà nói Vương Thị.

Vương Thị còn chưa biết rõ đồ trong bao vải của Tô Khả Phương là gì đương nhiên sẽ không bỏ qua, giọng bà ta oán trách nói với Tô Khả Phương: "Phương Nhi, chúng ta cũng không phải người ngoài, người đề phòng thím như vậy làm gì, cũng không phải thím muốn lấy đồ trong bao vải của người."

Tô Khả Phương liếc bà ta một cái, cười khẩy nói: "Sao ta không nhớ nhà ta và các người còn có cửa thân thích thế này nhỉ?"

Tô Khả Phương lạnh lùng nói: "Hơn nữa, ta nhớ chưa đầy một tháng trước các người còn muốn lấy mạng ta đấy."

Nàng cũng không phải người rộng lượng gì, nàng không muốn cùng hai người này liên lụy không rõ, nhưng không có nghĩa nàng có thể để hai người này tùy ý nhào nặn."

Hai vị phụ nhân sau khi nghe Tô Khả Phương nói xong, nhìn nhau, nhẹ nhúm mảy, ấn tượng đối với Vương Thị càng thêm tệ.

Vương Thị ghen, qua nửa ngày mới ngượng ngùng nói: "Phương Nhi, không phải đều là hiểu lầm sao, người thế nào mà còn nhớ ở trong lòng thế?"

Tô Khả Phương lạnh lùng câu khoe môi, không trả lời.

Loại người này người càng đề ý đến bà ta, bà ta càng mạnh hơn.

Đàm Tiểu Liên thấy bộ dạng này của nàng, ghen một cục tức, đang muốn phát tác lại bị Vương Thị dè lại.

Đàm Tiểu Liên không biết mẫu thân có ý đồ gì, nhưng không ngỗ nghịch bà ta, chỉ thầm hận trừng mắt nhìn Tô Khả Phương rồi không nói thêm gì nữa.

Thấy không moi được gì trong miệng Tô Khả Phương, Vương Thị liền bắt chuyện với hai phụ nhân khác trên xe, nhưng hai phụ nhân kia có ấn tượng không tốt với bà ta, nên Vương Thị hỏi một câu, các nàng mới đáp một câu, Vương Thị nói vài câu liền tự giác thu hồi mấy hất.

Tới đầu trấn lúc xuống xe, Tô Khả Phương cố ý đi lui lại phía sau chờ mọi người xuống trước, đợi sau khi Vương Thị xuống xe, nàng hơi chuyển động ý nghĩ, từ không gian bay ra một cục đá rơi dưới chân Vương Thị.

Vương Thị loạng choạng ngã nhào trên đất, Đàm Tiểu Liên đi sau lưng bà ta theo bản năng đưa tay ra đỡ, khổ nỗi dưới chân cũng trượt theo, hai mẹ con kéo nhau cùng ngã, giỏ trứng gà trong tay cũng không thể may mắn thoát khỏi tai nạn rơi xuống đất, nát!

"Ôi, trứng gà của ta!" Vương Thị kêu thảm một tiếng, nhanh chóng bò dậy muốn cứu trứng gà, đáng tiếc đã muộn.

"Nương, còn dư mấy quả." Đàm Tiểu Liên đỏ hốc mắt nhặt mấy quả trứng dính đầy lòng trứng vỡ, may mắn còn sống sót.

Nàng ta còn trông cậy vào tiền bán trứng gà để mua hoa cài đầu, hiện tại toàn bộ đều xong rồi.

Nhìn đáng vẻ chật vật của hai người, khoe môi Tô Khả Phương lộ nụ cười nhẹ gần như không thể thấy.

Hôm qua nàng mới phát hiện diệu dụng (tác dụng kỳ diệu) này, nàng ở bên ngoài cũng có thể tùy ý lấy bất kỳ đồ vật gì trong không gian, để ra bất kỳ chỗ nào bên ngoài nhưng giới hạn trong vòng ba trượng.

Vương Thị dám đá bao vải của nàng thì tất nhiên phải trả giá đắt.

"Người đánh xe thế nào vậy? Người bồi thường trứng gà cho ta." Vương Thị thấy hai rô trứng cầm đi nay không còn mấy quả, làm sao cam tâm, đem hết tất cả sai lầm đẩy lên người phu xe.

Phu xe vốn rất đồng tình với mẹ con Vương Thị, nghe lời này thì tức giận: "Vị đại tẩu này, các người xuống xe bò mới ngã, sao lại đổ lên người ta?"

"Nếu xe bò của người ngừng từ tể, chúng ta có thể ngã sao?" Vương Thị chống nạnh, nói rõ muốn bắt đền phu xe.

"Đứng rồi!" Đàm Tiểu Liên cũng bắt đầu đi theo chỉ trích phu xe: "Nếu người ngừng xe ở nơi bằng phẳng, chúng ta sẽ ngã xuống sao? Người hại trứng gà chúng ta đem theo đều rơi vỡ, người phải bồi thường tiền cho chúng ta."

"Xe của ta lúc nào cũng ngừng ở nơi này, trước kia sao không có người ngã xuống, rõ ràng chính các người không cẩn thận lại cần ngược đến trên người ta, thật chưa thấy qua loại người như thế này!" Phu xe tức cực kỳ, nếu là lỗi của hắn, hắn khẳng định nhận, nhưng hai mẹ con này quả thực chính là vô lại!

Vương Thị nháo trò như vậy, thấy có chuyện hay mọi người liền vây quanh.

Vừa rồi hai phụ nhân ở trên xe với Tô Khả Phương đều chưa rời đi, hai phụ nhân kia thấy Vương Thị cố tình gây sự như vậy, thật sự nhìn không được, lên tiếng nói: "Ta nói đại muội tử, các người đã đi ra xa mấy bước rồi mới ngã xuống, sao lại có thể trách phu xe?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tiền tài không thể để lộ ra ngoài

Được các nàng nhắc nhở, lúc này mấy người vây xem mới chú ý tới lòng trứng rơi vỡ dưới đất quả thực cách xe ngựa một khoảng.

Mọi người đều không phải người ngu, rất nhanh đoán được khả năng Vương Thị ăn vạ phu xe.

Vương Thị thấy người vây xem chỉ trỏ mình, tức giận nhất thời chuyển sang hai người giúp phu xe nói chuyện: "Liên quan quái gì đến các người? Mà các người làm chuyện."

"Đứng rồi, mới vừa nãy ta cảm giác phía sau lưng bị người đẩy một cái, nói không chừng chính là các người." Vương Thị vẻ mặt giật mình, đem đầu mâu chỉ hướng hai vị phụ nhân.

"Người... Người ngậm máu phun người." Lập tức sắc mặt phụ nhân trẻ tuổi hơn trong hai người tức giận đến đỏ bừng, đây là loại người gì thế?

"Đừng để ý đến bát phụ này." Phụ nhân lớn tuổi hơn tiến lên kéo phụ nhân trẻ tuổi kia đi, không muốn tiếp tục dính dáng tới loại người này.

Việc này do mình dựng lên, Tô Khả Phương không muốn phu xe khó xử.

Thấy Vương Thị tiếp tục quẩn phu xe tranh cãi phải bồi thường tiền, nàng đi đến bên cạnh Đàm Tiểu Liên nhỏ giọng nói: "Đàm Tiểu Liên, An ca ca nhà người về sau phải làm quan, người là quan thái thái tương lai, người nói người và nương người ở trên đường cái cái lộn như vậy, còn hay không còn thân phận đây? Nếu truyền đến tai An ca ca của người, người nói hắn sẽ nhìn mẹ con các người kiểu gì đây?"

Tô Khả Phương vừa mới nói xong, sắc mặt Đàm Tiểu Liên thay đổi mấy lần, bước lên phía trước kéo Vương Thị lại, nói: "Nương, chúng ta đi thôi!"

"Tiền còn chưa cầm được đi gì mà đi?" Vương Thị trừng mắt nhìn nàng ta.

"Nương, ngài không đi, con đi! Ngài không ngại mất mặt, con ngại mất mặt!" Đàm Tiểu Liên bức tức dậm chân, nàng ta không muốn bị An ca ca ghét bỏ đâu.

"Hai rô trứng gà không so được với mặt mũi của con à? Ta muốn hắn bồi thường tiền con lại ngại mất mặt, con đúng là cái đồ thiếu thông minh." Vương Thị tức giận tát nữ nhi một cái.

Đàm Tiểu Liên biết tính mẩu thân mình, bà ta không nhận được tiền đền khẳng định sẽ không đi, nàng ta nhìn thấy Tô Khả Phương đứng sau đám người, khó được linh quang chợt lóe, hô: "Nương, Tô Khả Phương muốn đi."

Tô Khả Phương nhìn hết nói nôi, đồ đầu óc ngu xi này không biết kêu như vậy, nàng cũng có thể nghe thấy sao?

Đàm Tiểu Liên vừa kêu ngược lại nhắc nhở nàng, Vương Thị đối với đồ vật trong bao vải của nàng còn chưa hết hi vọng.

Nghĩ tới mục đích hôm nay mình lên trấn, Tô Khả Phương phiền chán nhàu mảy.

Hai mẹ con này hai thật đúng là khối kẻo mè xừng, muốn bỏ rơi cũng không bỏ rơi được.

Nhưng nàng không thể để hai người này biết đồ vật trong bao vải của mình rốt cuộc là thứ gì.

Thấy Vương Thị nhìn về phía mình, nàng chậm rãi rời khỏi đám người, đi về phía đường cái.

Mới đầu nàng đi rất chậm, cố ý chờ mẹ con Vương Thị đi theo không tiếp tục dây dưa phụ xe nữa, xác định mẹ con Vương Thị đi sau, nàng nhanh chóng đi vào ngõ nhỏ phía sau đường cái, đem bao vải bỏ vào không gian, sau đó đi ra từ một ngõ hẻm khác.

Mẹ con Vương Thị đuổi theo hai ngõ nhỏ mới thấy Tô Khả Phương, thấy hai tay nàng trống trơn, Vương Thị giật mình, không hề nghĩ ngợi hỏi: "Đồ của người đâu?"

Tô Khả Phương bị giọng nói chát vắn của bà ta làm cho tức cười: "Người đã nói là đồ của ta, tại sao ta phải nói cho người biết?"

Mặt Vương Thị cứng đờ, nói: "Ta không có ý gì khác, ta chính là hiếu kì, một chút thời gian như vậy, người đem đồ vật bán đi thế nào?"

"Chuyện này liên quan gì tới người?" Tô Khả Phương quét mắt nhìn Vương Thị, xoay người đi về đường cái, đem mẹ con Vương Thị ném ra sau lưng.

"Đều tại nương nhất định phải cùng phu xe kia cãi nhau, bây giờ tốt rồi, cũng không biết nàng bán vật gì." Đàm Tiểu Liên cả giận nói.

"Vậy sao con không nhắc nhở ta sớm một chút?" Vương Thị trừng nhìn nữ nhi, nghĩ lại tình thế bắt buộc nói: "Con cũng đừng gấp, lần này không đuổi kịp, lần sau chúng ta lại theo, rồi sẽ bắt được nàng."

"Chính là tiếc chút trứng gà này." Đàm Tiểu Liên đau thịt đáp.

Sớm biết hôm nay lên trấn sẽ làm rơi trứng gà, thà để ở nhà ăn còn hơn.

Vương Thị thật ra cũng đau thịt, nhưng bà ta nhìn thoáng hơn nữ nhi, khuyên nhủ: "Lần này chúng ta cũng không tính là đến không công, tối thiểu biết nàng đem đồ đưa đến mấy ngõ nhỏ, lần sau chúng ta có thể đến trước đợi sẵn trong ngõ, nhìn nàng đem đồ bán cho người nào? Chúng ta liền theo nàng, chắc chắn sẽ không tiếp tục xuất hiện sai lầm."

"Nương nói xem rốt cuộc Tô Khả Phương bán thứ gì vậy, dùng cách nào kiếm tiền đây?" Đàm Tiểu Liên buồn bực nói, chuyện Tô Khả Phương hay mua thịt về nhà nàng ta cũng có nghe qua, nàng ta thêm ăn nước bọt thiếu chút nữa cũng chảy xuống rồi, nếu không phải vừa rồi mẫu thân ở trên xe bỏ nhắc nhở nàng ta, nàng ta cũng không nghĩ tới việc đi theo Tô Khả Phương đâu.

"Đợi lần sau lại đuổi theo nàng thì biết rồi." Vương Thị đáp.

Tô Khả Phương tới đường cái không đi tìm Triệu Kính Tân, cũng không lập tức đến quầy thịt, mà đứng ở một góc hẻo lánh, đến khi nhìn thấy hai mẹ con Vương Thị từ ngõ hẻm đi tới đầu trấn mới hiện thân.

Mẹ con Vương Thị xuất hiện khiến nàng ý thức được sự chú quan của chính mình, nàng cho rằng trấn Đường Huyền lớn như vậy, sẽ không có người nào phát hiện ra việc mình bán ruốc cá và chao cá lạng, không nghĩ tới đầu tiên gặp phải chính là người xem nàng như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt mẹ con Vương Thị.

Lần này may mắn tránh thoát các nàng, Tô Khả Phương không thể không cẩn thận.

Nhớ đến điều này, Tô Khả Phương lấy đồ từ không gian ra sau đó tìm tới chỗ Triệu Kính Tân, nhờ Triệu Kính Tân thay nàng đem đồ tới quầy thịt.

"Triệu thúc, nếu có người hỏi chuyện ruốc cá và chao cá lạng, thúc hãy nói đây là hàng chúng ta nhập từ nơi khác, nếu mọi người muốn mua thì có thể đặt hàng, chúng ta sẽ giao hàng đến tận nhà." Trước khi Triệu Kính Tân đến quầy thịt, Tô Khả Phương lại dặn dò một phen.

Triệu Kính Tân nhớ lời nàng trong lòng, rồi xách bao vải tới quầy thịt.

Gần nửa canh giờ sau Triệu Kính Tân mặt mày hớn hờ mang theo tiền quay lại, vừa trở về ông liền kích động nói: "Phương Nhi, cháu đúng là liệu sự như thần đấy, ruốc cá và chao cá lạng cháu mang đến toàn bộ đều bán hết.

Tô Khả Phương nhếch môi cười, nói: "Có thể đến quầy thịt mua thịt thường là những người gia cảnh tương đối tốt, có thể bán ruốc cá và chao cá lạng cũng không kỳ quái."

Nàng cũng lo khiến người hoài nghi nên không đưa nhiều ruốc cá và chao cá lạng, bằng không nhiều thêm một ít nữa cũng có thể bán hết.

"Vậy nên cháu mới đưa thúc nhiều ruốc cá và chao cá lạng để mang đi như vậy sao?" Triệu Kính Tân bưng tỉnh đại ngộ.

Hôm qua Phạm Đồ Phu chỉ đặt năm hũ ruốc cá và hai hũ chao cá lạng, hôm nay Phương Nhi mang theo tất cả mười hũ ruốc cá và sáu hũ chao cá lạng, trừ bỏ một hũ ruốc cá và một hũ chao cá lạng để mọi người nếm thử, vừa rồi ông thu được 2300 văn tiền tất cả.

Tô Khả Phương gạt đầu cười, Triệu Kính Tân nhìn không được cảm khái nói: "Phương Nhi, cháu đúng là thiên tài kinh doanh."

Tô Khả Phương thấy Triệu Kính Tân định lấy tiền ra, nói gấp: "Triệu thúc, Triệu thăm, cháu thấy hôm nay sạp hàng cũng không bán được gì, cháu lại không làm đồ ăn mang tới, nếu không chúng ta thu sạp trở về nhà đi?"

"Được, chúng ta trở về!" Triệu Kính Tân hiểu ý Tô Khả Phương xoay người nói với Dương Xảo Lan: "Nương tử, ta và Phương Nhi đi về trước, nàng đi mua chút đồ ăn trở về nhé."

Vừa nãy là ông quá hưng phấn mới quên mất đạo lý tiền tài không thể để lộ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hán Từ Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nói lời giữ lời

Lần này Tô Khả Phương không tranh với ông, giúp ông đem hàng bày trên sạp cát mang về Triệu Gia.

Ngay từ đầu Triệu Kính Tân và Dương Xảo Lan đã coi Tô Khả Phương như văn bối của mình, nên cũng không nghĩ tới phương diện nam nữ khác biệt.

Một người đem đồ vào trong nhà cất kỹ, còn một người đứng ngoài sân, lúc sau Triệu Kính Tân vội vàng đem tiền hàng vừa nhận được giao cho Tô Khả Phương: "Vừa rồi cao hứng thiếu chút nữa đã quên mất, lúc này quán sạp phòng bếp của Vương Gia nói muốn nhập mười hũ ruốc cá và mười hũ chao cá lạng, bảo chúng ta muộn nhất là ngày kia đưa đến Vương Gia."

Tô Khả Phương hỏi lại: "Triệu thúc, tình huống của Vương Gia thế nào?"

Hiểu rõ khách hàng là bản năng sinh tồn cơ bản nhất của thương nhân.

"Nhắc đến Vương gia, ở trấn Đường Huyền này không ai không biết, không người không hay, gia chủ Vương Gia Vương Đức Minh ở trấn Đường Huyền nổi danh là đại thiện nhân (người rất tốt), tiệm thuốc và cửa hàng trang sức lớn nhất trên trấn là của Vương Gia, Vương Gia còn có rất nhiều cửa hàng và thôn trang ở các trấn khác, nhưng Vương Gia là đại gia tộc, ngũ đại đồng đường (năm đời ở chung một nhà) không ở riêng, nên tiêu xài lớn, nếu như cháu có thể làm sinh ý với Vương Gia, sau này sẽ không lo lắng."

Có thể làm sinh ý với Vương Gia, Triệu Kính Tân cao hứng thay Tô Khả Phương.

Nghe xong lời Triệu Kính Tân, Tô Khả Phương lại không hề lạc quan giống như ông.

Quán sạp phòng bếp Vương Gia kia nhập mười hũ ruốc cá và mười hũ chao cá lạng cũng chỉ muốn cho người Vương Gia ném thử, có thể cùng Vương Gia làm sinh ý hay không trước mắt còn khó nói.

Nàng trầm ngâm một lát rồi quyết định, cọc sinh ý với Vương Gia là buôn bán lớn, cho nên nhất định phải thành.

Tô Khả Phương lại hỏi Triệu Kính Tân một ít chuyện liên quan tới Vương Gia, Triệu Kính Tân biết gì nói nấy, Tô Khả Phương đem tình huống của Vương Gia thăm dò rõ ràng trong lòng cũng đã nắm chắc.

"Triệu thúc, 200 văn tiền này là tiền công hôm nay thúc giúp cháu đưa hàng, thúc nhận đi." Tô Khả Phương đếm ra 200 văn tiền giao vào tay Triệu Kính Tân.

"Tiền này sao thúc có thể nhận?" Triệu Kính Thu xụ mặt đem tiền đẩy trở về: "Phương Nhi, chúng ta quen biết lâu như vậy rồi, thúc chỉ giúp cháu đem hàng đưa đến quầy thịt, đường có bao xa còn nhận tiền của cháu, cháu xem thúc là loại người gì?"

Hơn nữa một lúc liền đưa 200 văn tiền, thật sự là dọa sợ ông.

"Triệu thúc, cháu không biết thúc và Triệu thăm thương lượng có tốt không, nhưng cháu là người nói lời giữ lời, trước kia cháu đã nói thúc giúp cháu đưa hàng, cháu sẽ trích phần trăm cho thúc. Nếu thúc không nhận, lần sau cháu cũng không dám nhờ thúc giúp nữa." Tô Khả Phương ra vẻ cá giận nói.

Triệu Kính Tân muốn từ chối, thì Dương Xảo Lan cũng con xách đồ ăn đi vào sân.

Nghe được lời Tô Khả Phương, Dương Xảo Lan nói: "Lão gia hãy nhận đi, không phải chúng ta đã nói sau này đi theo Phương Nhi sao?"

Tối hôm qua bọn họ đã thương lượng xong rồi, cuối cùng Triệu Kính Tân nhượng bộ, nghe theo ý nương tử mình, về sau sẽ nghe Tô Khả Phương.

Thấy nương tử mình gạt đầu, Triệu Kính Tân chần chờ một lúc mới ngượng ngùng nhận tiền.

Ăn cơm trưa xong Tô Khả Phuong rời Triệu Gia đi tới cửa hàng bán giấy bút, vào trong mua giấy tuyền và bút mực.

Nếu tính toán mở rộng sinh ý, đầu tiên phải lên kế hoạch đầy đủ trước đã.

Từ cửa hàng bán giấy bút đi ra, Tô Khả Phuong lại mua hai chuỗi hồ lô đường và mấy cái bánh bao thịt mang về cho Hạo Nhi.

Đạo này Hạo Nhi vẫn cách năm ba ngày lại sinh bệnh như cũ, cũng may không nghiêm trọng, nhưng nàng phát hiện Hạo Nhi so với trước sáng sủa hơn rất nhiều, nhìn thấy vậy trong lòng Tô Khả Phuong vô cùng vui vẻ.

Vì ngày hôm sau không cần phải lên trấn nên ăn điểm tâm xong Tô Khả Phuong theo Phó Thần Tường và Phó Nhậm Phi ra ruộng.

Khi nàng đến ruộng thấy khoai lang hai người kia đã gieo tốt, rau xanh trong ruộng cũng nảy mầm, Tô Khả Phuong nhìn mặt mày cong lên.

"Phuong Nhi —— "

Cách ruộng của Phó Gia không xa là ruộng nhà Thủy Sinh, nương từ Thủy Sinh thấy Tô Khả Phuong liền đi tới chỗ nàng.

"Thăm tới hái rau sao?" Tô Khả Phuong thấy nương từ Thủy Sinh tay cầm rổ, trong rổ đầy rau hẹ.

"Phuong Nhi, rau hẹ nhà thăm ăn không hết, chỗ này cho cháu đó, rổ hôm khác trả lại thăm." Nương từ Thủy Sinh đi tới, đưa rổ đầy cho rau hẹ cho Tô Khả Phuong.

"Vậy cháu cảm ơn thăm." Giờ Tô Khả Phuong mới biết rổ này là nương từ Thủy Sinh mang cho nàng, hơn nữa vừa nãy đi qua nàng thấy rau hẹ nhà họ trông thật sự quá nhiều nên cũng không từ chối.

"Cảm ơn cái gì? Nếu lần trước không phải cháu nhắc thăm trông chừng sân, nói không chừng Đại Tráng hiểm độc kia đã đem tiền nhà thăm trộm mất, thăm còn chưa cảm ơn cháu đâu." Nương từ Thủy Sinh giận trách.

Bà ấy không nhắc đến, Tô Khả Phuong cũng quên mất chuyện này rồi, nàng dừng một chút, hỏi: "Thăm, việc hôn nhân của Đại Trụ đã định ra chưa?"

Nói đến việc hôn nhân của nhi tử, nương từ Thủy Sinh mặt mày hớn hờ nói: "Định rồi, là một cô nương ở thôn Hạ Hà, thăm đã nghe ngóng rồi cô nương kia chẳng những tính tình tốt, lại còn chịu khó."

Tô Khả Phuong hơi sững sờ, vội cười nói: "Vậy phải chúc mừng thăm rồi, ngày thành thân đã định chưa?"

Ban đầu nàng vẫn cho rằng Đại Trụ sẽ lấy cô nương thôn Hương Phồng kia.

"Vẫn đang cùng đôi phượng thảo luận, chưa định ngày chính xác, chờ xác định ngày nhất định nói cho cháu." Nương từ Thủy Sinh vui cười hớn hờ đáp.

"Vậy cháu chờ ăn kẹo mừng của Đại Trụ." Tô Khả Phuong cũng vui mừng thay Đại Trụ.

Thật ra nàng cũng cảm thấy xảy ra chuyện như vậy, cô nương thôn Hương Phồng kia dù gả vào nhà Đại Trụ cũng không nhất định được nhà chồng thích, giờ Đại Trụ nói thân lần nữa, với mọi người đều tốt.

"Đến lúc đó còn muốn mời cháu và cha mẹ cháu đến ăn mừng đó." Nương từ Thủy Sinh cười: "Được rồi, việc đồng áng thăm còn chưa làm xong, thăm về ruộng trước đã, lúc nào rảnh rồi đến nhà thăm chơi."

Nương từ Thủy Sinh nói xong lên tiếng chào hỏi Phó Thần Tường và Phó Nhậm Phi rồi trở về ruộng.

Nhìn rau hẹ trong rổ, Tô Khả Phuong nói: "Nhị thúc, tam thúc, hai người làm việc đi, tẩu trở về làm sủi cảo rau hẹ cho mọi người ăn."

Nương từ Thủy Sinh cho rất nhiều rau hẹ, Tô Khả Phuong đập thêm mấy quả trứng gà vào gói, đưa cho nhà mẹ đẻ một bồn sủi cảo lớn, còn lại cả nhà cũng ăn không hết.

Thu thập bát đĩa xong đâu đấy, Tô Khả Phuong ngẫm nghĩ, lấy một bát sủi cảo lớn bỏ vào không gian rồi mang lên núi.

Ruốc cá lần trước nàng để trong rừng Hạng Tử Nhuận vẫn chưa cầm đi, hẳn là có việc rời khỏi rừng rồi, cũng đã mấy ngày nàng không lên núi, không biết hẳn trở lại chưa?

Tô Khả Phuong đi đến chỗ nàng để ruốc cá trong rừng, phát hiện không thấy ruốc cá đâu, trong lòng nàng vui vẻ, nhỏ giọng gọi: "Hạng Tử Nhuận —— "

Gọi vài tiếng không thấy Hạng Tử Nhuận xuất hiện, nàng có chút thất vọng.

Nhưng loại tâm tình này nàng không để trong lòng quá lâu, khi thấy một thân cây cách đó không xa mọc cây nấm, nàng liền quên luôn Hạng Tử Nhuận.

Trời xanh chứng giám, nàng ở trong núi lòng vòng xoay chuyển bao nhiêu lần như vậy, đây là lần đầu tiên tự mình tìm thấy đồ ăn trong này, mặc dù chỉ có hai cây nấm, nhưng cũng đủ khiến nàng vui vẻ."

"Hai cây nấm có gì khiến cô cao hứng đến vậy?"

Từ xa Hạng Tử Nhuận đã thấy Tô Khả Phương dùng tay áo cẩn thận lau hai cây nấm như nhất được chỉ bảo, miệng cười sắp ngoác đến tận mang tai, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Nghe được giọng nói trầm thấp như đàn Cello của Hạng Tử Nhuận vang lên phía trước, Tô Khả Phương vội ngừng đầu, sau đó mừng rỡ kêu lên: "Huỳnh quay lại rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Động trong động

Hạng Tử Nhuận dừng bước, thần sắc có chút ngốc trẻ, trong lòng bị thứ gì đó hung hăng va chạm một hồi.

Ánh mắt Hạng Tử Nhuận phức tạp nhìn nàng, hẳn không nghĩ tới có một ngày mình lại vì vài chữ đơn giản mà xúc động đến tận đáy lòng.

"Huỳnh biết không đâu, đây là lần đầu tiên ta tìm được đồ ăn ở trên núi đấy." Tô Khả Phương bởi vì quá hưng phấn, nên không phát giác được sự khác thường của Hạng Tử Nhuận, lời nhai nhai: "Theo lý thuyết, lấy kinh nghiệm của ta lên núi kiếm đồ ăn không có khả năng lần nào cũng về tay không, không biết có phải do vận khí của ta quá kém hay không mà không tìm được thứ gì..."

Nói đến đây, Tô Khả Phương bỗng nghĩ tới bát sủi cảo mình mang đến, vội vàng xoay người lấy bát sủi cảo đang đặt dưới một thân cây đại thụ khác bung đến trước mặt Hạng Tử Nhuận, chớp mắt cười nói: "Đây là sủi cảo ta làm, huỳnh mau nếm thử đi."

Hắn sống ở trong núi, không đi ra ngoài khẳng định rất khó có sủi cảo để ăn.

Hạng Tử Nhuận ánh mắt chớp lên, nhìn nàng: "Cho ta sao?"

Thấy nàng cười híp mắt gật đầu, Hạng Tử Nhuận không hề nghĩ ngợi liền đưa tay cầm một miếng sủi cảo lên bỏ vào trong miệng.

"Ăn ngon không?" Tô Khả Phương vẻ mặt mong đợi nhìn hắn, chờ hắn khen ngợi.

Kiếp trước bởi vì sự phụ kén ăn, nàng bỏ ra không ít công sức cùng cố kỹ thuật nấu nướng, sủi cảo rau hẹ là món sở trường của nàng.

Đôi mắt với đôi mắt lấp lánh mang theo chờ mong của nàng, Hạng Tử Nhuận không nhẫn tâm nói với nàng mình không ăn rau hẹ, khoe môi không tự chủ giương lên: "Ăn ngon."

Tô Khả Phương rất hạnh khê cong: "Ăn ngon thì ăn nhiều một chút."

Hạng Tử Nhuận cứng đờ, một giây sau lại đưa tay cầm một miếng sủi cảo bỏ vào miệng.

Cũng may hắn còn chưa ăn cơm trưa, đang lúc đói, nếu không ăn một bát sủi cảo rau hẹ lớn như vậy hẳn không phun ra mới lạ.

Thật vất vả đem một bát lớn sủi cảo rau hẹ tiêu diệt xong, Hạng Tử Nhuận cũng cảm thấy bất ngờ không thôi.

Từ nhỏ đến lớn, hắn sợ nhất chính là mùi rau hẹ, vừa rồi từ xa hắn đã ngửi thấy mùi vị kia, khổ nỗi hắn không biết là nàng mang đồ ăn đến cho hắn.

Hắn cố áp chế cảm giác kinh khủng đang trào dâng trong dạ dày, hỏi: "Đồ trong hai cái hũ kia là cô làm?"

Mắt Hạng Tử Nhuận nhìn về phía cái cây được khắc một khuôn mặt cười thật lớn trên thân kia, khoe môi lại không nhịn được giương lên.

Ngoại trừ nàng, làm gì có ai nhân hạ thoải mái khi tiến vào rừng sâu như vậy?

"Đó là ruốc cá ta làm, ăn ngon không?" Tô Khả Phương rất hạnh lại khê cong, hỏi.

"Còn chưa nếm thử." Có giáo huấn vừa rồi, lần này hắn không dám nói dối nữa.

"Ăn hết thì nói cho ta, ta lại đem tới cho huỳnh."

Ruốc cá lần trước đưa tặng hắn gia vị không đủ, hương vị kém một chút, lần sau đưa cho hắn hương vị sẽ so với lần trước tốt hơn.

Hạng Tử Nhuận đang định nói chuyện, thần sắc đột nhiên thay đổi, không hề báo trước mà kéo Tô Khả Phương chạy sâu vào rừng.

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" Tô Khả Phuong giật nảy mình, vừa chạy vừa hỏi.

"Đừng nói gì cả." Hạng Tử Nhuận hạ giọng nói.

Tô Khả Phuong bị hấn kéo chạy thật xa, tận đến lúc nàng mệt sắp không thở nổi, Hạng Tử Nhuận mới dừng lại, gạt một bụi cỏ ra rồi đẩy nàng vào.

"Ah —— "

Tô Khả Phuong chưa kịp kêu sợ hãi, Hạng Tử Nhuận đã nhảy vào đưa tay bịt miệng nàng lại.

"Đừng lên tiếng." Hạng Tử Nhuận ở bên tai nàng thấp giọng nói, thần sắc ngưng trọng.

Hơi thở ấm áp của hấn phun lên gáy nàng, Tô Khả Phuong không được tự nhiên uốn éo người, tránh thoát bàn tay hấn.

"Đi theo ta!" Hấn kéo nàng đi vào trong.

Hấn nắm thật chặt cổ tay nàng, không để cho nàng gãy dựa, cơ thể hấn căng cứng khiến nàng ý thức được giờ phút này hấn rất khẩn trương, tim Tô Khả Phuong không hiểu sao cũng có chút sợ hãi.

Chẳng lẽ có mãnh thú tới?

Đi một hồi lâu, Tô Khả Phuong mới phát hiện mình bị Hạng Tử Nhuận đẩy vào trong một son động, son động này rất nhỏ, càng đi về phía trước lại càng hẹp, cuối cùng phải khom lưng mà đi.

Son động này nhỏ như vậy, mãnh thú to lớn chắc chắn không vào được.

"Cẩn thận một chút!" Hạng Tử Nhuận nhỏ giọng nói, một tay nắm cổ tay nàng, một tay để trên đầu nàng, tránh cho nàng đụng vào đỉnh động.

Đi đến cuối son động, Hạng Tử Nhuận đột nhiên mang nàng quẹo cua.

Tô Khả Phuong chỉ cảm thấy phía trước sáng lên, nàng đã được Hạng Tử Nhuận mang ra khỏi son động.

Không, bọn họ giống như không có đi khỏi son động.

"Đây là động trong động." Hạng Tử Nhuận thấy nàng sững sờ, lên tiếng giải thích.

Cái động trong động này do hấn phát hiện nửa năm trước, sau son động còn có một con đường nhỏ có thể ẩn nấp để ra khỏi núi, có thể công có thể thủ, dùng để ẩn thân không có gì thích hợp bằng.

"Huynh luôn sống ở đây?"

Tô Khả Phuong thấy trong thạch động (hang động đá) có một mảng động lộ thiên, ánh sáng trong động chính là từ nơi này chiếu vào, mà trong góc hang để một tấm ván gỗ, bên trên đặt một chiếc gối trúc, có lẽ đây là nơi hấn ở.

"Đúng vậy." Hấn trả lời đơn giản, không có ý định giải thích.

"Vậy bình thường huynh ăn gì?" Trong thạch động này không có bất kỳ đồ dùng làm bếp núc, cũng không có dấu vết sử dụng lửa, Tô Khả Phuong không khỏi hiếu kì hỏi.

"Trong rừng có rất nhiều đồ vật có thể ăn sống." Hấn một bên nhíu mày trầm tư, một bên trả lời nàng.

"Thời gian dài không ăn đồ chín làm sao mà chịu được?" Chân mày Tô Khả Phuong cau lại, rất không đồng ý.

"Quen rồi." Hấn thuận miệng đáp, tâm tư hiển nhiên không biết bay đi nơi nào.

Không biết vì sao, nghe thấy lời này của hấn trong lòng Tô Khả Phuong như bị néo một cái, theo bản năng nói: "Sau này ta mang đồ ăn đến cho huynh."

Nói xong lời này, chính Tô Khả Phuong cũng ngây ngẩn cả người, thì ra nàng cũng có lúc đại phát thiện tâm.

Hạng Tử Nhuận cũng sững sờ, nhìn nàng thật sâu, sau đó khẽ cười nói: "Không cần."

"Vậy khi nào ta lên núi lại đưa đồ ăn cho huynh." Nàng có chút ngượng ngùng nói.

Vừa rồi nàng quá vọng động rồi, muốn nàng mỗi ngày đưa đồ ăn cho hấn đúng là nàng không làm được, nhưng lời đã ra khỏi miệng, cuối cùng nàng phải nghĩ biện pháp trung hoà.

"Được." Hấn cúi đầu, đôi mắt thâm thúy thẳng tắp nhìn vào đáy mắt nàng, bên môi tràn ra nụ cười thần nhiên.

Khoảng cách của hai người rất gần, Tô Khả Phuong không cách nào nhìn thẳng vào nụ cười khiến người ta choáng váng kia của hắn, theo bản năng cúi đầu, lúc này mới phát hiện ra hắn còn cầm chặt cổ tay mình, mặt phút chốc đỏ lên, vội thu tay về.

Nhìn cổ tay nàng bị mình nắm đỏ, ánh mắt Hạng Tử Nhuận hơi tối lại, nhưng không mở miệng.

Tô Khả Phuong cảm thấy mặt có chút bỏng, nàng liễu mạng tự nói với mình, nàng là người hiện đại, chỉ là dốt tay, hơn nữa còn dưới tình huống khẩn cấp, căn bản không có chuyện gì lớn.

Huống chi, nàng còn là phụ nữ đã có chồng, không có khả năng mơ màng với nam nhân khác.

Nhất thời son động bị sự yên tĩnh khiến người ta hít thở không thông bao phủ.

Tô Khả Phuong tận lực sắp xếp trong lòng, tim không còn đập nhanh như trước, bắt chuyện nói: "Vừa nãy có mảnh thú phải không?"

Vừa rồi có lẽ do khoảng cách quá xa, nàng không cảm nhận được nguy hiểm tới gần, nhưng hắn thân thù tốt, sẽ nhảy bén người thấy nguy hiểm tốt hơn so với nàng.

"Cô đứng yên ở đây không nên đi lung tung, ta ra ngoài xem một chút rồi nói." Hạng Tử Nhuận không nói tí mỉ, cười trấn an nàng, rồi rời khỏi son động.

"Cẩn thận một chút." Tô Khả Phuong có chút lo lắng chạy theo.

Hạng Tử Nhuận quay đầu lại khẽ giương khóe môi: "Cô đừng đi ra, ta không có việc gì đâu."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Rung động khó hiểu

Hạng Tử Nhuận ra ngoài không đến một khắc đã trở về son động, lúc trở lại thần sắc của hắn rõ ràng dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhìn hắn trở về không bị thương chút nào, Tô Khả Phuong âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Thật ra nàng biết mình lo lắng có phần thừa thãi, nhưng không nhịn được mà cứ suy nghĩ.

Có lẽ vì hắn là người bạn chân chính đầu tiên nàng kết giao khi đến triều đại này.

Tô Khả Phuong âm thầm tự nói với mình.

"Không có việc gì, chỉ là thợ săn lên núi thôi, tạm thời chúng ta đừng ra ngoài." Hạng Tử Nhuận nói.

Tô Khả Phuong gạt mình, từ lần đầu nàng lên núi đến nay chưa từng gặp người thợ săn nào.

Nhưng nghĩ lại, thời gian trước là ngày mùa, thợ săn cũng phải bận bịu công việc đồng áng, nên mới không lên núi.

Nhưng mà ——

"Thợ săn đều là hương thân các thôn phụ cận, vì sao không thể ra ngoài?" Tô Khả Phuong không hiểu.

"Không muốn gây phiền toái thôi không cần thiết." Hạng Tử Nhuận nhìn thoáng qua nàng, có thâm ý khác nói.

Nghe vậy, Tô Khả Phuong lập tức câm miệng.

Đúng thế, nếu như bị người khác phát hiện bọn họ cô nam quả nữ ở trong rừng, cộng thêm những hành vi trước kia của nguyên chủ, nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

Thấy nàng không dấu vết lùi đến góc son động, Hạng Tử Nhuận vừa bực mình vừa buồn cười, đồng thời trong lòng lại vì hành động này của nàng mà cảm thấy vui vẻ.

Tiếp xúc với nàng lâu như vậy, hắn có thể kết luận, nàng không phải người không chịu nổi giống như hắn nghe được.

Nhưng mà bây giờ nàng mới nhớ tới phải tránh hiềm nghi có phải quá muộn rồi không?

Hạng Tử Nhuận cũng không vạch trần hành động của nàng, nói: "Có khả năng mấy thợ săn này sẽ ở trong núi hai ngày, hai ngày này cô tạm thời không nên lên núi."

Tô Khả Phuong giật mình, đột nhiên ngẩng đầu hỏi: "Vậy ta xuống núi kiểu gì?"

"Đợi trời tối ta đưa cô xuống núi." Hạng Tử Nhuận đáp.

Thấy nàng nhú mày, Hạng Tử Nhuận lại hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

"Ta trở về quá muộn, sợ người trong nhà sẽ lo lắng." Nàng chần chờ nói.

Đáy mắt hắn có thứ gì đó nhanh chóng lướt qua, lát sau mới nói: "Ta sẽ cố hết sức sớm đưa cô xuống núi."

Tô Khả Phuong gật đầu, không nói tiếp, thân thể tiếp tục rút về hướng góc sơn động.

Có trời mới biết không phải nàng đang tránh hiềm nghi, mà vì nàng sợ đôi mắt thâm thúy như có thể nhìn rõ lòng người khiến người ta luống cuống kia của hắn.

Thật ra từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng đã cảm thấy hắn có chút nguy hiểm, nhưng tiếp xúc vài lần nàng thấy hắn không khó ở chung, thậm chí khắp nơi còn suy nghĩ vì nàng, nên nàng mới buông xuống cảnh giác.

Nhưng bây giờ, khi hắn nhìn chăm chú, nàng lại có loại cảm giác hít thở không thông.

Thấy mày liễu của nàng khóa chặt, cúi đầu không nói, Hạng Tử Nhuận cố ý từ trong góc khác của sơn động lấy ra một hũ ruốc cá nàng đưa cho hắn, đi tới chỗ nàng hỏi: "Ruốc cá cô đưa ta có thể ăn sống không?"

"Có thể." Hắn tới gần làm nàng có cảm giác không được tự nhiên, theo bản năng lại tiếp tục rút người vào góc.

"Lui nữa sẽ đập đầu đấy." Hắn bắt đầu đi lên tiếng nhắc nhở, bên môi lại mang theo ý cười như ẩn như hiện.

Khuôn mặt nhỏ của Tô Khả Phuong đỏ lên, thẹn quá hoá giận ngược mắt trừng hắn: "Vậy sao huynh còn chen về phía bên này?"

Trùng xong, Tô Khả Phuong sừng sốt.

Vừa này không phải nàng còn cảm thấy hắn nguy hiểm sao? Giờ sao lại dám mắng hắn rồi?

Không, không đúng, ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt nàng cảm thấy hắn nguy hiểm, sau này nàng đúng là chưa từng sợ hắn.

Nhưng mà... cảm giác ngạt thở vừa rồi giải thích thế nào?

Tô Khả Phuong cắn môi, bỗng nhiên nàng trừng lớn hai mắt nhìn hắn như vừa nhận ra điều gì vô cùng đáng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Hạng Tử Nhuận nhìn bộ dạng này của nàng lòng như bị xiết chặt, lo lắng hỏi.

"Không có việc gì." Nàng đề xuống kinh hãi trong lòng, giọng điệu dồn dập nói: "Ta đi về trước."

Nói xong thân thể dán lên vách động, tận lực né tránh hắn, đi ngay ra ngoài.

Hạng Tử Nhuận nhấn chặt mày kiếm, kịp thời kéo cổ tay nàng lại, hỏi lần nữa: "Cô làm sao vậy?"

Bộ dáng này của nàng nào giống không có việc gì.

"Nam nữ thụ thụ bất thân, huynh mau buông ra." Nàng hốt hoảng giẫy dụa, bắt đầu dĩ khí lực đánh không lại hắn.

"Ta có thể buông ra, nhưng cô phải nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?" Hắn không yên lòng nói.

"Không có gì, chỉ là ta nhớ ra bà bà ta nói ta hôm nay xuống núi sớm, huynh thả ta ra đi, tự ta xuống núi, những thợ săn đó thấy ta cũng sẽ không hoài nghi gì." Tô Khả Phuong giả bộ trấn định nhìn hắn, tận lực khiến mình có vẻ tâm bình khí hòa (bình tĩnh từ tốn).

"Thật sự chỉ như vậy?" Hạng Tử Nhuận nhú mày, rõ ràng không tin nàng.

Hắn dám khẳng định nàng đang nói dối, vì hắn thấy được ánh mắt nàng vừa rồi thoáng lóe qua kinh hoàng rồi biến mất.

Nhưng mới vừa rồi vẫn tốt mà, sao tự nhiên lại biến thành như vậy?

"Thật sự, không lừa huynh!" Trong phút chốc Tô Khả Phuong đã bình tĩnh lại, giọng điệu cũng chậm rãi hơn.

Thấy nàng không muốn nói nhiều, Hạng Tử Nhuận có chút không vui, hơi mím môi, hỏi: "Bây giờ cô ra ngoài, nhờ gặp phải những thợ săn đó cô làm sao

giải thích lý do mình vào sâu trong núi với họ?"

"Ta sẽ nói mình lên núi kiếm thức ăn, không để ý mới lạc vào."

"Cô sinh ra và lớn lên ở thôn Phong Quả, lời này của cô gạt được ai?" Phát hiện nàng vội vã muốn rời đi, sắc mặt Hạng Tử Nhuận trầm xuống.

"Ta nói trước đây từng ngã từ trên núi xuống bị thương nặng nên quên mất, bọn họ cũng sẽ tin."

Đã muốn tìm cơ thì thiếu gì cơ để tìm, những thợ săn đó nhiều nhất là nhắc nhở nàng về sau không được vào sâu trong rừng, chứ làm gì mà truy hỏi đến cùng lý do nàng đi vào rừng.

Hạng Tử Nhuận nghiêm mặt nhìn nàng, không nói lời nào, cũng không buông cổ tay nàng ra.

Tô Khả Phuong bị hấn nhìn chăm chăm đến mức trong lòng lo lắng không thôi, nàng dùng tay không bị hấn nắm giữ ngón tay hấn ra, xoay người hốt hoảng bỏ chạy.

Ánh mắt Hạng Tử Nhuận hơi trầm xuống, cuối cùng khẽ thờ dài, lặng lẽ đi theo sau.

Tới khi thấy nàng dễ dàng tránh được chỗ của mấy người thợ săn ra khỏi rừng, Hạng Tử Nhuận mới xoay người về sơn động.

Tô Khả Phuong chạy như bay ra khỏi núi, dựa lưng vào một cây đại thụ thờ hồn hèn, cơ thể từ từ trượt xuống, ngồi dưới gốc cây.

Làm sao có thể...

Trong đôi mắt hạnh của Tô Khả Phuong tràn đầy thần sắc bất khả tư nghị (không thể nào suy nghĩ bàn luận / khó hiểu)

Nhưng bọn họ mới gặp nhau mấy lần, sao nàng lại có cảm giác đối với hấn được chứ?

Tuy kiếp trước nàng chưa yêu đương nhưng nàng cũng không phải một thiếu nữ ngốc nghếch, nàng đã mơ hồ đoán được vì sao vừa rồi trước mặt Hạng Tử Nhuận mình lại có cảm giác gấp rút bất an.

Nhưng rõ ràng nàng hoàn toàn không biết chút gì về hấn cả, bỗng nhiên sinh ra loại rung động kiểu này có chút khó giải thích.

Tô Khả Phuong cười khô, trước kia nàng cười thâm nguyên chủ ngu xuẩn, chẳng có chút hiểu biết nào về Đàm Trọng An mà theo đuổi mãi không thôi, không nghĩ tới chính nàng cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.

Không được, nàng không thể dẫm vào vết xe đổ của nguyên chủ.

Huống chi, Hạng Tử Nhuận không phải là phu quân của nàng.

"Đúng vậy, mình và hấn không có khả năng." Tô Khả Phuong nhẹ nhàng vỗ ngực, miệng tự nhủ.

Trước mắt nàng vẫn rất hài lòng với thân phận "Phụ nữ có chồng" của mình, thân phận này là bia đỡ đạn cho nàng, có thể giúp nàng tránh không ít phiền toái.

Sau một phen tự an ủi bản thân, Tô Khả Phuong bình tĩnh hơn nhiều.

Không cần biết mình có động tâm với Hạng Tử Nhuận thật không, đều không thể lún sâu.

Ý thức được điều này, Tô Khả Phuong dứt khoát đứng lên đi xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sùng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nhặt được bảo vật

Đến ngày Triệu Kính Tân và Vương Gia ước định chuyện đưa hàng, lần này Tô Khả Phuong rút kinh nghiệm không đem hàng lấy ra từ cửa thôn mà đợi đến lúc tới Triệu Gia mới đem mọi thứ lấy ra.

So với lần trước, lần này nàng cẩn thận hơn rất nhiều, sau khi không phát hiện Vương Thị hay người khả nghi nào khác mới đi vào ngõ hẻm nhà Triệu Gia.

Hôm trước nàng đã nói với Triệu Kính Tân để ông đi đưa hàng tới Vương Gia hôm nay, nên nay Triệu Kính Tân không mở sạp hàng.

"Triệu thúc, đến lúc đó thúc nói với quân sự phòng bếp của Vương Gia, nếu Vương Gia bọn họ có thể lấy hàng của chúng ta lâu dài, về sau mỗi hũ ruốc cá sẽ cho hần 10 văn tiền bo, chao cá lạng thì mỗi hũ 5 văn tiền bo, mỗi tháng tặng hần thêm một hũ ruốc cá và một hũ chao cá lạng."

Vốn nàng muốn tự mình ra mặt, nhưng nói đi nói lại trấn Đường Huyền nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, ngộ nhờ đụng phải người quen lại kéo đến một đồng phiền toái, nàng không muốn chưa bắt đầu đã tự khiến mình lâm vào hoàn cảnh khó xử.

"Còn cho tiền bo?" Triệu Kính Tân đau thịt nói: "Dù cho tiền bo cũng không cần cho nhiều như vậy chứ?"

Cho quân sự nhiều tiền bo như vậy, ngoài ra còn trích phần trăm cho ông, vậy Phương Nhi nào có kiếm được tiền?

Triệu Kính Tân nghe tiền bo nhiều như vậy, đầu tiên chính là sốt ruột thay Tô Khả Phương.

"Triệu thúc, có bỏ mới có được." Tô Khả Phương vừa cười vừa nói: "Người nhà đại hộ giống như Vương Gia, nếu không có đường dây là quân sự phòng bếp, chúng ta muốn có cuộc làm ăn này với Vương Gia chỉ sợ không dễ dàng, cho nên trước hết chúng ta phải thu mua được quân sự, để chỗ tốt của hần cũng là chỗ tốt của chúng ta."

Có chung lợi ích, sợ gì quân sự phòng bếp không giúp họ tranh thủ.

"Còn nữa Triệu thúc, đợi lát nữa thúc đừng tiết lộ giá tiền bo chúng ta thảo luận cho hần vội, nói chuyện với hần trước một chút, có thể đề thấp thì tận lực đề thấp." Tô Khả Phương lại nói.

Triệu Kính Tân mở sạp bán hàng nhiều năm như vậy đối với phương diện trả giá không cần Tô Khả Phương dạy, nàng nói nhiều như vậy đơn giản là muốn biết ông điểm mấu chốt của họ ở đâu.

"Được, thúc nhớ kỹ rồi." Nói xong Triệu Kính Tân liền xách túi ra cửa.

Dương Xảo Lan biết giữa trưa Tô Khả Phương sẽ ở lại ăn cơm, sáng sớm đã mua cá và thịt, sau khi Triệu Kính Tân ra cửa liền chuẩn bị bắt đầu nấu cơm trưa.

Hai người Dương Xảo Lan và Tô Khả Phương chuẩn bị cơm trưa xong cũng không thấy Triệu Kính Tân trở về, không khỏi lo lắng.

"Có phải sinh ý bán bạc không thành công hay không?" Dương Xảo Lan bất an hỏi.

Đây là lần đầu tiên nam nhân nhà mình thay Phương Nhi ra mặt nói chuyện làm ăn, hơn nữa chỉ là khoản bán lẻ, nếu như chuyện không thành, sau này tới huyện thành nào còn mặt mũi đi theo nàng làm ăn?

Tô Khả Phương không để ý cười, nói: "Triệu thẩm, sinh ý này có thể bán bạc thành công hay không, không quan trọng, dù sao hôm nay chúng ta cũng có thể kiếm được tiền bán mười hũ ruốc cá và mười hũ chao cá lạng."

Cho dù không thể đồng ý chuyện sinh ý sau này, nhưng hàng đã dự định mua sao có thể không trả tiền?

Triệu Kính Tân đi ước chừng hơn nửa canh giờ mới trở về, vừa nhìn vẻ mặt ông vui mừng chạy vào sân, Dương Xảo Lan vui sướng hỏi: "Lão gia, sinh ý đàm phán thành công?"

"Đàm phán thành công, đàm phán thành công!" Triệu Kính Tân chạy vào sảnh phòng, mừng rỡ kêu lên: "Lữ quân sự đem ruốc cá và chao cá lạng đưa cho Vương phu nhân và Vương lão phu nhân nếm thử, Lữ quân sự nói hai vị phu nhân đều rất thích, đặt liền một lúc 50 hũ ruốc cá và 50 hũ chao cá lạng, bảo chúng ta ba ngày nữa đưa qua, về sau cứ cách mười ngày lại đưa một lần, sau một tháng xem tình hình rồi lại quyết định muốn nữa hay không."

"Đúng rồi, Lữ quân sự chính là quân sự phòng bếp của Vương Gia." Triệu Kính Tân lại bổ sung.

Tính như vậy qua một tháng sinh ý có thể kiếm được mấy chục lượng bạc, Triệu Kính Tân nghĩ tới lại kích động.

"Triệu thúc, thúc cho Lữ quân sự bao nhiêu tiền?" Tô Khả Phương hỏi.

"Nhìn thúc này, lại đem chuyện trọng yếu như vậy quên mất." Triệu Kính Tân ảo não vỗ đầu một cái, nói: "Phương Nhi, thúc nói cháu đừng trách Triệu thúc tự tác chủ trương, lúc đưa hàng thúc nhét cho Lữ quân sự nửa lượng bạc trước, sau này lúc nói tiền bo đã định dù là ruốc cá hay chao cá lạng mỗi hũ đều 5 văn tiền, tiền bo bắt đầu tính từ lần đưa hàng tiếp theo."

"Triệu thúc, thúc làm rất tốt!" Tô Khả Phương không ngờ Triệu Kính Tân còn có đầu óc làm ăn như vậy.

Nửa lượng bạc chẳng qua là 500 văn tiền, ông lại giúp nàng bớt tiền trên khoản tiền bo và tính tiền bo từ lần đưa hàng sau, nếu như vụ làm ăn này với Vương Gia có thể làm lâu dài, có lợi hay không không phải quá rõ ràng sao?

Triệu Kính Tân nghe Tô Khả Phương khen rất ngượng ngùng, ông gãi đầu nói: "Phương Nhi, cháu chớ khen thúc, đây cũng là Triệu thẩm cháu tới qua nhắc nhở thúc, nói làm kinh doanh phải thả dây dài câu cá lớn..."

Triệu Kính Tân lại nói: "Phương Nhi, thúc còn tự tác chủ trương một chuyện."

"Triệu thúc cứ nói." Tô Khả Phương muốn biết Triệu Kính Tân còn cho mình niềm vui bất ngờ thế nào.

"Thúc nói với Lữ quản sự rồi, nếu hần hỗ trợ chúng ta đem ruốc cá và chao cá lạng giới thiệu với các quản sự phòng bếp nhà đại hộ trên trấn, mỗi hũ sẽ đưa hần 3 văn tiền bo, đây là khoản tiền hần có thể kiếm thêm bên ngoài, hần nghe xong liền đồng ý hỗ trợ."

Không nghĩ tới Triệu thúc còn biết làm cách nào để lợi dụng nhân mạch mở rộng sản phẩm của mình.

Tô Khả Phương vừa mừng vừa sợ nhìn Triệu Kính Tân, lại nhìn Dương Xảo Lan, đột nhiên có cảm giác nhột được bảo vật.

Nàng bỗng thấy buồn bực, hai người này rõ ràng rất có thiên phú buôn bán, nhưng vì sao sinh ý bán trâm của họ mãi không có khởi sắc vậy?

"Triệu thúc, Triệu thăm, về sau sinh ý này của Vương Gia hai người toàn quyền làm chủ đi, cháu chỉ lấy tiền." Tô Khả Phương cười khanh khách nói.

Bọn họ đã có năng lực như vậy thì không thể để mai một được, hơn nữa người nhà đại hộ không giống với dân chúng bình dân, bọn họ đối với phương diện nam nữ càng thêm chú trọng, cũng không thích nữ nhân xuất đầu lộ diện, để Triệu Kính Tân theo sinh ý Vương Gia so với nàng thoả đáng hơn.

"Phương Nhi, thúc không làm được đâu." Triệu Kính Tân vừa nghe, giật nảy mình.

Ông chỉ là người buôn bán nhỏ, sao có thể toàn quyền xử lý chuyện làm ăn lớn một tháng kiếm mấy chục lượng bạc được?

"Triệu thúc, thúc không được, không phải còn có Triệu thăm sao?" Tô Khả Phương mở to mắt nhìn Dương Xảo Lan.

Nàng đã nhìn ra rồi, nếu muốn Triệu Kính Tân buông tay buông chân làm việc, phải có Dương Xảo Lan ở sau lưng cho ông khí thế, hơn nữa Dương Xảo Lan có rất nhiều ý kiến có thể giúp đỡ Triệu Kính Tân.

"Chuyện này..."

"Lão gia, Phương Nhi đã nói vậy thì ông hãy đáp ứng đi." Dương Xảo Lan cười nói: "Phương Nhi về sau phải làm đại sự, không thể bắt nàng tự làm mọi chuyện."

Thật ra những lời lần trước Tô Khả Phương nói đã kích động Dương Xảo Lan nóng lòng muốn thử, đặc biệt là khi nhìn khuôn mặt nhỏ tự tin của Tô Khả Phương, nàng ấy lại càng thêm động tâm.

"Triệu thăm, thăm lại trêu ghẹo cháu." Tô Khả Phương giả bộ giận.

"Đúng rồi, Phương Nhi, hôm trước cháu bảo thúc mua hũ người ta đã đưa tới rồi, có muốn thúc tìm xe bò giúp cháu mang về không?" Triệu Kính Tân lại hỏi.

Tô Khả Phương trầm ngâm một lúc, nói: "Triệu thúc, Triệu thăm, hai người đã chọn được ngày tốt vào thành chưa?"

"Biểu cửu và mợ thăm biết chúng ta muốn đến đó, đang sửa lại phòng, chúng ta tính nửa tháng sau sẽ vào thành." Dương Xảo Lan đáp.

"Triệu thúc, Triệu thăm, hai người vào thành, ngôi nhà này định xử lý thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Lại gặp Vương Thị

Triệu Kính Tân nhìn thoáng qua nương tử mình, giọng điệu có chút thất lạc: "Chúng ta tính cho thuê trước, chờ ở huyện thành ổn định rồi lại bán nhà sau."

Sau này ông không còn được coi là người trấn Đường Huyền nữa.

Tô Khả Phương có thể hiểu được tâm tình xa quê của Triệu Kính Tân, nàng mỉm cười: "Triệu thúc, Triệu thăm, nếu không hai người cho cháu thuê nhà đi."

"Phương Nhi, cháu muốn chuyển lên trấn ư?" Triệu Kính Tân hơi kinh ngạc, ông biết nông hộ thường luyến tiếc đất đai, nếu chuyển lên trấn sẽ trì hoãn việc đồng áng.

"Tạm thời cháu không có ý định chuyển lên trấn, chỉ là cháu muốn chế biến ruốc cá và chao cá lạng ở đây, sau đó trực tiếp đưa đến Vương Gia sẽ tiện hơn rất nhiều." Tô Khả Phương nói ra tính toán của mình: "Hơn nữa sau này Triệu thúc phải đi lại giữa huyện thành và trấn, trở về cũng có nơi để nghỉ."

chân."

"Vậy chúng ta sẽ không cho thuê nhà nữa, cháu cần thì cứ dùng đi." Triệu Kính Tân không hề nghĩ ngợi nói.

"Đúng vậy, dù sao lão gia đến khách sạn nghỉ ngơi cũng phải tốn tiền, còn không bằng ở nhà mình thoải mái." Dương Xảo Lan cũng nói.

Cho người khác thuê bọn họ còn không yên tâm đấy, Phương Nhi cần dùng, bọn họ cầu còn không được.

Tô Khả Phương cũng không tranh trả tiền thuê nhà, nằng tính đến lúc trích phần trăm thì bỏ sung thêm cho Triệu Kính Tân là được.

"Triệu thúc, Triệu thẩm, hai người đã tính nửa tháng sau mới vào thành, vậy trong khoảng thời gian này đừng bày sạp hàng nữa, dứt khoát ở nhà giúp cháu chế biến ruốc cá và chao cá lăng đi, đến lúc ước định trực tiếp mang hàng từ đây đến Vương Gia luôn."

Hôm trước nhận sinh ý của Vương Gia xong nàng đã nghĩ qua vấn đề làm sao để đưa hàng, việc này trước mắt không thích hợp để quá nhiều người biết, có thể ở Triệu Gia chế biến ruốc cá và chao cá lăng là thích hợp nhất.

"Phương Nhi, cháu muốn dạy chúng ta cách làm ruốc cá và chao cá lăng?" Hai vợ chồng Triệu Kính Tân nhìn nàng khó tin.

Ở triều đại này, bất kể là tay nghề gì người ta đều không tùy tiện truyền ra ngoài, Tô Khả Phương nói nhẹ nhàng như vậy, khó trách hù dọa bọn họ.

"Triệu thúc, Triệu thẩm, hai người không nguyện ý giúp cháu sao?" Tô Khả Phương cố ý hỏi.

"Nguyện ý, đương nhiên chúng ta nguyện ý."

Bọn họ không có làm kiêu nói không muốn học, Phương Nhi tin nhiệm bọn họ như vậy, đương nhiên bọn họ không thể truyền tay nghề ra ngoài, nhưng sau này bọn họ sẽ truyền tay nghề cho con mình, để đứa nhỏ tiếp tục giúp đỡ Phương Nhi, dù sao so với đi bán sạp hàng cũng tốt hơn nhiều.

"Được, vậy ngày mai cháu sẽ mang cá và gia vị tới." Tô Khả Phương nhìn sắc trời một chút, nói: "Chúng ta ăn cơm trước đã, vừa ăn vừa nói chuyện."

Lát nữa nàng còn muốn đi chợ phiên mua vài món đồ, đi sớm về sớm.

"Đội thẩm hâm lại thức ăn." Dương Xảo Lan mặt mày hớn hờ đi vào bếp.

Để ăn mừng chuyện đàm luận sinh ý với Vương Gia thành công, Dương Xảo Lan cho phép Triệu Kính Tân uống mấy ly rượu nhỏ, nàng ấy và Tô Khả Phương bên cạnh cũng uống một chén nhỏ.

Cơm nước xong xuôi, Tô Khả Phương trích phần trăm đưa cho Triệu Kính Tân rồi đến chợ phiên mua một túi đồ lớn mang về thôn.

Trong không gian của nàng vẫn còn dư hơn 50 hũ ruốc cá, nhưng chao cá lăng lại không đủ, chao đã ư tốt vẫn còn, nhưng chưa làm thành chao cá lăng, nằng tính mai dạy Dương Xảo Lan làm ruốc cá trước.

Khiến Tô Khả Phương bức bối chính là, ngày hôm sau lúc nàng lên trấn lại gặp mẹ con Vương Thị, nhưng lần này mẹ con các nàng đi tay không lên trấn.

"Này, Tô Khả Phương, hôm nay lại mang cái gì lên trấn thế?" Vương Thị vừa lên xe liền thân thiện chào hỏi Tô Khả Phương, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm bao vải Tô Khả Phương ôm trong lòng.

Nhưng hôm nay khách ngồi xe nhiều, cạnh Tô Khả Phương không có vị trí trống cho bà ta chen lấn, bằng không Vương Thị kiêu gì cũng chen tới ngồi cạnh nàng.

Hôm nay Tô Khả Phương chỉ mang theo gia vị hôm qua mình mua về đã được điều phối tốt, còn cá thì nàng tính tới trấn mới lấy ra, chỉ không nghĩ tới lại gặp phải mẹ con Vương Thị.

Tô Khả Phương không biết rằng, tối qua mẹ con Vương Thị thăm dò được hôm qua nàng mang một đồng đồ ăn về thôn, nên hôm nay tính toán đến thôn Phong Quả xem rõ thực hư, không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa thôn thì gặp xe bò, thấy Tô Khả Phương trên xe cũng dứt khoát theo lên luôn.

Thấy Tô Khả Phương mỗi ngày lên trấn một lượt, Vương Thị càng thêm khẳng định Tô Khả Phương có con đường kiếm tiền, vội đưa mắt ra hiệu cho nữ nhi, ám chỉ nàng ta đội lát nữa đi theo thật sát.

Vương Thị thoáng nhìn liền thấy bao vải đựng đồ của Tô Khả Phương mang theo hôm nay bất đồng (không giống) với lần trước, bởi lần trước nàng mang theo giống như là vài cái hũ, hôm nay lại ôm vào ngực, bao vải kia thoát nhìn mềm mềm, cũng không biết là chứa vật gì?

Tô Khả Phương lười đáp lại Vương Thị, nhắm mắt không thèm để ý.

"Tô Khả Phương, nói thế nào cô gia tương lai nhà ta và ca ca ngươi cũng là đồng học, có chuyện tốt thì cũng đừng che giấu thế chứ?" Vương Thị dùng lời thăm dò nàng.

Tô Khả Phương nhắm hai mắt, không nhúc nhích, giống như không nghe thấy lời bà ta.

Vì tiền, Vương Thị kiên nhẫn: "Tô Khả Phương, có câu nói rất hay, oan gia nên giải không nên kết, trước kia coi như chúng ta không đứng, chúng ta không nên lung tung oan uổng người, nhưng bây giờ không phải chân tướng rõ ràng rồi sao, đều là hiểu lầm, người chó đẻ trong lòng."

Thấy Tô Khả Phương không đáp lại, Vương Thị thận trọng đánh giá nàng, cười nói: "Tô Khả Phương, nếu như trong lòng người thật sự có An Nhi nhà chúng ta, chờ hần thi đỗ Trạng Nguyên, người liền cùng Phó Thần Hoàng hòa ly, đến lúc đó ta để An Nhi nạp người làm thiếp, người thấy thế nào?"

Nghe lời này, những khách nhân khác trên xe đều bày ra vẻ mặt khiếp sợ và không dám gật bừa.

Tô Khả Phương cũng bị chọc giận quá hoá cười, giọng nàng tràn ngập mỉa mai, lạnh lùng nhìn Vương Thị: "Lão bà này người có lòng tin lúc người còn sống Trọng An đại ca nhất định có thể thi đỗ Trạng Nguyên sao? Người có lòng tin Trọng An đại ca thi đỗ Trạng Nguyên còn để người vào mắt sao? Người có lòng tin ta sẽ vì Trọng An đại ca mà hoà ly với Phó Thần Hoàng sao? Người không khỏi quá đề cao bản thân rồi."

Còn có một câu Tô Khả Phương không nói ra miệng, đó chính là lão bà này không lo lắng Đàm Trọng An sẽ vì nàng mà bỏ rơi Đàm Tiểu Liên sao?

Nhưng người trên xe quá nhiều, việc này liên quan đến danh dự của mình, lời nói đến môi nàng lại nuốt trở về.

Chỉ không biết Đàm Trọng An sau khi biết nhạc mẫu tương lai của hần vì lợi ích cá nhân mà bán đứng hần sẽ có cảm tưởng thế nào?

Vương Thị bị Tô Khả Phương trước mặt mọi người trên xe nói một tràng, nhất thời mặt đỏ tới mang tai, định bật lại nhưng nghĩ tới ánh sáng của bạc, chỉ có thể nhịn xuống lửa giận hùng hực trong lòng, nhủ thầm trách nói: "Tô Khả Phương, không phải người nói coi An Nhi như ca ca mà đối đãi sao, thế nào lại rửa hần không đậu Trạng Nguyên?"

"Đúng vậy!" Kéo đến Đàm Trọng An, Đàm Tiểu Liên cũng không nhịn được: "Ta nhìn người chính là không muốn ta được tốt, người sợ ta làm quan thái thái sẽ không để cho người có cuộc sống tốt đúng không?"

Tô Khả Phương liếc mắt: "Đàm Tiểu Liên, người nghĩ nhiều! Người nếu không tin, vậy ta ở đây trước chúc người và An ca ca của người sớm ngày thành thân, lại chúc hai người trăm năm hoà hợp, còn chúc phu quân người thế thiếp thành đàn."

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Thật sự là mẹ ruột

Tô Khả Phương vừa mới nói xong, mấy người khách trên xe không nhịn được cười ra tiếng.

"Tô Khả Phương, người đừng quá đáng quá." Sắc mặt Đàm Tiểu Liên lúc trắng lúc xanh, lời chúc phúc phía trước nghe rất bình thường, nhưng phía sau lại có ý gì?

"Sao ta lại quá đáng rồi? Nương người vừa rồi còn chủ động muốn nạp thiếp cho An ca ca của người còn gì?" Tô Khả Phương mở to mắt nhìn, ngữ trọng tâm trường nói: "Đàm Tiểu Liên, có thể có một người mẹ ruột suy nghĩ vì người như vậy, đúng là kiếp trước người đã tu luyện được phúc khí, người phải biết quý trọng nhé."

Lúc này Đàm Tiểu Liên sắp hận chết nương nàng ta rồi, nói cái gì không được, lại nói muốn nạp tiểu tiện nhân này làm thiếp cho An ca ca, đây là mẹ ruột nàng ta sao?

"Dừng xe dừng xe, ta muốn xuống xe!" Đột nhiên Đàm Tiểu Liên không quan tâm gì cả quát to.

"Tiểu Liên, con điên rồi, chưa lên đến trấn xuống xe làm gì?" Vương Thị lớn tiếng quát tháo.

Nha đầu này sao không thể hiểu chuyện hơn một chút? Vừa mới nói sẽ đi theo Tô Khả Phương xong, giờ xuống xe không phải uống phí tâm huyết của bà ta sao? Vương Thị bị nữ nhi chọc tức đến ngực cũng thấy đau.

Vương Thị làm sao biết được, Tô Khả Phương nói đám ba câu đã dâng lên bất mãn của nữ nhi đối với bà ta.

Trong tâm lý của Đàm Tiểu Liên, trên đời này không có bất kỳ chuyện gì quan trọng bằng người trong lòng, nương nàng ta lại vì bạc mà muốn An ca ca của nàng ta nạp tiện nhân Tô Khả Phương kia làm thiếp, nàng ta sao chịu nghe theo?

"Con mặc kệ, con muốn xuống xe!"

Lúc này phu xe đã cho xe bỏ ngừng lại, Đàm Tiểu Liên không để ý Vương Thị ngăn trở nhảy xuống xe bò, chạy ngược về nhà.

"Xứ nha đầu này con trở lại ngay cho ta." Vương Thị tức giận chửi ầm lên: "Nếu con không trở lại, nhìn xem ta trở về có đánh gãy chân của con không!"

Lòng Đàm Tiểu Liên đang hoang mang tức giận, không thèm để ý tới nương mình, chạy về nhà nhanh hơn.

"Nha đầu chết tiệt kia, không quay lại thử xem." Vương Thị nhìn bóng lưng nữ nhi càng chạy càng xa, thất bại kêu to, bắt đắc đi Đàm Tiểu Liên đối với loại uy hiếp này của Vương Thị đã sớm quen, rất nhanh đã chạy không thấy bóng dáng.

"Đại tẩu tử, người muốn xuống xe hay tiếp tục lên trấn?" Phu xe quay đầu nhìn một lúc rồi hỏi.

Vương Thị nhìn thoáng qua Tô Khả Phương, cắn răng: "Lên trấn!"

"Được rồi!"

Tới trên trấn lúc giao tiền xe, Vương Thị lại cùng phu xe rùm beng, chủ yếu là phu xe có ý muốn thu một nửa tiền xe của Đàm Tiểu Liên, Vương Thị không thuận theo.

Vốn dĩ nếu Vương Thị nói vài lời dễ nghe, phu xe cũng coi như thôi, nhưng trên đường Vương Thị nhẫn nhịn đầy bụng tức giận, cho nên liền rùm beng, Tô Khả Phương nhân lúc Vương Thị không chú ý rời khỏi đám người nhanh chóng bỏ đi.

Chờ Vương Thị cãi nhau xong mới phát hiện không thấy bóng dáng Tô Khả Phương, vội chạy về hướng ngõ nhỏ lần trước, đáng tiếc căn bản Tô Khả Phương không đến đó, lúc này nàng đã từ không gian lấy ra cá và chao được làm tốt đi vào Triệu Gia.

Vương Thị chưa từ bỏ ý định, vẫn đi dạo qua lại ở đường cái, thế phải tìm được Tô Khả Phương mới rời khỏi.

Lại nói vợ chồng Triệu Kính Tân nhìn thấy Tô Khả Phương công hai cái bao lớn, tay kéo lê một túi cá lớn vào sân, vội bước lên phía trước hỗ trợ.

Trong túi có chừng trăm cân cá, cơ thể nhỏ nhỏ của Tô Khả Phương chắc chắn không nhấc nổi, chỉ có thể kéo lê vào.

"Phương Nhi, những con cá này thật lớn, hơn nữa đều còn sống này." Triệu Kính Tân nhìn thấy cá lớn còn đang quẫy bật trong túi vừa mừng vừa sợ.

"Những con cá lớn này cháu lấy từ một thân thích đào ao nuôi cá, cá này đã nuôi nhiều năm." Hôm qua nàng đã nghĩ kỹ rồi.

Nhưng đây chỉ là biện pháp ứng biến tạm thời, nếu như sau này làm sinh ý trong thành, nàng sẽ phải đào mấy ao nuôi cá lớn mới được.

Tô Khả Phương nói xong đem bao đựng chao và bao vải đựng gia vị để lên bàn, nghi ngại một lúc liền hướng dẫn qua với Triệu Kính Tân và Dương Xảo Lan về trình tự làm ruốc cá và chao cá lăng.

Kể xong trình tự, lại tận tay dạy hai người cách làm ruốc cá.

Động tác Triệu Kính Tân lẹ da và xương cá rất nhanh, nhưng ở phương diện chế biến ruốc cá thật sự không tốt lắm, gia vị không phải cho nhiều thì chính là cho ít, cuối cùng ông dứt khoát chuyển tâm giết cá, chuyện khác liền do Dương Xảo Lan phụ trách.

Ăn cơm trưa xong, Tô Khả Phương chuẩn bị tốt chao cá lăng, lại nếm hai hũ ruốc cá Dương Xảo Lan mới làm xong, cảm thấy hương vị không sai biệt lắm mới yên tâm rời khỏi Triệu gia, tính toán ngày mai lại tới đây một chuyến.

Hôm qua chỉ mua một chút hủ tiếu, gia vị và bắt hai con cá mang về, hôm nay Tô Khả Phương tính mua hai con gà trở về.

Đi qua sạp hàng bán chong chóng nàng thuận tay mua một cái cho Hạo Nhi rồi mới tới chợ bán thức ăn, ai ngờ chưa tới chợ, từ xa đã thấy Vương Thị đang kéo dài cổ nhìn qua bên này.

Đồng thời, Vương Thị cũng nhìn thấy nàng, mừng rỡ như điên chạy về phía nàng: "Tô Khả Phương, người đã tới, ta biết người sẽ tới mua đồ ăn."

Tô Khả Phương hết nói nổi, hóa ra bà ta vẫn luôn ở đây ôm cây đợi thỏ chờ nàng?

Có Vương Thị ở đây, Tô Khả Phương cố ý đi đường vòng tránh quây quýt của Phạm Đồ Phu, đi đến quầy bán gà vịt.

Vốn Vương Thị cho rằng Tô Khả Phương muốn mua thịt, không nghĩ tới nàng lại mua gà, hơn nữa mua một lúc hai con, hai tròng mắt bà ta tròn to kinh ngạc muốn rớt xuống.

Phải biết, hương thân mấy thôn phụ cận thôn Lâm An tuy rằng không đến mức đói bụng, nhưng quanh năm suốt tháng khó có mấy lần người được vị thịt, giết gà ăn càng không có khả năng, nhìn ra nha đầu này kiếm không phải tiền trình.

Đôi mắt xương linh lợi của Vương Thị lòng vòng qua lại, thẳng tắp nhìn chằm chằm túi tiền trong tay Tô Khả Phương.

Tô Khả Phương sớm lo lắng trước tránh cho mình chủ quan đã đem bạc cất hết vào không gian, cho nên trong túi tiền này chỉ có một ít tiền đồng, trả xong tiền hai con gà, tiền còn lại không đến 20 văn tiền, Vương Thị nhìn có chút thất vọng.

Bà ta còn tưởng rằng nha đầu này thật sự kiếm được bạc chứ, xem ra tiền kiếm được cũng chỉ đủ nàng ăn uống thả cửa mà thôi.

Tô Khả Phương không hứng thú biết suy nghĩ của bà ta thế nào, xách gà đến đầu trấn đợi xe bò về nhà.

Trên đường đi, mặc kệ Vương Thị hỏi cái gì, Tô Khả Phươg đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Buồn cười chính là, tới đầu trấn, Tô Khả Phươg nhìn thấy xe bò chờ khách chính là của phu xe lần trước bị Vương Thị oan uổng hại bà ta ngã vỡ trứng gà, phu xe không nguyên ý chở bà ta, Vương Thị lại âm ỉ với hấn một trận, nhưng cuối cùng cũng không lên được xe bò.

Nói đến, cũng do Vương Thị tự tìm, xe bò từ thôn Phong Quả đến trấn vốn không có mấy chiếc, Vương Thị lại đắc tội với tận hai phu xe, Tô Khả Phươg quyết định sau này lên trấn chỉ ngồi hai chiếc xe bò này, chỉ ít bên tai có thể thanh tĩnh chút.

Tô Khả Phươg trở về thôn sắc trời còn sớm, nàng vừa đi tới cửa thì thấy Phó Thần Tường từ nhà đi ra, nàng biết hôm nay Phó Thần Tường và Phó Nhậm Phi ở nhà nghỉ ngơi, liền đưa gà giao cho hấn, để hấn mang đi giết, còn mình thì mang theo một con khác sang nhà mẹ đẻ.

Tô Bằng và Lư Thị còn có Giả Thị đều ra ruộng rồi, trong nhà chỉ có một mình Hạo Nhi.

Hạo Nhi nhìn thấy chong chóng trong tay Tô Khả Phươg cao hứng nhảy dựng lên: "Là chong chóng!"

"Hạo Nhi từng chơi chong chóng rồi sao?" Tô Khả Phươg cười hỏi.

"Cha từng mua cho cháu." Hạo Nhi cười hì hì nhận chong chóng để trước miệng dùng sức thổi, chong chóng liền quay vòng vòng, thằng bé cười mừng rỡ mắt híp lại.

Nhìn khuôn mặt thuần chân tươi cười của Hạo Nhi, Tô Khả Phươg không tự chủ mỉm cười.

"Phươg Nhi, Hạo Nhi!"

Ngoài cổng vang lên tiếng nói, Tô Khả Phươg và Hạo Nhi cùng quay đầu, là Tô Khả Bân trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tô Bằng phần cơm

"Cha, cha về rồi sao?" Hạo Nhi vui vẻ chạy tới ôm eo phụ thân, làm nũng.

Bởi vì tính huống của Hạo Nhi khác biệt, nên Tô Khả Bân không có khái niệm "Ôm tôn không ôm tử (ôm cháu không ôm con)", hấn đưa tay bế nhi tử lên.

"Ôi, Hạo Nhi nhà chúng ta hình như nặng hơn này." Tô Khả Bân vừa mừng vừa sợ đáp.

"Cha, cô cô kiếm tiền, mua cho con rất nhiều đồ ăn ngon đấy." Hạo Nhi đắc ý giương khuôn mặt nhỏ, nghiêm túc nói.

"Ôi, thật sao? Trách không được cha sắp bế không nổi rồi." Tô Khả Bân rất phối hợp mặt lộ ra biểu tình khoa trương.

Tô Khả Phươg mỉm cười tiếp nhận bao quần áo trên vai ca ca, hỏi: "Ca, không phải mấy ngày nữa ca mới được nghỉ công sao?"

"Thầy ca ngã bệnh, nên nghỉ công sớm." Tô Khả Bân nhìn chăm chăm muội muội mình, thẳng đến lúc trong lòng Tô Khả Phươg sợ hãi, hấn mới cười nói: "Phươg Nhi cũng béo lên!"

Tô Khả Phươg chớp mắt xạm mặt lại, nàng còn tưởng rằng ca ca phát giác được sự khác thường của nàng, làm hại tâm nàng nhấc lên cao vút, không nghĩ tới một câu như vậy.

"Ca, muội coi như nghe ca khen muội khoẻ mạnh." Tô Khả Phươg buồn bực nói.

Cô nương gia nào bị người ta nói béo mà tâm tình có thể tốt lên được?

"Ca đang khen muội mà." Tô Khả Bân quan sát nàng tỉ mỉ vài lần, rất thật lòng nói: "Muội béo lên, sắc mặt hồng nhuận, thoạt nhìn chẳng phải xinh đẹp hơn sao?"

"Không hổ là đồng sinh của thôn Phong Quả chúng ta, tròn nói méo đến giọt nước cũng không lọt!" Tô Khả Phươg tức giận nhìn ca ca, nhưng miệng lại cười nói: "Nhưng lời này còn dễ nghe."

"Nha đầu này, thật sự càng ngày càng không cần mặt mũi." Tô Khả Bân tức giận nói.

"Ca, ngồi xe cả ngày ca không mệt sao? Mau vào phòng nghỉ ngơi đi."

Tô Khả Phương đẩy ca ca vào sảnh phòng, sau đó rót nước đặt lên bàn.

"Phương Nhi, Phó Thần Hoàng còn chưa có tin tức gì sao?" Đột nhiên Tô Khả Bản hỏi.

Tay Tô Khả Phương dừng một chút, lắc đầu nói: "Không có."

Nếu người khác không nhắc tới, nàng sẽ không nhớ đến người này.

Dù sao vô luận là đối với nàng hay đối với nguyên chủ mà nói, Phó Thần Hoàng đều vền vẹn chỉ là một cái tên mà thôi.

"Ca, hiện tại muội sống rất tốt, ca đừng suy nghĩ nhiều!" Tô Khả Phương phát hiện mỗi lần nhắc tới Phó Thần Hoàng, mặt ca ca nàng lại đầy áy náy.

Nếu là nguyên chủ có lẽ sẽ còn trách ca ca, nhưng nàng thì không.

Trong lòng Tô Khả Bản đã sớm có tính toán, nên không xoắn xuýt về đề tài này nữa, mà nhắc tới một chuyện khác: "Ruốc cá lần trước muội cho ca mua ở đâu vậy? Ca có mấy đồng môn muốn nhờ ca mua hộ một chút."

Nghe vậy, trong lòng Tô Khả Phương vui vẻ: "Ca, đồng môn của ca muốn bao nhiêu, chờ ca trở về huyện thành muội mang thêm cho ca."

"Mấy vị đồng môn hữu hảo đều muốn, tổng cộng là tám hũ, đây là bạc họ đưa, muội mua thừa tự cầm lấy." Tô Khả Bản nói xong móc ra một túi tiền nhỏ giao cho Tô Khả Phương.

Tô Khả Bản muốn thừa dịp mấy ngày này nghỉ công giúp trong nhà làm chút việc nhỏ, nên cũng không khăng khăng muốn tự mình đi mua.

Tô Khả Phương mở túi ra nhìn, mắt tròn tròn.

Trong túi tổng cộng có 16 lượng bạc!!

"Ca, tám hũ ruốc cá không hết nhiều tiền như vậy."

"Ca nói với bọn họ rồi, bọn họ nói không thể để ca đi không, nhất định đưa nhiều như vậy, muội cứ thu đi." Tô Khả Bản uống nước, nói.

Đương nhiên hắn biết mua ruốc cá không cần nhiều tiền như vậy, nếu không sao muội muội có thể mua được?

"Ca, những đồng môn kia của ca đều là công tử đại hộ sao? Ra tay hào phóng như vậy." Tô Khả Phương nhìn túi tiền lại nhìn ca ca hỏi.

"Mấy đồng môn của ca không tính là công tử gì, trong nhà có chút khá giả mà thôi."

Nhà mấy đồng môn của hắn không có hạ nhân, nên không được tính là công tử đại hộ, nhưng so với học sinh nông thôn trong tay túi quần như bọn hắn, cũng coi như là người có tiền.

Nghe vậy, Tô Khả Phương buông mi che giấu tầm mắt âm thầm.

Ca ca nói đó không tính là công tử đại hộ ra tay đều hào phóng như vậy, vậy ca ca ở thư viện chẳng phải sẽ bị người ta coi thường sao?

"Dù sao bọn họ vung tay quá trán quen rồi, muội cứ coi như bọn họ đưa cho muội tiền thưởng là được." Tô Khả Bản cho rằng nàng đang vì người ta đưa tiền quá nhiều mà buồn rầu.

Tô Khả Phương thu lại tinh thần sa sút, cơ thể dựa vào bàn bát tiên, nâng má tự tiếu phi tiếu (cười như không cười) nhìn ca ca mình, chế nhạo nói: "Ca, muội thật may mắn vì ca không cổ hủ."

Nàng sợ nhất chính là ca ca giống đại bộ phận người đọc sách toàn giả dạng thanh cao, nói cái gì mà "Xem tiền tài như cặn bã" các loại.

"Chỉ vì ca bảo muội thu số tiền này sao?" Tô Khả Bản nhún mày: "Cái này cũng không phải ca giành được, không cần thì phí."

"Ca, vậy sau này ca giúp muội mời chào nhiều sinh ý chút, để muội kinh doanh nha." Tô Khả Phương mặt mày khê cong, nửa thật nửa giả nói.

Tô Khả Bản trừng mắt, đưa tay gõ trán nàng: "Muội cho rằng thư viện là chợ phiên à? Còn giúp muội mời chào sinh ý, khổ cho muội nghĩ ra được."

"Ca ~" Tô Khả Phương che trán kêu đau.

Ca xuống tay cũng quá nặng đi!

Hạo Nhi ngồi cạnh thấy thế hé miệng trộm cười rộ lên.

"Hạo Nhi, thấy cô cô bị cha cháu đánh, cháu còn cười, thật không có nghĩa khí!" Tô Khả Phương giả vờ tức giận trừng thẳng bé.

Nào biết Hạo Nhi một chút cũng không sợ nằng, còn che chở cha mình nói: "Cô cô, cha chỉ đùa với cô cô thôi."

"Cháu là tiểu không lương tâm, thật tổn công cô cô thương cháu" Tô Khả Phuong cố ý đánh mặt lại.

Hạo Nhi thấy nằng tức giận, vội bỏ nhào vào ngực nằng làm nũng: "Cô cô, đừng tức giận Hạo Nhi có được hay không? Hạo Nhi biết sai rồi!"

Thấy khuôn mặt nhỏ của thằng bé nhú lại, Tô Khả Phuong không nhịn được cười: "Cô cô đùa với cháu thôi."

"Nha đầu kia con lại bắt nạt tâm can bảo bối đúng không hả?"

Giọng nói oán trách của Lư Thị vang lên từ ngoài sân, hoá ra mọi người từ ruộng trở lại.

"Gia gia, nãi nãi, nương, cha cháu về rồi." Hạo Nhi nhìn thấy ba người, cao hứng chạy ra ngoài báo tin.

Hai huynh muội Tô Khả Phuong cũng cười đi ra khỏi phòng.

"Biết rồi, Đông Minh bá bá ở đầu thôn Đông nói nhìn thấy cha cháu trở lại, nên nãi nãi, gia gia và nương cháu mới trở về sớm đó." Lư Thị ôm cháu vào lòng, không kiềm được hôn lên mặt thằng bé một cái.

"Đừng đứng ở đây, đi vào nhà cả đi." Tô Bằng lên tiếng, dẫn đầu đi vào trước.

"Con không vào đâu, sắc trời không còn sớm, con phải về đây." Tô Khả Phuong thấy trời sắp tối, nói gấp.

Đi đến cửa phòng bước chân Tô Bằng dừng lại, không quay đầu nói: "Hôm nay ca ca ngại trở về, ở lại com nước xong xuôi rồi hãy về."

Tuy rằng giọng Tô Bằng vẫn rất lạnh nhạt, nhưng lại làm Lư Thị sững đến phát rồ luôn, bà vui vẻ ra nhìn nữ nhi ra hiệu: "Đúng đấy, com nước xong xuôi rồi để ca ca con đưa con trở về, bà bà con sẽ không nói gì đâu."

Thật vất vả lão đầu từ mới mở miệng phần com cho nữ nhi, bà thật lo lắng đứa nhỏ này không có ánh mắt lại từ chối.

Lúc này, Giả Thị thấy con gà mái bị cột hai chân đang nằm ở góc sân, cau mày hỏi: "Phuong Nhi, muội lại mua gà à?"

Thấy Tô Khả Phuong gật đầu, Giả Thị lớp lớp khiển trách: "Nha đầu này tâu nói muội bao nhiêu lần mà muội không thêm nghe hả? Kiếm được tiền phải cất đi, ngộ nhờ trong nhà có chuyện gì gấp cũng không cần giống con ruồi không đầu chạy đi mượn khắp nơi. Nếu muội không giữ được thì đưa cho bà bà muội giữ, đã lớn rồi còn không hiểu chuyện."

Giả Thị nhớ lần trước Tô Khả Phuong ngã từ trên núi xuống, tình huống lúc đó rất nguy cấp, phải mời đại phu trên trấn đến chẩn trị, nghe bà bà nói, nếu không phải bà thông gia Diêu Thị trên còn chiếc vòng tay đáng giá, không chừng nha đầu này đã mất mạng rồi, vậy mới nói trên tay phải luôn có tiền thừa cất giữ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Biết nhìn khí trời

"Đại tẩu, tiền phải cất, nhưng cơ thể cũng rất quan trọng, tẩu mau giặt gà đi, muội đói bụng rồi." Tô Khả Phuong làm nũng.

Ngụ ý chính là muốn ở lại dùng com.

"Đúng vậy nương, bụng con cũng đói!"

Giả Thị còn muốn mắng hai câu, Hạo Nhi kịp thời lên tiếng, giải cứu Tô Khả Phuong.

Tô Khả Phuong tán thưởng nháy mắt với thằng bé.

Giả Thị tức giận trừng mắt nhìn hai cô cháu, khề mắng: "Đừng có mà đứng đây cười đùa tí tưng, đi đun nước cho tẩu."

"Muội lập tức đi ngay!"

Tô Khả Phuong nói xong như một lần khói chạy vào phòng bếp.

Nhìn món ăn được bày lên bàn, Lư Thị cảm khái nói: "Nhà chúng ta bao lâu chưa ăn bữa com đoàn viên rồi?"

Tô Bằng xụ mặt trừng bà: "Con rề không ở đây, đoàn viên cái gì?"

"Đang êm đẹp nhắc tới hấn làm gì?" Lư Thị lo lắng nhìn thoáng qua nữ nhi, cau mày nói.

Nếu có thể, Lư Thị thật sự hi vọng việc hôn sự của nữ nhi và Phó Thần Hoàng chỉ là một giấc mộng.

Thấy sắc mặt Tô Khả Phuong như thường, nghe thấy tên chồng mình cũng không có nửa điểm phản ứng, Tô Bằng có chút tức giận nói: "Nữ nhân thành thân phải một lòng, đừng cả ngày nghĩ những thứ có có không không kia."

Chuyện trước đây mẹ chồng nàng dâu Lư Thị đánh nhau với mẹ con Vương Thị đã bị Tô Bằng biết, trong lòng ông mặc dù tức giận mẹ con Vương Thị can quấy, nhưng tâm tư của nữ nhi với Đàm Trọng An ông cũng biết một chút, ông không thể cho phép nữ nhi làm ra chuyện không tuân thủ nữ tắc được.

Thấy ca ca định mở miệng, Tô Khả Phuong vội mỉm cười với phụ thân, trấn định nói: "Cha, lời của cha con nhớ kỹ rồi".

Đừng nhìn phụ thân chưa từng đọc sách, nhưng trong bản chất của ông tất cả đều mang lý luận của người đọc sách, cái gì mà một nữ không hầu hai phụ, cái gì mà một lòng một dạ, thôn khác có quả phụ tái giá ông có thể nhắc tới mấy hôm, nếu biết ca ca có ý muốn để nàng và Phó Thần Hoàng hòa ly, phụ thân không đánh chết huynh muội họ mới là lạ.

Tô Khả Phuong nhìn Tô Khả Bản ra ý, Tô Khả Bản cũng biết tỷ khí của phụ thân mình, nghĩ tới người một nhà khó mới ăn chung được bữa cơm, hấn cũng không muốn phá hỏng bầu không khí.

Thấy nữ nhi đề mi thuận nhãn, thoát nhìn thật không giống có tâm tư khác, khí trong lòng Tô Bằng lúc này mới thuận.

"Cha, con múc cho cha bát canh gà." Giả Thị cũng lo mọi người ẩm ỉ, vội đổi chủ đề.

Cơm nước xong xuôi trời đã tối, Tô Khả Phuong ngồi một lúc liền trở về.

Tô Khả Bản đưa nàng về Phó Gia, Diêu Thị và Phó Thần Tường đang ngồi trong sân chờ nàng.

Thấy nàng trở về, Phó Thần Tường đứng lên cùng Tô Khả Bản chào hỏi, sau đó nói: "Đại tẩu, đệ đi ngủ trước, bữa tối mọi người cắt trong nồi cho tẩu."

"Tẩu đã ăn rồi, đồ ăn để mai chúng ta ăn." Tô Khả Phuong bắn khoăn nói.

Trong trí nhớ, trước kia nàng không về nhà ăn cơm, người trong nhà chưa từng chờ nàng về, hay để lại cơm đâu, xem ra cố gắng của nàng trong khoảng thời gian này không uổng phí.

"Thảm, thật ngại quá! Hôm nay cháu từ trong thành trở về, cha mẹ cháu vui mừng nên cố giữ Phuong Nhi ở nhà ăn cơm, không thông báo trước với thẩm một tiếng, mong thẩm thứ lỗi." Tô Khả Bản nho nhả lễ độ nói với Diêu Thị.

"Đại ca Phuong Nhi nghiêm trọng rồi." Diêu Thị cười, hỏi: "Có muốn vào phòng ngồi một lát không?"

"Để ngày khác đi ạ." Tô Khả Bản mỉm cười nói: "Sắc trời không sớm, thẩm nghỉ ngơi sớm một chút đi ạ."

Tô Khả Bản vừa đi, Diêu Thị cũng về phòng ngủ.

Ngày hôm sau Tô Khả Phuong lên trấn dặn dò vợ chồng Triệu Kính Tân một số việc rồi đến cửa hàng giấy bút, muốn mua một chút nghiên bút giấy mực để ca ca dùng.

Lúc nàng đến cửa hàng giấy bút, không ngờ nhìn thấy Đàm Trọng An cũng ở đó.

Đàm Trọng An đang chuẩn bị trả tiền thì thấy Tô Khả Phuong bước vào, dừng một chút, gật đầu chào hỏi nàng.

Tô Khả Phuong nhợt nhạt cười đáp lại, đi tới chỗ giá để bút lông.

Cạnh giá bút lông là khung để nghiên mực, thấy Tô Khả Phuong nghiêm túc chọn bút lông, Đàm Trọng An do dự chốc lát liền đi tới chỗ khung để nghiên mực, giả bộ cầm nghiên mực lên xem.

Lúc này người trong cửa hàng không nhiều, Đàm Trọng An cầm nghiên mực lên, khẽ hỏi Tô Khả Phuong: "Mua bút cho ca ca người sao?"

"Đúng thế." Tô Khả Phuong ngược mắt lễ phép mà xa cách nhìn Đàm Trọng An nhẹ câu khéo môi, sau đó cầm hai chiếc bút lông hình thức khác nhau mà nàng chọn tốt, đi đến giá để giấy tuyên, cố ý tránh né Đàm Trọng An.

Hành động của Tô Khả Phuong làm cho Đàm Trọng An có chút tức giận, sau đó lại bị chính phản ứng quá độ này của mình dọa giật nảy mình.

Trước kia không phải hấn ước gì nha đầu này cách mình thật xa sao? Tại sao hiện tại hấn cứ không tự chủ được muốn tới gần nàng?

Chẳng lẽ hấn trúng tà rồi?

Đàm Trọng An lắc đầu, lấy đồ bản thân cần đến quầy thanh toán rồi rời khỏi cửa hàng giấy bút.

Đàm Trọng An đi rồi, Tô Khả Phương mới quay lại chỗ khung để nghiên mực chọn lấy một chiếc nghiên mực trung đẳng, lại lấy một chồng giấy tuyên rồi mới thanh toán, rời khỏi cửa hàng giấy bút.

Trên đường về nàng mua một bó cải xanh, lại đến quầy của Phạm Đồ Phu mua thịt và xương, xong đâu đấy mới trở về đầu trấn ngồi xe, không nghĩ tới Đàm Trọng An cũng ở trên xe.

"Trọng An đại ca, thật khéo." Cùng lên một chiếc xe, không chào hỏi không được, Tô Khả Phương dứt khoát chào một tiếng, rồi chọn vị trí cách xa Đàm Trọng An ngồi xuống.

Khiến Tô Khả Phương kỳ quái chính là, trước kia Đàm Trọng An và ca ca mỗi lần lên trên trấn đều kết bạn đi bộ, hôm nay lại tới một mình, hơn nữa còn ngồi xe bò.

Tô Khả Phương không tiếp tục nghĩ sâu, mà rất không phúc hậu nghĩ nếu Đàm Tiểu Liên biết nàng và Đàm Trọng An đụng nhau ở cửa hàng giấy bút, lại cùng ngồi chung một chiếc xe bò về nhà, có thể tức đến phát điên hay không?

Tô Khả Phương hơi cúi đầu, lại không thể che hết tinh quang lưu chuyển nơi đáy mắt, khóe môi hơi mỉm cười, giống như mĩa mai, lại giống như cười trên nỗi đau của người khác, khiến Đàm Trọng An nhìn ngẩn ngơ.

Chờ Đàm Trọng An lấy lại tinh thần, bị chính tiếng tim đập dồn dập không giống bình thường của mình dọa sợ.

Hắn bối rối thu hồi ánh mắt, nhìn về nơi khác, vô thức nắm thật chặt bao vải trong tay.

Trên đường đi hai người không nói chuyện, Đàm Trọng An xuống xe ở cửa thôn Lâm An, động tác của hắn có chút gấp rút, không cùng Tô Khả Phương chào hỏi đã vội nhảy xuống xe.

Lúc Tô Khả Phương về đến nhà đã qua buổi trưa, Diêu Thi đun nóng lại thức ăn cho nàng, nàng ăn cơm xong liền ra ruộng.

Đậu nành nàng tiện tay trồng thử trong không gian đã nảy mầm, nên nàng muốn ra ruộng xem khoai lang và rau xanh phát triển thế nào rồi.

Vừa đến nơi, nàng nhìn thấy Phó Thần Tường và Phó Nhậm Phi đang định mức nước tưới rau, vội nói: "Không cần tưới, đêm nay hoặc buổi sáng ngày mai trời sẽ mưa."

Trải qua khoảng thời gian quan sát và ghi chép, nàng khẳng định đoạn suối nhỏ kia trong không gian thực sự có tác dụng dự báo thời tiết, vô cùng chính xác.

Khuya hôm trước nàng phát hiện đoạn suối nhỏ lại có biến hoá, nước suối phun ra xen lẫn một chút bùn cát, nàng để ý những lần trước, nước suối nổi lên biến hoá sau ba ngày thời tiết sẽ thay đổi, cho nên tối nay hoặc sáng mai nhất định sẽ có một cơn mưa nhỏ.

"Đại tẩu, tẩu còn biết nhìn khí trời?" Phó Thần Tường kinh ngạc hỏi.

"Nông dân không biết nhìn khí trời, làm sao có thể trồng và thu hoạch tốt được?" Tô Khả Phương trấn định nói.

Đại đa số nông hộ đều có thể nhìn rõ sự biến hoá của thời tiết, đây cũng không phải là bí mật gì, cho nên cũng không thể coi là nàng lừa gạt Phó Thần Tường.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Gặp Trương Kim Quý

Phó Thần Tường ngẫm lại cũng cảm thấy lời Tô Khả Phương có đạo lý, nên không truy hỏi nữa.

Tô Khả Phương thấy khoai lang trồng dưới ruộng sống hơn phân nửa, chỉ có một phần nhỏ khoai lang không nảy mầm được.

Nhưng lần đầu tiên làm việc nhà nông Phó Thần Tường và Phó Nhậm Phi làm được như vậy đã rất tốt.

"Nhị thúc, hai miếng đất kia cũng dùng để trồng rau sao?" Tô Khả Phương nhìn hai miếng đất mới xới cạnh vườn rau hỏi.

"Không phải, Thủy Sinh thăm nói sẽ cho chúng ta mượn một ít hạt giống đậu phộng, để chúng ta trồng thêm đậu phộng." Phó Thần Tường cười nói.

Muốn lúa giống, mầm rau, đậu giống các loại ở thôn Phong Quà là chuyện bình thường, Tô Khả Phuong cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng Thủy Sinh thăm chủ động nói ra, vậy rất khó có được, Tô Khả Phuong tính toán hôm nào tự mình qua cảm ơn bà.

Tô Khả Phuong nhìn thùng nước và hai chiếc cuốc để trên mặt đất, nói: "Hôm nào tâu nhờ người mua giúp chúng ta ít nông cụ, cứ muốn mãi cũng không phải biện pháp.

Bây giờ không phải ngày mùa, mượn nhà này một ngày, mượn nhà kia một ngày còn được, nếu như gặp ngày mùa, ai có nông cụ thừa cho bọn họ mượn?

Mà nàng không biết nhìn nông cụ tốt xấu thế nào, chỉ có thể nhờ người mua.

Phó Thần Tường nhìn nàng, có chút chần chờ: "Nghe nói nông cụ không rẻ đâu."

Tô Khả Phuong nhếch môi cười: "Tiền mua nông cụ tâu còn đủ."

Đã muốn trông trọt, không đặt mua nông cụ sao được?

Tô Khả Phuong thấy mình ở đây cũng chẳng giúp được gì, liền về nhà đem đồ mua cho ca ca đưa qua.

"Thế nào, đây là muốn tặng ca?" Tô Khả Bản từ ruộng trở về nhìn thấy đồ trên bàn, nhíu mày nhìn Tô Khả Phuong.

"Ca cứ coi như vậy đi." Tô Khả Phuong cười khanh khách nói.

"Được, vậy ca nhận." Tô Khả Bản không khách khí với nàng.

Dù sao đồ mua rồi cũng không thể trả lại, hấn cần gì làm kiêu với muội muội mình.

Ca ca không khách khí với nàng, Tô Khả Phuong rất cao hứng, huynh muội vốn phải như vậy.

Tô Khả Phuong biết hai ngày nữa Tô Khả Bản sẽ trở về thư viện, sớm hôm đó đã đứng ở cửa thôn đợi.

Giống lần trước Đàm Trọng An đến thôn Phong Quà từ sáng sớm chờ Tô Khả Bản cùng đến thư viện, hai người vừa tới cửa thôn đã thấy Tô Khả Phuong bên chân đề hai cái bao một lớn một nhỏ, Tô Khả Bản đoán chắc hẳn là ruốc cá.

"Ca, muội ngồi xe tiễn ca lên trấn bắt xe ngựa." Tô Khả Phuong chớp mắt nhìn Tô Khả Bản.

"Muội muốn lên trấn chơi thì có." Tô Khả Bản vẽ mặt hiểu rõ.

Thấy nàng không hề liếc nhìn Đàm Trọng An bên cạnh, Tô Khả Bản xem như tin tưởng nàng đem Đàm Trọng An đặt xuống.

Nàng cười giả dối: "Vẫn là ca hiểu muội."

Thật ra nàng đưa ca ca đến nơi bắt xe ngựa đúng là có mục đích riêng.

Thấy xe bò tới, Tô Khả Bản trừng mắt liếc nàng: "Vậy còn không mau lên xe?"

"Ca, ca cầm lấy!" Tô Khả Phuong đem bao bố lớn nhét vào ngực ca ca, tự mang theo bao vải nhỏ trèo lên xe bò.

"Nha đầu này!" Tô Khả Bản cười nắc nẻ, nói với Đàm Trọng An bị bỏ qua một bên: "Trọng An, chúng ta cũng lên xe đi."

"Được!" Đàm Trọng An nặn ra khuôn mặt cười cứng nhắc.

Hắn không hiểu gần đây mình bị làm sao, mỗi lần đối mặt với đôi mắt linh động của Tô Khả Phuong đều cảm thấy run sợ, sao trước kia hắn không phát hiện ra Tô Khả Phuong có một đôi mắt có thể mỉa mai hoặc nhân tâm (lòng người) như vậy?

Hai huynh muội Tô Khả Phuong và Tô Khả Bản một đường hàn huyên vui vẻ, Đàm Trọng An lại bị bỏ qua một bên, Tô Khả Bản vì không muốn hắn xấu hổ, thỉnh thoảng hỏi hai câu.

Xuống xe bò muốn ngồi xe ngựa phải ra ngoài trấn, Tô Khả Phuong lại theo sau hai người ra ngoài trấn.

Nơi đó đã có hai cỗ xe ngựa đang ngừng, trong đó một chiếc đã sắp ngồi đầy người, Tô Khả Bản và Đàm Trọng An thấy còn chỗ liền muốn lên.

"Ca, cái này cũng cho ca." Tô Khả Phuong kéo tay ca ca, đem bao vải trên vai mình nhét vào ngực Tô Khả Bản.

"Đây là cái gì?" Tô Khả Bản hỏi.

"Ruốc cá và mắm tôm, ca mang về thư viện trộn com ăn, thời tiết ngày càng nóng, ca đừng để quá lâu, ăn hết muội lại nhờ người mang hộ tới chỗ ca." Tô

Khả Phuong thấy không ai chú ý, lặng lẽ đem một túi tiền nhỏ nhét vào tay Tô Khả Bản.

"Ca, đi xa ở bên ngoài cũng đừng quá tiết kiệm, Hạo Nhi ca không cần lo lắng, có muối đây, muối nhất định sẽ giúp Hạo Nhi khá hơn." Tô Khả Phuong thu hồi tươi cười, nói nghiêm túc.

"Ca biết!" Tô Khả Bản nhìn nàng, trong lòng dâng lên vị chua.

Lần này trở về, hần nhìn thấy cơ thể và tinh thần của nhi tử đều biến hoá trong lòng rất vui, hần biết đây là công lao của muối muối, nên nghe lời nàng nói trong lòng càng thêm an tâm.

Nha đầu này thật sự trưởng thành rồi.

Lên xe, Tô Khả Bản mở bao vải ra nhìn, bên trong ngoại trừ ba cái hũ, còn có mấy quả trứng gà luộc và mấy cái bánh, nghĩ chắc là nha đầu Phuong Nhi làm để hần ăn trên đường.

Nhìn ca ca ngồi xe ngựa rời đi, Tô Khả Phuong mới đi tới một chiếc xe ngựa khác, nhét cho phu xe mấy văn tiền sau đó hỏi hần mấy vấn đề.

Tô Khả Phuong ở chỗ phu xe nghe được một ít tin tức, lúc này mới trở về trên trấn.

Tô Khả Phuong đi dạo trên đường một vòng, mua một cân thịt và một con gà mới tới Triệu Gia.

Tô Khả Phuong vừa mới rẽ vào ngõ hẻm nhà Triệu Gia, liền nghe được từ sân nhà Triệu Gia truyền đến tiếng la khóc.

Triệu thẩm!

Tô Khả Phuong cảm thấy lòng xiết chặt, chạy vội qua.

Mới vừa đi tới cửa Triệu Gia, Tô Khả Phuong đã thấy Dương Xảo Lan bị một nam tử hai mươi tuổi, diện mạo du đầu phần (??) ôm mạnh, mà hài tử của nàng ấy thì bị một nam gia đình giờ lên cao.

Nàng vội rút người lại, không để bọn họ phát hiện.

Đôi phương là hai đại nam nhân, giờ nàng xông vào cũng không cứu được mẹ con Triệu thẩm, nàng phải nghĩ biện pháp.

Tô Khả Phuong nhìn bốn phía, thấy cửa chính mấy ngôi nhà phụ cận Triệu Gia đều khoá ngoài, khó trách Triệu Gia nào thành như vậy cũng không có ai tới đây.

"Tâm can bảo bối, thật sự là muốn giết chết gia rồi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn thỏa mãn gia, gia liền bỏ qua cho con gái ngươi, thế nào?" Nam tử mặt phần cười đậm, tay vươn tới muốn sờ mặt Dương Xảo Lan, Dương Xảo Lan nghiêng mặt tránh khỏi bàn tay lớn của gã.

Mắt Tô Khả Phuong trầm xuống, đầu óc nhanh chóng chuyển động.

Nàng phải cứu mẹ con Triệu thẩm, nhưng không thể lưu lại tai hoạ.

"Trương Kim Quý, tên súc sinh này! Ngươi thả ta ra, nếu ngươi dám làm tổn thương nữ nhi của ta, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Dương Xảo Lan giãy dụa không có kết quả, quay đầu cắn tay gã họ Trương.

Nhưng mà gã họ Trương sớm có phòng bị, bóp chặt cằm của nàng ấy, hèn hạ vỗ mặt Dương Xảo Lan: "Tiểu tâm can, gia thích tính tình đánh đá này của ngươi."

Trước kia Dương Xảo Lan còn chưa tái giá với Triệu Kính Tân, gã đã nhiều lần tới cửa, nhưng Dương Xảo Lan ở goá lòng phòng bị so với bây giờ nặng hơn nhiều, gã chưa một lần đắc thủ, càng như vậy, lòng gã lại càng ngứa ngáy khó nhịn.

"Trương Kim Quý, tên súc sinh này! Ngươi dám tổn thương một sợi lông của nữ nhi ta, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Mắt Dương Xảo Lan tức giận đỏ bừng, điên cuồng gào thét.

"Tiểu tâm can, sao gia lại cam lòng để ngươi biến thành quỷ?" Đôi mắt Trương Kim Quý háo sắc tham lam đánh giá Dương Xảo Lan từ trên xuống dưới, chọc ghẹo nói: "Ngươi biết không, vừa nãy gia nhìn thấy phu quân ngươi và quân sự của Vương Gia đi vào quán rượu, chắc sẽ không về nhanh được. Chẳng lẽ ngươi không muốn thử xem gia so với lão nam nhân kia ai lợi hại hơn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cứu Dương Xảo Lan

Trong lòng Tô Khả Phuong hồi hộp, hôm đó nàng nói với Triệu thúc, muốn ông và Lữ quân sự tạo quan hệ tốt, hôm nay ông mời Lữ quân sự uống rượu nhất định là vì phượng diện làm ăn.

"Nhỏ vào!" Dương Xảo Lan nhỏ nước bọt vào Trương Kim Quý, tức giận mắng: "Súc sinh!"

"Đánh là thương, mắng là yêu, xem ra tiểu tâm can đã đợi không kịp rồi!" Trương Kim Quý không ngại Dương Xảo Lan giận mắng, lau mặt, cười dâm đáp.

Gã thêm nhỏ dãi với Dương quả phụ này từ lâu, nay được ôm thân thể nhuyễn ngọc ôn hương, cơ thể gã đã sớm có phản ứng.

"Gia nhin thật cực khổ, nguoi mau theo gia đi!" Trương Kim Quý cười dâm, vội vã kéo lê Dương Xảo Lan đi về phía sảnh phòng.

Trốn ở ngoài Tô Khả Phuong âm thầm sốt ruột, nhưng hàng xóm đều không ở nhà, nàng muốn xin giúp đỡ cũng không có cửa, hơn nữa việc này liên quan đến danh dự của Dương Xảo Lan, không thích hợp để quá nhiều người biết.

Cho nên, chỉ có thể dựa vào chính mình!

Lúc Trương Kim Quý kéo lê Dương Xảo Lan tới cửa sảnh phòng, Dương Xảo Lan nắm thật chặt khung cửa, Trương Kim Quý chờ không nổi, tóm nàng ấy khiêng lên vai đi vào phòng.

Nhìn thấy trong viện chỉ còn lại tên gia đình, Tô Khả Phuong biết cơ hội tới, nàng lặng lẽ đi vào trong viện, đồng thời hơi chuyển động ý nghĩ, một cây gậy gỗ đào hung hăng đánh vào gáy tên gia đình.

Tên gia đình rên lên một tiếng, cơ thể ngã xuống.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, trước khi tên gia đình ngã xuống Tô Khả Phuong vũng vàng đỡ được nữ nhi của Dương Xảo Lan.

Tô Khả Phuong nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng bế đứa nhỏ vào phòng bếp đặt vào một chiếc chậu lớn, sau đó giặt vội một miếng vải nhanh chóng trôi tên ra đình ở sân lại, lúc này mới rón rén đi vào phòng.

Dương Xảo Lan gầy dựa, sau đó bên trong truyền đến tiếng đè nén đau đớn của Trương Kim Quý, lập tức lại vang lên tiếng gã hung phấn cười dâm: "Hoá ra tiểu tâm can thích kiểu này, gia thoả mãn nguoi."

Xuyên qua khe cửa, Tô Khả Phuong nhìn thấy quần Trương Kim Quý đã cởi một nửa, mà Dương Xảo Lan bị gã ném lên giường, tay cầm cái thước liên tục khua về phía Trương Kim Quý.

"Đừng tới đây!" Giọng Dương Xảo Lan khế run, vừa nói cơ thể vừa cố lùi vào góc giường.

"Tiểu tâm can, nguoi đây là muốn mời chào lại ra về cự tuyệt sao?" Trương Kim Quý từng bước đi đến chỗ chiếc giường, mặt không giấu nổi hưng phấn.

Tô Khả Phuong hơi chuyển động ý nghĩ, một khối lớn nhựa thông bốc khói roi trước cửa phòng, khói trắng nghi ngút xông vào phòng, cùng lúc đó nàng giấu người sau cửa.

"Đi lấy nước, cháy rồi, chạy mau ——"

Tô Khả Phuong gào giọng về phía cửa phòng, hô to.

Trong phòng Trương Kim Quý bị tiếng kêu này dọa giật nảy mình, theo bản năng nhìn ra ngoài phòng.

Vừa quay đầu, chân gã bị dọa mềm nhũn.

Nhìn khói dày đặc, gã không hề nghĩ ngợi vội kéo quần lên chạy ra ngoài.

Tô Khả Phuong vừa thấy gã chạy ra khỏi phòng, nhắc cây gậy gỗ đào trong tay hung hăng đập mạnh vào đầu gã.

Nhìn cơ thể Trương Kim Quý chậm rãi ngã xuống, Tô Khả Phuong không yên lòng bỏ thêm hai phát, mới chạy vào nhà nhìn Dương Xảo Lan.

"Phuong Nhi, có cháy, cháu mau chạy đi! Thầm đi cứu Oánh Nhi!" Dương Xảo Lan rất nhanh lấy lại thần, sửa lại quần áo liền muốn xông ra ngoài, tâm tư đều đặt trên người nữ nhi.

"Triệu thẩm, không có cháy, cháu lừa Trương Kim Quý." Tô Khả Phuong kéo tay nàng ấy, nói: "Oánh Nhi rất an toàn!"

"Thật sự?" Dương Xảo Lan quay lại kéo Tô Khả Phuong vui đến phát khóc.

Nếu Phuong Nhi đến trễ một bước, nói không chừng nàng ấy đã tự vận.

"Phuong Nhi, cảm ơn cháu đã cứu mẹ con chúng ta, cháu chính là đại ân nhân của chúng ta." Dương Xảo Lan đến phòng bếp ôm nữ nhi, thấy nữ nhi bình yên vô sự, định quỳ xuống trước mặt Tô Khả Phuong.

"Triệu thám, thám đừng như vậy, Trương Kim Quý và gia đình của gã chẳng mấy chốc sẽ tỉnh lại, chúng ta mau nghĩ biện pháp xử trí chuyện này đã." Tô Khả Phuong vội đỡ Dương Xảo Lan, nói.

Dương Xảo Lan sắc mặt vẫn còn chút tái nhợt, nàng ấy cắn môi, nói: "Vẫn đợi lão gia quay trở lại mới quyết định đi."

Gặp chuyện như vậy, dù trầm ổn như Dương Xảo Lan, cũng không thể ra chủ ý.

Tô Khả Phuong trầm ngâm một lát, nói: "Triệu thám, nếu thám tin cháu, liền giao hai người này cho cháu."

"Phuong Nhi, vậy sẽ gây phiền toái cho cháu." Dương Xảo Lan không hề nghĩ ngợi mà cự tuyệt.

Việc này bởi nàng ấy mà dựng lên, nàng ấy không muốn gây phiền toái cho Phuong Nhi.

Bọn họ sắp rời khỏi trấn Đường Huyền rồi, cho dù cùng Trương Gia nháo lớn cũng không sợ, Phuong Nhi không giống, nàng còn phải sống ở trấn Đường Huyền, Dương Xảo Lan không muốn vì việc này mà để Trương Kim Quý ghi hận lên người Phuong Nhi.

"Triệu thám, thám yên tâm, cháu sẽ không để gã phát hiện ra." Nếu như nàng không có đầy đủ tự tin thì cũng không dám ôm việc này.

"Không, vẫn là chờ Triệu thúc cháu trở lại hẵng nói!"

Đối với việc này, Dương Xảo Lan rất kiên trì.

Tô Khả Phuong không có cách nào, đành phải buộc chặt tay, bịt mắt, miệng hai người Trương Kim Quý chờ Triệu Kính Tân trở về.

Triệu Kính Tân đi qua buổi cơm trưa mới mang theo mùi rượu khắp người trở về, nhưng nhìn ánh mắt ông thanh minh, chắc hẳn không uống say.

Lúc ông trở lại trong nhà đã thu thập xong, hai chủ tử họ Trương bị Tô Khả Phuong và Dương Xảo Lan nhốt trong phòng chứa củi, nên khi Triệu Kính Tân vào nhà không phát hiện điều gì khác thường.

Nhưng Dương Xảo Lan vừa thấy phu quân mình nước mắt liền không cầm được rơi xuống, khiến Triệu Kính Tân giật nảy mình.

Chờ Triệu Kính Tân biết được Trương Kim Quý mang theo đầy tớ xông vào nhà muốn làm nhục vợ ông, liền chạy vào phòng bếp cầm dao bầu muốn giết chết gã họ Trương.

"Triệu thúc, thúc bình tĩnh một chút!" Tô Khả Phuong không muốn hai người Trương Kim Quý nghe được giọng của mình, hạ giọng khuyên nhủ: "Giết gã quá hời cho gã rồi, chúng ta muốn báo thù phải làm cho thần không biết, quỷ không hay, như vậy mới không có phiền toái."

Thật nàng cũng hận không giết được tên súc sinh kia, nhưng giết người phải đền mạng, không cẩn thận đem mạng mình góp vào, vậy được không bù nổi mất.

"Phuong Nhi cháu có biện pháp gì?"

Triệu Kính Tân tức giận cả người phát run, đỏ ngầu hai mắt, nhưng vẫn nghe lời khuyên.

Tô Khả Phuong đem chuyện mình nói với Dương Xảo Lan nói lại một lần, Triệu Kính Tân cũng phản ứng giống như Dương Xảo Lan, kiên trì không đồng ý nàng nhúng tay vào việc này.

"Phuong Nhi, những lão bản bán hàng trên đường cái đều biết chúng ta có quan hệ tốt, ngộ nhờ Trương Gia truy cứu, nhất định sẽ hoán đổi cháu, thúc sẽ không để cháu làm chuyện mạo hiểm như vậy."

Phuong Nhi cứu vợ và nữ nhi của ông, nếu ông để nàng làm chuyện mạo hiểm, ông còn là người sao?

"Triệu thúc..."

"Phuong Nhi, cháu đừng nói nữa, thúc sẽ đưa tên họ Trương này tới chỗ địa bảo." Triệu Kính Tân rất nhanh bình tĩnh lại, trải qua một phen giãy dụa nội tâm, sầm mặt nói.

"Triệu thúc, Trương Gia ở trên trấn tuy rằng không có căn cơ gì, nhưng bọn họ là người có tiền, ngộ nhờ thả hổ về rừng thì phải làm sao?" Tô Khả Phuong không đồng ý cách làm của Triệu Kính Tân.

Tình huống của Trương Gia, Tô Khả Phuong cũng có chút hiểu biết, Trương Gia mới chuyển đến trấn Đường Huyền được mấy năm, căn cơ nhạt, nhưng trên trấn Trương Gia có hai cửa hàng, còn nuôi mấy hạ nhân chuyên chăm sóc độc đinh Trương Gia - Trương Kim Quý, gia cảnh ở trấn Đường Huyền coi như đạt tiêu chuẩn trung lưu.

Chương 39: Hạo Nhi lên trấn

Mật Triệu Kính Tân đằng đằng sát khí: "Đương nhiên không thể dễ dàng tha cho gã như vậy."

"Triệu thúc, Oánh Nhi còn nhỏ, Triệu thẩm còn cần thúc, thúc đừng làm chuyện gì đại đột." Tô Khả Phuong nhìn bộ dạng này của ông không nhịn được lo lắng.

Bị Tô Khả Phuong nói vậy, Triệu Kính Tân sửng sốt, thấy nàng và nương tử đều tràn ngập lo âu nhìn mình, không khỏi buồn cười nói: "Hai người sẽ không cho rằng ta muốn đồng quy vu tận (cùng chết chung) với tên súc sinh họ Trương chứ? Nhìn ta giống người ngu vậy sao?"

Thấy trên mặt hai người đều có biểu tình ngưng trọng, thiếu yên tâm, Triệu Kính Tân đành trịnh trọng đảm bảo: "Hai người yên tâm đi, ta sẽ không làm chuyện ngu xuẩn."

"Lão gia đưa hai kẻ này đến địa bảo cũng tốt, dù sao chúng ta sắp vào thành rồi, lúc đó tên súc sinh này tìm đến cũng không làm gì được chúng ta." Tuy rằng Dương Xảo Lan hận không thể lột da rút gân Trương Kim Quý, nhưng nàng ấy càng lo lắng cho an nguy của phụ quân mình hơn.

"Nương tử nàng yên tâm, ta bảo đảm súc sinh kia về sau cho dù gặp lại nàng, cũng không động được vào nàng." Tầm mắt Triệu Kính Tân lướt qua ngoan sắc.

Triệu Kính Tân nói xong liền ra khỏi nhà, chưa đến một khắc sau ông cầm trong tay một bao thuốc bột và hai cây cỏ đại trở lại.

Thấy Triệu Kính Tân đổ thuốc bột vào chén, lại ép nước từ hai cây cỏ, nhỏ vào trộn chung lên, Dương Xảo Lan run như cây sậy nói: "Lão gia, không phải ông nói sẽ không làm việc đại đột sao, chúng ta không thể giết người được."

Dương Xảo Lan tưởng rằng đây là thuốc độc.

"Yên tâm, không chết người được, hơn nữa gã sẽ không phát hiện." Triệu Kính Tân cười thần bí, bưng bát đi vào phòng chứa củi.

Tô Khả Phuong chớp mắt, thuốc và thảo dược kia nàng không biết, nhưng kết hợp với lời Triệu thúc vừa nói, nàng đại khái đoán được tác dụng của chúng.

Đúng là biện pháp tốt!

Tô Khả Phuong cười lạnh nhạt.

Triệu Kính Tân thừa dịp Trương Kim Quý vẫn còn hôn mê, đem nước thuốc cường chế đổ vào miệng gã, sau đó giúp gã lau miệng sạch sẽ, rồi mới ném hai người lên xe ba gác kéo đến địa bảo.

Đương nhiên, trước khi ném lên xe ba gác, Triệu Kính Tân còn lột sạch y phục của hai kẻ kia, để bọn họ trần truồng dạo phố.

Triệu Kính Tân kéo xe mang hai kẻ kia đến địa bảo rồi về nhà, đưa Tô Khả Phuong tiền đột hàng đầu tiên giao cho Vương Gia, liên tục dặn dò nàng mấy ngày tới tạm thời không được lên trấn rồi bắt nàng mau mau rời đi.

Tô Khả Phuong có chút không yên lòng, nhưng Triệu Kính Tân đảm bảo đi đảm bảo lại ông có thể xử lý tốt mọi chuyện, nàng mới đành rời khỏi.

Tô Khả Phuong vừa về tới nhà, Phó Thần Tường cũng từ ruộng trở về, hỏi: "Đại tẩu, ngày mai có mưa không?"

Mấy ngày trước đại tẩu nói sẽ mưa, tối hôm đó quả nhiên mưa nhỏ, cho nên hẳn đối với lời đại tẩu nhà mình tâm duyệt thành phục (thật lòng tin tưởng).

Tô Khả Phuong nhớ tới qua lúc nàng nhìn nước của đoạn suối nhỏ trong không gian vẫn trong trẻo, giả bộ ngẩng đầu quan sát bầu trời, nói: "Ba ngày tới chắc sẽ không có mưa."

"Vậy thì tốt rồi, đệ muốn bón chút phân xuống đất, nhưng cứ lo bị mưa cuốn trôi." Phó Thần Tường vừa nói vừa ra cửa.

Tô Khả Phuong nhớ tới chuyện nông cụ, liền đến ruộng nhà mẹ đẻ tìm Giả Thị.

Giả Thị đang cùng công công bà bà chăm sóc hoa màu trồng ngoài ruộng, nghe được Tô Khả Phuong muốn nhờ Giả Thị chọn mua nông cụ giúp, Tô Bằng lập tức lên tiếng: "Giả Thị, dù sao đất này cũng sắp chỉnh xong, ngày mai con đi mua nông cụ với nó đi."

"Vâng ạ, vậy mai con đi cùng Phuong Nhi." Giả Thị đáp.

Nhớ tới lời Triệu Kính Tân dặn dò, Tô Khả Phương có chút chần chờ.

"Sao thế, muội không rảnh à?" Giả Thị nhìn nàng, nói: "Nếu như muội không rảnh, vậy để tẩu đi một mình cũng được."

Giả Thị cho rằng nàng muốn điều khác, nên không có thời gian lên trấn.

Tô Khả Phương nghĩ một lúc, nhếch môi nói: "Chúng ta đi chung, ngày mai mang cả Hạo Nhi lên trấn chơi."

Thật ra Triệu thúc lo lắng hơi quá, hôm nay Trương Kim Quý không thấy mặt nàng, hơn nữa mỗi lần nàng tới Triệu Gia đều cẩn thận né tránh tai mắt, nên ngày mai chỉ cần không đi qua Triệu Gia, sẽ không có ai chú ý.

"Nhưng cơ thể Hạo Nhi..." Giả Thị có chút do dự.

"Mang thằng bé theo đi." Lư Thị mở miệng nói: "Thằng bé này luôn nhắc với nương là muốn lên trấn chơi, thừa dịp khoảng thời gian này cơ thể tốt hơn, đưa thằng bé đi chơi một chút."

Tô Bằng nhú mày, bản năng muốn mở miệng ngăn cản, nhưng nghĩ tới đôi mắt to tràn đầy chờ mong của cháu trai, lại nhịn không được mà mềm lòng.

"Hạo Nhi chắc chắn sẽ rất vui." Tô Khả Phương cười nói.

Nghĩ tới nhi tử, sắc mặt Giả Thị cũng nhu hòa hơn.

"Đúng rồi, cha, trong nhà còn lúa giống không ạ, có thể cho con một ít không?" Tô Khả Phương nghĩ tới chỗ đất ruộng trong không gian, lại hỏi.

"Trong nhà còn non nửa túi, nhưng giờ con cần lúa giống làm gì?" Tô Bằng ngẩng đầu nghi ngờ nhìn nữ nhi.

Nha đầu này đối với việc nhà nông kiến thức nửa vơi, lúa nước người khác trồng đều mọc cao cả rồi, giờ nàng mới nghĩ tới trồng lúa nước sao?

"Cha, con có chỗ dùng, cha đừng hỏi mà." Tô Khả Phương không có biện pháp giải thích với bọn họ.

"Giờ không phải thời điểm trồng lúa nước, chỉ cần con đừng đem lúa giống lãng phí là được." Tô Bằng nhắc nhở lần nữa, nói với Giả Thị: "Con trở về lấy lúa giống đưa cho nó đi."

Khó có lúc nha đầu này chịu một lòng cố gắng, Tô Bằng cũng không muốn quá mức đã kích nàng, đành để nàng ép buộc thôi.

Tô Khả Phương lấy được lúa giống liền trở về Phó Gia, đem lúa giống mang vào không gian dùng nước suối ngâm, tính toán đợt lúa này mầm rồi cấy xuống ruộng.

Ngày hôm sau Tô Khả Phương tới nhà mẹ đẻ, đã thấy Hạo Nhi ăn mặc chỉnh tề, vurun cổ nhìn ra phía ngoài.

Thấy Tô Khả Phương, Hạo Nhi vui vẻ chạy lên trước kéo ống tay áo nàng toét miệng cười nói: "Cô cô, nương nói hai người muốn dẫn cháu lên trấn."

Lòng Tô Khả Phương mềm nhũn, đưa tay nheo khuôn mặt nhỏ không được mấy lạng thịt của thằng bé: "Đúng vậy, Hạo Nhi có thích không?"

"Vui vẻ! Vui vẻ! Cháu rất thích!" Hạo Nhi dùng sức gật đầu.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Giả Thị chuẩn bị xong, từ trong nhà đi ra cười nói.

Hạo Nhi một bên nắm tay Giả Thị, một bên nắm tay Tô Khả Phương, lanh lợi đi tới cửa thôn.

Trước kia số lần thằng bé ra khỏi nhà ít đến thương cảm, chớ đừng nhắc tới lên trấn, cho nên từ hôm qua khi nghe mình có thể lên trấn chơi, nụ cười trên mặt Hạo Nhi chưa từng tắt.

Hạo Nhi rất ít đi bộ, còn chưa đi đến cửa thôn đã thở gấp, Giả Thị không yên tâm, chỉ có thể bế thằng bé lên.

Sau khi lên xe bò, Giả Thị vội lau khô mồ hôi trên trán và lưng thằng bé, tránh cho gió thổi lại cảm lạnh.

Nhìn đại tẩu thận trọng như vậy, mặt Tô Khả Phương đầy lo lắng.

Vạn nhất cơ thể Hạo Nhi không dưỡng tốt, chỉ sợ cả nhà sẽ lâm vào thống khổ vô tận không thể tự thoát ra được...

Lần đầu tiên Hạo Nhi ngồi xe bò rất hưng phấn, trên đường hỏi không ngừng, Giả Thị và Tô Khả Phương rất kiên nhẫn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của thằng bé.

Xuống xe ở đầu trấn, Tô Khả Phương lo lắng cơ thể Hạo Nhi không chịu nổi mệt nhọc, đề nghị đến quán trà nghỉ ngơi một chút.

Giả Thị cũng lo lắng cơ thể của nhi tử, liền đồng ý.

Tôi quán trà, Tô Khả Phuong gọi ba cốc trà và hai đĩa điểm tâm (bánh ngọt) nhỏ.

"Hạo Nhi, ăn rồi hãy uống trà, nếu không dạ dày sẽ khó chịu." Căn nhắc đến cơ thể Hạo Nhi, Tô Khả Phuong gấp một miếng bánh thạch anh đậu đỏ đặt vào chén của thắng bé.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Trương Kim Quý động phải thịnh nộ

"Cô cô, điểm tâm thật xinh đẹp, nó làm từ gì vậy ạ?" Hạo Nhi như nhặt được chỉ bảo nhìn chăm chăm miếng bánh ngọt sáng long lanh trong suốt ở chén, không nỡ bỏ vào miệng.

"Đây là bánh thạch anh đậu đỏ, dùng đậu đỏ, bột gạo tẻ và bột gạo nếp làm nguyên liệu chính, nếu cháu thích, về nhà cô cô sẽ làm cho cháu." Tô Khả Phuong cười nói: "Giờ cháu mau ăn, chút nữa cô cô còn muốn dẫn cháu đi dạo phố đấy."

Nghe cô cô nói có thể tự làm bánh này cho mình ăn, Hạo Nhi mới cầm thìa gấp bánh thạch anh đậu đỏ cắn một miếng.

Hạo Nhi ném thử một miếng, cao hứng búng búng nói: "Nương, cô cô, bánh thạch anh đậu đỏ ăn ngon lắm, nương và cô cô cũng ăn đi."

Thấy nhi tử vui vẻ, Giả Thị nở nụ cười, ôn nhu nói: "Con ăn đi, nương không đói."

Hai đĩa điểm tâm không đến mười miếng, mỗi miếng chỉ to hơn ngón tay cái một chút, còn không đủ để Hạo Nhi và Phuong Nhi ăn.

"Đại tẩu, tẩu cũng ăn hai miếng lót dạ, lát nữa mới có sức dạo phố." Tô Khả Phuong gấp một miếng bánh gạo nếp lạnh đặt vào chén Giả Thị.

Không phải Tô Khả Phuong hẹp hòi không chịu gọi nhiều điểm tâm, mà nàng dự định mang Hạo Nhi đi ném thử những món khác, giờ ăn no, đợi lát nữa sao còn ăn được gì?

Hạo Nhi rất tự giác, ném thử một miếng bánh thạch anh đậu đỏ và một miếng bánh gạo nếp lạnh xong liền đặt thìa xuống, còn dư lại để phần cho Giả Thị và Tô Khả Phuong.

Từ quán trà ra, Tô Khả Phuong nắm Hạo Nhi đi vào tiệm may, đặt thợ may cho Hạo Nhi một bộ quần áo mùa hè, mặt khác lại mua mấy thước vải thô.

"Phuong Nhi, không năm không tết, mua quần áo làm gì?" Giả Thị lần nữa ý thức được cô em chồng nhà mình có khuynh hướng phá của, không thể không lên tiếng ngăn cản.

"Đại tẩu, sắp chuyển mùa rồi, mua mấy thước vải mỗi người chúng ta làm một bộ quần áo, bà bà muội và hai chú em chồng cũng có." Tô Khả Phuong không để ý Giả Thị ngăn cản lại chọn một thước vải thô in mây và một thước vải thô in hoa nhỏ.

Trước kia mỗi lần nàng dạo phố đều chỉ mua đồ ăn, đây là lần đầu tiên nàng dạo phố mua sắm đúng nghĩa đấy.

Bất kể là bà bà và hai chú em chồng, hay là cha nương ca tẩu nàng, mặc quần áo đều đầy miếng vá, giờ chỉ có thể mua vải thô, chờ nàng chân chính kiếm tiền, nàng sẽ mua cho bọn họ đồ tốt hơn nhiều."

Từ tiệm may ra, Giả Thị vội nói: "Phuong Nhi, sắc trời không còn sớm, mua nông cụ xong liền trở về đi."

Giả Thị lo lắng nàng lấy tiền mua nông cụ ra tiêu hết.

"Được ạ." Tô Khả Phuong nhìn ra ý nghĩ của đại tẩu, có chút buồn cười, nhưng không làm phật ý nàng ấy.

Tô Khả Phuong mua nguyên bộ nông cụ, mua xong mới phát hiện có tới mười mấy món, thùng tưới rau, thùng nước, còn có giỏ các loại chiếm diện tích lớn, dùng xe bò kéo cũng phải mất nửa xe.

Tô Khả Phuong nhờ tiệm nông cụ giữ nông cụ hộ, kéo Hạo Nhi bắt đầu đi dạo dọc theo đường cái.

"Phuong Nhi, sắc trời không còn sớm, chúng về nhà đi." Giả Thị lo nàng xài tiền bậy bạ, lên tiếng thúc giục nói.

"Đại tẩu, giờ chúng ta về cũng không kịp cơm trưa, ở đây ăn cơm nước xong xuôi rồi về." Tô Khả Phuong nói xong đi đến trước sạp bán hồ lô, mua cho Hạo Nhi một chuỗi.

Giả Thị đang chuẩn bị khuyên vài câu nữa, thì nghe chợ bán thức ăn bên kia truyền đến tiếng chiêng vang huyền ảo.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Giả Thị giật này mình, bế nhĩ tử lên chuẩn bị sẵn sàng để chạy trốn.

Tô Khả Phuong nghi ngờ nhìn về phía chợ bán thức ăn, sau đó thấy người đi trên đường đều chạy về phía đó liền kéo một phụ nhân lại hỏi: "Thím, xin hỏi bên kia đã xảy ra chuyện gì?"

"Tiểu cô nương, chuyện lớn như vậy mà ngươi không biết gì sao?" Hiển nhiên phụ nhân đối với chuyện Tô Khả Phuong hoàn toàn không biết gì cả cảm thấy bất ngờ.

"Thím, ta không phải người trên trấn." Tô Khả Phuong mỉm cười đáp.

"Trách không được!" Phụ nhân giật mình: "Thiếu gia Trương Gia phạm tội, bị địa bảo đại nhân phán đạo phố thị chúng ba ngày."

Triều đại này địa bảo giống như trưởng phường ở hiện đại, mặc dù không có chức quan, nhưng lại có thẩm quyền(*) thật.

Ánh mắt Tô Khả Phuong chợt lóe, hỏi: "Thím, nghe nói rất nhiều người phạm vào việc nhỏ đều có thể dùng tiền chuộc ra, vị Trương thiếu gia này bị phán án đạo phố khẳng định phạm chuyện không nhỏ đúng không?"

"Phuong Nhi, chuyện này không liên quan đến chúng ta, muội hỏi nhiều như vậy làm gì? Chúng ta mau trở về đi." Giả Thị nhủ mảy giạt vạt áo nàng, khuyên nhủ.

"Đại tẩu, muội hiểu kì nên hỏi một chút, không có gì đáng ngại." Tô Khả Phuong trấn an Giả Thị, sau đó lại nhìn phụ nhân kia.

"Cô nương, các ngươi là người ngoài trấn nên có khả năng không biết, tên Trương Kim Quý ở trên trấn đầy tiếng xấu, trên trấn chỉ cần là tiểu cô nương hay tiểu tửc phụ có chút tư sắc già đều muốn nhúng chàm, đặc tội không ít người, chiều hôm qua cũng không biết ai thả ra tiếng gió (lời đồn), già ta nhìn trộm nữ nhân nhà người ta bị bắt, sau đó náo loạn một phen, toàn bộ những người bị già ta trêu ghẹo đều đứng ra chỉ chứng già, Trương Kim Quý động phải thịnh nộ của dân chúng, địa bảo sao dám đồng ý để Trương Gia chuộc người?"

Hóa ra là như vậy!

Tô Khả Phuong nhếch môi cười nhẹ tới không thể thấy, xem ra sau này Triệu thúc thật sự không cần nàng lo lắng.

Thật ra trước đây nàng nói với Triệu Kính Tân rất nhiều phương pháp marketing hiện đại, bao gồm cả một ít binh thư, âm mưu quỷ kế lồng trong chuyện xưa tích cũ, không nghĩ tới ông lại có thể học và sử dụng linh hoạt như vậy.

Tô Khả Phuong cảm ơn phụ nhân kia, nói với Giả Thị: "Đại tẩu, sắp đến giờ cơm trưa rồi, chúng ta đưa Hạo Nhi đi ăn gì trước đã."

Đi dạo lâu như vậy, Hạo Nhi cũng mệt mỏi.

"Phuong Nhi, muội trông Hạo Nhi, tẩu đi mua mấy cái bánh bao lót dạ là được." Giả Thị nói xong liền muốn đi tới cửa hàng bánh bao.

"Đại tẩu ~" Tô Khả Phuong bắt đầu đi kéo nàng ấy lại, nói: "Khó lắm mới mang Hạo Nhi lên trấn chơi một lần, tẩu đừng làm mất hứng mà."

Tô Khả Phuong nói xong nắm tay Hạo Nhi đi tới một thực tử gần đó, Giả Thị thấy hai người đi xa, đành phải đi theo.

Nếu không phải đang ở trên đường cái, nàng ấy đã sớm mở miệng khiển trách nha đầu không hiểu chuyện này.

Thực tử không chỉ bán rượu, còn bán cơm trưa, giá cả so với những tiệm mì, tiệm sủi cảo kia đắt hơn chút.

Nhưng hôm nay Tô Khả Phuong vui vẻ, nàng cũng muốn Hạo Nhi vui vẻ hơn chút.

"Mấy vị khách quan, xin hỏi mọi người muốn ăn gì?" Tiểu nhị thực tử thấy mọi người ngồi xuống hết, mới nở nụ cười nghề nghiệp tiến lên hỏi.

"Tiểu nhị ca, món ăn chiêu bài của nơi này là gì?" Tô Khả Phuong cười dịu dàng hỏi.

"Nơi này của chúng ta có rất nhiều món ăn chiêu bài, lợn bò gà vịt tùy khách quan chọn lựa." Tiểu nhị toét miệng cười nói.

Nghe vậy, Tô Khả Phuong sợ ngây người, một đồng món không rõ ràng như vậy cũng gọi là món ăn chiêu bài?

Được rồi, trấn Đường Huyền chỉ là một trấn nhỏ hẻo lánh, nàng yêu cầu quá cao.

Tô Khả Phuong tự an ủi một chút rồi gọi nửa cân thịt bò kho, nửa con gà hầm, một bát canh cải, cộng thêm ba bát cơm.

Chẳng còn cách nào khác, nàng thật sự không biết cái thực tử Lý Hoàn này còn món gì để ăn?

Giả Thị khuyên Tô Khả Phuong không nên gọi món ăn đắt, nàng không nghe, sắc mặt Giả Thị đen xì.

"Đại tẩu, tẩu ăn thịt gà đi." Tô Khả Phuong nịnh nọt gấp một miếng thịt gà lớn vào bát Giả Thị, đùi gà gấp vào bát Hạo Nhi.

Giả Thị hung hăng lườm nàng một cái mới cầm đĩa lên, nhưng sau đó lại không nhúc nhích nhìn chăm chăm về phía sau lưng Tô Khả Phụng.

(*) Thẩm quyền: là quyền được thực hiện những hành vi pháp lý mà pháp luật giao cho một tổ chức hoặc một nhân viên nhà nước. Nói cách khác, thẩm quyền là quyền của một chủ thể nhất định, đó là khả năng mà pháp luật cho phép được thực hiện một công việc trong một lĩnh vực, một phạm vi nhất định. (Pháp luật)

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vì nữ nhi ra mặt

Phát giác được Giả Thị khác thường, Tô Khả Phụng theo tầm mắt của nàng ấy quay đầu lại nhìn.

"Phụng Nhi!"

Đột nhiên Giả Thị kinh hoàng quát to.

Tô Khả Phụng bị dọa quay đầu về: "Làm sao vậy, đại tẩu?"

Giả Thị vội vàng gấp một đĩa thịt bò kho vào chén nàng, cười khô khốc: "Không có việc gì, muối cũng ăn miếng thịt gà đi."

Tô Khả Phụng nhìn thịt bò kho trong chén mình, lại nghi ngờ nhìn đại tẩu nhà mình.

Thịt bò nhìn thành thịt gà luôn rồi, còn nói không có việc gì?

Thấy đại tẩu cúi đầu ăn cơm, Tô Khả Phụng lặng lẽ quay đầu lại nhìn, nhưng sau lưng nàng ngoại trừ hai chiếc bàn trống, không còn gì khác, không khỏi buồn bực.

Vừa rồi rốt cuộc đại tẩu thấy cái gì vậy?

Mãi đến khi cơm nước xong xuôi, từ thực tứ ra, Tô Khả Phụng vẫn thấy đại tẩu nhà mình nhú mày thật chặt, bộ dạng không yên lòng, nhìn không được hỏi: "Đại tẩu, rốt cuộc vừa rồi tẩu nhìn thấy gì vậy?"

"Nào có thấy gì? Chúng ta nhanh về nhà đi." Giả Thị nói xong một tay kéo nhi tử, một tay kéo Tô Khả Phụng đi tới tiệm nông cụ.

Tô Khả Phụng nhú mày, nhìn bộ dạng của đại tẩu cũng không còn tâm tình đi dạo nữa.

Tô Khả Phụng nhờ lão bán tiệm nông cụ giúp nàng gọi một chiếc xe bò, kéo nông cụ đến tiệm may lấy vải vóc mua lúc nãy lên xe bò, lại đến tiệm tạp hóa mua ít hũ tiêu, gia vị mới chạy về thôn Phong Quả.

Xe bò chạy được nửa đường Hạo Nhi mệt mỏi nên ngủ thiếp đi, Giả Thị bế thẳng bé lên.

Đến thôn, Tô Khả Phụng nhờ phu xe đưa Giả Thị và Hạo Nhi về Tô Gia trước rồi mới về Phó Gia.

Giả Thị và Hạo Nhi về nhà không bao lâu, Tô Bằng và Lư Thị cũng trở lại.

"Ôi, Hạo Nhi nhà ta đâu rồi?" Lư Thị vừa vào phòng liền hỏi cháu trai: "Nay thằng bé chơi có vui không?"

"Rất vui ạ, trên đường mệt quá nên ngủ thiếp đi, con mới ôm thằng bé về phòng." Giả Thị cười, rót nước để trước mặt hai người.

Tô Bằng thấy Giả Thị bộ dáng muốn nói lại thôi, không khỏi cau mày hỏi: "Đã có chuyện gì sao?"

Đứa con dâu này của ông cũng không phải người thiếu quả quyết, bộ dạng nàng ấy như vậy chắc chắn là có chuyện.

Giả Thị chần chờ một lát mới ngồi xuống ghế bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Cha, nương, con ở trên trấn nhìn thấy người rất giống lão đại Phó Gia."

"Phó Thần Hoàng quay trở lại?" Lư Thị mạnh mẽ đứng dậy vừa mừng vừa sợ kêu lên.

Giả Thị vội vàng kéo bà ngồi xuống ghế, thấp giọng nói: "Nương, trước nương đừng kích động, nương cũng biết con chỉ gặp qua lão đại Phó Gia một lần, con cũng không quá chắc chắn, việc này trước đừng để Phụng Nhi biết."

Lão đại Phó Gia rõ ràng nhìn thấy nàng ấy và Phụng Nhi, nhưng không cùng các nàng chào hỏi, việc này có chút kỳ quặc, cho nên Giả Thị mới cần

thận như vậy.

Nghe vậy, lòng mày Tô Bằng nhăn lại: "Con nói là hấn trở về trấn, nhưng lại không về Phó Gia?"

Lúc nói lời này sắc mặt Tô Bằng rất khó nhìn, Phó Thần Hoàng tình nguyện ở trên trấn cũng không về nhà, rốt cuộc hấn coi Phương Nhi nhà ông là cái gì?

"Cha, trước cha đừng nóng giận, con chỉ thấy sườn mặt, nhìn không rõ lắm." Giả Thị lại nói.

Trong lòng Giả Thị biết rõ mình không nhìn lắm, nhưng thấy hai người như vậy, nàng ấy lo lắng bọn họ tức giận thành bệnh, cho nên việc này vẫn chờ cha xấp nhỏ trở lại hẵng nói.

"Giả Thị, con thật sự không thấy rõ?" Lư Thị nửa tin nửa ngờ hỏi.

"Nương, con chỉ thấy sườn mặt, trên đời này người giống nhau rất nhiều, con nhìn nhầm cũng bình thường." Giả Thị cười trấn an nói.

"Con nói Phó Thần Hoàng tại sao phải bắt nữ nhi của ta như vậy? Đã đáp ứng cưới nữ nhi của ta, mà ngay cả khăn voan cũng không mở liền đi, khiến cho nữ nhi của ta trở thành trò cười. Sớm biết hấn là người như vậy, lúc đầu có chết nương cũng cản trở cuộc hôn nhân này." Lư Thị hốc mắt đỏ bừng.

"Nương, là con sai, con không thấy rõ đã nói lung tung, làm hại nương thương tâm khổ sở. Oán con, đều oán con!" Giả Thị vẻ mặt tự trách.

"Chuyện này không liên quan đến con, nương giận chính là thằng ranh con Phó Thần Hoàng kia, làm nhục nữ nhi của ta như vậy!" Lư Thị lau nước mắt đáp.

Tô Bằng nhều mày không nói, ông biết Giả Thị không phải người bán tên không đích, có thể nhắc với bọn họ việc này, chắc chắn là đã thấy rõ.

Khi đó ông cũng cảm thấy Phó Thần Hoàng là thanh niên không tệ, nếu không ông sẽ không đồng ý đề nghị của nhi tử đem Phương Nhi gả cho hấn, thật không nghĩ đến ông và nhi tử đều nhìn sai người.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng đứng lên, chấp tay sau lưng đi ra ngoài...

Tô Bằng đứng ở cửa Phó Gia, do dự không vào.

Đây là lần đầu tiên ông tới gặp thân gia, trước kia ông đối với nữ nhi hết sức thất vọng, nên cho rằng đem nàng gả đi liền xong việc, nhưng giờ trong lòng ông lại có chút hối hận.

"Thức, sao thức lại tới đây? Thức mau vào nhà ngồi đi ạ." Phó Thần Tường và Phó Nhậm Phi từ ruộng trở về, nhìn thấy Tô Bằng đứng ở cửa nhà mình, có chút giật mình.

"Ở ruộng về à?" Tô Bằng cười với hai người.

Diêu Thị nghe được tiếng nói ra mở cửa, nhìn thấy Tô Bằng cũng sững sốt, vội mời ông vào nhà: "Thông gia, vội ông vào, Phương Nhi đang ở phòng bếp nấu cơm tối."

Tô Bằng đứng ở trong sân nhìn quanh bốn phía, thấy sân quét dọn rất sạch sẽ, trong phòng chứa củi chất đầy củi lửa, khí trong lòng cũng thuận chút.

Như vậy mới giống nơi sinh hoạt chứ!

"Cha, sao cha lại tới đây? Con vừa nấu cơm tối xong, cha ở đây ăn nhé?" Tô Khả Phương bung món ăn từ phòng bếp ra, nhìn thấy cha mình có chút bất ngờ.

Người ta có câu vô sự không đáng điện tam bảo, đột nhiên cha ghé nhà, chẳng lẽ có chuyện gì?

Tô Khả Phương trầm nghĩ.

"Đúng vậy thức, thức ọ lại ăn cơm với nhà cháu." Phó Thần Tường cũng lên tiếng nín kéo: "Hôm trước đại tẩu nấu một vò rượu mọi người còn chưa uống thử, hôm nay cháu mời thức uống một chén được không ạ?"

"Được." Tô Bằng không từ chối, đi theo Phó Thần Tường vào sảnh phòng.

Diêu Thị vốn định tránh đi, Tô Bằng lên tiếng giữ bà ở lại.

Mới đầu Diêu Thị có chút do dự, nhưng Tô Bằng kiên trì, bà đành phải lưu lại.

Hôm nay Tô Khả Phương chỉ làm trứng hấp ruốc cá, đậu đũa rang thịt khô muối và một bát canh xương, Tô Bằng và Phó Thần Tường vừa uống vừa trò chuyện, Phó Nhậm Phi bới cơm mấy lần ăn xong liền về phòng.

Diêu Thị ung dung thong thả ăn cơm, nghe Tô Bằng nói chuyện nhà nông, chuyện trong thôn, rồi chuyện ruộng đất nhà ông với Phó Thần Tường.

Nói xong lời cuối cùng, đột nhiên lời Tô Bằng xoay chuyển như gió, hỏi Diêu Thị: "Bà thông gia, không biết con trai lớn của bà đi đâu? Bao giờ thì về?"

Mặt Diêu Thị và Phó Thần Tường cứng đờ, không cách nào nhìn thẳng ánh mắt tinh minh mang theo chất vấn của Tô Bằng.

Tô Khả Phuong cũng lấy làm kinh hãi, cha đây là vì nàng ra mặt mà tới?

Không phải cha cũng giống ca ca muốn nàng hoà ly với Phó Thần Hoàng chứ?

Tô Khả Phuong ngẫm lại cảm thấy rất không có khả năng, lấy tính cách của cha ông sẽ không làm như vậy.

Nói thật, nàng rất hài lòng với hiện tại, có tám gỗ là Phó Thần Hoàng chắn trước, nàng không cần lo lúc nào mình bị buộc gả cho nam nhân xa lạ khác, nên dù cha muốn nàng hoà ly, nàng sẽ không đáp ứng.

Thấy Diêu Thị và Phó Thần Tường không nói lời nào, sắc mặt Tô Bằng trầm xuống, nói như chém đinh chặt sắt: "Bà thông gia, ta là người nói đạo lý. Khi đó mối hôn sự này là người tình ta nguyện, do chính miệng Phó Thần Hoàng đáp ứng, nhưng hôm nay ngay cả cái bóng của hắn cũng không thấy, chuyện này là sao? Nếu các người và hắn có liên lạc thì nói với hắn, dù sao cái phòng này cũng không tròn, nếu hắn không dung được nữ nhi của ta, mối hôn sự này huỷ bỏ. Tô Bằng ta còn không đến mức không nuôi nổi nữ nhi!"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Mọi người bàn tán

Diêu Thị biến sắc, nói: "Ông thông gia, việc này là Hoàng Nhi nhà ta sai, nhưng Hoàng Nhi không hề có ý không dung Phuong Nhi, lần này thằng bé bắt đắc dĩ phải bỏ đi là do có nỗi khổ tâm, đến giờ chúng ta vẫn chưa liên lạc được với thằng bé. Thông gia, ta đảm bảo với ông, nếu có tin tức của Hoàng Nhi, ta nhất định sẽ bảo thằng bé trở về."

"Đúng vậy thúc, trước khi đi ca cháu còn bảo chúng cháu phải chiều cô đại tẩu thật tốt, ca cháu rất quan tâm đại tẩu." Phó Thần Tường yếu ớt hát đệm.

Cho tới nay đều là đại tẩu chiều cô cả nhà, mà không phải bọn họ chiều cô đại tẩu.

Tô Bằng nhìn Diêu Thị nửa ngày, nghiêm mặt nói: "Được, ta tạm thời tin tưởng mọi người, hy vọng mọi người có thể nhớ kỹ lời nói ngày hôm nay."

Thật ra Tô Bằng không phải thật sự hy vọng nữ nhi hoà ly với Phó Thần Hoàng, ông chính là nuốt không trôi cục tức này, hơn nữa ông cứ có loại cảm giác mình bị Phó Thần Hoàng lợi dụng.

Tiền Tô Bằng đi, sắc mặt Diêu Thị rất không tốt, Tô Khả Phuong cho rằng cha nàng chạy đến nhà hưng sư vấn tội, bà bà sẽ giận lây sang nàng, thật không nghĩ đến bà bà không nói gì mà trở về phòng, ngày hôm sau lúc nàng nhìn đã thấy sắc mặt bà bà như thường, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hi nộ không lộ, một lần nữa Tô Khả Phuong bái phục bà bà mình.

Tô Khả Phuong thừa dịp không lên trấn, đem mầm lúa giống trong không gian cấy xuống ruộng, sống hay chết nghe theo mệnh trời.

Dựa theo kế hoạch của mình, Tô Khả Phuong mua mảnh đất hoang cuối thôn, mời người dẫn nước sông, làm một hồ nước lớn.

Phó Gia vốn nằm ở cuối thôn Phong Quả, Tô Khả Phuong mua đất, đào hồ ở đây cũng dễ quản lý.

Vì tránh rắc rối, lúc nàng mua mảnh đất này cố ý mời mấy vị lão nhân đức cao vọng trọng trong thôn chứng kiến, đích thân đem bạc giao vào tay phụ thân Tô Bằng, ghi ở trương mục của thôn, tránh cho các hương thân nói cha làm việc thiên vị.

Tô Khả Phuong mời người mở hồ nước, đồng thời giúp nàng xây mấy cái chuồng bên hồ.

Mấy cái chuồng này nàng định dùng để nuôi heo, thêm một ít gà vịt, đến lúc đó phân và nước tiểu thải ra có thể thu lại làm phân bón ruộng.

Hành động của Tô Khả Phuong nhắc lên sóng gió trong thôn.

"Phuong Nhi từ khi nhặt về được cái mạng giống như hoàn toàn biến thành người khác vậy, chẳng những chịu khó, mà lá gan còn lớn."

"Đúng vậy, nuôi cá thôi không tính, nghe nói nàng còn muốn nuôi lợn và gà vịt đấy."

"Nàng biết nuôi sao?"

Các hương thân vô cùng hoài nghi.

"Nàng biết nuôi hay không ta không biết, ta chỉ biết mua lợn con, gà con và vịt con tốn không ít tiền." Có người nói.

"Gần đây Phó Gia càng ngày càng sống tốt, không phải thật sự giống như lời Phương Nhi kể, lão đại Phó Gia đi ra ngoài làm ăn đấy chứ?" Có người hỏi.

"Vậy thì khó nói."

"Lão đại Phó Gia ra ngoài cũng gần nửa năm rồi, kiếm được tiền gửi về thì cũng không có gì lạ."

"..."

"..."

Các hương thân nhiệt tình bàn tán, nhưng Tô Khả Phương không để ý đến mấy lời bàn luận đó. Chuồng bên hồ xây xong nàng liền tới nhà chuyên bán heo con trong thôn mua ba con heo về nuôi.

Làm xong mọi việc đầu đầy đã là chuyện của hơn mười ngày sau rồi, nhớ ra sắp đến ngày cả nhà Triệu Kính Tân xuất phát vào thành, nàng liền thu thập vài thứ đi lên trấn.

Đi gần nửa đường đến trấn Đường Huyền, Tô Khả Phương lại gặp âm hồn bắt tán Vương Thị trên đường, nhưng lần này không biết Vương Thị tiếc tiền xe, hay vì nguyên nhân gì khác, thế nhưng không ngăn xe bỏ lại, mà đi bộ về phía trấn Đường Huyền, nên Tô Khả Phương đến trấn trước Vương Thị một bước.

Tô Khả Phương thừa dịp Vương Thị còn chưa tới, đi dạo trên đường một vòng thấy không có người theo dõi mới tới Triệu Gia.

"Phương Nhi, cháu đến rồi!" Vợ chồng Triệu Kính Tân nhìn thấy Tô Khả Phương thì nhẹ nhàng thở ra: "Hai ngày nữa chúng ta phải vào thành, chúng ta cứ lo cháu không đến."

Tô Khả Phương mỉm cười: "Sao có chuyện đó được? Cháu có thứ tốt để hai người mang vào thành nữa."

Tô Khả Phương nói xong mở bao vải mình mang đến ra, từ bên trong cầm ra mấy cái hũ, giới thiệu từng hũ: "Đây là mắm tôm, có thể trộn com, làm gia vị, cũng có thể chấm giống như tương, đây là ruốc cá kim thương so với ruốc cá trắm cò ngon hơn nhiều, giá cũng đắt hơn ruốc cá trắm cò mấy lần..."

Tô Khả Phương đẩy mấy cái hũ đến trước mặt Triệu Kính Tân và Dương Xảo Lan, giới thiệu một lượt rồi nói giá tiền từng loại: "Triệu thẩm, những món này còn phải phiền toái thẩm mang vào thành giới thiệu để biểu cửu thẩm nếm thử, nhờ ông ấy hỗ trợ đề cử với lão bản tửu lâu."

"Phương Nhi, chuyện này còn cần cháu nhắc?" Triệu Kính Tân ý chỉ chiến đấu sức sôi nổi cười.

Lúc bắt đầu nói muốn vào thành, ông có chút thấp thỏm, lo lắng mình ở trong thành sẽ không có cách nào nuôi sống thê nữ (thê tử và nữ nhi), nhưng bây giờ thì khác, có Phương Nhi mạnh mẽ hậu thuẫn, ông đối với cuộc sống sau này vô cùng chờ mong.

"Còn nữa, hai hũ ruốc cá và mắm tôm này phiền thúc giúp cháu mang đến thư viện Từ Phong giao cho ca ca cháu."

Thời tiết nóng hơn, nên nàng cũng không nhờ mang hộ quá nhiều, dù sao nửa tháng nữa ca ca cũng sẽ nghỉ công về nhà.

Giao phó xong mọi chuyện, Tô Khả Phương hỏi: "Triệu thúc, Triệu thẩm, gã Trương Kim Quý có tới tìm hai người phiền toái không?"

Nghe vậy, Triệu Kính Tân liền cười trên nỗi đau của người khác: "Hiện tại Trương Gia gặp một đồng lớn phiền phức, làm gì có công phu nhảy ra mà tìm chúng ta phiền toái?"

"Chuyện thế nào ạ?" Tô Khả Phương hứng thú.

Dương Xảo Lan nở nụ cười giải hận: "Trương Gia sắp không ở nổi trấn Đường Huyền nữa rồi."

Thì ra nương tử Trương Kim Quý là bình dấm chua, Trương Kim Quý làm ra những chuyện kia bị mang đi giễu phở, sau khi về nhà còn bị nương tử gã lờ tay đánh vỡ đầu, dưới con nóng giận Trương lão phu nhân bỏ nàng dâu kia, nên hiện tại nàng dâu kia cả ngày ở cửa Trương Gia náo loạn.

Ngoại trừ nàng dâu kia, cửa hàng Trương Gia cũng bị người nhà của những nữ tử từng bị Trương Kim Quý làm nhục đập phá, hiện tại Trương Gia giống như chuột chạy qua đường.

"Xứng đáng!" Tô Khả Phương lạnh lùng nói.

"Đúng rồi, Phương Nhi, đây là tiền hàng đợt hai mấy ngày trước Vương Gia đưa, cháu đếm xem." Triệu Kính Tân đưa một túi bạc lớn cho nàng, lo lắng hỏi: "Phương Nhi, hai ngày nữa chúng ta vào thành rồi, đến lúc đó ai giúp cháu đưa hàng đến Vương Gia?"

Chọn người xong, ông cũng dễ dàng chào hỏi trước với Lữ quân sự.

"Triệu thúc, hôm nay cháu tới chủ yếu vì việc này." Tô Khả Phương mỉm cười, nói: "Triệu thúc, cháu muốn nhờ thúc đến chỗ buôn người giúp cháu mua mấy hạ nhân về."

Nàng đã nghe ngóng trước, ở nơi này mua tiểu nha hoàn và bà mụ tuổi khá lớn chỉ cần 4, 5 lượng bạc, mua nam tử cường tráng trẻ tuổi cũng chỉ cần 8 đến 15 lượng bạc.

Ở trên trấn ngoại trừ vợ chồng Triệu Kính Tân nàng không quen ai, nàng ở Triệu Gia chế biến ruốc cá nhờ có người phát hiện, nàng lo lắng một mình nàng ứng phó không được.

Thêm một người liền thêm một phần sức, nên nàng mới nghĩ đến việc mua người.

Mua hạ nhân, vẫn tự bán mình của bọn họ do mình giữ, cũng không lo lắng họ đem công thức chế biến ruốc cá tiết lộ ra ngoài, quan trọng nhất là có thể che dấu tai mắt của người khác.

Tô Khả Phương suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra biện pháp một mũi tên trúng mấy con chim này.

Mà chuyện mua người này nàng không tiện ra mặt, đành nhờ Triệu Kính Tân giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Gặp trộm trên đường

Triệu Kính Tân cân nhắc một lúc mới gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt, vốn thúc và Triệu thẩm cháu muốn đem nhà này để trên danh nghĩa của cháu, ngộ nhờ có chuyện cháu cũng tiện xử lý, nhưng lại lo lắng mang phiền toái tới cho cháu, nếu như cháu mua hạ nhân, không bằng để nhà này trên danh nghĩa của họ?"

Trong lòng Tô Khả Phương có chút chấn động, nàng nhìn vợ chồng Triệu Kính Tân, dừng một chút mới mỉm cười nói: "Triệu thúc, chủ ý này không tệ."

Mặc dù nói nàng sẽ không tham ngôi nhà này, nhưng vợ chồng Triệu Kính Tân không chút do dự đưa ra đề nghị như vậy, đối với nàng không có chút xíu đề phòng nào, loại tin tưởng vô điều kiện này khiến cho Tô Khả Phương vô cùng cảm động.

Hai chữ "Cám ơn" quá nông cạn, nàng ghi nhớ tín nhiệm của bọn họ trong lòng.

Tô Khả Phương nói đòi hỏi của mình về hạ nhân nàng cần mua cho Triệu Kính Tân, sau đó giao bạc cho ông.

"Lão gia, ông phải nhìn thật cẩn thận!" Dương Xảo Lan không yên lòng đi theo ra cửa dặn dò phu quân mình.

"Ta biết nặng nhẹ, nàng cứ yên tâm đi."

Phương Nhi muốn ông mua mấy người, việc này dù là đối với Phương Nhi hay bọn họ đều cực kỳ quan trọng, sao ông có thể chủ quan?

Đối với chuyện mua hạ nhân, Triệu Kính Tân rất thận trọng, ông đến chỗ buôn người đem tất cả nha hoàn, bà mụ và gã sai vặt đều nhìn kỹ, sau gọi vài đối tượng mình tương đối hài lòng lên trước đích thân hỏi họ vài vấn đề, nhưng không lập tức mua ngay.

Triệu Kính Tân đưa cho lão bản chỗ buôn người ít tiền thưởng liền trở về nhà, đem tình huống của mấy người ông nhìn trúng nói với Tô Khả Phương, để nàng định đoạt.

Tô Khả Phương trầm ngâm, đem tình huống của những người kia hỏi kỹ càng vài lần mới để Triệu Kính Tân quay lại chỗ buôn người mua người trở về.

Triệu Kính Tân mang về ba người, trong đó có một bà mụ 40-50 tuổi, một tiểu nha hoàn 12 tuổi và một nam tử khá cao lớn cường tráng hơn 20 tuổi.

Ba người này đều do lão bản chỗ buôn người mua từ nơi khác về, không còn thân nhân, không có người phải lo lắng vậy mới có thể an tâm lưu lại.

Tô Khả Phương quan sát ba người tỉ mỉ, đích thân hỏi vài vấn đề, sau khi nghe được câu trả lời chắc chắn của bọn họ Tô Khả Phương xem như hài lòng.

"Lữ thẩm đúng không? Từ nay về sau đối ngoại, cứ nói ngôi nhà này của thẩm, Húc Đông và Đông Mai là nhi nữ (con trai con gái) của thẩm, để hai người theo họ của thẩm đi." Tô Khả Phương nói với bà mụ kia.

Ở triều đại này, có nô tì trên danh nghĩa không thể có bất động sản, nhưng chỉ cần nhét ít tiền cho địa bảo, chút chuyện nhỏ này rất dễ giải quyết.

"Vâng, tiểu thư." Bà mụ họ Lữ gọi Húc Đông và Đông Mai, ba người cung kính hành lễ trước mặt Tô Khả Phương, cùng đáp ứng.

Vừa rồi lúc mua bọn họ xong Triệu Kinh Tân có nói qua Tô Khả Phuong mới là chủ tử của bọn họ, nên ba người ở trước mặt Tô Khả Phuong có chút nôm nớp lo lắng, e sợ lưu lại ấn tượng xấu hoặc chọc cho vị tân chủ nhân bất mãn, sẽ bị đuổi về chỗ buôn người.

Tô Khả Phuong hơi nhú mồm: "Về sau mọi người cứ gọi ta là Phuong Nhi đi."

Nếu như bị người có tâm nghe được xưng hô như vậy, còn không biết nháo ra chuyện gì.

Tô Khả Phuong nhìn ba người, ung dung thong thả nói: "Lữ thẩm, Húc Đông, Đông Mai, ở chỗ này của ta không có nhiều quy củ như đại hộ, ba người không cần động một chút lại quỳ xuống trước mặt ta, ta đối với ba người chỉ có một yêu cầu, đó chính là làm thật tốt phần công việc của mình, chỉ cần làm tốt, ta là sẽ không bạc đãi ba người."

Nói đến đây, Tô Khả Phuong hơi dừng một chút, thoải phong nhất chuyển (đổi lời, thái độ nhanh như gió), trầm giọng nói: "Nhưng, nếu bị ta phát hiện trong các người ai có hai lòng, vậy cũng đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt (thủ đoạn ngoan độc).

Sắc mặt Tô Khả Phuong hơi trầm xuống, ánh mắt thanh lãnh dao động trên mặt ba người, tự có một loại khí thế bất nộ tự uy (không giận mà uy).

Tiền lễ hậu binh rất cần thiết, nàng không thường ở trên trấn, ngộ nhờ trong ba người có một người sống ngoại tâm, đến lúc đó tổn thất nặng nề là việc nhỏ, nàng bị người khác hoài nghi mới là việc lớn.

Thật ra Tô Khả Phuong không quá lo lắng phuong pháp chế biến ruốc cá và chao cá lắng bị tiết lộ ra ngoài, bởi vì nguyên liệu gia vị bên trong là do khiếp trước nàng suy nghĩ, làm và thử nghiệm rất nhiều lần mới hoàn thành, người bình thường khó mà bắt chước được, cái nàng lo lắng là đề Vương Thị hoặc người Trương Gia để mắt đến nơi này, nếu lúc đó ba người không đồng lòng, sẽ mắc phải sai lầm.

Nhìn Tô Khả Phuong lúc này, vợ chồng Triệu Kinh Tân đều giật mình, trước kia sao bọn họ không phát hiện ra Phuong Nhi còn có một mặt uy nghiêm như vậy?

"Xin nghe theo tiểu thư dạy bảo!" Ba người Lữ Thị trầm miệng một lời.

"Không phải kêu ba người gọi Phuong Nhi sao, tại sao lại gọi tiểu thư rồi?" Triệu Kinh Tân thay ba người này sốt ruột.

"Thôi, cứ để họ từ từ thôi." Tô Khả Phuong nhìn ra ba người câu nệ, cũng không cưỡng bách bọn họ lập tức đổi giọng.

Vì hòa hoãn không khí, Dương Xảo Lan cười nói: "Lữ tâu tử, nói đến bà và Lữ quán sự phòng bếp Vương Gia cùng họ đấy, thật là trùng hợp."

"Thật đúng như vậy!" Nghe nương tử mình nhắc, Triệu Kinh Tân cũng kinh ngạc nở nụ cười: "Thế càng tốt, ngày mai ta mang Húc Đông đi gặp Lữ quán sự, nói không chừng Lữ quán sự vừa nghe các người cùng họ, càng dễ bụng giới thiệu sinh ý tốt cho chúng ta đấy."

Húc Đông chính là nam tử Triệu Kinh Tân mua về, hần mặt chữ điền, tướng mạo bình thường, là kiểu người rất khó vừa nhìn là nhận ra.

Họ "Lữ" cũng không phải họ gốc của hần, nhưng hần chỉ là nô tài, được chủ nhân mua thì nên nghe theo chủ nhân, giờ tiểu thư ban hần họ "Lữ", tất nhiên hần không có gì oán hận.

Nghe Triệu Kinh Tân nói, Húc Đông điềm tĩnh cười: "Nghe Triệu thúc."

Tô Khả Phuong nhìn thoáng qua Húc Đông, nói: "Cũng được, hai ngày này Triệu thúc giúp cháu đem chuyện sinh ý Vương Gia giao lại cho Húc Đông."

Húc Đông thoát nhìn rất cơ trí, tính tình cũng không nóng nảy, ấn tượng đầu tiên của Tô Khả Phuong đối với hần rất tốt, chỉ mong sau này không khiến nàng thất vọng.

"Triệu thẩm, hai ngày này thẩm cũng giúp cháu dạy Đông Mai và Lữ thẩm cách chế biến ruốc cá và chao cá lắng, nhưng đừng làm quá nhiều, thời tiết nóng thế này rất dễ hỏng." Tô Khả Phuong lại nói với Dương Xảo Lan.

"Không thành vấn đề."

"Phuong Nhi, buổi chiều thúc đưa Lữ thẩm tới chỗ địa bảo làm đảm bảo đem nhà ghi trên danh nghĩa của bà ấy." Triệu Kinh Tân lại nói.

Tô Khả Phuong mỉm cười: "Chuyện này Triệu thúc sắp xếp là được."

Ăn cơm trưa xong, Tô Khả Phuong mang theo ba văn tự bán mình rời Triệu Gia.

Vừa rời khỏi Triệu Gia, Tô Khả Phuong liền thấy bóng dáng Vương Thị.

Đáy mắt Tô Khả Phuong thoáng loé lên không kiên nhẫn rồi biến mất, xoay người đi về phía chợ bán thức ăn.

Tô Khả Phuong không vào chợ mua rau mà mua luôn một bó cải xanh của một lão nông bán hàng bên đường cái.

Tô Khả Phuong trả tiền xong chuẩn bị đến quầy thịt mua thịt, đúng lúc này, một người đi bên cạnh đụng vào người nàng, sau đó xoay người bỏ chạy.

Lòng cảnh giác của Tô Khả Phương rất mạnh, lập tức đưa tay sờ áo túi, ngay sau đó mặt nàng biến sắc, la lớn: "Ăn trộm!"

Thấy tên ăn trộm kia đã chạy ra rất xa, Tô Khả Phương không hề nghĩ ngợi đuổi theo.

Vương Thị theo sát sau lưng Tô Khả Phương thấy thế, trong lòng vui vẻ, đuổi theo Tô Khả Phương.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ai tính kế?

Tên ăn trộm kia có lẽ là kẻ cắp chuyên nghiệp, hoặc lo lắng có người nhiệt tâm giúp Tô Khả Phương, vội vàng chạy về phía ngoài trấn ít người qua lại.

Dù sao Tô Khả Phương cũng là nữ tử, cộng thêm tố chất cơ thể này vốn không tốt, nên rất nhanh mất dấu tên trộm.

Trong túi còn khoảng 100 văn tiền, đây đều là tiền mồ hôi nước mắt của nàng, không thể tiện nghi cho lũ trộm cắp được.

Có khả năng tên trộm cũng đã chạy mệt rồi, Tô Khả Phương tiếp tục chạy không bao lâu liền thấy gã đang ngồi xỏm thở dốc lấy hơi.

Tên trộm thấy Tô Khả Phương đuổi theo không bỏ, trong miệng không biết mắng câu gì, lại chạy tiếp.

Tô Khả Phương nhìn, tên trộm kia đã chạy cách nàng hơn ba trượng, nên nàng không có cách nào dùng ý niệm trùng trị gã, đành phải dồn hết sức đuổi theo.

Tiên sư mày, đội lạt nữa bà đây nhất định sẽ cho mày đẹp mặt!

Tô Khả Phương một không thờ nổi, nhưng không nguyện ý từ bỏ 100 văn tiền kia.

Tô Khả Phương bất tri bất giác đuổi theo thật xa, đợi sau khi nàng phục hồi tinh thần lại ngửi được sau lưng có cái gì đó không bình thường.

Đột nhiên nàng dừng bước, không hề báo trước xoay người lại.

Lúc này xoay người, vừa hay nhìn thấy một bóng dáng màu xám vội vàng trốn vào bụi cỏ bên cạnh.

Một đạo quang mang lướt qua đáy mắt Tô Khả Phương, bên môi nàng gợi lên một nụ cười đầy thâm ý, xoay người tiếp tục đuổi theo tên trộm.

Chỉ có điều nàng không nóng nảy giống vừa rồi.

Lại chạy mấy trăm thước, Tô Khả Phương thoáng nhìn tên trộm đang cách xa nàng chui vào trong một bụi cỏ đại.

Chờ đến gần, Tô Khả Phương vạch bụi cỏ ra phát hiện, bên trong còn mấy gian nhà đắp bùn đồ nát, vừa này bởi vì khoảng cách quá xa và cỏ dại mọc quá cao nên nàng không nhìn thấy.

Tô Khả Phương nhìn dấu vết cỏ dại bị dẫm lên trên mặt đất, nụ cười trên môi đậm hơn, nhưng đáy mắt lại là một mảnh băng giá.

Tính kế nàng?

Ngược lại nàng muốn xem bọn chúng có khả năng này hay không!

Tô Khả Phương theo hướng đám cỏ dại bị dẫm rón rén đi vào trong, lúc đi qua vào gian nhà đắp bùn đầu tiên, ánh mắt nàng khẽ động, lách mình trốn vào đó.

Tên trộm có ý dẫn nàng tới đây, chắc chắn sẽ không dẫn nàng đến gian nhà đầu tiên, bởi khoảng cách từ đây ngoài rất gần, nàng dễ dàng chạy thoát.

Nhưng tên trộm không ở gian nhà này, không có nghĩa nàng không thể dẫn gã tới.

Tô Khả Phương đến gần sát cửa, lặng lẽ lấy dao khắc từ trong ngực ra nắm trong tay, đôi mắt hạnh chăm chú nhìn chằm chằm cửa ra vào, toàn thân dâng lên đề phòng.

Tô Khả Phương đang ở đây chờ tên trộm tự chui đầu vào lưới, bất thành linh một bóng đen phá thùng nóc nhà rơi vào trong phòng.

Thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện dọa Tô Khả Phương thiếu chút nữa hét lên, cũng may nhớ ra đây là thời khắc sống còn nàng mau chóng ổn định tinh thần,

ánh mắt nàng xiết chặt, dao khắc trong tay không hề nghỉ ngơi mà đâm về phía người áo đen.

Ai ngờ người áo đen kia sớm có phòng bị, một phát bắt được cổ tay nàng, đánh tan lực đạo của nàng, đem nàng bức đến góc tường.

"Thật đúng là tàn nhẫn!" Người áo đen kéo khăn che mặt xuống, buông mi nhìn nàng, đáy mắt mang theo vài phần chế nhạo, lại mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Hạng Tử Nhuận?!

Tô Khả Phuong không dám tin tròng lớn hai mắt nhìn người gần trong gang tấc.

Sao hắn cũng ở đây?

"Thế nào, hơn nửa tháng không gặp liền coi như không quen biết sao?" Đôi mắt ung thâm thuy của hắn nhìn nàng không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì.

"Huynh... Huynh sao lại ở đây?" Thật lâu sau Tô Khả Phuong mới tìm về giọng nói của mình.

Từ thế này quá mập mờ, Tô Khả Phuong tính toán muốn rút tay về cách xa hắn, nhưng Hạng Tử Nhuận không có ý buông nàng ra.

"Cô tới nơi này làm gì?" Hạng Tử Nhuận hỏi vặn lại nàng.

"Túi tiền của ta bị trộm, ta đuổi theo tên trộm tới đây." Nàng hơi nhú mày, không được tự nhiên nghiêng mặt, kéo dần khoảng cách của hai người: "Huynh buông ta ra trước!"

Bởi vì nàng còn đang chờ tên trộm quay lại, nên dè dặt giọng nói, cũng không dám tạo tiếng động quá lớn.

Hạng Tử Nhuận nhướn mày kiểm, thấp giọng nói: "Trộm? Cô nói tên ngu ở sát vách kia à?"

Tô Khả Phuong giật mình nhìn hắn, thử thăm dò: "Huynh... Đánh gã ngất xỉu rồi?"

Hạng Tử Nhuận không nóng không lạnh nhìn nàng.

Nếu hắn biết đó là trộm, còn trộm tiền của nàng, vừa rồi sẽ không đơn giản chỉ đánh gã bất tỉnh như vậy.

Đột nhiên, Tô Khả Phuong nghe bên ngoài truyền đến tiếng động tạt tạt tác tác, vội thấp giọng nói: "Huynh buông ta ra trước!"

"Không buông!" Hắn tiến đến gần tai nàng nói như chém đinh chặt sắt.

Tô Khả Phuong sửng sốt, sao nàng cảm thấy hôm nay Hạng Tử Nhuận có chút lạ, nhưng lạ ở chỗ nào nàng lại không nói rõ được.

Nàng có không thời gian truy đến cùng, nghe tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng gần, nàng theo bản năng nhìn ra ngoài, trong lòng có chút gấp gáp.

"Vì sao cô không giữ lời?" Hạng Tử Nhuận giống như không thấy nàng gấp gáp, lại hỏi.

"Huynh đang nói gì thế? Sao ta nghe không hiểu." Tô Khả Phuong nhướn mày nhìn hắn, gặng gịu nói: "Giờ ta đang có việc gấp, huynh buông tay ta ra trước. Có chuyện gì đợi lát nữa chúng ta lại nói, được không?"

Tô Khả Phuong có chút tức giận, nàng cố ý giả bộ bị tên trộm kia dẫn đến đây chính là để xem bọn chúng muốn làm gì mình, thuận tiện cho bọn chúng một bài học, Hạng Tử Nhuận không đi, nàng sẽ thất bại trong gang tấc.

"Cô rõ ràng nói sẽ mang cơm đến cho ta, vì sao không đến?" Ánh mắt thâm thuy nhìn thẳng vào đáy mắt nàng.

Ặc ~

Tô Khả Phuong ngây ngẩn cả người.

Hắn cố ý chạy đến tìm mình hưng sư vấn tội(*) sao?

"Không phải huynh nói quen ăn sống rồi sao? Ta cần gì phải vẽ vờ thêm chuyện."

Nghĩ tới mình đã quyết định cách xa người này, Tô Khả Phuong chớp mắt ổn định tâm thần, thản nhiên nói.

Lúc này, nàng nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng đi qua gian nhà đầu tiên, không dừng lại mà đi về phía căn nhà thứ hai, hơi thở cũng bình ổn lại.

Nàng bỗng dưng lạnh nhạt khiến Hạng Tử Nhuận hơi nhú mày, tay đặt lên eo nàng, buộc nàng nhích lại gần mình.

Động tác của hắn vượt quá dự kiến của Tô Khả Phuong, nàng nổi giận.

Trong mắt nàng bốc lửa, nhưng chỉ có thể thấp giọng trách mắng: "Hạng Từ Nhuận, ta luôn coi huynh là bạn bè, huynh lại đối xử với ta như vậy? Nam nữ thụ bất thân, huynh muốn phá hủy cuộc đời ta sao?"

Ở thời điểm khó khăn nhất hần từng giúp đỡ nàng, nàng cảm kích hần, có lẽ còn có chút động tâm, cho nên ở nơi rừng sâu không có người ra vào, nàng đem "Nam nữ thụ bất thân" vứt qua một bên coi hần như bằng hữu khoái trá ở chung, lẽ nào hần vì vậy mà xem thường nàng, cho rằng nàng là loại nữ nhân có thể tùy tiện khinh bạc, tùy tiện ôm ấp ắp ắp?

Nghĩ đến điều này Tô Khả Phuong vô cùng tức giận và thất vọng.

Không nghĩ tới hần lại là người như vậy!

Thật ra Hạng Từ Nhuận chỉ định trêu chọc nàng, không nghĩ tới lại làm nàng tức giận như vậy, lực tay nói lỏng, nhưng không buông nàng ra, mà nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tựa chắc chắn, lại như thử thăm dò: "Cô không mang đồ ăn cho ta, có phải đang tránh ta hay không?"

"Huynh nói không sai, đúng là ta đang tránh huynh!" Tô Khả Phuong không né tránh, mà ngược mắt nhìn thẳng hần, cười lạnh hỏi vặn lại: "Ta là phụ nữ có chồng, ta tránh hiềm nghi có gì sai sao?"

Nghe vậy, đôi mắt sắc bén của Hạng Từ Nhuận ôn hòa hơn, mang theo vài phần vui vẻ nói: "Không sai!"

Trong lòng Tô Khả Phuong không hiểu sao có chút đau lòng, cắn răng nói: "Vậy huynh còn không đi nhanh lên?"

"Từ khi cô đáp ứng đưa cơm cho ta." Hần nhìn nàng, khóe môi hơi cong lên.

(*)Hung sư vấn tội: là phát động (dẫn) quân đội đến để lên án, hỏi tội của đối phương. Nó còn chỉ việc, khi một người tức giận tập hợp một đám người đi tới trước cửa chất vấn và "xử lý" đối thủ.

Cụm từ này có xuất xứ từ thời nhà Tống, trong cuốn 25 tác phẩm "Mộng Khê bút đàm" của nhà bác học Thảm Quát: "Nguyên Hạo cải nguyên, đề ra y quan lễ nhạc, ra lệnh cho cả nước phải dùng Phiên thư, Hồ lễ, tự xưng tên nước là Đại Hạ. Triều đình hung sư vấn tội."(Wiki)

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Bắt chẹt Tô Khả Phuong

"Huynh nói tránh hiềm nghi không sai sao còn bắt ta đưa cơm cho huynh?" Quả thật Tô Khả Phuong không thể nào hiểu được não người này đi đường vòng kiểu gì?

"Đó cũng tùy từng người mà khác nhau." Độ cong trên môi hần không ngừng mở rộng, ngay cả đáy mắt cũng tràn đầy ý cười.

Nghe lời này, mặt Tô Khả Phuong trầm xuống.

Hần biết rõ nàng đã gả cho người khác còn nói ra những lời này, ở trong mắt hần, nàng thật sự là loại nữ nhân tùy tiện?

Tô Khả Phuong chưa kịp che giấu biểu tình của mình, trán đã truyền đến một trận đau đớn.

"Nghĩ gì thế?" Hạng Từ Nhuận tức giận nói.

"Huynh làm gì vậy?" Tô Khả Phuong che trán trừng hần.

Dám búng trán nàng!

Hạng Từ Nhuận nhún mày: "Ai bảo cô suy nghĩ lung tung?"

"Huynh biết ta đang suy nghĩ gì chắc?" Tô Khả Phuong không chịu yếu thế rống lên.

"Cô nghĩ gì đều viết lên mặt, ta không biết cũng khó!" Hạng Từ Nhuận cười trêu tức, sau đó nghiêm mặt nói: "Không phải như cô nghĩ, không cho phép nghĩ lung tung bậy bạ."

Chẳng biết tại sao, Hạng Từ Nhuận vừa dứt lời, Tô Khả Phuong cảm thấy bầu không khí xung quanh bỗng trở nên áy náy, nhưng nàng không cho phép mình nghĩ nhiều, vừa đẩy hần ra vừa nói: "Huynh vẫn nên đi nhanh lên đi, đừng làm hỏng chuyện của ta!"

"Cần ta giúp một tay không?" Hần buông mi hỏi.

Tuy rằng quen biết không lâu, nhưng Hạng Tử Nhuận có thể nhận ra nàng là người mạnh mẽ độc lập, nếu mình không thông qua sự đồng ý của nàng đã tùy tiện nhúng tay vào việc này, nói không chừng sẽ dẫn ra lửa giận của nàng.

"Cảm ơn huynh có ý tốt, nhưng việc này tự ta có thể giải quyết!" Nàng mỉm môi đáp.

Quả nhiên! Mây kiếm của Hạng Tử Nhuận nhả lại.

Hon nữa, nha đầu này còn cố ý muốn tránh xa hần.

"Vậy được, giờ ta đi!" Hạng Tử Nhuận cười không để ý nhắc nhở: "Nhưng nhớ phải mang com cho ta."

Nói xong, không đợi Tô Khả Phụng đáp lại, bóng dáng liền biến mất trước mặt nàng.

Người này không phải là vì chuyện đưa com mà cố ý tìm tới đây chứ?

Tô Khả Phụng nghi hoặc nhìn nóc nhà.

Cùng lúc đó, bóng dáng màu xám ban nãy vốn đang đi thẳng về phía trước đột nhiên nghe tiếng động từ gian nhà đầu tiên truyền đến, không khỏi dừng bước, nhỏ giọng lầm bầm: "Không phải đã nói là gian nhà trong cùng sao?"

Ngẫm nghĩ, bóng dáng màu xám kia xoay người, thận trọng trở về, đi tới gian nhà đầu tiên, bà ta thò đầu vào trong định nhìn thử.

Nào biết bà ta vừa thò đầu, trước mắt liền tối sầm, người bị trùm bao vải to.

"Ai?! Ai?!" Giọng nói khinh hoảng từ trong bao vải truyền ra.

Hóa ra là Vương Thị!

"Tô Khả Phụng, là ngươi phải không? Phải không?" Vương Thị bối rối hoảng loạn muốn kéo bao vải trùm trên người mình xuống, nhưng làm cách nào cũng kéo không ra.

Tô Khả Phụng cười lạnh, hơi chuyển động ý nghĩ, trong tay xuất hiện một cây gậy gỗ đào, không hề nghĩ ngợi liền đánh lên người Vương Thị.

Động tĩnh kia là nàng cố ý tạo ra, chính vì muốn dẫn Vương Thị qua đây, không nghĩ tới lão bà này dễ dàng mắc câu như vậy.

Mặc kệ Vương Thị muốn tính kế năng thế nào, trước đánh một trận rồi lại nói.

Đương nhiên, nàng là sẽ không đánh vào đầu và mặt, mỗi gậy của nàng đều đánh về phía bụng bà ta.

Vương Thị bị đánh cho gào khóc kêu to, còn gọi thẳng tên Tô Khả Phụng, sau mãi không nghe thấy Tô Khả Phụng đáp, lại hô: "Đại Thạch... Có phải ngươi không muốn chia tiền nên định đánh chết ta?"

Gậy gỗ trong tay Tô Khả Phụng hơi dừng lại, thì ra tên trộm gọi là Đại Thạch.

Tô Khả Phụng chần chờ, khiến Vương Thị nghĩ mình đoán trúng, không khỏi tức giận, miệng nằn to: "Đại Thạch, ngươi là đồ qua sông đoạn cầu, tính trũng lên nào! Nếu không phải là lão nương đem chuyện Phó Gia nuôi cá chăn heo nói với ngươi, làm sao ngươi biết tiêu tiền nhân Tô Khả Phụng có tiền?"

"Rõ ràng nói bắt nàng lấy ra 10 lượng bạc, hai chúng ta chia đều, giờ ngươi lại muốn nuốt một mình."

"Đại Thạch, ngươi lòng dạ hiểm độc, đồ chó chết! Ngươi chết không yên lành..."

Ha hả, hóa ra là bắt chết!

Tô Khả Phụng cười tức giận, gậy gỗ trong tay hung ác rơi xuống.

Bắt chết nàng?!

Vậy phải xem bà ta có thể giao nổi đại giới này hay không.

Vương Thị kêu khóc còn không quên nguyên rủa Đại Thạch, cuối cùng Tô Khả Phụng đánh mệt, trực tiếp hướng ột bà ta cho một gậy.

Cây gậy gỗ đào này rất hợp tay, vừa gõ liền choáng!

Trước có chủ tớ Trương Kim Quý, sau có Vương Thị, nàng gỡ người sắp gỡ ra tâm đắc luôn rồi.

Tô Khả Phụng mở túi, trói Vương Thị tề xiu lại, sau đó kéo tên trộm Đại Thạch tới trói chung một chỗ, xong đầu đuôi nàng trở về Triệu Gia, kêu Húc

Đồng đến địa bảo bảo án.

Hơn nửa canh giờ về sau, Húc Đông sắc mặt cổ quái trở về Triệu Gia.

Đang uống nước Tô Khả Phuong phát hiện sự khác thường của hắn, thuận miệng hỏi: "Không phải là Vương Thị và tên Đại Thạch kia chạy mất chứ?"

"Không... Không chạy." Húc Đông mặt đỏ hồng.

"Vậy có chuyện gì?" Đang thu dọn đồ đạc Dương Xảo Lan cũng phát hiện Húc Đông không thích hợp, buông việc trong tay xuống hỏi.

Lại dám nghĩ bắt chẹt Phuong Nhi!

Vừa rồi nếu không phải Phuong Nhi ngăn cản, nàng đã bảo lão gia lại tới đánh thêm mấy côn.

"Cái kia... Cái kia, vừa rồi ta còn chưa đi tới địa bảo, đã thấy bọn họ mang người vội vã chạy ra ngoài trấn, đằng sau còn rất nhiều người theo xem náo nhiệt, ta liền đi theo xem có chuyện gì..."

Nói đến đây, mặt Húc Đông đã đỏ như tôm luộc, hắn dừng một chút, cúi đầu nói: "Lúc ta theo tới chỗ gian nhà bị phá kia, nhìn thấy..."

Húc Đông hít thở sâu một hơi, bộ dạng không thèm đếm xỉa lớn tiếng nói: "Nhìn thấy Vương Thị và Đại Thạch đang làm chuyện cầu thả!"

"Phốc ~~~" Tô Khả Phuong phun hết nước trong miệng ra.

Làm chuyện cầu thả?!

Tô Khả Phuong không thể tưởng tượng nhìn Húc Đông, lại nhìn thần sắc cổ quái của Dương Xảo Lan, đột nhiên cười lớn.

Dương Xảo Lan nhin không được, cuối cùng cũng ôm bụng cười theo.

Đông Mai đã sớm đỏ mặt tránh vào phòng bếp, mà Lữ thẩm thì mặt không đổi sắc ngồi xồm ở sân lọc da cá.

"Lấy tuổi của Vương Thị có thể làm nương của Đại Thạch rồi, vậy mà gã có thể hạ miệng được?" Tô Khả Phuong thật vất vả mới dừng cười, chép miệng nói.

Nàng vừa nói xong, Dương Xảo Lan lại nhin không được cười ha hả.

"Ta nhìn bọn chúng giống như bị người khác hạ thuốc." Chờ hai người cười ngừng, Húc Đông nói thêm.

"Chắc chắn là bọn chúng còn đắc tội người khác!" Dương Xảo Lan đáp.

Phuong Nhi nói đã trối bọn chúng, nếu không có người cố ý muốn bọn chúng xấu mặt, sao bọn chúng có thể giấy dựa?

"Chuyện này không phải không có khả năng, Đại Thạch nguyên bản là một kẻ cấp chuyên nghiệp, cũng không biết tại sao Vương Thị lại thông đồng chung một chỗ với gã?" Húc Đông đem chuyện mình nghe được nói cho Tô Khả Phuong.

Nghe vậy, Tô Khả Phuong có chút trầm tư.

Là Hạng Tử Nhuận sao?

"Không cần biết là ai giúp chúng ta, trải qua việc này, Vương Thị chắc không còn mặt mũi quang minh chính đại ra đường, Phuong Nhi không cần lo lắng bị bà ta theo dõi nữa."

Chuyện Vương Thị, Tô Khả Phuong đã nói qua với vợ chồng Triệu Kính Tân, nên Vương Thị xảy ra chuyện như vậy, Dương Xảo Lan một chút cũng không đồng tình với bà ta.

Nghe Dương Xảo Lan nói, Tô Khả Phuong khẽ mỉm cười.

Triệu thẩm nói đúng, không cần biết là có người giúp mình hả giận, hay là do Vương Thị và Đại Thạch làm quá nhiều điều ác mới gặp báo ứng, tóm lại đoạn thời gian tới đây nàng sẽ thanh tĩnh hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đào trộm đậu phộng

Trước khi về nhà Tô Khả Phương ghé chợ mua ít đồ ăn, lại mua thêm 20 con gà con và 20 con vịt con.

Trở về thôn, nàng đem gà con và vịt con xua đến chuồng bên hồ nước trước, rồi từ không gian lấy ra hơn trăm đầu cá bột nước ngọt thả vào hồ nước.

Đào mất, vợ chồng Triệu Kinh Tân đã vào thành mấy ngày, Lữ quản sự Vương Gia dẫn cho nàng mấy cọc sinh ý, Tô Khả Phương kêu Húc Đông đem phần trăm đã nói trước đó đưa qua cho hắn, còn tặng thêm hai hũ ruốc cá, Lữ quản sự cao hứng cười không khép nổi miệng.

Đương nhiên, Lữ quản sự không biết chủ nhân chân chính sau màn là Tô Khả Phương, mà cho rằng Húc Đông và Triệu Kinh Tân là thân thích.

Thấy sinh ý với Vương Gia không vì Triệu Kinh Tân chuyển vào thành mà phát sinh biến cố, Tô Khả Phương chuyên tâm chăm sóc gà vịt, nuôi heo.

Hôm nay, nàng đang đứng bên hồ cho cá ăn, thì thấy Thủy Sinh thăm mặt mày vui vẻ đi tới.

"Thấm, sao thăm lại tôi đây?" Tô Khả Phương ném hết thức ăn cho cá trong tay vào hồ, rồi vội đón bà.

"Ngày Đại Trụ thành thân quyết định rồi, thăm tôi đưa kẹo mừng cho cháu." Thủy Sinh thăm mặt mày hớn hớn lấy trong giỏ xách ở cổ tay ra một bao đường nhét vào tay Tô Khả Phương, nói: "Hôn lễ định vào ngày 12 tháng sau, Phương Nhi cháu nhất định phải đi đấy nhé."

"Vâng ạ, cháu nhất định đi!" Tô Khả Phương cười nói.

"Quyết định như vậy nhé!" Thủy Sinh thăm nói xong liền muốn đi: "Còn mấy nhà chưa phát kẹo mừng, thăm đi trước."

"Thăm, thăm đợi cháu một lát."

Tô Khả Phương bảo bà chờ một lát, trở lại bờ hồ, vớt lên một con cá trắm cỏ khoảng năm sáu cân dùng dây cỏ cột chắc rồi đưa cho bà: "Thăm, con cá này thăm mang về ném thử."

Lúc nàng thả cá bột thuận tiện thả luôn một chút cá lớn vào hồ, để nhờ nàng đi vắng không có nhà bà bà và hai chú em chồng cũng không đói bụng.

"Không được, không được, cháu cầm lên trần mà bán lấy tiền đi." Thủy Sinh thăm nghe mọi người nói qua Tô Khả Phương nuôi cá dự định để bán lấy tiền, nào dám nhận.

"Thăm cứ cầm đi, bán lấy tiền cũng không kém một con như vậy." Tô Khả Phương đem dây cỏ treo vào ngón tay của bà, nói: "Dạo này cháu hơi bận, qua mấy ngày nữa cháu sẽ đến nhà thăm chơi."

Thời gian này Thủy Sinh thăm cho Phó Gia không ít rau xanh, lần trước còn nói cho mượn hạt giống đậu phộng để nàng nhận, sau đó nhất định không chịu lấy tiền, trong lòng Tô Khả Phương vẫn luôn nhớ kỹ.

Thủy Sinh thăm chân chờ giây lát, mới ngượng ngùng xách cá đi.

Cho cá ăn xong, Tô Khả Phương mang theo đao bở củi lên núi, định chặt chút cành cây để vây một khu cho gà vịt hoạt động.

Vây hàng rào thì cây nào cũng dùng được, nàng rất nhanh đã chặt xong.

Đúng lúc nàng chuẩn bị xuống núi, đột nhiên Hạng Tử Nhuận lại từ trên trời giáng xuống.

"Com đâu?" Hắn nhìn nàng, lời ít mà ý nhiều hỏi.

Tô Khả Phương giật khốe miệng, tức giận nói: "Huynh là khát cái à?"

Vừa thấy nàng liền muốn com!

"Com đâu?" Hắn kiên nhẫn hỏi lại.

Tô Khả Phương không thèm để ý hắn, đem củi công lên lưng liền xuống núi.

Tô Khả Phương tưởng rằng Hạng Tử Nhuận sẽ cản nàng, lòng đang cân nhắc phải làm sao thoát thân, ai ngờ hắn không nói gì mà lấy một nhánh cây đưa tới trước mặt nàng.

Vừa nhìn, Tô Khả Phương mừng rỡ như điên đem củi trên lưng bỏ xuống đất, đưa tay đoạt lấy nhánh cây: "Nhánh cây lim tơ vàng (cây kim tơ nam) ở đâu ra vậy?"

Thấy nàng nhẹ nhàng vỗ về nhánh cây trong tay, bộ dạng như nhặt được chí bảo, Hạng Tử Nhuận cười khê: "Cô đúng là biết hàng."

Để trở thành một nghệ nhân điêu khắc gỗ hợp cách, phân biệt vật liệu gỗ là kiến thức cơ bản nhất, cho nên hắn mới ra chủ ý này.

"Nhánh cây lim này tìm được ở đâu vậy?" Ánh mắt Tô Khả Phuong chăm chú nhìn nhánh cây, không ngừng đầu hỏi lại.

Lim tơ vàng tính ôn hòa, đông ẩm hề mát, không vênh không nứt, hương khí thoải mái, là vật liệu gỗ tốt thiên kim khó tìm, cũng là một trong những vật liệu gỗ được thợ điêu khắc yêu thích nhất.

"Đưa com cho ta thì ta sẽ nói cho cô biết." Hạng Tử Nhuận khí định thần nhân (bình tĩnh nhân nhả) nhìn nàng.

Tay Tô Khả Phuong cứng đờ, một khắc sau nàng ném nhánh cây trong tay về phía ngực hắn, một lần nữa công cùi lên lưng lướt qua hắn không quay đầu xuống núi.

Nàng thêm nhỏ dãi nhánh cây lim tơ vàng này, nhưng hắn muốn dùng một nhánh cây để dụ nàng mắc câu, không dễ như vậy.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé xuống núi như giẫm trên đất bằng kia, Hạng Tử Nhuận chẳng những không hề không vui, ngược lại không tự chủ cong khóe môi.

Nếu một nhánh cây có thể khiến nàng dễ dàng thỏa hiệp, vậy hắn mới thật sự phải lo lắng...

Tô Khả Phuong mất ba ngày để vẫy bãi đất trống bên hồ nước, cầm tiền hàng Vương Gia trả đót hai mua mấy chục con gà và vịt con, cùng vài đầu heo con. Đồng thời, nàng đem gà rừng trong không gian ra ngoài hồ nước nuôi chung, giờ mảnh đất nàng mua nghiễm nhiên trở thành một nông trại nhỏ.

Hôm nay, cho gà vịt và heo con ăn xong, Tô Khả cầm một chiếc cào sắt xách theo thùng gỗ định ra ruộng đào ít giun đất về cho gà vịt ăn thêm, ai ngờ từ xa nàng đã thấy Phó Nhậm Phi đang cùng người khác đánh nhau trên ruộng đậu phộng nhà mình, cách đó không xa một phụ nhân muốn tiến lên can ngăn, lại bị Phó Thần Tường bình tĩnh ngăn cản.

Mẹ con Đại Tráng?!

Tô Khả Phuong nhướn mày, vội vàng chạy qua.

Vừa đi đến gần ruộng đậu phộng Tô Khả Phuong liền thấy đất trong ruộng bị bới thành mấy cái hố, đậu phộng đang bắt đầu mọc mầm cũng bị đào lên, sắc mặt không khỏi chìm xuống.

"Tại sao các người lại ở trong ruộng nhà chúng ta?" Mắt Tô Khả Phuong lạnh băng, chất vấn nương Đại Tráng đang đứng một bên lo lắng xuống.

"Bọn họ nhân lúc chúng ta không ở đây, đào trộm đậu phộng nhà chúng ta." Giọng nói Phó Thần Tường lạnh như sắp đóng thành băng.

Chỗ đậu phộng này do huynh đệ bọn họ vất vả gieo xuống, tận tâm chăm sóc từng tí, bị người khác phá hoại như vậy, phần nộ trong lòng hắn còn nhiều hơn Tô Khả Phuong, đó là lý do khiến người nhà nhận như hắn có thể đứng ngăn cản nương Đại Tráng không cho bà ta tiến lên cứu Tô Đại Tráng.

Tô Khả Phuong thấy Phó Nhậm Phi ngồi trên người Tô Đại Tráng đơn phương đánh, mà không phải đánh nhau, lúc này sắc mặt u ám mới dịu đi.

Nhìn Phó Nhậm Phi lúc trước cả ngày chơi bời lêu lổng vẫn có thể đánh thắng Tô Đại Tráng, Tô Khả Phuong ít nhiều có chút kinh ngạc.

"Tô Khả Phuong, người còn không mau chóng kéo bọn họ ra! Các người muốn đánh chết con trai ta sao?" Nương Đại Tráng bị Phó Thần Tường cản đường không có cách nào tới gần, đành đứng một bên kêu khóc.

Đào đậu phộng nhà nàng, còn muốn nàng giải vây giúp, bà ta nằm mơ.

Tô Khả Phuong cười lạnh, nàng không tiến lên đá thêm mấy cước coi như nể mặt rồi. Can ngăn? Buồn cười.

"Tam thúc, đệ chọn chỗ mà đánh, lưu cho gã một hơi thở là được." Tô Khả Phuong hơi nhếch môi cười nhắc nhở Phó Nhậm Phi.

Ở nông thôn, nếu như người chiếm lý, chỉ cần không xảy ra án mạng, không đánh người tàn phế thì không có việc gì.

"Nương... Nương, mau tìm người tới cứu con..." Tô Đại Tráng bị đánh cho quỷ khóc sói gào, vừa dùng tay chống đỡ nắm đấm của Phó Nhậm Phi, vừa hô to.

Nương Đại Tráng nghe nhi tử nhắc nhở như vậy mới giật mình phục hồi tinh thần, xoay người vừa chạy vừa kêu: "Đánh chết người rồi! Đánh chết người rồi! Huynh đệ Phó Gia đánh chết người rồi, nhanh đến cứu mạng với ~~~"

Mẹ con Đại Tráng vừa rồi chính là biết huynh đệ Phó Gia làm việc ở chỗ ruộng khoai lang, lại gặp lúc ruộng đậu phộng Phó Gia xung quanh không có ai qua lại, mới nhân cơ hội đào ruộng đậu phộng nhà bọn họ, nào biết huynh đệ Phó Gia đột nhiên chạy đến ruộng đậu phộng.

Hai mẹ con nhà này cũng là vác đá ghè chân mình (~gây ông đập lưng ông), giờ Tô Đại Tráng bị Phó Nhậm Phi đánh thành đầu heo cũng không có ai phát hiện, nương Đại Tráng chạy thật xa mới gọi được mấy hương thân tới.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Đổi trắng thay đen

Tô Khả Phuong khoe mắt liếc qua mấy bóng dáng đang vội vàng chạy tới bên này, vội đưa mắt ra hiệu cho Phó Nhậm Phi, lúc này Phó Nhậm Phi mới tâm không cam tình không nguyện đứng dậy tiện tay lôi Tô Đại Tráng đã bị đánh cho không mở nổi mắt dậy luôn.

Liếc thấy những người kia đến gần, Tô Khả Phuong mới bày biểu tình bị dọa sợ nhìn Tô Đại Tráng: "Đại Tráng, ta biết ngươi vì chuyện lần trước ghi hận ta, nhưng ngươi muốn trả thù ta cũng không cần đối xử với bản thân hung ác thế này? Tự đánh mình cho mặt mũi sưng bầm, ngươi không đau, chúng ta nhìn cũng thấy đau hộ ngươi."

"Tự đánh mình?" Mấy người Tô Đông Minh định chạy tới hỏi nghe lời này ngay ngăn cả người, đứng đờ tại chỗ.

"Nương Đại Tráng, đây là có chuyện gì?" Tô Đông Minh khó hiểu nhìn nương Đại Tráng.

Chuyện Tô Đại Tráng đến nhà Thủy Sinh trộm tiền cả thôn đều biết, hơn nữa rất nhiều người biết lúc đó nếu không phải Tô Khả Phuong bảo nương từ Thủy Sinh trông giữ sân, nói không chừng Tô Đại Tráng đã trốn mất, nên nghe được lời Tô Khả Phuong, nháy mắt mọi người đều hoài nghi Tô Đại Tráng dùng khổ nhục kế để hãm hại Tô Khả Phuong.

"Tô Khả Phuong, ngươi nói những nói cuối gì đó? Vết thương trên người Đại Tráng rõ ràng là do lão tam Phó Gia đánh, tại sao lại thành con ta tự đánh mình rồi?" Nương Đại Tráng quả thực không thể tin vào tai mình, xú nha đầu Tô Khả Phuong này lại có thể đổi trắng thay đen như vậy.

Song nương Đại Tráng cảm thấy may mắn vừa rồi Tô Khả Phuong không đem chuyện nhi tử mình vào nhà Thủy Sinh ăn trộm nói ra.

Mắt Đại Tráng sưng không mở ra nổi, nghe được lời Tô Khả Phuong nói gã tức giận muốn xông lên đánh nàng, ai ngờ trượt chân, ngã nhào về phía mấy người Tô Đông Minh.

Mấy người Tô Đông Minh vội vươn tay đỡ gã, nói: "Đại Tráng, nương Đại Tráng, đây là ruộng của Phó Gia, sao các ngươi lại ở chỗ này?"

Mẹ con Đại Tráng nghẹn, không dám lên tiếng.

"Nhị thúc, để nói cho mấy vị đại thúc, vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Tô Khả Phuong mặt không thay đổi nhìn mẹ con Đại Tráng.

"Mọi người, vừa rồi cháu và đệ đệ làm xong việc ở ruộng khoai lang nên qua ruộng đậu phộng xem sao, không nghĩ tới lại chứng kiến mẹ con Đại Tráng đang đào đậu phộng nhà chúng cháu, cháu vừa quát mấy câu, không hiểu sao Tô Đại Tráng tự nhiên không thèm quan tâm đến bản thân mà vung tay tự đánh mình, chúng cháu đều bị dọa đến ngây ngẩn cả người, sau đó thì mọi người tới."

Lúc nói những lời này Phó Thần Tường mặt không đỏ hơi thở không gấp, ánh mắt kiên định không thay đổi nhìn mấy người Tô Đông Minh, một chút cũng không giống đang nói dối.

Đột nhiên Tô Khả Phuong cảm thấy, hai tiểu thúc nhà mình dường như đều là nhân tài.

Một người thường ngày bộ dạng cả lợ phát phơ, đánh nhau không kém chút nào, một người thường ngày ăn nói có ý tứ, có sao nói vậy, lúc cần nói dối thì mặt không nháy một cái. Nàng không phục hai người không được.

"Bọn họ nói vậy!" Nghe được bọn họ từ không nói có, nương Đại Tráng giận sôi cả ruột: "Là lão tam Phó Gia đánh con trai ta thành thế này. Thật sự chính là hấn đánh."

"Đúng vậy, lão tam Phó Gia đánh ta, còn lão nhị Phó Gia ngăn không cho mẹ ta cứu." Tô Đại Tráng cũng tức giận kêu to.

Mấy người Tô Đông Minh nhìn huynh đệ Phó Gia, lại nhìn mẹ con Đại Tráng, sau đó nhìn về phía những cây đậu phộng đã mọc mầm bị đào lên, tức giận hỏi: "Những mầm đậu phộng này là ai đào lên?"

Đều là nông dân, bọn họ hận nhất chính là những người cố ý đập hỏng hoa màu.

"Mấy vị đại thúc, đây là đậu phộng chúng cháu vất vả trồng ra, tất nhiên không có khả năng là do chính chúng cháu đào lên?" Mặt Phó Thần Tường tức giận.

"Đó cũng không phải là do chúng ta đào!" Nương Đại Tráng cố thẳng lưng chống chế.

Bọn họ có thể mở mắt nói dối con trai bà ta tự đánh mình, chẳng lẽ bà ta không thể?

Mấy người Tô Đông Minh nhíu mày nhìn mẹ con Đại Tráng, không mở miệng.

Đây là ruộng của Phó Gia, mẹ con Đại Tráng tự dung xuất hiện ở đây giải thích vậy mà nghe được.

Nhưng là bọn họ vốn tới cứu người, không tận mắt chứng kiến mẹ con Tô Đại Tráng đào đậu phộng của Phó Gia, nên cũng không tiện bình luận.

"Vậy các người nói thử xem, tại sao các người lại xuất hiện ở ruộng nhà chúng ta?" Phó Nhậm Phi phần nộ trừng mẹ con Đại Tráng.

"Chúng ta đi qua!" Nương Đại Tráng không hề nghĩ ngợi liền đáp.

"Hừ, gần đây không có ruộng của các người, nói lời này không sợ đau đầu lưỡi?" Tô Khả Phụng trầm giọng nói.

"Đúng vậy nương Đại Tráng, nhà và ruộng của các người đều không ở bên này, tại sao các người lại đi qua đây?" Mấy người Tô Đông Minh ngờ vực hỏi.

"Các người đây là ý gì? Chân ở trên người chúng ta, chúng ta muốn đi đâu chả được?" Nương Đại Tráng thấy mọi người đều đứng về phía Tô Khả Phụng, tức sôi ruột, giọng điệu khó chịu đáp.

"Nương Đại Tráng, vừa rồi chúng ta gấp gáp nóng vội chạy đến không phải bởi vì người kêu có người đánh Đại Tráng, chúng ta có lòng tốt tới cứu người, thái độ này của người là sao?" Mặt Tô Đông Minh có chút khó coi.

"Đúng đây, có lòng tốt còn không được báo đáp!"

"Thôi, Đông Minh huynh đệ, ta thấy chúng ta lo nghĩ bậy bạ rồi, chúng ta không quản việc này nữa."

"Đúng vậy, chúng ta đi thôi!"

Mấy người vội vã chạy tới lại bị nương Đại Tráng mắng cũng nổi giận, không muốn quản chuyện này.

"Các người không để ý, lão nương tìm trường thôn đòi công đạo cho Đại Tráng nhà ta." Nương Đại Tráng hùng hùng hổ hổ gào lên với bóng lưng của mấy người, kéo nhi tử sưng mặt sưng mũi muốn đi tìm trường thôn.

Tô Khả Phụng nhíu mày: "Người nhất định phải đi tìm cha ta?"

Nương Đại Tráng nương quay đầu đề phòng nhìn Tô Khả Phụng, không nói gì.

Tô Khả Phụng nhếch môi cười: "Có phải người cảm thấy cha ta không chào đón ta nên nhất định sẽ đứng về phía các người đúng không?"

Thấy sắc mặt nương Đại Tráng hơi biến đổi, Tô Khả Phụng biết mình đã đoán đúng.

"Cha ta ở thôn Phong Quả làm trường thôn vài chục năm, mọi người đều biết ông là người công chính liêm minh, ta khuyên người đừng tự chuốc lấy nhục." Tô Khả Phụng lạnh lùng nhìn hai người, lại nói: "Nếu người khẳng khẳng muốn đi tìm ta cha, ta cũng không ngăn, đến lúc đó ta sẽ gọi tất cả hương thân trong thôn đến, chúng ta ở trước mặt mọi người trong thôn nói rõ hết mọi chuyện, xem mọi người phân xử thế nào."

"Tô Khả Phụng, người uy hiếp ta!" Nương Đại Tráng biến sắc, nổi giận nói.

Chuyện nhi tử nhà bà ta vào nhà Thủy Sinh trộm cắp bà ta dấu còn không kịp, sao có thể nói rõ hết mọi chuyện với cả thôn. Nếu việc này truyền ra, nhi tử của bà ta còn bàn hôn sự được nữa sao?

Thấy bộ dạng nương Đại Tráng vừa vội vừa giận, Tô Khả Phụng biết mình lại đoán đúng, bà ta không biết hành vi của con mình đã sớm truyền khắp thôn.

"Uy hiếp? Các người còn chưa xứng!" Tô Khả Phụng cười lạnh, kẻ đó trầm giọng nói: "Chẳng qua do ta không có thời gian so đo với các người thôi. Nhưng nếu còn có lần sau, ta sẽ không dễ nói chuyện như vậy nữa đâu."

Ngụ ý chính là chuyện này dừng ở đây, nàng sẽ không tiếp tục truy cứu.

Tô Khả Phụng biết, nếu như việc này nháo đến trước mặt cha, cha nhất định sẽ xử lý công bằng, nhưng vạn nhất hai mẹ con này không phục náo loạn lên thì sao?

Cho nên, nàng không muốn gây thêm phiền toái cho cha.

Đương nhiên, điều này cũng bởi Tô Đại Tráng chưa đào mất nhiều đậu phộng, nếu trồng lại vẫn có thể sống. Hơn nữa, Phó Nhậm Phi đã đánh Đại Tráng đến mức nương già cũng khó nhận ra, bọn họ cũng không bị ăn mất.

Nhìn nương Đại Tráng mặt mày xám xịt lời kéo nhi tử rời khỏi ruộng đậu phộng nhà mình, đáy mắt Tô Khả Phụng lướt qua một chút suy nghĩ sâu xa, nàng dễ dàng gật đầu và cào sất lên mặt đất rồi đi tới nhà mẹ đẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Đường tử sinh non

Tô Khả Phương vừa tới sân nhà mẹ đẻ chợt nghe tiếng nói chuyện truyền đến từ sảnh phòng, liền trực tiếp đi vào.

Vào sảnh phòng, Tô Khả Phương phát hiện bầu không khí trong phòng không đúng lắm.

Đại bá mẫu Chu Thị vừa nhìn thấy Tô Khả Phương vội nâng tay áo lau khóe mắt, sau đó cúi đầu không nói.

"Cha nương, đại bá mẫu, đại tẩu." Mắt Tô Khả Phương chợt loé, bình tĩnh chào hỏi mọi người.

Bộ dạng đại bá mẫu như vậy rõ ràng là gặp chuyện gì rồi, nhưng bà ấy không chủ động mở miệng, nên Tô Khả Phương vẫn tỏ ra như thường giả bộ không biết gì hết.

"Đại tẩu, Phương Nhi không phải người ngoài, tẩu có chuyện gì khó xử cứ nói với chúng ta đi." Lư Thị nói với Chu Thị.

Thì ra Chu Thị vừa vào nhà liền khóc mãi, vất vả lắm mới ngừng nước mắt, thì Tô Khả Phương tới, Lư Thị và mọi người còn chưa biết chuyện gì xảy ra.

Chu Thị nhìn thoáng qua Tô Khả Phương, mới nức nở nói: "Lan Nhi sinh non, đứa nhỏ mất rồi..."

"Cái gì?" Sắc mặt mọi người biến đổi: "Tại sao lại như vậy?"

Đứa bé Lan Nhi kia cơ thể trước nay đều rất tốt, bà đỡ nói phải hơn hai tháng nữa mới đến ngày dự sinh, đang êm đẹp sao lại sinh non?

Mọi người vừa vội vừa khổ sở.

Nói đến đây, Chu Thị lại khóc không thành tiếng, một lúc lâu sau mới nâng đôi mắt đầm lệ phần nộ nói: "Đều do người Lư Gia bắt nạt người khác, thừa dịp Đại Minh ra ruộng liền bức ép Lan Nhi lên núi đồn cùi, Lan Nhi vất vả và chặt cùi mang về, bọn họ lại ngai Lan Nhi mang cùi về ít, không thêm nghĩ Lan Nhi bầu bí sao có thể công nhiều cùi về được, Lan Nhi không biết do tức hay do mệt quá, mà bị động thai..."

"Rầm" Tô Bằng từ đầu đến cuối chưa lên tiếng nghe đến đó tay vỗ mạnh lên mặt bàn bát tiên, không kiềm được giận mắng: "Lư Gia khinh người quá đáng! Bọn họ cho là Tô Gia chúng ta không có ai sao, dám hà hiếp Lan Nhi như vậy!"

Lư Đại Minh có sáu huynh đệ, hần xếp thứ ba thuộc về loại cha không thân nương không yêu, Lư Đại Minh không được sủng ái (chiều chuộng), Lan Nhi gả vào Lư Gia sớm dự liệu ít nhiều sẽ gặp chút uy khuất, nhưng chẳng còn cách nào khác, ai bảo Tô Khả Lan không cha lại không có huynh đệ làm chỗ dựa.

Nhưng bọn họ thật sự không ngờ người Lư Gia sẽ quá đáng đến mức này, chuyện như cho một người phụ nữ có thai lên núi đồn cùi mà cũng làm ra được.

"Sao Lan Nhi lại ngốc vậy chứ?" Giả Thị vừa vội vừa giận: "Bọn họ sai lên núi liền lên núi? Cũng không biết ra ruộng tìm Đại Minh?"

"Ta và Đại Minh đã nói với nó bao nhiêu lần rồi, có chuyện gì thì đẩy lên người Đại Minh, nhưng đứa bé kia sợ phá hỏng quan hệ của Đại Minh với cha mẹ huynh đệ, chuyện gì cũng nhẫn nhịn, nó cứ như vậy, giờ mới xảy ra chuyện,..." Chu Thị vừa đau lòng vừa thương tâm khóc.

Bà vốn nghĩ nữ nhi có thai nếu sinh được tôn tử (cháu trai), ở Lư Gia có lẽ sẽ có ngày tốt, bà đã làm xong hết quần áo chuẩn bị cho cháu rồi, ai ngờ xảy ra chuyện như vậy...

"Ta đến tìm trưởng thôn thôn Hương Phường, nếu Lư Gia bọn họ không cho chúng ta câu trả lời thoả đáng, việc này không xong đâu!" Tô Bằng sầm mặt đứng lên đi ra ngoài.

Đại ca ông trước khi lâm chung đã phó thác ông chăm sóc ba mẹ con Chu Thị, bao năm nay ông vẫn luôn nghe theo, sao ông có thể trơ mắt nhìn cháu gái bị người khác bắt nạt?

"Nhị thúc đợi đã!" Chu Thị vội vàng gọi Tô Bằng lại, nói: "Dù sao đây cũng là việc nhà của Lư Gia, trưởng thôn biết cũng không giúp được gì chỉ có thể khiển trách Lư Gia vài câu, đến lúc đó bọn họ lại chuyển tức giận lên người Lan Nhi, Lan Nhi vừa đẻ non, không thể bị kích thích."

"Đại tẩu nói đúng, đám người Lư Gia kia lòng dạ hiểm độc sẽ không quan sống chết của Lan Nhi, chúng ta không thể đi, bằng không chịu tội vẫn là Lan Nhi." Lư Thị đau lòng đại diệt nữ trước nay trầm ổn hiểu chuyện, cũng lo lắng người Lư Gia dùng bọn họ làm cớ tiếp tục bắt nạt Lan Nhi, đến lúc đó không phải giúp Lan Nhi, mà là hại con bé.

"Không sai, Lan Nhi sảy thai một khi lưu lại mầm bệnh thì hối không kịp." Giả Thị đã bình tĩnh lại, nén nhịn nói.

Thời điểm Giả Thị sinh Hạo Nhi đúng lúc phụ thân nàng ấy qua đời, nàng ấy ở cữ không thể về nhà mẹ đẻ chịu tang, sau thương tâm quá độ mới làm hư

thân thể, giờ muốn mang thai cũng khó.

"Vậy mọi người bảo phải làm sao bây giờ?" Tô Bằng là nam nhân, có một số việc nghĩ không chu toàn bằng nữ nhân.

Tô Khả Phụng suy tư, đường tử của nguyên chủ là một nữ tử truyền thống, chịu khó, luôn nhẫn nhịn, đối xử với nguyên chủ rất tốt, hồi nhỏ mỗi lần nguyên chủ ra ngoài chơi bị người khác bắt nạt đường tử đều sẽ ra mặt che chở nàng, chỉ là số mệnh không tốt, gả vào Lưu Gia luôn phải chịu cha mẹ huynh đệ trong nhà phu quân ức hiếp.

Bởi tình huống nhà mẹ đẻ đặc thù, đường tử ở Lưu Gia chỉ có thể uỷ khúc cầu toàn(*).

Cũng may, phu quân đường tử Lưu Đại Minh vẫn luôn che chở tử ấy, vì vậy đường tử mới vượt qua được những ngày sống ở Lưu Gia.

Nhớ đến điều này, Tô Khả Phụng hỏi Chu Thị: "Đại bá mẫu, bá mẫu có từng nghĩ tới việc đón Lan Nhi tử sảy thai về nhà ở cũ không?"

Đại tẩu nhắc nhở nàng, lấy sự vô nhân tính của đám người Lưu Gia kia sẽ vì Lan Nhi tử sảy thai mà không khó để tử ấy sao? Không thể nào. Ngộ nhờ lưu lại mầm bệnh, đến lúc đó mới thật sự hối không kịp.

Nghe vậy, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Tô Khả Phụng.

"Phụng Nhi, Lan Nhi đã gả vào Lưu Gia, làm sao có thể về nhà ngoại ở cũ?" Lư Thị hỏi lại.

Mười dặm tám thôn, chưa nghe thấy nương tử nhà ai về nhà ngoại ở cũ, đây là đại sự liên quan đến mặt mũi, Lưu Gia sao có thể đồng ý?

Đầu tiên mắt Chu Thị tỏa sáng, nghe Lư Thị nói xong thần sắc lại tối xuống.

Lấy tính tình bà của Lan Nhi, cho dù có quy củ như vậy bà ta cũng sẽ không tha người.

Không phải do bà ta thương Lan Nhi, mà loại người như bà ta chính là không muốn thấy người khác thoải mái.

"Mọi thứ luôn có tiền lệ, để Lan Nhi tử đánh vỡ tiền lệ này có gì không thể?" Tô Khả Phụng cười nhạt nói.

"Lưu Gia sẽ không đồng ý." Chu Thị vẻ mặt khổ sở.

Sao bà lại không lo lắng cho cơ thể nữ nhi được, sao bà lại không muốn nữ nhi về nhà ngoại ở cũ chứ, nhưng Lưu Gia không phải loại người lương thiện gì, bọn họ nhất định sẽ không đáp ứng.

"Đại bá mẫu, vì Lan Nhi tử, dù sao chúng ta cũng phải thử một lần!" Thấy đại bá mẫu không phản đối, Tô Khả Phụng nhẹ nhàng thở ra.

Nếu đại bá mẫu phản đối, dù nàng có lòng giúp Lan Nhi tử cũng không có khả năng tự tiện chủ trương đón nàng ấy về.

"Con cũng tán thành thử một lần!" Giả Thị cân nhắc, nói: "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vẫn là cơ thể Lan Nhi quan trọng."

Giả Thị tốt xấu còn có Hạo Nhi, Lan Nhi là thai đầu, ngộ nhờ lưu lại mầm bệnh, ngay cả tư cách làm mẹ cũng không còn, điều này với một nữ nhân là đã kích vô cùng nặng nề.

Hai nhà đang thương lượng, thì vợ chồng tam thúc Tô Hà đi vào.

"Đại tẩu, chúng ta vừa nghe chuyện của Lan Nhi, Lưu Gia thật sự quá đáng." Mặt Vu Thị tức giận.

"Còn không phải sao!" Lư Thị nói tiếp: "Chúng ta đang thương lượng đón Lan Nhi về ở cũ đây."

"Đón về?" Vu Thị trừng mắt: "Thế không hợp quy củ? Bây giờ Lan Nhi là tức phụ Lưu Gia, sao có thể về nhà ngoại ở cũ? Đến lúc đó chẳng những Lưu Gia bị cười nhạo, mà chúng ta cũng bị người khác chỉ trích."

"Đúng vậy đại tẩu, chúng ta trăm ngàn lần không thể đón Lan Nhi về." Tô Hà theo lời nương tử mình nói.

(*)Uỷ khúc cầu toàn: là miễn cưỡng nhân nhượng người khác để bảo toàn (giữ tròn, duy trì,...) mạng sống. Hoặc vì lấy đại cục làm trọng mà nhượng bộ. (HVDic)

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Đón Tô Khả Lan

"Đại tẩu, xảy ra chuyện như vậy chúng ta thân là người nhà mẹ đẻ có thể vì Lan Nhi ra mặt, nhưng phải giữ chút mặt mũi cho Lư Gia." Vu Thị nói với Chu Thị, rồi quay qua nói với Tô Bằng và Lư Thị: "Nhị ca, nhị tẩu, chúng ta đều có nhĩ tử, suy bụng ta ra bụng người, nếu Giả Thị ở cử, người nhà mẹ nàng ấy đón nàng ấy về Giả Gia, trong lòng hai người có thoải mái không?"

Tô Khả Phụng nhíu mày nhìn Vu Thị, thật không biết bà ta là đến giúp nghĩ kế hay là tới chọc giận người khác, biết rõ đại bá mẫu không có nhĩ tử, còn nói ra lời đâm trái tim người ta như vậy, đã thế còn kéo đại tẩu nàng vào câu chuyện.

Giả Thị vừa nghe Vu Thị nói lời này thì tức giận muốn nổ tung, nhưng nàng ấy chỉ là văn bối, không thể đối với bà ta quá mức vô lễ, đành nén giận nói: "Tam thẩm, tình huống của cháu và Lan Nhi không giống nhau. Lây đức hạnh của Lư Gia có thể chiếu cố tốt Lan Nhi ở cử không? Thậm chí từng nghĩ ngộ nhờ Lan Nhi bị hành hạ rồi lưu lại mầm bệnh thì phải làm sao chưa?"

Dù cố nhịn thế nào, giọng Giả Thị vẫn cao hơn bình thường.

"Cháu cho rằng ai ở cử không để ý là có thể lưu lại mầm bệnh sao?" Vu Thị lời vừa nói vừa trợn mắt nhìn Giả Thị, rồi vòng lại nói với Chu Thị: "Đại tẩu, con gái của mình tẩu còn không biết, Lan Nhi cơ thể tốt, cùng lắm thì tẩu đưa cho con bé thêm chút đồ ăn ngon, chắc chắn sẽ không lưu lại mầm bệnh."

Vu Thị nói xong từ trong ngực móc ra 20 văn tiền nhét vào tay Chu Thị: "Đại tẩu, số tiền này tẩu cầm đưa cho Lan Nhi mua ít thức ăn, đừng khiến Lư Gia coi thường Lan Nhi."

Giả Thị bị Vu Thị đâm chọc, mặt lúc trắng lúc xanh, nhưng Vu Thị dù sao cũng là trường bối của nàng ấy, nàng ấy không thể cãi nhau với bà ta, đành nuốt con tức xuống.

Vu Thị hết lần này đến lần khác giẫm đạp người khác để nâng mình lên, Lư Thị và Chu Thị đều đã quen, nhưng Tô Khả Phụng lại thấy rất chói tai.

"Đại bá mẫu, tam thẩm nói đúng, chúng ta không thể để Lư Gia coi thường Lan Nhi tý, nếu bá mẫu không đồng ý đón Lan Nhi tý về thì cầm tiền tam thẩm đưa đi, tốt xấu gì cũng có thể mua căn gạo lức." Tô Khả Phụng yếu ớt cười nhạt, giọng điệu rất thành khẩn, nhưng lại khiến Vu Thị cảm thấy trong lời nói của nàng mang theo trào phúng.

Tô Khả Phụng hơi ngừng chút, lại nói: "Đợi chút nữa cháu đến nhà Đông Minh thúc mua hai con gà đại bá mẫu mang đến cho Lan Nhi tý bỏ cơ thể, còn nữa Lan Nhi tý ở cử ăn hết bao nhiêu cá cháu bao tất.."

Thấy Vu Thị vì lời mình nói mà mặt cứng đờ, Tô Khả Phụng âm thầm câu khoe môi.

Giẫm đạp người khác để nâng mình lên, không phải chỉ có mình bà ta làm được.

Làm thẩm, cháu gái ở cử đưa một hai con gà cũng không quá, bà ta ngược lại tốt, cầm 20 văn tiền rồi tỏ ra công lao mình lớn cỡ nào, gì mà "Đừng khiến Lư Gia coi thường Lan Nhi", thật sự là khiến người ta đánh gãy kinh tởm.

Bị Tô Khả Phụng đánh thẳng mặt, Vu Thị tức giận, ngoài cười trong không cười nhìn Tô Khả Phụng: "Đúng thế, ai mà chẳng biết hiện tại cuộc sống của Phó Gia dễ chịu rồi, đưa gà đưa cá cho đường tỷ cũng là nên làm, Lan Nhi có duyên phận tỷ muội thế này, ta làm thẩm cũng mừng thay cho nàng ấy."

Xú nha đầu, mở mồm là đưa gà đưa cá cho Lan Nhi, nhưng nhà bà ta ngay cả miếng canh cá cũng không thấy nàng đưa, trong mắt nha đầu này còn có trường bối bọn họ sao?

"Duyên phận là thứ phải qua lại bồi đắp lẫn nhau, trước kia Lan Nhi tỷ tốt với cháu, cháu một chút cũng không quên." Tô Khả Phụng cũng cười như không cười nhìn Vu Thị.

Tô Hà không nghe ra ý tứ trong lời Tô Khả Phụng, nhưng Vu Thị lại nghe hiểu ngụ ý của nàng, không phải trách bọn họ trước kia đối xử với nàng không tốt sao?

Nhưng nàng không nghĩ trước kia tự mình làm nhiều chuyện xấu đòi phong bại tục như vậy, ai nguyện ý thân thiết với nàng? Đừng nói bà ta, ngay cả đại tẩu không phải cũng không cho Ngọc Nhi thân thiết với nàng sao?

Nghĩ tới đây, Vu Thị cười lạnh nói: "Duyên phận hay không duyên phận ta không biết, ta chỉ biết Lan Nhi bị Lư Gia bắt nạt như vậy, có một nửa là bởi vì nguoi mà ra, nguoi là phải bồi thường Lan Nhi cho tốt."

Nghe Vu Thị nói kháy nữ nhi mình, Lư Thị mắt hừng: "Này tam thẩm, sao thẩm có thể nói ra lời như vậy hả? Chúng ta nói chuyện Lan Nhi, thẩm lại kéo cái gì lên người Phụng Nhi thế?"

"Phải đấy tam thẩm, lời này của thẩm nếu như bị người ngoài nghe được, giả cũng trở thành thật!" Giả Thị lạnh mặt nói.

"Được rồi, mọi người đừng nói nữa!" Tô Khả Phụng định mở miệng thì Chu Thị lên tiếng trước: "Nhị thúc, tam thúc, ta quyết định rồi, ta muốn đón Lan Nhi về nhà ở cử."

Vì con mẹ có thể bất chấp tất cả, mắt Chu Thị kiên định không thêm đếm xỉa đến ý kiến của người khác.

Nữ nhi của mình thì mình đau, bà không thể để đám người hư hỏng Lư Gia giẫm đạp nữ nhi của bà như vậy!

Tô Bằng nhìn Chu Thị, trầm mặc một lát rồi nói: "Đại tẩu đã quyết định, vậy đệ và lão tam sẽ theo đại tẩu đến thôn Hương Phường đón Lan Nhi về."

"Nhị ca, sao ca có thể xúc động giống đại tẩu chứ?" Vu Thị mạnh mẽ đứng dậy ngăn cản: "Chuyện đón Lan Nhi là không được!"

"Vu Thị, Lan Nhi là nữ nhi của đại tẩu, đại tẩu nói đón liền đón!" Tô Bằng mặt không thay đổi quét mắt bác bỏ lời Vu Thị, sau đó nhìn về mặt khó xử của Tô Hà lạnh giọng hỏi: "Lão tam, đệ có đi hay là không?"

Tô Hà nhìn thoáng qua Vu Thị, e sợ nói: "Nhị ca, đệ... Đệ đi."

Đối với nhị ca nhà mình, Tô Hà không có can đảm ngỗ nghịch.

Nghe vậy, Vu Thị tức giận chết, nhưng mọi người đều đồng ý đi đón Lan Nhi về, một mình bà ta phản đối cũng vô dụng.

"Giả Thị, con cũng đi chung đi!" Tô Bằng gọi Giả Thị cùng đi.

Bà bà Lan Nhi là loại thích cổ tình gây sự, ông và lão tam là nam nhân không thể náo loạn với bà ta, đại tẩu Chu Thị không có khả năng ép lại bà ta, chỉ có thể gọi Giả Thị đi cùng.

Tô Khả Phuong ở nhà mẹ đẻ chờ đến trời tối cũng không thấy bọn họ trở về, liền về Phó Gia ăn cơm tối trước, thuận tiện thông báo Diêu Thị một tiếng, nói mình muốn ở nhà mẹ đẻ một đêm.

Diêu Thị biết Tô Gia xảy ra chuyện cũng không phản đối, dù sao nữ nhi xuất giá nữ về nhà ngoại ở một hai ngày cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Tô Khả Phuong và Lư Thị chờ đến nửa đêm mới thấy Tô Bằng và Giả Thị trở về.

"Sao lại đi lâu như vậy, có đón được Lan Nhi về không?" Tô Bằng và Giả Thị vừa vào nhà, Lư Thị liền vội vã hỏi.

"Đón về rồi, chẳng những Lan Nhi quay trở lại, mà Đại Minh cũng tới đây." Tô Bằng nói xong nhận nước Lư Thị đưa tới uống liền một hơi.

Nói chuyện với trưởng thôn thôn Hương Phường một lúc lâu, lại cãi nhau với Lư Gia, còn nhìn Lư Gia tách ra ở riêng, bọn họ vừa đói vừa khát.

"Cái gì, Đại Minh và Lan Nhi phân gia tay trắng?" Lư Thị vừa tức vừa gấp: "Lan Nhi còn ở cũ, Lư Gia cứ như vậy đem bọn nó đuổi ra khỏi nhà? Mấy người cứ như vậy trơ mắt nhìn bọn nó bị người Lư Gia bắt nạt?"

Phân gia tay trắng đồng nghĩa với việc Đại Minh và Lan Nhi ngay cả một gian phòng, một mẫu đất cũng không có, sau này làm sao bọn nhỏ có thể sống được?

Nói đến đây, Giả Thị liền tức lên: "Nương, nương không biết, lúc chúng ta và trưởng thôn thôn Hương Phường tới Lan Nhi và Đại Minh còn đang quỳ xuống trước mặt hai lão bắt từ đây, Lan Nhi vừa đẻ non, khuôn mặt trắng bệch, Đại Minh dập đầu trán đầy máu, mà hai lão bắt từ kia nhất định không cho Lan Nhi đứng lên..."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Song trọng đả kích

"Trong cơn tức giận chúng ta cùng người Lư Gia tranh cãi ầm ĩ, trưởng thôn thôn Hương Phường phải đứng ra hoà giải sự tình, dạy dỗ hai lão bắt từ kia một trận, hai người đó liền lấy Đại Minh trút giận, nói không nhận đứa con trai là muội phu nữa. Sau đó Đại Minh tức giận nói muốn phân gia, cha muội phu bị trưởng thôn Hương Phường mắng một trận, cũng tán thành để Lư Gia ra ở riêng."

"Hai lão bắt từ kia mới đầu sống chết không chịu phân, còn lấy phân gia tay trắng ra uy hiếp Đại Minh, mới đầu Đại Minh còn chút do dự, sau con lặng lẽ chuyển lời của Phuong Nhi cho muội phu, muội phu mới quyết định rời khỏi Lư Gia." Giả Thị cũng bẻm mép lắm, lớp lớp đem chuyện phát sinh ở Lư Gia nói nhất thanh nhị sở (rõ ràng rành mạch).

Lư Thị sừng sốt: "Phuong Nhi, nói gì?"

"Trước khi mọi người tới thôn Hương Phường cha và đại bá mẫu thương lượng, nếu Lư Gia không đồng ý để chúng ta đón Lan Nhi về, thì bảo Đại Minh đẻ ra chuyện ở riêng, tốt xấu gì cũng khiến Lan Nhi sống dễ chịu hơn, Phuong Nhi nghe xong sợ Lư Gia cố ý khó dễ Đại Minh và Lan Nhi, bảo chúng ta nếu Lư Gia không dung (không chấp nhận) được Đại Minh thì để Đại Minh ở rể nhà chúng ta, dù sao đại bá mẫu cũng không có nhĩ tử." Giả Thị nói xong bội phục nhìn Tô Khả Phuong: "Không nghĩ Phuong Nhi lại đoán đúng, hai lão bắt từ kia sống chết không chịu phân gia."

Nghe đến đây, Tô Bằng thở dài một hơi: "Vốn dĩ ý Phuong Nhi là để Đại Minh dọa cha mẹ huynh đệ thẳng bệ một chút, không nghĩ tới Đại Minh thật sự

có ý này."

Ở nông thôn, nam nhân ở rể nhà gái sẽ bị người ta coi thường, đứa nhỏ Đại Minh này là đối với cha mẹ huynh đệ triệt để lạnh tâm mới có thể đưa ra quyết định như vậy đi?

"Cha, Đại Minh tỷ phu thật sự muốn ở rể nhà đại bá mẫu? Người Lưu Gia có thể đồng ý?" Tô Khả Phụng kinh hãi.

Đừng nói ở triều đại phong kiến thế này, cho dù hiện đại cũng không có mấy nam nhân nguyện ý ở rể nhà gái? Hơn nữa làm cha mẹ, nào có ai cam lòng bỏ nhi tử ở rể nhà khác?

Lúc nàng nói lời này thật sự không nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ là không muốn vợ chồng Lan Nhi tỷ bị người Lưu Gia áp chế, muốn dùng lời này uy hiếp Lưu Gia, nàng thật sự không nghĩ Đại Minh tỷ phu sẽ làm thật.

Già Thị khinh thường hừ lạnh: "Mới đầu hai lão bất tử kia không đồng ý, nhưng mấy nhi tử còn lại nghe Đại Minh nguyện ý phân gia tay trắng liền bắt đầu thi nhau góp lời khuyên hai lão bất tử kia, mấy chị em dâu của Lan Nhi còn đảm bảo đi đảm bảo lại, dù Đại Minh và Lan Nhi không ở đây, sau này vẫn còn các nàng hết lòng phụng dưỡng hai lão bất tử kia thật tốt. Tóm lại, đại ý là không có Đại Minh và Lan Nhi mọi chuyện trong nhà đều sẽ tốt hơn, cuối cùng hai lão bất tử kia bị thuyết phục."

Lư Thị nghe xong bụng đầy lửa giận: "Đám không tim không phổi này giống người nhà chỗ nào? So với kẻ thù còn ghê tởm hơn!"

Tô Khả Phụng nghe xong trong lòng hơi ưu tư, thay Lưu Đại Minh cảm thấy chẳng đáng, gặp phải cha mẹ huynh đệ như thế không rời đi sớm muộn cũng sẽ bị lửa chết.

"Thật ra con cảm thấy Đại Minh tỷ phu và Lan Nhi tỷ phân gia tay trắng cũng tốt, vậy sẽ không nợ Lưu Gia cái gì, sau này cố gắng tạo dựng cuộc sống tốt hơn, cho đám người Lưu Gia hối hận xanh ruột đi."

"Đúng vậy, rời khỏi Lưu Gia, về sau Đại Minh và Lan Nhi không cần tiếp tục nhìn sắc mặt bọn họ mà sống!" Con giận trong lòng Già Thị vẫn sôi sục, vừa nghĩ tới chuyện hai lão bất tử kia đem mười mấy văn tiền còn sót lại trên người Đại Minh và Lan Nhi lục cho ra, nàng ấy liền hận không thể cho hai lão bất tử kia mấy bạt tai.

Sáng sớm hôm sau, Tô Khả Phụng đến ao cá bắt hai con cá lớn đến nhà Chu Thị thăm Lan Nhi.

Vào sân, Tô Khả Phụng thấy Lưu Đại Minh đang bỏ củi.

Lưu Đại Minh 20 tuổi, làn da ngăm đen, dáng người cường tráng, vừa thấy liền biết là người quanh năm lao động chân tay.

"Tỷ phu! Sớm như vậy đã bỏ củi rồi sao?" Tô Khả Phụng cười khanh khách tiến lên chào hỏi.

"Là Phụng Nhi à?" Lưu Đại Minh ngẩng đầu thấy Tô Khả Phụng, liền cười: "Nương và Lan Nhi đang ở trong phòng, muội vào đi."

Lưu Đại Minh nói xong lại xoay người tiếp tục bỏ củi, không chút lả lẫm với Tô Khả Phụng.

Tô Khả Phụng không nghĩ tới Lưu Đại Minh liếc mắt một cái liền nhận ra mình, trong trí nhớ, nàng và đường tỷ phu này hình như tổng cộng mới gặp mặt hai lần, lần cuối gặp là trước khi mình xuất giá, xem ra tỷ phu nhãn lực và trí nhớ đều rất tốt.

Chu Thị nghe được tiếng vang từ trong nhà đi ra, thấy là Tô Khả Phụng thì sững sờ.

"Đại bá mẫu, cháu đến thăm Lan Nhi tỷ." Tô Khả Phụng nói xong xách cá vào phòng bếp, sau khi ra ngoài hỏi: "Đại bá mẫu, Lan Nhi tỷ vẫn ở phòng cũ của tỷ ấy sao?"

Chu Thị phức tạp nhìn nàng, gật đầu.

Trước khi Lan Nhi xuất giá, Tô Khả Phụng thỉnh thoảng sẽ tới nhà tìm nàng ấy chơi, nhưng từ khi Lan Nhi gả đi không biết tại sao Tô Khả Phụng không tới nữa, sau này nàng vì Đàm Trọng An nháo ra không ít lời đàm tiếu làm hại Lan Nhi ở Lưu Gia chịu không ít giễu cợt xa lánh của đám chị em dâu, nên Chu Thị đối với Tô Khả Phụng vẫn luôn không có hảo cảm.

Nhưng Chu Thị không ngờ, lần này Tô Khả Phụng lại giúp bọn họ một đại ân.

Tô Khả Phụng rửa tay quen đường quen lối dễ dàng tìm được phòng Lan Nhi.

"Lan Nhi tỷ!" Tô Khả Phụng vừa vào phòng thấy Lan Nhi sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, mắt nhìn chăm chăm trần nhà ngẩn người.

"Phụng Nhi!"

Nhìn thấy Tô Khả Phụng, Lan Nhi vừa mừng vừa sợ.

Thấy Lan Nhi muốn đứng dậy, Tô Khả Phụng vội vàng đi qua ngăn nàng ấy lại: "Lan Nhi tỷ, tỷ nằm mới tốt."

"Phuong Nhi, cảm ơn muội, lần này may mà có muội!" Lan Nhi kéo tay nàng, mắt đỏ hồng.

"Lan Nhi tỷ, bây giờ quan trọng nhất là tỷ phải dưỡng tốt cơ thể, chuyện khác không cần suy nghĩ gì cả."

Chuyện lần này coi như trời xui đất khiến, quyền quyết định vốn thuộc về Lư Đại Minh, nên Tô Khả Phuong không cảm thấy bọn họ có thể thoát khỏi Lư Gia là công lao của mình.

Nghĩ tới hình ảnh lúc mình vừa bước vào phòng, Tô Khả Phuong mở miệng khuyên nhủ: "Lan Nhi tỷ, đã rời khỏi Lư Gia, chuyện trước kia đừng nghĩ lại nữa, dưỡng tốt cơ thể đã đứa nhỏ rồi sẽ tới."

Tô Khả Phuong cho rằng nàng ấy vì hải tử chết non mà khổ sở.

Lan Nhi cười khổ một tiếng: "Tỷ biết, tỷ là đang lo tỷ phụ muội khó chịu, lần này chúng ta phân gia tay trắng, cái gì cũng không được chia, cuộc sống sau này không biết phải làm sao đây?"

Lần đầu tiên Tô Khả Lan oán hận cha mẹ chồng ở Lư Gia, bọn họ đối với mình thế nào cũng không đáng để kể, nhưng Đại Minh là hải tử của bọn họ, vậy mà buộc Đại Minh phân gia tay trắng, trên đời này sao lại có cha mẹ nhẫn tâm như vậy?

Thật ra mới đầu Tô Khả Lan quả thực vì mất đi đứa nhỏ mà khổ sở thiếu chút nữa không sống nổi, nhưng Lư Đại Minh vì nàng ấy mà lựa chọn phân gia tay trắng khiến nàng ấy quá rung động.

Tô Khả Lan biết, Lư Đại Minh vừa mất hải tử lại bị phụ mẫu đuổi ra khỏi nhà song trọng đả kích, thống khổ không thể ít hơn nàng ấy, nhưng Đại Minh vì không muốn nàng ấy khổ sở vẫn ở trước mặt nàng ấy cố giả bộ tươi cười an ủi, nàng ấy sao có thể nhẫn tâm để phụ quân mình một mình gánh chịu tất cả chứ?

"Lan Nhi tỷ, Đại Minh tỷ phụ không phải muốn ở rể nhà chúng ta sao? Đại bá mẫu sẽ không để hai người chịu ủy khuất, tỷ đừng suy nghĩ nhiều như vậy." Tô Khả Phuong tiếp tục khuyên nhủ.

Chỉ cần không phải vì chuyện đứa nhỏ là tốt rồi, chuyện khác đều có biện pháp giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Lại muốn mua đất?

Tô Khả Lan than nhẹ: "Phuong Nhi muội cũng biết ruộng đất nhà tỷ khi đó đã bán không ít, chỉ còn lại vài mẫu ruộng thu hoạch không tốt, sao có thể nuôi sống cả nhà đây?"

Nghe Lan Nhi nhắc như vậy, Tô Khả Phuong mới mơ hồ nhớ tới năm đó đại bá bệnh nặng cần tiền gấp, hình như đại bá mẫu đã bán đi vài mẫu ruộng tốt trong nhà, lương thực luôn không đủ ăn, giờ cộng thêm Lư Đại Minh, lương thực thu hoạch có thể nhét đầy bao tử đã có chút mơ tưởng.

Mất Tô Khả Phuong khẽ động, đột nhiên có ý tưởng: "Lan Nhi tỷ, muội có một nông trại nhỏ ở trong thôn, chuyện này tỷ có nghe nói không?"

"Nông trại?" Mặt Tô Khả Lan mờ mịt.

Nàng ấy ở Lư Gia cả ngày cắm đầu cắm cổ làm không hết việc, thời gian về nhà ngoại cũng không có, nên đối với chuyện thôn Phong Quả bên này hoàn toàn không biết gì cả, cộng thêm trước đây mẫu thân Chu Thị không chào đón Tô Khả Phuong nên dù đến Lư Gia thăm nữ nhi cũng không nhắc tới chuyện có quan hệ đến nàng.

"Lan Nhi tỷ, muội ở trong thôn đào hồ nuôi cá, còn xây mấy cái chuồng dùng để nuôi gà vịt, chăn heo, một mình muội bận không thờ nổi, nếu không chờ cơ thể tỷ tốt lên liền cùng Đại Minh tỷ phụ đến giúp muội trông coi nông trại, đến lúc đó muội gửi hai người tiền công?" Tô Khả Phuong nhìn Tô Khả Lan, nghiêm túc hỏi.

Phát sinh chuyện Tô Đại Tráng đến ruộng đào trộm đậu phộng khiến Tô Khả Phuong cảnh giác, so sánh với nông trại của nàng, chuyện ruộng bị đào trộm đậu phộng căn bản không tính là gì. Ngộ nhờ Tô Đại Tráng hoặc ai khác ý đồ đen tối đánh chủ ý lên nông trại của nàng, đến lúc đó sẽ tổn thất nghiêm trọng.

Vốn nàng muốn nhờ cha hỏi đại bá mẫu xem Ngọc Nhi có rảnh thì đến giúp nàng trông coi nông trại, tránh cho kẻ khác giờ trò xấu.

Nhưng giờ Tô Khả Lan xảy ra chuyện, Lư Đại Minh tính toán ở rể Tô Gia, Tô Khả Phuong nhất thời thay đổi chủ ý.

Có lẽ, nàng có thể mở rộng nông trại, rồi nhờ bọn họ hỗ trợ quản lý.

Tô Khả Lan nghe vậy trợn mắt há hốc mồm, thật lâu sau mới hỏi: "Phương Nhi, xây nông trại tốn không ít tiền đúng không?"

Nông hộ bình thường trong nhà có thể nuôi vài ba con gà, một hai đầu heo cũng không tệ rồi, vậy mà Phương Nhi xây hẳn nông trại, chẳng những nuôi gà chăn heo, còn nuôi vịt và cá!

"Cũng tạm tạm, nếu điều kiện cho phép, muội định sau này còn nuôi bò, nuôi dê nữa." Tô Khả Phương nửa thật nửa giả nói: "Lan Nhi tỷ, tỷ và Đại Minh tỷ phụ có thể giúp muội không?"

"Đều là người một nhà, muội vội không làm hết thì tới kêu chúng ta một tiếng là được, đừng nói tiền công hay không tiền công gì." Tô Khả Lan không hề nghĩ ngợi nói.

"Lan Nhi tỷ, muội nói cũng không phải giúp nhất thời qua ngày, muội muốn người có thể chuyên môn giúp muội trông coi nông trại." Tô Khả Phương nói xong đem chuyện mẹ con Tô Đại Trắng đào trộm ruộng đậu phộng kể cho Tô Khả Lan.

Tô Khả Lan nghe xong nhin không được nhú mày: "Sao lại có người xấu xa như vậy?"

Tô Khả Phương cười một tiếng: "Lan Nhi tỷ, còn khối người xấu xa hơn bọn họ. Giờ có rất nhiều người đỏ mắt (*) với nông trại của muội, nếu như tỷ và Đại Minh tỷ phụ không thể giúp muội, nông trại này của muội sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện."

Tô Khả Phương lo lắng nhìn Tô Khả Lan, trong mắt mang theo khẩn cầu.

Tô Khả Phương biết nàng ấy sợ liên lụy người khác, nên chỉ có thể tỏ ra mình thật sự rất cần nàng ấy hỗ trợ, nàng ấy mới có thể bằng lòng đáp ứng.

"Phương Nhi, không phải muội có hai chú em chồng sao, sao không nhờ bọn họ giúp muội trông coi nông trường như vậy không phải tốt rồi sao?" Tô Khả Lan ngẫm nghĩ, nói.

Tô Khả Phương bắt đầu dĩ lặc đầu: "Bọn họ mới học việc nhà nông đang hào hứng, nào nguyện ý giúp muội trông nông trại chứ?"

"Chuyện này..." Tô Khả Lan cắn môi, do dự: "Vậy để tỷ thương lượng với tỷ phụ muội đã."

Tô Khả Lan là nữ tử truyền thống bảo thủ, lúc trước ở Lưu Gia mọi chuyện đều do cha mẹ chồng làm chủ, nay rời khỏi Lưu Gia có chuyện đầu tiên nàng ấy nghĩ để phụ quân mình quyết định.

"Vâng phải hỏi Đại Minh tỷ phụ chứ ạ, nhưng việc này trước tỷ đừng nói với người ngoài." Tô Khả Phương dặn dò.

Không biết Lưu Đại Minh có đồng ý việc này hay không, Tô Khả Phương không muốn phát sinh nhiều phiền phức."

"Tỷ hiểu."

Tô Khả Lan vừa đẻ non, hôm qua lại trải qua một phen ép buộc, cơ thể yếu nhược mệt mỏi, Tô Khả Phương nói chuyện với nàng ấy một lúc liền rời đi.

Ngay hôm ấy Tô Khả Lan đem ý tứ của Tô Khả Phương nói cho Chu Thị và Lưu Đại Minh, Chu Thị không nói gì, bảo Lưu Đại Minh tự quyết định.

Lưu Đại Minh cân nhắc, nói muốn đến nông trại của Tô Khả Phương xem trước rồi mới quyết định.

Lưu Đại Minh ở Lưu Gia vốn không hay nói gì, nhưng là người rất có lòng tự trọng. Hắn không hi vọng Tô Khả Phương vì thương xót mới tìm bọn họ hỗ trợ.

Chạng vạng tối hôm đó, Tô Khả Phương và bà bà Điều Thị đang ở nông trường băm rau đại cho gà vịt ăn, thì thấy Tô Bằng mang theo Lưu Đại Minh tới đây.

"Cha, tỷ phụ, sao hai người lại tới đây?" Tô Khả Phương nói xong liền giới thiệu Điều Thị và Lưu Đại Minh với nhau.

"Đại Minh nói muốn ghé thăm nông trại của con một chút." Tô Bằng chào hỏi Điều Thị rồi mới nói.

Khi thấy Lưu Đại Minh đến đây, Tô Khả Phương đã đoán được mục đích của hai người.

"Phương Nhi, thông gia cũng là lần đầu tiên đến nông trại, con mang thông gia và tỷ phụ con cùng đi tham quan xung quanh đi." Điều Thị nói xong liền nhận lấy dao trong tay nàng tiếp tục băm rau đại cho gà vịt.

Giữa trưa Tô Khả Phương đã nói với Điều Thị và huynh đệ Phó Gia tính toán của mình, bởi vì nông trại này là một tay Tô Khả Phương lo liệu, nàng muốn mời đường tỷ và đường tỷ phụ mình hỗ trợ, mấy người Điều Thị không phát biểu ý kiến, bởi vì bọn họ đối với chuyện kinh doanh kiến thức nửa vơi, cũng không muốn nhúng tay.

Sau khi Lưu Đại Minh đi một vòng nông trại, tuy trên mặt không hiện nhưng trong lòng đã có chủ ý.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn nhìn thấy nhiều gia cầm như vậy, nghĩ tới Tô Khả Phương vừa mới nói về sau muốn đem gà vịt bán vào các tủ lâu trên trần hoặc trong thành, trái tim hắn rất lâu không thể bình tĩnh.

Chỉ là kích động qua đi, hẳn lại lo lắng nhưu này: "Phuong Nhi, muội có nắm chắc chuyện từ lâu trên trấn và trong thành đồng ý thu mua gia súc gia cầm của nông trại không?"

Tô Khả Phuong mỉm cười: "Không dối gạt tỷ phụ, gà vịt và heo muội không dám hứa chắc, nhưng gà rừng không phải muốn mua thì có thể mua, đến lúc bọn họ muốn cầu cạnh chúng ta, muội có thể ra điều kiện."

Thật ra khẩu vị mỗi người mỗi khác, không phải là tất cả mọi người đều thích ăn gà rừng, nhưng là vật hiếm thì quý, chỉ cần móm lòi cho lão bản từ lâu vài mảnh lời tuyên truyền về gà rừng, nhất định sẽ khiến người hòa theo như vịt.

"Nha đầu này, con từ khi nào học được những mưu mô này?" Tô Bằng nghi ngờ nhìn nàng.

Vốn dĩ đang đắc ý Tô Khả Phuong bắt gặp ánh mắt dò xét của phụ thân, đáy lòng sợ hãi ỉu xiu, vội chuyển chủ đề: "Đúng rồi, cha, con đang muốn tìm cha thương lượng chuyện mua đất nữa."

Tô Bằng trừng mắt: "Trong nhà con có vài mẫu đất còn chưa chăm sóc tốt, lại muốn mua đất?"

Tô Bằng tưởng rằng nàng muốn mua ruộng trồng hoa màu.

"Cha, con muốn mua chính là đất ở xung quanh nông trại, chờ con làm ăn vào quỹ đạo sau đó sẽ xây dựng thêm nông trại."

Mặc dù đất ở cuối thôn rất cần cỗi, trồng hoa màu chắc chắn không thu hoạch được gì, không có người đề ý, nhưng Tô Khả Phuong thích phòng ngừa chu đáo, chỉ có đem khế đất nắm trong tay mình mới có thể chân chính an tâm.

(*) Đồ mắt: nhìn thấy người khác có gì tốt (danh lợi, đồ vật quý,...) thì ngưỡng mộ nhưng sinh ra đố kỵ, thậm chí muốn chiếm lấy hoặc cướp làm của riêng. (VietPhrase)

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Kiếm bội tiền rồi!

Nghe Tô Khả Phuong dự định xây dựng thêm nông trại, lúc này Lưu Đại Minh mới xác định nàng thật sự cần nhân thủ, lập tức đồng ý giúp đỡ trông coi nông trại.

Tô Bằng nhìn xung quanh nông trại, hỏi: "Con tính mua nhiều hay ít?"

"Con muốn mua hết toàn bộ mảnh đất này!"

"Mua hết toàn bộ?" Tô Bằng hít vào ngum khí lạnh: "Con biết chỗ này có bao nhiêu mẫu đất không?"

"Chắc khoảng trên trăm mẫu." Tô Khả Phuong sớm tính toán, quyết định này cũng không phải vừa nghĩ đến.

"Mảnh đất này tuy rằng không đáng tiền, nhưng trên trăm mẫu cũng mất chừng trăm lượng bạc đấy, con lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?"

Đổi lại trước kia, Tô Bằng nhất định sẽ cho rằng nha đầu này ăn nói lung tung, nhưng bây giờ ông tin tưởng nữ nhi đã mở miệng, khẳng định đã trải qua nghĩ sâu tính kỹ.

"Cha, con biết, con sẽ nghĩ biện pháp gom đủ bạc."

Quả thực trước mắt trong tay nàng không có nhiều bạc như vậy, nhưng Vương phu nhân đã bày tỏ sẽ tiếp tục mua ruốc cá và chao cá lã của nàng, hơn nữa Lữ quân sự còn giúp nàng giới thiệu mấy cộc sinh ý không nhỏ, qua một thời gian ngắn nữa nàng có thể kiếm đủ bạc rồi, hôm nay nàng chỉ lộ ra tiếng gió trước với cha, để ông chuẩn bị tâm lý.

Tô Bằng trầm ngâm nửa ngày, mới lên tiếng: "Sự tình quan trọng, cha sẽ thương lượng với các tộc trưởng trong thôn một chút."

Tuy rằng thôn này bán trên trăm mẫu đất cũng không ai để ý, nhưng hương thân trong thôn muốn lên núi phải đi qua nơi này, nếu nông trại xây ở đây đến lúc mọi người lên núi đều phải đi đường vòng, sẽ tăng thêm không ít phiền toái cho hương thân.

Là một trưởng thôn, đầu tiên Tô Bằng nghĩ đến lợi ích của các hương thân trước.

Nếu nha đầu này không phải nữ nhi mình còn dễ xử lý, dù sao bán đất tất cả tiền đều là của thôn, nhưng nếu ông không thông qua sự đồng ý của các tộc trưởng, một mình quyết định bán, nhất định sẽ rước lấy lời đàm tiếu.

Tô Khả Phuong nhìn ra cha khó xử, nói: "Cha, con biết cha khó xử, cha cứ nói với các tộc trưởng, nếu như con mua mảnh đất này, con sẽ xây cho mọi người một con đường lên núi, chắc chắn tốt hơn con đường hiện tại."

Nghe vậy, mặt Tô Bằng lộ vẻ vui mừng: "Có câu nói này của con, ở trước mặt các tộc trưởng cha cũng dễ nói chuyện hơn nhiều."

"Nhưng con nói thì phải nhớ giữ lời!" Tô Bằng không yên lòng nhắc nhở.

"Cha, con nói được thì làm được!" Tô Khả Phuong bảo đảm.

Lưu Đại Minh nghe hai cha con nói chuyện, càng nghe càng hưng phấn.

"Phương Nhi, Lan Nhi đem ý của muội nói cho huynh biết, huynh nguyện ý giúp muội trông coi nông trường." Lưu Đại Minh nghiêm túc nói, tầm mắt nhìn Tô Khả Phuong đầy tín nhiệm.

Trước kia hắn không tiếp xúc với đường muội của nương tử bao giờ, nhưng lời nàng nói hôm nay không hiểu sao lại khơi dậy ý chí chiến đấu của hắn.

"Vậy muội cảm ơn tỷ phu trước." Tô Khả Phuong sớm đoán được Lưu Đại Minh sẽ đáp ứng, mỉm cười nói: "Chờ Lan Nhi tỷ ở cử xong, hai người liền tới giúp muội nhé."

"Không cần chờ Lan Nhi ở cử xong, ngày mai huynh sẽ qua đây giúp muội." Lưu Đại Minh rất nóng lòng muốn thử.

Lan Nhi có nhạc mẫu và Ngọc Nhi chiếu cố, hắn một đại nam nhân cả ngày ở trong nhà ngây ngô thật sự là kìm nén đến hoảng, không mau tìm chút chuyện làm trong lòng hắn cứ bứt dứt không yên.

Tô Khả Phuong chần chờ chốc lát, mới cười nói: "Vậy cứ theo ý tỷ phu."

Về phần Lan Nhi tỷ, nếu nàng rảnh sẽ tìm nàng ấy tâm sự.

Lưu Đại Minh là người không chịu ngồi yên, quyết định ngày mai tới nông trường liên tỉ mỉ hỏi chuyện nuôi gà vịt, chăn heo.

Điều Thị thấy Lưu Đại Minh cần mẫn chịu khó như vậy, không khỏi trêu đùa nói: "Có tỷ phu con ở đây, sau này lão bà từ ta có thể ung dung nhàn hạ rồi."

Nụ cười trên mặt Điều Thị ngày càng nhiều hơn, Tô Khả Phuong nhìn cũng vui vẻ, đùa: "Nương, về sau nương cứ hưởng phúc đi, nông trường và việc đồng áng cứ giao cho con và nhị thúc bọn họ đi."

"Đúng rồi, tỷ phu, Lan Nhi tỷ còn ở cử, tháng này muội tạm thời trả trước cho huynh 1 lượng bạc tiền công, chờ cơ thể Lan Nhi tỷ khỏe, tiền công này chúng ta định lại lần nữa."

Đối với tiền công ở nơi này, Tô Khả Phuong còn chưa có khái niệm gì, liền tạm định trước một tháng tiền công.

Nghe một tháng 1 lượng bạc, Điều Thị không có gì phản ứng, Tô Bằng và Lưu Đại Minh lại giật nảy mình.

"Không được, không được, nhiều lắm." Lưu Đại Minh cuống quýt xoa tay: "Chẳng phải là cho gà ăn sao? Sao có thể lấy nhiều tiền công của muội như vậy?"

Tô Bằng nghe nữ nhi vừa mở miệng là 1 lượng bạc, môi khẽ mấp máy, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

"Phương Nhi nói 1 lượng bạc thì 1 lượng bạc đi, tỷ phu Phương Nhi đừng từ chối nữa." Điều Thị mở miệng nói.

Một lượng bạc một tháng, Điều Thị thật lòng không cảm thấy nhiều.

"Nhưng mà..."

"Tỷ phu, cứ như vậy đi, huynh đừng nhìn cái nông trại này nhỏ, việc nhiều lắm. Hơn nữa, muội còn có một yêu cầu, đó là chờ Lan Nhi tỷ ra tháng, hai người hãy chuyển tới nông trại ở, buổi tối phải ở nông trại trông coi."

Còn ban ngày, Tô Khả Phuong không yêu cầu bọn họ suốt ngày ở nông trại.

Tô Khả Phuong dừng một chút, lại nói: "Dĩ nhiên, nếu đến ngày mùa, huynh và Lan Nhi tỷ ban ngày có thể ra ruộng hỗ trợ, buổi tối lại tới đây."

Lưu Đại Minh thấy Điều Thị và Tô Khả Phuong đều nói như vậy rồi, đành phải cười nói: "Vậy huynh và Lan Nhi đúng là chiếm hết tiện nghi."

"Tỷ phu sau này huynh không ngại nhiều việc là được." Tô Khả Phuong nở nụ cười.

Lưu Đại Minh đem chuyện này kể cho Chu Thị và Lan Nhi, hai người mới an tâm, Lưu Đại Minh có việc làm, mặc kệ tiền nhiều tiền ít, tối thiểu về sau cũng không cần lo lắng bữa no bữa đói.

"Đứa nhỏ Phuong Nhi này thật sự thay đổi." Nghĩ tới tiền công Tô Khả Phuong đưa ra, Chu Thị thở dài một hơi.

Nếu không phải thân thích, sao Phuong Nhi có thể trả 1 lượng bạc tiền công?

Tô Khả Lan tựa đầu vào thành giường cười nói: "Nurong, con cảm thấy Phuong Nhi một chút cũng không thay đổi, vẫn là tiểu nha đầu đáng yêu ngày xưa, chẳng qua đã gả cho người nên thành thực hiểu chuyện hơn lúc nhỏ."

Chu Thị cười: "Có lẽ vậy."

Ngày hôm sau Tô Khả Phuong vừa định ra ngoài, Lưu Đại Minh đã tới, hẩn cầm chìa khoá nông trại xong liền vội đi cắt cỏ cho heo.

Hôm nay là ngày Triệu Kính Tân nói sẽ quay lại trấn Đường Huyền, lúc Tô Khả Phuong đến Triệu Gia, Triệu Kính Tân đã sớm ngồi chờ ở sân.

"Triệu thúc, thúc trở về khi nào vậy?" Tô Khả Phuong còn tưởng rằng phải đến xế chiều ông mới về.

"Không phải thúc sốt ruột sao, hôm qua đã quay lại." Triệu Kính Tân cười nói.

Nghe vậy, Tô Khả Phuong vui mừng trong bụng: "Triệu thúc, thúc mang tin tức tốt về cho chúng cháu sao?"

"Ha ha, Phuong Nhi cháu đoán đúng!" Triệu Kính Tân thoải mái cười to.

Hình như ba người Lữ thâm đã sớm biết trên mặt đều treo đầy ý cười.

"Triệu thúc, thúc đừng thừa nước đục thả câu (*) mà." Tô Khả Phuong rất phối hợp giận trách.

"Ha ha, chúng ta ngồi xuống trước rồi nói."

Nhìn Triệu Kính Tân mừng rỡ cười không khép được miệng, Tô Khả Phuong đoán cộc làm ăn này không nhỏ.

"Phuong Nhi, ruốc cá trăm cỏ và chao cá lãng vẫn bán giá kia, nhưng ruốc cá kim thương (cá ngừ vây vàng) mỗi hũ bán tận 1 lượng bạc, lần này chúng ta kiếm bộn tiền rồi!" Triệu Kính Tân hồng quang đầy mặt kích động nói với Tô Khả Phuong.

(*) Thừa nước đục thả câu:

Nghĩa đen: Nước đục là nước chứa nhiều phiêu sinh vật hay các loại thức ăn mà cá rất thích. Hoặc trời mưa tạo ra những dòng chảy từ trên cao xuống sẽ cuốn theo côn trùng, giun, dế... Vào những thời điểm đó cá hay đi tìm mồi. Con người cũng nhân cơ hội đó mà buông câu kẻ sẽ bắt được nhiều cá.

Nghĩa bóng: "Nước đục" ám chỉ một trạng thái bất ổn, lộn xộn. "Thừa nước đục thả câu" ám chỉ hành động trục lợi khi người khác đang gặp xáo xáo, nạn tai. Hãy hình dung "hỏi của" như thế nào!(Q&AYahoo!)

P/s: Em tra bao ngày mới tìm thấy cá kim thương còn được gọi là cá ngừ vây vàng, nhưng vì trước giờ đều edit là cá kim thương nên sau này em vẫn để thế nhé. Cảm ơn mọi người ạ.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Nhiều sơ hở?

Hôm trước Triệu Kính Tân vừa đến huyện thành, hôm sau biểu cửu của nurong tử liền giới thiệu ông gặp lão bản tửu lâu, lúc chưa gặp lão bản tửu lâu ông căng thẳng muốn chết, sau khi nói chuyện với Lý lão bản ông mới phát hiện ra hoá ra ông ấy lại hoà ái dễ gần như vậy, nghe ông báo giá ruốc cá và chao cá lãng xong vậy mà không ép giá.

"Ruốc cá kim thương 1 lượng bạc một hũ?" Tô Khả Phuong cho rằng mình nghe lầm.

Cá kim thương là cá biển, đối với người dân nơi này tương đối hiếm lạ, nên nằng và Triệu Kính Tân đã thương lượng qua định giá 600 văn tiền một hũ, nhưng vừa rồi Triệu Kính Tân nói một hũ 1 lượng bạc, chẳng lẽ lão bản tửu lâu sẽ ngốc đến mức tự mình tăng giá sao?

Chả mấy khi nhìn thấy bộ dạng ngờ ngác này của Tô Khả Phuong, Triệu Kính Tân bật cười ha ha: "Phuong Nhi có phải giờ cháu cảm thấy giống như mơ không? Nói cho cháu biết, lúc thúc ra giá này với Lý lão bản, ông ấy không nghĩ ngợi liền đáp ứng luôn, thúc cũng cảm thấy như mình đang nằm mơ."

"Đúng rồi, quên nói cho cháu, giá tiền này là biểu cửu định lại cho chúng ta, biểu cửu nói nơi này của chúng ta cách xa biển, cá kim thương tươi sống giá vô cùng cao, một hũ ruốc cá kim thương nếu bán chưa đến 1 lượng bạc, biểu cửu lo chúng ta sẽ lỗ vốn." Triệu Kính Tân lại nói.

Mắt Tô Khả Phuong khẽ chớp, cười khan: "Hóa ra là như vậy."

Nàng không biết giá cá biển ở nơi này vô cùng đắt, nên mới định mỗi hũ 600 văn tiền, không ngờ thiếu chút nữa thì lộ tẩy, cũng may Triệu Kính Tân là người biết tiền thoái, chưa từng hỏi nàng mua cá tươi sống ở đâu, nếu không nàng không biết giải thích sao cho hợp lý.

"Phuong Nhi, thúc và Lý lão bản từ lâu ký hiệp ước một năm, mỗi tháng chúng ta đưa cho họ 200 hũ ruốc cá trắm cỏ và 200 hũ chao cá lăng, ruốc cá kim thương mỗi tháng 60 hũ."

Triệu Kính Tân nói xong về phòng lấy ra một tờ ngân phiếu giao cho Tô Khả Phuong: "Đây là 50 lượng tiền đặt cọc cho đợt hàng thứ nhất, Lý lão bản nói, cuối mỗi tháng sẽ thanh toán cho chúng ta."

Nhìn ngân phiếu trong tay, thật lâu Tô Khả Phuong vẫn chưa tỉnh hồn.

"Triệu thúc, từ lâu biểu cừu thúc làm rất lớn sao?" Tô Khả Phuong kiềm chế đáy lòng đang vui vẻ muốn nhảy cẫng, hỏi.

Trước kia nàng phỏng đoán số lượng ruốc cá từ lâu cần nhiều nhất cũng chỉ bằng Vương Gia mà thôi, không ngờ số lượng từ lâu muốn lại nhiều hơn Vương Gia gấp mấy lần, mỗi tháng số lượng ruốc cá kim thương bán ra không thôi cũng có thể kiếm được 60 lượng bạc, đây đúng là kinh hi (niềm vui đáng kinh ngạc) lớn, khó trách Triệu thúc cười không khép được miệng.

"Quy mô giống từ lâu này ở huyện Hoài Đường cũng không ít, nhưng nghe biểu cừu thúc nói, Lý lão bản ở tỉnh Dương Phong cũng có từ lâu, chỗ mấy huyện thành khác cũng không thiếu từ lâu, biểu cừu nghe qua ý tứ của Lý lão bản, đợt hàng đầu tiên của chúng ta ngoại trừ lưu lại một ít trong thành Hoài Đường, còn lại có khả năng sẽ đưa đến tỉnh Dương Phong bán thử." Triệu Kính Tân đem tin tức biểu cừu mình nghe được kể hết cho Tô Khả Phuong.

Nói xong, Triệu Kính Tân lại nhớ đến một chuyện: "Còn nữa, Phuong Nhi, hiệp ước ký còn có điều kiện đó là trong thời gian hiệp ước còn hiệu lực chúng ta chỉ có thể cung cấp hàng cho "Khách mẫn lâu" của Lý lão bản, không được cung cấp hàng cho từ lâu khác."

Nếu không phải là Phuong Nhi để ông toàn quyền xử lý sinh ý trong thành, cộng thêm biểu cừu thẻ thốt mãi hiệp ước này không có vấn đề, ông thật sự không dám ký tên và điểm chỉ (ấn dấu vân tay).

Tô Khả Phuong khẽ nhủ mảy, hỏi: "Vậy sinh ý của chúng ta và Vương Gia thì sao? Thúc có nói với Lý lão bản không? Hiệp ước ghi thế nào ạ?"

Theo lý thuyết biểu cừu Triệu thậm coi nàng ấy như thân sinh, cho dù quan hệ của ông ấy và đồng gia rất tốt cũng sẽ không vì đồng gia của mình mà hố Triệu thậm, nhưng nghe lời Triệu Kính Tân, nàng cảm thấy hiệp ước này nhiều sơ hở.

Chỉ có điều thật sự là Tô Khả Phuong nghĩ nhiều, thật ra sở dĩ Lý lão bản sáng khoái ký hiệp ước này với bọn họ, một mặt là xem ở tình nghĩa chủ thuê nhiều năm với biểu cừu Dương Xảo Lan, mặt khác là do ông ấy cảm thấy ruốc cá Triệu Kính Tân mang tới là vật khó thấy, có khả năng sẽ hấp dẫn khách nhân.

"Thúc đã nói việc này với Lý lão bản rồi, trên hiệp ước với Lý lão bản cũng ghi chú rõ, chúng ta có thể bán lẻ ruốc cá trắm cỏ và chao cá lăng ở trấn Đường Huyền, nhưng không thể bán ruốc cá kim thương, thêm nữa số lượng tiêu thụ ruốc cá và chao cá lăng không được nhiều hơn "Khách mẫn lâu"."

Cong cong thẳng thẳng bên trong ban đầu Triệu Kính Tân không hiểu, sau đó biểu cừu giải thích ông mới hiểu.

Bọn họ ký hiệp ước, Lý lão bản không lo lắng bọn họ sẽ bán ruốc cá cho từ lâu khác, nhưng ông ấy lo lắng đối thủ cạnh tranh mượn tay một số người mua ruốc cá và chao cá lăng ở trấn Đường Huyền rồi chuyển về thành Hoài Đường, nên mới tăng thêm câu cuối.

Nghe đến đó, Tô Khả Phuong mới thờ phào nhẹ nhõm: "Triệu thúc, thúc cứ nói với Lý lão bản, về sau ngoại trừ Vương Gia chúng ta sẽ không bán ruốc cá và chao cá lăng cho những nhà khác."

Thương trường như chiến trường, vì để Lý lão bản an tâm, Tô Khả Phuong cân nhắc trước sau liền quyết định tranh thủ kiếm một ít điểm tín nhiệm của Lý lão bản.

Nhưng Vương gia là khách hàng lớn đầu tiên của bọn họ, hơn nữa Lữ quản sự và Triệu thúc có chút giao tình, nể mặt Lữ quản sự nàng sẽ không chặt đứt cọc làm ăn này với Vương Gia.

"Được, trở về thúc sẽ bảo biểu cừu để ông ấy chuyển lời cho Lý lão bản." Triệu Kính Tân cao hứng đáp.

Có câu nói này của Phuong Nhi, ông không cần lo lắng biểu cừu bị kẹp ở giữa khó xử.

Bởi vì ngày mai Triệu Kính Tân phải trở về trong thành, Tô Khả Phuong dành thời gian dặn dò ông một số việc, cuối cùng ấn định ngày đưa hàng chính xác.

Nói xong chuyện làm ăn, Triệu Kính Tân nhìn thoáng qua Tô Khả Phuong, nói: "Phuong Nhi, cháu nhờ thúc mang hộ đồ cho ca ca cháu, thúc đã đưa rồi."

"Vâng, ca cháu có khoẻ không ạ?" Tô Khả Phuong cười hỏi.

Thấy Triệu Kính Tân muốn nói lại thôi, Tô Khả Phương thu hồi nụ cười trên mặt: "Triệu thúc, ca cháu xảy ra chuyện gì rồi sao?"

"Không, ca cháu không xảy ra chuyện gì!" Thấy Tô Khả Phương lo lắng, Triệu Kính Tân vội nói: "Chỉ là lúc thúc mang đồ tới cho ca cháu, nghe thấy mấy đồng môn của ca cháu nói chuyện rất khó nghe."

Tô Khả Phương sầm mặt lại: "Triệu thúc, bọn họ nói những gì?"

"Bọn họ chê cười ca cháu xuất thân卑微, không ăn nổi thức ăn trong thư viện, còn giấu cọt ca cháu đi đồ dạ hương đêm cho đại hộ gì đó..." Thấy mặt Tô Khả Phương càng ngày càng khó coi, Triệu Kính Tân dừng một chút, không nói tiếp, mà khuyên nhủ: "Nhưng Phương Nhi cháu không cần lo lắng, ca cháu hình như không ngại bọn họ nói, một chút cũng không ngại bọn họ nói chuyện, còn cười làm nhảm cùng thúc rất lâu, chắc chắn những kia đồng môn kia ghen tỵ ca cháu đọc sách tốt nên cố ý nói như vậy."

Nghe Triệu Kính Tân kể, Tô Khả Phương vừa vội vừa giận lại đau lòng.

Trước đây nàng từng cố ý bóng gió hỏi mẫu thân mỗi tháng ca ca ở trong thành cần dùng bao nhiêu tiền, tính toán khi nào kiếm được tiền thì đưa thêm cho ca ca chút trợ cấp, không ngờ nương nói mỗi tháng ca ca chỉ lấy 10 văn tiền trong nhà. Lúc đó nàng còn cho rằng nương đồ nài, nhưng nương rất nghiêm túc nói không lừa nàng.

Lúc đó nàng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng không có cơ hội hỏi ca ca, giờ nàng mới biết, thì ra ca ca đồ dạ hương đêm cho người khác để kiếm tiền, ngay cả thức ăn trong thư viện cũng không ăn nổi, vậy mỗi ngày ca ca ăn gì?

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Truyền ra tin đồn

"Triệu thúc, rất có khả năng lời những đồng môn kia nói là thật." Sau một lúc lâu, Tô Khả Phương thần sắc âm trầm nói.

Từ nhỏ đến lớn ca ca đều thương yêu nàng, che chở nàng, mọi chuyện vì nàng cân nhắc, không cho nàng chịu nửa điểm ủy khuất, mà chính ca ca có chuyện khó xử gì xưa nay không hề cho nàng biết.

Nghĩ tới đây, Tô Khả Phương rất lo lắng.

"Không thể nào?" Triệu Kính Tân không xác định nói.

Tô Khả Phương ngẩng đầu nhìn Triệu Kính Tân, giọng nói mang theo khẩn cầu: "Triệu thúc, đại thúc và Triệu thẩm ở trong thành thu xếp tốt, có thể ngẫu nhiên hỗ trợ chiếu cố ca cháu một chút hay không?"

Thôn Phong Quả cách huyện thành quá xa, nàng dù muốn giúp ca ca cũng ngoài tầm tay với.

"Đương nhiên, việc này dù cháu không nói, thúc cũng sẽ tận lực chăm sóc ca cháu." Triệu Kính Tân nghiêm túc nói: "Chỉ là thúc nghe ngóng, thư viện của ca cháu mỗi tháng chỉ cho phép người nhà học sinh tới thăm một lần, nói không thể để ảnh hưởng đến học tập."

"Vậy ca cháu có thể ra ngoài không?"

"Hình như cũng có hạn chế."

"Vậy vì sao ca cháu có thể ra ngoài đồ dạ hương cho đại hộ?" Tô Khả Phương hỏi.

"Nghe khẩu khí chanh chua của những đồng môn kia, hình như là do viện trưởng thư viện đối xử với ca cháu rất tốt, cháu nói xem có phải viện trưởng đặc biệt cho phép hay không?" Triệu Kính Tân suy đoán nói.

Tô Khả Phương hơi mím môi: "Có khả năng này!"

"Triệu thúc, chuyện ca cháu thúc tạm thời đừng quản, tháng sau cháu tự mình đi thăm ca ca xem sao."

Ca ca chóng đờ ở trong thành lâu như vậy vẫn ổn, nàng không gấp gáp một tháng này, huống chi có viện trưởng thư viện để ý, chắc hẳn ca ca cũng không quá khó chịu.

Nhưng không tự mình đến thăm nhìn thử một lần, nàng vẫn không thể hoàn toàn yên tâm.

Triệu Kính Tân ăn cơm trưa xong thì dẫn theo Húc Đông đi tìm Lữ quản sự Vương Gia, bởi vì dù nói thế nào từ đầu cũng do bọn họ nhờ Lữ quản sự hộ

trợ giới thiệu sinh ý, giờ bọn họ muốn cắt đứt sinh ý với người khác sẽ khiến Lữ quân sự khó xử, nên việc này phải xử lý cho tốt.

Triệu Kính Tân và Húc Đông kéo Lữ quân sự đến thực tử uống mấy chén rồi mới nói với hắn chuyện ruốc cá, không ngờ Lữ quân sự cũng là người hiểu rõ lý lẽ, hắn cười nói: "Các người không dừng sinh ý với Vương Gia đã rất cho ta mặt mũi rồi, sao ta có thể trách các người chứ? Chúng ta uống rượu, uống rượu!"

Lữ quân sự có thể ở đại gia tộc Vương Gia làm quân sự phòng bếp, tầm mắt tất nhiên không nhỏ hẹp giống người bình thường, tuy rằng Triệu Kính Tân không nói rõ, nhưng hắn vừa nghe liền biết bọn họ không chặt đứt sinh ý với Vương Gia là xem ở phần tình nghĩa ngày xưa mới chừa cho hắn đường tãi lộ, hắn cảm kích Triệu Kính Tân còn không kíp, sao lại oán bọn họ?

Nghe Lữ quân sự nói vậy, tim Triệu Kính Tân và Húc Đông mới thật sự đặt xuống.

Sau khi Tô Khả Phương rời khỏi Triệu Gia liền đến chợ phiên mua gà, thịt và xương sườn rồi mới đến đầu trấn ngồi xe bò.

Trên đường về nhà, một phụ nhân trung niên thần thần bí bí nói với mấy phụ nhân lớn tuổi khác trên xe bò: "Mấy lão tử từ, không biết mọi người có nghe nói chưa? Thôn Lâm An chúng ta truyền ra tin đồn lớn đấy."

Mấy phụ nhân lớn tuổi mắt sáng lên: "Tin gì?"

Nghe nhắc "Thôn Lâm An", Tô Khả Phương theo bản năng nhìn thoáng qua các nàng.

Chỉ thấy phụ nhân trung niên tè nháy mắt nhìn về phía mấy người nói: "Nghe nói Vương Thị ở bên ngoài trấn trộm hán tử, bị địa bảo trên trấn bắt tại chỗ. Gian dâm, có rất nhiều người nhìn thấy."

Mấy người hít vào ngụm khí lạnh: "Vương Thị nào?"

"Vương Minh Châu, nương Đàm Tiểu Liên!" Phụ nhân trung niên cười ái muội.

"Ồi chao, thật sự mắc cỡ chết người!"

"Thật không nhìn ra Vương Thị lại là người như vậy!"

"Thật sự không biết xấu hổ!" Một phụ nhân trong đó khinh thường hừ lạnh: "Cả ngày ở trước mặt người khác nói khoác gì mà Trọng An trong thành đọc sách giỏi thế nào, gì mà con gái bà ta sau này là quan phu nhân, không ngờ lại quá vô sỉ như vậy, ta nhổ vào."

Tô Khả Phương liếc nhìn về mặt vui sướng khi người khác gặp họa của phụ nhân kia, liền suy đoán phụ nhân kia và Vương Thị chắc có điều gì mâu thuẫn?

"Không đúng, Vương Thị từ trước đến nay mắt mọc trên đỉnh đầu, muốn theo chân nữ nhi trở thành quan thái thái, luôn ở trước mặt mọi người phô bày ra vẻ quan phu nhân, sao lại đi trộm hán tử chứ?" Một phụ nhân khác nửa tin nửa ngờ nói.

"Chuyện này là cháu dâu ta tận mắt thấy, giả sao được?" Phụ nhân trung niên phản bác.

"Cháu dâu người chính là khuê nữ Mạnh Gia thôn chúng ta đúng không? Nếu đúng là nàng tận mắt nhìn thấy, vậy chuyện này không phải giả."

"Nếu Vương Thị trộm hán tử bằng tuổi bà ta thì thôi, nhưng nghe cháu dâu ta nói, đã nam nhân tăng tị với Vương Thị thoát nhìn còn chưa tới 20 tuổi cơ." Phụ nhân trung niên cười vô cùng cổ quái, không hẳn là ghen ghét, nói chung là chướng mắt Vương Thị.

"Ồi chao, thật đồi phong bại tục, thôn Lâm An chúng ta vì bà ta mất hết mặt mũi."

"Tìm tiểu nhân tình thế này, không biết có phải cha Tiểu Liên phương diện kia không được hay không?" Phụ nhân nhìn qua có mẫu thuẫn với Vương Thị nói xong che miệng nở nụ cười.

"Lão tử từ, sao miệng người hư như vậy chứ! Nếu như cha Tiểu Liên nghe được còn không hộc máu?"

Phụ nhân trung niên lườm một cái, sau đó mấy người cười thành một đoàn.

Tô Khả Phương nhếch môi cười khê, không nghĩ tới chuyện Vương Thị trộm hán tử lại truyền nhanh như vậy, xem ra đoạn thời gian này Vương Thị không có mặt mũi ra cửa gặp người rồi?

Trở về thôn Phong Quả, Tô Khả Phương mang hai con gà và một mảng xương lớn đến nhà Chu Thị, Chu Thị chỉ cầm mảng xương lớn, sống chết không chịu nhận hai con gà.

"Đại bá mẫu, Lan Nhi tỷ đẻ non, không bồi bổ thật tốt vạn nhất lưu lại mầm bệnh thì sao?" Tô Khả Phương bắt đắc dĩ đành phải lấy cơ thể Lan Nhi ra dọa Chu Thị.

Thấy Chu Thị chần chừ, Tô Khả Phương lại nói: "Đại bá mẫu, trước mắt không có gì quan trọng bằng cơ thể Lan Nhi tỷ, bá mẫu đừng từ chối, cắt gà đi, trước thịt một con cho Lan Nhi tỷ bồi bổ, một con khác hai ngày nữa lại thịt, ngày mai cháu bảo Đại Minh tỷ phu vớt mấy con cá trở về nấu canh, đổi

bữa ăn, canh cá cũng nhiều dinh dưỡng."

Tô Khả Phuong rời khỏi nhà Chu Thị liền tới nhà mẹ đẻ, lúc này đã chạng vạng tối, mọi người đều ở nhà.

Tô Khả Phuong đưa hai cái bánh bao thịt nàng mua về cho Hạo Nhi, Tô Bằng bỗng mở miệng nói: "Hạo Nhi, cháu ra ngoài sân chơi một lát nhé."

Thấy Hạo Nhi ra khỏi sảnh phòng, Tô Khả Phuong hỏi: "Cha, có phải các tộc trưởng bên kia có câu trả lời rồi hay không?"

Tô Bằng gật đầu, nhìn qua không mấy cao hứng: "Các tộc trưởng đồng ý bán đất cho con rồi."

"Cha, có vấn đề gì sao?" Thấy bộ dạng này của cha, Tô Khả Phuong lo lắng không biết ông gặp phải việc khó gì.

Tô Bằng ngẩng đầu nhìn nàng, khuyên nhủ: "Phuong Nhi, con thật sự tính toán lấy hơn 100 lượng bạc mua mảnh đất kia?"

"Cha, con đã quyết định rồi, dù hiện tại không mua, sau này con cũng sẽ mua, đây chỉ là vấn đề thời gian." Tô Khả Phuong kiên định nói, không có nửa điểm do dự.

Vốn dĩ xây dựng thêm nông trại đã nằm trong kế hoạch của nàng, nhưng sau khi biết tình cảnh ca ca ở thư viện, nàng muốn triển khai nhanh hơn một chút.

Chỉ có thể trở nên mạnh mẽ hơn nàng mới bảo vệ người nhà tốt được

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Húc Đông ghi chép sổ sách

Lữ Thị nghe bạn già nói nữ nhi phải tốn hơn 100 lượng bạc mới mua được mảnh đất cuối thôn kia, không khỏi mở miệng khuyên nhủ: "Phuong Nhi, hơn 100 lượng bạc cũng không phải 3 lượng 5 lượng, cho dù con có thể mượn cũng không biết khi nào mới trả hết được? Giờ nông trại của con đã nuôi nhiều gà vịt như vậy còn có heo và cá nữa, cộng thêm vài mẫu ruộng, người một nhà con không lo ăn uống rồi, còn xây thêm nông trại làm gì?"

Hơn 100 lượng bạc đối với nông dân bọn họ mà nói là một số tiền lớn, không phải nói mượn liền mượn được, Lữ Thị vừa nghe nữ nhi nói muốn mượn bạc, lòng bất đầu bất an, sợ nữ nhi xảy ra chuyện.

"Nương, chuyện tiền bạc nương không cần quan tâm, con có biện pháp." Tô Khả Phuong cười trấn an: "Hơn nữa chuyện xây dựng thêm nông trại trong lòng con nắm chắc."

Tô Bằng nhìn nàng, nói: "Phuong Nhi, hôm qua Đại Minh ở đó cha sợ đã kích thẳng bé nên không nói, con thật sự đảm bảo nông trại của con có thể kiếm được tiền sao? Vạn nhất thua lỗ thì làm sao đây?"

Tô Bằng không lo lắng nàng không mượn được hơn 100 lượng bạc, mà lo lắng nữ nhi đem tiền đổ cả vào rồi mất cả chi lẫn chài (mất hết cả vốn, không thu được lợi gì).

Mặc dù Giả Thị không mở miệng, nhưng biểu tình trên mặt cũng bày tỏ không tán thành Tô Khả Phuong bỏ số bạc lớn mua mảnh đất kia.

Tô Khả Phuong nhìn người nhà lo lắng, không khỏi trầm mặc.

Mấy người Tô Bằng cho rằng nàng vì lời của bọn họ mà do dự, không nói gì, im lặng chờ nàng suy nghĩ kỹ càng.

Không biết qua bao lâu, Tô Khả Phuong mới ngẩng đầu nhìn bọn họ, nói: "Cha nương, đại tẩu, thật ra con có chuyện vẫn luôn giấu không cho mọi người biết."

"Chuyện gì?" Bộ dạng nữ nhi nghiêm túc nhất thời khiến Lữ Thị khản trương.

"Thật ra ruốc cá và chao cá láng gần đây chúng ta ăn đều do con làm, hơn nữa con đã bán một thời gian rồi." Tô Khả Phuong khẽ mỉm cười, nhìn bọn họ.

Nàng không muốn công khai việc này sớm như vậy, nhưng trước mặt chính người nhà thân thiết nhất của nàng, đối mặt với sự lo lắng của bọn họ, nàng không có biện pháp thờ ơ, nên mặc dù có khả năng rước lấy nhiều phiền toái, nàng vẫn đem chuyện ruốc cá nói với bọn họ.

"Phuong Nhi, con nói thật chứ? Ruốc cá và chao cá láng đều do con làm?" Lữ Thị và Giả Thị lấy làm kinh hãi, các nàng vẫn luôn cho rằng những đồ ăn kia Tô Khả Phuong mua về từ trên trời.

Mắt Tô Bằng cũng lướt qua kinh ngạc.

Tô Khả Phương cười: "Đương nhiên là thật, nếu không mọi người cho rằng con lấy tiền đâu ra xây dựng nông trại? Hơn nữa con nuôi cá chính là để tiện cho việc chế biến ruốc cá và chao cá lăng."

"Việc này sao con không nói sớm cho chúng ta biết?" Tô Bằng cau mày nói, đây là chuyện tốt, có cái gì phải giấu giếm?

Trước kia nha đầu này ở nhà trù nghệ cũng bình thường không nghĩ tới giả đến Phó Gia nửa năm trù nghệ lại lên nhanh như vậy!

"Cha, nhà chúng ta một không quyền, hai không thế, con chỉ không muốn để người ngoài quá chú ý, chứ không phải là cố ý muốn giấu diếm mọi người." Tô Khả Phương nói, đây cũng là suy nghĩ thật của nàng.

Xây nông trại nuôi gia cầm, nhiều lắm là khiến người xung quanh đổ mắt, những người có tiền có thể lại chướng mắt, nên nàng không lo lắng, thậm chí có kế hoạch xây thêm nông trại, để hỗ trợ sinh ý cho ruốc cá và chao cá lăng.

Nhưng ruốc cá và chao cá lăng thì khác, nàng lo có người đánh chủ ý lên quá trình chế biến hai món này.

"Sinh ý ruốc cá và chao cá lăng kiếm được rất nhiều tiền sao?" Tô Bằng hỏi.

"Đối với chúng ta mà nói, thì đúng là vậy."

Thấy Tô Khả Phương gật đầu, Tô Bằng khẽ thở dài: "Vậy không thể quá lộ liễu."

Nói xong, Tô Bằng dặn dò Lữ Thị và Giả Thị: "Hai người giữ chặt miệng mình, đừng gây phiền toái cho Phương Nhi."

"Chúng ta hiểu!" Lữ Thị và Giả Thị cùng nhau gật đầu nói.

Phương Nhi đã nói rõ ràng như vậy rồi, dù Tô Bằng không nhắc nhở, các nàng cũng sẽ không ngây ngốc đem việc này nói ra ngoài."

"Vậy vạn nhất việc này truyền ra, có phải sẽ có người tìm con gây phiền toái hay không?" Không hiểu sao sau khi Lữ Thị biết ruốc cá và chao cá lăng do nữ nhi mình làm lại càng lo lắng hơn.

"Nương, nếu chuyện này quả thật truyền ra đưa tới phiền toái, cùng lắm con đem phương pháp chế biến hai món này bán đi, để cho mọi người đều hưởng lợi, không có việc gì đâu, nương đừng lo quá."

Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn (*), nàng sớm đã nghĩ sẵn mấy đối sách, đương nhiên, nàng hi vọng mình lo lắng quá nhiều.

Nông trại có Lưu Đại Minh hỗ trợ, gần như mỗi ngày Tô Khả Phương đều lên trấn giúp đỡ mấy người Lữ thẩm chế biến ruốc cá và chao cá lăng, bởi vì ngày đưa hàng cho "Khách mẫn lâu" không còn xa.

Hôm nay, Tô Khả Phương vừa vào sân thì thấy Húc Đông đang ngồi xỏm lấy nhánh cây vẽ gì đó trên mặt đất.

"Húc Đông, ngươi đang làm gì thế?" Tô Khả Phương cười đi tới.

"Tiểu thư, ta để Húc Đông tính toán tiêu xài trong nhà những ngày qua." Lữ thẩm cười nói.

Thời gian dài như vậy rồi, mấy người Lữ thẩm vẫn không đổi được xưng hô với Tô Khả Phương.

"Húc Đông biết chữ?"

Không nói nông thôn, dù là trên trấn đũa nhỏ nhà bình thường biết chữ rất ít, không ngờ Húc Đông có nột tịch vậy mà lại biết tính sổ sách, Tô Khả Phương thật sự cảm thấy ngoài ý muốn.

"Hồi nhỏ điều kiện gia đình vẫn tốt, cha đưa ta tới tư thực học mấy năm." Húc Đông ngượng ngùng cười.

Tô Khả Phương biết Húc Đông bởi vì cha mẹ chết bệnh, lúc trước do chữa chạy mà thiếu nợ khổng lồ mới bị nhị thúc hắt bán cho chỗ buôn người trả nợ, nhưng không biết hắt từng đọc sách.

"Húc Đông, trước kia ngươi học qua sách nào, còn nhận biết được nhiều chữ không?" Tô Khả Phương cân nhắc, lại hỏi.

Biết Húc Đông tuy rằng chỉ học tư thực ba năm, nhưng bao năm nay hắt không có hoang phế, mặc kệ ở chỗ buôn người hay ở đây đều len lén luyện chữ, chữ biết so với lúc học tư thực còn nhiều hơn, Tô Khả Phương thấy vô cùng vui mừng.

"Húc Đông, ngươi chờ ta một chút!"

Tô Khả Phương vội vàng rời khỏi, không bao lâu liền mang về một chồng giấy tuyên và bút mực, ngoài ra còn mấy quyển chữ thiếp.

"Húc Đông, sau này ngoại trừ ra ngoài đưa hàng cho Vương Gia, chuyện khác tạm thời ngươi không cần lo." Tô Khả Phương bỏ đồ vật trong tay lên

bàn, nói: "Giấy tuyên này người làm thành mấy quyển sổ sách đơn giản dùng để ghi chép chi tiêu thường ngày và sổ sách buôn bán với Vương Gia bên kia, đến cuối tháng ta sẽ kiểm tra, chờ có thời gian rảnh người luyện chữ nhiều một chút."

"Tiểu thư —— "

Vậy mà tiểu thư lại mua chữ thiếp cho hần, còn để hần hỗ trợ ghi chép sổ sách.

Húc Đông không dám tin nhìn Tô Khả Phuong, kích động nói không nên lời.

Tô Khả Phuong nở nụ cười: "Người chó vui mừng quá sớm, ta đối với sổ sách đòi chiều yêu cầu rất cao, người phải cẩn thận nhớ kỹ, bất kỳ khoản nào cũng không nhớ lộn đấy."

Nàng muốn nhìn tỉ mỉ một chút xem căn bản của Húc Đông thế nào, nếu như căn bản tốt, có lẽ nàng có thể bồi dưỡng trọng điểm.

"Vâng, tiểu thư, ta bảo đảm một bút cũng sẽ không sai!" Sau khi Húc Đông kích động xong nghiêm mặt nói.

Húc Đông biết, tiểu thư cho hần cơ hội thể hiện hần nhất định phải nắm chắc.

Mấy ngày sau chính là cuối tháng, Triệu Kính Tân về đến trấn thì đám người Tô Khả Phuong đã chuẩn bị tốt hàng để đưa tới "Khách mẫn lâu."

Mặc dù "Khách mẫn lâu" cho xe ngựa tới kéo hàng, nhưng Tô Khả Phuong vẫn không yên lòng, nên để cho Húc Đông đi theo Triệu Kính Tân cùng đưa hàng đến từ lâu.

Đây là lần đầu tiên làm ăn với "Khách mẫn lâu" tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

(*) Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn: dù đôi phương sử dụng thủ đoạn, kế sách nào, đều có biện pháp linh hoạt tương ứng để đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Dụng tâm khó dò

Tô Khả Phuong rất coi trọng chuyện hợp tác với "Khách mẫn lâu", đến tận hai ngày sau Húc Đông mang theo bạc trở về, thần kinh căng thẳng của Tô Khả Phuong mới giãn ra.

"Tiểu thư, ta dựa theo phân phó của tiểu thư trích phần trăm và các phương diện cần thu xếp để lại tiền bạc cho Triệu thúc, ngân phiếu cũng đã đổi thành bạc mang về." Húc Đông giao một túi tiền nặng trĩu cho Tô Khả Phuong, bên trong ngoại trừ số dư, còn có ngân phiếu 50 lượng lần trước "Khách mẫn lâu" đặt cọc đổi thành bạc.

Thật ra mang theo nhiều bạc như vậy đi đường, Húc Đông cũng rất lo lắng đề phòng, may mắn bạc an toàn đưa đến tay tiểu thư.

Nói đến chuyện này Tô Khả Phuong rất cảm nín, bởi vì các tộc lão trong thôn nói chỉ nhận bạc không nhận ngân phiếu, nên nàng mới phải tốn công tốn sức để Húc Đông vào thành đổi bạc.

Thật ra trên trấn cũng có một tiền庄 có thể đổi bạc, nhưng vì cẩn thận nên nàng thấy vào thành đổi vẫn ổn thỏa hơn chút.

"Vất vả cho người rồi." Tô Khả Phuong cười tiếp nhận túi tiền.

Cầm được số tiền này, cuối cùng có thể mua lại mảnh đất cuối thôn kia.

Dù Tô Bằng đã nói chuyện trước cùng các tộc lão, nhưng khi bọn họ tận mắt thấy hơn 100 lượng bạc đặt trên bàn, vẫn cả kinh trông mắt thiếu chút nữa rớt hết xuống.

"Phuong Nhi, từ đâu cháu có nhiều tiền như vậy?" Thật lâu, một tộc lão trong đó mới tìm về giọng nói của mình.

"Chấp và vay mượn khắp nơi ạ." Tô Khả Phuong mỉm cười, thấy sắc mặt mấy người ngưng trọng, vội vàng giải thích: "Các tộc lão gia gia yên tâm, tiền này của cháu đều sạch sẽ."

"Các vị tộc thúc, mấy ngày trước các ngài đã nhất trí thông qua, ta mới bảo Phuong Nhi đi tập hợp bạc, chắc giờ không còn vấn đề gì chứ?" Tô Bằng nhắc nhở.

Các tộc lão nhìn nhau, gật đầu.

"Phương Nhi đã đem bạc tới rồi, chúng ta cũng không thể nói không giữ lời, bây giờ Tô Bằng ngươi hãy theo Phương Nhi đến địa bảo trên trần làm thủ tục đi." Cuối cùng các tộc lão nói.

"Phương Nhi cảm ơn các tộc lão gia gia, hôm khác cháu mời các gia gia uống rượu ạ." Tô Khả Phương nhìn mấy người cười ngọt.

Các tộc lão cũng cười theo, trêu ghẹo nói: "Chúng ta còn phải cảm ơn cháu đưa cho thôn nhiều bạc như vậy đây."

Từ địa bảo đi ra, Tô Khả Phương vui vẻ kéo tay cha mình làm nũng nói: "Cha, hôm nay cha đi ăn mừng với con nhé!"

Tô Bằng không được tự nhiên rút cánh tay về, thấp giọng khiển trách: "Ồ trên đường cái lời kéo, còn ra thể thống gì?"

Được rồi, đến lượt nàng đứng hình!

Tô Khả Phương lộ vẻ ngượng ngùng sờ mũi: "Vậy cha phải theo sát con nhé, không thể để mất dấu con đâu đấy."

Tô Bằng tức giận trừng nàng: "Cha ngươi sống hơn nửa đời người, còn có thể đi lạc?"

"Vậy cũng không chắc mà." Tô Khả Phương nhí nhanh đáp.

Vào thực tứ, Tô Khả Phương gọi một bầu rượu và chút thức ăn, hai cha con liền bắt đầu ăn.

Nhìn nữ nhi ngồi đối diện ung dung thong thả ăn cơm, Tô Bằng hơi xúc động.

Nữ nhi này từ nhỏ đã bị bọn họ chiều hư, đến khi biết Đàm Trọng An tình hình càng thêm nghiêm trọng, không ngờ sau khi gả cho người khác lại hoàn toàn thay đổi, thật sự làm yên lòng lão già như ông.

"Ôi chao, đây không phải là Tô trưởng thôn sao?" Tô Bằng đang tự cảm thán, bàn bên cạnh đột ngột vang lên giọng nói.

Hai cha con đồng thời ngẩng đầu nhìn lại, chờ thấy rõ người tới là ai, mặt Tô Bằng nhàn nhạt: "Là ngươi?"

Đàm Xuân Sinh?!

Tô Khả Phương suy tư nửa ngày, mới nhớ ra người tầm tuổi cha trước mặt là ai.

Hoá ra là đường bá của Đàm Tiểu Liên - Đàm Xuân Sinh, trước khi Tô Khả Phương gả cho Phó Thần Hoảng, lão Đàm Xuân Sinh này từng làm mối hôn sự cho nàng.

Đối phương là người thôn Lâm An, tuổi tác tương đương nàng, nhưng quanh năm đau bệnh quán thân, hơn nữa bệnh tình sắp nguy kịch, người nhà hần thu xếp hôn sự cho hần để xung hỉ, sau khi Đàm Xuân Sinh biết liền tới nhà nàng nói vun vào.

Lư Thị nghe ngóng một hồi mới biết hóa ra cha mẹ Đàm Tiểu Liên tức không chịu nổi việc nữ nhi nhà mình luôn quán quýt Đàm Trọng An, nên muốn đem nữ nhi mình đây vào hố lửa mới nhờ Đàm Xuân Sinh tìm tới cửa nói vun vào.

Lư Thị dò kỹ tình huống trước sau rồi đến nhà Đàm Xuân Sinh đại náo một trận, hai nhà bởi vậy kết thù từ đấy.

Hôm nay Đàm Xuân Sinh chủ động tiến lên chào hỏi, đương nhiên không có khả năng Tô Bằng cho ông ta sắc mặt tốt.

"Tiểu nhị, mang thêm một bộ bát đĩa đến đây." Đàm Xuân Sinh làm như thân quen vừa ngồi xuống cạnh Tô Bằng, vừa gọi tiểu nhị.

Tiểu nhị vừa đến, Tô Khả Phương liền nói: "Tiểu nhị ca, phiền toái tính tiền, thuận tiện giúp ta đóng gói thịt rượu còn lại mang về."

Tiểu nhị nhìn Tô Khả Phương, lại nhìn Đàm Xuân Sinh, chèn dũa trong tay không biết để đâu cho phải.

"Tô trưởng thôn, ta có chuyện quan trọng muốn nói với ông, nữ nhi ông thế này không khỏi quá nhỏ nhen đây." Đàm Xuân Sinh khó chịu lườm Tô Khả Phương.

"Ta và ngươi không có gì để nói!" Tô Bằng nói xong nhìn tiểu nhị: "Nữ nhi của ta nói tính tiền, không nghe thấy sao?"

Tiểu nhị thấy rõ tình hình, vội cười góp nói: "Được, xin khách quan chờ một chút."

Đàm Xuân Sinh bị hai cha con Tô Khả Phương coi thường, sắc mặt vô cùng khó coi: "Lão tử thương hại nữ nhi ông quá phụ, có ý tốt muốn làm mối cho nàng lần nữa, không ngờ các ngươi không biết tốt xấu!"

Nghe vậy, đột nhiên mặt Tô Bằng trầm xuống, quát: "Đàm Xuân Sinh, nữ nhi và cô gia nhà ta vẫn khỏe mạnh, ngươi đừng có ở trước mặt ta nói hươu nói vượn. Ngươi không tới hại nữ nhi nhà ta may lắm rồi."

"Tô Bằng, ta nói ngươi đây chính là chết vẫn sĩ diện! Sự tình nữ nhi nhà ngươi thế nào tương ta không biết sao?" Đàm Xuân Sinh hừ lạnh: "Ta thấy nha đầu nhà ngươi đáng thương, nếu không ngươi cho rằng ta ăn no rừng mỡ sao?"

"Đàm Xuân Sinh, người và Đàm Diệu Tổ chính là rắn chuột một ổ, muốn hại nữ nhi ta cũng không phải lần một lần hai, bót ở chỗ này chôn chúc tết gà!" Tô Bằng giọng điệu bất thiện đáp.

Tiểu nhị mang rượu thịt đã đóng gói xong tới, thấy mấy người đang gây gỗ, liền đặt đồ ăn lên bàn rồi đi chào hỏi khách nhân khác.

Lý thực tứ ba ngày hai bữa lại có khách mượn rượu làm càn, hẳn đã quá quen thuộc, chỉ mong bọn họ không đánh nhau đập đồ của thực tứ là được.

Tô Khả Phụng cầm thịt rượu đã đóng gói cũng phụ thân rồi khỏi thực tứ, đi tới cửa, Tô Khả Phụng quay đầu nhìn Đàm Xuân Sinh cười lạnh nói: "Đàm Xuân Sinh, nếu người rảnh như vậy, không bằng quan tâm đường đệ của người thêm chút đi. Hôm trước ta ngồi xe bò nghe mấy thẩm thôn Lâm An nói Vương Thị ở ngoài trấn trộm hán tử bị địa bảo đại nhân bắt tại chỗ, đình đầu đường đệ người mang nón xanh sắp phát sáng luôn rồi, ta nghĩ người vẫn dành thời gian thu xếp chuyện cưới vợ kể cho đường đệ người đi."

Từ lúc bắt đầu đến giờ Đàm Xuân Sinh luôn mang dụng tâm khó dò, nên Tô Khả Phụng không có ý định chừa mặt mũi cho ông ta.

"Vương Thị trộm hán tử?" Hiển nhiên Tô Bằng không biết chuyện này, khiếp sợ nhìn nữ nhi mình.

Tô Khả Phụng giấu cột nhìn khuôn mặt đen xì của Đàm Xuân Sinh đang đứng trong thực tứ, nói: "Cha, con còn nghe nói đã nam nhân cùng Vương Thị cầu tha vẫn chưa tới 20 tuổi đâu, rất nhiều người hoài nghi có phải Đàm Diệu Tổ có vấn đề gì hay không mới khiến cho Vương Thị không chịu nổi tịch mệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Trông thăm cổ

Tô Khả Phụng vừa dứt lời, nháy mắt mặt Tô Bằng còn đen hơn mặt Đàm Xuân Sinh: "Đây là lời một cô nương gia như con nên nói sao?"

Vừa rồi ông quá mức chân kinh mới thốt ra câu hỏi như thế, lời vừa ra khỏi miệng ông đã hối hận rồi, cho dù ông muốn xác nhận việc này cũng không nên hỏi nữ nhi.

"Cha, những lời này là con nghe được, không phải con nói." Tô Khả Phụng vô tội bĩu môi.

"Câm miệng ngay cho cha, về nhà!" Tô Bằng quát xong, chấp tay sau lưng không quay đầu bước đi.

Hôm qua Đàm Xuân Sinh mới từ chỗ Đàm Diệu Tổ biết được chuyện Vương Thị trộm hán tử, Đàm Diệu Tổ vốn định bỏ vợ, nhưng bát phụ Vương Thị kia uy hiếp Đàm Diệu Tổ, nếu như dám bỏ vợ sẽ mang theo hai đứa con trai cùng đi chết, Đàm Diệu Tổ chẳng còn cách nào khác, cũng không dám lộ ra.

Vốn Đàm Xuân Sinh nghĩ việc này ít người biết, hơn nữa nháo lớn sẽ bắt lợi với hôn sự của Đàm Tiểu Liên, sợ Đàm Trọng An từ hôn, vì có thể trèo lên quan lão gia tương lai Đàm Trọng An nên cả nhà đều thống nhất liều mạng che dấu việc này.

Nhưng ông ta vụn vụn không nghĩ tới, thì ra thôn Lâm An đã có người biết chuyện này, cộng thêm bị Tô Khả Phụng châm chọc khiêu khích, Đàm Xuân Sinh tức giận muốn nổ tung.

Tô Khả Phụng thường thức xong khuôn mặt sặc sỡ của Đàm Xuân Sinh, đang chuẩn bị đuổi theo cha sắp đi xa, đột nhiên nghe sau lưng truyền đến một tiếng vang trầm.

Tô Khả Phụng theo bản năng quay đầu, thì thấy Đàm Xuân Sinh không biết tại sao lại té nhào trước cửa thực tứ.

Tô Khả Phụng sùng sốt, kẻ đó nín cười giả bộ sợ hãi: "Đàm đại bá, ngài tuổi tác cao lại hành lễ lớn như vậy với ta, đây không phải muốn làm khó ta sao?"

Chỗ đầu gối truyền đến con đau nhói khiến Đàm Xuân Sinh thiếu chút nữa ngã đi, nghe thấy lời Tô Khả Phụng nói ông ta vội vàng bò dậy, nhưng không nhìn Tô Khả Phụng mà thẹn quá hoá giận quay vào Lý thực tứ quét một vòng, tức giận hô: "Ai? Là ai đánh lén lão tử, cút ra đây cho lão tử!"

Không phải Đàm Xuân Sinh không nghĩ tới Tô Khả Phụng, mà bởi thật sự nằng đã ra khỏi thực tứ, khoảng cách của hai người quá xa, ông ta muốn vu oan cũng không được.

Tô Khả Phụng nghi hoặc nhìn vào thực tứ, thấy tất cả khách bên trong đều mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Đàm Xuân Sinh.

Lúc này, một tiểu nhị vội vàng đi tới đỡ Đàm Xuân Sinh ân cần hỏi: "Khách quan, ngài không sao chứ?"

Đàm Xuân Sinh túm cổ áo tiểu nhị, chất vấn: "Vừa rồi người ở gần chỗ ta chào hỏi khách khứa, người nói, là ai hại ta ngã?"

Tiểu nhị khó hiểu đáp: "Khách quan, vừa rồi ngài đứng ở cửa, cách bàn của các khách nhân khác rất xa mà."

Ngụ ý chính là: Tự người ngã xuống, sao có thể đổ lên người khác?

"Không có khả năng!" Ngay sau đó Đàm Xuân Sinh vén ống quần lên, chỉ vào chỗ đầu gối bầm tím nói: "Có người lấy đồ ném ta, ta mới ngã xuống!"

"Khách quan, đầu gối ngài bị thương thế kia không phải do vừa rồi bị ngã sao?" Tiểu nhị không nhịn được chỉ sàn nhà, nói: "Ngài xem, trên mặt đất không có gì, tại sao lại nói có người cố ý ném đồ vào ngài được?"

Tô Khả Phuong không tự chủ lại nhìn quanh thực tứ lần nữa, phút chốc, chỗ bàn góc khuất nhất nàng thấy gương mặt tuấn tú quen thuộc, giờ phút này đôi mắt hắn đang chăm chú nhìn thẳng nàng, miệng ngập ngừng, không tiếng động nói một chữ.

Dựa vào khẩu hình của hắn nàng không khó đoán ra chữ kia, khuôn mặt nhỏ của Tô Khả Phuong tối sầm, không còn tâm tư xem náo nhiệt, xoay người đuổi theo cha mình.

Đúng là nha đầu này vẫn không muốn gặp hắn.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé nóng nảy xấu tính kia chạy càng lúc càng xa, tâm tình Hạng Tử Nhuận rất tốt cong khoé môi, móc một khối bạc vụn đặt lên bàn rồi từ cửa sau thực tứ rời khỏi.

Mua đất xong tiền bạc trong tay Tô Khả Phuong không còn nhiều lắm, nàng muốn giữ chỗ bạc còn lại làm vốn lưu động, nên không gấp gáp xây dựng thêm nông trại, mà nghĩ cách cải thiện hoàn cảnh, chất lượng đất.

Đất ở nông trại cằn cỗi, đừng nói trồng hoa màu, ngay cả cỏ dại cũng không mọc được mấy khoảnh, trước tiên hai người Tô Khả Phuong và Lưu Đại Minh cuốc lật hết đất lên một lần, rồi đem phân và nước tiểu gà vịt và heo gần đây thu gom được chôn vào đất. Sau đó, nàng bí mật dời thăm cỏ trong không gian ra trồng trong đất.

Qua mấy ngày, nông trại liền biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nhìn bãi cỏ xanh mơn mẫm, Lưu Đại Minh quả thực không dám tin vào mắt của mình, trong lòng kích động vạn phần.

"Phuong Nhi, muội thật sự làm huynh mở rộng tầm mắt, trước đây huynh không biết cỏ còn có thể trồng như vậy." Mắt Lưu Đại Minh tỏa sáng nhìn Tô Khả Phuong.

Một lần nữa hắn cảm thấy quyết định lưu lại nông trại hỗ trợ thật sáng suốt.

"Tỷ phu, những thăm cỏ này có thể sống được hay không còn chưa chắc, mấy ngày tới chúng ta phải tích cực chăm sóc, nước tưới không thể quá nhiều cũng không thể quá ít, phải nắm tốt độ ẩm."

Tuy rằng nàng cảm thấy thăm cỏ lấy từ trong không gian mang ra ngoài trồng chắc hẳn có thể sống tốt, nhưng Tô Khả Phuong không dám xem thường, nàng không muốn uống phí công sức lần này.

"Phuong Nhi, huynh sẽ cẩn thận." Lưu Đại Minh không che giấu được vui vẻ từ đáy lòng.

Có câu nói rất hay, sống đến già, học đến già, Phuong Nhi tuy còn trẻ tuổi, nhưng ở nàng có rất nhiều thứ đáng giá để hắn học hỏi.

Qua hai ngày sau, cuối cùng xác định những thăm cỏ này có thể sống tiếp, Tô Khả Phuong mới để Lưu Đại Minh đem gà vịt thả ra bãi cỏ hoạt động.

Hôm nay Tô Khả Phuong kiểm tra thấy cám ở nông trại dùng gần hết rồi, nhớ tới nhà Thủy Sinh nhiều ruộng, mà chỉ nuôi một con heo và mấy con gà, chắc không dùng hết cám, liền bắt một con cá chép lớn dưới hồ, tới tìm Thủy Sinh thăm.

Thủy Sinh thăm biết lý do Tô Khả Phuong đến rất sáng khoái đáp ứng cho nàng mượn mấy bao tải cám, nhưng Tô Khả Phuong lại nói: "Thăm, nhà cháu không trồng lúa nước, nên không có cám trả thăm, thăm tính tiền để cháu trả thăm đi ạ."

"Ôi trời, giờ không mất mùa, ai còn dùng tiền mua cám chứ? Cháu muốn dùng thì cầm mà dùng, cám nhà thăm dùng không hết cũng để nuôi bọ." Thủy Sinh thăm vừa nghe nàng nói muốn trả tiền liền cự tuyệt.

Phuong Nhi cho nhà họ mấy con cá lớn, gờ chẳng qua là mấy bao tải cám, bà nào có mặt mũi lấy tiền?

Tô Khả Phuong chần chờ một lát, cười nói: "Vậy cháu sẽ không từ chối nữa, cháu cảm ơn thăm."

Ở nông thôn, cám quả thực không phải thứ đáng tiền, Thủy Sinh thăm là người thành thật, nếu nàng khăng khăng đưa tiền ngược lại sẽ khiến bà ấy có áp lực, về sau nàng đưa cho bọn họ nhiều thêm mấy con cá là được.

"Thế mới đúng chứ, đợi chút nữa Đại Trụ từ ruộng trở về, thăm bảo nó đem cám cho cháu nhé."

"Không cần đầu thăm, cháu bảo Đại Minh tỷ phụ của cháu tới chuyển là được."

Rút kinh nghiệm từ chuyện mấy bao tải cá nhà Thủy Sinh, Tô Khả Phương bắt mấy con cá lớn nhò nường đưa đến mấy nhà nhiều ruộng trong thôn đổi lấy mấy chục bao tải cá, đủ để nông trại chống đỡ một khoảng thời gian.

Lưu Đại Minh phát hiện, từ khi nông trường trồng thâm cò gà vịt có vẻ lớn nhanh hơn trước kia, hẳn đem chuyện này nói cho Tô Khả Phương, nhưng nàng chỉ cười chứ không ngạc nhiên.

Thấy Tô Khả Phương trầm ổn lạnh nhạt như vậy, Lưu Đại Minh đột nhiên ý thức được mình quá xúc động, vội điều chỉnh cảm xúc, càng thêm dụng tâm chăm sóc nông trại.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Mua khoai lang

Buổi chiều hôm ấy, Tô Khả Phương rời khỏi Triệu Gia đến chợ mua đồ ăn như mọi lần, lúc chuẩn bị đến đầu trấn ngồi xe bò thì nghe thấy sau lưng có người gọi nàng.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Tô Khả Phương mừng rỡ quay đầu: "Ca, Trọng An đại ca, hai người trở lại?"

"Sao muội mua nhiều thức ăn thế?" Tô Khả Bản cười nhận lấy túi trong tay nàng, ba người vừa nói chuyện vừa đi tới đầu trấn.

Một tháng không gặp, hai ca muội nói mãi không hết chuyện, mỗi khi tiếng cười ròn rã của Tô Khả Phương truyền đến, tâm Đàm Trọng An đều không kiềm chế được run rẩy.

Đàm Trọng An cố ý đi sau hai người một bước, không dấu vết đánh giá Tô Khả Phương.

Đàm Trọng An phát hiện, một tháng không gặp mặt mà nha đầu này lại nở rộ rạng rỡ hơn trước, lúc này khoé miệng nàng vui vẻ cong lên, có chút hờn dỗi nhìn Tô Khả Bản, đôi mắt lém lỉnh tỏa ra ánh sáng tựa như có thể hấp thụ linh hồn người khác, khiến họ thật lâu không thể dời mắt khỏi nàng.

Tô Khả Phương vừa nói chuyện vừa len lén quan sát ca ca, gặp mắt ca ca tràn đầy ý cười, Tô Khả Phương không xác định được ca có bị lời những đồng môn kia ảnh hưởng hay không.

"Ca, đợi chút nữa muội dẫn ca đi xem nông trại của muội nhé." Lên xe bò, Tô Khả Phương trừng mắt nhìn ca ca, thần bí nói.

"Được chứ." Tô Khả Bản cười.

Hắn từ chỗ Triệu Kính Tân biết một tháng qua trong nhà xảy ra rất nhiều chuyện, cân nhắc chút rồi hỏi: "Lan Nhi sao rồi?"

"Giờ Lan Nhi tỷ khá hơn rồi ạ, đại phu nói dưỡng hai ba tháng nữa sẽ không có việc gì." Tô Khả Phương đáp.

"Không có việc gì là tốt!"

Hắn sợ Lan Nhi giống nương tử mình, lưu lại mầm bệnh.

Hai huynh muội xuống xe ở thôn Phong Quả liền trực tiếp đi về phía nông trại, ai ngờ còn chưa đến nơi, thì thấy Đàm Trọng An vốn xuống xe ở đầu thôn Lâm An đang bước nhanh về phía bọn họ.

"Trọng An, không phải người trở về rồi sao?" Tô Khả Bản kinh ngạc nhìn hắn.

"Khả Bản huynh, ta xuống xe mới nhớ để quên bút ký ở thư viện không mang về, người có thể cho ta mượn chép một chút không?" Đàm Trọng An lau mồ hôi, cười hỏi.

"Đương nhiên có thể!" Tô Khả Bản cười, nói: "Nhà ta có bút mực, đợi chút nữa đến nhà ta chép đi, bây giờ ta đang chuẩn bị đến nông trại của Phương Nhi, cùng đi không?"

Đàm Trọng An phỉ hất tâm tư chạy đến, chính là vì lấy cớ đi xem thử nông trại trong miệng Tô Khả Phương, đương nhiên sẽ không cự tuyệt Tô Khả Bản.

Đàm Trọng An đang muốn giả bộ thuận theo đáp ứng, Tô Khả Phương lại mở miệng trước: "Ca, sắc trời không còn sớm, ca chép bút ký cho Trọng An đại ca trước đi, nông trại mai xem cũng không muộn."

Nụ cười trên mặt Đàm Trọng An nháy mắt cứng ngắc, nhưng rất nhanh hắn nói thêm: "Không có gì đáng ngại, ta chỉ chép bài giảng hôm nay của tiên sinh thôi, không nhiều, một lát liền chép xong."

"Trọng An đại ca, đọc sách quan trọng! Cha nương, đại tẩu và Hạo Nhi chắc chắn cũng đang chờ đợi ca ca, hai người cứ về trước đi." Tô Khả Phương giả vờ không nghe ra ý tứ của Đàm Trọng An, mỉm cười nói: "Lại nói, vốn dĩ muội cũng muốn đi xem Lan Nhi tỷ."

Nàng đã nói đến nước này, Đàm Trọng An đành phải cười nói: "Quấy rầy hào hứng của hai người, thật là ngại."

"Giữa chúng ta không cần khách sáo thế! Nhưng Phương Nhi nói đúng, Hạo Nhi chắc chắn đang dài cổ chờ ta." Tô Khả Bàn vỗ vai Đàm Trọng An: "Đi về nhà ta. Khó đến được một chuyến, tối nay ở lại ăn cơm xong hãy về."

Tô Khả Bàn nhìn ra muội muội muốn tránh hiềm nghi, liền theo nàng nói.

Đàm Trọng An hơi chần chờ, rồi mới gật đầu.

Tô Khả Phương biết ca ca lưu Đàm Trọng An ở lại ăn cơm, thăm Lan Nhi tỷ xong liền trực tiếp trở về Phó Gia.

Đi đến nửa đường, Tô Khả Phương đụng phải Tô Đông Minh sống ở đầu thôn Đông đang gánh khoai lang đi về phía cuối thôn.

"Đông Minh thúc, thúc đi đâu vậy." Tô Khả Phương cười lên tiếng chào hỏi.

"Là Phương Nhi à?" Tô Đông Minh cười, bắt đầu đi nói: "Khoai lang trong nhà ăn không hết hong mất rồi, thúc muốn đồ xuống chân núi."

"Hong nhiều vậy sao?" Tô Khả Phương nhìn khoai lang trong sọt: "Thật đáng tiếc!"

"Không chỉ chỗ này đâu, trong nhà còn mấy gánh đều nát bét rồi." Tô Đông Minh vừa đi vừa nói.

"Đúng rồi, Phương Nhi, nhà thúc còn chút khoai lang chưa hong, nếu không cháu lấy mấy sọt cho heo ăn đi, tùy tiện đưa thúc mấy văn tiền hoặc đổi một hai con cá đều được." Tô Đông Minh đột nhiên dừng bước, quay đầu hỏi.

Vài ngày trước Lư Thị cầm cá đến nhà ông đổi cám đưa đến nông trại. Khoai lang cũng có thể cho heo ăn, nếu như đổi được mấy văn tiền cũng tốt hơn để hong đồ đi.

Con ông đem khoai lang kéo lên trấn bán đã mấy ngày đều không bán được, mắt thấy khoai lang mục nát từng ngày, trong lòng ông gấp gáp, nếu không ông sẽ không hỏi Tô Khả Phương như vậy.

Nghe vậy, mắt Tô Khả Phương chợt lóe: "Đông Minh thúc, trong nhà thúc còn bao nhiêu khoai lang không hong?"

Nếu như giá không đắt, nói không chừng cũng là một con đường kiếm tiền đấy.

"Còn khoảng mười gánh." Tô Đông Minh rầu rĩ nói.

Hơn hai tháng nữa khoai lang mới trồng có thể thu hoạch, đến lúc đó không biết khoai lang mới đào lên có thể bán được không nữa?

"Đông Minh thúc, đã ăn không hết nhiều khoai lang như vậy, vì sao trồng nhiều thế ạ?" Tô Khả Phương chưa nói muốn mua khoai lang, mà nghi ngờ hỏi, như vậy cũng quá lãng phí.

"Không phải do không có biện pháp khác sao?" Tô Đông Minh sầm mi khổ kiếm (mặt mày buồn bã, sầm khổ) nói: "Nhà thúc có hai miếng ruộng xấu trồng lúa nước sản lượng không tốt, đều dùng để trồng khoai lang, hơn nữa hai năm trước trồng khoai lang nhiều ít còn có thể bán một ít, năm nay không biết xảy ra chuyện gì, tổng cộng chỉ bán được mấy sọt."

"Đông Minh thúc, khoai lang thúc bán bao nhiêu tiền một cân?" Tô Khả Phương chăm chú hỏi.

Nếu như giá không cao, nàng có thể mua khoai lang cho nhà họ.

Lời Tô Khả Phương vừa ra khỏi miệng, Tô Đông Minh nhin không được bật cười: "Phương Nhi, ai mua khoai lang theo cân chứ, không phải gốc sao?"

Hả?

Tô Khả Phương quần bách, tỏ ra không có việc gì đôi giọng: "Vậy một sọt bao nhiêu tiền ạ?"

Tô Đông Minh thấy nàng thật sự có ý mua khoai lang, vui mừng trong bụng: "Phương Nhi, cháu muốn mua một gánh trả thúc 15 văn tiền là được."

Lên trấn bán có thể được nhiều hơn mấy văn tiền, khổ nỗi không bán được.

"Nhưng Phương Nhi, thúc phải nhắc nhở cháu, khoai lang kia cũng không thể để thời gian quá dài, nếu không cũng sẽ mục nát." Tô Đông Minh lại nói tiếp.

Tô Khả Phương nghe giả tiền hơi giật mình, một gánh là hai sọt khoai lang mà chỉ có 15 văn tiền, đương nhiên Tô Khả Phương sẽ không chần chừ: "Chỉ cần giờ không hỏng là được! Đông Minh thúc, hôm nay trời không còn sớm, ngày mai cháu bảo nhị thúc nhà cháu đến nhà thúc gánh khoai lang về."

"Được!" Mây đen trên mặt Tô Đông Minh biến mất: "Phương Nhi, cháu muốn mấy gánh, đợi chút nữa thúc bảo thăm cháu lựa trước cho cháu nhưng củ to."

"Đông Minh thúc, thúc còn bao nhiêu cháu muốn hết."

"Muốn hết?" Tô Đông Minh giật nảy mình: "Phương Nhi, vừa rồi không phải thúc nói với cháu rồi sao, khoai lang này không để lâu được sẽ hỏng, thúc thấy cháu mua hai ba gánh thôi là được."

Bạn đang đọc truyện *Hán Từ Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59: Không thích hợp

"Đông Minh thúc, thúc yên tâm, cháu sẽ không để khoai lang hỏng mất."

Nông dân đều thành thật, Tô Đông Minh sẽ nhắc nhở mình như vậy, không nằm ngoài dự liệu của Tô Khả Phương nhưng nàng vẫn nhịn không được mỉm cười.

Tô Đông Minh thấy Tô Khả Phương không giống nói đùa, chần chừ một lát, mới nói: "Cháu đã mua tất, vậy đợi chút nữa thúc gánh khoai lang đến Phó Gia cho cháu."

"Vậy cũng được ạ."

Thấy Tô Khả Phương phải đi, Tô Đông Minh lại nhịn không được hỏi một câu: "Phương Nhi, chuyện lớn như vậy cháu không cần thương lượng cùng bà cháu sao?"

Mua nhiều khoai lang không thể để lâu như vậy, Tô Đông Minh có chút bận tâm Tô Khả Phương bị nhà chồng trách cứ.

"Đông Minh thúc không cần lo lắng, những chuyện như này bà cháu sẽ không hỏi tới." Tô Khả Phương buồn cười nói.

Nếu như mua mấy gánh khoai lang là chuyện lớn, vậy nàng xây nông trại chắc phải chọc thủng trời rồi.

Tô Khả Phương và Diêu Thị vừa dọn xong một gian phòng để đồ linh tinh, Tô Đông Minh đã dùng xe ba gác chở hơn 20 sọt khoai lang đưa đến Phó Gia.

Tô Khả Phương vừa về tới nhà liền nói chuyện mua khoai lang với mấy người Diêu Thị và Phó Thần Tường, nên khi bọn họ nhìn thấy Tô Đông Minh đưa khoai lang tới cũng không kinh hãi, chỉ không hiểu tại sao Tô Khả Phương phải mua nhiều khoai lang như vậy.

Thấy người Phó Gia tươi cười nghênh đón, Tô Đông Minh mới buông tâm, cười vui vẻ cùng huynh đệ Phó Gia kéo khoai đến phòng để đồ linh tinh.

Đưa Tô Đông Minh ra cửa, Phó Thần Tường mới hỏi: "Đại tẩu, tẩu mua nhiều khoai lang như vậy làm gì?"

Nếu mua cho heo ăn chắc chắn sẽ đưa đến nông trại, đã đưa về nhà, chắc hẳn có công dụng khác.

Không thể không nói, Phó Thần Tường là người thận trọng lại tỉ mỉ.

"Nhị thúc, việc này ngày mai tẩu sẽ nói cho đệ, đến lúc đó còn muốn mọi người hỗ trợ đấy." Tô Khả Phương nói xong liền vào bếp chuẩn bị cơm tối.

Sáng hôm sau Tô Khả Phương ăn điểm tâm xong liền tới Tô Gia, tính toán đưa ca ca đi xem nông trại.

Vừa vào sảnh phòng, Tô Khả Phương ngạc nhiên thấy Đàm Trọng An vậy mà đang ngồi cùng mọi người ăn bữa sáng.

"Sao đến sớm thế? Muội ăn điểm tâm chưa?" Già Thị hỏi.

"Muội đã ăn rồi, mọi người mau ăn đi." Tô Khả Phương thấy Đàm Trọng An ở đây nên không đề cập chuyện đi xem nông trại với ca ca.

"Muội tới đưa ca đi dạo nông trại kia của muội sao?" Tô Khả Bản liếc mắt liền xem thấu dụng ý của nàng.

Tô Khả Phương cười không nói.

"Ca và Trọng An com nước xong xuôi cùng nhau đi!" Tô Khả Bản nhìn về phía Đàm Trọng An, dò hỏi: "Tối nay về nhà không sao chứ?"

Đàm Trọng An chớp mắt, trên mặt mang nụ cười thản nhiên: "Không sao."

Giả Thị vụng trộm lườm Tô Khả Bản, nói với Tô Khả Phương: "Đừng nghe ca muội nói bậy, bọn họ tối hôm qua uống say đến không biết trời đất gì, nào có tinh thần đi dạo nông trại? Muội mau đi làm việc của muội đi."

Giả Thị nói xong lặng lẽ ra hiệu cho Tô Khả Phương, nàng ấy khó hiểu, ngay cả nàng ấy cũng nhìn ra Phương Nhi miễn cưỡng, sao cha xấp nhỏ lại không nhìn thấy chứ?

"Đừng vậy đó, tối hôm qua uống nhiều như vậy, vẫn nên nghỉ ngơi thêm một chút đi." Lư Thị nghe nhi tử mở miệng mời Đàm Trọng An cùng nhau tới nông trại, trong lòng cũng gấp gáp, bà thật lòng không hi vọng nữ nhi lại cùng Đàm Trọng An tiếp xúc, tránh nháo ra thị phi gì đó.

Mắt Tô Khả Bản thoáng lóe ra tính toán rồi biến mất, tình rui hỏi Đàm Trọng An: "Trọng An, đầu người còn đau không?"

"Đã hết đau." Đàm Trọng An nhìn ra ý tứ của Giả Thị và Lư Thị, còn có Tô Khả Phương không tiếng động cự tuyệt, ngẫm nghĩ, nói: "Nhưng com nước xong xuôi ta nghĩ vẫn nên về nhà trước, tránh cho người nhà ta lo lắng."

Thật ra tối qua hắn cố ý uống say, vì hôm nay muốn cùng Tô Khả Bản đến xem rõ ngọn ngành nông trại của Tô Khả Phương.

Đàm Trọng An biết rất rõ nhà này Giả Thị và Lư Thị không làm chủ được, mà hắn lại nhìn không ra ý nghĩ của Tô Khả Bản, cho nên lúc này hắn không dám biểu lộ quá rõ ràng, chỉ có thể lấy lui làm tiến.

Hôm qua hắn đã nói với Tô Khả Bản rồi, sau khi hắn xuống xe ở cửa thôn Lâm An đã nhờ người mang hộ lờ nhấc trở về, nói muốn tới nhà Tô Khả Bản, nếu như Tô Khả Bản có tâm lưu hắn, tự nhiên sẽ khuyên hắn ở lại.

Quả nhiên, Tô Khả Bản lên tiếng: "Người nhà người cũng biết người đến nhà ta, chắc chắn sẽ không lo lắng, người theo chúng ta đi xem thử một chút đi, ta không giữ người ăn com trưa là được."

Tô Khả Phương nhìn thoáng qua ca ca mình, lúc này mới cười nói: "Trọng An đại ca, vậy thì đi chung đi."

Ca ca khẳng khái muốn rủ Đàm Trọng An cùng đi, nàng cũng không thể nói không cho hắn đi chung được.

Đến nông trại, nhìn thấy bãi cỏ xanh mon mon, không nói Đàm Trọng An, ngay cả Tô Khả Bản đã chuẩn bị tâm lý cũng lấy làm kinh hãi.

Nghe Lưu Đại Minh nói bãi cỏ này là Tô Khả Phương nghĩ cách mang thảm cỏ từ nơi khác trồng ở đây, ánh mắt Đàm Trọng An nhìn Tô Khả Phương lại biến đổi, nhưng hắn che giấu rất tốt, không để người khác phát hiện.

"Nha đầu này muội lấy từ đâu ra nhiều gà rừng như vậy?" Tô Khả Bản nhìn đàn gà rừng hỏi.

Gà vịt và heo có tiền là mua được, nhưng gà rừng thì khác không phải có tiền là có thể mua.

Tô Khả Bản thấy càng ngày mình càng không hiểu muội muội.

Tô Khả Phương nhìn ca ca, nghiêm túc nói: "Ca, đây là bí mật thương nghiệp, muội không thể nói cho ca!"

"Xứ nha đầu, còn dám lên mặt với ca ca." Tô Khả Bản tức giận gõ trán nàng.

Tô Khả Phương kêu đau một tiếng: "Ca, ca lại bắt nạt muội."

Thấy hai ca muội không coi ai ra gì nháo loạn, Lưu Đại Minh cười theo, nhưng nghĩ đến lời nương tử dặn dò, vội lặng lẽ nhìn Đàm Trọng An, thấy ánh mắt hắn ta không rời khuôn mặt nhỏ của Tô Khả Phương, bên môi treo nụ cười thản nhiên, trong lòng Lưu Đại Minh hồi hộp, vội dòi chủ đề: "Đại ca, hồ cá này nhiều cá béo lắm, Phương Nhi nói chờ ca nghỉ công trở về, để ca tới đây câu cá đấy."

Lưu Đại Minh ngoài mặt bất động thanh sắc mỉm cười, đáy lòng lại kinh nghi bất định, nương tử hắn rõ ràng nói với hắn Phương Nhi gả cho người khác còn nhớ mãi không quên với Đàm Trọng An, muốn hắn giám sát chặt chẽ Phương Nhi đừng để nàng làm chuyện ngu xuẩn, nhưng sao hắn nhìn thế nào cũng thấy không giống lời nương tử nói vậy nhỉ? Ngược lại hắn thấy tên Đàm Trọng An này, ánh mắt nhìn Phương Nhi rất không thích hợp nhé.

"Được rồi!" Tô Khả Bản kích động nói: "Buổi chiều ca tới thử một chút, xem tối nay có thể thêm thức ăn không?"

Đàm Trọng An theo mấy người Lưu Đại Minh đi dạo một vòng quanh nông trại, trong lòng giống như có thứ đó vô tình phát sinh biến hoá, hắn sợ cảm xúc của mình bại lộ trước mặt Tô Khả Bản, vội cáo từ rồi khỏi thôn Phong Quả.

Đàm Trọng An rời đi, Lưu Đại Minh mới an tâm, mỉm cười với hai huynh muội Tô Khả Bản nói: "Đại ca, Phương Nhi, hai trò chuyện, muội phụ đi cắt chút cỏ về cho heo."

"Ca, rốt cuộc ca làm cái quỷ gì thế?" Lưu Đại Minh vừa rời đi, Tô Khả Phương liền tức giận chất vấn: "Ca đừng nói với muội, ca tính toán khiến muội và Phò Thần Hoàng hoà ly, sau đó gả muội cho Đàm Trọng An đấy."

"Ăn nói linh tinh!" Tô Khả Bản xụ mặt quát khê: "Ca ca muội là người ngu xuẩn như vậy sao? Trọng An đã có hôn ước, muội cho rằng ca sẽ đẩy muội vào hố lừa sao?"

"Vậy sao ca còn nhất định để hấn đến đây?" Tô Khả Phương vẫn không hiểu ca ca muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Sức lực gãi ngứa

Tô Khả Bản nhướn mày, dương dương đắc ý nói: "Ca chính là muốn cho hấn nhìn một chút muội muội ca có bao nhiêu ưu tú, muốn cho hấn biết mình đã bỏ qua cái gì, khiến hấn ảo não, để cho hấn hối hận!"

Nếu không phải chắc chắn muội muội mình đã thu hồi tâm tư với Đàm Trọng An, hấn cũng không dám để Đàm Trọng An cùng đi.

Tô Khả Phương tròn mắt há hốc mồm nhìn ca ca đang kiêu ngạo lắc lư trước mặt, một lát sau, đột nhiên "Phốc phốc" nở nụ cười: "Ca, muội còn tưởng rằng ca và Đàm Trọng An là huynh đệ tốt sinh từ chỉ giao đây."

Tô Khả Bản liếc nàng, khí định thần nhàn nói: "Ca và Đàm Trọng An là huynh đệ, nhưng ca không cho phép hấn xem thường muội muội của ca, chỉ có muội muội của Tô Khả Bản này được phép ghét bỏ người khác thôi."

"Ca —— "

Cảm giác được người thân bảo vệ khiến cho lòng Tô Khả Phương tràn đầy ấm áp, hốc mắt không tự chủ ẩm ướt.

Nàng biết ca ca bao che khuyết điểm, nhưng nàng không ngờ ca ca vì nàng, ngay cả bạn tốt cũng cho xuống hố.

Tô Khả Phương làm sao biết, bởi vì tối hôm qua lúc uống rượu Đàm Trọng An vô tình nói một câu chọc giận Tô Khả Bản, nên Tô Khả Bản mới có ý nghĩ này.

Hấn chính là muốn cho Đàm Trọng An thấy, muội muội của hấn đã không phải là Tô Khả Phương trước kia.

"Đã lập gia đình rồi, đừng giống như trước kia cứ động một tí lại khóc nhè chứ." Tô Khả Bản nhìn bộ dạng lã chã trực khóc của Tô Khả Phương liền đầu đầu, nha đầu này trước kia cứ khóc thì không ngừng được.

"Ai khóc nhè?" Tô Khả Phương vội thu hồi nước mắt suýt chút nữa trào ra, dữ dằn lườm ca ca.

Thấy nguy cơ giải trừ, Tô Khả Bản như được đại xá nhẹ nhàng thờ ra.

"Đúng rồi, Phương Nhi, sao muội lại biết Triệu Kính Tân?" Tô Khả Bản đột nhiên hỏi.

Hấn và Triệu Kính Tân không quen không biết, nhưng ông ấy đối với hấn giống như có chút nhiệt tình quá mức.

Tô Khả Phương vốn định hai ngày này tìm cơ hội hỏi ca ca chuyện ở thư viện, không ngờ ca ca mở miệng trước.

"Triệu thúc là người hợp tác chịu trách nhiệm việc buôn bán của muội, về sau sinh ý của muội ở trong thành sẽ giao cho Triệu thúc quản lý."

Tô Khả Phương rành mạch kể cho Tô Khả Bản chuyện từ lúc đầu tại sao nàng quen biết vợ chồng Triệu Kính Tân, đến làm thế nào lại ký được hiệp ước với "Khách mẫn lâu", ngoại trừ chuyện mấy người Lữ thẩm.

Tô Khả Bản vật và tiêu hóa khối tin tức động trời này, lúc lâu sau mới lên tiếng: "Bảo sao đêm hôm khuya khoắt ông ấy còn đứng chờ ở cửa thư viện ngăn cản ca, khuyên ca đừng tiếp tục đi đồ dạ hương đêm cho người khác, kêu ca đến "Khách mẫn lâu" hỗ trợ."

Tô Khả Bản biết chuyện mình ở trong thành đồ dạ hương chắc chắn không thể gạt được Tô Khả Phương, nên lười giấu nàng.

"Triệu thúc bảo ca đến "Khách mẫn lâu" hỗ trợ?" Việc này Triệu Kính Tân không nhắc với Tô Khả Phương nên nàng không biết: "Ca, vậy ca có đáp ứng không?"

Không cần đoán, Tô Khả Phương cũng biết công việc này là Triệu Kính Tân nhờ biểu cữu ông tranh thủ giúp.

"Ca không đáp ứng!" Tô Khả Bản đáp.

Tô Khả Phương sùng sốt: "Vì sao?!"

Dù sao đến "Khách mần lâu" hỗ trợ cũng dễ chịu hơn đi đồ dạ hương cho người khác.

"Phương Nhi, công việc đồ dạ hương là do viện trưởng thư viện tìm cho ca, sao ca có thể nói không làm thì không làm chứ? Hơn nữa, ca cũng thích làm việc này."

Tô Khả Phương còn tưởng mình nghe lầm, ca ca nàng sao lại thích đồ dạ hương cho người khác?!

"Phương Nhi, muội chớ xem thường chuyện này, cùng hạ nhân đại hộ giao tiếp thật ra cũng là một môn công khóa cao thâm, viện trưởng thư viện giới thiệu phân công việc này cho ca tự có dụng ý của ông ấy, từ đó ca học được không ít thứ, nên ca sẽ tiếp tục làm công việc này, muội chớ quan tâm ca."

Đừng nhìn những hạ nhân kia thân phận đê tiện, chuyện bọn họ biết không nhất định ít hơn chủ tử của họ, tất nhiên, đây không phải nói chủ tử của họ vô năng, mà là mỗi người am hiểu lĩnh vực khác nhau, không quan hệ đến thân phận.

Tô Khả Bản nghĩ trọng tâm trường khiến cho Tô Khả Phương suy nghĩ sâu xa hơn, lúc mới nghe Triệu thúc kể ca ca ở trong thành phải đi đồ dạ hương kiếm tiền, nàng thật sự rất khó chịu, thậm chí tự trách mình quá vô dụng không thể giúp ca ca, nhưng nghe lời ca ca vừa nói nàng mới biết mình đã nghĩ sai rồi.

"Ca, nếu là ý tứ của viện trưởng, vậy từ nay về sau cứ coi như muội không biết chuyện này." Tô Khả Phương trầm ngâm một lát, lại nói: "Nhưng ca ca phải đáp ứng một điều kiện của muội."

"Muội nói đi."

"Sau nay ca phải ăn cơm ở thư viện." Tô Khả Phương nghiêm túc nói.

Tô Khả Bản nhướn mày, không trả lời.

"Nếu ca không đáp ứng, muội liền đem việc này nói cho cha nương và đại tẩu." Tô Khả Phương uy hiếp.

"Muội nha đầu này!" Tô Khả Bản chẳng còn cách nào khác, đành bất đắc dĩ cười: "Ca đáp ứng muội là được chứ gì?"

Nếu để người khác trong nhà biết chuyện này, đến lúc đó tai hấn không còn ngày thanh tĩnh nữa mất, cứ đáp ứng nha đầu này trước rồi tính sau.

Đồ ăn ở thư viện quá đắt, hấn đồ dạ hương kiếm tiền còn chưa đủ mua đồ ăn, vậy làm sao mà tiết kiệm tiền tìm đại phu giỏi chữa bệnh cho Hạo Nhi đây?

Tô Khả Phương biết ca ca đang vì chuyện tiền nong mà lo lắng, nhưng nàng không trực tiếp đưa tiền cho ca ca, bởi vì lòng nàng đã tự có tính toán.

Nói chuyện với ca ca nói xong, Tô Khả Phương mang theo đao bổ củi lên núi, chuẩn bị chặt chút vật liệu gỗ về để điêu khắc khuôn mẫu.

Đến cầu độc mộc Tô Khả Phương gặp mấy phụ nhân hái rau dại trên núi trở về, nàng đi tiếp thấy trên núi còn không ít đứa nhỏ đang tìm kiếm thức ăn.

Bỗng nhiên, một bóng dáng nhỏ bé từ sau cây đại thụ chui ra.

Nhìn kỹ, hóa ra là Ngọc Nhi!

"Phương Nhi tỷ!" Ngọc Nhi cười hi hi chạy tới.

"Ngọc Nhi, sao muội cũng lên núi thế, không ở nhà chăm sóc Lan Nhi tỷ sao?" Tô Khả Phương đưa tay lấy mảnh lá khô trên đầu con bé xuống, cười hỏi.

"Nương muội đang ở nhà, muội ở nhà rảnh đến phát hoảng, liền lên núi nhặt củi về." Ở nhà không có việc gì lớn, một mình nương có thể làm hết.

Tô Khả Phương ním môi cười, hỏi: "Ngọc Nhi, muội đã rảnh đến hoảng, ngày mai đến nhà tỷ giúp tỷ làm việc, được chứ?"

"Được ạ, được ạ, sáng mai muội sẽ qua!" Tô Khả Ngọc mặt mày hớn hờ đáp.

"Cứ quyết định như vậy đi!" Tô Khả Phương nhếch môi cười: "Sắc trời không còn sớm, muội nhặt xong củi thì sớm xuống núi đi thôi."

"Vâng ạ! Khả Phương tỷ, vậy muội đi về trước nhé!" Tô Khả Ngọc vẫy tay tạm biệt Tô Khả Phương, cõng củi xuống núi.

Tô Khả Phương muốn tìm vật liệu điêu khắc khuôn gỗ nhưng thấy bên này nhiều người liền đi vòng đến chỗ khác không có ai, tránh lúc nàng chặt cây làm người khác bị thương.

Tô Khả Phương vừa giơ đao bổ củi lên, thì bỗng dưng một bàn tay từ phía sau bịt miệng nàng lại.

Tô Khả Phương giật nảy mình, đao bổ củi trong tay chuyển hướng định bổ về phía sau lưng, bên tai liền vang lên giọng nói trầm thấp của Hạng Từ

Nhuận: "Là ta!"

Hạng Tử Nhuận từ phía sau giữ chặt dao bổ củi trong tay nàng, chế nhạo nói: "Đây là lần thứ hai rồi, thật chưa thấy qua nữ nhân nào hung ác giống như cô."

Tô Khả Phương gạt tay hắn ra, động tác nhanh nhẹn xoay người, nhấc chân đá về phía hắn.

Hạng Tử Nhuận định tránh, lại lo lắng nàng không phanh được ngã xuống, vừa chân chò, bắp chân đã bị nàng đá trúng.

Nhưng sức lực này của nàng đối với Hạng Tử Nhuận mà nói chỉ giống gãi ngứa.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chế biến khoai lang phiến

"Hạng Tử Nhuận, tên hỗn đản huynh muốn hại chết ta sao?"

Trên núi nhiều người như vậy, mà hắn dám động tay động chân với nàng, Tô Khả Phương tức giận muốn nổ tung.

"Cô không vào núi, ta đánh ra đây tìm cô." Hắn ủy khuất nhìn nàng.

"Cút!" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không thể không hạ giọng, ngọn lửa tức giận vô hình bốc lên ngàn ngạt.

"Muốn cút thì cùng cút!" Khóe môi hắn nở nụ cười trên cây, sau đó liền kéo tay nàng chạy sâu vào núi.

"Hạng Tử Nhuận, rốt cuộc huynh muốn làm gì?"

Hạng Tử Nhuận trực tiếp dẫn nàng dẫn tới thạch động lần trước, Tô Khả Phương tức giận vung tay hắn ra, gầm nhẹ.

"Cho cô xem đồ tốt!" Hạng Tử Nhuận bí hiểm nhìn nàng cười khó dò, xoay người từ góc động lấy ra một chiếc hộp gấm nhỏ đưa cho nàng: "Mở ra nhìn thử xem."

"Không hứng thú!" Tô Khả Phương cũng không biết tại sao mình vừa nhìn thấy hắn lại tức giận.

Có lẽ, bởi hắn luôn không cố kỵ danh dự của nàng mà động tay động chân với nàng sao?

Hay có lẽ, bởi nàng từng chờ mong hắn chăng?

"Thật sự không hứng thú?" Hạng Tử Nhuận không tức giận, mà vừa nói vừa ung dung thò tay mở hộp, từ trong hộp lấy ra một mặt dây chuyền chạm ngọc, dùng giọng điệu tiếc hận nói: "Vốn định tặng mặt dây chuyền này cho cô, cô đã không hứng thú vậy thì thôi, coi như xong."

Hạng Tử Nhuận nói xong cố ý đem mặt dây chuyền lung lay trước mặt nàng.

Tô Khả Phương hừ lạnh: "Hạng Tử Nhuận, ta lặp lại lần nữa, ta đã lập gia đình, mời huynh tự..."

"Tự trọng" chữ "Trọng" còn chưa bật ra khỏi miệng, giọng Tô Khả Phương đã im bặt, đôi mắt hạnh đắm đắm nhìn chằm chằm mặt dây chuyền trong tay Hạng Tử Nhuận.

"Cho ta xem thử một chút!"

Một khắc sau hành động nhanh hơn tư duy nàng vội vã đoạt lấy mặt dây chuyền, đáy mắt tràn đầy ánh sáng nóng bỏng.

Chạm ngọc và đao pháp điêu khắc gỗ tương thông, kỹ thuật điêu khắc trên mặt dây chuyền này có phải kỹ thuật điêu khắc cổ đã thất truyền rất lâu mà sư phụ từng nói với nàng hay không?

Tô Khả Phương kích động nghiên cứu đao pháp trên mặt dây chuyền.

"Vậy ta coi như cô đã nhận mặt dây chuyền này." Hạng Tử Nhuận được như ý cong khóe môi.

Hợp ý, phương pháp này cũng không tệ lắm!

Nghe giọng hắn, Tô Khả Phương mới phát hiện mình trúng kế rồi.

Nhìn mặt dây chuyền trong tay, nàng hơi nín thở, hỏi: "Mặt dây chuyền có thể cho ta mượn mấy ngày không?"

"Nó đã là của cô!"

Hạng Tử Nhuận cười giống như hồ ly, hoàn toàn không còn chút lạnh lùng nào của hồi mới gặp.

"Ta nói muốn nhận mặt dây chuyền này khi nào?" Tô Khả Phương hung tợn trừng mắt nhìn hắn: "Ta chỉ mượn mấy ngày thôi, được không?"

Chắc chắn chắc, đây là thái độ cầu người sao?

Nhưng Hạng Tử Nhuận cũng không so đo với nàng.

"Đồ của cô, tự cô làm chủ!" Ý tứ của hắn vẫn vậy.

"Ta bảo là MƯỢN!" Nàng cũng kiên trì.

Hắn cười mê hoặc nhìn nàng, nhắc nhở: "Cô đã nhận!"

Nàng dừ dừ nhìn hắn chăm chăm, nội tâm tranh đấu ghê gớm.

Nàng không xác định điều công này có đúng là loại phương pháp điều khắc mà sư phụ tìm kiếm nhiều năm không, nàng muốn mang về nghiên cứu mấy ngày, nhưng nếu nàng nhận mặt dây chuyền, sau này nàng và tên khốn Hạng Tử Nhuận này càng thêm liên lụy không rõ.

Rốt cuộc nàng nên làm thế nào đây?

Hạng Tử Nhuận thấy trong mắt Tô Khả Phương toát ra sự cuồng nhiệt vô tận với mặt dây chuyền này, hắn cho rằng nàng nhất định sẽ nhận, nên chỉ cười híp mắt nhìn nàng, không mở miệng thúc giục.

Nhưng hiển nhiên Hạng Tử Nhuận đoán sai!

Cuối cùng, lý trí của nàng chiến thắng xúc động, đem mặt dây chuyền nhét vào tay hắn, dứt khoát xoay người rời đi.

Đáy mắt Hạng Tử Nhuận lướt qua một tia kinh ngạc, vừa rồi hắn rõ ràng thấy ánh mắt si mê của nàng khi nhìn mặt dây chuyền này.

Hạng Tử Nhuận chỉ kinh ngạc thoáng qua, trước khi Tô Khả Phương đi đến cửa động, hắn mở miệng nói: "Có muốn học phương pháp điều khắc trên mặt dây chuyền không?"

Tô Khả Phương dừng bước chân, đột nhiên quay đầu nhìn hắn: "Huynh biết thợ điều khắc mặt dây chuyền này?"

Hạng Tử Nhuận thấy sự vội vàng trong mắt nàng, ý vị thâm trường cong khoé môi: "Có thể nói vậy."

Tô Khả Phương chần chờ, hỏi: "Huynh có thể dẫn ta đến gặp vị đại sư này sao?"

Đại sư?

Hạng Tử Nhuận ý vị sâu xa cười: "Cô đáp ứng đưa cơm cho ta, ta sẽ dẫn cô đi."

"Huynh là quỷ chết đói đầu thai sao?" Tô Khả Phương tức giận trừng hắn.

Mở miệng ngậm miệng đều là cơm, giống như mấy đời chưa ăn cơm vậy!

"Là cô hứa sẽ đưa cơm cho ta trước, là cô lật lọng mà!" Hạng Tử Nhuận nhàn nhạt trần thuật sự thật, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy lên án.

Sau khi nghe xong lời này, Tô Khả Phương buồn nôn muốn chết.

Không sai, chuyện đưa cơm là nàng nói trước, nhưng khi đó cũng do nàng nhất thời xúc động được không?

Giờ nàng hối hận rồi không được sao?

Nửa ngày sau, Tô Khả Phương mới dừ dừ nhả ra vài chữ: "Mấy ngày tới ta không rảnh!"

Mắt Hạng Tử Nhuận lấp lánh: "Nói vậy, cô đồng ý rồi sao?"

Tô Khả Phương hừ lạnh, nhưng không phủ nhận.

Nhận mặt dây chuyền của hắn đó là trao nhận đồ riêng, chuyện như vậy nàng sẽ kiên quyết không làm.

Nhưng nếu hấn dẫn nàng đến gặp vị đại sư chạm ngọc kia, nàng coi như thiếu hấn một nhân tình, đưa com cho hấn mấy ngày coi như trả lại hấn nhân tình này đi.

"Vừa vậy, ta cũng muốn rời khỏi đây khoảng nửa tháng, nửa tháng sau cô đến đây đưa com cho ta nhé, được không?" Hạng Tử Nhuận tính tình tốt trung cầu ý kiến của nàng.

Tô Khả Phụng hưng hăng trừng mắt nhìn hấn, xoay người ra khỏi động.

Lần này Hạng Tử Nhuận không ngăn cản nàng, mà buồn cười lắm lắm: "Thật là một nha đầu khó hiểu!"

Tô Khả Phụng ra ngoài núi chặt mấy cây gỗ kéo xuống núi, dùng thời gian một buổi chiều và nửa buổi tối điêu khắc ra hơn mười loại khuôn hình dạng khác nhau.

Lúc chạng vạng tối xảy ra một việc nhỏ, mấy phụ nhân trong thôn vội vàng chạy tới Phó Gia, hỏi Tô Khả Phụng có mua khoai lang nữa không, sẽ bán rẻ cho nàng, bởi các nàng nghe nói Tô Khả Phụng mua của Tô Đồng Minh hơn 20 sọt khoai lang.

Tô Khả Phụng không từ chối ngay, chỉ cười nói qua vài ngày lại xem sao.

Hôm sau, sáng sớm Tô Khả Phụng đã gọi Phó Thần Tường và Phó Nhậm Phi dậy, kêu hai người hỗ trợ đem khoai lang đến bờ sông rửa ráy sạch sẽ, sau đó chia ra cho vào nồi chưng chín.

Khoai lang chưng chín rồi để nguội, Tô Khả Phụng nhờ Diêu Thị và Ngọc Nhi đến từ sớm hỗ trợ lột vỏ khoai lang, sau đó cắt thành片片 mỏng, còn mình, Phó Thần Tường và Phó Nhậm Phi thì phụ trách dùng khuôn mẫu ép, cắt các片片 khoai lang thành hình dạng khác nhau.

Các片片 khoai lang hình dạng khác nhau phơi khô làm đồ ăn vặt mùi vị không tệ, nàng tin tưởng sẽ có không ít người ưa thích.

Lúc mới bắt đầu cắt Ngọc Nhi và Diêu Thị chưa có kinh nghiệm, không phải cắt quá mỏng làm nát khoai thì chính là cắt quá dày.

"Lại lãng phí nửa củ khoai lang." Ngọc Nhi ảo não nói.

"Ai mới bắt đầu cũng đều như vậy, khoai lang bị nát có thể mang tới nông trại cho gà vịt và heo ăn, không lãng phí." Tô Khả Phụng cười nói.

Đến giờ cơm trưa mà mọi người vẫn không làm được bao nhiêu khoai lang片片 thành phẩm, nhưng đến chiều tốc độ rõ ràng nhanh hơn, hết ngày cuối cùng cắt được ước chừng ba sọt khoai lang.

Tối ngày hôm sau, Giả Thị và Lư Thị dắt theo Hạo Nhi đến giúp đỡ, nhiều người phân công hợp tác, động tác liền nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Vào huyện thành

Hôm Tô Khả Bân trở về huyện thành, Tô Khả Phụng vẫn giống mọi khi chuẩn bị vài hũ ruốc cá, chao cá lạng và mắm tôm để ca ca mang theo.

Mấy ngày sau, cuối cùng Tô Khả Phụng và mọi người cũng đem tất cả khoai lang chế biến thành khoai lang片片, trong đó phần lớn đã phơi khô cất vào bình.

Khoai lang片片 tuy đã phơi khô, nhưng rất dễ bị ẩm, cất vào bình dán kín mới không bị mốc hỏng.

"Phụng Nhi, con thật sự muốn vào thành sao?" Diêu Thị thấy Tô Khả Phụng cất vài bình khoai lang片片, ruốc cá, chao cá lạng và mắm tôm bỏ vào bao vải, do dự một lát cuối cùng vẫn không nhịn được mở miệng hỏi.

"Nương, con không mang khoai lang片片 đưa vào thành, những ngày qua chúng ta không phải phí công cực khổ sao?" Tô Khả Phụng cười nói: "Nương, nương yên tâm đi, con sẽ bình an trở về."

Phó Thần Tường muốn nói lại thôi, ca ca trước khi đi dặn dò hấn không thể rời khỏi thôn Phong Quả, nên dù hấn không yên tâm cũng không thể đưa đại tẩu vào thành.

Phó Nhậm Phi đứng một bên sắc mặt âm trầm nhìn Tô Khả Phụng, không biết có phải đang trách nàng khiến cho nương hấn ta lo lắng hay không.

Huyện Hoài Đường cách thôn Phong Quả xa như vậy, sao Diêu Thị có thể một chút cũng không lo lắng: "Khoai lang片片 chúng ta cầm lên trấn bán không được sao con?"

"Nương, trên trần không bán được giá tốt."

Tô Khả Phương miệng nói chuyện nhưng tay đã đem đồ đạc chuẩn bị xong đầu đấy, nàng về phòng thay quần áo khác rồi mới lại ra ngoài, thấy nàng mọi người đều ngẩn ra.

"Nương, lần này nương có yên tâm hơn không?" Tô Khả Phương xoay một vòng cười híp mắt, nói: "Bộ quần áo này mẹ con lục từ đáy hòm ra, là đồ ca ca con trước đây hay mặc."

Tô Khả Bán lớn lên giống Tô Bằng, dáng người tương đối cao lớn, bộ quần áo này ca ca mặc lúc khoảng mười mấy tuổi, Tô Khả Phương cao khoảng một mét sáu, mặc bộ quần áo này đúng lúc vừa vặn.

Nhưng phối hợp với gương mặt trẻ con của nàng, mọi người vẫn còn chút lo lắng.

"Con đã khẳng khái muốn đi, vậy thì nhớ cẩn thận một chút." Điều Thị bắt đắc dĩ thở dài.

Ở chung lâu như vậy, Điều Thị ít nhiều hiểu rõ tính tình con dâu mình, biết nàng một khi quyết định chuyện gì rất khó thay đổi.

Nếu đổi lại trước kia, bà nhất định sẽ lấy thân phận bà bà dọa nàng không cho phép nàng vào thành, nhưng giờ đứa nhỏ này làm việc càng ngày càng thêm ôn trọng, hơn nữa luôn tự mình có tính toán, Điều Thị cũng không ngăn cản nàng nữa.

"Cảm ơn nương, con nhất định sẽ đi sớm về sớm." Tô Khả Phương mặt mày hớn hờ nói.

Thật ra Tô Khả Phương không phải một mình vào thành, mà mang theo cả Húc Đông.

Bởi vì không muốn để người khác chú ý, Tô Khả Phương không đi cùng Húc Đông, lúc nàng ra ngoài trấn chờ xe ngựa Húc Đông đã chờ sẵn ở đó.

Tô Khả Phương nhìn về phía Húc Đông gật đầu, lên chiếc xe ngựa không có người ngồi, Húc Đông im lặng lên theo.

"Công tử, để ta cầm cho." Húc Đông nhận lấy bao vải trên tay Tô Khả Phương, rất cơ trí sửa đổi xưng hô.

Vừa mới nói mấy câu thì có người lên xe, hai người liền im lặng.

Toa xe ngựa không lớn, cuối cùng ước chừng mười mấy người chen lấn trên xe, may mà Tô Khả Phương ngồi ở trong cùng, lại có Húc Đông ngồi cạnh cẩn thận che cho nàng, nàng mới không bị người khác chen vào người.

Nhìn bộ dạng Húc Đông nom nớp lo sợ khiến Tô Khả Phương không khỏi buồn cười, nàng cũng không phải nặn từ bùn, chen một chút có thể vỡ được sao?

Xe ngựa đến huyện thành lúc cửa thành sắp đóng, trời đã tối đen, nhưng trên đường cái huyện thành đèn đuốc vẫn sáng trưng, người đi bộ trên đường không nhiều, ngược lại xe ngựa nối đuôi nhau qua lại không ngừng.

Húc Đông từng tới huyện thành, hơn nữa trí nhớ không tệ, hẳn quen thuộc dễ dàng dẫn Tô Khả Phương băng qua đường cái, đi về hướng đầu thành đông.

Đi gần hai khắc đồng hồ, Húc Đông dẫn Tô Khả Phương vào một con ngõ rộng rãi có thể chứa hai cỗ xe ngựa.

"Công tử, phía trước chính là nhà biểu cửu Triệu thẩm." Húc Đông chỉ vào một cửa viện trong ngõ.

Hai người mới vừa đi tới, liền đụng phải Triệu Kính Tân từ trong nhà đi ra.

"Triệu thúc!" Tô Khả Phương và Húc Đông cùng nhau hô một tiếng.

"Phương Nhi, Húc Đông?!" Nếu không phải nhìn thấy Húc Đông, Triệu Kính Tân thiếu chút nữa thì không nhận ra Tô Khả Phương nữ giả nam trang trước mặt: "Hai người giờ mới tới, thúc chờ hai người mấy ngày nay rồi, mau vào đi!"

Lần trước lúc ông quay về trấn Đường Huyền, Phương Nhi nói nàng muốn vào thành cùng ca ca, nhưng đã qua ngày hẹn mấy hôm mà không thấy đâu, nếu không phải tới hôm trước Tô Khả Bán tìm đến "Khách mẫn lâu" nhờ biểu cửu mang hộ lời nhắn, thì thiếu chút nữa ông đã quay về trấn xem thử có chuyện gì.

"Mẹ xấp nhỏ, Phương Nhi và Húc Đông tới!" Mấy người tiến vào sân, Triệu Kính Tân mới cất giọng hô.

Nhà biểu cửu Dương Xảo La trước khi hai vợ chồng Triệu Kính Tân vào ở đã sửa qua, là một toà viện hai sân lớn, các góc sân đều treo đèn lồng, thoạt nhìn sạch sẽ lại rộng rãi thoáng mát.

Dương Xảo Lan ở nội viện nghe tiếng vội vàng ôm nữ nhi đi ra, lúc nhìn thấy Tô Khả Phương thì sửng sốt, kể đó trêu ghẹo nói: "Phương Nhi mặc thế này giống hết mấy tên tiểu tử, thiếu chút nữa thì thẩm không nhận ra."

"Còn không phải sao, ta vừa rồi nhìn thoáng qua không có Húc Đông bên cạnh thì cũng không nhận ra được đâu." Triệu Kính Tân cười nói.

"Triệu thúc, Triệu thăm, cháu như này không phải để đi đường cho tiện sao, hai người đừng chê cười cháu mà."

"Còn kể à? Giờ hai người mới đến, thăm và Triệu thúc của các cháu sắp lo lắng gần chết." Dương Xảo Lan giận trách.

"Có chút việc nên chậm trễ mấy ngày, khiến cho Triệu thúc Triệu thăm lo lắng." Tô Khả Phương mỉm cười đáp.

"Tôi là tốt, tôi là tốt rồi!" Triệu Kính Tân nói xong lại nhìn nương tử mình nhắc: "Mẹ xấp nhỏ, Phương Nhi và Húc Đông đi cả ngày đường rồi, mau đi làm chút đồ ăn cho cho hai đứa."

"Triệu thúc, cháu và Húc Đông có mang theo đồ ăn đi đường, giờ không đói, nếu tiện, cháu muốn rửa mặt trước đã." Tô Khả Phương nói gấp.

Lần đầu tiên nàng ngồi xe ngựa, không ngờ sẽ xóc nảy như vậy, xương cốt toàn thân nàng sắp bị nghiền nát thành từng mảnh, nàng muốn tắm nước nóng linh hoạt gân cốt trước.

"Phòng đã sớm chuẩn bị tốt cho hai đứa rồi, thăm dẫn các người đi." Dương Xảo Lan đưa con cho Triệu Kính Tân bế, dẫn hai người Tô Khả Phương vào nội viện.

"Triệu thăm, biểu cửu thăm có nhà không, chúng cháu có phải đến gặp ông ấy trước không ạ?"

Tô Khả Phương nghĩ mình tới cửa quá rầy, không bái kiến chủ nhà hình như có chút thất lễ.

"Biểu cửu thăm vài ngày mới trở về một lần, ngày thường đều ở lại từ lâu, biểu cửu thăm sớm báo với thăm rồi, chờ các cháu tới thì dẫn cháu đến từ lâu ngồi một chút."

Nội viện có năm sáu gian phòng, Húc Đông vẫn ở gian phòng lần trước ở khi đến, mà Tô Khả Phương thì ở sát vách phòng vợ chồng Triệu Kính Tân.

Tô Khả Phương và Húc Đông tắm rửa xong trở về ngoại viện, Dương Xảo Lan đã bày trên bàn mấy món thịt rượu, Triệu Kính Tân vừa nhìn thấy bọn họ liền gọi bọn họ qua.

Dương Xảo Lan rất lâu không gặp Tô Khả Phương, có rất nhiều lời muốn nói với nàng.

Mấy người vừa ăn vừa nói chuyện, nghe Tô Khả Phương bởi vì làm khoai lang phiến mới trì hoãn ngày đến huyện thành, Triệu Kính Tân tràn đầy phấn khởi nói: "Phương Nhi, khoai lang phiến cháu mang đến đâu, mau để bọn ta nhìn thử một chút."

Tô Khả Phương cười từ trong bao vải cầm ra một bình khoai lang phiến, mở ra cho hai vợ chồng Triệu Kính Tân ném thử.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Lãi ít tiêu thụ mạnh

Sau khi hai người ném thử, Triệu Kính Tân cảm thán nói: "Khoai lang phiến này tuy tạo dáng lạ nhưng vừa nhìn ai cũng đoán được là làm từ khoai lang, mà tại sao khi ăn mùi vị lại khác biệt lớn như vậy?"

"Đúng vậy đó, khoai lang phiến này mềm, dai, ăn không ngán. Để Triệu thúc các cháu nhắm rượu thì không tệ đâu."

"Đúng thế, vậy nàng có thể lười biếng, không cần làm đồ nhắm cho ta và biểu cửu."

Dương Xảo Lan lườm phu quân mình: "Ông chỉ biết uống rượu!"

Chẳng mấy khi thấy hai vợ chồng trêu chọc nhau, Tô Khả Phương nở nụ cười: "Triệu thúc, Triệu thăm, khoai lang phiến có thể nhắm rượu, nhưng làm đồ ăn vặt cho trẻ con càng tuyệt hơn."

Dương Xảo Lan nhìn miếng khoai lang phiến hình động vật trong tay, gật đầu tán đồng: "Vậy cũng đúng, khoai lang phiến cháu làm hình dạng đẹp thế này, trẻ con chắc chắn rất thích."

Mắt Triệu Kính Tân sáng lên: "Phương Nhi, cháu có tính toán gì?"

Tô Khả Phương mỉm cười: "Triệu thúc, không phải thúc không biết. Cháu tính bán khoai lang phiến này."

"Thúc biết cháu tính bán khoai lang phiến, nhưng thứ này cảm tới 'Khách mẫn lâu' bán giá sẽ không quá tốt. Cháu có nghĩ tới nguồn tiêu thụ khác không?"

Triệu Kính Tân ít nhiều vẫn hiểu tính tình Tô Khả Phương, biết nàng mang khoai lang phiến đến đây chắc chắn đã có ý định hay.

Ở đây tất cả đều là người một nhà, Tô Khả Phương cũng không che giấu, gọn gàng dứt khoát nói: "Triệu thúc, cháu có hai phương án, thứ nhất là chúng ta mua hoặc thuê một cửa hàng tại huyện thành tự mình bán khoai lang phiến, thứ hai là chúng ta bán buôn khoai lang phiến cho tiệm bánh kẹo, tiền kiếm được tuy không nhiều, nhưng chúng ta sẽ thoải mái không áp lực."

Triều đại này giá khoai lang rất rẻ, nhưng trẻ con thích những thứ có hình dáng xinh đẹp, mới mẻ và thú vị, nếu không nàng sẽ không phí nhiều công sức điều khác các loại khuôn mẫu hình dạng khác nhau.

"Triệu thúc, thúc vào thành được một khoảng thời gian rồi, thúc biết giá tiền mua hoặc thuê cửa hàng ở đây không?" Tô Khả Phương biết ở đây mua cửa hàng không đơn thuần chỉ là mua cửa hàng, mà phải mua toàn bộ những thứ chủ cũ bán trong cửa hàng.

"Phương Nhi, việc này thúc đã hỏi qua biểu cửu, trong thành này một cửa hàng hai ba tầng ở khu vực kém cũng bán 20 - 40 lượng bạc, khu vực khá hơn thì khoảng 60 - 70 lượng bạc thậm chí có thể bán tới trên 100 lượng bạc, khu vực tốt chính là giá trên trời, chúng ta nghĩ cũng không dám nghĩ, tiền thuê cũng phân theo khu vực mà giá cả không giống nhau."

Mục tiêu của Triệu Kính Tân chính là mua được một gian cửa hàng thuộc về mình ở trong thành, nên khi vừa vào thành ông đã tìm hiểu hết giá tiền mua và thuê cửa hàng ở đây, để trong lòng có cột mốc mà chuẩn bị.

Tô Khả Phương trầm ngâm, giá cửa hàng Triệu Kính Tân nói và dự đoán của nàng không sai biệt lắm.

Mọi người đều biết giá khoai lang rất rẻ, khoai lang phiến chắc chắn không thể bán giá cao, nếu ở huyện thành mua hoặc thuê cửa hàng sẽ không khác gì đánh bạc, so sánh với tình cảnh hiện tại của nàng có chút không thực tế.

Ngay tức khắc, Tô Khả Phương đưa ra lựa chọn: "Triệu thúc, ngày mai thúc đưa cháu đi dạo xem tình hình các tiệm bánh kẹo trong thành."

"Đồng ý!" Nghe Tô Khả Phương nói lời này, Triệu Kính Tân liền đoán được nàng quyết định tạm thời không mua hoặc thuê cửa hàng.

Ngày hôm sau, Tô Khả Phương lại đổi nam trang, cùng Triệu Kính Tân và Húc Đông đi ra đường cái.

Nơi này là huyện thành, khác biệt nam nữ nặng hơn, hôm nay nàng tính toán đích thân ra mặt nói chuyện sinh ý khoai lang phiến, nên mới mặc nam trang ra ngoài.

Trên đường đi, Triệu Kính Tân giản lược nói cho Tô Khả Phương kết cấu đại khái và phân bố tuyến đường của thành Hoài Đường.

Rất nhanh, ba người đã đi tới đường cái náo nhiệt, đường phố huyện thành ban ngày mùi vị hoàn toàn khác biệt với tối qua.

Tối hôm qua mặc dù vội vàng, nhưng nàng vẫn ngửi được loại hương vị xa hoa lãng phí toát ra từ mỗi góc ngách trên con đường này, mà trước mắt những tiếng nói to, cảnh tượng ồn ào, phồn vinh lại khiến nàng mạnh mẽ cảm nhận được cuộc sống của dân chúng nơi phố thị.

"Phương Nhi, trong thành này có ba tiệm bánh kẹo lớn và một tiệm bánh kẹo nhỏ." Triệu Kính Tân tiếp tục giới thiệu.

Mắt Tô Khả Phương chợt loé, hỏi: "Triệu thúc, sinh ý của ba tiệm bánh kẹo lớn kia thế nào?"

"Thoạt nhìn có vẻ đều rất tốt."

Sau khi đến huyện thành ngoại trừ đưa hàng cho "Khách mãi lâu", thời gian rảnh ông đều dùng để thăm dò rõ ràng động tĩnh các ngành nghề trong thành, đây cũng là nhiệm vụ Tô Khả Phương giao cho ông ngoại trừ mấy cửa hàng chỉ dành cho khách quen cao cấp, những lão bản hoặc chương quỹ của các cửa hàng khác ông đều đã tìm hiểu qua.

"Tiệm bánh kẹo nhỏ kia thì sao ạ?" Tô Khả Phương ngẫm nghĩ hỏi.

"Sinh ý của tiệm bánh kẹo nhỏ kia thoạt nhìn có vẻ còn khá hơn ba tiệm bánh kẹo lớn đấy." Nói đến chuyện này, chính Triệu Kính Tân cũng thấy khó hiểu: "Thúc thấy cửa hàng bọn họ chủng loại mặt hàng không nhiều, cửa hàng lại nhỏ, vậy mà không hiểu sao lại có rất nhiều khách tới mua hàng?"

Một tiệm bánh kẹo nhỏ không bị những tiệm bánh kẹo lớn khác chèn ép đã khiến người ta ngạc nhiên rồi, sinh ý so với mấy tiệm khác lại tốt hơn, đột nhiên Tô Khả Phương cảm thấy vô cùng hứng thú với tiệm bánh kẹo nhỏ kia.

Chờ xem xong tiệm bánh kẹo cuối cùng, lòng Tô Khả Phương đã nắm chắc, cũng coi như mình bạch lý do vì sao sinh ý của tiệm bánh kẹo nhỏ lại khá hơn các tiệm bánh kẹo khác.

Thứ nhất, đối tượng tiêu thụ của tiệm bánh kẹo nhỏ và ba tiệm bánh kẹo lớn khác nhau, nên không chân chính tồn tại sự cạnh tranh, đối tượng tiệm bánh kẹo nhỏ nhắm đến là dân chúng bình dân, Tô Khả Phương phát hiện, khách vào tiệm bánh kẹo nhỏ cơ bản đều dắt theo trẻ con đến chọn kẹo, mà ba tiệm bánh kẹo lớn khác khách vào mua hàng chủ yếu là quần gia đại hộ hoặc quân sự thu mua.

Thứ hai chính là, tiệm bánh kẹo nhỏ do một gia đình ba người đích thân kinh doanh, đối xử với khách đến mua hàng như người cùng quê vô cùng thân mật, nên khách đến tiệm hầu hết là khách quen, mà ba tiệm bánh kẹo lớn là do chương quỹ và tiểu nhị trông coi cửa hàng, có toàn tâm nghĩ tới lợi ích của

cửa hàng hay không còn khó nói.

"Triệu thúc, Húc Đông, chúng ta quay về chỗ tiệm bánh kẹo nhỏ." Tô Khả Phương quyết định.

Húc Đông hơi chần chừ, nói: "Công tử, tiệm bánh kẹo nhỏ sinh ý tuy không sai, nhưng giá bán của bọn họ so với ba tiệm lớn kia thấp hơn, vì sao chúng ta không hợp tác với ba tiệm lớn kia?"

Cùng hợp tác với mấy tiệm bánh kẹo lớn, có thể nâng giá cao hơn một chút.

Tô Khả Phương cười: "Húc Đông, bọn họ chính là áp dụng lối kinh doanh lãi ít tiêu thụ mạnh, người đừng nhìn lợi nhuận của bọn họ thấp, chỉ cần mua bán số lượng nhiều tiền kiếm được cũng không ít rồi, quan trọng nhất là khoai lang phiến của chúng ta bản thân khoai lang là nguyên liệu rẻ tiền, mấy tiệm bánh kẹo lớn chưa chắc đã để ý đâu."

Triệu Kính Tân khôn ngoan nghĩ một lát, gật đầu nói: "Có đạo lý."

Một nhà lão bản tiệm bánh kẹo nhỏ thấy mấy người Tô Khả Phương quay lại hơi sửng sốt, nhưng cũng không vì ban nãy bọn họ không mua hàng mà thờ ơ.

"Mấy vị khách quan cứ tùy tiện xem, nhìn bên trong có món gì mình thích thì tới quầy hàng lấy túi đựng." Con trai của lão bản cười hô.

Tô Khả Phương nở nụ cười: "Chúng ta tìm lão bản nói chút chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ước định mệnh

Cửa hàng này không lớn, lão bản đứng sau quầy cũng nghe thấy lời Tô Khả Phương, ngẩng đầu nhìn nàng.

"Không biết vị tiểu huynh đệ này có gì chỉ giáo?" Lão bản mỉm cười hỏi.

Vị lão bản này thoát nhìn không đến 50 tuổi, khuôn mặt hòa ái dễ gần, giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi, khiến cho người ta cảm thấy rất thân thiết.

"Lão bản, có thể mượn chút thời gian nói chuyện được không?" Tô Khả Phương cười hỏi.

"Đương nhiên, mời đi theo ta." Lão bản rất thẳng thắn mang ba người lên tầng hai.

Tuy là tầng hai của cửa hàng, nhưng rõ ràng hẹp hơn nhiều so với tầng một, chỉ đặt một chiếc bàn tròn và mấy chiếc ghế đầu nhỏ.

"Địa phương nhỏ, mấy vị đừng thấy lạ, mời ngồi!" Lão bản khách khí nói.

"Lão bản khách khí." Mấy người Tô Khả Phương cười ngồi xuống.

"Tiểu huynh đệ, nơi này không có người khác, có chuyện gì đừng ngại nói thẳng." Lão bản nhìn về phía Tô Khả Phương.

Nhìn ra lão bản là người trực tiếp sáng khoái, Tô Khả Phương cũng nói ngay vào điểm chính: "Lão bản, ta muốn cùng ngài nói chuyện làm ăn."

Tô Khả Phương nói xong nhìn Húc Đông ra hiệu, Húc Đông vội vàng đặt hai bình khoai lang phiến lên bàn tròn nhỏ.

"Lão bản, ta cũng không quanh co lòng vòng với ngài, đây là khoai lang phiến chúng ta tự chế biến, muốn đặt bán ở cửa hàng ngài, không biết lão bản có thu không?"

Nghe Tô Khả Phương nói trực tiếp như thế, Triệu Kính Tân giật mình nhìn nàng, thấy nàng cười trấn an mình, mới ổn định tâm thần.

Phương Nhi không phải người lỗ mãng, nàng làm vậy khẳng định có đạo lý của nàng.

Lão bản đầu tiên hơi giật mình, ngay lập tức cười ha ha: "Tiểu huynh đệ, Trịnh mỗ ta thích tính cách dứt khoát sáng khoái của người. Để ta nhìn thử xem."

Trịnh Vĩnh nói xong cầm một bình, mở ra xem thử.

Vừa vặn khoai lang khô trong cửa hàng bọn họ khoảng hai ngày nữa là bán hết, tính tình vị tiểu huynh đệ này tương đối hợp khẩu vị của ông, chỉ cần hàng không quá kém, lấy một ít hàng của bọn họ cũng không sao cả.

Trịnh Vĩnh cho rằng khoai lang phiến Tô Khả Phuong nói và khoai lang khô tiệm nhà ông hay bán không khác biệt lắm, nhưng vừa ném thử một miếng mới phát hiện quả thực khác biệt một trời một vực.

"Tiểu huynh đệ, khoai lang phiến này do chính các ngươi chế biến sao?" Trịnh Vĩnh mừng rỡ hỏi.

Không ngờ bọn họ có thể nghĩ ra cách tạo hình và chế biến khoai lang phiến như này.

Thấy Tô Khả Phuong cười gât đầu, Trịnh Vĩnh lại hỏi: "Tiểu huynh đệ, khoai lang phiến này ngươi định tính bao nhiêu tiền một cân?"

"Chế biến khoai lang phiến không giống với khoai lang khô, về phần bao nhiêu tiền một cân, lão bản ngài cứ ném thử rồi định giá." Tô Khả Phuong không nhanh không chậm nói.

Vừa rồi nàng thấy trong cửa hàng này có bán khoai lang khô, hơn nữa mỗi cân bán 30 văn tiền, giá tiền này nếu bán ở trấn Đường Huyền chính là giá trên trời, nhưng ở huyện thành tắc đất tắc vàng giá tiền này tuyệt đối không cao, nàng nói lời này thật ra là đánh tiếng với lão bản, khoai lang phiến giá không thể thấp hơn khoai lang khô ông ấy bán.

Trịnh Vĩnh ném thử lần nữa rồi nhìn những miếng khoai lang phiến hình dạng đáng yêu khác nhau trong bình, cân nhắc, nghiêm túc nói: "Tiểu huynh đệ, khoai lang khô trong cửa hàng chúng ta vốn nhập 12 văn tiền một cân, vậy khoai lang phiến này ta lấy giá 18 văn tiền một cân, không biết tiểu huynh đệ có đồng ý với giá tiền này không?"

Khách hàng cơ bản của tiệm nhà ông là dân chúng bình dân ở huyện thành, giá nhập quá cao sẽ không bán được, nếu tiểu huynh đệ này không đồng ý giá nhập như vậy ông cũng không có biện pháp thu mua khoai lang phiến của bọn họ.

Tô Khả Phuong mỉm cười nói: "Lão bản, vừa rồi ta đã nói ngài ném thử rồi định giá, vậy 18 văn tiền thì 18 văn tiền, nhưng phải ba ngày sau chúng ta mới có thể đưa hàng tới cho ngài."

Tô Khả Phuong biết, giá 18 văn tiền một cân đã không thấp.

"Chuyện này không thành vấn đề! Nhưng khoai lang khô trong cửa hàng ta khoảng hai ngày nữa sẽ bán hết, thiếu hàng một hai ngày không sao nhưng thiếu lâu quá sẽ không tốt, hi vọng tiểu huynh đệ hiểu cho, trong vòng bốn ngày nhất định phải đưa hàng tới."

Trịnh Vĩnh là người thành thật, ông tin tưởng Tô Khả Phuong, nên chỉ ước định miếng với nàng.

"Lão bản ngài yên tâm, ba ngày sau hàng nhất định được đưa đến!"

Tô Khả Phuong cũng bảo đảm miếng, để lại hai bình khoai lang phiến mình mang tới ở cửa hàng cho lão bản bán thử, rồi ba người mới rời khỏi tiệm bánh kẹo.

Ra khỏi tiệm bánh kẹo, Húc Đông vẫn còn mơ hồ như rơi vào trong sương mù: "Công tử, vụ làm ăn này cứ vậy là thành công rồi sao?"

"Đương nhiên!" Triệu Kính Tân nở nụ cười: "Phuong Nhi đích thân xuất mã sao có thể không thành công?"

"Triệu thúc, thúc nói vậy người không biết còn tưởng cháu tung hoành thương trường bao nhiêu năm rồi đấy." Tô Khả Phuong dờ khóc dờ cười nói.

Từ khi đến thời đại cộc sinh ý đầu tiên nàng đàm phán chính là với Triệu Kính Tân, sau này cùng Vương Gia và "Khách mẫn lâu" bàn bạc sinh ý đều do Triệu Kính Tân ra mặt, đây mới là lần thứ hai nàng bàn chuyện làm ăn thôi, nghe Triệu thúc nói giống như thấy nàng bàn chuyện sinh ý rất nhiều lần rồi vậy.

Nghe Tô Khả Phuong nói Triệu Kính Tân và Húc Đông đều không nhịn được bật cười.

Chốc lát, Húc Đông lại hỏi: "Công tử, vừa rồi vì sao công tử không mặc cả với lão bản tiệm bánh kẹo, ông ấy nói 18 văn tiền liền đồng ý 18 văn tiền?"

Chuyện này không giống phong cách của tiểu thư.

Lần này không đợi Tô Khả Phuong mở miệng, Triệu Kính Tân liền giải thích nói: "Trịnh lão bản là người thành thật, từ đầu Phuong Nhi đã đem khó khăn trong quá trình chế biến đề cập với ông ấy, ông ấy ra giá chắc chắn sẽ không bạc đãi chúng ta, nếu chúng ta cùng ông ấy mặc cả có vẻ quá không biết điều."

"Hóa ra là như vậy!" Húc Đông đầy kính nể nhìn Triệu Kính Tân: "Triệu thúc, thúc thật lợi hại, chuyện như vậy mà cũng nhìn ra."

Nghe Húc Đông khen, Triệu Kính Tân bắt đầu ngại ngùng, ông vò đầu cười nói: "Trong khoảng thời gian này biểu cữu dạy thúc không ít thứ."

Nghe Triệu Kính Tân phân tích, Tô Khả Phuong hơi kinh ngạc.

Thời gian Triệu thúc đến huyện thành không dài, nhưng được biểu cữu Triệu thăm đích thân dạy dỗ thật sự thay đổi rất nhiều.

"Phuong Nhi, không còn sớm nữa, chúng ta trực tiếp đến "Khách mẫn lâu" nhé?" Triệu Kính Tân nhìn sắc trời, nói.

Tô Khả Phuong nhớ tới lời Dương Xảo Lan nói biểu cửu thẩm ấy muốn gặp nàng, nên không cự tuyệt: "Được ạ."

"Khách mần lâu" tọa lạc ở khu vực phồn hoa nhất huyện thành, cách tiệm bánh kẹo Trịnh Vĩnh có chút xa, ba người đi bộ rất lâu mới tới.

Lúc này chính là giờ cơm trưa, cửa trước từ lâu rất đông khách, Triệu Kính Tân dẫn theo Tô Khả Phuong và Húc Đông ra cửa hông, để người giữ cửa đi thông báo rồi mới vào.

Người giữ cửa nhận ra Triệu Kính Tân, nếu không phải thấy phía sau ông còn dẫn theo người, thì cũng không cần thông báo.

Người giữ cửa trở lại rất nhanh, Triệu Kính Tân cảm ơn hắn sau đó quen đường quen lối dẫn Tô Khả Phuong và Húc Đông tới gian phòng tiếp khách phía sau từ lâu.

Lúc này biểu cửu Dương Xảo Lan - Dương Thành đã chờ sẵn ở đó, Dương Thành là lão nhân khoảng 60 tuổi, ông mặc một bộ trường bào vải mịn màu xanh hơi cũ, đôi mắt lão luyện trải qua tang thương khảo nghiệm mà trở nên cơ trí.

Từ lúc Tô Khả Phuong vừa bước vào ông ấy đã không dấu vết đánh giá nàng, trên mặt lại mang theo nụ cười ôn hòa: "Vị này chắc hẳn chính là Phuong Nhi cô nương?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Hạ mình

"Văn bối Tô Khả Phuong gặp qua Dương tiên sinh." Tô Khả Phuong đoan chính làm lễ văn bối.

Nàng mặc nam trang, Dương Thành vừa nhìn thoáng qua liền đoán được thân phận nữ nhi của nàng, cũng đoán ra nàng là ai, khó trách Triệu thúc chỉ mới đến huyện thành trong thời gian ngắn mà biến hoá nhiều đến vậy.

"Phuong Nhi cô nương không cần đa lễ, mời ngồi!" Dương Thành vừa tươi cười chào hỏi vừa kêu bọn họ ngồi xuống, đáy lòng hơi kinh ngạc.

Nghe Kính Tân nói cô nương này xuất thân nông thôn, ngay cả huyện thành cũng chưa từng tới, nhưng cô nương này tiến vào từ lâu lớn mà thần sắc vẫn lạnh nhạt, hào phóng không câu thúc, có thể bình tĩnh làm lễ văn bối với ông không chút sai lầm, khiến Dương Thành không thể không ngạc nhiên.

Nếu không phải Kính Tân từng nói qua với ông, ông thật sự không nhìn ra cô nương này là nông nữ (con gái nhà nông).

Gọi tiểu nhị dâng trà xong Dương Thành quay sang hàn huyên với mấy người Tô Khả Phuong, nói chút ít chuyện nhà nông, ruộng đất đơn giản, vài vấn đề người mới gặp gỡ hay hỏi han nhau, tóm lại đều là những chủ đề hết sức bình thường, nhưng không biết có phải Tô Khả Phuong đa tâm hay không, nàng luôn cảm thấy trong lời nói của Dương Thành mang theo thăm dò khó phát hiện.

Một lát sau, tiểu nhị vào bẩm báo: "Dương tiên sinh, thức ăn đã chuẩn bị xong."

"Phuong Nhi cô nương, Húc Đông tiểu huynh đệ, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện." Dương Thành cười nói, dẫn đầu đứng dậy dẫn mọi người ra khỏi phòng tiếp khách, xuyên qua hành lang dài, quẹo cua lên tầng hai, vào một căn phòng yên tĩnh.

Trên bàn tròn lớn trong phòng đã bày đầy rượu và món ăn tinh xảo, không nói đến sự đặc sắc của món ăn, chỉ cần nhìn ánh sáng phát ra từ những chiếc đĩa vàng bát ngọc đã khiến người ta than thở không thôi.

"Phuong Nhi cô nương, Húc Đông tiểu huynh đệ mời ngồi, lần đầu tiên hai người đến, ta cũng không biết khẩu vị của hai người thế nào, nên tùy tiện gọi chút món ăn, trước nếm thử, nếu như không hợp khẩu vị chúng ta gọi lại lần nữa." Dương Thành vừa cười vừa nói.

Không nói Tô Khả Phuong và Húc Đông, ngay cả Triệu Kính Tân cũng là lần đầu tiên ăn cơm ở từ lâu, Triệu Kính Tân và Húc Đông nhìn thấy rượu và món ăn trên bàn khiếp sợ mãi không thể dời mắt, Tô Khả Phuong cũng giống vậy, chẳng qua trên mặt không phải khiếp sợ mà khẽ nhủ mày không biết đang nghĩ gì.

Dương Thành thu phản ứng của mấy người vào mắt, trên mặt lại bất động thanh sắc sai tiểu nhị rót rượu cho Triệu Kính Tân và Húc Đông.

Tô Khả Phuong là một cô nương gia ngồi cùng bàn với bọn họ đã không hợp quy củ rồi, nên Dương Thành không có ý để nàng uống rượu.

Không đợi Tô Khả Phuong đáp lời, Triệu Kính Tân đã nói: "Biểu cửu, Phuong Nhi và Húc Đông không phải người kén chọn."

Mãi sau, Tô Khả Phuong mới chỉ vào đĩa ruốc cá trước mặt mình hỏi: "Dương tiên sinh, ruốc cá này để khách nhân làm đồ ăn kèm sao?"

Tuy đây là một đĩa ruốc cá trăm cô, không phải ruốc cá kim thương, nhưng bên cạnh mỗi người lại bày một đĩa, sao không dùng làm món chính?

Dương Thành ngạc nhiên, hỏi: "Chẳng lẽ ruốc cá còn có thể ăn theo cách khác?"

Ruốc cá rất được khách nhân yêu thích, nên khi bọn họ đưa món ăn lên sẽ kèm theo một đĩa ruốc cá cho mỗi khách nhân, có khách dùng để chấm, có người dùng để ăn cơm, người khác lại dùng để nhấm rượu, tóm lại là mọi người rất thích.

"Biểu cữu, ruốc cá có thể ăn với cơm, nhưng dùng để nấu ăn mới thật sự tuyệt vời, trước đây Phương Nhi hay làm trứng hấp ruốc cá và cháo ruốc cá hương vị đều rất ngon." Cá nhân Triệu Kính Tân cảm thấy ruốc cá ăn trực tiếp không ngon bằng nấu lên.

"Ruốc cá ngoại trừ dùng để trứng hấp, nấu cháo, còn có thể làm ruốc cá xào, các loại bánh bột ruốc cá, thả chút ruốc cá vào canh giúp canh tăng thêm vị tươi." Tô Khả Phương thoáng thấy ánh mắt Dương Thành chợt loé lên vui sướng, cười nói: "Dương tiên sinh, không bằng cho người cầm giấy bút ra đây, ta viết cho mọi người mấy thực đơn ruốc cá."

"Phương Nhi cô nương biết chữ?" Lần này Dương Thành không che giấu sự kinh ngạc của mình.

"Ca ca ta đọc sách ở thư viện Tử Phong trong thành, có dạy ta nhận biết vài chữ." Đây cũng là lý do vì sao Tô Khả Phương chủ động đề nghị viết thực đơn cho bọn họ.

Ca ca ở trong thành đọc sách, dù nói có viện trường thư viện chiếu cố, nhưng khó đảm bảo về sau sẽ không gặp phải khó khăn, nên nàng bán trước cho từ lâu chút lợi ích, ngộ nhờ sau này ca ca thật sự gặp khó khăn, hy vọng từ lâu có thể đưa tay ra giúp đỡ trong phạm vi phù hợp với khả năng.

Dương Thành cười: "Chuyện của ca ca cô nương ta có nghe Kính Tân nói qua, chỉ không nghĩ tới Phương Nhi cô nương cũng biết chữ."

Theo lý thuyết, Tô Khả Phương chủ động viết thực đơn ruốc cá cho bọn họ hẳn là vì hy vọng ruốc cá có thể bán chạy, nhưng Dương Thành không biết có phải lòng nghi ngờ của mình quá nặng không, mà luôn cảm thấy nàng còn có dụng ý khác.

Chỉ là một cô nương nông thôn, thật sự có nhiều tâm tư như vậy sao?

Dương Thành cảm thấy có khả năng là mình cả nghĩ quá rồi.

"Biểu cữu, Phương Nhi giỏi lắm, ngại mau sai người lấy giấy bút để Phương Nhi viết thực đơn đi ạ." Triệu Kính Tân vốn muốn nói Phương Nhi chẳng những biết chữ, còn dạy Húc Đông ghi chép sổ sách cơ.

Nhưng nghĩ đến tính tình của Phương Nhi, ông vội đem lời nói đến khước miệng nuốt trở về.

"Không vội, thức ăn nguội rồi sẽ không ngon, chuyện thực đơn cơm nước xong xuôi lại nói." Dương Thành cười bảo mọi người ăn cơm, giống như không để chuyện thực đơn ruốc cá Tô Khả Phương nói ở trong lòng.

Nếu không phải vừa rồi nàng bắt được ánh mắt của ông ấy, Tô Khả Phương thiếu chút nữa cho rằng ông ấy đối với thực đơn của mình không có hứng thú.

Vậy mới đúng là lão hồ ly chìm nổi ở thương trường nhiều năm.

Đây là đánh giá sơ bộ lần gặp gỡ đầu tiên của Tô Khả Phương với Dương Thành, đồng thời nàng khẳng định chắc chắn vừa rồi ở phòng tiếp khách ông ấy đang thử thăm dò mình.

Dương Thành thăm dò mình, đơn giản vì lo lắng mình lừa gạt và lợi dụng Triệu thúc, Triệu thẩm.

Làm cữu cữu, ông ấy quan tâm đến tôn nữ thân sinh của mình không có gì đáng trách, nên Tô Khả Phương không vì hành vi thăm dò của ông ấy mà tức giận, ngược lại thật lòng thay vợ chồng Triệu thúc cao hứng vì có được sự quan tâm của trưởng bối.

Bởi vì có Tô Khả Phương ở đây, Triệu Kính Tân và Húc Đông không dám uống nhiều, Dương Thành cũng không khuyên, mấy người vừa ăn vừa nói chuyện, Tô Khả Phương ngẫu nhiên chen vào một hai câu, bầu không khí coi như sinh động, chỉ là lúc ăn được một nửa thì một thiếu niên tiến vào, phá vỡ bầu không khí hài hoà trong phòng.

"Nhị thiếu gia, sao ngài lại tới đây?" Nhìn thấy hấn, Dương Thành vội cười nghênh đón.

"Dương thúc, cháu nghe nói ngài có khách, nên tới gặp một chút, không quấy rầy mọi người chứ?" Thiếu niên nói xong gạt đầu nhìn mấy người Tô Khả Phương mỉm cười, xem như bắt chuyện.

Thì ra thiếu niên này chính là nhị thiếu đông gia Lý Trì của "Khách mần lâu" mấy ngày trước mới từ tỉnh Dương Phong đến đây thay cha tuần sát sản nghiệp ở huyện thành Hoài Đường.

Thân là lão bản từ lâu, vậy mà lại hạ mình tới gặp khách nhân của kẻ toán tiên sinh, Tô Khả Phương có chút bất ngờ.

Dương Thành cười: "Không sao, chúng ta đang dùng cơm, nhị thiếu gia muốn ăn cùng không?"

Bọn họ đã ăn được nửa bữa cơm rồi, Dương Thành còn hỏi như vậy, một mặt thấy rõ quan hệ của hai người rất tốt, mặt khác cho thấy nhị thiếu gia này

không phải người câu nệ tiểu tiết.

Lý Tri nhìn thoáng qua mấy người Tô Khả Phuong, cười nói: "Được chứ."

Thấy Lý Tri đi tới, ba người Tô Khả Phuong vội đứng lên.

"Bái kiến nhị thiếu gia!" Tô Khả Phuong không kiêu ngạo không tự ti gật đầu chào Lý Tri.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Vũ nhục người nhả nhặn

"Bái kiến nhị thiếu gia!" Tô Khả Phuong không kiêu ngạo không tự ti gật đầu chào Lý Tri.

Mà Triệu Kính Tân và Húc Đông đều có chút khản trương, chào theo: "Nhị thiếu gia!"

Thấy thái độ của Tô Khả Phuong, Dương Thành biết nàng không muốn để lộ thân phận nữ nhi với người khác, liền chỉ vào Triệu Kính Tân giới thiệu cho Lý Tri: "Nhị thiếu gia, đây là tôn nữ tể (cháu rể) của ta, hai vị này là bằng hữu của cháu ta."

"Đều ngồi đi, mọi người là khách của Dương thúc, vậy cũng là khách của ta, không cần câu thúc."

Thái độ Lý Tri thân thiết, ôn hoà, thành khẩn, không vì mấy người ăn mặc mộc mạc mà biểu lộ vẻ khinh miệt, điều này thể hiện hẳn là người có giáo dưỡng tốt.

Thêm Lý Tri, bầu không khí trên bàn cơm hơi có vẻ ngọt ngào.

Lý Tri dường như cũng nhận ra điều này, thỉnh thoảng chủ động gọi mở đề tài, hoặc hỏi mấy người Tô Khả Phuong vài câu, không vắng vẻ ai.

Cơm nước xong xuôi Lý Tri liền đi, mấy người Tô Khả Phuong cũng không lưu lại lâu, viết xong thực đơn rượu cá thì rời khỏi lầu về Dương Gia.

Trở về Dương Gia, Tô Khả Phuong lấy đồ mang cho ca ca bọc kỹ, nhờ Triệu Kính Tân thuê giúp nàng một cỗ xe ngựa tới thư viện Từ Phong.

Thư viện Từ Phong tuy nói ở trong huyện thành, nhưng xây tận trên sườn núi ở thành tây.

Xe ngựa vừa tới chân núi, Tô Khả Phuong đã nghe thấy tiếng đọc sách truyền đến từ thư viện, từ chân núi có một con đường đá lớn dẫn thẳng tới cổng thư viện, xe ngựa có thể trực tiếp chạy lên.

Cổng thư viện cao chừng hơn một trượng, tường vây cao bảy tám trượng, đứng trước cổng thư viện, đột nhiên Tô Khả Phuong cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Tô Khả Phuong đang cảm thán, cổng thư viện "Kẹt kẹt" nặng nề từ từ mở ra một khe nhỏ, một tiểu thư đồng 11 - 12 tuổi trong chui ra.

"Vị công tử này, nơi đây là thư viện trọng điểm, người không phận sự miễn vào, xin công tử mau chóng rời đi." Tiểu thư đồng đứng trước mặt Tô Khả Phuong, khuôn mặt nghiêm túc nhìn nàng.

Tiểu thư đồng cố gắng đè thấp giọng nói, dường như lo lắng sẽ quấy rầy đến học sinh trong thư viện.

"Vị tiểu ca này, ta mang đồ tới cho ca ca, xin tiểu ca giúp ta thông truyền một tiếng." Tô Khả Phuong nói xong nhét một khối bạc vụn vào tay tiểu thư đồng.

Tiểu thư đồng vung tay, bộ dạng như bị vũ nhục, mặt khó coi nhét bạc về tay Tô Khả Phuong, lạnh lùng nói: "Công tử, thư viện có quy định của thư viện, không phải người dùng bạc hối lộ thì có thể phá lệ! Mỗi học sinh trong thư viện mỗi tháng có thể tiếp khách một lần, thỉnh công tử báo tên ca ca mình, để ta đi xác minh."

"Ca ca ta gọi là Tô Khả Bân!" Tô Khả Phuong ngượng ngùng sờ mũi.

Thế đấy, nàng nhất thời quên mất người đọc sách ở triều đại này đều coi tiền tài như cặn bã, một thư đồng nho nhỏ cũng thế, nàng không nên nhét bạc cho người ta, vậy không khác gì vũ nhục người đọc sách nhả nhặn.

Tô Khả Phuong thầm nhắc nhở bản thân.

"Người là đệ đệ của Tô Khả Bân?" Tiểu thư đồng vừa nghe tên Tô Khả Bân, gương mặt lập tức thay đổi, hai mắt phát sáng nhìn Tô Khả Phuong?

Đây là tình huống gì?

Tô Khả Phụng trợn mắt, lập tức tỏ thái độ đoan chính, quy củ đầu ra đáy nói: "Đúng vậy, phiền toái tiểu ca thông truyền một tiếng."

"Hóa ra là đệ đệ Tô đại tài tử, người không nói sớm, như vậy đi, người tới nhà trúc bên cạnh thư viện nghỉ một lát trước đi, ta đi kêu Tô đại tài tử giúp người." Tiểu thư đồng nhẹ nhàng cười thật tươi với Tô Khả Phụng, vội vàng xoay người chạy vào thư viện.

Tô Khả Phụng trợn mắt há hốc mồm, một giây trước tiểu thư đồng này còn bày ra bộ dạng lão nhân không chút khách khí khiển trách nàng, một giây sau liền chuyển sang bộ dạng nịnh nọt, chuyển biến này có phải quá nhanh rồi không?

Nhưng vừa rồi tiểu thư đồng nói nhà trúc bên cạnh thư viện à?

Tô Khả Phụng đi về hướng tiểu thư đồng chỉ, dọc theo con đường đá đi khoảng hơn trăm mét, quả nhiên thấy một gian nhà trúc.

Tô Khả Phụng đến gần nhà trúc, phát hiện bên trong chẳng những có trà nước, còn có lò và lửa than, có lẽ đây là nhà trúc chuyên dùng để người nhà tới thăm học sinh trong thư viện nghỉ chân.

Tô Khả Phụng không biết ca ca mất bao nhiêu thời gian nữa mới tới, liền dùng gáo trúc múc hai gáo nước, đặt lên lò đun.

Nước sôi Tô Khả Phụng pha trà, đợi đến khi trà sắp lạnh rồi vẫn chưa thấy ca ca qua đây, vừa chuẩn bị đứng dậy về công thư viện xem sao, thì thấy một bóng dáng thon dài đang chậm chậm đi tới.

"Ca ——"

Tô Khả Phụng vui vẻ chạy về phía ca ca.

"Phụng Nhi?!" Tô Khả Bân tròn mắt nhìn nha đầu nữ giả nam trang trước mặt.

Bảo sao tiểu thư đồng trông công nói "Đệ đệ" hần tới tìm, hần còn tưởng tiểu thư đồng nhầm người.

"Ca, muội mặc quần áo cũ của ca có đẹp không?" Tô Khả Phụng nhìn bộ dạng thấy quý của ca ca, cố ý dạo qua dạo lại trước mặt ca ca, sau đó nháy mắt khiêu khích.

Sau khi Tô Khả Bân lấy lại tinh thần, đưa tay捏捏 mi tâm, bất đắc dĩ nói: "Nha đầu này, muội không khác gì con khi, khi nào muội yên tĩnh chút ca ca liền phải cảm ơn trời đất."

"Ca, không phải ca không biết huyện thành cách trấn Đường Huyền xa thế nào, muội không mặc thế này, ca không lo muội bị người khác bắt nạt sao?" Tô Khả Phụng vừa kéo tay ca ca đi về phía nhà trúc, vừa gắt gỏng.

"Được rồi, muội làm gì cũng có lý!" Tô Khả Bân vừa bực mình vừa buồn cười.

"Ca, sao lâu như vậy ca mới qua đây, trà muội pha cho ca lạnh hết cả rồi." Tô Khả Phụng đến chỗ bàn trúc vừa ai oán vừa rót ly trà lạnh đặt trước mặt Tô Khả Bân.

Kiếp trước sư phụ không đáng tin của nàng là một người kén chọn thích ăn ngon uống ngon, nên ép buộc nàng phải đi học trà nghệ, trà nàng pha dù sơ sơ kém tiêu chuẩn đại sư, thế nhưng cũng hợp ý sư phụ kén chọn của nàng, từ khi tới triều đại này đây là lần đầu tiên nàng pha trà, không ngờ ca ca nàng một chút mặt mũi cũng không cho, trà lạnh rồi mới đến, nàng không thêm đôi trà nóng cho ca ca nữa.

"Ca không có đệ đệ, nên cứ cho rằng thư đồng gọi nhầm, nếu không phải thư đồng liên tục thúc giục với đảm bảo, thì muội có chờ đến tối cũng không gặp được ca." Tô Khả Bân lý trực khí trắng (lý luận vững chắc, tác phong hiên ngang) nói.

"Đường đệ không phải là đệ đệ sao?" Tô Khả Phụng trừng mắt nhìn ca ca.

Không phải tam thúc Tô Hà có hai đứa con trai sao?

"Bọn họ sẽ không tới tìm ca, ca vô cùng chắc chắn." Tô Khả Bân vẫn đậm phong khinh (mây gió diễm nhiên) nói xong, bưng ly trà lạnh trước mặt lên khẽ nhấp một hớp.

Đột nhiên, thần sắc Tô Khả Bân thay đổi, lại nhấp thêm một hớp, quay đầu kinh ngạc nhìn về phía muội muội: "Phụng Nhi, trà này do muội pha?"

Viện trưởng thư viện Diệp Mậu Dương rất thích trà nghệ hần đi theo cạnh ông ấy hơn hai năm, tuy rằng trà nghệ chỉ học được hai ba thành, nhưng công phu thưởng trà thì ngay cả Diệp viện trưởng cũng khen ngợi.

Tuy trà đã lạnh, nhưng Tô Khả Phụng có thể tỉnh táo nhận ra sự tinh thông trà đạo của người pha.

Chống lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của ca ca, Tô Khả Phụng cảm thấy lòng xiết chặt, vội giả bộ hoang mang hỏi: "Uống không ngon sao? Muội nghe người ta nói pha trà chính là đun nước sôi, rồi cho lá trà vào ngâm là được, chẳng lẽ không phải?"

Tô Khả Phương nói xong tự nâng ly trà của mình lên uống một hơi cạn sạch, sau đó chau mày nói: "Eo, chất thế? Quả nhiên uống không ngon."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tứ đại gia tộc

Thấy muối muối bày bộ dạng khổ không tả nổi, nghi hoặc trong đáy lòng Tô Khả Bản còn chưa kịp dâng lên đã tiêu tán, nhin không được cười to: "Thường trà người ta phải uống từng ngụm nhỏ, từ từ cảm nhận, vậy mới gọi là phẩm trà, ai nốc ừng ực giống muối?"

Xem ra có lẽ nha đầu này chó ngáp phải ruồi, chứ không hiểu gì về trà nghệ.

Thấy thế, Tô Khả Phương âm thầm nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lại giận trách: "Chất chính là chất, uống từng ngụm nhỏ phẩm trà thì có thể biến thành ngọt sao?"

Tô Khả Bản cười, không tiếp tục đề tài này, mà hỏi: "Muội vào thành, cha nương và bà bà muội có biết không?"

"Biết chứ!" Tô Khả Phương cười gian: "Muội bảo đến thư viện thăm ca xem ca sống có tốt không, mọi người liên không phản đối"

Nghe vậy, Tô Khả Bản tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Nha đầu này muội nhất định phải kéo ca xuống nước mới được sao?"

Hắn biết nha đầu này đến huyện thành nhất định có mục đích, nhưng hắn không chắc người trong nhà có biết chuyện hay không.

"Ồi chào, đây chính là đệ đệ của Tô đại tài tử nghèo kiệt hủ lậu sao?"

Tô Khả Phương đang định tiếp lời, ngoài cửa nhà trúc truyền đến giọng nói châm chọc.

Tô Khả Bản đưa lưng về phía cửa, nghe thấy giọng nói cũng không quay đầu, chỉ hơi nhú mày.

Tô Khả Phương ngẩng đầu nhìn mấy người đứng trước cửa, nhớ tới lời Triệu Kính Tân kể khi ở trấn Đường Huyền, đáy mắt lướt qua tia lãnh ý.

Không cần đoán, người bên ngoài chắc chắn là mấy tên đồng môn khiêu khích châm chọc ca ca lần trước Triệu thúc gặp.

Tô Khả Phương đưa mắt nhìn ra, trong đó ba tên một tên mặc hoa phục khoảng 20 tuổi vừa nhìn đã biết là công tử nhà giàu, hai bên là hai tên một thấp, một cao như Thiên Lô sai đâu đánh đó, vẻ mặt nịnh nọt vô cùng rõ ràng.

Vậy người chân chính không vừa mắt ca ca nàng chắc chắn là tên công tử ăn mặc lộng lẫy này đi?

"Phương Nhi, sắc trời không còn sớm, đệ xuống núi đi thôi." Tô Khả Bản nhỏ giọng nói.

"Ca, đệ mang cho ca một chút ruốc cá kim thương và mắm tôm, ruốc cá kim thương này chỉ có "Khách mẫn lâu" của tỉnh Dương Phong mới bán, hơn nữa không phải cứ có tiền thì mua được, ca để ăn từ từ, ăn hết đệ lại mang tới cho ca." Tô Khả Phương nói xong đẩy bao vải đến trước mặt Tô Khả Bản.

Tô Khả Bản biết muội muội muốn xả giận cho mình, nhưng hắn thật sự cảm thấy không cần thiết.

"Biết rồi, đệ đi đường cẩn thận." Tô Khả Bản dặn dò.

"Đệ đệ Tô đại tài tử khó lắm mới tới huyện thành một lần cần gì đi vội như vậy?" Hoa phục công tử ngồi xuống cạnh Tô Khả Phương, tự tiểu phi tiểu nói: "Ta đường đường là đại công tử Lâm Gia, một trong tứ đại gia tộc của huyện Hoài Đường, dù sao bản công tử cũng phải làm hết phận sự chủ nhà tận tình khoản đãi Tô tiểu công tử thật tốt mới được."

"Đa tạ ý tốt của Lâm đại thiếu gia, nhưng đệ đệ ta có chuyện quan trọng phải làm không tiện ở lâu, thỉnh Lâm đại thiếu gia thứ lỗi!" Tô Khả Bản nói xong đưa mắt ra hiệu cho Tô Khả Phương mau chóng rời đi.

Không đợi Tô Khả Phương đứng lên, người lùn đứng sau lưng Lâm Chiêu Hoành khiển trách: "Tô Khả Bản, Lâm đại thiếu gia đón tiếp đệ đệ ngươi là nể mặt ngươi, đừng có cho thế diện mà không cần!"

Tô Khả Phương coi như không có chuyện gì xảy ra liếc mắt nhìn Lâm Chiêu Hoành, cười lạnh nói: "Tứ đại gia tộc huyện Hoài Đường thật ghê gớm, ngay cả chó săn cũng biết nói chuyện, thật khiến người ta không thể không bội phục."

Tứ đại gia tộc huyện Hoài Đường có Lâm Gia, Lý Gia, Triệu Gia và Hà Gia. Trong đó Lâm Gia là gia tộc đứng đầu ở huyện thành không ai không biết,

chuyện liên quan đến tứ đại gia tộc không người không hay, tôi qua Triệu thúc đã giới thiệu giản lược cho nàng.

Tứ đại gia tộc huyện Hoài Đường ngoại trừ tài phú kinh người, còn là bốn dòng họ lâu đời của huyện Hoài Đường, tộc nhân đông đảo, chiếm nhiều vị trí chính trị hết sức quan trọng.

Lâm Chiêu Hoàn là đại nhi tử của gia chủ Lâm Gia, cũng chính là gia chủ kế tiếp của Lâm Gia, nếu có thể, Tô Khả Phụng không hy vọng kết thù oán với đại thiếu gia Lâm Gia, nhưng nếu hắn đã bắt nạt đến tận cửa, chẳng lẽ nàng còn phải nể mặt?

"Phụng Nhi!" Tô Khả Phụng thấp giọng khiển trách, nói: "Nơi này không có chuyện của đệ, mau chóng xuống núi."

Lâm Chiêu Hoàn chính là tiểu diện hồ ly, không phải kẻ dễ đối phó, Tô Khả Phụng không muốn muội muội vì hắn mà dính phải phiền toái.

"Xú tiểu tử, ngươi bảo ai là chó săn?" Người lùn quắc mắt chất vấn, bộ dạng muốn đánh người.

Tô Khả Phụng không trả lời người lùn, mà cười khanh khách hỏi vặn Lâm Chiêu Hoàn: "Lâm đại thiếu, ngài nói đúng không?"

Lâm Chiêu Hoàn trên mặt mang ý cười, liếc mắt nhìn người lùn: "Tiền An, tôi vừa là khách, Tô tiểu công tử chả mấy khi đến huyện thành một chuyến, ngươi chớ dọa người ta."

Người lùn giống như rất hiểu Lâm Chiêu Hoàn, nghe hắn nói lời này lập tức thay bộ mặt nịnh nọt, mỉa mai nói: "Lâm Đại Thiếu nhắc nhở đúng, nếu không truyền ra ngoài lại nói người trong thành chúng ta bắt nạt một tiểu tử quê mùa sẽ không hay."

Nghe vậy, người cao đứng sau lưng Lâm Chiêu Hoàn vội vàng phụ họa: "Đúng đấy, Lâm đại thiếu gia là ai, sao thêm chấp nhặt với một tiểu tử quê mùa?"

Lâm Chiêu Hoàn không nóng không lạnh câu khéo môi, khiêu khích nhìn Tô Khả Phụng.

Tô Khả Phụng biết ca ca sốt ruột lo lắng cho nàng, nhưng vừa nghĩ tới chuyện mấy tên này thường ngày hay bắt nạt ca ca, nàng sẽ không chịu để yên như vậy.

Nàng không để ý đến hai tên chó săn, mà vẫn ung dung nhìn Lâm Chiêu Hoàn, nhún mày ép hỏi: "Lâm đại thiếu gia không phủ nhận, vậy chắc chắn hai tên sau lưng là chó săn của ngươi rồi?"

Tô Khả Phụng mở miệng một tiếng chó săn, ngậm miệng một tiếng chó săn, sắc mặt hai tên đứng sau lưng Lâm Chiêu Hoàn rất khó coi, Tiền An vừa bị Lâm Chiêu Hoàn cảnh cáo không dám làm càn, nhưng tên người cao thân phận không giống, hắn ta không nhịn được cục tức này.

Hắn ta sầm mặt, ngón tay chỉ thẳng vào mặt Tô Khả Phụng định mắng.

"Hử?" Tô Khả Phụng nhìn chằm chằm người cao, đột nhiên vẻ mặt ngưng trọng quát khê: "Chờ một chút!"

"La Xương, nhìn ngươi khiến Tô tiểu công tử sợ hãi kia, còn không mau xin lỗi Tô tiểu công tử đi!"

Lâm Chiêu Hoàn không biết Tô Khả Phụng muốn làm gì, nhưng dám ở trước mặt hắn quang minh chánh đại châm ngòi ly gián, tiểu tử này là người đầu tiên, không hổ là đệ đệ Tô đại tài tử, có đảm lượng!

Nhưng thường thức thì thường thức, vẫn phải cho hắn biết trọng lượng của thân phận Lâm đại thiếu gia mới được.

La Xương bị Lâm Chiêu Hoàn quở trách, sắc mặt rất khó coi, hắn ta tốt xấu gì cũng là đệ đệ ruột của nhị phu nhân Lâm Gia, vậy mà bắt hắn ta xin lỗi một tiểu tử quê mùa?

Tô Khả Phụng lắc đầu, sắc mặt nặng nề nói: "Không, Lâm đại thiếu gia, xin lỗi vô dụng!"

Lâm Chiêu Hoàn nhún mày: "Vậy Tô tiểu công tử muốn thế nào?"

Tiểu tử này thoát nhìn không giống người vùng về, lẽ nào hắn muốn mình thay La Xương xin lỗi?

"Xú tiểu tử, ngươi bị điên à? La Xương xin lỗi là đã cho ngươi mặt mũi rồi, ngươi còn muốn thế nào?" Tiền An nổi trận lôi đình.

"Không phải vậy!" Tô Khả Phụng tiếp tục bày vẻ mặt nghiêm trọng nhìn chằm chằm La Xương, đồng thời lắc đầu.

Thấy Tô Khả Phụng muốn nói lại thôi, làm bộ làm dáng, đột nhiên Lâm Chiêu Hoàn cảm thấy buồn cười, không biết tiểu tử này có ý đồ gì, liền giả bộ không hiểu hỏi: "Tô tiểu công tử, có chuyện không ngại nói thẳng!"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Bầu không khí quỷ dị

Tô Khả Phương về mặt khó xử nhìn Lâm Chiêu Hoành, sau đó lại nhìn La Xương và Tiền An.

"Xú tiểu tử, muốn xin tha cứ việc nói thẳng, bớt ở đó cố ra vẻ thần bí." La Xương sớm kìm nén đầy bụng tức, tên này còn ra vẻ, hắn ta sắp giận đến muốn đánh người.

Tô Khả Phương vẫn không nhìn hắn ta, mà nhìn Lâm Chiêu Hoành nghiêm túc nói: "Lâm đại thiếu gia, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, hai người phía sau ngươi ăn đường chuyển màu đen, gần đây xuất hành bất lợi, ta khuyên ngươi nên cách xa bọn họ một chút."

Đầu tiên Lâm Chiêu Hoành sững sờ, kế tiếp không kìm được cười lớn.

"Tô Khả Bân, đệ đệ ngươi thật thú vị!" Lâm Chiêu Hoành cười nhìn sắc mặt cổ quái của Tô Khả Bân, mắt trong mang theo chế nhạo.

"Cám ơn Lâm đại thiếu gia khích lệ." Tô Khả Bân có chút bất đắc dĩ nói.

"Ngươi cho rằng ta là đang khen ngươi?" Lâm Chiêu Hoành nhún mày.

"Lâm đại thiếu gia không phải đang khen ta, mà đang khen đệ đệ ta." Tô Khả Bân khí định thần nhàn đáp.

"Ha ha ~" Lâm Chiêu Hoành lại nở nụ cười: "Đệ đệ ngươi thật sự thú vị hơn ngươi nhiều."

Tô Khả Phương chớp mắt nhìn bên này, lại nhìn bên kia, sao nàng cảm giác giữa hai người này tồn tại bầu không khí hoà hợp quỷ dị vậy?

Không phải Lâm đại thiếu gia nhìn ca ca nàng không vừa mắt sao?

"Lâm đại thiếu gia, đừng nghe tiểu tử thúi này nói bậy nói bạ!"

La Xương và Tiền An thấy Lâm Chiêu Hoành đột nhiên ôn hoà với Tô Khả Bân, có chút luống cuống.

Tô Khả Phương liếc bọn hắn: "Ai nói bậy nói bạ?"

Tô Khả Phương tức giận, chỉ vào Tiền An chém đing chặt sắt nói: "Xem tướng mạo ngươi, đi 50 bước nhất định có họa sát thân, ngươi không tin có thể ra ngoài nhà trúc đi thử 50 bước."

Nghe vậy, sắc mặt Tiền An đại biến: "Xú tiểu tử, ngươi lại ăn nói bừa bãi, có tin ta đánh ngươi hay không!"

"Phương Nhi, chớ nói lung tung!" Tô Khả Bân sắc mặt hơi đỏ, khiển trách quát: "Sắc trời không còn sớm, đệ mau chóng xuống núi cho ca!"

Người ở triều đại này thờ phụng quỷ thần, mặc dù bọn họ là người đọc sách, nhưng đa số người mọi người đều tuân theo thái độ thờ tin là có, còn hơn khinh nhờn, nên khi Tiền An nghe thấy mình có họa sát thân mới tức giận như vậy.

Lâm Chiêu Hoành mặc kệ Tiền An nghĩ thế nào, hắn bị khơi lên hứng thú: "Tiền An, Tô tiểu công tử nói đúng, thử đi một chút chẳng phải sẽ biết có phải thật vậy hay không sao?"

"Lâm đại thiếu gia —— "

Tiền An không muốn đi, nhưng chống lại ánh mắt không cho phản bác của Lâm Chiêu Hoành, hắn ta đành phải kiên trì bước ra ngoài nhà trúc.

"1 bước, 2 bước, 3 bước... 30, 31... 45, 46, 47..."

Tiền An vừa bước ra khỏi nhà trúc, La Xương liền chủ động đếm thay hắn ta, đếm tới "48", Tiền An cũng tự đếm to, chỉ còn hai bước nữa, tiểu tử thúi kia dám đùa cợt hắn ta, hại hắn ta sợ bóng sợ gió một trận, đợi lát nữa hắn ta không đánh tiểu tử thúi kia răng rơi đầy đất thì không phải Tiền An.

Lâm Chiêu Hoành thu hồi ánh mắt trên người Tiền An, nghiêng đầu cười híp mắt nhìn thoáng qua Tô Khả Phương.

Tô Khả Phương nhìn lại cười rặng rờ: "Lâm đại thiếu gia an tâm chứ vội!"

"49! 5... Ah —— "

Tiền An kích động đếm một bước cuối cùng, ai ngờ chỗ đầu gối giống như bị thứ gì đó va vào, chân hơi cong, cả người mất cân bằng, không hề báo trước ngã nhào về phía trước, trán đập mạnh xuống con đường lát đá, chảy máu!

Tiền An vừa ngã, nụ cười trên mặt Lâm Chiêu Hoành liền thu lại, đứng lên.

"Tiền An —— "

La Xương kinh hô, định vọt tới chỗ Tiền An, nhưng vừa bước hai bước lại gắng gượng thu chân, bởi hần ta nhớ vừa rồi Tô Khả Phương nói hần ta gần đây cũng xuất hành bất lợi.

Tô Khả Bản khiếp sợ, sau khi lấy lại tinh thần vội vàng chạy ra ngoài đỡ Tiền An về nhà trú.

"Còn may, không chảy nhiều máu." La Xương kiểm tra vết thương trên trán Tiền An xong, chưa tỉnh hồn nói.

Mặt Lâm Chiêu Hoành không còn ý cười, nhìn Tô Khả Phương tìm tòi nghiên cứu: "Người thật sự biết xem tướng?"

Tô Khả Phương từng mắt nhìn: "Người đoán đi!"

"Người mới nói La Xương gần đây cũng xuất hành bất lợi?" Lâm Chiêu Hoành đổi phương thức hỏi, thần sắc biến ảo khó lường.

Nghe lời này, La Xương căng thẳng nuốt nước bọt.

Tô Khả Phương quay đầu đánh giá La Xương từ trên xuống dưới, ánh mắt hơi ngừng lại chỗ ngực trái của hần ta, sau đó đưa tay phải ra, rất bài bản bấm bấm ngón tay, trầm ngâm nói: "Vị công tử này trong vòng trăm bước sẽ dẫn hỏa tự thiêu, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng!"

"Ta không tin! Ta không tin!" La Xương theo phản xạ kêu to, sắc mặt so với Tiền An còn trắng hơn, vẻ mặt kinh khủng nhìn Tô Khả Phương.

"La Xương, trên người người có mạng đồ nhóm lửa sao?" Lâm Chiêu Hoành nhú mày hỏi.

"Không có, ta chưa từng mang theo đồ nhóm lửa!"

"Không có đồ nhóm lửa sao có thể tự thiêu. Đốt? Đừng nói với ta người hần ta đổ mỡ hôi dầu nên bốc cháy nhé?" Lâm Chiêu Hoành hài hước nhìn Tô Khả Phương.

Không có đồ nhóm lửa, sao tự thiêu được?

Sau khi nghe lời Lâm Chiêu Hoành, trong bụng La Xương an tâm hơn chút.

Đúng thế, trên người hần ta không vật dẫn lửa sao có thể bốc cháy, tiểu tử thú này toàn nói chuyện giật gân.

Nhưng là có Tiền An làm ví dụ, La Xương trừ tự an ủi cũng không dám bước ra khỏi nhà trú.

"La Xương!"

Lâm Chiêu Hoành nhìn hần ta, ý tứ không cần nói cũng biết.

La Xương khẩn cầu: "Lâm đại thiếu gia... Ta..."

"Một câu thôi, cửa hàng son phấn thành đông!" Lâm Chiêu Hoành mí mắt không động, nói.

La Xương vui vẻ ra mặt "Cảm ơn Lâm đại thiếu gia."

Cửa hàng son phấn ở thành đông của Lâm Gia tuy không nằm ở khu vực tốt nhất, nhưng sinh ý tốt hơn nhiều so với cửa hàng son phấn của La Gia.

Quan trọng nhất là, cửa hàng này về sau sẽ là tài sản riêng của hần ta, đến lúc đó hần ta dùng tiền đến kỹ viện và sông bạc cũng không sợ bị lão đầu tử phát hiện.

Vừa rồi không phải tiểu tử thú kia nói không nguy hiểm đến tính mạng sao? Vì tháng ngày tốt đẹp sau này, hần ta liều mạng!

Nghĩ tới đây, La Xương liếc mắt nhìn Tô Khả Phương, nói: "Chẳng phải 100 bước sao, ngược lại bản thiếu gia muốn xem xem tiểu tử thú người có phải ở đây giả danh lừa bịp hay không!"

Tô Khả Phương nhếch môi, đáy mắt tràn đầy ý cười trên nỗi đau của người khác: "Chúc người may mắn!"

Nhìn nụ cười của Tô Khả Phương, La Xương không tự chủ rung mình một cái, nhưng nhớ mỗi như Lâm Chiêu Hoành ném, hần ta đành cắn răng bước ra ngoài.

Đối mặt với ánh mắt lo lắng của ca ca, Tô Khả Phương nháy mắt một cái, ý tứ tựa như nói: "Ca, chờ đấy xem kịch vui."

Lâm Chiêu Hoành chăm chú nhìn chăm chăm La Xương, chính La Xương cũng khẩn trương toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nhưng vì cửa hàng son phấn Lâm Chiêu Hoành hứa hẹn, hần ta bất chấp.

Lần này ở thời điểm La Xương đếm tới "70", đột nhiên "Bụp" một tiếng, quần áo trước ngực La Xương bỗng nhiên tự cháy.

"Cứu mạng —— cứu mạng ——" La Xương hoảng sợ kêu to, mang theo ngọn lửa trên ngực chạy tán loạn khắp nơi, cuối cùng chạy về phía nhà trúc: "Tiền An, Lâm thiếu cứu mạng —— "

Lâm Chiêu Hoàn sắc mặt biến hóa, lạnh giọng quát: "La Xương, ngươi đứng lại cho ta!"

Nhà trúc dễ cháy, nếu để La Xương chạy vào, nhà trúc sẽ bị thiêu hủy, bọn họ ở trong nhà trúc cũng gặp phải tai ương.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Nguyên nhân tự thiêu

Lúc này làm sao La Xương còn có thể nghe thấy giọng nói của người khác, mắt thấy La Xương chuẩn bị chạy vào nhà trúc, Tô Khả Bản định nắm tay Tô Khả Phương chạy trốn, thì thấy nàng không chút hoang mang nhắc thùng nước cạnh bàn, tạt thẳng vào người La Xương.

Lửa trên người La Xương vốn không lớn, dội một thùng nước lập tức bị dập tắt, La Xương ngã ngổ xuống đất, mắt đăm đăm nhìn Tô Khả Phương, hiển nhiên là sợ đến choáng váng.

Bên thư viện có người nghe thấy tiếng hô cứu ào ào chạy ra, thấy trong nhà trúc hỗn độn một đống, Tiền An bị thương trán, La Xương người ướt sũng, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Tiền An còn tốt, máu trên trán đã sớm khô, vết thương không nặng lắm, nhưng La Xương áo bị đốt thủng một lỗ, da thịt trước ngực bị bỏng đỏ rực, cả người ướt sũng, đồ dẫn ngã ngổ trên mặt đất, thoát nhìn vô cùng chật vật.

"Đều ngờ ra đó làm gì, còn không mau đưa bọn họ về thư viện rồi thỉnh đại phu đến xem?" Trên mặt Lâm Chiêu Hoàn nào còn ý cười khi vừa bước vào nhà trúc? Lúc này mặt đen như sắp nhỏ ra mực.

Lâm Chiêu Hoàn lên tiếng, mọi người vội chạy vào nhà trúc đỡ hai người về thư viện.

Sau khi mọi người rời đi, Tô Khả Bản nói với Tô Khả Phương: "Phương Nhi đệ nhanh xuống núi đi, ca về thư viện giải thích với viện trưởng một chút."

Sự tình nháo lớn như vậy, dù sao cũng phải nói rõ ràng đầu đuôi với viện trưởng.

"Chờ một chút!" Lâm Chiêu Hoàn chạy ra khỏi nhà trúc gọi hai huynh muội lại.

"Lâm đại thiếu gia còn gì chỉ giáo?" Tô Khả Phương quay đầu, cười khanh khách nhìn hắn.

"Không ngờ Tô tiểu công tử thật sự biết xem tướng." Lâm Chiêu Hoàn phức tạp nhìn Tô Khả Phương.

Trước giờ hắn không tin trên đời này tồn tại quý thần, còn luôn bất kính với thần linh thường xuyên bị nãi nãi thích tụng kinh niệm phật mắng cho máu chó đầy đầu, nhưng chuyện của Tiền An và La Xương hôm nay khiến ý nghĩ của hắn có chút dao động.

Lẽ nào trên đời này thật sự tồn tại quý thần?

"Phốc phốc ~~~" Tô Khả Phương nhin không được bật cười: "Lâm đại thiếu gia thật dễ lừa."

"Lừa?" Lâm Chiêu Hoàn hơi hí mắt: "Chẳng lẽ chuyện vừa xảy ra với Tiền An và La Xương do ngươi cố ý? Không thể nào."

Tô Khả Phương khoe môi hơi cong, bán hồ hấp dẫn: "Lâm đại thiếu gia thật sự muốn biết chân tướng?"

"Xin Tô tiểu công tử nói rõ sự thật!" Mặt Lâm Chiêu Hoàn khôi phục ý cười, khom người thỉnh giáo Tô Khả Phương.

Tô Khả Bản đứng bên cạnh không ngờ Lâm đại thiếu gia ngày thường cao cao tại thượng lại chịu thỉnh giáo muội muội mình, đáy lòng giật mình, nhưng không hiện ra mặt, mà lẳng lặng nhìn xem muội muội muốn làm gì.

Lúc đầu Tô Khả Phương cho rằng Lâm Chiêu Hoàn không phải người tốt, khắp nơi nhằm vào ca ca, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, nàng lại cảm thấy địch ý của Lâm Chiêu Hoàn với ca ca rất lạ, không phải thù ghét mà dường như rất thương thức.

Nhưng nếu không phải do nhìn ca ca không vừa mắt, tại sao Lâm đại thiếu gia này lại tùy ý hai tên chó săn châm chọc khiêu khích ca ca chứ?

Tô Khả Phương trầm ngâm vẫn không cách giải.

Nhìn Lâm Chiêu Hoàn, tâm tư Tô Khả Phụng xoay chuyển nhanh, một lát sau nàng tiếp tục bước đi.

Lâm Chiêu Hoàn và Tô Khả Bàn nhìn nhau, cùng đi theo.

Tô Khả Phụng đi đến chỗ vừa rồi La Xương tự thiêu, xoay người nhặt món đồ rơi trên mặt đất trên mặt đất đưa cho Lâm Chiêu Hoàn, nhếch môi hỏi: "Chắc Lâm đại thiếu gia nhận ra thứ này?"

Lâm Chiêu Hoàn cầm món đồ quan sát một lát, nói: "Nhận ra, đây là quà của bạn cha ta từ Tây Dương mang về, nhị thúc ta được tặng một cái, sau này đưa cho La Xương, hẳn ta vô cùng yêu thích, lúc nào cũng mang theo."

Lâm Chiêu Hoàn vừa nhìn liền đoán được vật này rơi ra từ người La Xương, đáng tiếc đã rơi vỡ, nhưng mà ——

"Thứ này và chuyện La Xương tự thiêu có quan hệ gì?" Lâm Chiêu Hoàn không ngại học hỏi.

"Thứ này gọi kính lúp, còn gọi là thấu kính lồi, nó có thể hội tụ ánh sáng, nếu như đặt dưới ánh sáng mạnh như mặt trời, thấu kính nhắm vào một điểm, điều chỉnh tốt khoảng cách, điểm đó sẽ vì nhiệt độ cao mà tự bốc cháy, quần áo La Xương mặc hôm nay làm từ chất liệu dễ cháy, nên mới bốc cháy."

Tô Khả Phụng cố gắng hết sức đem nguyên lý đơn giản của thấu kính lồi giải thích cho Lâm Chiêu Hoàn, đương nhiên đây chẳng qua chỉ là cái cớ.

Vừa rồi áo trước ngực La Xương tự bốc cháy là do nhựa thông trong không gian gây ra, bởi giờ đã gần chạng vạng tối, ánh mặt trời ôn hoà không đủ nhiệt độ khiến áo La Xương tự bốc cháy, nàng đành lợi dụng không gian mà động tay động chân.

Chuyện Tiền An ngã đập trán là do nàng học theo cách Hạng Từ Nhuận trừng phạt Đàm Xuân Sinh khi ở tứ thực trấn Đường Huyền, nàng thừa dịp hẳn ta không chú ý động ý niệm để một cục đá trong không gian đập vào đầu gối hẳn ta, mới khiến hẳn ta ngã gục.

"Thứ này thần kỳ như vậy?" Lâm Chiêu Hoàn ngạc nhiên, không hoài nghi lời Tô Khả Phụng chút nào.

"Lâm đại thiếu gia không tin thì trưa mai lấy ít giấy tuyên ra đốt thử xem chẳng phải sẽ biết sao?" Tô Khả Phụng xấu bụng nhìn Lâm Chiêu Hoàn cười.

Nếu là quà của bạn Lâm lão gia, chắc hẳn trên người Lâm đại thiếu gia cũng có kính lúp.

Không tin thì thử xem, sao Lâm Chiêu Hoàn cảm thấy lời này quen tai vậy nhỉ?

"Người cho rằng ta không dám?" Lâm Chiêu Hoàn liếc nhìn Tô Khả Phụng rồi khiêu khích nhìn Tô Khả Bàn cười: "Tô đại tài từ ngày mai cùng thử chứ?"

Tô Khả Bàn nhướn mày: "Có gì không thể?"

Thấy thế, Tô Khả Phụng cong nhẹ khóe môi.

Nàng không biết trước đây giữa Lâm Chiêu Hoàn và ca ca có hiểu lầm gì, chẳng qua nếu có thể thông qua việc này mà hai người biến chiến tranh thành tơ lụa, nàng sẽ rất vui mừng.

Ba người đang nói chuyện, Triệu thư đồng trông cổng thư viện vội vàng chạy tới, nói với Tô Khả Bàn: "Tô Khả Bàn, viện trưởng gọi huynh đến chỗ ông ấy một chuyện."

"Biết rồi, ta lập tức tới ngay."

Việc này quả nhiên đã kinh động đến viện trưởng.

Tô Khả Bàn nói chuyện với thư đồng xong, quay sang nói với Tô Khả Phụng: "Phụng Nhi, trời sắp tối rồi, đệ ở đây chờ một chút, ca bảo Đàm Trọng An tiễn đệ xuống núi."

Việc hôm nay hẳn nhất định phải đích thân giải thích với viện trưởng, nếu không hẳn sẽ tự đưa muội muội xuống núi.

"Ca, không cần phiền toái như vậy, một mình đệ xuống núi được mà, ca mau vào thôi, muội đi đây!" Tô Khả Phụng nói xong nhét bao vải mình chuẩn bị vào ngực ca ca.

"Tô đại tài từ, bản đại thiếu gia đến gặp Diệp Mậu Dương với người." Lâm Chiêu Hoàn mở miệng, gọi thẳng tục danh viện trưởng thư viện.

"Lâm đại thiếu gia, chuyện ngày hôm nay người cũng thấy đấy, không liên quan đến ca ta, xin Lâm đại thiếu gia đứng ra thay ca ta thanh minh trước mặt viện trưởng một chút." Tô Khả Phụng nghiêm túc nhìn Lâm Chiêu Hoàn.

Nàng vốn định dạy dỗ hai tên chó săn kia một chút xíu thôi, không ngờ La Xương bị dọa sợ khiến sự tình nháo nhớn như vậy, đúng là thất sách.

"Không dám!" Lâm Chiêu Hoàn híp mắt cười: "Việc hôm nay vốn không liên quan đến Tô đại tài từ."

Nghe lời này, Tô Khả Phụng cuối cùng cũng yên tâm.

Nhưng sao ai cũng gọi ca ca là "Tài tử" thế? Bình thường ở nhà có nghe thấy ca ca ngâm thi đối tác bao giờ đâu.

Nhìn Tô Khả Phương đi khỏi Lâm Chiêu Hoàn mới nhớ ra vị Tô tiểu công tử này còn chưa giải thích với hắn "Hoạ sát thân" của Tiền An là chuyện gì xảy ra cơ mà.

Tô Khả Phương đi không bao xa thì nghe sau lưng có người gọi nàng, nàng quay đầu. Hoá ra là Đàm Trọng An.

Giải thích thêm: Kính lúp, thấu kính lồi, thấu kính hội tụ là thấu kính mà chùm tia sáng song song sau khi đi qua kính sẽ hội tụ tại một điểm (điểm này gọi là điểm hội tụ hoặc tiêu điểm). Sự tập chung quang năng tại một điểm có thể làm nóng và đốt cháy vật dễ cháy (giấy, rơm, vải bông,...).

Kính lúp không thể đốt cháy quần áo của La Xương không những vì ánh mặt trời không đủ mạnh mà còn do La Xương di chuyển liên tục và kính lúp đeo trên người La Xương. Để ánh sáng có thể tập chung tại một điểm cần có khoảng cách nhất định, tùy theo độ dày của thấu kính khoảng cách đó sẽ dài hơn hoặc ngắn hơn thôi. Ngoài ra, thấu kính hội tụ mà tia sáng chiếu vào phải có định mới đảm bảo sự tập chung quang năng, thời gian để vật bốc cháy tùy thuộc vào cường độ nguồn sáng tia song song.

Vâng, đó là một chút kiến thức vật lý em giải thích thêm cho mọi người thôi. Nếu có gì sai sót mong mọi người bỏ qua ạ.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Giả ngây giả dại

Tô Khả Phương có chút không vui nhăn mày, ca ca cũng thật là, đã nói không cần Đàm Trọng An đưa còn gọi hắn tới, không sợ người khác nhàn thoại sao?

Làm sao Tô Khả Phương biết, chính vì hôm nay nàng mặc nam trang, nên Tô Khả Bản mới không do dự nhờ Đàm Trọng An đưa nàng xuống núi.

Đàm Trọng An bước nhanh đuổi theo Tô Khả Phương, khi thấy nàng mặc nam trang thì ngẩn ngơ, thật lâu mới tìm về giọng nói của mình: "Phương Nhi, ca ca ngại nhờ ta đưa ngươi xuống núi."

"Phiền toái Trọng An đại ca." Người đã tới, nếu không để hắn đưa, ca ca chắc chắn không an tâm.

"Phương Nhi cố ý đến thư viện tới thăm ca ca ngại à?" Đàm Trọng An phản khởi bắt chuyện.

Thư viện Tử Phong rất lớn, nên không phải tất cả học sinh đều biết chuyện vừa phát sinh ở nhà trúc, Đàm Trọng An cũng không biết chuyện đã xảy ra.

"Đúng thế." Tô Khả Phương cười nhạt.

"Khả Bản đại ca thật là có phúc." Giọng Đàm Trọng An hâm mộ nói.

Lời này Tô Khả Phương không cách nào trả lời, chỉ hơi giật khóe môi.

Phát hiện Tô Khả Phương có ý xa cách, tâm tình nhảy cẫng vui vẻ lúc nãy của Đàm Trọng An lạnh đi, không muốn mở miệng nói chuyện nữa.

Hai người cách nhau khoảng hai bước chân, một trước một sau đi về phía chân núi, ánh chiều tà chiếu lên người hai người, kéo ra hai chiếc bóng thật dài, có vẻ hơi tịch liêu.

Tô Khả Phương lạnh nhạt khiến lòng Đàm Trọng An bất mãn, nhưng tầm mắt hắn vẫn không tự chủ được rơi trên gò má nàng.

Tô Khả Phương vừa đi, vừa suy nghĩ hình như mình quên mất chuyện gì đó thì phải?

Bỗng nhiên, nàng đột ngột dừng lại, cuối cùng nhớ ra mục đích hôm nay mình tới thư viện.

Vừa nãy bị Lâm Chiêu Hoàn và hai tên chó săn kia quấy rầy, nàng đã đem chuyện trọng yếu quên khuấy mất.

"Sao vậy?" Đàm Trọng An phát hiện mặt nàng ảo não, nhin không được quan tâm hỏi.

Tô Khả Phương cân nhắc, từ tay áo lấy ra một túi tiền, nhìn Đàm Trọng An nói: "Trọng An đại ca, nơi này có 20 lượng bạc, có thể phiền Trọng An đại ca giúp ta giao cho viện trưởng thư viện, nói là tiền ăn của ca ca ta."

Thật ra hôm nay nàng muốn đích thân giao bạc cho viện trưởng thư viện, nhưng thư viện không cho người ngoài vào, ngay cả mặt viện trưởng nàng cũng không thấy, ngày mai nàng phải quay về trấn Đường Huyền, không có thời gian đến thư viện, đành nhờ Đàm Trọng An bận rộn một phen.

20 lượng bạc?!

Đàm Trọng An kinh hãi, hỏi: "Vì sao không trực tiếp đưa cho Khả Bản đại ca?"

20 lượng bạc, đối với người nhà nông như bọn họ là một số tiền lớn, chẳng lẽ thật sự giống như mọi người kể, Phó Thần Hoảng ra ngoài kiếm tiền gửi về nhà?

Nghĩ đến kỳ nhân chỉ nghe tên chưa thấy mặt Phó Thần Hoảng, ánh mắt Đàm Trọng An nhìn Tô Khả Phụng nhiều thêm chút gì đó.

Tô Khả Phụng cười khô, chắc chắn nói: "Ca ca ta sẽ không nhận bạc của ta, xin Trọng An đại ca đừng để ca ca ta biết chuyện này."

Đàm Trọng An nhìn nàng chăm chăm một lát, mới gật đầu: "Không thành vấn đề, ta sẽ tránh Khả Bản đại ca giao bạc cho viện trưởng."

"Vậy thì cảm ơn Trọng An đại ca!" Tô Khả Phụng khẽ cười, cuối cùng không phải lo lắng ca ca nhện đói nữa.

"Không cần khách khí với ta như vậy."

Đàm Trọng An tập trung ý chí, cười khẽ, chỉ là Tô Khả Phụng không nghe ra ẩn ý trong lời nói của hắn.

Lúc sắp đến chân núi, Đàm Trọng An đột nhiên hỏi: "Phụng Nhi, Phó Thần Hoảng vẫn chưa trở lại sao?"

Tô Khả Phụng không biết tại sao hắn đột nhiên hỏi tới Phó Thần Hoảng, nhưng cũng không nghĩ nhiều: "Vẫn chưa."

"Phụng Nhi, khi đó hắn bỏ đi để mặc ngươi, ngươi có hận hắn không?" Đàm Trọng An nhện không được hỏi.

"Hả?" Tô Khả Phụng sững sờ, ngược mắt nhìn hắn.

Đàm Trọng An bị nàng nhìn có chút chột dạ, không được tự nhiên quay mặt đi, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: "Ngày hai người thành thân hắn bỏ đi để mặc ngươi, khiến ngươi biến thành trò cười, ngươi thật sự không hận hắn chút nào sao? Còn cam tâm tình nguyện vì người nhà hắn bỏ ba lao lực kiếm sống?"

Nghe vậy, Tô Khả Phụng nhện không được bật cười: "Ngay cả dáng dấp của hắn ra sao ta cũng không biết, hận thế nào đây? Ta vì cả nhà bỏ ba lao lực kiếm sống không phải vì Phó Thần Hoảng, mà bởi ta sống chung với bọn họ có tình cảm, nên ta cam tâm tình nguyện, hơn nữa ta thích như vậy!"

Tô Khả Phụng trả lời như vậy khiến tâm Đàm Trọng An dấy lên hi vọng, tầm mắt hắn nóng bỏng nhìn nàng, lại hỏi: "Vậy ta... Ngươi hận sao... Khi đó ta đối xử với ngươi như vậy..."

"Trọng An đại ca đối xử với ta thế nào cơ?" Tô Khả Phụng tròn mắt, hoang mang nói: "Kể từ lúc ngã xuống núi bị thương ở đầu, có rất nhiều chuyện ta đã quên mất, Trọng An đại ca không phải bạn học kiêm bạn tốt của ca ca ta sao?"

Tầm mắt nóng bỏng của Đàm Trọng An khiến Tô Khả Phụng kinh hãi, nhất thời không biết nên trả lời thế nào cho phải, chỉ có thể giả ngây giả dại nói đại khái cho qua chuyện.

Trong trí nhớ, Đàm Trọng An vẫn luôn tránh nàng như rắn rết, thậm chí lạnh nhạt trào phúng, đến tận cùng hắn có ý đồ khác với nàng từ khi nào?

Có phải nàng nhìn lầm rồi không?

Đáy lòng Tô Khả Phụng kinh nghi bất định, Đàm Trọng An lại cho rằng câu trả lời của nàng ý là không tính toán hiềm khích lúc trước, ý cười trong mắt càng sâu: "Quên là tốt!"

Tô Khả Phụng cười khan, nói: "Trọng An đại ca, đã đến chân núi rồi, ta tự trở về được, Trọng An đại ca về thư viện đi."

Nói xong, không đợi Đàm Trọng An đáp lại, Tô Khả Phụng vội vàng chạy trước, chỉ sợ Đàm Trọng An khăng khăng đưa nàng tới đường cái.

Đàm Trọng An nhú chặt lông mày nhìn theo cho đến khi bóng dáng nàng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, mới mang theo khuôn mặt âm trầm xoay người trở về thư viện.

Tô Khả Phụng vừa chạy vừa mắng thầm Tô Khả Bản mấy trăm lần, người ta đều đào hố người ngoài, lão ca ca của nàng thì tốt bụng lắm, đào hố mọi người mình.

Nàng vất vả lắm mới khiến các hương thân tin tưởng mình và Đàm Trọng An phân rõ giới tuyến, bị lão ca ca pha trộn bậy bạ một phen, sự tình so với trước kia càng thêm phức tạp.

Tâm tình Tô Khả Phụng bức bối, chạy chậm đến đường cái.

Lúc này sắc trời đã tối hẳn, trước các cửa hàng đều treo đèn lồng, người đi bộ trên đường phố ít hơn hẳn so với ban ngày, xe ngựa lại nhiều hơn.

Chạy một đường, Tô Khả Phương cảm thấy có chút đói bụng, nhưng bạc trên người nàng không còn thừa nhiều, nàng không nỡ vào tiệm ăn, tính toán về Dương Gia ăn.

Nàng đi vào ngõ nhỏ phía sau đường cái, tính đi đường tắt về Dương Gia, ai ngờ mới vừa mới đi tới căn viện đầu ngõ, đột nhiên bị một bóng đen bịt miệng lôi vào trong.

Tô Khả Phương chưa kịp kêu cứu, đã ngửi thấy mùi hương quen thuộc.

"Hạng Từ Nhuận!" Tô Khả Phương gầm nhẹ, nhắc chân hung hăng đạp về phía hắn.

Không sai, chính là hắn!

Nàng chắc chắn!

Hiển nhiên Hạng Từ Nhuận không ngờ nàng chưa nhìn mặt đã đoán ra mình, tâm tình âm trầm khó chịu bỗng khá hơn chút.

Thân hình hắn khẽ động, tránh chân nàng đồng thời bắt được cổ tay nàng, kéo nàng vào phòng.

"Hạng Từ Nhuận, huynh làm cái quỷ gì thế?" Tô Khả Phương vô cùng giận dữ chất vấn, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn dọa nàng, không biết trượng đất cũng có ba phần khí sao?

"Nói không có thời gian đưa cơm cho ta, hóa ra là đến huyện thành gặp riêng tình nhân cũ." Hạng Từ Nhuận đốt ngọn đèn sau đó xoay người mỉm cười, mắt không chớp nhìn nàng chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Hán Từ Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Tiểu nhân đặc chí

Tô Khả Phương trầm mặt: "Hạng Từ Nhuận, huynh dám theo dõi ta!"

Còn nữa, rõ ràng tên khốn này nói muốn rời khỏi núi hơn nửa tháng, còn không biết xấu hổ trà trộn.

Ý cười trên môi Hạng Từ Nhuận thu lại, nữ nhân đáng chết này vậy mà không phủ nhận.

Thấy nàng tức giận nhìn mình đăm đăm, so với hắn còn tức giận hơn, Hạng Từ Nhuận cảm thấy mình đúng là tự làm tự chịu.

Rõ ràng vừa nãy thấy nàng rất lạnh nhạt với Đàm Trọng An, căn bản không có ý gì với hắn ta, chỉ có Đàm Trọng An đơn phương, vậy mà cứ ngứa mồm nhất định phải nói ra trêu tức nàng, giờ thì tức giận trút hết lên mình.

"Ta không rảnh như vậy, trùng hợp bắt gặp thôi." Sau một lúc lâu, hắn mới mở miệng giải thích.

Nếu như hắn không giải thích, chỉ sợ nha đầu này sẽ dùng mắt đăm chết hắn.

"Hừ, thật là quá khéo ấy nhỉ?" Tô Khả Phương không nóng không lạnh hừ lạnh, đánh mặt ngồi xuống ghế.

"Tinh tình vẫn còn nóng lắm!" Hạng Từ Nhuận cười đi tới, ngồi xuống đối diện, nhìn nàng chăm chăm.

"Nhìn gì vậy?" Tô Khả Phương bị hắn nhìn đến mức cả người không được tự nhiên.

"Mặc nam trang cũng rất đẹp, khó trách Đàm Trọng An nhìn chăm chăm không rời mắt." Giọng hắn trêu tức, chẳng qua nếu Tô Khả Phương tỉ mỉ lắng nghe, nhất định có thể từ giọng hắn lọc ra mấy phần vị chua.

Hắn vừa nói xong, Tô Khả Phương liền đạp tới: "Miệng chó không phun được ngà voi!"

Nàng thật vất vả mới rũ sạch quan hệ với Đàm Trọng An, tên khốn này còn nhất định nhắc đi nhắc lại chuyện xưa.

Lần này Hạng Từ Nhuận không tránh, mà trực tiếp dùng chân kẹp chân nàng lại, Tô Khả Phương tiến không được lùi không xong, mặt đỏ bừng vì tức.

"Buông ra!" Nàng thẹn quá hoá giận trừng hắn.

"Không buông!" Hắn cười ranh mãnh, hắn thích nhất là bộ dạng xù lông, tức xì khói của nàng.

"Không mau buông ra?" Nàng thở phì phò.

"Không buông!" Đôi mắt với khuôn mặt hồng nhuận của nàng, ý cười nơi đáy mắt Hạng Từ Nhuận sâu hơn.

Thường ngày nha đầu này đối với ai cũng cười hi hi, bộ dạng linh tinh cổ quái, chỉ có hần biết, thật ra nha đầu này rất xấu tính.

Tô Khả Phuong từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa từng mất mặt như vậy, nhưng hần không buông, mình cũng không làm gì được, không khỏi tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: "Huynh nhất định không buông ra đúng không? Ta mà thoát được huynh chết chắc."

Lời uy hiếp của nàng căn bản không quan trọng với Hạng Từ Nhuận, nhưng thấy đỉnh đầu nàng sắp bốc khói, Hạng Từ Nhuận sợ chọc giận quá nàng sẽ không thêm đưa com cho hần.

"Đừng nóng giận mà, ta buông ra là được!" Hạng Từ Nhuận cười buông ra chân.

Tô Khả Phuong không nghĩ hần sẽ sợ lời uy hiếp vớ vẩn của mình nên dùng sức rút chân về, đột nhiên Hạng Từ Nhuận buông lỏng chân, cả người nàng theo quán tính ngã ngược về sau.

"Ah —— "

Tiếng kêu sợ hãi chưa kịp phát ra, người đã rơi vào một lồng ngực ấm áp.

"Cô không sao chứ?" Giọng Hạng Từ Nhuận vang lên trên đỉnh đầu khiến nàng tỉnh hồn.

Nàng dọa hần hết cả hồn!

Tô Khả Phuong phát hiện Hạng Từ Nhuận đang ôm nàng, mặt lóng lên, vội vàng đẩy hần ra, lườm hần toé lửa.

"Cô còn chưa ăn com tối đúng không? Chờ ta một chút, ta đi mua thức ăn về nhé." Trước khi nàng mở miệng, Hạng Từ Nhuận vội vàng nói.

"Huynh..."

Hạng Từ Nhuận không đợi Tô Khả Phuong đáp, biến mất như một làn khói.

"Hồn đàn!" Tô Khả Phuong nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn cánh cửa, nàng nghe thấy tiếng tên hồn đàn (trưng thối) kia khoá cửa.

Tô Khả Phuong giận nhanh, hết giận cũng nhanh, chờ đến khi Hạng Từ Nhuận xách hộp com về, com giận của nàng đã tiêu tan bớt rồi.

Hạng Từ Nhuận đặt hai chén com lớn và vài món ăn lên bàn, nói: "Ăn đi, đây là đồ ăn của "Khách mần lâu", chắc hần cô sẽ thích."

Tô Khả Phuong cầm bát com lên ăn, ngược mắt hỏi hần: "Huynh là người huyện Hoài Đường à, đây là nhà huynh sao?"

"Không phải!" Hần mỉm cười, gấp một miếng thịt gà trên châu vào chén nàng: "Cô gầy quá, ăn nhiều một chút."

Thấy hần không muốn tiếp tục đề tài này, Tô Khả Phuong không hỏi nữa, mặt hạnh xoay chuyển, giả bộ lơ đãng hỏi: "Huynh có kiêng ăn món gì không?"

Hạng Từ Nhuận định nói "Rau họ", nhưng thấy ánh mắt nàng loé ra tia sáng ranh mãnh, lời đến miệng vội đổi thành "Cá kho!"

"Cá kho sao?" Tô Khả Phuong ý vị thâm trường nhìn hần cười: "Vậy à, ta nhớ rồi."

Nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc chí của nàng, Hạng Từ Nhuận dờ khóc dờ cười.

"Hả? Không đúng, lần trước ta đưa ruốc cá và chao cá lãng cho huynh, không phải huynh nói ăn ngon sao?" Tô Khả Phuong nghi ngờ nhìn hần.

"Không phải ta không ăn cá, mà chỉ không ăn cá kho thôi. Rán, hấp, nấu canh, ta đều ăn." Hạng Từ Nhuận mặt không đổi sắc đáp.

"Đúng là dờ hơi?!" Tô Khả Phuong lườm.

Thấy nàng không hoài nghi, Hạng Từ Nhuận lại gấp vào chén nàng một miếng chân giò hầm mật ong: "Đừng ăn toàn rau xanh nữa, ăn nhiều thịt một chút!"

Tô Khả Phuong quét mắt nhìn năm sáu món ăn trên bàn, nói: "Nghe nói đồ ăn ở "Khách mần lâu" rất đắt."

"Chắc thế, dù sao bây giờ ta cũng không có tiền, những món này là người khác lấy cho ta." Hạng Từ Nhuận thuận miệng đáp.

"Khụ ~ "

Nghe vậy, Tô Khả Phuong ghen, bị miếng chân giò chẹn ở cổ họng, Hạng Từ Nhuận vội để đĩa xuống đi tới giúp nàng vỗ lưng.

"Sao không cẩn thận thế? Ăn mà cũng nghẹn nữa." Hạng Tử Nhuận nhẹ nhàng trách móc.

Thật vất vả Tô Khả Phuong mới phun được miếng chân giò kẹt trong cổ họng ra, chỉ vào thức ăn trên bàn, vừa sợ vừa giận nói: "Huynh đừng bảo với ta, những món ăn này là huynh trộm từ "Khách mẫn lâu" về nhé."

Sinh ý của "Khách mẫn lâu" tốt như vậy, khách đến ăn cơm đều phải xếp hàng, tên khốn này đi có một lát đã về rồi, nàng phải sớm đoán được mới đúng.

Nếu đổi lại là người khác, nàng sẽ không tức giận như thế, nhưng vừa nghĩ tới Hạng Tử Nhuận đến từ lâu trộm thịt trộm rau, Tô Khả Phuong cảm thấy mình không thể nào tiếp thu được.

Trong tiềm thức của nàng, hẳn không phải loại trộm vặt móc túi.

"Ta không ăn nữa." Nàng ném đĩa xuống bàn, đứng dậy.

Hạng Tử Nhuận kéo nàng lại, tức giận hỏi: "Ai bảo thức ăn này do ta trộm?"

"Chẳng lẽ đúng không?" Nàng trừng mắt, rõ ràng không tin hẳn.

"Tất nhiên không phải, bạn ta có giao tình với thiếu đông gia "Khách mẫn lâu", ăn mấy bữa cơm còn chưa đến mức phải đòi tiền." Hắn không so đo với nàng, kiên nhẫn giải thích.

Vậy mà nữ nhân này dám không tin tưởng hẳn, sau này phải chậm rãi dạy dỗ!

Nghe thấy từ "Thiếu đông gia", đột nhiên Tô Khả Phuong ngẩng đầu nhìn hẳn, trong lòng cơ bản đã tin tưởng.

Nghe Dương Thành nói, Lý Trì mới đến huyện thành mấy ngày, nếu không phải bạn tri kỉ, sao có thể biết thiếu đông gia "Khách mẫn lâu" đến huyện thành?

Thấy sắc mặt nàng hoà hoãn, Hạng Tử Nhuận mới kéo nàng ngồi xuống, nói: "Sắc trời không còn sớm, mau ăn xong rồi còn trở về nữa."

Giọng nói ấm áp khiến tim Tô Khả Phuong có chút loạn nhịp.

Tuy nàng không tình nguyện thừa nhận, cũng nhiều lần nhắc nhở mình không nên tới gần hẳn, nhưng mỗi lần gặp hẳn, lòng sẽ không không chế mà quyến luyến hẳn nhiều hơn, nàng phải làm sao đây?

Thấy nàng không động đũa, mà không nhúc nhích nhìn mình chăm chăm, Hạng Tử Nhuận chớp mắt, đột nhiên dí mắt đến gần nàng.

"Huynh làm trò gì vậy?" Tô Khả Phuong bị khuôn mặt tuấn tú bỗng nhiên phóng đại trước mặt làm giật nảy mình, theo bản năng giơ tay lên chặn.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Tin tưởng?

Hạng Tử Nhuận kéo tay nàng xuống, gương mặt tuấn tú dựa sát thêm, cách mặt nàng gần trong gang tấc liếc mắt đưa tình: "Ngồi gần thế này mới nhìn rõ nè."

"Ai thèm nhìn huynh chứ?" Mặt Tô Khả Phuong nóng lên như bị bỏng vội rút tay ra khỏi tay hẳn.

Bị hẳn trêu chọc như vậy, cảm xúc vừa dâng lên trong lòng nàng đã sớm bị thổi tới sao Hoả luôn rồi.

"Sắc trời không còn sớm, ta phải về đây." Nàng nói xong liền đứng lên muốn đi ra ngoài.

"Chờ một chút!" Hắn đưa tay kéo nàng lại.

"Buông ra, đừng quên ta là phụ nữ đã có chồng!" Nàng kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn tay hẳn.

Thấy nàng cố gắng phân rõ giới tuyến với mình, Hạng Tử Nhuận vừa bực mình vừa buồn cười, sao nha đầu này lần nào cũng chậm nửa nhịp vậy?

"Nếu ta nói ta không ngại thì sao?" Hắn cố ý khinh bạc đưa ngón trỏ ra ngãi ngãi cầm nàng, giả bộ phóng túng, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào mắt nàng.

"Ta đề ý!" Tô Khả Phuong đẩy bàn tay thiếu quy củ của hẳn ra, lườm, biết hẳn cố ý đùa nàng.

Thấy khuôn mặt nhỏ của nàng khôi phục tinh thần phấn chấn, Hạng Tử Nhuận mới thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói: "Ta có chính sự muốn nói với cô."

"Chuyện gì?" Nàng tà nghệ liếc hắt.

"Nhắc nhở ca ca cô cách xa Diệp Mậu Dương một chút." Mặt Hạng Tử Nhuận đột nhiên rất nghiêm túc.

Tô Khả Phuong hơi nhăn lông mày: "Diệp Mậu Dương là ai?"

"Viện trưởng thư viện Từ Phong."

Tô Khả Phuong biến sắc: "Tại sao phải cách xa ông ta, Diệp Mậu Dương có thân phận gì?"

"Cô đừng hỏi nhiều như vậy, tóm lại khuyên ca ca cô cách xa ông ta ra, ông ta không phải hạng người tốt đẹp gì đâu."

Hạng Tử Nhuận không muốn nhiều lời, nếu không phải nể mặt nàng, hẳn căn bản không muốn ở lúc nguy hiểm thế này ra mặt nhắc nhở.

"Huynh có chứng cứ gì mà nói ông ta không phải người tốt?" Tô Khả Phuong chăm chú nhìn chằm chằm hắn, trong mắt mang theo chất vấn.

"Tin tưởng ta, ta vì tốt cho cô!" Hắn không thể giải thích nhiều.

"Ca ca ta nói viện trưởng đối với ca ca rất tốt mà."

Nghe khẩu khí của ca ca, nàng cảm nhận được ca ca rất sùng bái viện trưởng, chẳng những giới thiệu công việc cho ca ca, bình thường cũng chiều cố ca ca rất nhiều, sao lại là người xấu chứ?

Hạng Tử Nhuận nhún mày kiêu: "Cô không tin tưởng ta sao?"

"Huynh không nói nguyên nhân, sao ta có thể tin tưởng huynh?" Tô Khả Phuong hơi dừng một chút, nhỏ giọng nói: "Hơn nữa, ta cũng không quen huynh."

Hạng Tử Nhuận tức giận bật cười: "Cô nói cô không quen ta hả?"

Từng dặt tay, từng ôm qua, thế mà dám nói không quen hắn hả!

Tô Khả Phuong ngẩng đầu nhìn hắn, ý tứ không cần nói cũng rõ.

Hạng Tử Nhuận chán nản: "Có phải cô cảm thấy ta giống người xấu không?"

"Huynh sống ở thâm sơn cùng cốc không dám gặp người, ai mà biết được huynh là ai?" Nàng nghĩ một đàng nói một nẻo.

Thật ra nàng giận hắn luôn nói một nửa, giữ lại một, khiến tâm trạng nàng bất an.

Nàng chưa từng tiếp xúc với Diệp Mậu Dương, đương nhiên sẽ tin tưởng hắn hơn rồi, nhưng ca ca không quen Hạng Tử Nhuận, không có bằng chứng, tại sao ca ca nàng phải hoài nghi ân sư của mình?

Biết nàng khẩu thị tâm phi, nhưng Hạng Tử Nhuận không có cách khác, nghĩ tới Diệp Mậu Dương, mặt hắn hơi chìm xuống, xem ra phải nghĩ biện pháp khác khiến cho Tô Khả Bản cách xa Diệp Mậu Dương!

"Cô không tin ta thì thôi, sắc trời không còn sớm, để ta mở cửa đưa cô về." Hắn nói xong ra mở cửa sân.

Tô Khả Phuong nhìn hắn, im lặng đi ra ngoài, hắn thì không gần không xa đi sau lưng nàng.

Đi đến đầu ngõ, Hạng Tử Nhuận dừng lại, thấp giọng dặn dò: "Về đi, lần sau tối đừng đi lung tung trên đường cái một mình."

Tô Khả Phuong ngược mắt nhìn hắn, chần chờ một lát, mới lên tiếng: "Cảm ơn chuyện huynh nhắc nhở, vừa nãy chỉ là lời tức giận thôi, hi vọng huynh chớ để trong lòng."

Nàng không phải loại người không biết tốt xấu, nàng biết hắn vì tốt cho ca ca nàng mới nhắc nhở nàng.

Tình tình nóng nảy của nàng đã sớm bị sự phụ mài nhẵn, những mỗi lần gặp hắn, nàng lại nhịn không được muốn bùng nổ.

Khuôn mặt tuấn tú cương nghị của Hạng Tử Nhuận nhu hòa hơn mấy phần: "Ta biết mà, cô mau về đi."

Tô Khả Phuong nhìn không được ngẩng đầu nhìn hắn, tuy rằng ánh sáng trong ngõ nhỏ lờ mờ không thấy rõ thần sắc của hắn, nhưng nàng biết hắn thật sự không giận nàng.

"Luyến tiếc ta sao? Vậy đêm nay lưu lại đi." Hắn đột nhiên ghé vào tai nàng, trêu tức nói.

"Luu lưu cái đầu huynh!" Tô Khả Phương dẫm lên chân hắn, đỏ mặt chạy đi.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé chạy trốn chết, mặt Hạng Tử Nhuận nhếch lên ý cười, một khắc sau sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Đi ra!" Hạng Tử Nhuận âm lãnh quát, đồng thời một ám khí từ trong tay áo bay về phía sau lưng.

"Chắc chắc chắc, thì ra Hạng sư huynh thích kiểu này, trách không được nhiều cô nương mỹ mạo trẻ tuổi như vậy mà huynh không thèm liếc một cái." Một thiếu niên cầm quạt bước ra từ chỗ góc tường tối tăm, tuy quạt đã bị ám khí rách rách, nhưng không làm mất khí chất phong lưu lỗi lạc của hắn.

Ánh mắt thiếu niên nhìn chăm chăm vào phương hướng Tô Khả Phương biến mất, đôi mắt tràn đầy hưng phấn, giống như phát hiện ra tin bất quá lớn động trời.

Hạng Tử Nhuận không để ý đến lời trêu chọc của hắn, mặt lạnh trở về nhà.

"Ai da, Hạng sư huynh, chờ đệ một chút!" Trước lúc Hạng Tử Nhuận đóng cửa viện một giây, thiếu niên lách mình vào kịp.

Dương Gia, đám người Triệu Kính Tân thấy Tô Khả Phương trở về, cuối cùng nhẹ nhàng thờ ra.

"Phương Nhi, cháu nói tối mới về, nhưng không ngờ cháu về trễ như vậy."

"Tiểu thư, ngày mai phải trở lại trấn, cần mang thêm gì về không ạ? Giờ ta đi mua còn kịp." Húc Đông nói.

"Thật xin lỗi, khiến mọi người lo lắng, nhưng cháu muốn ở lại thành thêm một ngày nữa." Tô Khả Phương cân nhắc nói.

Hạng Tử Nhuận nói phải cách xa Diệp Mậu Dương, vậy chần chừ ông ta có vấn đề, không nhắc nhở ca ca một tiếng, nằng không thể yên tâm trở về.

Việc liên quan đến viện trưởng thư viện Từ Phong, vì lý do an toàn, Tô Khả Phương không đến thư viện tìm Tô Khả Bản, mà tối hôm sau ở chân núi chờ ca ca.

"Phương Nhi, sao muội còn chưa trở về trấn, đêm hôm khuya khoắt một mình muội chạy đến đây làm gì? Rất nguy hiểm đó muội có biết hay không?!" Tô Khả Bản vừa gặp muội muội mình liền khiển trách.

"Ca, muội có việc nhất định phải nói cho ca, ngày mai muội sẽ về trấn." Tô Khả Phương ngắt lời Tô Khả Bản, đến gần tai ca ca thấp giọng nói.

Tô Khả Bản nhướng mày: "Muội nghe ai nói chuyện này?"

"Ca, ca đừng quan tâm là ai nói, muội chỉ không muốn muốn ca xảy ra chuyện!" Tô Khả Phương nhìn ca ca, nhỏ giọng nói.

"Phương Nhi, chắc chắn muội bị lừa, việc này ca sẽ không tin!" Tô Khả Bản xụ mặt trầm đĩnh đoạn sắt nói.

Cũng không biết ai cố ý nói huyền thuyên trước mặt muội muội, làm xấu danh dự Diệp viện trưởng.

"Ca, người nọ sẽ không gạt muội!" Tô Khả Phương thấy ca ca quả nhiên giống trong dự liệu, không chịu tin tưởng mình, dùng một lát, giọng mang cầu khẩn nói: "Ca, mặc kệ ca tin hay không tin lời muội, muội chỉ hi vọng ca có thể cẩn thận chú ý mọi việc, có được không?"

Nàng biết muốn ca ca lập tức hoài nghi Diệp Mậu Dương là chuyện không thể, chỉ có thể lùi một bước, nhắc ca ca lưu tâm một chút để không dễ dàng bị người khác mưu hại.

Tô Khả Bản nhìn mặt muội muội nghiêm túc, cảm thấy hơi nghi ngờ, muội muội không phải loại người chuyện bé xé ra to, nàng trịnh trọng chạy tới nhắc nhở chính mình như vậy, có phải do thật sự phát hiện điều gì hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Trương Gia xui xẻo

Tô Khả Bản trầm ngâm một lát, nghiêm túc nói: "Được, ca đáp ứng muội sẽ cẩn thận, nhưng muội tuyệt đối không được nói chuyện này với người thứ ba, biết không?"

Mặc kệ lời đồn này từ đâu mà đến, Tô Khả Bản không hi vọng đem muội muội liên lụy vào.

Nhận được bảo đảm của ca ca, Tô Khả Phương chỉ an tâm hơn một chút, chứ chưa thể hoàn toàn yên lòng.

Bởi vì phải đưa khoai lang phiến đến tiệm bánh kẹo Trịnh Vĩnh, nên Triệu Kính Tân đi theo Tô Khả Phuong và Húc Đông về trấn Đường Huyền

Thấy Tô Khả Phuong bình an trở về, tâm treo cao của Diêu Thị và Lư Thị mới hạ xuống.

Vừa về tới nhà, Tô Khả Phuong liền thuê xe bò, mang mấy bình khoai lang phiến lớn kéo lên trấn giao cho Triệu Kính Tân và Húc Đông.

Ngày hôm sau, Tô Khả Phuong tìm đến nhà các hương thân hỏi bán khoai lang lần trước, mua hết tất cả khoai lang không bị hỏng.

Ai ngờ việc này vừa truyền ra, lại có thêm mấy vị hương thân tới cửa hỏi nàng có muốn mua khoai lang không.

Húc Đông chưa trở lại, Tô Khả Phuong không biết phản ứng của khách tiệm bánh kẹo thế nào, nên không dám mua quá nhiều khoai lang, đành phải uyển từ chối họ, cũng đảm bảo với họ, nếu như mình muốn mua khoai lang nữa, nhất định sẽ mua của họ trước.

Tô Khả Phuong quay vào nhà thấy Diêu Thị định bắc nồi chưng khoai lang.

"Nương, ngày mai có khả năng trời sẽ mưa, ngày kia hãy làm." Tô Khả Phuong nhớ tới biến hoá của đoạn suối nhỏ trong không gian, vội lên tiếng ngăn cản.

"Sẽ mưa sao? Mưa khoảng mấy ngày hả con? Khoai lang này không để lâu được." Diêu Thị rầu rĩ.

Tô Khả Phuong nín cười: "Nương, ngày kia trời sẽ tạnh ráo, chúng ta lựa khoai lang ra trước, củ nào sắp hỏng thì mang đến nông trại cho heo ăn."

Tô Khả Phuong cảm thấy bà đã không còn bộ dạng cao cao tại thượng như lúc mới gặp gỡ, mà càng ngày càng thân dân, nàng vẫn thích bà bà thân dân như này hơn.

"Đành vậy." Diêu Thị bắt đầu đi nói.

Tô Khả Phuong nhìn rất chuẩn, nửa đêm về sáng trời bắt đầu đổ mưa phùn, nhưng đến chạng vạng tối thì trời tạnh hẳn.

Sáng sớm Tô Khả Phuong mang theo chút trứng gà đến nhà Chu Thị thăm Tô Khả Lan, thấy khí sắc Tô Khả Lan khá hơn nhiều, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn.

"Phuong Nhi, bây giờ tỷ đã tốt hơn nhiều rồi, muội không cần cứ mỗi lần đến lại mang thức ăn cho tỷ." Tô Khả Lan giận trách.

Những lời khi đó nói với tam thẩm Vu Thị, Tô Khả Phuong không hề nuốt lời, giờ mỗi ngày Lưu Đại Minh từ nông trại trở về đều sẽ mang theo một con cá lớn, cả nhà đều đủ ăn, nếu không Tô Khả Lan sẽ không khôi phục nhanh như vậy.

"Lan Nhi tỷ, tỷ cẩn thận chăm sóc bản thân là được, chuyện khác tỷ không cần quản!" Tô Khả Phuong hàn huyên với Tô Khả Lan vài câu, lúc chuẩn bị đi, hỏi: "Ngọc Nhi đâu tỷ, muội muốn nhờ con bé đến nhà làm khoai lang phiến."

Hôm nay là ngày Húc Đông trở về trấn, nàng định lên trấn xem một chút, có rất nhiều khoai lang phải làm khoai lang phiến, nàng sợ bà bà và hai huynh đệ Phó Thần Tường bận quá không kham nổi.

"Phuong Nhi tỷ, muội ở đây." Giọng Ngọc Nhi cười hi hi truyền đến từ ngoài sân, Tô Khả Phuong nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy con bé đang gánh nước vào phòng bếp.

Tô Khả Phuong ra đến sân, Ngọc Nhi cũng từ bếp đi ra.

"Phuong Nhi tỷ, tỷ về trước đi, muội ra ruộng báo với nương muội một tiếng, lát nữa muội sẽ qua." Ngọc Nhi nói xong vội chạy ra ngoài.

Tô Khả Lan chưa thể xuống giường, Ngọc Nhi giữa trưa sẽ ăn cơm ở Phó Gia, con bé phải báo để Chu Thị về nhà nấu cơm cho Tô Khả Lan.

Lúc Tô Khả Phuong tới trấn Húc Đông còn chưa trở lại, nàng liền ngồi buồn dựa lê với Lữ thẩm và Đông Mai, nói tới nói lui mới biết mấy ngày trước Trương Kim Quý mang người chạy vào nhà tìm phiền toái, đợi đến lúc Lữ thẩm đem khế nhà lấy ra, đồng thời tuyên bố phải báo quan, Trương Kim Quý mới lộ vẻ tức giận mang người bỏ chạy.

Tô Khả Phuong nghe vậy thì nhăn mày: "Trương Gia không phải không sống nổi ở trấn Đường Huyền nữa hay sao? Sao Trương Kim Quý còn phách lối như vậy?"

"Tiểu thư, ngài không biết đấy thôi, nếu không phải hàng xóm lên tiếng giúp đỡ, tên họ Trương kia còn dám đập nhà chúng ta ấy chứ." Đông Mai tức giận nói.

Lữ thẩm liếc mắt ra hiệu Đông Mai trật tự, khuyên nhủ Tô Khả Phuong: "Tiểu thư, ngài đừng nóng giận, gần đây tên Trương Kim Quý kia quá xui xẻo, nên muốn tìm người hả giận, nếu không sẽ mất mặt muốn chết."

Là tâm phúc của chủ tử, không giúp đỡ chủ tử giải quyết phiền toái thì thôi, sao có đạo lý khiến chủ tử bận lòng quan tâm.

"Đứng vậy tiểu thư, nghe nói Trương Gia mấy ngày nữa sẽ dọn đi." Đông Mai không hiểu ánh mắt của Lữ thâm, nói đến chuyện Trương Gia sẽ dời đi, hưng phấn bát quái: "Tiểu thư, ngài không biết đâu, bữa trước Trương Gia lấy cho Trương Kim Quý một tức phụ khác, ai ngờ không được mấy ngày thì náo loạn hòa ly."

"Hà, còn có việc này?" Khó thấy Đông Mai bày bộ dạng thiếu nữ hoạt bát chứ không phải cẩn thận từng ly từng tí giống trước mặt nàng, Tô Khả Phụng phối hợp làm bộ tràn đầy phấn khởi bát quái.

Chỉ thấy Đông Mai cười trên nỗi đau của người khác, nói: "Tiểu thư, là thật đó! Nữ nhân kia chẳng những náo loạn hòa ly với Trương Kim Quý, mà còn tới chỗ đông người nói Trương Gia bị đoạn tử tuyệt tôn, nghe nói Trương Gia lão phu nhân nghe xong tức đến ngất xỉu..."

"Khụ!" Lữ thâm mãnh liệt ho một tiếng đánh gãy lời Đông Mai, sầm mặt khiển trách: "Đông Mai, không cho phép con nói bậy linh tinh trước mặt tiểu thư!"

"Nương, con không nói bậy mà, con thật sự nghe người bên ngoài nói vậy." Hiển nhiên Đông Mai không hiểu vì sao nữ nhân kia phải nguyên rủa Trương Gia đoạn tử tuyệt tôn, chỉ đơn thuần vui vẻ vì Trương Gia gà bay chó sủa.

Nhưng Tô Khả Phụng nhớ tới thuốc bột Triệu Kính Tân cho Trương Kim Quý uống, đại khái đoán được chuyện gì xảy ra.

"Đông Mai, những chuyện này chúng ta buồn một lần thôi, sau này đừng nhắc tới tên Trương Kim Quý kia nữa." Tô Khả Phụng cười nhắc nhở.

"Tiểu thư, Đông Mai biết rồi." Đông Mai không ngốc, biết không thể để cho người Trương Gia biết quan hệ của tiểu thư nhà mình và Triệu thúc, tránh nước lầy phiền toái.

Tối chiều Húc Đông mới trở về trấn, vừa trở về liền nói cho đám người Tô Khả Phụng hai tin tức tốt: "Tiểu thư, "Khách mẫn lâu" muốn đặt 100 hũ ruốc cá kim thương, năm ngày sau lấy hàng, Trịnh lão bản tiệm bánh kẹo nói hai bình khoai lang phiền chúng ta tặng cho tiệm bán thử hiệu quả rất tốt, hai ngày trước hàng vừa đến rất nhiều khách tranh nhau mua, Trịnh lão bản bảo chúng ta mau chóng đưa nhiều hàng qua một chút."

"100 hũ ruốc cá kim thương?" Đông Mai vừa mừng vừa sợ che miệng: "100 hũ không phải là 100 lượng bạc sao?"

"Chứ còn gì nữa?" Húc Đông cũng rất vui mừng: "Nghe ý tứ Lý nhị thiếu gia, ruốc cá kim thương chỉ để lại một ít ở tửu lâu của huyện thành, còn dư sẽ đưa đến các cơ sở khác của "Khách mẫn lâu".

Lữ thâm nghe xong mặt đầy ý cười, xem ra mấy ngày kế tiếp sẽ bận rộn đây.

Nhưng Tô Khả Phụng nghe xong lại như có điều suy nghĩ, một lúc sau hỏi: "Húc Đông, tửu lâu không lấy ruốc cá trăm cô sao?"

"Không ạ, chắc chưa bán hết." Húc Đông không nghĩ sâu, lơ đãng nói.

"Không thể nào." Tô Khả Phụng trầm ngâm: "Sinh ý của "Khách mẫn lâu" tốt như vậy, dựa theo lý thuyết số ruốc cá trăm cô lần trước chúng ta đưa tới phải hết rồi mới đúng."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Thương nhân đề tiện

Húc Đông sững sờ, hần đung là không nghĩ nhiều như vậy: "Tiểu thư, có phải khách nhân ăn ngán rồi hay không? Vậy nên "Khách mẫn lâu" mới không đặt trước ruốc cá trăm cô?"

Tô Khả Phụng không thể xác định rốt cuộc xảy ra chuyện gì: "Bây giờ chưa thể xác định được, qua mấy ngày nữa người đưa hàng tiện thể bảo Triệu thúc hỏi thăm thử xem rốt cục xảy ra chuyện gì?"

Húc Đông thu hồi nụ cười, thận trọng gật đầu: "Tiểu thư, ta nhớ kỹ rồi."

Hần nghe tửu lâu muốn lấy 100 hũ ruốc cá chỉ lo cao hứng, không hề nghĩ tới điểm này, đây là do hần bất cẩn.

Húc Đông âm thầm nhắc nhở mình sau này phải nghĩ kỹ hơn, nghe nhiều, nhìn nhiều.

"Chuyện khác cứ mặc kệ đã, ngày mai ta sẽ đem cá kim thương tới, mấy ngày này chúng ta cố gắng hết sức chế biến 100 hũ ruốc cá kim thương trước." Một lúc sau, Tô Khả Phụng quyết định tạm thời đem chuyện này vứt qua một bên.

Nói xong chuyện ruốc cá, Tô Khả Phụng lại hỏi chuyện ca ca nàng.

Nghe Húc Đông nói Tô Khả Bản vẫn là giống như trước kia, ban ngày đọc sách ở thư viện, buổi tối đi đồ dạ hương cho người ta, không có chuyện gì đặc biệt, Tô Khả Phương yên lòng.

Tô Khả Phương mang theo bạc ra chợ trên mua chút gia vị và mấy con gà mang về nhà, thấy đoạn suối nhỏ trong không gian nước rất trong, lòng trước mấy ngày nay trời sẽ không mưa, liền đến nhà mẹ đẻ nhờ nướng và đại tẩu hai ngày tới tạm thời buông xuống việc đồng áng, đến Phó Gia hỗ trợ làm khoai lang phiến.

Không ngờ hôm sau chẳng những Lư Thị, Giả Thị và Ngọc Nhi tới, mà ngay cả Chu Thị cũng tới đây.

"Đại bá mẫu, Lan Nhi tỷ ở nhà một mình có ổn không ạ?" Tô Khả Phương không yên tâm hỏi.

"Cơ thể Lan Nhi tốt hơn nhiều rồi, giữa trưa bá mẫu trở về nấu cơm cho con bé là được." Chu Thị cười nói.

"Bá mẫu Phương Nhi, không cần phiền toái như vậy đâu, giữa trưa chúng ta nấu nhiều cơm một chút, đến lúc đó bà mang về cho Lan Nhi là được rồi." Diêu Thị cười nói.

"Đúng vậy đại bá mẫu, như vậy thì bá mẫu không cần vất vả chạy đi chạy lại nấu cơm."

Tô Khả Phương lên tiếng, Chu Thị cũng không từ chối.

Tô Khả Phương thấy mọi người đều đã quen tay, nên không xen vào chuyện khoai lang phiến nữa, đem tiền giao cho Phó Thần Tường để hắn đến nhà vài hương thân trong thôn hôm trước nàng đã hứa mua khoai lang về, còn mình thì vội lên trấn.

Tô Khả Phương đem hai bao tải lớn cá kim thương và gia vị mình điều phối tốt tới Triệu Gia, sau đó cùng mấy người Lữ thăm bạn rợn, buổi chiều lúc nàng chuẩn bị về nhà thì không ngờ Triệu Kính Tân trở lại.

"Triệu thúc, sao thúc lại trở về lúc này?" Tô Khả Phương bất ngờ nhìn Triệu Kính Tân.

Hôm qua Húc Đông mới trở về, mấy ngày nữa mới phải đưa hàng cho "Khách mẫn lâu" Triệu thúc vội vàng trở về lúc này chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Sắc mặt Triệu Kính Tân không tốt lắm, nhìn Tô Khả Phương nói: "Phương Nhi, Lý nhị thiếu gia muốn gặp cháu!"

"Tại sao Lý nhị thiếu gia muốn gặp cháu?" Tô Khả Phương hơi nhũn mảy.

"Biểu cữu nói nhiều từ lâu khác cũng bắt đầu bán ruốc cá, tuy rằng biểu cữu không nói rõ, nhưng thúc đoán Lý nhị thiếu gia có khả năng hoài nghi chúng ta ngầm ngầm đem ruốc cá bán cho từ lâu khác." Triệu Kính Tân nổi giận đùng đùng nói: "Cũng không biết kẻ nào lòng dạ hiểm độc muốn hại chúng ta như vậy."

Đang trầm tư Tô Khả Phương nghe lời này của Triệu Kính Tân, nhin không được cười ra tiếng: "Triệu thúc, cái này sao có thể gọi là hại chúng ta? Ruốc cá chúng ta có thể làm, người khác cũng có thể làm, đây chính là cạnh tranh, chỉ cần là cạnh tranh ở mức độ nhẹ chúng ta sẽ không sợ."

Nơi nào chả có cạnh tranh, có cạnh tranh mới có tiến bộ, đây là xu thế phát triển của thị trường, nàng sớm đoán được sẽ có người theo phong trào chế biến ruốc cá rồi, chỉ không ngờ lại nhanh như vậy.

"Tiểu thư, chúng ta ký hiệp ước với "Khách mẫn lâu", ngộ nhờ Lý lão bản khẳng khẳng định chúng ta ngầm bán ruốc cá cho từ lâu khác thì phải làm sao đây, bồi thường tiền là việc nhỏ, bị kiện mới là việc lớn!" Lòng Húc Đông nóng như lửa đốt.

Tô Khả Phương đã chủ định trước nhếch môi cười: "Đừng lo, ta sẽ đích thân giải thích rõ ràng với Lý nhị thiếu gia."

Thấy vẻ mặt tiểu thư nhà mình lạnh nhạt, không chút tức giận, Đông Mai không nhịn được nói thầm: "Tiểu thư, tính tình ngài quá tốt!"

Việc này đối lại là người khác, sớm tức giận muốn nổ tung.

Tô Khả Phương cười: "Cái này không gọi là tính tình tốt, ruốc cá chúng ta làm ra không xin độc quyền, giống như chúng ta có thể ăn cơm, lại cấm không cho phép người khác ăn cơm, người nói xem có phải rất bá đạo không?"

Tô Khả Phương nói thử một ví dụ rõ ràng dễ hiểu, mấy người Húc Đông nghe xong ngẫm nghĩ, cảm thấy rất có đạo lý.

"Phương Nhi, độc quyền là gì?" Triệu Kính Tân bắt được từ ngữ quan trọng trong lời nói của Tô Khả Phương.

"Triệu thúc, chuyện đó sau này cháu sẽ nói tỉ mỉ với thúc, ngày mai cháu vào thành gặp Lý nhị thiếu gia với thúc, tiêu trừ nghi ngờ đã rồi tính tiếp."

Độc quyền phải có pháp luật bảo hộ mới phát huy được tác dụng chân chính của nó, tại triều đại này địa vị thương nhân rất thấp, muốn triều đình vì thương nhân định chế ra một vài điều luật riêng để bảo vệ quyền lợi, quả thực là khó như lên trời, nên nói cũng vô ích.

Vì chuyện lần này, Tô Khả Phương đột nhiên thông suốt, có chủ ý, nhưng lấy điều kiện trước mắt nàng không có cách nào áp dụng, bởi vì chỉ khi chính mình đủ cường đại, mới có thể nghĩa vô phản cố (vì đạo nghĩa không quay đầu) làm một số việc.

Chạng vạng tối, Tô Khả Phương về nhà đem chuyện trong nhà dặn dò Phó Thần Tường, lại an bài tất cả mọi chuyện ở nông trại, ngày hôm sau mới cùng Triệu Kính Tân và Húc Đông vào thành.

Mấy người vừa vào thành liền trực tiếp đến "Khách mẫn lâu", vừa vặn Lý Trì cũng ở tửu lâu, Dương Thành an bài phòng bao cho họ gặp mặt.

Mấy người Tô Khả Phương đi theo Dương Thành vào phòng bao, thấy một lão nhân khoảng 60 tuổi ngồi cạnh Lý Trì, đợi Dương Thành giới thiệu, mấy người Tô Khả Phương mới biết đây là Lâu Tư Kỳ - Lâu chương quỹ quản lý tửu lâu này.

"Mời mấy vị ngồi." Lý Trì gật đầu nhìn Tô Khả Phương.

Thấy Lý Trì không dùng mặt lạnh đối đãi, Triệu Kính Tân và Húc Đông an tâm một chút.

"Tô công tử, chắc hẳn Dương thúc có đề cập với công tử lý do ta mời công tử tới vì chuyện gì rồi chứ?" Mặt Lý Trì nghiêm túc nhìn Tô Khả Phương, mặc dù không dùng mặt lạnh đối đãi, nhưng cũng không thân thiết giống lần đầu gặp gỡ.

"Vì chuyện ruốc cá?" Tô Khả Phương không xác định Lý Trì có hoài nghi nàng bán ruốc cá cho tửu lâu khác hay không, trả lời rất cẩn thận.

"Không sai, chính là vì chuyện ruốc cá!"

Lý Trì ra hiệu cho Lâu chương quỹ, ông ấy hiểu ý, đặt hai đĩa ruốc cá lên bàn đẩy về phía Tô Khả Phương, nói: "Tô công tử thỉnh ném thử hai loại ruốc cá này."

Tô Khả Phương nhìn thoáng qua hai đĩa ruốc cá, chỉ vào một đĩa trong đó nói: "Không cần ném, đĩa ruốc cá này mới là hàng ta mang cho "Khách mẫn lâu"."

Tô Khả Phương vừa nói xong, chẳng những Lý Trì và Lâu Tư Kỳ, mà ngay cả Dương Thành cũng lộ vẻ kinh ngạc.

"Tô công tử, công tử làm thế nào để phân biệt hai đĩa ruốc cá?" Lý Trì tò mò hỏi.

Sau khi nhìn thấy hai đĩa ruốc cá Tô Khả Phương biết Lý Trì chẳng những không hoài nghi mình, hơn nữa còn tự tìm ra nguyên nhân, chỉ là mời nàng tới đây hỗ trợ giải quyết vấn đề này mà thôi.

Cùng đại gia tộc hợp tác quả nhiên có thể tiết kiệm không ít chuyện, Tô Khả Phương mỉm cười chỉ vào hai đĩa ruốc cá: "Nhị thiếu gia, Lâu chương quỹ, hai người nhìn hai đĩa ruốc cá này, đĩa ta chế biến ruốc cá màu vàng nhạt, màu sắc thịt cá tươi sáng, đổi thành đĩa còn lại màu sắc ruốc cá vàng đậm, hơn nữa màu sắc thịt cá không đồng đều."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Hợp tác lần nữa

Tô Khả Phương nói xong đưa tay lấy một ít ruốc cá trong đĩa đó lên: "Các ngài nhìn xem, đĩa ruốc cá này còn mang theo chút tiêu sắc, vừa nhìn liền biết dùng lửa quá lớn. Về phân hương vị, chắc không cần ta phải nói chứ?"

Tô Khả Phương nói xong nhìn về phía Lý Trì và Lâu Tư Kỳ.

"Tô công tử nói không sai, đĩa ruốc cá này hương vị quả thực so ra kém tửu lâu của chúng ta, nhưng rất nhiều khách nhân không biết, trước kia "Khách mẫn lâu" của chúng ta dùng ruốc cá làm món chiêu bài hấp dẫn không ít khách lạ, hiện tại tửu lâu khác đẩy ra ruốc cá, khách nhân của chúng ta lại trôi mất một ít." Lâu chương quỹ nhìn thoáng qua Lý Trì, nói tiếp: "Ý của nhị thiếu gia là không biết Tô công tử có còn thực đơn liên quan tới ruốc cá hay không?"

Lâu chương quỹ hơi ngừng một lát, lại nói: "Đương nhiên, nếu như Tô công tử có thể lại cung cấp cho chúng ta vài thực đơn ruốc cá, chúng ta sẽ không bạc đãi công tử."

"Không dối gạt nhị thiếu gia và Lâu chương quỹ, ta đích xác còn vài thực đơn ruốc cá, ta có thể đưa thực đơn cho tửu lâu, nhưng đây thật sự là kẻ lâu dài sao?" Tô Khả Phương hạ mắt, cười hỏi.

Lý Trì trầm ngâm: "Đây quả thực không phải kẻ lâu dài, tửu lâu khác không thiếu đầu bếp trù nghệ cao siêu, cứ coi như chúng ta đẩy ra món ăn mới, rất nhanh họ có thể bắt chước, nên ta mới đặt công tử nhiều ruốc cá kim thương hơn, cá kim thương hiếm lạ, tin tưởng có khả năng hấp dẫn, giữ chân khách nhân một thời gian."

"Đây đúng là một biện pháp." Tô Khả Phương nở nụ cười.

Dương Thành thấy Tô Khả Phuong cười bình thản không chút lo lắng, đáy mắt lướt qua suy nghĩ sâu xa, hỏi: "Tô công tử có ý kiến khác sao?"

Có Lý Trì ở đây, nên Dương Thành gọi "Công tử".

Thấy Lý Trì và Lâu Tư Kỳ sốt ruột nhìn mình, Tô Khả Phuong cong khoe môi, nói: "Biện pháp đúng là có một, chỉ không biết nhị thiếu gia có nguyện ý tiếp tục hợp tác với ta hay không?"

"Thình công tử giải thích!" Lý Trì vội vàng nói.

Tô Khả Phuong cười nhạt, nói: "Ồ nông thôn ta có xây một nông trại nuôi gà, vịt, cá và heo. Ngoài ra, còn có gà rừng. Những thứ khác ta không dám nói nhưng gà rừng đối với người trong thành cũng coi như hiếm lạ, nếu như tửu lâu có thể dùng cái này làm món chiêu bài, chắc có thể mời chào thêm một ít khách lạ phải không?"

Tô Khả Phuong cười nhìn Lý Trì, bổ sung: "Nếu nhị thiếu gia nguyện ý hợp tác, ta sẽ đưa cả thực đơn."

Nghe vậy, Lâu Tư Kỳ vui mừng trong bụng, có khả năng Lý Trì không rõ, nhưng ông và Dương Thành đều hiểu rất rõ, tuy rằng đầu bếp tửu lâu bọn họ trù nghệ không tệ, nhưng không biết đổi mới món ăn, mấy thực đơn ruốc cá Tô công tử viết lần trước giúp tửu lâu bọn họ đắt khách hẳn, nếu có thêm thực đơn món phổ thông, để đầu bếp tửu lâu cải tiến thêm một chút, không chừng tửu lâu có thể mời chào thêm rất nhiều khách lạ.

"Lâu chương quỹ, Dương thúc, các ngài cảm thấy biện pháp này của Tô công tử thế nào?" Thật ra trong lòng Lý Trì đã có quyết định, nhưng hẳn vẫn tôn trọng ý kiến của hai vị lão nhân.

Dương Thành và Lâu Tư Kỳ nhìn nhau, sau đó gật đầu: "Nhị thiếu gia, chúng ta cảm thấy có thể thử."

"Được, vậy cứ quyết định thế đi, chúng ta soạn trước hiệp ước nhé?" Lý Trì rất thẳng thắn, giải quyết dứt khoát.

Bởi vì gà rừng ở nông trại còn nhỏ, nên trên hiệp ước ghi chú rõ một tháng sau nông trại mới cung ứng gà rừng cho "Khách mẫn lâu", nhưng Tô Khả Phuong vẫn viết trước mấy thực đơn giao cho Lý Trì, Lâu Tư Kỳ xem xong lập tức hưng phấn cầm thực đơn đến nhà bếp.

"Hợp tác với Tô công tử rất vui vẻ, sáng khoái." Vấn đề của tửu lâu nháy mắt liền giải quyết xong, tâm tình Lý Trì rất tốt.

"Cùng suy nghĩ."

Tô Khả Phuong và Lý Trì nhìn nhau cười.

"Dương thúc, phiền toái thúc kêu người mang rượu và đồ ăn lên, đêm nay ta và Tô công tử không say không về!" Lý Trì hào sảng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Triệu Kính Tân và Húc Đông đồng thời biến hoá, Dương Thành nhìn thoáng qua Tô Khả Phuong, cười nói: "Nhị thiếu gia, Tô công tử vội vàng tới, đi một ngày đường chắc đã mệt mỏi, không bằng để hôm khác hãy uống."

"Như vậy sao?" Lý Trì hơi ngừng một lát, cũng không ép buộc: "Vậy để lần sau chúng ta lại uống, nhưng rượu có thể không uống, cơm nhất định phải ăn nhé."

"Vậy cung kính không bằng tuân lệnh!" Tô Khả Phuong cười nói.

Nhị thiếu gia "Khách mẫn lâu" chủ trì, đương nhiên quy cách so với Dương Thành mời khách cao hơn rất nhiều, đầu tiên là món khai vị, tiếp đến là món nguội, sau đó mới là món chính, cuối cùng tất nhiên là điểm tâm rồi.

Triệu Kính Tân và Húc Đông không biết phía sau còn có nhiều món như vậy, lúc món khai vị và món nguội mang lên liền liều mạng ăn, nếu không phải Tô Khả Phuong nhỏ giọng nhắc nhở, chỉ sợ món chính chưa mang lên hai người đã ăn căng bụng.

Sau khi com nước xong Lý Trì đích thân đưa mấy người Tô Khả Phuong về Dương Gia, trước khi xuống xe, Lý Trì mời Tô Khả Phuong có rảnh thì đến Lý Phủ ở thành Dương Phong chơi, Tô Khả Phuong đành phải đáp ứng qua loa.

Sau khi gặp mặt nói chuyện với Lý Trì, lòng Tô Khả Phuong đã nắm chắc, đêm đó ngủ rất ngon giấc hôm sau liền quay về trấn Đường Huyền.

Mấy ngày sau, Triệu Kính Tân và Húc Đông cùng mang ruốc cá kim thương và khoai lang phiến đến huyện thành, cuối cùng Tô Khả Phuong có thể thở phào một hơi.

Nhưng Tô Khả Phuong là người không chịu ngồi yên, nhớ tới đại đa số khách đến tiệm bánh kẹo Trịnh Vĩnh đều dắt theo trẻ con, liền muốn nghĩ cách để hấp dẫn nhiều khách hơn.

Suy nghĩ nửa ngày, Tô Khả Phuong nghĩ ra một biện pháp, đó là tặng một món đồ chơi bằng gỗ nhỏ cho khách mua khoai lang phiến.

Trong lòng Tô Khả Phuong còn nhớ chuyện của ca ca, sau khi lên núi liền trực tiếp tới thạch động Hạng Tử Nhuận ở, tính hỏi thăm động tĩnh của Diệp Mậu Dương.

Tiến vào thạch động, thấy bên trong không có ai, không biết Hạng Tử Nhuận vẫn ở huyện thành hay đã đi ra ngoài.

Thấy canh giờ còn sớm, Tô Khả Phương liền ngồi luôn trong thạch động vừa điêu khắc đồ chơi, vừa chờ Hạng Tử Nhuận.

Một mực chờ đến chạng vạng tối Hạng Tử Nhuận vẫn chưa xuất hiện, Tô Khả Phương đành phải mang theo những động vật nhỏ mình điêu khắc xong xuống núi.

Tô Khả Phương liên tục đến thạch động mấy ngày đều không gặp Hạng Tử Nhuận, nên không đi nữa.

Sáng sớm hôm nay, trong thôn vang lên tiếng pháo nổ, Tô Khả Phương đột nhiên bừng tỉnh nhớ ra hình như hôm nay là ngày Đại Trụ thành thân, vội vàng sửa soạn, rồi đến nông trại bắt một con gà và mấy con cá mang đến nhà Thủy Sinh.

Lúc này trong sân nhà Thủy Sinh đã tụ tập rất nhiều hương thân, đang giúp đỡ chuẩn bị đồ ăn buổi trưa, khí thế ngất trời, Lư Thị và Giả Thị cũng ở đây.

Nhìn thấy hạ lễ Tô Khả Phương mang đến, nương tử Thủy Sinh giận trách: "Đến là tốt rồi, sao cháu còn mang nhiều đồ thế?"

Hạ lễ Tô Khả Phương tặng so với đám bằng hữu thân thích không coi là nhiều nhất, nhưng cũng không thể coi là ít.

"Chúc mừng thâm! Cháu có thể giúp chuyện gì không ạ?" Tô Khả Phương cười nói.

"VẬY cháu đến phòng bếp đun nước với Tô Đào nhé."

Trong thôn, nhà ai có việc hiếu hỉ đều nhờ hàng xóm hỗ trợ, nương tử Thủy Sinh cũng không khách khí với Tô Khả Phương.

"Được ạ!"

Khi Tô Khả Phương vào phòng bếp, thì thấy tiểu cô nương Tô Đào trong thôn đang đổ gì đó vào nồi đun nước.

Vốn Tô Khả Phương cũng không nghĩ nhiều, nhưng Tô Đào vừa nhìn thấy Tô Khả Phương liền vội vàng đem vật cầm trong tay nhét vào tay áo, tay kia trượt đi nắp nồi trong tay rơi xuống đất.

Tô Khả Phương sầm mặt, quát hỏi: "Tô Đào, ngươi vừa đổ cái gì vào nồi?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Vừa ăn cướp vừa la làng

"Ngươi... Ngươi nói bậy! Ta có đổ gì vào nồi đâu." Lòng Tô Đào lo lắng bất an, nhưng cũng biết chuyện tới nước này chỉ có thể lấy cứng chọi cứng, không thể nhận!

"Không đổ?" Tô Khả Phương đành mặt đi về phía nàng ta, vừa định tóm tay nàng ta, ai ngờ Tô Đào sớm hơn nàng một bước vứt vật trong tay áo vào bếp lò, đảo mắt hóa thành tro tàn.

"Tô Đào, hôm nay là ngày Đại Trụ thành thân ta không muốn sự tình náo lớn, ngươi thành thật nói ra đi." Tô Khả Phương lạnh giọng cảnh cáo.

Đều là hương thân hương lý, vậy mà hôm nay nha đầu này lại làm trò thiêu thân, rốt cuộc nàng ta bị cái quái gì thế?

Nông dân chất phác thiện lương, đối với hương thân trong thôn, từ trước tới nay Tô Khả Phương không bao giờ nghĩ bọn họ có chủ tâm ác ý, nên nàng thật sự không ngờ có người dám xuống tay hạ độc gì đó.

"Xảy ra chuyện gì thế?"

Nương tử Thủy Sinh nghe sảnh phòng kêu hết nước trà, định vào bếp nhắc nhở nước nóng, không ngờ vừa vào bếp thì thấy hai người phụ trách đun nước đang giương cung bạt kiếm giăng co.

"Thầm, Tô Khả Phương đổ bã đậu vào nồi đun nước pha trà bị cháu bắt gặp, còn sống chết không thừa nhận!" Tô Đào chỉ vào Tô Khả Phương, ác nhân cáo trạng trước.

Tô Khả Phương cười lạnh: "Vừa ăn cướp vừa la làng, xem như ta biết thêm kiến thức!"

"Phương Nhi, xảy ra chuyện gì?" Nương tử Thủy Sinh nghi ngờ hỏi Tô Khả Phương, căn bản bà không tin Tô Khả Phương sẽ làm loại chuyện này.

"Hóa ra là bã đậu!" Tô Khả Phương hiểu rõ nhìn Tô Đào, đáy mắt lướt qua tia tàn khốc: "Thừa dịp tân nương tử chưa đến, cha ta và các vị tộc trưởng

cũng ở đây chúng ta nhờ bọn họ phân xử thử xem, rốt cục ai mới thật sự là người đổ bã đậu vào nồi."

Hôm nay là ngày đại hi của Đại Trụ, nàng vốn không muốn đem sự tình náo lớn, nhưng Tô Đào thật sự quá ghê tởm, không cho nàng ta chút màu sắc thì nàng ta cho rằng Tô Khả Phụng nàng dễ bắt nạt.

"Phân xử thì phân xử, ai sợ ai?" Tô Đào ngẫm nghĩ, vừa rồi trong phòng bếp ngoại trừ hai người bọn họ thì không còn ai khác, lúc nương tử Thủy Sinh tiến vào nàng ta mở miệng chỉ chứng Tô Khả Phụng trước, nên không ai có thể chứng minh Tô Khả Phụng trong sạch.

Nghĩ vậy, Tô Đào yên tâm hơn rất nhiều.

Thấy nương tử Thủy Sinh còn chần chờ, Tô Khả Phụng nói: "Thấm, hôm nay có người muốn quấy rối ngày vui của Đại Trụ, thấm định buông tha cho hung thủ sao?"

Sau khi nghe Tô Khả Phụng nói lời này, Thủy Sinh thấm biến sắc, tức giận nói: "Phụng Nhi, cháu nói đúng, phải bắt hung thủ để xử lý."

Dù sao vẫn chưa tới canh giờ tân nương tử vào cửa, không cần lo lắng bị nhà gái chê cười, đám ở hôn lễ của con trai bà giờ trò xấu, không bắt hung thủ lại sao được?

Rất nhanh, khách trong sảnh phòng và hương thân đến phụ giúp một tay đều biết chuyện có người đổ bã đậu vào nồi đun nước pha trà, tất cả đều giặt mình.

Tô Bằng và các vị tộc trưởng sắc mặt đều vô cùng khó nhìn, tức đến thiếu chút nữa đập vỡ ly trà.

"Biết hôm nay là ngày gì không mà dám ép buộc mọi người hả? Chán sống rồi đúng không?" Một vị tộc lão lớn tuổi tức giận gõ mạnh ba tong xuống đất.

"Tô Đào, Tô Khả Phụng, hai người đứng ra đây cho ta!" Một vị tộc lão khác phẫn nộ quát.

Tộc lão vừa mở miệng, Tô Đào liếc Tô Khả Phụng đoạt trước chạy đến trước mặt Tô Bằng và các vị tộc lão, nói: "Tộc lão gia gia, vừa rồi cháu tận mắt thấy Tô Khả Phụng đổ bã đậu vào nồi đun nước pha trà, các ngài bắt nàng lại đưa đi báo quan đi."

"Đào Nhi, tại sao lại là con?" Nương Tô Đào vừa mới biết chuyện có người đổ bã đậu vào nồi đun nước pha trà, không hề biết có liên quan đến nữ nhi mình, vừa thấy nữ nhi, sắc mặt không khỏi biến đổi.

"Tô Đào, xú nha đầu này người cầm miệng cho lão tử!" Cha Tô Đào nhìn thấy nữ nhi cũng biến sắc, chen vào đám người muốn lôi nữ nhi đi.

Tô Đào giãy dụa không chịu đi, chỉ vào Tô Khả Phụng nói: "Cha, nương, các ngài đừng quản, con thật sự nhìn thấy Tô Khả Phụng đổ bã đậu vào nồi."

Sắc mặt cha Tô Đào trầm xuống, quát: "Tô Đào, người nói hươu nói vượn nữa nhìn xem lão tử có đập chết người không!"

"Cha Tô Đào, chúng ta đang xử lý sự tình, người náo loạn cái gì? Mau chóng rút sang một bên!" Vị tộc lão lớn tuổi nhìn cha Tô Đào muốn đem chứng nhân lôi đi, tức giận gõ ba tong.

Là cha của người trong cuộc Tô Khả Phụng - Tô Bằng không phát biểu ý kiến, thấy nữ nhi đứng vững như núi Thái Sơn không chút hoảng hốt, Tô Bằng cũng không có quá nhiều lo lắng, hơn nữa ông không tin nữ nhi mình làm ra mấy chuyện thế này.

"Trường thôn, các vị tộc lão, Đào Nhi nha đầu tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nói chuyện không suy nghĩ, ta xin mang nó về nhà quản giáo thật tốt." Cha Tô Đào cười lạnh với Tô Bằng và mọi người.

"Đúng vậy, đúng vậy, nha đầu này nói lăng nhăng mê sảng, không thể tin." Nương Tô Đào mặt trắng bệch nghiêm túc phụ họa.

"Làm hay không làm không phải do các người định đoạt!" Tộc lão lớn tuổi nổi giận quát: "Mau chóng buông ra, rút sang một bên."

Nghe nói vị tộc lão này khi còn trẻ tính tình đã không tốt, hiện giờ già rồi tính tình còn kém hơn, cha nương Tô Đào đối với ông ấy có chút kiêng kỵ, không dám tiếp tục lôi nữ nhi đi, mà cảnh cáo trừng mắt nhìn nàng ta.

Nếu Tô Đào đem lời của cha nương để trong lòng, hôm nay đã không làm ra loại chuyện này, nàng ta hừ lạnh, chuyển mắt đi nơi khác.

"Tô Đào!" Tộc lão lớn tuổi nhìn nàng ta hồi lâu, hỏi: "Cháu mới vừa nói cháu tận mắt thấy Tô Khả Phụng đổ bã đậu vào nồi đun nước pha trà phải không?"

"Đúng vậy, tộc lão gia gia, vừa rồi cháu tận mắt thấy!" Tô Đào vừa nói vừa giơ cầm điều võ dương oai nhìn Tô Khả Phụng.

"Tô Khả Phụng, hôm nay là đại hi của Đại Trụ, tại sao cháu lại đổ bã đậu vào nồi đun nước pha trà?" Tộc lão lớn tuổi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chất vấn Tô Khả Phụng, ông mới vừa sửa quan điểm với nha đầu này chưa bao lâu, không ngờ nàng lại làm ra loại chuyện táng tận thiên lương thế này.

"Tộc lão gia gia, ngài tin lời nói một phía của Tô Đào định tội cho cháu, Phụng Nhi không phục!"

Tô Khả Phương ủy khuất chu miệng nhỏ, nhìn giống như vãn bối làm nũng với trưởng bối.

Câu nói đầu tiên của Tô Khả Phương đã làm cho bầu không khí vốn nghiêm túc ngưng trọng quý dị hoà hoãn lại, tộc lão lớn tuổi cũng bị nàng chế trụ.

Vốn dĩ vừa phần nộ vừa khấn trương Lư Thị và Giả Thị nghe thế, nhin không được thâm cười trộm, xem ra nha đầu này nắm chắc sẽ rũ sạch hiềm nghi đồ bã đậu!

Một vị tộc lão khác ho nhẹ, nói: "Tô Khả Phương, cháu nói cháu không phục, vậy cháu có chứng cứ chứng minh không phải cháu đồ bã đậu không?"

Tô Khả Phương nhìn thoáng qua Tô Đào, nói: "Mọi người ở đây hẳn đều biết ăn bã đậu sẽ bị tiêu chảy, hơn nữa đa số mọi người đều nhận ra bã đậu, cháu khờ mới đồ bã đậu vào nồi đun nước pha trà."

"Đúng thế, bã đậu lớn như vậy, mọi người nhìn thấy ai còn uống trà nữa?" Có người nói.

"Vừa rồi cháu nói sai, là bột bã đậu, không phải bã đậu!" Tô Đào gấp gáp vội vàng sửa lời nói, nàng ta vừa rồi quá khấn trương mới có thể đem bột bã đậu nói nhầm thành bã đậu.

Tô Khả Phương nhìn Tô Đào nhếch môi cười: "Ngươi xác định là bột bã đậu?"

"Ta xác định!" Tô Đào thẳng lưng, nói như chém đinh chặt sắt.

"Mọi người đều nghe được, Tô Đào vừa nói nhìn thấy cháu đồ bột bã đậu vào nước pha trà rồi phải không?" Tô Khả Phương thu lại ý cười, nhìn về phía các tộc lão: "Vừa rồi trong phòng bếp chỉ có hai chúng cháu, nếu như cháu chứng minh được Tô Đào nói dối, có phải cũng chứng minh bột bã đậu là nàng ta đồ phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tự chứng minh trong sạch

"Chuyện này là đương nhiên!" Các vị tộc lão kiên định nói.

Nghe vậy, sắc mặt cha nương Tô Đào lại trắng bệch, mắt Tô Đào cũng có tia bối rối.

Không có khả năng!

Vừa rồi chỉ có hai người các nàng ở trong phòng bếp, sao Tô Khả Phương có thể chứng minh nàng ta nói dối?

"Thủy Sinh thăm, làm phiền thăm giúp cháu một chút." Tô Khả Phương vẫy tay về phía nương tử Thủy Sinh.

Nương tử Thủy Sinh vội đi qua, Tô Khả Phương ghé vào tai bà nói nhỏ vài câu, nương tử Thủy Sinh lập tức gật đầu đi ra ngoài.

"Tô Khả Phương, ngươi muốn nhờ Thủy Sinh thăm giúp ngươi gian lận sao?" Tô Đào không biết Tô Khả Phương muốn làm gì, kinh hoàng kêu lên.

Tô Khả Phương dùng ánh mắt ngu si nhìn nàng ta: "Chính mình ngu xuẩn, đừng tưởng rằng người khác cũng ngu giống ngươi! Hôm nay là ngày Đại Trụ thành thân, muốn nói ai hy vọng bắt được hung thủ nhất thì Thủy Sinh thăm là người đầu tiên."

"Nương Đại Trụ, Tô Khả Phương bảo ngươi làm gì, ngươi cứ làm cái đó, chỉ cần có thể đem hung thủ đồ bột bã đậu bắt lại là được." Tộc lão lớn tuổi vì đền bù vừa rồi oan uổng Tô Khả Phương, mở miệng nói.

Thấy bộ dạng Tô Khả Phương khí định thần nhàn, sắc mặt cha nương Tô Đào càng ngày càng khó coi, cha Tô Đào đưa mắt ra hiệu cho nương tử, nương Tô Đào lặng lẽ rời khỏi đám người, muốn đi theo nương tử Thủy Sinh.

"Nương Tô Đào, muốn đi đâu vậy?" Giả Thị tinh mắt phát hiện động tác nhỏ của nương Tô Đào, la lớn.

Thấy tầm mắt của mọi người đều rơi trên người mình, nương Tô Đào cứng đờ, cười khô cần nói: "Ta... Ta đi nhà xí."

"Trùng hợp vậy, ta cũng muốn đi, cùng nhau đi đi." Giả Thị ngoài cười trong không cười nhìn phía bà ta.

"Đều nhin đi, không ai được phép đi đâu hết." Tộc lão lớn tuổi gõ ba tong, nổi giận gầm lên.

Giả Thị cười không sao cả, nương Tô Đào nương lại gấp gáp trán đỏ đầy mồ hôi.

Người khác có lẽ còn chưa thể xác định, nhưng cha nương Tô Đào rất rõ ràng rốt cuộc bột bã đậu này là do ai bỏ, nếu nương tử Thủy Sinh thật sự tìm ra chứng cứ, Đào Nhi nhà bà ta cũng sẽ bị phá hủy!

Ước chừng khoảng hai khắc đồng hồ nương tử Thủy Sinh mới quay lại, trên tay bà cầm theo mấy gói đồ, bà kêu Đại Trụ chuyển một băng ghế dài tới, sau đó đặt mấy gói đồ lên băng ghế, mở tất cả ra.

Khi nương tử Thủy Sinh mở mấy gói đồ ra, khuôn mặt Tô Đào tái đi, nàng ta đã hiểu Tô Khả Phương muốn chứng minh trong sạch bằng cách nào.

"Tô Đào, vừa rồi ngươi luôn mồm nói ta đổ bột bã đậu vào nồi đun nước pha trà, vậy mời ngươi nhìn thử xem trong mấy gói bột này đâu là bột bã đậu?" Tô Khả Phương cười hiền lành vô hại.

Đến lúc này, mọi người đã hiểu rõ.

Nhân lực của Tô Đào dù tốt thế nào, cũng không có khả năng vừa nhìn liền đoán được Tô Khả Phương đổ vào nồi là bột bã đậu hay bột gì nha.

Khả năng duy nhất, chính là Tô Đào vu oan giá họa cho Tô Khả Phương!

"Đứa nhỏ Tô Đào này thường ngày nhìn thật thà đàng hoàng, không ngờ tâm địa hư hỏng như vậy!"

"Còn không phải sao! Hôm nay là ngày vui của Đại Trụ, thế mà nàng ta lại đổ bột bã đậu vào nồi đun nước pha trà."

"Cũng may Phương Nhi kịp thời phát hiện, nếu không hôm nay tất cả chúng ta đều gặp phải tai ương." Mọi người hoảng sợ.

"..."

"..."

Nghe các hương thân nghị luận âm ỉ, khuôn mặt nhỏ của Tô Đào thêm tái nhợt.

"Tô Đào, không phải ngươi rất lợi hại sao, liếc mắt cái là nhìn ra Phương Nhi nhà ta đổ bột bã đậu, vậy ngươi mau tìm ra bột bã đậu đi chứ?" Giả Thị thấy Tô Đào không nhúc nhích nhìn chằm chằm mấy gói bột trên băng ghế dài, lạnh giọng thúc giục.

"Tô Đào, ngươi còn ngang ngược cái gì, mau chọn đi!" Tộc lão lớn tuổi ra lệnh.

"Các hương thân, ta không tin Phương Nhi đổ bột bã đậu vào nước pha trà." Nương tử Thủy Sinh phản nộ trừng Tô Đào, nói: "Hơn nữa Phương Nhi vừa mới vào bếp còn Tô Đào đã ở trong bếp hơn một khắc chung, khả năng Tô Đào đổ bột bã đậu vào nồi đun nước pha trà lớn hơn nhiều."

Mặt Thủy Sinh bình tĩnh nghe nương tử mình nói xong, lạnh lùng nhìn Tô Đào: "Tô Đào, nếu như ngươi có thể chọn đúng gói bột bã đậu, ta sẽ coi như chuyện hôm nay chưa xảy ra."

"Thủy Sinh huynh đệ, mấy gói này là bột gì lão nhân như chúng ta còn không phân biệt rõ ràng được, Đào Nhi nhà đầu sao có thể nhận ra chứ?" Cha Tô Đào sốt ruột nói.

"Ý của ngươi là thừa nhận Tô Đào nhà ngươi đổ bột bã đậu vào nồi đun nước pha trà phải không?" Tộc lão lớn tuổi tức muốn ngất.

Cha Tô Đào sững sờ, hoàn toàn không nghĩ tới lời mình nói tương đương với gián tiếp thừa nhận việc nữ nhi mình làm.

Tô Đào luống cuống đến phát khóc, nàng ta vrun cổ nhìn mọi người, không thấy người kia đến cứu mình, đành hạ mắt kiên trì đến gần băng ghế dài.

"Nhanh chọn đi!" Mọi người đều thúc giục.

Tô Đào do dự rất lâu, mới lo sợ bất an chỉ vào một gói bột nói: "Là gói này."

"Sai rồi, đây là bột mì rang." Nương tử Thủy Sinh sầm mặt nhìn Tô Đào, giận dữ mắng mỏ: "Tô Đào, không nghĩ tới ngươi tuổi còn nhỏ mà tâm địa lại ác độc như vậy, nhà chúng ta và ngươi không oán không cừ, tại sao ngươi phải hạ độc khách nhân nhà ta?"

"Không phải ta, không phải ta!" Mặt Tô Đào trắng bệch kêu khóc.

Cha Tô Đào nhào qua, hung hăng tát Tô Đào một phát, đau lòng nhúc óc nói: "Cho ngươi bị ma quỷ ám ảnh này!"

Nương Tô Đào khóc ôm nữ nhi vào ngực, hô: "Việc này không trách Đào Nhi! Điều tại Tô Đại Tráng, là gã! Chắc chắn là gã sai sử Đào Nhi nhà ta làm thế!"

"Bà nói ai?" Khoé mắt Đại Trụ đầy tơ máu như muốn nứt ra.

"Tô Đại Tráng!" Nương Tô Đào phẫn hận nói: "Không sai, chính là gã, là gã giật dây nữ nhi của ta đổ bột bã đậu!"

"Tô Đào, thật sự là Tô Đại Tráng sai sử ngươi tới nhà ta đổ bột bã đậu?" Nương tử Thủy Sinh vừa sợ vừa giận chất vấn.

Chuyện lần trước Tô Đại Tráng vào nhà trộm cướp bọn họ đã không truy cứu rồi, không nghĩ tới gã không biết hối cải, còn sai Tô Đào quấy rối ngày đại hi của Đại Trụ.

"Ta... Ta không biết, ta không biết..."

Tô Đào thất kinh lắc đầu, nhưng người sáng suốt vừa nhìn liền biết việc này Tô Đại Tráng không thoát khỏi liên quan.

"Tô Đại Tráng!" Đại Trụ cắn răng nghiêng lợi, xoay người muốn xông ra cửa.

"Thủy Sinh thúc, mau giữ Đại Trụ lại." Mất hạnh của Tô Khả Phương nhú lại, la lớn.

Thủy Sinh và hai huynh đệ của Đại Trụ nghe tiếng kêu của Tô Khả Phương mới phản ứng, vội vàng ngăn cản Đại Trụ.

"Cha, mọi người thả con ra, con nhất định phải đánh chết tên khốn khiếp Tô Đại Tráng kia!" Đại Trụ giận điên lên, hấn không thể tin được huynh đệ chơi đùa với mình từ nhỏ đến lớn lại đối xử với hấn như vậy: "Gã thích cô nương thôn Hương Phường kia, ta không tranh với gã, ta đã thành thân với cô nương khác rồi, tại sao gã còn muốn phá hôn sự của ta? Rốt cục là vì sao?"

"Đại Trụ, con mau bình tĩnh đi!" Thủy Sinh khiển trách quát: "Đừng quên hôm nay là ngày gì, tân nương tử sắp vào cửa, hiện tại quan trọng nhất là bái đường, chuyện còn lại tối bàn sau."

"Đúng vậy Đại Trụ." Tô Khả Phương cũng vội vàng khuyên nhủ: "May là việc hôm nay phát hiện sớm không tạo thành đại họa, muốn tính sổ với Tô Đại Tráng thì để sau đã, giờ nếu chạy đi tìm Tô Đại Tráng nào loạn, lỡ mất giờ lành bái đường, vậy càng hợp ý gã."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Đánh người phải đánh mặt

Tô Đại Tráng đến ruộng nhà mình đào đậu phộng khoản nợ kia Tô Khả Phương vẫn luôn nhớ kỹ, chỉ không biết quan hệ của Tô Đào và Tô Đại Tráng là như thế nào, vì sao có thể bị gã sử dụng làm vũ khí?

Tô Khả Phương trầm ngâm.

"Đứng, đứng, con đừng làm lỡ giờ lành, khiến tân nương tử chưa vào cửa đã chịu ủy khuất." Nương tử Thủy Sinh rất xem trọng hôn sự của nhi tử, không muốn lại xảy ra bất kỳ sai lầm nào.

Mọi người ngơ ngác một câu, ta một câu, thật vất vả mới khuyên được Đại Trụ.

"Tô Bằng, ngươi xem phải xử trí Tô Đào thế nào?" Các vị tộc lão muốn Tô Bằng định đoạt.

"Trưởng thôn, các vị tộc lão, Đào Nhi đứa nhỏ này không hiểu chuyện, các ngài nể tình nó vi phạm lần đầu, tha cho nó lần này được không?" Nương Tô Đào "Bịch" một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt mọi người, khổ sở cầu khẩn.

Nương Tô Đào biết, sau việc nhón nháo này thanh danh ác độc của nữ nhi nhất định sẽ bị truyền đi, muốn tìm gia đình tốt là điều không thể, thanh danh nữ nhi đã bị phá hủy, nương Tô Đào không hi vọng nữ nhi phải chịu thêm tổn thương khác.

Sau khi Tô Bằng cân nhắc một lúc lâu, mới nói: "Dù sao Tô Đào cũng là cô nương gia, việc này nếu làm lớn chung quy đối với thanh danh của nàng ta có trường ngại, ta thấy không thì như vậy, để Tô Đào xin lỗi cả nhà Thủy Sinh, việc này bỏ qua đi? Các vị tộc lão cảm thấy thế nào?"

"Thủy Sinh, xử trí như vậy ngươi có chấp nhận không?" Tộc lão lớn tuổi không trả lời, ngược lại hỏi Thủy Sinh, dù sao nhà họ mới chân chính là người bị hại.

"Xử trí đối với Tô Đào, ta không có ý kiến, nhưng không thể dễ dàng buông tha cho Tô Đại Tráng." Nương tử Thủy Sinh trầm giọng nói: "Tô Đại Tráng kẻ vô ơn bạc nghĩa đã phá hỏng việc hôn nhân của Đại Trụ một lần rồi, nay Đại Trụ thành thân với cô nương khác, gã còn sai người tới đổ bột đậu, nếu cứ buông tha cho gã như vậy, lần sau có khi gã xông vào nhà ta giết người phóng hỏa mất."

Nhớ ngày đó Tô Đại Tráng và Đại Trụ như thân huynh đệ, cả ngày đều làm ỏ ở nhà bọn họ, trong nhà gì ăn ngon uống ngon, bà đều để phần cho gã. Vậy mà gã lòng dạ hiểm độc muốn hại bọn họ không phải bạch nhãn lang thì là cái gì?

Tô Bằng và các vị tộc lão nói nhỏ vài câu, cuối cùng bắt đầu dĩ nhiên nói: "Vậy đưa Tô Đại Tráng đến chỗ địa bảo trên trấn đi."

Xảy ra chuyện như vậy, Tô Bằng tới cả mặt, nhưng lời nương tử Thủy Sinh nói cũng có đạo lý, Tô Đại Tráng dạy mãi không sửa, nếu cứ tiếp tục bỏ mặc

gã như vậy, ai biết được về sau gã sẽ làm ra chuyện gì?

Việc này liên quan đến mạng người, ông không quyền lực để xử trí, chỉ có thể đưa đến chỗ địa bảo thôi.

"Không, các người không thể đối xử với Đại Tráng ca như vậy!" Đưa đến địa bảo chẳng khác nào đưa lên quan, Tô Đào vừa nghe, liếc mắt kêu lên: "Không liên quan đến Đại Tráng ca, là ta, đều tại ta, các người muốn bắt thì bắt ta đi!"

"Bốp" Cha Tô Đào lại tát Tô Đào thêm một phát: "Đánh chết cái thứ không biết xấu hổ như mày."

"Đào Nhi, con cầm miệng!" Nương Tô Đào gấp gấp vội vàng che miệng nữ nhi, không cho nàng ta kêu la.

"Được rồi, muốn dạy nữ nhi thì để về nhà mà dạy." Tô Bằng nhìn không nổi, phát tay với bọn họ: "Đừng khiến nhà Thủy Sinh loạn thêm."

"Chờ một chút!" Cha nương Tô Đào đang muốn đưa nữ nhi về, Giả Thị lại lên tiếng: "Vừa rồi Tô Đào vu oan cho Phương Nhi nhà ta, việc này còn chưa xong đâu!"

"Giả Thị, cha cháu đã nói bỏ qua chuyện này rồi, cháu còn muốn như thế nào nữa?" Vừa rồi ép buộc một phen, hiển nhiên tinh thần tộc lão lớn tuổi đã mệt mỏi, tiếng nói chuyện nhỏ hơn rất nhiều, cũng mất khí thế ban nãy.

"Tộc lão, Tô Đào còn chưa xin lỗi Phương Nhi nhà cháu nữa." Giả Thị lạnh lùng nhìn hai gò má bị đánh sưng đỏ của Tô Đào, hôm nay không bắt Tô Đào nói xin lỗi, về sau ai cũng có thể gọi nước bắn lên người Phương Nhi.

"Phương Nhi, cháu thấy sao?" Một vị tộc lão khác nhìn về phía Tô Khả Phương.

"Tô Đào không phải trẻ con 3 tuổi, nàng ta có thể phụ trách hành vi của chính mình!" Mặt Tô Khả Phương không biểu tình nói.

Nghe lời này, các vị tộc lão đã minh bạch ý nàng: "Tô Đào, mau xin lỗi Phương Nhi, việc này sẽ cho qua."

"Tô Khả Phương, người là đồ tiện nhân, đều tại người làm hại Đại Tráng ca, còn muốn ta xin lỗi người ư? Mơ tưởng!" Tô Đào kéo tay nương nàng ta xuống, đôi mắt âm độc bắn về phía Tô Khả Phương.

Tô Khả Phương lơ đãng nhếch môi cười: "Không miễn cưỡng!"

Vừa mới nói xong, tay phải giơ lên, hung hăng cho Tô Đào một bạt tai, lạnh lùng cười nói: "Đây chính kết quả của việc nói xấu ta, thanh toán xong!"

Kiếp trước sư phụ thường nói với nàng đánh người phải đánh mặt, hôm nay nàng xem như cảm nhận được mấy chữ chân lý.

Hai chữ, hà giận!

Vốn Tô Khả Phương và Tô Đào đứng song song đối diện trước mặt các vị tộc trưởng, Tô Đào bị cha nương kéo vừa vặn biến thành đứng đối mặt với Tô Khả Phương nên lực của cái tát này rất lớn, nguyên bản mặt Tô Đào đã sưng đỏ giờ thêm một cái tát càng sưng lớn hơn.

Tất cả mọi người không ngờ Tô Khả Phương đột nhiên hành động như vậy, thật lâu mới phục hồi tinh thần.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, vừa rồi thiếu chút nữa đã bị người ta đội lên đầu tội danh mưu hại, đổi thành ai cũng khó nén giận.

Nương Tô Đào thấy mà đau lòng, nhưng vừa nghĩ tới chuyện nữ nhi đã làm, bà ta không cách nào trách Tô Khả Phương được, vội cùng phu quân mình kéo nữ nhi ra khỏi nhà Thủy Sinh.

"Được rồi, mau chóng thu thập một chút, Đại Trụ cũng nên đi đón tân nương thôi." Tô Bằng thấy mọi người còn đang thì thào nói chuyện, không khỏi lớn tiếng nói.

Thôn Hạ Hà cách thôn Phong Quả khá xa, vì không để lỡ giờ lành, Đại Trụ phải đi đón tân nương cho kịp.

"Đứng, đứng, nên đi đón tân nương thôi!" Nương từ Thủy Sinh vội vàng sửa soạn cho nhi tử một lần nữa, để người săn sóc dâu đi đón tân nương từ cùng Đại Trụ.

Bị Tô Đào nháo trò như vậy, kể đó mọi người đều nom nớp lo sợ, cũng may sau khi tân nương từ vào cửa không xảy ra bất trắc gì nữa, thẳng đến xế chiều thuận lợi tiễn hết khách nhân về, thần kinh căng thẳng của cả nhà Thủy Sinh mới trầm tĩnh lại.

Rời khỏi nhà Thủy Sinh, Giả Thị kéo Tô Khả Phương lại, nhỏ giọng nói: "Phương Nhi, muội có biết tại sao Tô Đào giúp đỡ Tô Đại Tráng hại người không?"

"Tô Đào thích Tô Đại Tráng hả?" Nghĩ tới phản ứng của Tô Đào và cha nương nàng ta, Tô Khả Phương mơ hồ đoán được một ít.

"Không rõ nữa, nhưng nghe nói gần đây quan hệ của hai đứa nó mới tốt vậy thôi, tẩu nhắc nhở muội một câu, về sau nhất định phải cẩn thận chút." Giả Thị vừa nghĩ tới ánh mắt Tô Đào nhìn cô em chồng nhà mình liền cảm thấy bất an.

"Trước kia không phải Tô Đại Tráng nói thích một cô nương thôn Hương Phường sao, tại sao lại lẫn lộn với Tô Đào vậy?" Tô Khả Phuong không hiểu, việc này đã cách bao lâu đâu.

"Nghe nói nương Đại Tráng tới cửa hỏi cưới, bị cha nương đối phương đuổi đi, nên việc này không thành." Giả Thị đáp.

"Muội hiểu rồi!" Vốn dĩ tên Tô Đại Tráng này chính là người bụng dạ hẹp hòi, hôm nay gã chẳng qua là lợi dụng Tô Đào thôi, sao có thể thiệt tình yêu thích nàng ta?

"Đại tâu, đừng lo lắng, không sao đâu." Tô Khả Phuong vừa ngẫm nghĩ vừa trấn an Giả Thị.

Những ngày tiếp theo, Tô Khả Phuong ngẫu nhiên sẽ đến nông trại kiểm tra một chút, thời gian còn lại nàng đều dùng để điêu khắc đồ chơi, mà hai huynh đệ Phó Thần Tường thì vội vàng việc đồng áng.

Đậu nành và lúa nước trong không gian mọc nhanh kinh người, cuối tháng sáu Tô Khả Phuong đã thu hoạch được vụ đậu nành và lúa nước đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Khẩu thị tâm phi

Làm xong chuyện ruộng đất trong không gian, Tô Khả Phuong lại đến thạch động tìm Hạng Tử Nhuận, nhưng trong động vẫn không có dấu vết hắn trở về.

Lần trước hắn nói muốn rời khỏi nửa tháng, nhưng cẩn thận tính toán, đã sắp gần một tháng rồi, cũng không biết có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?

Tô Khả Phuong nhìn không được thay Hạng Tử Nhuận lo lắng.

Bây giờ trời đã chuyển nóng, ở trong nhà nóng bức cực kỳ, vì không muốn khiến người khác hoài nghi nàng không thể luôn trốn mãi trong không gian, nghĩ tới thạch động mát mẻ, mà giờ Hạng Tử Nhuận không ở, nàng dứt khoát mang vật liệu gỗ tới thạch động điêu khắc, có khi ngán ngạo cả ngày ở đó.

Có lẽ do trong thạch động quá mát mẻ, quá thư thái, có lẽ do nàng quá mệt mỏi, hôm nay nàng khắc đồ chơi được một lúc thì ngủ gật mất.

Hạng Tử Nhuận đi vào động phát hiện bên trong có người, toàn thân hắn đều đề phòng chậm rãi cẩn thận tiến vào, chờ đến khi thấy người dựa đầu vào vách đá ngủ say, hắc bất đắc dĩ mỉm cười.

Hắn thả nhẹ bước chân đi qua, lấy đồ chơi làm được một nửa và dao khắc trong tay nàng cất đi, ôm nàng đến chỗ chần đệm bình thường hắn hay ngủ.

"Ngủ say thật đấy!" Thấy nàng dính vào chần đệm liền trực tiếp lăn thẳng vào góc tường ngủ vù vù, căn bản không có dấu hiệu tỉnh dậy, Hạng Tử Nhuận cũng không biết là nên giận hay nên cười.

Không có lòng cảnh giác như vậy, ngộ nhờ đi vào là người xấu thì biết làm sao?

Tô Khả Phuong ngủ một giấc tới thẳng chạng vạng tối, Hạng Tử Nhuận nhìn sắc trời, không thể không đánh thức nàng.

Tô Khả Phuong cảm thấy mình đang ngủ ngon, thì có thứ gì đó bò trên mặt, nàng "Vụt" phát bật dậy, không mở mắt mà đưa tay vỗ "Độp" lên mặt.

Nghe bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp, nàng đột nhiên mở mắt ra.

Vừa mở mắt liền đối diện với đôi mắt tự tiếu phi tiếu nhìn nàng, Tô Khả Phuong nháy mắt ngốc trệ.

"Còn chưa tỉnh ngủ sao?" Hạng Tử Nhuận buồn cười nheo nheo mắt nàng.

Xúc cảm chân thật nói cho Tô Khả Phuong, nàng không phải đang nằm mơ.

"Huynh trở về lúc nào thế? Không phải nói đi nửa tháng thôi sao, sao lâu như vậy mới về thế?"

Tô Khả Phuong thốt ra một loạt câu hỏi xong, mới giật mình, lời này của mình vượt qua sự quan tâm bình thường rồi, vội lúng túng hạ tầm mắt.

"Lo lắng cho ta à?" Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tâm tình vui vẻ hỏi.

"Ai thèm lo lắng huynh chứ?" Nàng thẹn quá hoá giận ngược mắt trừng hắn: "Không phải huynh bảo ta đưa cơm cho huynh sao? Quá thời gian huynh hẹn ta huynh mới về làm hại ta phải đợi huynh chứ còn gì nữa?"

Tiểu nha đầu khẩu thị tâm phi!

Hạng Tử Nhuận mặt mày hửng khởi, không kiềm hãm được đưa tay xoa xoa đầu nàng, biết nàng da mặt mỏng, vội đem lời chuyển hướng: "Tại sao lại ngủ say thế? Ta trở về nửa ngày cũng không biết."

"Hôm qua ta khắc đồ chơi cả buổi tối, nên vừa rồi mới ngủ say như vậy."

Nói xong, Tô Khả Phương mới nhớ tới mình vốn dựa vào vách động ngủ gật, sao giờ lại nằm trên chần đệm chứ?

Nhưng nhìn Hạng Tử Nhuận đứng đó nàng liền hiểu rõ, khuôn mặt nhỏ hơi đỏ lên.

Sau khi nghe nàng nói xong, mày kiếm của Hạng Tử Nhuận hơi cau lại, kẻ đó thấy trên mặt đất không ít mảnh vụn gỗ, hỏi: "Gần đây cô thường đến đây sao?"

Nghe vậy, mắt Tô Khả Phương chợt loé lên kinh ngạc, nhưng theo tầm mắt hắn nhìn mặt đất, liền hiểu sao hắn đoán ra được.

"Nhà ta nóng lắm, đến chỗ huynh nghỉ mát." Tô Khả Phương trừng mắt, nói.

"Thật thương tâm, ta còn tưởng rằng cô đưa com tới cho ta." Hạng Tử Nhuận ngoài miệng nói vậy, trên mặt lại mang theo ý cười trêu chọc.

"Ngày mai sẽ đưa!" Nàng sáng khoái đáp.

Nhìn đôi mắt hạnh mang theo giao hoạt của nàng chợt loé, Hạng Tử Nhuận cảnh giác nhưn mày.

Quá khác thường!

Hạng Tử Nhuận vừa sinh nghi, liền nghe thấy nàng nhắc tới điều kiện: "Nhưng huynh phải nói cho ta biết chuyện liên quan tới Diệp Mậu Dương."

Lần trước hắn không chịu nói cho nàng chuyện liên quan tới Diệp Mậu Dương, khiến cho đạo này lòng nàng luôn bất ổn, nếu như không biết rõ chuyện gì xảy ra, nàng thậm chí đi ngủ cũng ngủ không ngon.

"Cô ngược lại giỏi tính toán, lần trước cô đáp ứng đưa com cho ta, nhưng đó là điều kiện trao đổi, hiện tại lại ra thêm điều kiện nữa, ta kiên quyết không đáp ứng!" Hạng Tử Nhuận kéo căng mặt từ chối.

"Vậy ta không cần huynh dẫn ta đi gặp vị đại sư chạm ngọc kia nữa, đổi thành tin tức của Diệp Mậu Dương, có được không?" Nàng làm bộ đáng thương nhìn hắn.

Vị đại sư chạm ngọc kia nàng gặp muộn một chút cũng không quan hệ, an toàn của ca ca mới trọng yếu nhất.

Bởi vì không có chứng cứ rõ ràng, ca ca sẽ không phòng bị ân sư của mình.

Nàng bày bộ dạng chó vẫy đuôi mừng chủ khiến Hạng Tử Nhuận thiếu chút nữa thì mềm lòng, nhưng cuối cùng vẫn hạ tâm sắt đá nói: "Không được!"

"Hạng Tử Nhuận, huynh không coi trọng nghĩa khí!" Nàng tức giận đẩy hắn, đứng lên.

Hạng Tử Nhuận hét nói nổi: "Chuyện này và nghĩa khí thì có quan hệ gì chứ?"

"Đương nhiên là có quan hệ rồi, chúng ta là bạn bè, huynh biết rõ ca ca ta gặp nguy hiểm lại không chịu giúp đỡ, huynh nói xem có phải huynh rất không trọng nghĩa khí không?" Tô Khả Phương thở phì phò chất vấn.

"Bạn bè?" Hạng Tử Nhuận thần sắc cổ quái nhìn nàng.

Tô Khả Phương bị hắn chăm chăm có chút chột dạ, buột miệng không nói chuyện.

"Chuyện Diệp Mậu Dương ta sẽ không nói cho cô, nhưng cô không cần lo lắng cho ca ca mình, ta cam đoan với cô sẽ không để hắn xảy ra chuyện, được rồi chứ?" Một lúc sau, Hạng Tử Nhuận vẫn thỏa hiệp.

Sớm biết nha đầu này dây dưa không dứt, hôm đó hắn sẽ không thêm nhắc nhở nàng, mà trực tiếp nghĩ cách khiến Tô Khả Bán chủ động hoà nghị Diệp Mậu Dương.

Nghĩ tới Diệp Mậu Dương khó giải quyết, sắc mặt Hạng Tử Nhuận trầm xuống.

Nghe vậy, mắt Tô Khả Phương sáng lên: "Hạng Tử Nhuận, huynh không gạt ta chứ?"

Ngoài miệng hỏi như vậy, thật ra đáy lòng đã tin tưởng hắn không chút nghi ngờ.

"Lừa cô thì được gì chứ?" Hạng Tử Nhuận không yên lòng cười, nói: "Sắc trời không còn sớm, mau chóng xuống núi thôi, nếu không người nhà cô sẽ lo lắng."

Chuyện Diệp Mậu Dương phải nghỉ ra sách lược vẹn toàn mới thành, Hạng Từ Nhuận trầm ngâm.

"Ngày mai đừng quên đưa com cho ta đó." Hấn đưa nằng ra khỏi núi, kèm thêm nhắc nhở.

"Nhớ kỹ rồi mà!" Nàng cười nhẹ nhàng, mắt hạnh trong trẻo như sóng biếc hơi hơi cong lên, nằng quyết định ngày mai sẽ khao hấn ăn thật ngon.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, thừa dịp mấy người Diêu Thị chưa dậy, Tô Khả Phương vội đem đồ ăn đã làm xong thêm một bầu rượu lên núi cho Hạng Từ Nhuận.

Tô Khả Phương vừa vào núi sâu liền thấy hình ảnh Hạng Từ Nhuận đang đứng dưới gốc cây đại thụ ôn nhu vuốt lông cho gấu chó.

Tô Khả Phương theo bản năng dừng bước.

Cơ thể cao to của hấn được phủ bởi tia sáng rất mỏng trong làn sương sớm, xóa đi mấy phần lãnh ngạo cô thanh vốn có, dưới hàng mày kiếm anh tuấn là đôi mắt sâu không thấy đáy, mơ hồ lộ ra mấy phần sắc bén như chim ưng, đôi môi có độ dày vừa phải nở một nụ cười làm người ta choáng váng.

Nhớ tới tình cảnh lần đầu gặp gỡ, Tô Khả Phương không tự giác mỉm cười.

Thật ra, hấn cũng không phải người khó chung đụng như vậy? Nhưng lần đầu gặp lại bày ra vẻ hung thần ác sát với nằng...

"Xem đủ chưa?"

Giọng nói hài hước của Hạng Từ Nhuận không hề báo trước vang lên bên tai, cắt đứt suy nghĩ, khiến nằng giật nảy mình.

"Lớn tiếng như vậy làm gì chứ?!" Nàng chưa tỉnh hồn nhìn hấn chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Từ Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Vẹn toàn đôi bên

"Ta gọi cô mỗi cả miệng rồi, cô có nghe thấy đâu." Hấn vô tội nhìn nằng, sâu đáy mắt ẩn ẩn mang theo ý cười ranh mãnh.

Nha đầu này vừa nảy rõ ràng nhìn hấn ngây dại!

"Đây là com đưa cho huynh." Tô Khả Phương cảm thấy hư nhược, đem hộp com nhét vào tay hấn, xoay người muốn rời đi.

"Bồi ta ăn com!" Hấn lạnh tay lẹ mắt bắt lấy cổ tay nằng, không để ý nằng phản đối kéo nằng về thạch động.

Trong thạch động không có bàn, Hạng Từ Nhuận đem thức ăn trực tiếp đặt trên mặt đất, ngồi đất ăn.

"Có cả rượu?" Hạng Từ Nhuận cầm lấy bầu rượu cười với Tô Khả Phương: "Bồi ta uống một chén nhé?"

"Ta sẽ không uống rượu ở bên ngoài!" Tô Khả Phương lắc đầu.

"Thói quen này rất tốt!" Hạng Từ Nhuận không miễn cưỡng nằng, còn vì thói quen này của nằng mà càng thêm vui vẻ, khóe môi vẫn luôn cong lên.

Cái tên này hôm nay nhất được bảo bối à, sao vui vẻ vậy?

Tô Khả Phương hồ nghi nhìn hấn một cái rồi ngồi ở bên cạnh điều khắc đồ chơi, không ăn com chung với hấn, bởi nằng vừa mới ăn rồi.

"Đúng rồi, ngày mai ta phải lên trấn một chuyến, có khả năng sẽ không đưa com cho huynh được." Tô Khả Phương đột nhiên ngẩng đầu nói với Hạng Từ Nhuận.

Đôi đũa trong tay Hạng Từ Nhuận hơi ngừng lại, sau đó nói: "Không sao, vừa vặn ta cũng muốn rời khỏi mấy ngày."

"Vây qua mấy ngày nữa ta lại đưa com cho huynh, nhưng huynh nhớ kỹ phải dẫn ta đi gặp vị đại sư chạm ngọc đó nhé." Tô Khả Phương nhớ mãi không quên phương pháp điều khắc thất truyền đã lâu kia.

Hạng Từ Nhuận để đũa xuống xê dịch đến ngồi gần nằng, Tô Khả Phương phòng bị nhìn hấn: "Huynh làm gì đấy?"

Hạng Từ Nhuận cong môi cười, từ trong ngực móc ra mặt dây chuyền chạm ngọc lần trước, không đợi nằng kịp phản ứng đã trực tiếp đeo trên cổ nằng:

"Cho cô mượn chơi mấy ngày đây."

"Ta không muốn!"

Tô Khả Phương nhìn mặt ngọc trên cổ mình, sắc mặt hơi biến đổi, muốn tháo xuống.

"Đừng nhúc nhích!" Hạng Từ Nhuận bắt lấy tay nàng, nói: "Nếu như cô tháo xuống, ta sẽ không thêm cứu ca ca cô nữa."

"Huynh bảo muốn rời khỏi mấy ngày là vì muốn đi cứu ca ca ta."

Nghe hẳn dùng chữ "Cứu", mặt Tô Khả Phương hơi trắng bệch, sự tình thật sự nghiêm trọng đến thế sao?

"Đừng lo lắng, không có việc gì." Hần cười trấn an nàng, trở về chỗ cũ ngồi ăn cơm.

Tô Khả Phương cảm thấy kinh nghi bất định, hơi mím môi: "Được rồi, mặt dây chuyền này qua mấy ngày nữa ta sẽ trả lại huynh."

Tuy rằng hẳn không muốn nói, nhưng từ trong giọng hẳn nàng có thể nghe ra ca ca gặp phải phiền toái rồi, nàng nào còn tâm tư nghĩ xem nhận mặt dây chuyền này có phải tự ý trao nhận đồ riêng không?

Ngày hôm sau Tô Khả Phương lên trấn, Húc Đông đã từ huyện thành quay lại.

Húc Đông đem tiền hàng của "Khách mẫn lâu" và tiệm bánh kẹo Trịnh Vĩnh giao cho Tô Khả Phương, nói: "Tiểu thư, nghe Trịnh lão bản nói, ba tiệm bánh kẹo khác cũng bán khoai lang phiến, hơn nữa bọn họ bán khoai lang phiến hình cánh hoa, mẫu mã đa dạng hơn chúng ta đưa cho Trịnh lão bản."

Nghe tin tức này, Tô Khả Phương cảm thấy hơi ngoài dự liệu, dù sao trong mắt người có tiền khoai lang phiến là món ăn rẻ tiền.

"Trịnh lão bản có nói ba tiệm kia bán khoai lang phiến giá bao nhiêu không?" Tô Khả Phương hỏi.

Nếu giá bán cao hơn, đối tượng khách hàng của tiệm bánh kẹo Trịnh Vĩnh và ba tiệm kia bất đồng, sẽ không tồn tại cạnh tranh.

"Nghe nói giá cả không sai biệt lắm, Trịnh lão bản nói trẻ con ham hình dáng mới lạ, khóc rống đòi bằng được người nhà đến ba tiệm kia mua khoai lang phiến, sinh ý của tiệm Trịnh lão bản kém đi rất nhiều." Húc Đông đem chuyện bản thân biết nói cho Tô Khả Phương.

Nghe vậy, Tô Khả Phương trầm ngâm.

Nàng là người làm ăn, lúc mới bắt đầu nàng căn cứ vào nguyên tắc hỗ trợ lợi ích mà hợp tác với Trịnh Vĩnh, giờ sinh ý của tiệm bánh kẹo Trịnh Vĩnh giảm xuống, lợi ích của nàng theo đó bị tổn hại, nàng biết nếu như mình đem đồ chơi điêu khắc gỗ đưa đến tiệm bánh kẹo, nhất định sẽ hấp dẫn nhiều khách hơn.

Nhưng, nhà Trịnh Vĩnh không thể so với "Khách mẫn lâu" Lý Gia, bọn họ chỉ người làm ăn bình thường, không có bất kỳ bối cảnh gì, ngộ nhờ đắc tội ba tiệm bánh kẹo kia, dù là đối với Trịnh Vĩnh hay đối với nàng đều không phải chuyện tốt.

Tô Khả Phương cân nhắc, tính toán ngày mai sẽ đích thân vào thành một chuyến.

Tô Khả Phương cơm trưa cũng chưa ăn, chỉ vội mua hai cái bánh bao ăn trên đường trở về thôn Phong Quả, sau đó nàng lên núi tước chút vỏ cây mây rồi bận rộn cả buổi.

Ngày hôm sau, nàng đổi nam trang mang theo hai bao bố lớn ra ngoài trấn ngồi xe ngựa, Húc Đông đã chờ nàng ở đó trước.

Bởi vì nhớ tới an nguy của Tô Khả Bân, tối hôm đó Tô Khả Phương đứng lấp dưới chân núi chỗ thư viện lên nhìn ca ca, thấy ca ca bình an vô sự, Tô Khả Phương mới về Dương Gia.

Hôm sau, Tô Khả Phương mang theo một bao bố cùng Triệu Kính Tân, Húc Đông ba người trực tiếp đi gặp chủ quầy của ba tiệm bánh kẹo lớn.

Gặp xong ba chủ quầy, đã quá giờ cơm trưa, nhưng Triệu Kính Tân và Húc Đông không cảm thấy đói chút nào, bởi vì bọn họ thật sự quá kích động.

Húc Đông sùng bái nhìn Tô Khả Phương: "Tiểu thư, mấy chiếc giò độc đáo vừa rồi là do chính ngài biên sao?"

"Đúng thế." Tô Khả Phương cười đáp.

"Phương Nhi, cháu thật lợi hại!" Triệu Kính Tân cảm khái nói.

Nếu không phải tận mắt nhìn, chính tai nghe, ông thật không thể tin Phương Nhi chỉ dựa vào mấy câu nói và một đôi tay khéo léo liền lấy được thoải thuận sinh ý với ba tiệm bánh kẹo kia.

Không đúng, không chỉ ba tiệm, mà còn các chi nhánh khác của ba tiệm đó.

Tô Khả Phương cười: "Triệu thúc, không phải cháu lợi hại, mà do thương nhân muốn lợi lớn! Chúng ta đưa ra điều kiện có thể khiến bọn họ động tâm,

bọn họ đương nhiên nguyện ý hợp tác với chúng ta."

Thì ra Tô Khả Phuong dùng vỏ cây mây làm mấy chiếc giỏ mây tre đan nhỏ tinh xảo, một chiếc giỏ nhỏ có thể dễ dàng đóng gói khoảng một cân khoai lang phiến, thoạt nhìn vừa cao cấp lại vừa hào phóng mới lạ, mấy vị chương quỹ nhìn thấy thì động tâm không thôi, Tô Khả Phuong thừa cơ đề ra yêu cầu hợp tác.

Mấy vị chương quỹ đem giỏ mây nhỏ Tô Khả Phuong biên vẽ đưa cho lão bản các tiệm xem, rồi cùng Tô Khả Phuong cò kè mặc cả một phen, cuối cùng trực tiếp ký xuống hiệp ước hai năm.

Tô Khả Phuong dùng một lát, tiếp tục phân tích cho hai người: "Thật ra mấy vị chương quỹ rất rõ ràng sinh ý khoai lang phiến bọn họ sẽ không làm lâu dài, bởi vì những người có tiền kia chẳng qua chỉ tham mới mẻ nhất thời, chờ mới mẻ hắt đi sẽ cảm thấy khoai lang phiến quá rẻ tiền, nhưng chúng ta để khoai lang phiến vào giỏ mây, sẽ khiến người ta cảm thấy cao cấp hơn, đương nhiên những người có tiền kia sẽ không ghét bỏ, chúng ta bán giá cao hơn, tiệm bánh kẹo lớn bọn họ cũng nâng giá lên theo, chỉ cần có ánh mắt nhìn xa đều sẽ ký hiệp ước với chúng ta."

Nghe xong lời Tô Khả Phuong nói, Triệu Kính Tân ngẫm nghĩ, suy một ra ba: "Giá khoai lang phiến tiệm bánh kẹo lớn bán đắt hơn một nửa, khách vốn hay mua hàng của Trịnh lão bản nhất định sẽ quay lại chỗ Trịnh lão bản mua khoai lang phiến, đúng là biện pháp vẹn toàn đôi bên."

Tô Khả Phuong cười không nói.

Cách xa ba ngày phải lau mắt mà nhìn, chính là chỉ Triệu thúc.

"Nhưng Phuong Nhi, chúng ta đón mấy khoản làm ăn lớn một lúc như vậy, có thể giải quyết hết được sao?"

Triệu Kính Tân cao hứng xong lại lo lắng chuyện giao hàng, năm ngày phải chế biến ra hơn ngàn cân khoai lang phiến, vội vàng như vậy sẽ kịp sao?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Tay nghề vô giá

"Đương nhiên có thể!" Trong lòng Tô Khả Phuong sớm có tính toán: "Các hương thân thôn Phong Quả nhất định sẽ tình nguyện giúp một tay."

Thật ra vì hương thân thôn Phong Quả nàng mới nhận nhiều sinh ý khoai lang phiến, nếu không sao nàng dám đồng ý ký nhiều hiệp ước lớn tới vậy?

"Phuong Nhi, ý của cháu là muốn nhường số tiền này cho hương thân thôn Phong Quả kiếm?" Triệu Kính Tân cả kinh nói: "Phuong Nhi, chỗ này là hơn ngàn cân khoai lang phiến đấy, cháu thật sự cam lòng?"

"Triệu thúc, chúng ta còn muốn làm sinh ý khác, căn bản không có thời gian làm khoai lang phiến, hơn nữa cháu còn thiếu các hương thân thôn Phong Quả một món nợ nhân tình, đây coi như cháu trả ân tình cho bọn họ." Tô Khả Phuong cười không để ý.

Khi đó thanh danh nguyên chủ kém như vậy, nhưng các hương thân vẫn mở miệng nói giúp nàng trước mặt mẹ con Vương Thị, chỉ bằng điểm này, Tô Khả Phuong nguyện ý đem cơ hội kiếm tiền nhường cho bọn họ.

"Nhưng bọn họ có thể biên giỏ đóng gói khoai lang phiến sao?" Triệu Kính Tân lại hỏi.

"Cháu có thể dạy bọn họ cách biên giỏ mây, cũng có thể cung cấp luôn khuôn mẫu tạo hình khoai lang phiến." Tô Khả Phuong nói.

Thấy chủ ý của Tô Khả Phuong đã định, Triệu Kính Tân không khuyên nữa, Húc Đông càng không dám có ý kiến.

"Triệu thúc, tuy sinh ý khoai lang phiến do hương thân thôn Phong Quả làm, nhưng phần trăm cháu hứa trích cho thúc sẽ không thay đổi." Tô Khả Phuong ngẫm nghĩ, nói thêm.

"Phuong Nhi, cháu nói chuyện này làm gì? Ở trong mắt cháu, Triệu thúc cháu là người kiến thức hạn hẹp sao?" Triệu Kính Tân hơi giận.

Thật ra ông không nghĩ tới phuong diện trích phần trăm gì đó, ông chỉ thuần túy đau lòng thay Tô Khả Phuong thôi.

Thấy Triệu Kính Tân tức giận, Tô Khả Phuong nói gấp: "Triệu thúc, ý cháu không phải vậy, chỉ là cháu cảm thấy để thúc bận trước bận sau, cuối cùng sinh ý khoai lang phiến lại giao cho các hương thân thôn Phong Quả, cháu rất có lỗi."

"Cháu nói lời này chính là xem thúc như người ngoài sao?" Triệu Kính Tân nghiêm mặt tức giận.

Ông cứ tưởng rằng Phuong Nhi đã xem vợ chồng ông như người thân của mình, không ngờ nàng còn khách khí với ông như vậy.

Thấy thế, Tô Khả Phuong cũng biết có thể mình đã làm tổn thương ông ấy rồi, vội cố ý đánh mặt lại: "Triệu thúc, cháu mới không coi thúc là người ngoài đâu, chỉ là cháu còn việc khác muốn thúc giúp đỡ, thúc không sợ mình quá mệt mỏi sao?"

Nghe vậy, sắc mặt Triệu Kính Tân mới hơi hoà hoãn lại: "Một với không một cái gì? Cháu có việc cứ nói với thúc là được."

"Cháu muốn nhờ Dương tiên sinh giúp cháu định ngày hẹn Lý Tri."

"Lý nhị thiếu gia?" Triệu Kính Tân khẽ cau mày: "Có phải ruốc cá lại xảy ra vấn đề gì không?"

"Không phải chuyện ruốc cá, cháu muốn cùng Lý Tri nói về việc buôn bán." Tô Khả Phuong thần bí cười hề hề.

Triệu Kính Tân và Húc Đông nhìn nhau, mắt hai người đều sáng lên.

Bọn họ cực kỳ quen thuộc với biểu tình này của Tô Khả Phuong rồi, khẳng định là nàng lại nghĩ ra con đường kiếm tiền.

"Phuong Nhi, giờ thúc sẽ đến từ lâu tìm biểu cừu thúc." Triệu Kính Tân vội vã nói.

"Được ạ, vậy cháu trở về trước chuẩn bị thức ăn."

Bọn họ nói chuyện với mấy vị chương quỹ hơn nửa ngày, cơm trưa còn chưa được ăn nữa.

Tô Khả Phuong và Húc Đông mua thịt và vài món ăn bán trên đường mang về Dương Gia, nàng và Dương Xảo Lan vừa nấu nướng xong, thì Triệu Kính Tân trở về.

"Phuong Nhi, vốn dĩ nhị thiếu gia dự định chạng vạng tối nay sẽ rời khỏi huyện Hoài Đường, nhưng nghe cháu muốn bàn sinh ý lập tức thay đổi quyết định." Mặt mày Triệu Kính Tân hơi hờn nói: "Nhị thiếu gia nhờ thúc chuyển lời mời cháu giờ thân đến từ lâu bàn bạc."

Mấy người Tô Khả Phuong đứng giờ tới "Khách mần lâu", Lý Tri gặp Tô Khả Phuong rất nhiệt tình, kéo cái ghế bên cạnh ra: "Tô công tử, không ngờ trước khi ta rời khỏi huyện Hoài Đường còn có thể gặp công tử lần nữa, mời ngồi!"

"Tôi hôm qua ta mới đến huyện thành." Tô Khả Phuong cười ngồi xuống đối diện hắn.

"Nhị thiếu gia, ta biết thời gian của ngài quý giá, nên sẽ nói thẳng!" Tô Khả Phuong mỉm cười, nhận lấy bao bố trong tay Húc Đông, từ trong bao bố lấy ra mấy món đồ chơi bằng gỗ bỏ lên bàn.

Mỗi người đều có thói quen riêng, Lý Tri không để ý việc Tô Khả Phuong không ngồi cạnh mình, nhìn mấy món đồ chơi bằng gỗ lộ ra thần sắc tò mò: "Tô công tử, đây là?"

"Bình tiết kiệm tiền, cũng là đồ chơi!" Tô Khả Phuong cười, cầm lấy một bình tiết kiệm tiền hình thỏ con, chỉ vào một cơ quan nhỏ dưới cái đế, giới thiệu: "Bình tiết kiệm tiền này không những có thể tiết kiệm tiền, mà còn có thể biến hình, chỉ cần đẩy nhẹ vào vị trí này, bình tiết kiệm tiền hình thỏ con sẽ lập tức biến hình."

Tô Khả Phuong vừa nói vừa nhẹ nhàng đẩy cơ quan, "Cạch", bình tiết kiệm hình thỏ con trong chớp mắt biến thành bình tiết kiệm tiền hình hổ con.

Lý Tri nhìn tròn mắt thiếu chút nữa rớt xuống, hắn đoạt lấy bình tiết kiệm tiền trong tay Tô Khả Phuong, lật trên lật dưới, xem đi xem lại, chọc nơi này, vạy nơi kia, nhưng không có cách nào để bình tiết kiệm trở về hình dáng ban đầu.

"Quá kỳ diệu! Thật sự quá kỳ diệu!" Lý Tri vừa nghịch bình tiết kiệm tiền trong tay vừa lẩm bẩm.

Vừa rồi lúc hắn nghe Tô Khả Phuong nói đây là đồ chơi còn cảm thấy thứ này quá bình thường, không ngờ bên trong còn có huyền cơ!

"Nhị thiếu gia, gạt nhẹ cơ quan ban nãy sẽ lập tức trở về hình dáng ban đầu." Tô Khả Phuong nhìn hắn nghịch một lúc lâu mà không thể biến bình tiết kiệm tiền trở về hình dáng ban đầu, nhin không được lên tiếng nhắc nhở.

Lý Tri dựa theo phương pháp Tô Khả Phuong nói nhẹ nhàng đẩy cơ quan, quả nhiên biến về hình dáng ban đầu.

"Tô công tử, vụ làm ăn này được!" Lý Tri kích động vỗ bàn, kiên định nhìn Tô Khả Phuong: "Công tử cứ nói đi, kế hoạch thế nào?"

Tô Khả Phuong không quanh co lòng vòng với hắn: "Nhị thiếu gia, chúng ta cũng không phải lần đầu hợp tác, ta nói thẳng với ngài, ta muốn mở một tiệm đồ chơi bằng gỗ ở huyện Hoài Đường, nếu như ngài đồng ý cung cấp cửa hàng và nhân thủ trông coi cửa hàng cho ta, lợi nhuận sẽ chia đôi, ngài cảm thấy thế nào?"

Lý Tri chỉ hơi suy nghĩ, liền đồng ý: "Được, cứ quyết định như vậy đi!"

"Dương thúc, ngày mai thúc mang Tô công tử đến chỗ mấy gian cửa hàng của chúng ta xem thử một chút, xem vị trí nào thích hợp để mở tiệm đồ chơi bằng gỗ."

"Nhị thiếu gia, ngày mai ta sẽ đi làm." Dương Thành cười đáp ứng, nhìn về phía Tô Khả Phuong ánh mắt có vẻ bí hiểm khó dò.

Triệu Kính Tân và Húc Đông vẫn luôn nhẫn nhịn, thẳng đến khi ký xong hiệp ước, ra khỏi tù lâu, hai người mới kinh hô.

"Tiểu thư, chúng ta lại đàm phán thành một cục sinh ý rồi sao?"

Húc Đông thấy mình tựa như đang mơ, còn nữa, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đồ chơi thú vị như vậy, thế mà có thể biến hình!

"Phương Nhi, thúc vốn cho rằng có được sinh ý ruốc cá kim thương là chúng ta kiếm bộn tiền rồi, không ngờ món đồ chơi cháu điều khắc này mới chân chính gọi là kiếm bộn tiền đó." Triệu Kính Tân mừng rỡ như điên.

Nghĩ tới lúc trước khi mình nghe một hũ ruốc cá kim thương giá một lượng bạc đã cả kinh trợn mắt há hốc mồm, giờ nhìn Phương Nhi trấn định tự nhiên cùng Lý Tri nói giá đồ chơi trên trời, Triệu Kính Tân bỗng cảm thấy xấu hổ.

Ông quá mất bình tĩnh.

"Đúng vậy đó, thật không dám tưởng tượng! Món đồ chơi bằng gỗ này giá tiền tính bằng vàng." Húc Đông kích động đến mặt đỏ rần.

Tô Khả Phương chỉ mỉm cười, từ tốn nói: "Cháu bán chính là tay nghề, tay nghề là vô giá!"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Diễm Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Viện trưởng gặp chuyện

"Nói cũng đúng, cho dù sau này người khác muốn bắt chước chúng ta mở tiệm đồ chơi, cũng phải có tay nghề mới thành!" Triệu Kính Tân suy ngẫm nói.

Húc Đông từ trong lời nói của Triệu Kính Tân nghe ra chút manh mối, rốt cuộc cũng thông suốt vì sao tiểu thư muốn hợp tác với Lý nhị thiếu gia.

Tiệm đồ chơi một mình tiểu thư có thể mở được, nhưng đây là sinh ý mới chưa ai làm, lợi nhuận lại cao, khó tránh không để người khác đồ mắt, có nui dựa Lý Tri sẽ không sợ có người đánh chủ ý lên tiệm đồ chơi.

Lúc này trên đường cái ngoại trừ mấy chiếc xe, thì không có nhiều người đi đường, mấy người đang nói chuyện, đột nhiên từ đầu đường bên kia truyền đến từng trận tiếng la hét, kèm theo tiếng la đột nhiên rất nhiều quan binh từ đâu chạy tới.

Thấy thế, Triệu Kính Tân vội vàng dẫn Húc Đông và Tô Khả Phương lui về "Khách mẫn lâu".

Sau khi mấy người Tô Khả Phương rời đi, thiếu đông gia "Khách mẫn lâu" - Lý Tri nhận được tin tức.

Thấy mấy người Tô Khả Phương quay lại, nói: "Mọi người không cần lo lắng, vừa rồi chúng ta ở chung một chỗ, cho dù quan binh tới ta có thể vì mọi người làm chứng, bọn họ sẽ không làm khó mọi người."

"Nhị thiếu gia, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tô Khả Phương nhíu mày hỏi.

Hưng sư động chúng như vậy, ngay cả quan phủ cũng xuất động, chắc chắn là đại sự!

"Nghe nói Diệp viện trưởng thư viện Tử Phong gặp chuyện, hiện tại sống chết chưa rõ, quan binh lục soát bốn phía chính là để bắt thích khách." Lý Tri nói.

"Diệp Mậu Dương?" Mi tâm Tô Khả Phương đột nhiên giật giật, trong lòng dự cảm bất thường.

"Tô công tử nhận ra Diệp viện trưởng?" Lý Tri hơi kinh ngạc, nhưng lại cười nói: "Nhìn ta này, quên mất ca ca Tô công tử là học sinh thư viện Tử Phong. Tô công tử nghe qua đại danh Diệp viện trưởng cũng không có gì đáng ngạc nhiên."

Nghe giọng điệu Lý Tri, giống như rất sùng kính Diệp Mậu Dương.

Lòng Tô Khả Phương ần ần bất an, hai ngày trước Hạng Tử Nhuận mới nói sẽ đi cứu ca ca, hôm nay Diệp Mậu Dương liền gặp chuyện, việc này là trùng hợp sao?

Tô Khả Phương không dám nghĩ tiếp, nàng không biết ca ca có rơi vào nguy hiểm hay không, cũng không biết hôm nay Hạng Tử Nhuận có an toàn không?

Thấy sắc mặt Tô Khả Phương không tốt, Triệu Kính Tân nghĩ nàng đang lo lắng cho Tô Khả Bân, vội thay nàng hỏi: "Nhị thiếu gia, vậy ngài có biết ngoại trừ Diệp viện trưởng, thư viện Tử Phong còn ai khác bị thương không?"

"Tô công tử không cần lo lắng, ngoại trừ Diệp viện trưởng, không nghe nói có ai khác bị thương." Lý Tri an ủi: "Thư viện Từ Phong mời rất nhiều hộ vệ võ nghệ cao cường, sau khi Diệp viện trưởng bị thương đã kịp thời phát hiện thích khách, người khác sẽ không gặp chuyện gì."

"Đã bắt được thích khách chưa?" Tô Khả Phuong vội vàng hỏi.

"Vẫn chưa, nhưng thích khách bị thương, hiện giờ cửa thành đã đóng, quan phủ điều tra lục soát bốn phía, chắc hẳn rất nhanh có thể bắt được thích khách." Lý Tri nghĩ rằng nàng lo lắng thích khách sẽ quay lại thư viện hành thích, mở miệng trấn an.

Cửa thành bị đóng!

Sau khi nghe xong lời này, bất an trong lòng Tô Khả Phuong không ngừng tăng lên, khuôn mặt nhỏ càng thêm ngưng trọng.

"Phuong Nhi, không cần lo lắng, ca ca chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì." Triệu Kính Tân phát giác được sự khác thường của nàng, nói gấp.

Thấy Tô Khả Phuong lo lắng như vậy, Lý Tri cân nhắc, hỏi: "Tô công tử, nếu không ta phái người đưa ca ca công tử đến tù lâu nhé?"

Tuy rằng Lý Tri chắc chắn tin tức của mình không sai, nhưng hắn cũng hiểu tâm tình lo lắng cho người thân của Tô Khả Phuong, nếu như có thể đưa người tới đây, có lẽ Tô công tử sẽ an tâm hơn chút.

"Cám ơn ý tốt của nhị thiếu gia, nhưng không cần đâu." Tô Khả Phuong quay sang nói với Triệu Kính Tân và Húc Đông: "Triệu thúc, Húc Đông, hai người đừng rời khỏi tù lâu, nếu như đêm nay cháu không trở về, hừng đông hai người hãy trực tiếp về nhà."

Mấy người Triệu Kính Tân còn chưa kịp phản ứng, Tô Khả Phuong đã lao ra khỏi tù lâu.

"Phuong Nhi —— "

Triệu Kính Tân và Húc Đông đuổi tới cửa tù lâu, thì đã không thấy bóng dáng Tô Khả Phuong đâu nữa.

Tô Khả Phuong trốn ở tiệm tư lỵ nằm chéo đối diện tù lâu, thấy Triệu Kính Tân và Húc Đông bị Dương Thành thuyết phục quay vào tù lâu, mới thận trọng đi về hướng Dương Gia.

Khắp nơi trên phố đều là người của quan phủ, Tô Khả Phuong khi thì trốn vào trong các cửa hàng xung quanh, khi thì lén mình dưới chân tường tránh né tai mắt của quan binh, có vẻ quan phủ rất để ý việc Diệp Mậu Dương xảy ra chuyện, quan binh lùng bắt trên đường càng ngày càng nhiều.

Mặc dù Tô Khả Phuong cẩn thận, nhưng vẫn nhiều lần thiếu chút nữa chính diện đụng phải quan binh, nếu không phải kịp thời tránh vào không gian, nói không chừng đã sớm bị xem như đồng đảng của thích khách mà bắt lại.

Đến chỗ cách Dương Gia không xa, Tô Khả Phuong đột nhiên chui vào một ngõ nhỏ, dễ dàng tìm được ngôi viện lần trước Hạng Tử Nhuận ở tạm.

Nhìn cửa chính khóa, Tô Khả Phuong hơi nhíu mày.

Chẳng lẽ Hạng Tử Nhuận không về đây?

Tô Khả Phuong vừa mới ngẩng đầu nhìn tường sân cao hơn nửa người nàng, thì nghe được chỗ góc cửa vào ngõ nhỏ truyền đến giọng quan binh: "Mấy ngõ nhỏ này còn chưa lục soát, tìm kiếm cẩn thận cho ta!"

Tô Khả Phuong quýnh lên, động ý niệm, từ trong không gian bay ra mấy khối đá lớn dẹt dưới chân, xoay người trèo tường vào, hơi chuyển động ý niệm lần nữa, đem mấy khối đá lớn ngoài tường viện về không gian.

"Đầu lĩnh, ngõ nhỏ phía trước giống như có động tĩnh!"

Tô Khả Phuong cho dù cẩn thận, lúc trèo tường nhảy xuống đất vẫn phát ra tiếng, kinh động quan binh.

Tô Khả Phuong bị dọa tới một cử động nhỏ cũng không dám, nàng muốn tránh vào không gian, nhưng là vừa nghĩ tới Lý Tri nói thích khách bị thương, nàng liền bỏ ý nghĩ này, bởi nàng không xác định được Hạng Tử Nhuận ở trong viện hay không.

Nàng nhất định phải tìm Hạng Tử Nhuận!

Nghe được bên ngoài truyền đến âm thanh quan binh lục soát, chẳng mấy chốc sẽ lục soát đến đây, Tô Khả Phuong rón rén đi về phía sảnh phòng.

Nàng vừa đi vào sảnh phòng, liền thấy một bóng đen cao to.

Hạng Tử Nhuận?!

Tô Khả Phuong vui mừng, vừa muốn lên tiếng đã bị hắn che miệng, cả người bị hắn kéo tới sau cửa gỗ.

Cùng lúc đó, ngoài viện đột nhiên có ánh sáng của bó đuốc chiếu vào.

"Đầu lĩnh, mấy toà viện xung quanh đây hình như đều không có ai cư trú, có phải lục soát không?" Có quan binh ở ngoài viện hỏi.

"Lục soát!"

Tô Khả Phuong nắm chặt vạt áo Hạng Từ Nhuận, thần kinh căng cứng.

Đến lúc này, nàng không thể lừa mình dối người nữa, tên thích khách ám sát Diệp Mậu Dương chính là Hạng Từ Nhuận!

"Đừng sợ, đợi chút nữa nếu như bọn chúng xông vào, ta sẽ đánh lạc hướng dẫn bọn chúng đi xa, lúc đó nàng hãy ra ngoài." Phát hiện nàng căng thẳng, Hạng Từ Nhuận ghé vào tai nàng thì thầm.

Nếu nàng không ở đây, hẳn nắm chắc có thể không để những quan binh này phát hiện an toàn chạy thoát, nhưng có nàng, hẳn không dám mạo hiểm.

Miệng nàng bị cắn bịt kín không nói ra lời, chỉ đành lắc đầu, càng thêm túm thật chặt vạt áo hắn.

Thật ra nàng muốn nói với hắn mình có biện pháp né tránh những quan binh kia, không cần hắn đặt bản thân vào nguy hiểm.

"Rầm", cửa sân bị mở ra, cây đuốc trong tay quan binh chiếu sáng cả viện, nhờ ánh lửa, có thể người trong viện chuẩn bị vào sảnh phòng lục soát, Hạng Từ Nhuận quết mắt, đánh giá bên ngoài có khoảng mười hai mươi ba người.

Hạng Từ Nhuận buông nàng ra muốn dẫn quan binh ra ngoài, lại phát giác nàng nắm thật chặt vạt áo hắn, khiến hắn không cách nào di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Hán Từ Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Nhất định không đi?

"Lục soát!"

Nghe được tiếng quan binh cầm đầu ra lệnh, mắt Hạng Từ Nhuận run lên, muốn cưỡng ép kéo nàng ra liền nghe được ngoài viện truyền tới tiếng gọi: "Đầu lĩnh, thành nam phát hiện bóng dáng thích khách!"

Quan binh vừa xông vào dừng bước, quan binh cầm đầu hét lớn: "Đuổi theo!", một đám người vội rời khỏi sân chạy về hướng thành nam, mọi thứ khôi phục yên tĩnh.

Quan binh rời đi hồi lâu, Hạng Từ Nhuận thấy nàng còn không chịu buông mình ra, không khỏi than nhẹ: "Bọn họ đi rồi."

Vừa rồi thấy nàng lén lút lút lút treo tường vào viện, hẳn đã đoán được nàng nghe tin Diệp Mậu Dương gặp chuyện nên mới tới đây.

Bên ngoài khắp nơi đều là quan binh, nàng lại bất chấp nguy hiểm bị bắt chạy đến tìm hắn, muốn nói đầy lòng không xúc động chút nào thì là gạt người, nhưng nàng không biết, thật ra hắn càng hi vọng nàng không xảy ra chuyện hơn.

Đương nhiên Tô Khả Phuong nghe thấy tiếng những quan binh kia rời khỏi, nhưng vạn nhất bọn họ quay lại thì phải làm sao đây?

Chẳng lẽ để nàng trở mặt nhìn hắn vì nàng mà mạo hiểm dẫn quan binh đi?

Thấy nàng chẳng những không buông ra ngược lại càng nắm chặt vạt áo hắn hơn, Hạng Từ Nhuận cho rằng nàng bị hù dọa, cảm thấy lòng mềm nhũn, đưa tay ôm nàng vào lòng, ở bên tai nàng thì thầm nói: "Đừng sợ, không sao rồi."

Tô Khả Phuong không ngờ hắn sẽ hành động như vậy, cả người cứng đờ.

Vừa rồi lực chú ý của nàng đặt trên người đám quan binh kia, nên không phát giác, giờ hắn ôm nàng, mùi máu tươi vọt thẳng vào xoang mũi.

Nhớ tới lời Lý Trì, lòng nàng trầm xuống, nhỏ giọng hỏi: "Nghe nói huynh bị thương, nghiêm trọng không?"

Hạng Từ Nhuận không ngờ nàng biết hắn bị thương, dừng một chút, cười nói: "Không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da."

"Huynh gạt người, ta ngửi được mùi máu tươi!"

Lý Trì nói thư viện Từ Phong mời rất nhiều người võ nghệ cao cường hộ viện, một mình hắn có thể khiến Diệp Mậu Dương bị thương rồi trốn đi đã là vạn hạnh.

"Thật sự chỉ bị thương ngoài da, nhưng chảy chút máu, nên mới có mùi máu tanh." Nghe ra sự lo lắng trong giọng nói của nàng, khoe môi hần không tự chủ cong lên.

"Bị thương ở đâu?" Nàng lại hỏi.

"Trên lưng."

"Ta xem một chút."

Tô Khả Phương nói xong định đến cạnh bàn đốt đèn, cho dù khiến những quan binh kia quay lại, nàng cũng phải giúp hần xử lý vết thương trước đã.

Tay hần ôm nàng thật chặt, không cho nàng động.

"Muốn nhìn thì để trở về sẽ cho nàng nhìn đủ, hiện tại thật sự không tiện." Hần trêu tức nói.

"Đã là lúc nào rồi còn đùa cợt không nghiêm chỉnh?" Nàng nghiêm mặt, găm nhẹ: "Nếu không phải xem huynh vì ca ca ta mới bị thương, ta đã mặc kệ huynh rồi."

Vừa dứt lời, nàng nhạy cảm phát hiện bầu không khí giữa hai chột thay đổi.

Trầm mặc một lúc lâu, giọng hần nhàn nhạt không đoán được tâm tình gì vang lên trên đầu nàng: "Thật sự chỉ như vậy?"

Đáy lòng Tô Khả Phương run lên, theo bản năng muốn đẩy hần ra.

Ai ngờ bị hần xoay một vòng, dòn nàng vào góc tường.

Hơi thở ấm áp phun ra lên mặt nàng, Tô Khả Phương bối rối, vội nhắc nhở: "Hạng Từ Nhuận, phía ngoài quan binh còn đang lùng bắt huynh, chúng ta mau rời khỏi đây đi."

Biết nàng muốn trốn tránh, Hạng Từ Nhuận có chút thất bại, tay ôm hông nàng buông lỏng, nói: "Nàng đi trước đi."

Nói xong, xoay lưng về phía nàng.

Hần là nam nhân bình thường, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, tiếp tục như vậy hần không biết mình sẽ làm gì nữa, hần không muốn hù dọa nàng.

"Phải đi thì cùng đi!" Nàng tiến lên kéo ống tay áo hần.

"Ta còn có việc, nàng đi nhanh lên!"

"Nhưng huynh đang bị thương..."

Hần chột xoay người, lại bức nàng về góc tường, đôi mắt hần thâm thúy trong đêm tối phát sáng rạng rỡ: "Nàng nhất định không đi?"

Tô Khả Phương sững sờ, kể đó mình bạch ý tứ trong lời hần, vừa thẹn vừa giận.

"Hạng Từ Nhuận, huynh là tên khốn kiếp!"

Nàng tức giận đập hần một phát, lúc này rồi mà vẫn còn có tâm tư đùa giỡn nàng!

Thấy nàng nổi giận, hần phát ra tiếng cười trầm thấp, cuối cùng không nhịn được giữ gáy nàng, hạ xuống trán nàng một nụ hôn thật nhanh, sau đó buông nàng ra: "Không cần lo lắng, thương thế của ta thật sự không sao. Ta sẽ có cách tự ra khỏi thành, bây giờ nàng mau về Dương Gia đi."

Tô Khả Phương ngây người như phỗng đứng đờ ra đó, rất lâu không có phản ứng.

Thấy bộ dạng nàng giống như bị dọa sợ choáng váng, Hạng Từ Nhuận cảm thấy có chút khẩn trương, giả bộ không để ý thúc giục: "Nếu nàng không đi, chờ những quan binh kia trở lại sẽ thật sự không đi được nữa."

Vốn dĩ Tô Khả Phương vì bị hần bắt thành linh hồn mà ngớ người, nghe thấy lời này mới chậm rãi lấy lại tinh thần.

Nàng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hần, tuy rằng không thấy rõ thần sắc của hần, nhưng từ giọng điệu bình tĩnh không lay động có thể đoán ra, nụ hôn vừa rồi là do vô tình!

Đúng thế, hai người đứng gần sát như vậy, không cẩn thận đụng phải cũng là bình thường!

Nghĩ tới mình chỉ vì chút đụng chạm do bất cẩn mà luống cuống tay chân, nàng không khỏi vừa xấu hổ vừa giận, đưa tay hung hăng véo cánh tay hần, rồi xoay người vội xông ra ngoài.

Ra tới sân, đột nhiên nàng nhớ Lý Tri nói cửa thành đã đóng, liền dừng bước, quay đầu hỏi: "Nghe nói cửa thành đã đóng, sao huynh ra khỏi thành

được?"

"Bọn ta có biện pháp, không cần lo lắng, chính nàng phải tự cẩn thận nhé." Thần kinh căng thẳng của hắn giãn ra.

May mắn, không doạ nàng sợ.

Tô Khả Phuong nhìn hắn lần nữa, rồi xoay người rời đi.

Hắn nói bọn ta, vậy hắn sẽ có người tới tiếp ứng hắn, hắn nói có thể ra khỏi thành vậy chắc đã nắm chắc, nàng chỉ không yên tâm về vết thương trên người hắn.

Tô Khả Phuong chân trước rời đi, thì chân sau một bóng đen đã lách vào sân.

"Hạng sư huynh, huynh có thể tiết chế chút được không?" Thiếu niên đứng trước mặt Hạng Tử Nhuận bụng đầy oán khí: "Đệ bất chấp nguy hiểm tính mạng thay huynh đánh lạc hướng quan binh, huynh lại ở đây với tiểu tình nhân. Đáng ghét. Tình, nói phát liên phát. Huynh có thể phân biệt thời gian trường hãy phát tình được không?"

Hạng Tử Nhuận lạnh lùng nhìn hắn: "Một chút quan binh như vậy mà còn không cắt đuôi được, có lẽ ta phải cân nhắc xem có nên báo sư phụ phái người đón đệ về đào tạo lại, không."

Thiếu niên ghen, sau đó hừ lạnh: "Huynh đừng đắc trí, có bản lĩnh thì dẫn tên mặt trắng nhỏ kia trở về đi? Huynh nói xem nếu như sư phụ biết đệ từ ông ta đắc ý nhất, vậy mà có loại ham mê này, không biết có thể bị chọc tức đến mức khí huyết công tâm không?"

Đừng tưởng rằng hắn không nhìn ra, rõ ràng muội tao (tính cách ngoài lạnh trong nóng) gia hoả này đơn phương mong muốn, yêu thích người ta.

Hạng Tử Nhuận xem thường hừ lạnh: "Nếu đệ đã không ngại làm người nhiều chuyện, thì ta càng chẳng sao."

Tuy rằng sớm muộn gì sư phụ cũng sẽ biết sự tồn tại của nàng, nhưng là hắn không hi vọng sư phụ nhúng tay vào phương diện chuyện tình cảm của mình.

Thiếu niên tức hựt hơi: "Huynh nói ai là người nhiều chuyện?"

Hạng Tử Nhuận lạnh lẽo nhìn hắn, ý tứ không cần nói cũng biết.

Thiếu niên hít vào một hơi thật sâu, vị sư huynh này của hắn chính là kẻ có bản lĩnh tức chết người không đền mạng, hắn không thêm chấp nhặt với huynh ấy.

"Đệ chuẩn bị xong chưa?" Hạng Tử Nhuận hỏi.

"Chưa chuẩn bị xong, huynh đợi bị bắt đi!" Thiếu niên tức giận nói.

"Đệ sẽ không nhìn ta bị bắt!"

Hạng Tử Nhuận nhàn nhạt trần thuật, thiếu niên bị đàn áp không làm gì được tức muốn ngã ngửa.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Bắt thích khách

"Khiếp trước chắc chắn đệ đã đào mộ tổ tiên nhà huynh!" Thiếu niên nghiêng răng nghiêng lợi nói với bóng dáng đã rời khỏi viện.

Lại nói Tô Khả Phuong trở về "Khách mần lâu", nhìn thấy Tô Khả Bân cũng ở đây, không khỏi sùng sốt.

"Phuong Nhi, sao đệ lại chạy ra ngoài một mình thế?" Tô Khả Bân thấy muội muội bình an trở về, lúc này mới an tâm.

"Nhị thiếu gia, là ngài đưa ca ca ta đến đây sao?" Tô Khả Phuong nhìn Lý Tri.

"Tô công tử, là Kính Tân lo lắng cho an nguy của công tử nên năn nỉ nhị thiếu gia đến thư viện Từ Phong tìm công tử, ca ca công tử biết công tử một mình chạy ra ngoài không yên lòng, nên đi theo tới đây." Dương Thành giải thích.

Tô Khả Phuong xin lỗi mọi người, sau đó hỏi Tô Khả Bân: "Ca, thương thế của Diệp viện trưởng sao rồi?"

"Diệp viện trưởng bị trọng thương, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, đại phu nói phải tĩnh dưỡng nửa năm đến một năm." Nói đến Diệp Mậu

Dương, sắc mặt Tô Khả Bản thoáng biến đổi.

"Không biết rốt cuộc Diệp viện trưởng đắc tội với ai, vậy mà có người muốn lấy mạng của ông ấy?" Lý Trì cau mày nói.

Mấy người Triệu Kính Tân cũng thẩn thớt, một tiên sinh dạy học có thể đắc tội ai chứ?

"Nhị thiếu gia, việc này quan phủ đã ra mặt, sẽ sớm cho Diệp viện trưởng câu trả lời thỏa đáng thôi." Dương Thành biết trước nay Lý Trì vô cùng tôn sùng Diệp Mậu Dương, lo lắng hấn xúc động vì Diệp Mậu Dương ra mặt, vội lên tiếng nhắc nhở.

"Cháu biết, chỉ là cháu lo lắng Diệp viện trưởng xảy ra chuyện, những học sinh ở thư viện sẽ chịu ảnh hưởng." Lý Trì thở dài nói.

"Lúc trước khi ta xuống núi có nghe phu tử nói thư viện của chúng ta cần nghỉ khóa nửa tháng, về phần nửa tháng sau sẽ an bài thế nào thì không được rõ lắm." Tô Khả Bản nói.

"Ca, vậy đêm nay ca không phải về thư viện rồi, chờ cửa thành vừa mở, chúng ta liền về nhà." Tô Khả Phương cao hứng nói, nghỉ khóa nửa tháng, chính là cơ hội để ca ca dễ dàng cách xa Diệp Mậu Dương.

"Được." Tạm thời Tô Khả Bản cũng muốn rời xa nơi thị phi kia.

Mọi người đang nói chuyện, thì thấy tùy tùng của Lý Trì từ bên ngoài đi vào, hướng Lý Trì hồi báo: "Nhị thiếu gia, nghe nói đã bắt được thích khách!"

"Thật sự?" Lý Trì mạnh mẽ đứng dậy, nói: "Bắt được là tốt! Bắt được là tốt!"

Lòng Tô Khả Phương xiết chặt: "Thích khách bắt được là ai?"

Vừa nãy Hạng Tử Nhuận lạnh nhạt nói phải ra khỏi thành, giờ bắt được thích khách chắc hẳn không phải là hẳn đúng không?

"Chuyện này thì không rõ lắm, nghe bên trên truyền xuống nói, muốn áp giải người lên trên." Tùy tùng nói.

Mặt Lý Trì thả lỏng: "Như vậy cũng tốt, phía trên đã coi trọng sự việc này như vậy, nhất định sẽ nghiêm trị thích khách."

Nghe vậy, sắc mặt Tô Khả Phương trắng bệch.

Vừa rồi Hạng Tử Nhuận nói bọn họ sẽ ra khỏi thành, thích khách quan phủ được là hẳn sao?

Tô Khả Bản thấy muội muội tâm thần không yên, không khỏi nghĩ tới chuyện lần trước muội muội nhắc nhở mình phải cẩn thận Diệp Mậu Dương, lòng trầm xuống, trên mặt bất động thanh sắc nói với Lý Trì: "Ly nhị thiếu gia, thích khách đã bị bắt rồi, quan binh phía ngoài chắc cũng phải rút lui, ta nghĩ đêm nay chúng ta sẽ rời khỏi thành."

Lý Trì suy nghĩ, nói: "Hiện tại trong thành hỗn loạn, mọi người về ngay cũng tốt, tránh cho người nhà lo lắng."

Lý Trì nói xong liền phái người dùng xe ngựa đưa bọn ra khỏi thành.

Tô Khả Phương định nhờ người đến chỗ quan phủ hỏi thăm chuyện thích khách, nhưng nghĩ lại, nếu thích khách quan phủ bắt không phải Hạng Tử Nhuận mà là một người hoàn toàn khác, ngược lại sẽ khiến người hoài nghi, liền đánh tan ý nghĩ này.

Bởi vì Hạng Tử Nhuận, Tô Khả Phương không còn tâm tư quản chuyện tiệm đồ chơi nữa, trước khi ra khỏi thành liền đem mọi chuyện giao lại cho Triệu Kính Tân xử lý.

Đường xá buổi tối không dễ đi, xe ngựa Lý Gia đi thẳng đến sáng ngày hôm sau mới tới trấn Đường Huyền.

Húc Đông xuống xe ở trấn Đường Huyền, xe ngựa tiếp tục chạy tới thôn Phong Quả.

Húc Đông vừa xuống xe, Tô Khả Bản liền nhỏ giọng hỏi: "Phương Nhi, muội thành thật nói với ca, có phải muội biết tên thích khách kia hay không?"

Tô Khả Phương hơi mím môi, nửa ngày mới gật đầu: "Vâng, muội biết!"

Tô Khả Phương biết ca ca tâm tư cẩn mật, coi như mình muốn giấu diếm cũng không gạt được ca ca, dứt khoát thừa nhận.

Nhưng, nàng sẽ không nói cho ca ca bất luận chuyện gì liên quan tới Hạng Tử Nhuận, như vậy đối với mọi người đều tốt.

"Ca cũng đoán thế." Tô Khả Bản than nhẹ, buồn bực nói: "Thay ca cảm ơn hẳn!"

Tô Khả Phương ngạc nhiên ngẩng đầu.

Tô Khả Bản hơi mím môi, một lúc sau thần sắc ảm đạm nói: "Ca bị Diệp viện trưởng lợi dụng."

"Ca —— "

Tô Khả Phương ngẩn người, nhất thời không biết nói gì.

Nàng không biết Diệp Mậu Dương là ôm tâm tư thế nào khi lợi dụng ca ca, nhưng nàng biết ca ca luôn coi Diệp Mậu Dương là ân sư, bị chính người mình tôn kính ngưỡng mộ lợi dụng rốt cuộc có tâm tình thế nào nàng không thể hiểu hết, nên không thể nào an ủi ca ca.

"Ông ta giới thiệu công việc cho ca, thì ra vì để ca giúp ông ta truyền tin tức." Tô Khả Bản im lặng hồi lâu, rồi mới mất mát thất vọng nói.

Diệp Mậu Dương là ân sư của hắn, hắn kính ông ta như cha, nếu như ông ta có thể nói thẳng với mình, hắn nhất định sẽ tâm cam tình nguyện giúp ông ta, nhưng ông ta cố tình lừa gạt hắn, điều này mới khiến Tô Khả Bản khổ sở.

"Ca, Diệp Mậu Dương rốt cuộc là ai?" Tô Khả Phương nhin không được mở miệng hỏi.

Tô Khả Bản lắc đầu: "Ca không tra, cũng không thể tra, ca không muốn để ông ta phát hiện ra ca đã biết hết tất cả."

"Thế cũng tốt, dù sao Diệp Mậu Dương cũng phải nghỉ dưỡng sức nửa năm một năm, ca tạm thời không cần đối mặt với ông ta, trước hết ổn định lại tâm thần chuẩn bị sang năm thi đồng sinh." Tô Khả Phương trầm ngâm nói.

"Chỉ có thể như vậy." Tô Khả Bản thở dài.

Nhìn ra ca ca còn nhớ tình thầy trò, Tô Khả Phương không lập tức khuyên bảo gì, tính toán đợi ca ca tiếp nhận sự việc này, sau đó sẽ lại nói chuyện với ca ca thật tốt.

Tô Khả Phương không để xe ngựa của Lý Gia chạy vào thôn, mà cách thôn Phong Quả một đoạn thì xuống xe.

Về thôn Phong Quả, Tô Khả Phương không trở lại Phó Gia mà trực tiếp chạy thẳng lên thạch động.

Nếu Hạng Tử Nhuận bình an ra khỏi thành, nhất định sẽ về đây.

Trong sơn động, thiếu niên đang bôi thuốc lên vết thương sau lưng cho Hạng Tử Nhuận, miệng lại nói móc: "Nhà đệ nhiều đại viện rộng rãi tùy huynh chọn huynh lại không cần, nhất định phải trốn ở địa phương quỷ quái chim không thềm ị này, thật không hiểu huynh nghĩ thế nào?"

"Nói đủ chưa?" Hạng Tử Nhuận không nhin được nói, cái tên này từ lúc tiến vào thạch động bắt đầu lái nhái, sắp hai khắc đồng hồ rồi mà miệng vẫn không ngừng, là thánh nhân cũng muốn nổi giận.

"Chưa đấy!" Thiếu niên thờ phỉ phò nói: "Vì giúp huynh ra khỏi thành, đệ phải bỏ mạng tâm phúc của mình, niệm tình đệ cứu huynh, đệ nói nhiều vài câu thì làm sao?"

"Bớt nhiều lời, mang tiền đến chưa?"

Hạng Tử Nhuận không đem lời hắn để trong lòng, ai chứ Hạng Tử Nhuận còn không hiểu cái tên này sao, chỉ sợ tối qua bọn họ còn chưa ra khỏi thành, tâm phúc giả dạng làm thích khách kia rất có khả năng đã bị hắn đánh tráo.

"Đây là thái độ vay tiền của huynh sao?" Thiếu niên bùng nổ, đưa tay dùng sức ấn lên vết thương sau lưng Hạng Tử Nhuận, vết thương bôi thuốc vừa cầm máu lập tức vỡ ra.

Hạng Tử Nhuận lông mày cũng không nhú, vành mặt hất hàm sai khiến: "Có hay không có?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Nhặt được mặt dây chuyền

"Có!" Thiếu niên cắn răng từ trong ngực móc ra ngân phiếu 200 lượng đập vào mặt Hạng Tử Nhuận, tức giận nói: "Đệ nói sai rồi, kiếp trước đệ không những đào mộ tổ tiên nhà huynh, mà còn ngủ với nương tử huynh."

Hai ngón tay Hạng Tử Nhuận duỗi ra, vững vàng kẹp lấy tờ ngân phiếu, cùng lúc đó, một cái ám khí không hề báo trước từ ống tay áo bay ra vọt về hướng thiếu niên.

"Hạng Tử Nhuận, đừng tưởng rằng huynh là sư huynh thì đệ phải nhường huynh." Thiếu niên chặt vật đón được ám khí, vô cùng thất bại găm lên.

"Không cần đệ nhường, đánh thắng được ta thì cứ việc phóng ngựa lại đây!" Hạng Tử Nhuận khinh miệt liếc nhìn hắn.

Thiếu niên bị tức không có chỗ xả giận đầy ức chế, bỗng dưng, hần biến sắc, trầm giọng nói: "Có người!"

Hạng Tử Nhuận sớm nhận ra tiếng bước chân dồn dập quen thuộc, khoe môi khê cong lên, nói: "Phía sau động có đường xuống núi!"

Thiếu niên đang muốn phát tác, đột nhiên liếc về đôi môi như ẩn như hiện ý cười, đôi mắt cười đào hoa nhanh chóng xoay chuyển: "Cmm sư huynh, thái độ huynh như vậy, chẳng lẽ người tới là tiểu tình nhân của của huynh sao?"

"Đệ có thể lăn!" Nghe được tiếng bước chân Tô Khả Phương đã ở cửa hang, Hạng Tử Nhuận bèn nhón quết liếc thiếu niên.

"Đi, được, đệ biến, đệ cút ngay!" Thiếu niên bị bức bách trước dâm uy, phần nộ nói: "Đệ đã nhìn thấu huynh rồi, đồ muộn tao, đồ thấy sắc vong on, bội tình bạc nghĩa."

Tô Khả Phương xông vào thạch động, Hạng Tử Nhuận đã mặc quần áo tử tế, buộc xong thắt lưng.

"Sao nàng trở lại sớm vậy?" Hần cười đi tới chỗ nàng.

Thấy thần sắc hần như thường đứng trước mặt mình, lúc này tâm tình căng thẳng lo lắng cả một đêm của Tô Khả Phương mới giãn ra: "Ta nghe nói quan phủ đã bắt được thích khách."

"Nàng cho rằng ta bị bắt?" Mắt ung cụp xuống, buồn cười nhìn nàng vội vàng tới, nam trang trên người nàng còn chưa kịp thay.

Phải lo lắng cho hần tới mức nào, mới có thể vừa trở về liền chạy lên núi?

"Ta cũng đoán huynh không bị bắt, chẳng qua tới đây xác nhận một chút." Nàng thành thật nói.

Lúc vừa nghe tin thích khách bị bắt, nàng giật nảy mình, nhưng sau khi tỉ mỉ nghĩ lại, hần có thể dưới tình huống khiến Diệp Mậu Dương bị thương rồi trốn khỏi thư viện, võ công chắc chắn không kém, lại có người tiếp ứng sao có thể dễ dàng bị bắt chứ."

"Có lòng tin đối với ta như vậy?" Nghe lời này, Hạng Tử Nhuận có chút bất ngờ, cũng có chút vui sướng.

Tô Khả Phương lờm hần: "Ta tin mắt nhìn người của mình."

"Ý tứ giống nhau còn gì?" Hần nở nụ cười trầm thấp."

Tô Khả Phương không nóng không lạnh mỉm cười.

Nhìn vành mắt nàng bầm đen, Hạng Tử Nhuận thu hồi nụ cười, nhẹ giọng nói: "Tối hôm qua không ngủ, thạch động này mát mẻ, có muốn ngủ bù không?"

Thời tiết nóng bức, để nàng trở về chắc chắn cũng bị hun nóng đến không ngủ được.

"Phốc ~ "

Lối đi phía sau thạch động truyền tới tiếng bật cười.

Tô Khả Phương giật nảy mình: "Ai ở đó?"

"Chắc là A Ngốc, nàng đừng ra, ta đi xem thử một chút!" Hạng Tử Nhuận mặt không đổi sắc nói, sau đó đi ra sau động.

Rất nhanh, bên ngoài truyền đến tiếng kêu rên, ngay sau đó giống như có thứ gì ngã xuống núi, Tô Khả Phương nghe được mà hải hùng khiếp vía.

Một lát sau, Hạng Tử Nhuận trở về động, vân đạm phong khinh nói: "Không có việc gì, là một con chuột bị nghe lén góc tường!"

"Hả?" Tô Khả Phương nghi ngờ nhìn cửa động, sao ở triều đại này chuột có thể tiến hóa nhanh như vậy, có thể nghe lén góc tường rồi?

Tô Khả Phương thu tầm mắt, thấy Hạng Tử Nhuận đang sửa sang chăn đệm, hôm nay hần mặc một bộ quần áo vải thô màu xanh đậm, giờ phút này lưng áo đã bị mồ hôi thấm ướt một mảng.

Đột nhiên, Tô Khả Phương biến sắc, tiến lên kéo lưng áo Hạng Tử Nhuận lên.

Trên lưng là một vết thương dài, máu đang thấm ra ngoài, Tô Khả Phương hít vào ngum khí lạnh.

Là máu, không phải mồ hôi!

Bởi vì quần áo trên người hần màu đậm, nên mới đầu nàng cho rằng vết máu trên quần áo là mồ hôi.

"Không phải huynh nói chỉ bị thương ngoài da thôi sao?" Nàng cau mày nói.

Vết thương sâu như vậy, còn đang chảy nhiều máu như vậy, còn nói chỉ bị thương ngoài da!

Hạng Tử Nhuận biết nàng tới gần, nhưng không ngờ nàng đột nhiên vén áo hắn, nghe được lời nàng, hắn thò tay kéo áo lại, nói: "Là bị thương ngoài da, đã bôi thuốc rồi, rất nhanh máu sẽ ngừng."

Chức thương thế này đối với những người như bọn họ không là gì, có lẽ do lúc này bị sự cố cố ý ấn vào nên vết thương vỡ ra chảy máu, thoát nhìn dữ tợn một chút.

Tô Khả Phụng quan sát sắc mặt của hắn một lúc, thấy thần sắc hắn không có dị thường, lúc này mới tin: "Không có việc gì là tốt, bị thương thì nghỉ ngơi nhiều vào, ngày mai ta lại đưa cơm cho huynh."

Nói xong, liền đi về phía cửa hang.

Hạng Tử Nhuận muốn mở miệng giữ nàng lại, đột nhiên ánh mắt run lên, cho đến khi nhìn nàng đi ra khỏi cửa động, mới âm lãnh quát: "Đi ra!"

"Sư huynh, đệ chỉ về nhắc nhở huynh, đừng quên chính sự!" Thân ảnh sừng mặt sừng mũi đi ra từ chỗ góc vách động hẻo lánh, không vị thiếu niên vừa rồi thì còn ai vào đây nữa?

Hạng Tử Nhuận lãnh mầu quét qua, mang theo quang mang bức người.

Thiếu niên nhìn quanh động, chép miệng: "Tiểu tình nhân bé nhỏ của huynh không lưu lại sao? Trách không được huynh bày ra bộ dạng dục cầu bất mãn như vậy."

Nói xong, thiếu niên cười trên nỗi đau của người khác, trước khi Hạng Tử Nhuận phi ám khí từ tay áo ra phi thân chạy khỏi động.

Tô Khả Phụng trở về Phó Gia, tắm rửa sạch sẽ một phen, sau đó cầm khăn đứng dưới ánh mặt trời lau tóc.

Biết Tô Khả Phụng chưa ăn sáng, Diêu Thị bưng bát cháo khoai lang hơi ấm ấm, vừa ăn từ phòng bếp đi ra, đang muốn bưng đến sảnh phòng cho nàng, thì ngây dại nhìn mặt dây chuyền trượt ra từ cổ áo Tô Khả Phụng.

"Nương, nương sao thế?" Tô Khả Phụng ngẩng đầu thấy bà bà không nhúc nhích đứng đó, còn tưởng rằng bà khó chịu chỗ nào, bước lên phía trước nhận bát cháo khoai lang trong tay bà.

Diêu Thị dè dặt tâm đang mãnh liệt bành trướng, giả bộ lơ đãng hỏi: "Phụng Nhi, mặt dây chuyền này lạ thế, trước kia sao nương không thấy con đeo?"

Tô Khả Phụng cúi đầu nhìn, vừa đem mặt dây chuyền nhét vào áo, vừa giả bộ lơ đãng cười nói: "Cái này ạ, là trước đây con nhặt được."

"Nhặt ở đâu hả con?" Giọng Diêu Thị có chút gấp gáp, sau lại che dấu thần sắc, giải thích nói: "Nương cảm thấy mặt dây chuyền này không phải đồ bình thường, có phải do người khác đánh rơi không? Ngộ nhờ người ta đến tìm mình có trăm cái miệng cũng không giải thích rõ được."

"Nương, mặt dây chuyền này con nhặt ở trên núi, nếu người ta đến tìm con trả lại là được thôi mà." Tô Khả Phụng không ngờ bà bà lo lắng, thuận miệng trấn an.

Tô Khả Phụng nói xong bưng cháo khoai lang cháo vào sảnh phòng bắt đầu ăn sáng, nàng đói bụng lắm rồi, nên không phát hiện ra bà bà đứng trong sân nghe được lời nàng vui mừng thiếu chút nữa bật khóc."

Từ ruộng về, Phó Thần Tường đi đến cửa nhà, vừa vận thấy cảnh này, ném cuốc vào góc tường, kích động: "Nương, mặt dây chuyền kia không phải ca..."

"Tường Nhi!" Diêu Thị căng thẳng cầm chặt tay hắn, đánh gãy lời hắn, mắt cảnh giác nhìn bốn phía, muốn nhờ giọng lại nhin không được mức nở nói: "Biết thẳng bé bình an là được rồi!"

Phó Thần Tường mang theo tâm tình bị đè nén, gật đầu: "Nương, con hiểu!"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Hắn muốn rời đi?

Lúc này, Phó Nhậm Phi cũng từ ruộng trở về.

Diêu Thị vội vàng lau khóe mắt, nói: "Vẫn chưa tới buổi trưa, sao nay các con về sớm thế?"

"Bọn con dọn xong cỏ ngoài ruộng rồi, nên định lên núi chặt ít củi lửa." Phó Thần Tường vừa nói vừa gọi Phó Nhậm Phi: "Phi Nhi, lấy dao bổ củi đi, chúng ta lên núi."

Phó Nhậm Phi phát hiện nương hình như có điểm lạ, nhưng lại không thể nói được lạ ở chỗ nào, nên không nghĩ nhiều, chỉ nhìn bà một cái liền mang theo dao bổ củi theo sau Phó Thần Tường lên núi.

Giữa trưa, Tô Khả Phương đang ngủ bù trong không gian thì nghe bà bà gọi cửa, nàng vội từ không gian đi ra mở cửa: "Nương, xảy ra chuyện gì ạ?"

"Phương Nhi, nghe nói Hạo Nhi lại sinh bệnh, ca tẩu con vừa đưa thằng bé lên trần, con mau đi xem thử xem thể nào đi." Vừa rồi Diêu Thị ra bờ sông rửa rau vô tình nghe được việc này, vội vàng trở về nói cho Tô Khả Phương.

Nghe vậy, Tô Khả Phương biến sắc: "Sao ca tẩu không qua đây nói với con một tiếng chứ?"

"Chắc là đi vội quá." Tình huống cụ thể Diêu Thị không rõ lắm, nhưng nghĩ đến thân thể suy nhược của Hạo Nhi, Diêu Thị cũng cuống cuống theo.

"Nương, con lên trần xem sao." Tô Khả Phương vừa nói vừa chạy ra ngoài.

Lúc Tô Khả Phương chạy tới y quán duy nhất trên trần trời đã gần chạng vạng tối, nàng quen đường dễ dàng tiến vào gian phòng bệnh trong y quán, thấy ca ca đang chăm sóc Hạo Nhi nằm ngủ trên giường nhỏ, vội hỏi: "Ca, Hạo Nhi sao rồi?"

"Lại sốt cao, tẩu tử muối đang ở hậu đường nấu thuốc." Chiếc áo xám nhạt Tô Khả Bản mặc ướt nhẹp mồ hôi, miệng khô nứt.

"Sao đang êm đẹp lại sốt cao?" Tô Khả Phương nhíu mày đi tới.

"Nương nói buổi sáng trời quá nóng nên cho Hạo Nhi rửa mặt nước lạnh, ai ngờ com trưa còn chưa nấu xong Hạo Nhi đã phát sốt, Trình đại phu đi vắng, chúng ta đành phải đưa thằng bé lên trần." Tô Khả Bản cau mày, ánh mắt không dời mắt con trai.

Trong khoảng thời gian này mỗi lần về thăm nhà thấy thân thể nhi tử ngày càng tốt hơn, hắn gần như cho rằng thằng bé sắp loại trừ bệnh căn rồi, ai ngờ rửa mặt nước lạnh một lần liền khiến hi vọng của hắn tan vỡ.

"Ca, đừng quá lo lắng, Hạo Nhi sẽ không sao đâu." Mặt Tô Khả Phương tái nhợt vô lực trấn an.

Rất nhanh, Giả Thị đã nấu xong thuốc bụng tới, Tô Khả Phương vội đỡ Hạo Nhi dậy, gọi thằng bé tỉnh lại, muốn Giả Thị múc từng thìa cho thằng bé, ai ngờ Hạo Nhi nhìn thấy thuốc tự giác nhận lấy, một hơi uống hết.

Tô Khả Phương nhìn mà xót xa không thôi, ra khỏi y quán, mua cho Hạo Nhi một bao mút hoa quả và hai cái bánh bao.

"Hạo Nhi, ăn mút hoa quả trước cho miệng khỏi đắng, sau đó ăn bánh bao nhé." Bụng rỗng uống thuốc sẽ đau dạ dày, Tô Khả Phương thật sự lo lắng Hạo Nhi nhiều năm tháng dài uống thuốc, sẽ hỏng dạ dày.

"Cô cô, thuốc này không đắng." Hạo Nhi mỉm cười, khuôn mặt nhỏ bởi vì phát sốt mà mang theo ửng hồng không giống bình thường.

"Hạo Nhi ngoan!"

Tô Khả Phương nặn ra khuôn mặt cười, nhìn Hạo Nhi ăn xong một cái bánh bao, mới ra khỏi y quán lần nữa, mua mấy cái bánh nướng và ít trà cho ca tẩu.

Bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ, Hạo Nhi uống thuốc sau đó đổ mồ hôi khắp người, lui sốt rất nhanh.

Mất thấy trời sắp tối, hỏi qua đại phu y quán chuyện thuốc thang, Tô Khả Phương gọi một chiếc xe bò đưa Hạo Nhi về nhà.

Nghĩ tới Hạo Nhi bị bệnh, tối Tô Khả Phương ngủ không ngon, nhưng vừa rạng sáng ngày thứ hai vẫn cố gắng dậy sớm nấu một nồi cháo gà táo đỏ lớn.

Tô Khả Phương mang một bát lớn cháo gà táo đỏ cho Hạo Nhi, lại dùng một cái nồi khác lấy nửa chỗ cháo còn lại mang lên thạch động.

"Vết thương của huynh sao rồi?" Tô Khả Phương một bên múc cháo, một bên hỏi Hạng Tử Nhuận.

"Tốt hơn nhiều rồi." Hắn nhìn nàng chăm chăm, đánh giá một hồi, nhíu mày hỏi: "Sao sắc mặt nàng xấu thế?"

Tô Khả Phương nhướn mày liếc: "Vậy sao?"

"Nàng múc chậu nước soi xem mặt mình tiêu tụy ra sao." Hắn nhíu chặt mày kiểm, hỏi: "Có phải trong nhà xảy ra chuyện gì không?"

"Không có." Tô Khả Phương đưa cháo trong tay cho hắn, không ôm hi vọng quá lớn hỏi: "Tử Nhuận, huynh biết nơi nào có đại phu y thuật giỏi không?"

Thật ra Tô Khả Phương chỉ thuận miệng hỏi một chút, bây giờ hắn là thích khách quan phủ lòng bất, cho dù hắn thật sự biết đại phu y thuật cao minh, dựa vào tình cảnh trước mắt cũng không có khả năng giúp nàng mời đại phu đến, chỉ là nghĩ tới cơ thể của Hạo Nhi, nàng nhìn không được liền hỏi ra lời.

Chính Tô Khả Phương cũng không phát hiện ra, mình đã bắt đầu ý lại hân.

"Trong nhà có ai bị bệnh sao?" Hạng Tử Nhuận nhìn nàng, giọng nói mang theo lo lắng nhỏ không thể thấy.

"Là nhi tử của ca ca, sau khi rơi xuống nước lưu lại bệnh căn, đại phu nói không thể bình an lớn lên." Đáy mắt Tô Khả Phương thoáng loé tia âm đạm rồi biến mất, sau đó lại kiên định nói: "Nhưng gần đây cơ thể thằng bé đã khá hơn nhiều, ta cảm thấy nếu như có thể tìm được đại phu y thuật cao minh, cơ thể thằng bé hẳn có thể dưỡng tốt!"

"Nghiêm trọng vậy sao?" Hạng Tử Nhuận sùng sốt.

Triều đại này thiết bị y học lạc hậu, dù đại hộ hay nông gia, đứa nhỏ chết yếu ở đâu cũng có, gặp phải chuyện như vậy nhiều khi chỉ có thể thuận theo ý trời.

Hạng Tử Nhuận cân nhắc: "Nàng đừng quá lo lắng, để ta nhờ người tìm thử xem có đại phu nào am hiểu phương diện này không."

Tô Khả Phương không yên lòng gật đầu.

Hạng Tử Nhuận ăn cháo xong, để bát vào trong giỏ xách, nhân lúc nàng không chú ý, đem ngân phiếu 200 lượng nhét vào đáy giỏ.

Nhìn khuôn mặt nhỏ tiều tụy, Hạng Tử Nhuận nhịn không được mở miệng khuyên nhủ: "Trong nhà không thiếu ăn thiếu mặc, sau này nàng đừng liều mạng vậy nữa."

Tô Khả Phương ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn hân: "Ta không cảm thấy vậy."

Nàng toàn làm những chuyện mình yêu thích, nên thật sự không thấy mệt chút nào.

"Đã gầy đi trông thấy rồi, còn nói không mệt?" Giọng hân bất mãn đưa tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Tô Khả Phương đẩy tay hân ra, lờ mờ: "Nói bậy!"

Nàng thấy người mình dạo này đã nhiều thêm mấy cân thịt rồi.

Hạng Tử Nhuận nhìn nàng chăm chăm, không nói gì, đôi mắt vốn thâm thúy mang theo vài phần sắc bén giờ phút này không gọn sóng, lại như ẩn chứa vô số tình cảm không thể nói ra thành lời.

"Phương Nhi!"

Đột nhiên hân gọi tên của nàng, giọng nói mang chút nặng nề.

Tô Khả Phương đột nhiên ngẩng đầu, không hiểu sao lại hơi hoảng hốt.

"Hả?" Ánh mắt nàng né tránh, không cách nào nhìn thẳng đôi mắt khiến người khác muốn hăm sâu vào của hân.

"Ta phải đi!" Hân nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

"Đi?" Tô Khả Phương giật mình.

Hân muốn rời đi?

Đúng thế, thiên hạ này không có bữa tiệc nào không tàn, không phải nàng sớm dự liệu sẽ có một ngày như vậy sao?

Nhưng chính tai nghe được hân muốn rời khỏi, tại sao lòng nàng lại cảm thấy vắng vẻ đến thế?

Qua nửa ngày, nàng quay đầu nhìn xung quanh thạch động một vòng, giả bộ nhẹ nhàng cười nói: "Thạch động này dùng để nghỉ mát còn tạm được, chứ đề cư trú lâu dài chắc chắn không thích hợp."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Sau này còn gặp lại

Nửa ngày, không thấy hân nói tiếp, Tô Khả Phương cười tự giễu.

Hắn thân phận không rõ, không có chỗ ở cố định, mà nàng là phụ nữ có chồng, bọn họ là hai đường thẳng song song vĩnh viễn không cách giao nhau, rốt cuộc nàng đang chờ đợi gì?

Nhớ đến điều này, nàng nhắc giọng đứng lên, nghiêm túc nói với hắn: "Hạng Từ Nhuận, cảm ơn huynh mấy ngày qua đã chiếu cố và trợ giúp ta, hi vọng về sau có thể có cơ hội báo đáp ân tình của huynh, sau này còn gặp lại!"

Nói xong, liền muốn xoay người rời đi.

Hạng Từ Nhuận không ngờ nàng chỉ vút xuống một câu nói lạnh nhạt xa cách, rồi muốn bỏ đi, đưa tay bắt lấy cổ tay nàng, kéo nàng ôm vào ngực, lồng ngực hơi hạ xuống: "Chưa từng gặp qua nữ nhân nào vô tình đến vậy."

"Hạng Từ Nhuận, xin thứ cho ta không cách nào nghe hiểu lời này của huynh!" Tô Khả Phuong khó hiểu nhìn hắn, muốn tránh thoát khỏi vòng tay hắn.

Rõ ràng hắn là người muốn rời đi, đã thế còn lên án nàng vô tình.

Có chuyện nào buồn cười hơn chứ?

"Thật sự nghe không hiểu hay nàng không muốn hiểu?" Hắn đe dọa nhìn nàng, môi cười lạnh: "Chỉ vài chữ 'Sau này còn gặp lại' liền muốn phân rõ giới hạn giữa chúng ta, có phải nàng quá ngây thơ rồi không?"

Sau khi nghe vậy, đáy lòng Tô Khả Phuong bốc lên lửa giận: "Nếu không huynh muốn ta làm thế nào?"

"Đứng, huynh cứu ta khỏi móng vuốt gấu, đưa dê núi, gà rừng giúp ta giải quyết ám no của cả nhà. Ở ngoài trấn, huynh hạ được Vương Thị và Đại Thạch thay ta trả thù. Ở thực tứ, vì giúp ta há giận huynh khiến Đàm Xuân Sinh khó xử. Vì cứu ca ca ta, huynh mạo hiểm xông vào thư viện ám sát Diệp Mậu Dương. Tất cả ta đều ghi tạc trong lòng, nhưng ta chẳng qua chỉ là một thôn phụ, năng lực có hạn, nếu huynh cảm thấy lời cảm kích ta thật sự không có thành ý, vậy huynh cứ lấy mạng ta luôn đi cũng được."

Ngay từ đầu nàng đã không muốn có quá nhiều liên quan với hắn, nhưng trên đời thật sự có những chuyện không phải nàng cứ muốn không chế là có thể không chế được.

Nàng thừa nhận, khi biết hắn vì cứu ca ca mà xông vào thư viện hành thích Diệp Mậu Dương, lòng nàng vô cùng rối loạn.

Nhưng có thể làm sao đây?

Nàng hoàn toàn không biết gì về hắn, biết hắn không thể cho nàng một cuộc sống an ổn, nàng chỉ là một nữ nhân bình thường, cho dù nàng chưa thành thân, cũng không có khả năng vì chút động tâm mà bỏ mặc tất cả.

"Ta muốn mạng của nàng làm gì?" Vốn dĩ Hạng Từ Nhuận còn chút cảm tức nhưng nghe nàng ủy khuất, tất cả tức giận đều bị chặn đứng, không khỏi cảm thấy nhụt chí.

Nhà đầu này biết rất rõ hắn làm tất cả đều vì nàng, thế nhưng nàng không cảm động chút nào.

Theo lý thuyết, nàng tự chủ tốt, không dễ bị thứ bên ngoài hấp dẫn nên vui mừng mới phải, nhưng giờ khắc này hắn chỉ cảm thấy vô cùng thất bại.

Hắn do dự rất lâu mới nói với nàng mình muốn rời đi, thật ra hắn chỉ rời đi một thời gian, hắn làm như vậy chẳng qua vì muốn thăm dò nàng, không ngờ nàng xoay chuyển so với hắn nghĩ còn dứt khoát hơn.

"Mạng huynh không cần, vậy ta cũng không còn biện pháp khác." Tô Khả Phuong cố gắng tránh thoát khỏi ngực hắn, nhưng không có kết quả chỉ có thể lạnh lùng nhìn hắn: "Ta là phụ nữ có chồng, phiền huynh buông ra!"

"Phụ nữ có chồng?" Mắt hắn chìm xuống, nụ cười chứa vài phần biếng nhác, lại mang theo mấy phần chế nhạo: "Nếu như ta không ngại thì sao?"

"Ta để ý!" Tô Khả Phuong nhắc chân đá vào đùi hắn.

Hắn không tránh, mà vội cúi đầu xuống, ngậm lấy miệng nhỏ của nàng.

"Ồng", đầu Tô Khả Phuong trống rỗng, hồi lâu sau mới nhớ tới phản kháng, nhưng bàn tay hắn giữ sau gáy nàng, không cho phép nàng lùi bước.

Vốn dĩ chỉ muốn lướt qua rồi thôi, nhưng môi nàng ánh nhuận thơm ngọt khiến hắn không nhịn được muốn đòi hỏi càng nhiều, hắn vô sự tự thông đưa lưỡi vào miệng nàng, dây dưa gặm cắn, nhiệt tình mà triển miên.

Hắn không muốn kim kẹp nàng, nhưng tâm nha đầu này quá cứng, quá cam đảm, nếu hắn không lưu lại chút gì, ai biết được trong khoảng thời gian hắn rời đi sẽ phát sinh chuyện gì?

Không biết qua bao lâu, khi hắn buông nàng ra, hai người đều có chút thở không nổi.

Đáy mắt nàng ướt sũng mang theo vẻ khiếp sợ cùng luống cuống, tựa như là một con thỏ bị hoảng sợ, mà lỗ tai hắn cũng hiện lên từng tia ửng đỏ.

"Chờ ta trở lại!" Đôi mắt với đôi mắt long lanh ánh nước, hấn không khống chế được hôn nhẹ lên gò má nhỏ nhắn đỏ ửng.

Tô Khả Phuong không biết mình xuống núi thế nào, bên tai vẫn luôn lặp đi lặp lại lời Hạng Tử Nhuận nói muốn nàng chờ hấn trở lại.

Nàng đã thành thân, hấn thật sự không ngại?

Không, sao có thể chứ?

Cho dù ở hiện đại cũng có rất nhiều nam nhân để ý chuyện này, huống chi là ở triều đại phong kiến bảo thủ.

Hấn đang đồ nàng sao?

Đúng, nhất định là vậy!

Nghĩ vậy, lòng Tô Khả Phuong bình tĩnh hơn rất nhiều.

Chẳng phải chỉ là nộ hôn thôi sao, có gì ghê gớm lắm đâu? Coi như bị cắn một cái đi.

Hơn nữa, dù hấn thật sự sẽ trở về, nàng nhất định phải chờ hấn sao?

Hấn đến vô ảnh, đi vô tung, ngay cả hấn lấy vợ sinh con chưa, ngay cả thân phận chân thật của hấn thế nào nàng cũng không biết, nàng ngốc mới thật sự tin tưởng hấn?

Làm tốt công tác tư tưởng, ổn định tâm lý. Giật mình Tô Khả Phuong nhớ tới ngày giao hàng cho mấy tiệm bánh kẹo chỉ còn ba ngày nữa, thời gian rất gấp, cũng may đoạn suối nhỏ trong không gian biểu hiện thời tiết mấy ngày gần đây rất tốt, vội vàng nhờ cha triệu tập các hương thân trong thôn, nói với mọi người kế hoạch chế biến khoai lang phiến.

Mới đầu các hương thân nghe Tô Khả Phuong muốn giúp mọi người kiếm tiền còn nửa tin nửa ngờ, sau đó Tô Bằng đứng ra đảm bảo, các hương thân mới tin việc này, chủ động đề nghị muốn tham gia.

Tô Khả Phuong chọn ra hơn mười người biết biên giỏ, đích thân dạy họ biên giỏ nhỏ đóng khoai lang phiến, cứ hai người lại học một mẫu giỏ giống nhau.

Mặt khác, Diêu Thị, Lư Thị, Giả Thị và Tiểu Ngọc phụ trách dạy mọi người cách chế biến khoai lang phiến.

Đương nhiên, nhà Tô Đại Tráng bị Tô Khả Phuong bài trừ, mà cha nương Tô Đào thì chủ động đề nghị không tham gia, điều này làm cho Tô Khả Phuong có chút bất ngờ.

Hơn mười hương thân biên giỏ vì có kinh nghiệm sẵn, nên học rất nhanh, không đến một ngày đã học xong nhưng phương pháp biên giỏ Tô Khả Phuong dạy.

Bên kia mọi người phụ trách chế biến khoai lang phiến vì có đám người Diêu Thị quen tay, nên tốc độ mọi người học cũng rất nhanh, trong hôm đó đã chế biến được rất nhiều khoai lang phiến.

Đêm hôm đó Tô Khả Phuong thức trắng, điêu khắc thêm nhiều khuôn mẫu khoai lang phiến hình dạng khác nhau, hôm sau đưa cho các hương thân dùng.

Mặt trời mùa hè như quả cầu lửa, chiều ngày thứ ba tất cả khoai lang phiến đã được chế biến phơi khô đạt chuẩn.

Tô Khả Phuong gọi xe bò tới mang khoai lang phiến phơi khô đóng gói kỹ càng tới Triệu Gia ở trấn trên, bảo Húc Đông thuê xe ngựa đưa tới thành Hoài Đường trong đêm.

Mấy ngày nay bận rộn nàng không có tâm tư suy nghĩ cái khác, nhưng khi rảnh rồi, lòng Tô Khả Phuong giống như thiếu chút gì đó, cả người hốt hoảng, mãi sau nhớ tới chuyện hợp tác với Lý Trì mở tiệm đồ chơi, liền dứt khoát tiến vào không gian, tính toán điêu khắc vài món đồ chơi giết thời gian.

Vào không gian, nhìn thấy giỏ bát, lúc này mới nhớ ra bát mang từ trên núi xuống còn chưa rửa.

May mắn không gian có thể bảo quản đồ vật, nếu không chắc chắn sẽ mốc, thối um hết cả.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Phá hỏng hết khuôn mặt

Tô Khả Phương chuẩn bị cầm bát đĩa trong giỏ ra, tay đột nhiên dừng lại, mắt rơi vào tấm ngân phiếu dưới đáy giỏ.

Nàng hơi mím môi, cầm tấm phiếu lên.

Tận 200 lượng!

"Hạng Tử Nhuận, rốt cuộc huynh có ý gì?" Tâm tình nàng phức tạp nhìn tấm ngân phiếu trong tay, lẩm bầm.

Hôm trước Húc Đông đưa khoai lang phiến đến huyện thành, hôm sau cửa thôn Phong Quả xuất hiện một chiếc xe ngựa xa hoa.

Xe ngựa từ xa chạy tới cửa thôn, không chỉ thôn dân thôn Phong Quả, mà còn không ít thôn dân ở các thôn phụ cận đều chạy đến xem náo nhiệt.

Phải biết, thường ngày ngay cả trấn Đường Huyền cũng khó thấy xe ngựa đi lại trong trấn, đột nhiên thôn Phong Quả lại xuất hiện chiếc xe ngựa xa hoa xinh đẹp thế này, thôn dân không sôi trào mới là lạ.

"Ồi chào, có phải lạc đường không?" Có hương thân ngạc nhiên nói.

"Ai mà biết chứ, hương thân thôn Phong Quả chúng ta hình như không có ai có thân thích nhiều tiền như vậy, đúng không?"

"Người nhiều tiền đến thôn chúng ta, còn chưa biết là chuyện tốt hay chuyện xấu đâu." Có hương thân lo sợ bất an nói thầm.

Mọi người đang thì thầm nói chuyện, thì xe ngựa ngừng lại, phu xe xuống xe khách khí mà có lễ hỏi mọi người: "Chư vị, xin hỏi đây chính là thôn Phong Quả phải không?"

"Đúng vậy, nơi này là thôn Phong Quả, các người đến thôn chúng ta có chuyện gì?" Một tiểu tử thôn Phong Quả to gan hỏi.

Phu xe cười, nói: "Chúng ta từ trong thành tới, thiếu gia nhà ta và Tô Khả Bản công tử thôn mọi người là đồng học, cố ý tới thăm Tô công tử."

"Hóa ra là đồng môn của Khả Bản!"

Nghe vậy, mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm.

Tô Khả Bản đọc sách ở thư viện đọc tại huyện thành, quen biết một ít công tử nhà giàu cũng không có gì kỳ lạ, mọi người không hoài nghi.

Chỉ cần không phải đến thôn gây chuyện là tốt rồi!

"Có vị nào có thể dẫn đường giúp chúng ta không?" Phu xe lại hỏi.

"Đề ta dẫn các người đi!" Một nam tử xung phong đứng ra nhận việc.

Tô Khả Bản đọc sách ở huyện thành, là niềm kiêu ngạo của thôn bọn họ, cộng thêm cha hắn là trưởng thôn Tô Bằng, muội muội Tô Khả Phương còn mở ra con đường kiếm tiền cho các hương thân, mọi người đều vui lòng lôi kéo làm quen với Tô Khả Bản.

Vào thôn, các hương thân xem náo nhiệt theo sau xe ngựa đến thẳng nhà Tô Khả Bản, xe ngựa chạy rất chậm, trong xe bàn tay dùng quạt hé mở rèm xe nhìn ra ngoài, rồi buông ngay xuống.

Tô Gia, Diêu Thị và Lư Thị đang ngồi dưới mái hiên vừa đan quạt hương bồ vừa tán ngẫu.

Ngày thường Diêu Thị rất ít lui tới với hương thân trong thôn, ngoại trừ tới nông trại hỗ trợ thì gần như không ra cửa.

Sau này nông trại có Lưu Đại Minh giúp đỡ, Tô Khả Phương không muốn bà cả ngày ở nhà buồn tẻ, liền nửa dụ dỗ nửa lôi kéo bà theo nàng làm chút việc vặt để tiếp xúc mới người trong thôn.

Nhưng chẳng biết tại sao, Tô Khả Phương luôn cảm thấy bà và các thôn phụ không hợp, khi cùng nàng ra cửa bà không bao giờ nói chuyện với họ, nên sau này nàng không buộc bà ra cửa nữa.

Có lẽ lão nhân gia đều thích đứa nhỏ, từ ngày Diêu Thị gặp Hạo Nhi thấy thằng bé cơ trí nhu thuận, hiểu chuyện miệng lại ngọt, không cần Tô Khả Phương khuyên, thỉnh thoảng bà sẽ chủ động đến Tô Gia thăm Hạo Nhi, thuận tiện tán gẫu vài câu với Lư Thị.

"Thăm, nhà thăm có khách tới ạ."

Một tiểu tử chạy trước xe ngựa, không kịp thở chạy vào sân báo tin cho Lư Thị.

"Khách?" Lư Thị sững sốt, không năm không tết, tại sao lại có khách đến nhà?

Lư Thị ra ngoài xem thử, vừa vận nhìn thấy chiếc xe ngựa xa hoa dừng trước cửa nhà mình.

Phu xe cho xe ngựa dừng lại xong, mở màn xe ra, một thiếu niên 17, 18 tuổi tay cầm quạt xếp từ trên xe bước xuống.

Quạt trong tay che nửa mặt thiếu niên, khiến người ta không thấy rõ dung mạo của hắn, nhưng cặp mắt đào hoa cực kỳ xinh đẹp tự tiểu phi tiểu kìa, khiến không ít tiểu cô nương và tiểu tặc phụ theo sau xe ngựa đỏ mặt.

Theo sát thiếu niên bước xuống xe chính là một lão nhân 50 - 60 tuổi, để râu dài.

Thiếu niên đứng ở cửa, giương mắt quan sát nhà tranh trước mắt, nhíu mày, hỏi nam tử dẫn đường: "Đây chính là nhà Tô Khả Bản?"

Tô đại tài tử đại danh鼎鼎 thế mà ở nhà tranh!

"Đứng!"

"Vị thiếu gia này tìm Bản Nhi nhà chúng ta sao?" Lư Thị thấy người tới ăn mặc lộng lẫy, khắp người quý khí, không khỏi thận trọng hỏi.

"Vị này chính là?" Quạt trong tay thiếu niên không hạ xuống, mắt đầy nghi hoặc nhìn Lư Thị.

"Đây là nương Tô Khả Bản." Một phụ nhân đáp.

"Hóa ra là mẫu thân của Khả Bản!" Lâm Chiêu Hoành vội thu hồi quạt, vái chào Lư Thị: "Tô bá mẫu, tại hạ Lâm Chiêu Hoành, là bằng hữu đồng môn của nhi tử ngài, gặp qua Tô bá mẫu!"

Lư Thị không ngờ quý công tử này sẽ hành lễ với mình, giật mình, chân tay luống cuống nói: "Lâm công tử, bên ngoài nóng, mau vào nhà đi!"

Lúc Lâm Chiêu Hoành thu quạt, mấy mảng xanh tím trên mặt hiện ra trước mắt những người xem náo nhiệt, ai cũng hít một hơi lạnh khí.

"Trời ạ, trên mặt vị công tử này sao có nhiều vết bớt lớn thế?"

"Đúng vậy, phá hỏng hết khuôn mặt tuấn tú."

"Thật đáng tiếc!"

"..."

"..."

Lâm Chiêu Hành vừa bước vào sân nghe sau lưng truyền đến tiếng thở ngắn than dài, khoe miệng không khỏi run rẩy.

Trên mặt ai có bớt chứ?

Trên mặt ai có bớt chứ?!

Mất nhưng người này mù cả rồi sao? Bớt và bị thương cũng không phân biệt được?!

Lúc phu xe hỏi đường đã có người chạy đến ruộng báo tin cho Tô Khả Bản và Tô Bằng trở về, hai cha con một trước một sau chen vào sân, nhìn thấy Lâm Chiêu Hoành, Tô Khả Bản kinh hãi: "Lâm đại thiếu?"

"Tô Khả Bản, huynh nhìn thấy ta rất bất ngờ đúng không?" Có thể nhìn Tô Khả Bản giật mình, Lâm Chiêu Hoành thấy mình không uổng công chuyến này.

Chẳng qua ——

"Tô đại tài tử, huynh biết làm việc nhà nông?" Lâm Chiêu Hoành kinh ngạc nhìn chăm chăm cuốc trong tay Tô Khả Bản.

"Ta là nông dân, làm việc nhà nông thì có gì mà ngạc nhiên?" Tô Khả Bản mỉm cười, tiếp đó nhìn chăm chăm mặt hắn, hỏi: "Ngược lại là ngươi, sao lại biến mình thành bộ dạng này?"

Lâm đại thiếu gia không phải để ý nhất chính là hình tượng của mình sao? Hôm nay lại mang theo bộ mặt này đến thăm hắn, thật đúng là làm người ta mở rộng tầm mắt.

Nghe vậy, nhớ tới nhiệm vụ mình tới thôn Phong Quả, lòng Lâm Chiêu Hoành tức giận, nhưng trên mặt vẫn bày bộ dạng tươi cười mỉa mí: "Tô đại tài tử, chúng ta vào nhà nói đi."

Vẫn đứng dưới mái hiên Diêu Thị thấy Tô Gia có khách, kéo Lư Thị thấp giọng báo một câu, liền về nhà.

Vào sảnh phòng, Tô Khả Bản giới thiệu đơn giản cha nương và Lâm Chiêu Hoành với nhau, sau đó hỏi: "Sao Lâm đại thiếu lại tới đây?"

Cùng lúc đó, Tô Khả Phương ở trong phòng sớm nghe thấy động tĩnh bên ngoài, đỡ Hạo Nhi ngủ xong mới đi ra sảnh phòng.

Lúc nhìn thấy Lâm Chiêu Hoành, Tô Khả Phương sững sốt: "Lâm đại thiếu gia?"

Lâm Chiêu Hoành ngẩng đầu nhìn, đồng dạng sững sốt, nhưng đợi thấy rõ tướng mạo Tô Khả Phương, cả kinh trông mắt thiếu chút nữa rớt xuống.

"Ngươi... Ngươi... Ngươi..." Lâm Chiêu Hoành thu quạt xếp về chỉ vào Tô Khả Phương, cả kinh cả lăm.

Nhìn bộ dạng hần như gặp quỷ, lúc này Tô Khả Phương mới nhớ nay mình mặc nữ trang, khó trách Lâm đại thiếu không nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Mong mỗi và trông chờ

Biểu tình Lâm Chiêu Hoành bây giờ phối hợp với khuôn mặt xanh tím của hần, thật sự có chút buồn cười.

"Lâm đại thiếu không nhận ra ta sao?" Tô Khả Phương nín cười hỏi.

"Ngươi là đệ đệ của Tô Khả Bản?" Lâm Chiêu Hoành trợn mắt khó tin nhìn nàng.

Người này rốt cuộc là nữ giả nam trang, hay nam giả gái?!

Nhưng nhớ đến vẻ mặt của muội tao sư huynh, Lâm Chiêu Hoành đã hiểu rõ.

Sự thật chứng minh, hần lại bị muội tao sư huynh lừa bỡn!

Nhớ tới việc mình vì phát hiện bí mật muội tao sư huynh "Đồng tính" mà đắc chí, thậm chí còn giống kẻ ngu nhiều lần mở miệng uy hiếp huynh ấy, Lâm Chiêu Hoành thật muốn đập đầu chết cho xong.

"Là muội muội." Tô Khả Bản uốn nắn Lâm Chiêu Hoành: "Lần trước muội muội ta đơn độc vào thành sợ không an toàn, nên mới nữ giả nam trang!"

Lư Thị và Tô Bằng ngồi bên cạnh từ cuộc trò chuyện của mấy người nghe ra manh mối, phát hiện nữ nhi tiếp xúc qua với nam nhân khác, sắc mặt vợ chồng Tô Bằng có chút khó coi.

Nhưng ngại Lâm Chiêu Hoành lần đầu tới cửa, lại là bằng hữu đồng môn của nhi tử, nên không tiện phát tác.

Mà Lâm Chiêu Hoành nghĩ tới việc mình bị muội tao sư huynh lừa bỡn xoay quanh, tức đến đỉnh đầu sắp bốc khói.

Đương nhiên chuyện mất mặt như vậy hần sẽ không để huynh muội Tô Gia biết.

Thu hồi cảm sắp rơi xuống đất, Lâm Chiêu Hoành cười híp mắt quan sát Tô Khả Phương, đột ngột hỏi: "Nghe nói Khả Phương cô nương đã thành thân?"

Thì ra đây chính là tiểu tức phụ của sư huynh.

Từ nhỏ đến lớn hần toàn bị muội tao sư huynh bắt nạt, lần này cuối cùng hần đã tìm được cơ hội báo thù rửa hận.

Ha ha ~

Lâm Chiêu Hoành lúc trước bị bắt đến thôn Phong Quả còn tâm không cam tình không nguyện, nhưng giờ hần lại có chút mong mỗi và trông chờ.

Tô Khả Phương nghi ngờ nhìn thoáng qua ca ca, không phải trước kia hai người không hợp sao, tại sao chuyện nàng kết hôn hay chưa mà ca ca cũng nói cho hần biết?

Tất nhiên Tô Khả Bản nhận ra ánh mắt hờn trách của muội muội, chính hần cũng rất kinh ngạc: "Sao Lâm đại thiếu biết muội muội ta đã thành thân?"

"Bản đại thiếu gia muốn kết kết bằng hữu với huynh, đương nhiên sẽ tìm hiểu chuyện liên quan đến huynh." Lâm Chiêu Hoành mặt không đỏ hơi thở không gấp, không chút nào chột dạ vì mình điều tra Tô Khả Bản.

Nghe vậy, Tô Khả Phương mới biết mình trách oan ca ca.

Lư Thị thấy Lâm Chiêu Hoành không e dè đàm luận chuyện hôn nhân của nữ nhi mình, nhi tử nghe thế cũng không cản trở, cảm thấy có chút giận, nhưng trên mặt vẫn cười nói: "Phương Nhi, khách tới nhà, con mau ra ruộng gọi tẩu từ con trở về."

"Đứng, canh giờ cũng không sớm, gọi Giả Thị về chuẩn bị thức ăn thôi." Tô Bằng cũng nói.

Tô Khả Phuong biết cha nương có ý đẩy mình tránh đi, lơ đãng mỉm cười, đi ra ngoài.

Ra ruộng gọi Giả Thị về nhà xong, Tô Khả Phuong đến nông trại nhờ Lưu Đại Minh bắt một con gà rừng và hai con cá lớn mang đến nhà mẹ đẻ, mình thì trở về Phó Gia.

Tuy rằng ở nông thôn quan niệm nam nữ không hà khắc, nhưng dù sao nàng đã là phụ nữ có chồng, tránh hiềm nghi vẫn tốt hơn.

Lâm Chiêu Hoàn dù đến hay đi động tĩnh đều náo lớn, chẳng vạng tối Tô Khả Phuong đã nghe nói Lâm Chiêu Hoàn đi rồi, lại thấy Lưu Thị mặt mày vui mừng chạy tới Phó Gia.

"Bà thông gia, nhìn bộ dáng này của bà chắc chắn là có việc mừng phải không?" Diêu Thị cười chuyển ghế đặt dưới mái hiên, thời tiết thế này, ngồi ngoài sân sẽ mát mẻ hơn trong phòng một chút.

"Xem như là việc vui." Lưu Thị ngồi xuống, nửa vui nửa buồn nói: "Hôm nay không phải đồng môn của Bản Nhi tới chơi sao? Vì Lâm đại thiếu gia này vài ngày trước bị thương, nên bên cạnh luôn dẫn theo đại phu, Lâm đại thiếu biết Hạo Nhi cơ thể suy nhược liền bảo đại phu chẩn mạch cho Hạo Nhi, đại phu kia nói bệnh của Hạo Nhi có hi vọng chữa khỏi, chỉ là thiếu mấy dược liệu quý hiếm."

"Nương, có thật không?" Tô Khả Phuong nghe bệnh của Hạo Nhi có khả năng chữa trị, kích động đứng lên: "Còn thiếu dược liệu nào? Con nhờ người đi mua."

"Đúng vậy, chỉ cần có thể chữa khỏi cho Hạo Nhi, nhiều tiền hơn nữa cũng phải tốn!" Diêu Thị cũng nói.

"Đây không phải là vấn đề tiền bạc." Lưu Thị lắc đầu: "Đại phu kia nói, mấy vị dược liệu đó không phải cứ có tiền là mua được, cũng may đại phu kia nể mặt Lâm đại thiếu gia nguyện ý chẩn trị cho Hạo Nhi, nói sẽ chuẩn bị một chút để mấy ngày tới chậm rãi thi châm điều trị cho Hạo Nhi, có thể tạm thời khống chế bệnh căn, để thằng bé về sau ít sinh bệnh hơn."

Nghe vậy, trên mặt Diêu Thị và Tô Khả Phuong đều lướt qua tia thất vọng.

Lưu Thị thấy thế ngược lại an ủi hai người: "Hai người không cần quá lo lắng, Lâm đại thiếu gia nói rồi, nhất định sẽ giúp chúng ta mau chóng tìm đủ mấy vị dược liệu đó."

Nói đến đây, Lưu Thị hơi ngừng, hết nhìn Diêu Thị rồi nhìn nữ nhi mình, muốn nói lại thôi.

Diêu Thị giỏi nhìn mặt đoán ý, thấy bà như vậy liền nói: "Bà thông gia, chúng ta là người một nhà, nếu có cái gì cần giúp, bà cứ mở miệng nói."

Lưu Thị chần chờ, mãi mới lên tiếng: "Là như vậy, bà thông gia, đồng môn kia của Bản Nhi là công tử đại hộ, vì bệnh của Hạo Nhi, bắt đầu từ ngày mai hấn và đại phu sẽ ở tạm tại nhà chúng ta, tuy chẳng có gì, nhưng vị Lâm đại thiếu gia này đối với phương diện ăn uống rất chú trọng, hôm qua còn cảm ngân phiếu nhờ Bản Nhi lên trấn mời đầu bếp, chúng ta sao có thể thu tiền của hấn, cho nên..."

Nói đến đây, Lưu Thị nhìn thoáng qua nữ nhi nhà mình.

"Bà thông gia, bà muốn Phuong Nhi qua giúp nấu cơm sao?" Diêu Thị liếc mắt liền hiểu ngay tâm tư của Lưu Thị, không để ý cười nói: "Chuyện này có gì đâu mà khó xử, dù sao nông trại có tỷ phụ con bé chăm nom, Phuong Nhi cũng không có việc gì quan trọng phải giải quyết."

"Đúng không, Phuong Nhi?" Diêu Thị nhìn Tô Khả Phuong, hỏi.

Trù nghệ của con dâu mình bà biết rõ, không kém đầu bếp trên trấn chút nào.

Bà bà đồng ý rồi, đương nhiên Tô Khả Phuong càng thêm không có ý kiến.

"Bà thông gia, Lâm đại thiếu gia dù là đồng môn của Bản Nhi, nhưng vẫn là người ngoài, ta lo lắng Phuong Nhi qua sẽ xuất hiện nhân thoại khó nghe." Lưu Thị xoắn xuyết nói.

Trù nghệ của nữ nhi mình chắc chắn không thể xoi mói, để nữ nhi qua hỗ trợ quả thật là lựa chọn tốt nhất, nhưng nghĩ đến danh dự của nữ nhi, Lưu Thị vẫn do dự không quyết.

Có lẽ quá lâu không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, Diêu Thị chỉ nghĩ con dâu về nhà ngoại hỗ trợ bình thường thôi, nhất thời thật sự không nghĩ tới nam nữ khác biệt, nghe Lưu Thị nhắc, cũng chần chờ.

"Nương, con qua hỗ trợ nấu cơm, không phải phụ trách chào hỏi Lâm đại thiếu gia, có thể xuất hiện nhân thoại gì chứ?" Tô Khả Phuong buồn cười nói: "Cùng lắm thì con làm xong cơm sẽ trở về nhà, không ở lại ăn cơm."

Nàng thân thẳng không sợ bóng nghiêng, nếu thật sự có thể giúp Hạo Nhi khỏe hơn, cho dù hồng thanh danh thì cũng chẳng có vấn đề gì.

"Đúng vậy, nhìn ta tuổi tác lớn, đầu óc không linh hoạt nữa." Sau khi nghe xong lời Tô Khả Phuong, Diêu Thị nhin không được bật cười: "Khi đó mọi người đều ở nhà cả mà, có thể xuất hiện nhân thoại gì chứ? Hơn nữa vị Lâm đại thiếu gia kia là quý công tử, sao chịu đi vào phòng bếp?"

Chương 90: Lâm nhị thiếu gia?

Sở dĩ Điều Thị đồng ý Tô Khả Phụng qua Tô Gia hỗ trợ, một mặt là tin cách làm người của vợ chồng Tô Bằng, mặt khác là bởi Tô Khả Phụng không vì ngày thành thân lão đại rời đi mà nảy sinh lòng oán hận, còn bỏ công bỏ sức vất vả bôn ba vì cả nhà kiếm sống, giúp cho lão nhị, lão tam tìm được mục đích sống, hết thảy mọi thứ, Điều Thị đều ghi trong mắt, nhớ trong lòng.

Mọi người không biết, thật ra bây giờ đáy lòng Điều Thị càng muốn Tô Khả Phụng là con gái mình, mà không phải con dâu hơn, bởi vì bà không biết nhi tử có thể trở về hay không, càng không xác định sau khi nhi tử trở về có thể sinh hoạt tốt với Tô Khả Phụng không?

Chính vì như thế, Điều Thị rất khoan dung với Tô Khả Phụng, khoan dung đến mức không có chút ước thúc nào với nàng.

"Bà thông gia nói đúng lắm, cả nhà chúng ta đều ở đây, đảm bảo sẽ không để thanh danh Phụng Nhi bị tổn hại." Sau khi nghe Điều Thị nói xong Lư Thị thoải mái cười.

Ngày hôm sau, thời điểm Tô Khả Phụng tới Tô Gia, Lâm Chiêu Hoành và đại phu sớm quay lại.

Tô Khả Phụng vừa vào phòng bếp, liền thấy trong bếp để la liệt đầy gà vịt thịt cá đã thịt sẵn, ngoài ra còn một rổ rau xanh lớn.

"Đại tẩu, những thức ăn này không phải do Lâm đại thiếu gia mua chứ?"

Tô Khả Phụng cạn lời, thời tiết nóng thế này, mua một lúc cả đồng thức ăn rau dưa, không sợ hư mất sao?

"Còn có thể không phải sao!" Giả Thị cảm thấy áp lực như núi: "Lâm Đại Thiếu bảo đại phu chữa bệnh cho Hạo Nhi ngay cả tiền xem bệnh cũng không thu, còn tự móc tiền túi ra mua thức ăn, chắc chắn trong lòng ca ca muội không dễ chịu."

"Đại tẩu, nếu bệnh của Hạo Nhi thật sự có thể trị hết, đến lúc đó chúng ta cảm tạ Lâm đại thiếu gia cũng không muộn, giờ chúng ta đem chỗ thịt này xử lý trước đã, nếu không để đến xế chiều sợ tất cả sẽ ôi thiu hết." Tô Khả Phụng nói.

Hai người bỏ riêng chỗ thịt để làm bữa trưa và bữa tối ra, rồi đem tất cả số thịt còn lại tắm ướp nước chát (nước muối), phơi lên, cũng may là mấy hôm trước Tô Khả Phụng mới mua về một bình muối ăn lớn, nếu không đã không đủ muối ăn mà dùng.

Lâm Chiêu Hoành đang cùng Tô Khả Bân và Tô Bằng nói chuyện trong sảnh phòng, liếc thấy bóng dáng Tô Khả Phụng, mắt đảo hoa cong cong, nói: "Khả Bân huynh, trong phòng quá bí bách, chúng ta ra chỗ dưới mái hiên ngồi đi."

Tô Khả Bân biết đại hộ giống Lâm Gia, mỗi khi tới ngày hè bất luận là phòng khách hay phòng ngủ đều sẽ đặt chậu băng, ngay cả ra ngoài, trên xe ngựa cũng có, vì bệnh của Hạo Nhi, Lâm Chiêu Hoành chủ động đề nghị ở lại nhà tranh của mình, thời tiết nóng nực thế này thật sự làm khó hắn.

Nghĩ vậy, Tô Khả Bân gật đầu nói: "Cũng được."

Ra khỏi sảnh phòng, Tô Khả Bân cũng nhìn thấy bóng dáng nương tử mình và muội muội, nhưng trong sân nhiều người nên mới đầu Tô Khả Bân không nghĩ nhiều.

Mãi đến khi Lâm Chiêu Hoành cứ thỉnh thoảng liếc qua chỗ muội muội nhà mình, Tô Khả Bân hơi nhíu mày.

Dừng một chút, Tô Khả Bân mở miệng nói: "Lâm đại thiếu, lần trước muội muội ta bắt đắc dĩ mới nữ giả nam trang, mong Lâm đại thiếu đừng trách!"

Lâm Chiêu Hoành cười hờ hững: "Sao Khả Bân huynh lại nhắc chuyện này? Ta rất thương thức sự can đảm và can trọng của lệnh muội, sao có thể trách móc?"

Lần trước hắn và Tô Khả Bân dựa theo phương pháp Tô Khả Phụng nói cầm món đồ chơi Tây Dương kia và giấy tuyên đặt dưới ánh mặt trời buổi trưa, sau đó quả nhiên giấy tuyên bốc cháy, chuyện này đã kinh động không ít học sinh và phu tử trong thư viện.

Sau lần đó, quan hệ của hắn và Tô Khả Bân mới hoà hoãn lại.

Tô Khả Bân không biết, thật ra trong lòng Lâm Chiêu Hoành vẫn luôn thương thức hắn, chỉ là hắn và Diệp Mậu Dương quá thân thiết khiến Lâm Chiêu Hoành tức giận, nên Lâm Chiêu Hoành mới tùy ý để hai người Tiền An và La Xương nói năng lỗ mãng, bắt nạt hắn.

Nhưng Lâm Chiêu Hoành thật sự không ngờ, Tô Khả Bân lại là đại cử ca của sư huynh.

Thấy ánh mắt Lâm Chiêu Hoành nhìn muội muội mình mang theo hứng thú nồng đậm, lòng Tô Khả Bản dấy lên cảnh giác, chớp mắt, giả bộ lơ đãng cười: "Không phải ta tự khen, nhưng muội muội ta đích xác là một người thông minh, Phó Gia đúng là đốt hương thơm mới có thể lấy được muội muội ta."

Lâm Chiêu Hoành mắt đảo hoa cong cong, như không nghe ra ám chỉ trong lời Tô Khả Bản nói: "Khả Bản huynh, thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, nghe nói trượng phu lệnh muội trong ngày tân hôn đã bỏ mặc nàng rời nhà trốn đi, đến nay chưa về, huynh thật sự không đau lòng chút nào sao?"

Tô Khả Bản biết Lâm Chiêu Hoành đã tìm hiểu qua tin tức về mình, cũng biết vị Lâm đại thiếu gia này xưa nay nói chuyện luôn không kiêng kỵ, nên dù câu hỏi của hắn hơi quá đà, Tô Khả Bản cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn đã sớm nghĩ sẵn lí do thoái thác: "Đó là tin đồn thôi, muội phu ta chỉ ra ngoài làm công, chứ không phải bỏ nhà trốn đi."

Hành tung của sư huynh mình Lâm Chiêu Hoành rõ như lòng bàn tay, nghe Tô Khả Bản nói vậy, mắt không khỏi tròn trừng, chỉ là thân phận và tình cảnh của sư huynh hiện giờ rất nguy hiểm, nên dù hắn biết rõ Tô Khả Bản lừa gạt mình cũng chỉ có thể giả bộ không biết: "Ha hả, là vậy sao?"

Dừng một chút, mặt Lâm Chiêu Hoành tiếc hận nói: "Lệnh muội thông minh có khả năng, gả cho một tiểu tử quê mùa thực sự quá đáng tiếc."

Lòng Tô Khả Bản hồi hộp, hồ nghi nhìn thoáng qua Lâm Chiêu Hoành, Lâm đại thiếu gia này sẽ không thật sự xem trọng muội muội mình đâu chứ?

Sắc mặt Tô Khả Bản nghiêm túc, không phải Lâm Chiêu Hoành không tốt, mà do muội muội nhà mình chỉ là cô nương nông thôn, tuy rằng chưa từng viên phòng với Phó Thần Hoằng, nhưng dù sao đã bái đường, thanh danh có trướng ngại, mà Lâm Chiêu Hoành là trưởng tử Lâm Gia, tương lai phải thừa kế sản nghiệp, cho dù Lâm Chiêu Hoành thích muội muội mình cũng không có khả năng cưới nàng làm chính thê, vậy nên, người làm ca ca này nhất định phải bóp chết ý nghĩ của Lâm Chiêu Hoành từ trong trứng nước.

Thấy Tô Khả Bản thần sắc khó lường, để tránh hắn hiểu nhầm, Lâm Chiêu Hoành giả bộ thương cảm nói: "Vốn cho rằng ngày lệnh muội thành thân tiểu tử họ Phó kia bỏ chạy, cục hôn nhân này cũng là danh bất chính, ngôn bất thuận, ta đang cân nhắc lấy dung mạo, sự thông minh và tài cán của lệnh muội có lẽ rất xứng đôi với nhị đệ ta, đáng tiếc rồi, đáng tiếc..."

Lâm Chiêu Hoành cõi lòng đầy tiếc nuối lắc đầu.

Tô Khả Bản sững sờ: "Nhị đệ ngươi?"

Buổi chiều hôm qua Lâm Chiêu Hoành vô tình nhắc tới vị nhị đệ cùng cha khác mẹ, nhỏ hơn hắn mấy tháng kia, theo lời Lâm Chiêu Hoành kể, Lâm nhị thiếu gia tướng mạo đường đường, tuy không tính là tài trí hơn người, nhưng cũng thuộc lòng thi thư, hơn nữa còn giúp Lâm lão gia xử lý sinh ý Lâm Gia, cái đề nhắc tới, chính là trên phương diện hôn sự có chút không như ý.

Nghe nói Lâm nhị công tử này từng có một vị hôn thê chỉ phúc vi hôn, chỉ là sau này cô nương kia bị một vị quan viên châu lý nhìn trúng, phụ thân nhà gái vì nịnh nọt quan viên kia liền hủy hôn. Sau đó Lâm lão gia lại xem tướng cô nương khác cho Lâm nhị thiếu, không may, vị cô nương này bị người ta phát hiện trao nhận đồ riêng với nam nhân khác, dưới con nóng giận Lâm lão gia bắt hủy hôn.

"Đúng vậy, chính là nhị đệ ta." Lâm Chiêu Hoành thở dài nói: "Nhị đệ chịu hai lần đã kích, giờ đối với hôn sự của mình một chút cũng không để tâm, lòng đặt hết vào phương diện làm ăn, điểm này rất giống với lệnh muội, vốn ta nghĩ nếu ngươi cũng đồng ý việc này, nói không chừng thật sự có thể tác hợp một đoạn hôn nhân mỹ mãn đấy."

Nghe Lâm Chiêu Hoành nói lời này, Tô Khả Bản hơi động tâm.

Nếu như chuyện Lâm nhị thiếu gia đúng như lời Lâm Chiêu Hoành nói, có lẽ thật sự là một cơ duyên!

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Vật hợp theo loài

Tuy Tô Khả Bản động tâm, nhưng trên mặt lại không tỏ vẻ gì, nhẹ giọng nói: "Đúng là đáng tiếc, nhưng dù thế nào thì muội muội ta cũng là người đã thành thân, Lâm Gia có thể diện đại tộc, sao có thể đồng ý cưới một nữ tử từng thành thân?"

"Khả Bản huynh, do huynh không biết đấy thôi, nhị đệ ta luôn miệng nói cả đời không thành thân, cha ta và di nương sầu lo đến mức bạc cả tóc, di nương lấy cái chết bức bách bao nhiêu lần mà nhị đệ ta không chịu thỏa hiệp, nếu nhị đệ thật sự coi trọng lệnh muội khẳng khẳng muốn kết hôn với nàng, vậy sẽ không ai ngăn cản." Lâm Chiêu Hoành đã dự tính trước đáp.

Lâm Chiêu Hoành biết, Tô Khả Bản có thể nói ra lời này, chứng tỏ hắn có chút động tâm, mừng rỡ thiếu tí nữa thì nhảy dựng lên.

Không biết sau khi sư huynh biết chuyện đại cữu ca của mình đang có ý để tiểu nương từ nhà huynh ấy tái giá, sẽ lộ ra biểu tình gì?

Quá chờ mong ~~~

Thấy Lâm Chiêu Hoành lộ ra nụ cười tính kế, Tô Khả Bản cảnh giác nhìn hẩn, bất động thanh sắc cười nói: "Lâm đại thiếu nói đùa, muối muối ta đã gả cho Phó Gia, không thích hợp nhắc đến chuyện này."

Nghe vậy, Lâm Chiêu Hoành nhíu mày, sao đột nhiên Tô Khả Bản lại thay đổi thái độ nhỉ, không phải hẩn phát hiện ra cái gì chứ?

Lâm Chiêu Hoành hơi ngừng một chút, rồi híp mắt cười nói: "Khả Bản huynh chớ để ý, ta chỉ thuận miệng nói một chút thôi, không phải muốn làm tổn hại thanh danh lệnh muối."

"Ta hiểu." Tô Khả Bản cười.

Tô Khả Phuong và Giả Thị xử lý gà vịt thịt cá phơi lên xong đầu đấy, định quay lại phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, đúng lúc này, đại phu trong phòng gọi Giả Thị vào, ông ấy muốn thi châm, nên kêu nàng ấy vào trấn an Hạo Nhi.

"Đại tẩu, đừng để lỡ việc châm cứu của Hạo Nhi, tẩu mau vào đi, ở đây mình muối lo được hết." Tô Khả Phuong nói.

Nếu không phải vội vàng chuẩn bị cơm trưa, nàng cũng muốn vào xem Hạo Nhi thế nào.

Giả Thị chân trước bước vào phòng, chân sau Lâm Chiêu Hoành đã thừa dịp mọi người không chú ý chạy vào bếp.

Thấy Lâm Chiêu Hoành đi vào, Tô Khả Phuong sững sờ, sau đó vội cười nói: "Lâm đại thiếu gia, phòng bếp vừa bản vừa nóng, ngài vẫn nên đến sảnh phòng ngồi thi hơn, cơm trưa sẽ xong ngay."

"Không sao!" Lâm Chiêu Hoành cười khê, đôi mắt đào hoa hơi cong, nói: "Ta một mình ngồi đó nhàn rồi rất buồn chán. Ở đây còn có thể nói chuyện với cô mấy câu."

Tô Khả Phuong ngẩng đầu nhìn hẩn, trêu ghẹo: "Lâm đại thiếu vẫn tò mò chuyện vị đồng môn kia tự thiêu đúng không?"

Lâm Chiêu Hoành tròn mắt, cười tùm tùm nói: "Bị cô đoán ra rồi."

Tô Khả Phuong nhìn hẩn: "Không phải Lâm đại thiếu gia đã làm thí nghiệm sao?"

"Thử rồi, nhưng vẫn không hiểu lý do vì sao giấy tuyền có thể bốc cháy?"

Tô Khả Phuong nhếch môi cười: "Nguyên nhân cụ thể ta cũng không rõ lắm."

Nói nhiều sai nhiều, Lâm đại thiếu gia này vừa nhìn đã biết là kẻ có trí tưởng tượng phong phú, Tô Khả Phuong không muốn bị hẩn hoài nghi.

Mặt Lâm Chiêu Hoành thất vọng: "Thì ra Khả Phuong cô nương cũng không biết."

"Lâm đại thiếu gia, ta đã thành thân rồi." Tô Khả Phuong nhắc nhở.

Ở ngoài người khác gọi thế nào nàng không để ý, nhưng ở trong thôn, tất cả mọi người đều biết nàng đã thành thân, nếu để người khác gọi "Cô nương" thì không thích hợp.

"Đúng rồi, ta nhớ nhà chồng cô họ Phó đúng không?" Lâm Chiêu Hoành tránh nặng tìm nhẹ, nhìn nàng, nói thẳng không kiêng kỵ: "Chuyện của cô ta đều nghe nói rồi, tiểu tử Phó Gia kia đối xử với cô như vậy, thật đáng hận."

Tô Khả Phuong hơi nhíu mày, có chút phản cảm.

Lâm Chiêu Hoành mời đại phu chẩn trị cho Hạo Nhi, nàng cảm kích hẩn, nhưng không đồng nghĩa với việc hẩn được phép can thiệp vào chuyện riêng của nàng.

"Phuong Nhi cô nương, ta biết chuyện của cô không đến phiên người ngoài như ta lắm mồm, nhưng nhìn Bản huynh cả ngày vì chuyện của cô và Hạo Nhi mà lo lắng, là bằng hữu, ta thấy rất khó chịu, giờ bệnh của Hạo Nhi có hy vọng chữa khỏi, ca ca cô coi như giải quyết một phần tâm sự, hôn sự của cô vẫn là tâm bệnh của ca ca cô, tuy huynh ấy không nói, nhưng ta biết nội tâm huynh ấy hy vọng cô có một cuộc hôn nhân tốt đẹp."

Lâm Chiêu Hoành vừa nói vừa quan sát thần sắc Tô Khả Phuong, thấy sắc mặt không vui ban nãy của nàng chậm rãi chuyển thành bất đắc dĩ, Lâm Chiêu Hoành biết mình đã đoán đúng.

Tô Khả Bản quả thật có tâm tư để Tô Khả Phuong tái giá.

Hơn nữa, tiểu nương tử của sư huynh cũng biết suy nghĩ của ca ca nàng.

Hôm đó ở sơn động mình mới nghe lên bọn họ nói chuyện mấy câu, đồ muội tao sư huynh đó đã đánh mình thiếu chút nữa ngay cả cha nương cũng nhận không ra, nếu sư huynh biết tiểu nương tử của huynh ấy muốn tái giá, không biết sẽ phản ứng thế nào?

Lâm Chiêu Hoành nở nụ cười xấu xa.

"Phuong Nhi cô nương, cô có từng nghĩ tới việc nếu tiểu tử Phó Gia kia không trở lại, cô phải làm sao không?" Lâm Chiêu Hoành quá hưng phấn, không e dè hỏi.

Tô Khả Phuong ngẩng đầu nhìn hắn, uyển chuyển nói: "Đa tạ Lâm đại thiếu gia quan tâm, ca ca ta có bằng hữu như Lâm đại thiếu gia đúng là phúc khí, hy vọng tình cảm hai người có thể trường tồn vĩnh viễn. Về phần ta, nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước hắt đi, sẽ không khiến ca ca ta phải bận lòng."

Tuy nàng uyển chuyển, nhưng Lâm Chiêu Hoành không phải người ngu, hắn hiểu nàng nói ý ở ngoài lời.

Ngay cả ca ca nàng còn không cần quan tâm, người ngoài như hắn ở đây quan tâm cái quỷ gì?

Lâm Chiêu Hoành ghen lời, thấy nàng cúi đầu thái thức ăn, tỏ rõ không muốn tiếp tục đề ý mình, Lâm Chiêu Hoành đành phải ngượng ngừng ra khỏi bếp.

Rõ ràng mọi người nói nông dân chất phác, thật thà, không tâm cơ mà, vì sao hắn cảm thấy tiểu nương tử của sư huynh còn khó đối phó hơn cả mấy nữ nhân tâm tư thâm trầm ở nhà hắn vậy?

Lâm Chiêu Hoành đi đến giữa sân ngẩng đầu, hít mắt nhìn mặt trời chói chang trên bầu trời, rất muốn hét to một tiếng.

Thôi xong rồi, đời này hắn đã bị muện tao sư huynh bắt nạt, dẫm đạp dưới chân. Giờ nhìn Tô Khả Phuong mới biết đúng là vật hợp theo loài mà.

Trong phòng, đại phu thi châm cho Hạo Nhi xong, Tô Khả Bản mới phát hiện không biết Lâm Chiêu Hoành ra khỏi phòng từ khi, vội đứng dậy tìm, không ngờ vừa ra khỏi phòng liền thấy Lâm Chiêu Hoành đang ngửa đầu nhìn trời, vẻ mặt bi phẫn, bộ dạng kỳ quái.

"Lâm Đại Thiếu, ngươi đang làm gì thế?" Tô Khả Bản khó hiểu nhìn hắn.

Nghe giọng Tô Khả Bản, Lâm Chiêu Hoành vội che dấu tâm tình lộ ra ngoài, cười tủm tỉm: "Hạo Nhi châm cứu xong nhanh vậy à?"

"Đại phu nói Hạo Nhi quá nhỏ, lần đầu chỉ đâm vào mấy huyết vị chủ đạo." Tô Khả Bản tò mò hít mắt nhìn bầu trời, cũng không thấy có gì khác thường.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Chiêu Hoành cứ có cơ hội là nói bóng nói gió với Tô Khả Phuong, hoặc hữu ý vô ý ly gián nàng và Phó Thần Hoàng, nhưng bởi vì có chuyện hôm đầu tiên, Tô Khả Phuong vô cùng phòng bị hắn.

Lâm Chiêu Hoành chẳng những không moi ra được suy nghĩ thật sự của Tô Khả Phuong, mà còn bị Tô Khả Bản đề phòng, Lâm Chiêu Hoành đành phải tạm thời thu liễm.

Mỗi ngày Tô Khả Phuong nấu xong đồ ăn sẽ về Phó Gia ngay. Hôm nay cũng vậy, nàng về nhà com nước xong xuôi ngủ cái trưa một giấc liền đến nông trại.

Vừa vào nông trại, nàng liền thấy mấy người ngồi câu cá bên hồ nước.

Nhìn thấy Tô Khả Phuong, Lưu Đại Minh cười đi tới: "Phuong Nhi, ca muội dẫn Lâm đại thiếu gia và Trọng An huynh đệ đến câu cá, huynh đang muốn đi báo với muội một tiếng đây."

Tô Khả Phuong mới là chủ nhân chân chính của nông trại, điểm này Lưu Đại Minh không hề giấu, nên nông trại xảy ra bất kỳ chuyện gì, Lưu Đại Minh sẽ báo cáo cho Tô Khả Phuong ngay.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Đồ điên!

"Không sao, bọn họ muốn câu thì cứ để bọn họ câu đi." Tô Khả Phuong mỉm cười, hỏi "Bọn họ đến lâu chưa huynh?"

Lâm Chiêu Hoành đang ở Tô Gia, hắn đến câu cá Tô Khả Phuong không cảm thấy kỳ quái, nhưng sao Đàm Trọng An cũng tới đây?

"Vừa tới thôi." Lưu Đại Minh đáp.

"Vâng, muội biết rồi." Tô Khả Phuong nhìn về phía hồ nước: "Tỷ phu bận thì cứ đi đi, muội cũng đi luôn đây, tránh phá vỡ hứng thú của bọn họ."

Nói xong, Tô Khả Phuong xoay người rời khỏi nông trại.

Mấy người ngồi bên hồ nước đã sớm nhìn thấy Tô Khả Phương đến nông trại, Tô Khả Bản sợ dọa cá bơi mất nên không gọi nài.

Mà Lâm Chiêu Hoành phát hiện từ lúc Tô Khả Phương đến, ánh mắt Đàm Trọng An không thể khống chế cứ dính chặt vào người nàng, khiến hắn nhớ tới tin tức muộn tao sư huynh bảo thám tử do thám trước khi thành thân, đáy lòng vô cùng kích động.

Đột nhiên, Tô Khả Phương xoay người rời đi, mắt Lâm Chiêu Hoành loé lên nghi ngờ.

Không đúng, đáng nhẽ ra tiểu nương tử của sư huynh khi nhìn thấy Đàm Trọng An phải vui vẻ, kích động vô tới đây chứ?

Lại quay đầu nhìn Đàm Trọng An, ánh mắt tên này nhìn Tô Khả Phương nào có giống ghét bỏ đâu, ngược lại giống như... Ừm, đúng, như là ái mộ!

Ông trời ơi...!

Đây đúng là "Trời gây hoạ còn có thể tránh, tự gây tội thì chẳng thể trốn (*)", chắc chắn là ông trời cảm thấy Lâm đại thiếu gia hắn quá đáng thương, luôn bị muộn tao sư huynh bắt nạt, nên mới giúp hắn trừng phạt muộn tao sư huynh.

Hắn còn chưa kịp nghĩ ra cách tạo phiền toái cho sư huynh, thì không ngờ phiền toái đã tự tìm đến chỗ tiểu nương tử của huynh ấy rồi.

Ha ha, không được rồi, sư huynh đang có việc phải đi xa không thể biết rõ tình hình gần đây của tiểu nương tử nhà huynh ấy, người luôn tôn trọng, kính yêu sư huynh như hắn tất nhiên phải làm tai mắt cho sư huynh!

Đúng, hắn sẽ viết thư cho sư huynh.

Lâm Chiêu Hoành cảm xúc dâng trào, không còn tâm tư tiếp tục câu cá, nói với Tô Khả Bản một tiếng rồi dẫn theo tùy tùng chạy như bay khỏi nông trại.

Buổi tối hôm đó Đàm Trọng An ăn cơm tối ở Tô Gia xong vừa định trở về thôn Lâm An, thì bị Lâm Chiêu Hoành cưỡng chế bắt ở lại, hắn tự chủ trương sai tùy tùng đến nhà Đàm Trọng An ở thôn Lâm An đóng gói quần áo và sách bút của hắn ta mang về Tô Gia.

Đàm Trọng An ốm ờ đồng ý ở lại thôn Phong Quả, đúng là sầu chết Lư Thị và Giả Thị.

Nhà bọn họ tuy cũng tính là rộng rãi, nhưng Lâm Chiêu Hoành, đại phu, còn cả tùy tùng, phu xe của hắn đã chia nhau ba gian phòng trống ở cả rồi, Đàm Trọng An muốn ở nữa, nhất định phải chen chúc cùng một phòng với Lâm Chiêu Hoành.

Đối với Lư Thị, Lâm Chiêu Hoành và Đàm Trọng An không không nhau, Lâm Chiêu Hoành chẳng những bằng hữu đồng môn của nhi tử, mà còn là ân nhân của nhà mình, để hắn ở chung với người khác, lòng Lư Thị rất áy náy.

"Không sao, Tô bá mẫu, cháu đang lo ngại một mình bị ngập phát hoảng đó." Lâm Chiêu Hoành thấy Lư Thị khó xử, mắt đào hoa cười híp lại nói.

Sau khi Tô Khả Phương biết Đàm Trọng An ở lại nhà mẹ đẻ không khỏi trầm ngâm, nhớ tới tâm tư của nguyên chủ đối với Đàm Trọng An thật sự giống trong lời đồn, Tô Khả Phương cân nhắc tìm cha nương và cả tẩu thương lượng. Ngày hôm sau liền nhờ cả Diêu Thị tới hỗ trợ. Đến giờ cơm, Phó Thân Tường và Phó Nhậm Phi từ ruộng về cũng đến thẳng Tô Gia ăn cơm.

Lâm Chiêu Hoành thấy vậy, thiếu chút nữa cho rằng Tô Khả Phương nhìn ra tâm tư của mình.

Thật ra Lâm Chiêu Hoành sẽ không trở mặt nhìn Tô Khả Phương đội nón xanh cho sư huynh, càng không để Đàm Trọng An ngấp nghé tiểu nương tử của sư huynh mình, hắn chỉ muốn kích thích muộn tao sư huynh thôi, lợi dụng Đàm Trọng An để cho sư huynh bức bối, nhưng có vẻ kế hoạch đã thất bại.

Chớp mắt lại qua vài ngày, đại phu thông báo châm cứu cho Hạo Nhi đã xong giai đoạn một, Lâm Chiêu Hoành thấy Tô Khả Phương khắp nơi đề phòng mình, nghĩ nếu tiếp tục ở lại cũng không có gì hay, đang chuẩn bị để đại phu ở lại, còn mình mang theo tùy tùng rời đi trước.

Vậy mà trước ngày hắn tính toán rời đi một ngày, thì bất ngờ nhận được mật lệnh của Hạng Từ Nhuận.

Mở ra xem, Lâm Chiêu Hoành thiếu chút nữa hộc máu.

Cái gì gọi là khiêng đá đập chân mình, Lâm Chiêu Hoành xem như hiểu rõ!

Hôm sau ăn cơm tối xong, ba người Tô Khả Bản, Đàm Trọng An và Lâm Chiêu Hoành ra hiên ngồi hóng mát, đột nhiên Lâm Chiêu Hoành nói với hai người kia: "Khả Bản huynh, Trọng An huynh, ta vừa nhận được tin tức, thư viện Từ Phong muốn chinh đồn, cần nghị khóa nửa năm."

Tô Khả Bản hơi sững sốt, Đàm Trọng An cau mày nói: "Không phải nói nửa tháng sao, tại sao lại đổi thành nửa năm?"

Sang năm phải tham gia thi đồng sinh, nghị học nửa năm sẽ ảnh hưởng rất lớn.

Lâm Chiêu Hoành cong môi cười: "Nói cũng vừa khéo, nghe nói khoa thi đồng sinh sẽ tổ chức sớm, chuyển vào năm nay, khoảng hai tháng nữa sẽ cử hành."

"Cái gì?!" Mặt Đàm Trọng An biến sắc: "Lâm đại thiếu gia, tin tức này là thật sao?"

Lời vừa ra khỏi miệng Đàm Trọng An liền biết mình nói nhầm, Lâm Gia là đại gia tộc đứng đầu huyện Hoài Đường, tin tức rất linh thông, Lâm Chiêu Hoành có thể đem chuyện này nói với bọn họ vậy chắc chắn là thật.

"Thiên chân vạn xác (vô cùng xác thực)!" Trong lòng Lâm Chiêu Hoành lo âu muốn chết, trên mặt lại cười rạng rỡ: "Không biết hai người có tính toán gì không?"

Hắn bí mật thông báo cho sư huynh Đàm Trọng An có rắc rối khác với Tô Khả Phuong, vì muốn chọc tức huynh ấy, ai ngờ đồ điên kia lại gửi cho hắn mật lệnh, muốn hắn đưa Đàm Trọng An đi chỗ khác.

Đúng là ĐỒ ĐIÊN!

Mật lệnh chính là mệnh lệnh cấp bậc cao nhất trong tổ chức, muốn phát thì có thể tùy tiện phát sao?

Hơn nữa còn vì nữ nhân!

Quay đầu hắn nhất định phải nói với sư phụ, để sư phụ biết hành động muộn tao sư huynh đã làm, rồi trừng phạt đồ điên này đi.

Lâm Chiêu Hoành tức thì tức, nhưng sau khi nhìn thấy mật lệnh, hắn cảm thấy vô cùng may mắn vì mình không đem suy nghĩ muốn tác hợp nhị đệ và Tô Khả Phuong nói cho sư huynh, nếu không cứ nhìn hành động điên cuồng này thì biết sau khi trở về sư huynh không nghiền xương hắn thành tro mới là lạ.

Hắn thấy kỳ quái, khi đó rõ ràng sư huynh vì muốn tìm cho người nhà chỗ an thân và dễ dàng đào vong mới lựa chọn ở thôn Phong Quả lập hộ và cưới Tô Khả Phuong, tại sao đột nhiên để ý nàng như vậy?

Nghe tin khoa thi tổ chức sớm, Tô Khả Bân chỉ hơi nhú mảy, cũng không có phản ứng quá lớn: "Thư viện Từ Phong muốn chinh đồn, vậy chỉ có thể ở nhà ôn bài."

Đàm Trọng An khác Tô Khả Bân, tâm tình hắn có chút nặng nề: "Cũng chỉ có thể như vậy."

Hắn ta không giỏi bằng Tô Khả Bân, phu tử của thư viện chắc đều về nhà rồi, ngoại trừ ở nhà ôn bài thì không còn cách khác.

"Nghe nói triều đình rất coi trọng khoa thi năm nay, sẽ quản lý nghiêm ngặt hơn các năm trước, hai người đối với lần thi đồng sinh này có tự tin không?" Lâm Chiêu Hoành nhú mảy nhìn hai người.

Tô Khả Bân cười, nói: "Còn chưa vào trường thi, ai có thể bảo đảm mình nhất định sẽ thi đậu chứ?"

Nhìn Lâm Chiêu Hoành cười không hoảng hốt, mặt Đàm Trọng An chợt loé, khẽ cười nói: "Ngược lại nhìn Lâm đại thiếu có vẻ nắm chắc thắng lợi trong tay."

"Cái gì mà nắm chắc thắng lợi trong tay? Ta đến thư viện Từ Phong đọc sách chẳng qua là vì giết thời gian, vào trường thi chỉ vì ứng phó lão đầu tử nhà ta, ta không có chút hứng thú nào với việc làm quan cả!" Lâm Chiêu Hoành mở quạt ra phe phẩy, về mặt xem thường: "Lão đầu tử nhà ta còn cố tình mời tiên sinh từ kinh thành đến giảng bài cho ta, giờ đang ở thành Dương Phong, nghe nói học thức không tẻ, từng dạy mấy người đạt giải nguyên, lão đầu tử phí rất nhiều tiền mới mời được, bắt ta trong hai ngày tới phải khởi hành tới thành Dương Phong."

(*) Trời gây họa còn có thể tránh, tự gây tội thì chẳng thể trốn (Câu gốc: Thiên tác nghiệt do khả vi, tự tác nghiệt bất khả hoá): Ý là thiên tai do trời gây ra có thể tránh, còn tội lỗi do mình gây ra thì không thể trốn trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Chỉ biết điêu khắc gỗ

Giọng Lâm Chiêu Hoành vô cùng thiếu tôn trọng vị tiên sinh kia, nhưng Đàm Trọng An không để ý mà tỏ ra ao ước: "Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, Lâm lão gia đối với đứa con trai là người cũng coi như nhọc lòng."

Nghe vậy, đáy mắt Lâm Chiêu Hoành lướt qua tia trào phúng, ngoài mặt lại uể oải: "Quả thật lão đầu tử rất coi trọng việc thi cử lần này của ta, nhưng vừa nghĩ tới việc phải ở thành Dương Phong một mình, không ai nói chuyện, ta đã thấy chán phát hoảng rồi."

"Tại sao Lâm lão gia không mời tiên sinh đến huyện Hoài Đường?" Đàm Trọng An hỏi.

"Người nghĩ lão đầu tử nhà ta không tính vậy sao?" Lâm Chiêu Hoành bĩu môi khinh thường: "Tiên sinh kia tính tình cổ quái, muốn ở thành Dương Phong chúng ta đành phải mua cho ông ta ba tòa nhà, lão đầu tử đã thông báo ta phải ở đó cho đến khi vào trường thi, tức chết ta."

Lâm Chiêu Hoàn nghiêng răng nghiêng lợi nói câu cuối, hận không thể đâm cho tiểu nhân Hạng Từ Nhuận mấy phát!

"Cha ngươi cũng muốn tốt cho ngươi thôi!" Tô Khả Bản thấy hấn bày bộ dạng đại khổ cừu thâm, hơi buồn cười.

Làm sao Tô Khả Bản biết được những lời này vốn dành cho một người hoàn toàn khác!

"Đúng vậy, chúng ta hâm mộ còn không kịp đây!" Đàm Trọng An cảm khái nói.

Bỗng dưng, Lâm Chiêu Hoàn ngẩng đầu, ánh mắt nóng rực nhìn về phía Tô Khả Bản và Đàm Trọng An.

Tô Khả Bản bị hấn nhìn đến mức cả người đều nổi da gà: "Lâm đại thiếu, sao tự nhiên ngươi nhìn bọn ta kinh vậy?"

"Khả Bản huynh, Trọng An huynh, hai người nói xem, chúng ta có phải bằng hữu không?" Mắt Lâm Chiêu Hoàn sáng quắc nhìn bọn họ.

Tô Khả Bản nhú mày: "Đương nhiên."

Khỏi cần phải nói, ân đức Lâm Chiêu Hoàn mời đại phu chữa bệnh cho Hạo Nhi, cả đời Tô Khả Bản hấn trả không hết.

Đàm Trọng An gật đầu theo, tuy rằng giao tình của hấn ta và Lâm Chiêu Hoàn không sâu, nhưng dù sao cũng là đồng học, nói là bằng hữu cũng không quá đáng.

"Vậy hai người theo ta tới thành Dương Phong đi!" Lâm Chiêu Hoàn kích động nói.

"Đi với ngươi tới thành Dương Phong?" Đáy mắt Đàm Trọng An lướt qua tia sáng không rõ, trên mặt lại đắn đo: "Lâm đại thiếu, như vậy không được. Tiền sinh kia là Lâm lão gia cô ý mời tới cho ngươi, chúng ta đi không thích hợp đâu."

"Có gì không thích hợp?" Lâm Chiêu Hoàn xem thường nói: "Ta nói với lão đầu tử nhà ta, hai người là thư đồng ta tìm là ổn."

Tô Khả Bản có chút tâm động, nhưng nghĩ tới thành Dương Phong cách thôn Phong Quả quá xa, hấn lại chần chờ: "Nếu không để Trọng An đi với ngươi là tốt rồi, ta thì không đi được."

"Tại sao lại không đi?" Nụ cười trên mặt Lâm Chiêu Hoàn thu lại, mắt húng nói: "Khả Bản huynh vừa mới nói coi ta là bằng hữu, chưa gì đã thay đổi?"

Trên thực tế vị tiền sinh tính tình cô quái này là do mượn tao sư huynh cô ý mời về cho đại cửu ca của huynh ấy, hấn chỉ mượn cơ hội này kéo Đàm Trọng An đi luôn, nếu Tô Khả Bản không đi, mượn tao sư huynh không bỏ chết hấn chứ?

"Lâm đại thiếu nghĩ nhiều!" Tô Khả Bản cười bất đắc dĩ: "Sắp phải thu hoạch lúa nước rồi, ta thật sự không yên lòng việc trong nhà."

"Không phải thu hoạch lúa nước thôi sao?" Lâm Chiêu Hoàn thu quặt lại, quyết định thật nhanh nói: "Đến lúc đó mời mấy người giúp là được!"

"Khả Bản đại ca, chúng ta bao năm nay đêm ngày khổ học, không phải vì để có ngày trở nên nổi bật sao? Lần này nếu thi cử đạt thành tích tốt, thu ít một quý lúa nước thì có làm sao?" Đàm Trọng An cân nhắc, mở miệng khuyên nhủ.

Đàm Trọng An nhìn ra được, thật ra Lâm Chiêu Hoàn hi vọng Tô Khả Bản tới thành Dương Phong cùng hơn, mình chẳng qua là bổ sung thêm, nếu như Tô Khả Bản không đi, hấn ta cũng không tiện mặt dày mày dạn đi cùng Lâm Chiêu Hoàn, nên hấn ta nhất định phải khuyên Tô Khả Bản đi cùng.

Lâm Chiêu Hoàn và Tô Khả Bản không biết, lúc Đàm Trọng An nghe vị tiền sinh kia từng dạy mấy vị đạt giải nguyên đã động tâm, lần thi đồng sinh này đối với hấn ta vô cùng quan trọng, bắt buộc hấn ta phải thi đỗ.

Tô Khả Bản cúi đầu trầm ngâm một lát mới nói: "Lâm đại thiếu, việc này ta phải suy nghĩ một chút đã."

Đối với lần đồng sinh này Tô Khả Bản có mấy phần nắm chắc, nghĩ tới cơ thể nhũ từ và ngày mùa sắp đến, Tô Khả Bản không muốn đi tới thành Dương Phong lắm.

Nhưng Đàm Trọng An nói đúng, hấn học hành gian khổ nhiều năm chính là vì một ngày nào đó có thể lấy được công danh, nếu như đi thành Dương Phong học tập có thể gia tăng phần thắng, cũng đáng để suy nghĩ.

"Ta mặc kệ, dù sao ta coi như huynh đã đáp ứng rồi! Ta phái người đưa tin đến thành Dương Phong, để bọn họ chuẩn bị nơi ở trước." Lâm Chiêu Hoàn nói xong liền kêu tùy tùng của mình ra ngoài nhỏ giọng dặn dò vài câu, mới trở về dưới hiên.

Thấy thế, Tô Khả Bản có chút bất đắc dĩ, trước kia hấn cảm thấy Lâm đại thiếu gia chính là tiểu diện hồ ly, nhưng khi thật sự tiếp xúc sau lại cảm thấy Lâm Chiêu Hoàn rất hay tùy hứng giống trẻ con.

Đàm Trọng An nhìn thoáng qua Tô Khả Bản, thấy hấn không mở miệng cự tuyệt thì hiểu rõ hấn đã đồng ý cùng nhau đi tới thành Dương Phong rồi, không khỏi âm thầm thở ra.

Mọi người trong nhà biết việc này thì vô cùng kích động, đây là kỳ ngộ ngàn năm có một, đương nhiên cả nhà đều ủng hộ.

Để tránh Tô Khả Bản đổi ý, ngày hôm sau Lâm Chiêu Hoàn vội dẫn Tô Khả Bản và Đàm Trọng An rời khỏi thôn Phong Quả.

Tiền Tô Khả Bản xong, Tô Khả Phương ra ruộng xem, thấy hai người Phó Thần Tường và Phó Nhậm Phi chăm sóc khoai lang và đậu phộng rất tốt, liền mang đồ chơi đã điêu khắc đến huyện thành Hoài Đường.

Vì hai ngày trước Triệu Kính Tân truyền tin đến, nói rằng tiệm đồ chơi đã trùng tu xong, lúc nào cũng có thể bày hàng khai trương.

Lúc Tô Khả Phương đến "Khách mần lâu", Lý Trì đã đến huyện Tuần kiểm tra sản nghiệp gia tộc, Dương Thành truyền tin cho hắn, chạng vạng tối ngày hôm sau hắn mới chạy về huyện Hoài Đường.

Khi thấy Tô Khả Phương mang đến hai mươi món đồ chơi mới lạ, hàng lông mày rậm của Lý Trì hơi nhướn lên, vẻ mặt phát sáng, cười rạng rỡ: "Tô công tử, tay nghề điêu khắc của ngươi thật đúng là xuất thần nhập hóa, toàn bộ nước An Tấn chỉ sợ không tìm ra nghệ nhân điêu khắc gỗ thứ hai có tay nghề giỏi như vậy."

"Nhị thiếu gia quá khen, chẳng qua là kiếm miếng cơm mà thôi." Tô Khả Phương mỉm cười không để ý.

"Tô công tử, lời này không phải nịnh nọt ngươi, nếu không phải ngươi nói không thể lộ ra thân phận, ta đã muốn bảo đại ca ta mời ngươi đến cửa hàng trang sức nhà chúng ta tọa trấn rồi!" Đối với người mình coi trọng Lý Trì nói chuyện chưa từng quanh co lòng vòng.

Nghe vậy, Tô Khả Phương bật cười: "Nhị thiếu gia, ta chỉ biết điêu khắc gỗ, chứ không biết điêu khắc trang sức."

"Điêu khắc trang sức không được, thì chúng ta còn bán đồ trang trí bằng gỗ và đồ gia cụ bằng gỗ nữa." Lý Trì nghiêm túc nói.

Tô Khả Phương không nóng không lạnh cười: "Nhị thiếu gia, chúng ta vẫn nên trở lại chuyện chính đi."

Lý Trì yêu tài, cũng rất thưởng thức Tô Khả Phương, nhưng không thích ép buộc, thấy Tô Khả Phương không có suy nghĩ này liền không nhắc lại nữa, cũng nài nỉ nói đến công việc cụ thể của tiệm đồ chơi.

Tô Khả Phương chỉ phụ trách chuyện sau màn, vốn dĩ chuyện trang hoàng, bài biện tiệm đồ chơi và khai trương các loại đều do Lý Trì phụ trách, nhưng Lý Trì rất tôn trọng Tô Khả Phương, tất cả các chi tiết đều thương lượng với Tô Khả Phương trước rồi mới quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Biết nhìn khí trời

Trên người Lý Trì không có một chút hình bóng nào của thiếu gia ăn chơi, không kiêu ngạo, không gấp gáp, như ánh mặt trời rạng rỡ, luôn giữ uy tín, hợp tác với hắn khiến Tô Khả Phương cảm thấy rất an tâm, nên mỗi khi nàng cảm thấy việc Lý Trì đề ra có lỗ hổng nhất định sẽ đưa ra ý kiến của mình.

Mà Lý Trì càng tiếp xúc với Tô Khả Phương, càng muốn làm bạn thâm giao với nàng.

Lý Trì nghe xong vài thay đổi của Tô Khả Phương trong phương án trưng bày tiệm đồ chơi thì kích động không thôi: "Tô công tử, không, Khả Phương huynh đệ! Đệ không ngại ta gọi như vậy chứ?"

Khuôn mặt nhỏ của Tô Khả Phương cứng đờ, cười khan nói: "Nhị thiếu gia tùy ý."

May mắn tên của nàng khá trung tính sẽ không khiến Lý Trì hoài nghi, nếu không để hắn phát hiện ra mình là nữ nhi, thì không biết nên như hợp tác thế nào nữa.

"Khả Phương huynh đệ, đệ đừng gọi ta là nhị thiếu gia nữa, ta lớn hơn đệ một tuổi, đệ kêu tên ta Lý Trì hoặc Trì đại ca đều được."

Nụ cười trên mặt Lý Trì âm áp lại thân thiết, Tô Khả Phương khẽ cười.

Dù sao nàng cũng là nữ tử, nên không thể quen thân với Lý Trì, nàng đã tính hôm nay sẽ bàn bạc xong hết mọi việc, chờ tiệm đồ chơi khai trương, nàng sẽ giao mọi thứ cho Triệu thúc quản lý, sau này không định gặp lại Lý Trì.

Nhưng Lý Trì không biết dự định của Tô Khả Phương, rất là nhiệt tình hẹn nàng lần sau gặp mặt thì cùng ra ngoài thành du ngoạn, Tô Khả Phương đành phải cười đáp ứng qua loa.

Đảo mắt, Tô Khả Bản đã đến thành Dương Phong Thành được gần một tháng, trong thời gian đó ca ca có gửi về hai phong thư, ngoại trừ hỏi thăm cơ thể Hạo Nhi thì chính là quan tâm đến việc đồng áng.

Hôm nay, Lư Thị đến Phó Gia cùng Diêu Thị tán gẫu lúc nói đến chuyện ngày mai chuẩn bị thu hoạch lúa nước, Tô Khả Phương nghe thấy vội vàng can trở: "Nương, ngày mai có khả năng trời sẽ mưa, đợi hai ngày nữa hãy thu hoạch."

Lúa nước thu hoạch xong gặp mưa không phơi được sẽ hỏng mất, đến lúc đó thì phí hoài công sức mấy tháng.

Lư Thị giật mình: "Cha con nói mấy ngày tới chắc hẳn thời tiết sẽ tốt đấy!"

Giờ bản lãnh nhìn khí trời xem thời tiết của nữ nhi còn mạnh hơn lão đầu từ nhiều, nữ nhi nói trời sẽ đổ mưa, vậy không sai được!

"Không được, nương phải trở về nói cha con một tiếng!" Lư Thị nói xong vội vàng rời khỏi Phó Gia.

Gần đây Tô Bằng mới biết trước giờ nữ nhi nhìn khí trời rất chuẩn, nên nghe Lư Thị nói liền tính toán ngày mai hoãn chuyện thu hoạch lúa nước lại, dù sao lúa nước trong ruộng để thêm một hai ngày cũng không sao.

Sáng sớm hôm sau Tô Bằng ra ruộng lúa đi dạo, phát hiện đại bộ phận thôn dân đã bắt đầu tại thu hoạch lúa nước rồi, vội bảo mọi người dừng lại.

"Hôm nay có khả năng trời sẽ mưa, mọi người đừng vội thu hoạch nữa, đợi hai ngày nữa hãy thu hoạch đi."

"Thôn trưởng, ngài xem sáng sớm mặt trời đã gay gắt như vậy, mưa thế nào được?" Có thôn dân chỉ mặt trời đang dốc sức tỏa khí nóng nói.

"Đúng vậy thôn trưởng, lúa đều đã chín mọng, không thể trì hoãn!" Một nam tử trung niên nói xong nhìn lên trời, nói: "Ta thấy nay trời rất trong, hai ngày sắp tới chắc sẽ không mưa."

Nam tử trung niên vừa mới nói xong, thôn dân ở ruộng gần đó cũng phụ họa, đều cho rằng sẽ không mưa.

Lúc này, một lão thôn dân năm sáu mươi tuổi đột nhiên cau mày nói: "Không đúng, tối qua trời quá nóng ngủ không được, lúc ta chạy ra sân hóng mát hình như mặt trăng đội mũ vàng (*)."

Mọi người kinh hãi, nam tử trung niên vừa rồi vội vàng hỏi: "Đức Thủy thúc, ngài thật sự nhìn thấy?"

Mọi người đều biết, mặt trăng đội mũ vàng chính là trời sẽ mưa.

Nông dân thường ngủ sớm, mặt trời vừa xuống núi đã đi ngủ rồi, vì hôm nay mọi người muốn thu hoạch lúa nên hôm qua mặt trời chưa hoàn toàn xuống núi đã sớm ngủ, nên không ai chú ý mặt trăng có đội mũ vàng hay không.

Tô Đức Thủy ngẫm nghĩ, nói: "Hình như có nhìn thấy."

Đêm qua trời nóng quá nên ông khó ngủ, sau đó ngồi trên ghế ở sân mơ màng thiếp đi, ông không dám xác định mình nằm mơ hay thật sự thấy mặt trăng đội mũ vàng.

Lời Tô Đức Thủy vừa ra khỏi miệng, mọi người đều chần chờ.

"Trời thật sự sẽ mưa sao?"

Nhờ may lúa thu hoạch một nửa thì trời mưa, vậy chỗ lúa đó sẽ bị hỏng hết.

Tô Bằng dừng một chút, nói: "Mọi người không cảm thấy hai ngày nay trời nóng nực không giống bình thường sao?"

Bởi vì lúa nước trong ruộng đều chín mọng, mọi người lại thấy mấy hôm nay mặt trời nóng hừng hực nên vội vã thu hoạch lúa nước, căn bản không chú ý hai ngày nay thời tiết nóng bức khác mấy hôm trước, còn mang theo chút nặng nề.

Được Tô Bằng nhắc nhở như vậy, có người đột nhiên vỗ đùi: "Đúng vậy hai ngày nay không khí oi nóng có chút khác thường."

Thời tiết khác thường, nói không chừng trời thật sự muốn mưa.

"Nay lúa đều chín mọng, nếu mưa bảy tám ngày, lúa ở ruộng cũng sẽ hỏng mất!" Mọi người nhìn bông lúa trĩu nặng lòng đầy âu lo.

Nhà nông đều dựa vào trời ăn cơm, nếu thiên lão gia không nể mặt, mọi người đều đói bụng.

Đột nhiên, có người không thềm đếm xỉa hô: "Ta mặc kệ, thừa dịp bây giờ chưa mưa, gặt gấp trước rồi tính."

"Đúng vậy, suy tính nhiều ít làm gì, dù sao so với việc đợi mưa xuống toàn bộ ngâm nước còn tốt hơn."

Làm thôn trưởng, đương nhiên Tô Bằng hi vọng các hương thân có thể có một thu hoạch tốt, thấy mọi người vội vàng gặt lúa gấp, vội can trở: "Mọi người đừng lo lắng, Phương Nhi nói hai ngày nay sẽ mưa, ngày kia trời bắt đầu trong xanh, mọi người đợi thêm hai ngày đi."

"Phương Nhi?" Mọi người sững sốt: "Là Phương Nhi nói trời sẽ đổ mưa?"

Nếu như lời này là lão nhân trong thôn nói, mọi người có lẽ sẽ tin tưởng, nhưng nghe lời do Phương Nhi nói, hầu hết mọi người đều ôm thái độ chất vấn.

"Phương Nhi trẻ tuổi, không có kinh nghiệm, sao có thể kết luận hai ngày sau sẽ tạnh?"

Lão nhân trong thôn cũng không dám nói lời chắc chắn như vậy đâu.

Các hương thân rất cảm kích Tô Khả Phương dẫn mọi người cùng kiểm tiền, nhưng việc này liên quan đến đại sự khẩu phần lương thực nửa năm của cả nhà, mọi người đều rất thận trọng, ôm tâm tình hy vọng có thể gấp gáp, bắt đầu làm việc.

Tô Bằng khuyên bảo không có kết quả đành ủ rũ cúi đầu trở về nhà, cũng may chưa tới giữa trưa, thời tiết liền bắt đầu trầm xuống, giống như muốn mưa to.

Không đến thời gian nửa ngày, lúa nước các hương thân thu hoạch được cũng không nhiều, các hương thân trong ruộng đang loay hoay khi thế ngất trời vội nhanh chân đem lúa xách về nhà cất, không tiếp tục thu lúa nữa.

Trận mưa lớn này đến rất nhanh, vài hương thân còn chưa kịp xách lúa về nhà, mưa liền đổ xuống như trút nước.

Có hương thân tin lời Tô Bằng nói thấy trời quả thật đổ mưa, không khỏi âm thầm may mắn vì lúa nhà mình được bảo vệ.

Trận mưa lớn này kéo dài đến chạng vạng tối mới ngừng, tới nửa đêm lại mưa nhỏ, kéo dài đến giữa trưa ngày thứ hai.

Các hương thân vì trận mưa này mà tâm đều níu chặt, vài lão nhân cứ đứng dưới mái hiên ngẩng đầu nhìn trời, giống như làm vậy mưa có thể sớm dừng lại.

Đến chiều ngày thứ hai mưa tạnh, lúc này nỗi lo lắng trong lòng mọi người mới tan đi.

"Thật sự tạnh!"

"Đúng vậy trời trong xanh rồi, ngày mai có thể thu lúa!"

Mọi người hò reo.

"Không ngờ Phương Nhi thật sự biết nhìn khí trời, đoán thời tiết như thần!" Mọi người không dám tin.

(*) Em không tìm thấy nghĩa chính xác của cụm từ "Mặt trăng đội mũ vàng" nhưng theo em:

Mặt trăng đội mũ vàng là hiện tượng xuất hiện vòng tròn xung quanh mặt trăng, vòng trong này sinh ra do ánh sáng chiếu xuyên qua các đám mây ti tầng, vốn có liên hệ với các mạch giáp khí âm và độ ẩm cao trong không khí, có thể cho biết trời sắp mưa trong ba ngày tới.

Nếu mặt trăng sáng vàng rực rỡ và sắc nét thì có thể áp suất thấp đã làm sạch bụi trong không khí, mà áp suất thấp cũng có nghĩa sắp mưa. (Tổng hợp từ Google)

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Xảy ra án mạng

Xế chiều hôm đó mưa ngừng hẳn, mặt trời lại hiện ra, những hương thân hôm trước thu hoạch vội vàng đem lúa ầm ướt ra phơi, mọi người nhanh tay nhanh chân ra ruộng thu hoạch lúa.

Cả nhà Tô Bằng cũng xuống ruộng thu hoạch lúa nước, giống như mọi khi tập trung cả đại phòng và tam phòng cùng làm.

Phó Gia không trông lúa nước, Diêu Thị bảo Phó Thần Tường và Phó Nhậm Phi đến Tô Gia hỗ trợ, mình và Tô Khả Phương thì phụ trách chăm sóc nông trại mấy ngày, bởi vì Lưu Đại Minh cũng đi hỗ trợ thu hoạch lúa nước.

Mới đầu Phó Nhậm Phi không tình nguyện đi, sau đó bị Phó Thần Tường khiển trách một trận, mới tâm không cam tình không nguyện theo tới.

"Phương Nhi, đứa nhỏ Phi Nhi này bị chúng ta chiều hư rồi, con chó đẻ ý." Phó Nhậm Phi đi rồi, Diêu Thị mới nói với Tô Khả Phương.

"Nương, con không trách tam thúc." Tô Khả Phương nở nụ cười.

Nàng không ngờ bà bà sẽ bảo hai tiểu thúc đến nhà mẹ đẻ nàng hỗ trợ, nàng vốn không nghĩ tới việc này.

Dù sao chuyện nhà mẹ đẻ nàng, huynh đệ Phó Gia không có nghĩa vụ phải đi hỗ trợ.

Gần đây lão tam Phó Gia dù không kiểu ta là trung tâm giống như trước, nhưng đối xử, nói chuyện với nàng vẫn rất lạnh nhạt, ngẫu nhiên nàng chú ý sẽ thấy tầm mắt hắn ta nhìn nàng xẹt qua tia căm thù, nên khi Phó Nhậm Phi không tình nguyện nàng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhìn Tô Khả Phụng tỏ vẻ không để ý, xoay người đi cho gà ăn, lòng Diêu Thị thăm than.

Bà biết trong lòng lão tam có khúc mắc, nhưng chỉ sợ khúc mắc đó cả đời này không cách nào hoá giải.

Đám người Tô Bằng vội vàng ngoài ruộng, Diêu Thị và Tô Khả Phụng cũng không nhàn rỗi, hai người cho gà vịt heo cá ở nông trại ăn xong, liền vội chuẩn bị cơm trưa cho đám người Tô Bằng.

Hai người đưa thức ăn đến ruộng, phát hiện trong ruộng có rất nhiều người, hỏi một chút mới biết là Lâm Chiêu Hoành gọi tới.

"Sao Lâm đại thiếu gia biết hôm nay chúng ta thu hoạch lúa?" Tô Khả Phụng nghi ngờ lắm lắm.

Nhưng từ đó có thể thấy được, Lâm đại thiếu gia thật tâm coi trọng người bằng hữu là ca ca.

Có người Lâm đại thiếu gia mời tới giúp đỡ, Tô Bằng không để huynh đệ Phó Gia tiếp tục ra ruộng hỗ trợ.

Hôm nay, Diêu Thị và Tô Khả Phụng đang ở nông trại cho gà vịt ăn, đột nhiên thấy Phó Thần Tường dẫn theo một cô nương trẻ đi tới.

Tô Khả Phụng nhìn kỹ, sắc mặt hơi biến đổi: "Đông Mai?"

Sao Đông Mai vô duyên vô cớ chạy đến thôn Phong Quả? Chẳng lẽ trên trần đã xảy ra chuyện gì rồi?

"Tiểu thư —— "

Đông Mai vừa nhìn thấy Tô Khả Phụng liền cuống cuống chạy tới, bắt lấy nàng, thần sắc hốt hoảng nói: "Tiểu thư, chạy mau, chạy mau!"

Lòng Tô Khả Phụng hỏi hộp: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Phó Thần Tường và Diêu Thị nghe Đông Mai gọi Tô Khả Phụng "Tiểu thư", không khỏi thất kinh, vừa gặp cô nương Đông Mai này đã bảo Tô Khả Phụng chạy mau, sắc mặt hơi đổi.

Phó Thần Tường nhìn chằm chằm Đông Mai, lông mày nhíu chặt, vừa rồi cô nương này chạy không kịp thở vào nhà tìm đại tẩu nhà mình, hắn còn tưởng thần thích của đại tẩu, xem ra hắn đã đoán sai.

"Tiểu thư, xảy ra vấn đề rồi! Ruốc cá của chúng ta ăn vào chết người, Húc Đông đã bị bắt, địa bảo đang mang theo người đến bắt ngài, ngài mau chạy đi." Khuôn mặt nhỏ của Đông Mai trắng bệch, cả người run rẩy.

"Làm sao có thể?!" Tô Khả Phụng sợ hãi.

Ruốc cá nhà nàng, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện như vậy!

"Ta cũng không biết tại sao lại như vậy, Vương Gia có người chết, Lữ quản sự và Húc Đông đều bị bắt, tiểu thư, ngài nhanh chóng chạy đi, nếu không chạy sẽ không kịp!" Đông Mai hoảng sợ khóc lên.

"Vương Gia?" Huyết sắc trên mặt Tô Khả Phụng rút dần.

Đúng rồi, ruốc cá của nàng chỉ cung ứng cho Vương Gia và "Khách mẫn lâu", nếu như "Khách mẫn lâu" xảy ra chuyện, người tới bắt chắc chắn là huyện nha chứ không phải địa bảo.

"Phụng Nhi, xảy ra chuyện gì vậy con?"

Lời của hai người Diêu Thị không hiểu, nhưng nghe được người chết còn có địa bảo mang người đến bắt Tô Khả Phụng, mặt Diêu Thị bối rối.

Sắc mặt Phó Thần Tường cũng có chút ngưng trọng, đáy mắt lướt qua ánh sáng lạnh.

"Nương, không có việc gì, để con suy nghĩ một chút." Lúc này lòng Tô Khả Phụng rất loạn, nhưng vẫn cười trấn an Diêu Thị.

"Tiểu thư, ngài đừng lè mề nữa, chạy mau đi!" Đông Mai vừa khóc vừa gấp đến độ dậm chân liên tục.

"Đông Mai, ruốc cá của chúng ta tuyệt đối không có vấn đề!" Tô Khả Phụng âm trầm nói: "Vương Gia có người chết nhất định không quan hệ tới ruốc cá, nếu giờ ta chạy trốn, không phải tương đương với thừa nhận ruốc cá của chúng ta có vấn đề sao?"

Hơn nữa, người nhà của nàng ở đây, nàng có thể chạy đi đâu?

Cho nên, nàng nhất định phải ở lại chứng minh mình trong sạch!

Trong phút chốc, đầu Tô Khả Phương lóe lên rất nhiều ý nghĩ.

"Nương, nhị thúc, hai người về nhà trước, con tới chỗ địa bảo xem sao." Tô Khả Phương nhìn Diêu Thị và Phó Thần Tường, dừng một chút, lại nói: "Còn nữa, việc hôm nay trước đừng để cha nương con biết."

"Không được, Phương Nhi!" Diêu Thị kéo nàng lại, bất an nói: "Đã xảy ra án mạng, con còn đi làm gì?"

Vừa rồi Đông Mai cô nương này nói đến "Ruốc cá", nghĩ tới hồi trước nghe Phương Nhi nói qua bán ruốc cá trên trấn, chẳng lẽ ruốc cá con bé bán ăn chết người? Nếu không sao địa bảo tới bắt con bé chứ?

Nghĩ tới đây, Diêu Thị càng thêm bất an.

"Nương, chết người cũng không liên quan đến con, con đến chỗ địa bảo xem tình huống rõ ràng, con nhất định sẽ bình an vô sự." Tô Khả Phương nhìn Phó Thần Tường, nói: "Nhị thúc, việc trong nhà giao cho đệ, chiều cố nương cho tốt."

Nói xong, Tô Khả Phương mang theo Đông Mai rời khỏi nông trại, vừa đi ra cửa nông trại Tô Khả Phương liền thấy Phó Nhậm Phi đang đứng ở đó, vẻ mặt phần lom lom nhìn mình.

Tô Khả Phương nhăn mày, lướt qua hắn ta đi ra ngoài.

"Tô Khả Phương, người nhất định phải hại chết chúng ta đúng không?" Phó Nhậm Phi đứng sau lưng nàng giận dữ hỏi.

"Phó Nhậm Phi, đừng nói chuyện này không liên quan gì đến ta, cứ cho là ruốc cá của ta thật sự ăn chết người, cũng sẽ không liên lụy đến người!" Tô Khả Phương quay người, lạnh lùng nhìn hắn ta.

Nàng tự hỏi mình đối xử với lão tam Phó Gia không tệ, từ một ngày ba bữa đến quần áo trên người hắn ta mặc, cái nào không phải nàng bỏ tiền ra mua? Thường ngày hắn ta hờ hững với nàng cũng thôi, nhưng lúc này mà hắn còn bỏ đá xuống giếng, Tô Khả Phương thật sự cảm thấy thất vọng.

"Người dẫn địa bảo tới, còn nói không liên lụy chúng ta?" Bộ dạng Phó Nhậm Phi như hận không thể ăn Tô Khả Phương, hai nắm tay siết thật chặt.

Tô Khả Phương không hiểu lời hắn ta, chỉ coi như hắn ta nổi điên cắn người linh tinh.

"Phi Nhi!" Phó Thần Tường đi ra, kéo Phó Nhậm Phi sang một bên, tức giận quát tháo: "Đệ câm miệng cho huynh!"

"Nhị ca..."

"Câm miệng!" Phó Thần Tường lườm hắn ta, quay lại nói với Tô Khả Phương: "Đại tẩu, tẩu đi đi, chờ đệ an bài xong chuyện trong nhà sẽ đi tìm tẩu."

Nghe vậy, Phó Nhậm Phi biến sắc, cả kinh kêu lên: "Nhị ca —— "

Phó Thần Tường nhíu mày quét mắt nhìn hắn ta, sắc mặt Phó Nhậm Phi khó coi ngậm miệng, tầm mắt lướt qua tia kính hoảng khó phát hiện.

Trái lại Diêu Thị, trong chốc lát đã bình tĩnh, quay sang an ủi Tô Khả Phương: "Phương Nhi, con không cần lo lắng cho nương và mọi người biết không, con phải cẩn thận nhé."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Con đường thoát thân

"Con biết rồi ạ!" Lời Diêu Thị và Phó Thần Tường khiến khóc mất Tô Khả Phương hơi cay, đáy lòng trào lên một dòng nước ấm.

Từ trước tới nay, nàng luôn coi gia đình này thành trách nhiệm của mình, bởi nàng nghĩ ngày Phó Thần Hoàng trở về có lẽ chính là ngày mình rời đi, nên nàng không dám đặt vào quá nhiều tình cảm.

Hôm nay nàng mới phát hiện, trong lúc chính mình chưa để ý tình cảm của nàng và gia đình này đã chặt chẽ đến thế.

"Nhị thúc, tẩu không biết mình sẽ đi bao lâu, số tiền này chắc đủ trong nhà tiêu xài hai ba tháng, nếu không đủ, đệ hãy mang gà, vịt, heo, cá trong nông trại bán đi." Tô Khả Phương vừa nói vừa lấy túi tiền trên người đưa cho Phó Thần Tường.

Phó Thần Tường không từ chối, vì nếu đại tẩu nhà mình thật sự phải vào ngục, hắn còn cần chuẩn bị tiền bạc.

Đưa mắt nhìn Tô Khả Phương và Đông Mai đi xa, Phó Thần Tường mới xoay người nhìn Phó Nhậm Phi.

Ánh mắt Phó Thần Tường có chút nặng nề, Phó Nhậm Phi cảm thấy hoảng hốt: "Nhi ca, ca muốn làm gì?!"

"Phi Nhi, đệ không còn nhỏ, giờ là lúc nên gánh vác trách nhiệm." Phó Thần Tường ngữ trọng tâm trường nói: "Chờ ca đi rồi đệ hãy mang nương rời khỏi đây, nếu ca có thể toàn thân quay về, ca sẽ đi đón đệ và nương."

Mắt Phó Nhậm Phi lướt qua kinh hoàng và luống cuống, theo bản năng bắt lấy cánh tay Phó Thần Tường: "Không, không được! Chúng ta thật vất vả mới có ngày yên ổn, tại sao phải vì người xa lạ mạo hiểm chứ?"

"Phi Nhi!" Diêu Thị nghe vậy sắc mặt lạnh xuống, ánh mắt vô cùng thất vọng nhìn Phó Nhậm Phi: "Phi Nhi, con đã không phải là tiểu hài tử ba tuổi, tại sao có thể nói ra những lời không phân rõ phải trái, bạc tình bạc nghĩa như vậy? Phương Nhi là tức phụ của lão đại, là đại tẩu của con, thế mà con nói là người xa lạ sao?"

"Nương, đại ca bắt đắc dĩ mới cưới nàng, nàng không xứng với đại ca." Phó Nhậm Phi phẫn nộ nói.

Nói cho cùng, Tô Khả Phương chẳng qua là con cò bọn họ lợi dụng, nàng căn bản không xứng làm người nhà của hắn ta, càng không xứng ở cùng đại ca, nếu trong lòng đại ca có nàng, dù gặp phải chuyện gì cũng sẽ không vứt bỏ nàng vào ngày thành thân.

Diêu Thị đau lòng nhức óc nhìn con trai út của mình: "Phi Nhi, con nói những lời này xứng với lương tâm của mình sao? Con để tay lên ngực tự hỏi, Phương Nhi vì cái nhà này bỏ ra còn ít sao?"

Lúc Phương Nhi ngã từ trên núi, cả nhà họ còn đang đắm chìm trong bi thống vì lão đại đột nhiên rời nhà bỏ đi, nghe Trịnh đại phu bắt lực nói không còn biện pháp liên mạng nàng tự sinh tự diệt, nếu không phải người nhà mẹ đẻ Phương Nhi không chịu từ bỏ, Phương Nhi đã sớm chết.

Nhưng sau khi thương thế tốt lên Phương Nhi chẳng những không nhắc hiềm khích lúc trước, còn vì cả nhà kiếm sống mà đi sớm về tối, bôn ba khắp nơi, đối với bà bà này quan tâm đầy đủ, đối hai tiểu thúc động viên đốc thúc, khiến cho gia đình rách nát lần nữa dấy lên hi vọng, giờ Phi Nhi nói ra những lời này, bà nghe mà cảm thấy thất vọng đau khổ.

Thấy mặt Phó Nhậm Phi kiêu căng, không chút nào hối cải, Diêu Thị lắc đầu, nhìn về phía Phó Thần Tường, mắt có tia vui mừng: "Tường Nhi, con nói không sai, tẩu con phải cứu, nương tự hào vì con, nhà chúng ta không có người vong ân phụ nghĩa! Nếu như tẩu từ con thật sự bị kiện cáo, bất luận thế nào cũng phải cứu tẩu con!"

"Nương, con biết!" Phó Thần Tường gật đầu.

"Không được!" Phó Nhậm Phi chặn trước mặt Phó Thần Tường, phẫn hận nói: "Trước khi đại ca đi đã nói, không cho phép chúng ta rời khỏi thôn Phong Quả!"

Phó Thần Tường nhíu mày, nghiêm mặt nói: "Phi Nhi, nếu đại ca biết đại tẩu xảy ra chuyện, nhất định sẽ đồng ý ca đi cứu tẩu ấy! Đệ và nương tránh đi trước, ca sẽ cứu đại tẩu ra."

Diêu Thị gật đầu, nhìn khắp thôn Phong Quả, than nhẹ một tiếng: "Tường Nhi, tẩu từ con phải cứu, nhưng nương tuổi tác cao rồi, né tránh nhiều năm như vậy cũng mệt mỏi, không muốn đi nữa!"

Diêu Thị nói xong ánh mắt trôi về nơi xa, tựa như có thể thu toàn bộ phong cảnh và con người thôn Phong Quả vào lòng, mắt tràn đầy lưu luyến: "Hơn nữa, nương thích nơi này, nếu như sau khi chết có thể chôn ở đỉnh núi nơi non xanh nước biếc, nương cũng thỏa mãn."

Thỏa mãn thì thỏa mãn, nhưng đã định trước không cách nào nhắm mắt.

Phó Thần Tường đè nén đau đớn nơi đáy lòng, nhưng hắn không khuyên nương, chỉ chặt vật gạt đầu: "Nương, con biết."

"Nương —— "

Phó Nhậm Phi thống khổ kêu.

Diêu Thị thu hồi ánh mắt, đưa tay sờ đầu Phó Nhậm Phi, khẽ cười nói: "Phi Nhi, con trưởng thành rồi, nương coi như đã không phụ lòng cha mẹ con! Chuyện của Phương Nhi không biết có thể dẫn quan phủ tới không. Con là huyết mạch duy nhất của Kiều Gia, con hãy mau chóng rời đi, đừng trở lại nữa."

"Không, nương không đi, con cũng không đi!" Phó Nhậm Phi đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt Diêu Thị, khóc rống lên.

Bao năm nay bọn họ vẫn luôn đông trốn tây nấp, giờ đại ca sống chết chưa biết, nhị ca lại muốn đi cứu nữ nhân Tô Khả Phương kia, hắn ta sao có thể bỏ lại đường mẩu một mình rời đi?

Đều tại Tô Khả Phương đồ tai tinh chết tiệt kia, là nàng hại cả nhà họ.

Mắt Phó Nhậm Phi tràn đầy hung ác nham hiểm.

"Phi Nhi đừng khóc, khó coi lắm!" Diêu Thị đỡ hấn ta dậy, nhỏ giọng khuyên nhủ.

"Nương đừng đuổi con đi!" Phó Nhậm Phi cầm tay Diêu Thị, vẻ mặt luống cuống.

"Phi Nhi, nương lớn tuổi, chết không có gì đáng tiếc, nhưng con nhất định phải sống thật tốt, lấy vợ sinh con, vì Kiều Gia kéo dài huyết mạch." Diêu Thị đánh mặt, nghiêm túc nói.

Phó Thần Tường nhìn mẫu thân, lại nhìn Phó Nhậm Phi, nhũu mày trầm ngâm.

"Phi Nhi, đệ về trước thay ca thu xếp vài bộ quần áo để thay đi." Phó Thần Tường bảo Phó Nhậm Phi.

"Tại sao đệ phải đi?" Phó Nhậm Phi cảnh giác nhìn hấn, lo lắng hấn bỏ lại mình rồi mang nương rời đi.

"Phi Nhi, ca có chuyện muốn nói với nương, sẽ không mang nương đi." Phó Thần Tường nhìn ra tâm tư Phó Nhậm Phi, bắt đắ dĩ nói.

Lão tam đầu óc nhỏ lại dễ xúc động, có mấy lời không thích hợp nói cho đệ ấy, đành phải nói với nương.

"Phi Nhi, đi đi, nương đã nói sẽ không rời khỏi đây." Diêu Thị trấn an nói.

Phó Nhậm Phi chân chờ một lúc, mới nửa tin nửa ngờ về nhà.

Phó Nhậm Phi vừa đi, Phó Thần Tường mới nói với Diêu Thị: "Nương biết lý do tại sao đại ca lại khẳng khẳng muốn ở thôn Phong Quả không?"

Diêu Thị sững sốt: "Tại sao?"

Không phải bởi vì thôn Phong Quả tương đối vắng vẻ, nên lão đại mới muốn ở chỗ này lập hộ sao?

"Nương, đó là bởi vì núi phía sau thôn Phong Quả có một thạch động, vừa dễ ẩn nấp vừa dễ thoát ra bằng đường núi."

Sau khi nghe xong, Diêu Thị như tỉnh mộng: "Thì ra là vậy!"

Khó trách lão đại không cự tuyệt hôn sự với Phương Nhi, hoá ra vì con đường cho cả nhà họ thuận tiện thoát thân.

"Nương, Phi Nhi tính tình không chắc chắn, chuyện thạch động không đến lúc bắt đắ dĩ tuyệt đối đừng nói cho đệ ấy!" Phó Thần Tường dặn dò.

Khi đó ca ca chỉ nói với mình hấn việc này, chính là do sợ tiết lộ phong thanh.

"Nương biết." Biết có đường lui, Diêu Thị cũng không muốn gấp gấp đuổi Phó Nhậm Phi.

Cùng lúc đó, Tô Khả Phương và Đông Mai đã đi khỏi thôn Phong Quả, hai người đi không bao xa, thì gặp xe bò của địa bảo đến bắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Trục tiếp vào tù

Tô Khả Phương từng đến địa bảo, nên người của địa bảo liếc mắt một cái liền nhận ra nàng, mặt họ tối sầm, lệnh phu xe ngừng xe.

Địa bảo đại nhân đang định lệnh thủ hạ trói nàng thì thấy Tô Khả Phương cười đi tới, đúng quy củ hành lễ: "Tô Khả Phương gặp qua đại nhân!"

Địa vị của địa bảo trên trấn có vai trò quan trọng, mọi người đối với địa bảo đại nhân tôn kính có thừa, Tô Khả Phương không kiêu ngạo không tự ti nói: "Đại nhân, chuyện của Vương Gia ta đã nghe nói rồi, đang chuẩn bị lên trấn hỗ trợ đại nhân điều tra việc này, không ngờ đại nhân đích thân đến đây."

Có thể được huyện nha ủy thác trách nhiệm địa bảo, ông đương nhiên có chỗ hơn người, một giây trước nỗi giận bùng bùng, một giây sau thấy Tô Khả Phương bình tĩnh đứng trước mặt mình, không nhanh không chậm nói rõ ý định, địa bảo nghĩ tới tin tức vừa mới cho người điều tra được, hơi suy nghĩ, thay đổi bộ mặt giải quyết việc chung: "Cô nương có thể chủ động đến hỗ trợ điều tra thật tốt, chẳng qua việc này liên lụy đến bốn mạng người, cô nương là người bị hiềm nghi, ta phải đưa cô nương đến huyện nha, mong cô nương hiểu cho."

Nghe nói nha đầu này và Lý Gia của tứ đại gia tộc huyện Hoài Đường có chút giao tình, xem ra không ngoa, ông không cần thiết đắc tội với Lý Gia, chỉ cần đem nàng giao cho huyện nha tất cả sẽ không quan tới ông.

"Tiểu thư ——" Đông Mai vừa nghe muốn đưa đến huyện nha, căng thẳng cầm tay Tô Khả Phương, khuôn mặt nhỏ càng trắng hơn.

Tô Khả Phuong vừa nhẹ tay vỗ lưng Đông Mai trấn an, vừa nói với địa bảo đại nhân: "Đại nhân, ta biết ngài khó xử, ta theo ngài đến huyện nha là được."

Địa bảo đối với chuyện Tô Khả Phuong thức thối cảm thấy rất hài lòng, không cho người trói nàng, mà bảo nàng và Đông Mai lên xe bò, cùng nhau đến ngoài trấn ngồi xe ngựa.

Bởi vì Tô Khả Phuong phối hợp, nên trên đường đến trấn Đường Huyền, địa bảo đại nhân biết gì đều nói với Tô Khả Phuong.

Khi Tô Khả Phuong hỏi đến việc tại sao địa bảo biết nàng mới chính là người phụ trách sinh ý rượu cá, địa bảo nói: "Người của Vương Gia nói."

Vương Gia xảy ra án mạng, đương nhiên là do Vương Gia báo quan.

Địa bảo đại nhân nghi ngờ nhìn Tô Khả Phuong, thoạt nhìn nha đầu này hình như không biết chuyện gì xảy ra, lẽ nào việc này có ẩn tình?

Nhưng mà đại lão gia Vương Gia có tiếng là đại thiện nhân, ai sẽ độc hại vợ con ông ấy chứ?

Sau khi nghe địa bảo nói, Tô Khả Phuong buông mi trầm ngâm.

Không có khả năng, vừa rồi Đông Mai nói, Húc Đông không khai ra nàng, Lữ quản sự còn không biết nàng, thì sao người Vương Gia biết sự tồn tại của nàng được?

Tô Khả Phuong có cảm giác, việc này hình như nhắm vào nàng.

Tô Khả Phuong khẩn cầu, địa bảo đồng ý đưa Đông Mai đến huyện Hoài Đường.

Việc này có thể Triệu Kính Tân còn chưa thu được tin tức, Tô Khả Phuong không muốn Triệu Kính Tân bị liên lụy, nên bảo Đông Mai đi thông báo cho ông đề phòng, thuận tiện giúp nàng dò la đầu đuôi sự tình.

Tô Khả Phuong bị địa bảo dẫn tới huyện nha, không qua công đường liền trực tiếp vào tù.

Dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi bị nha dịch thô lỗ đẩy vào nhà giam mùi hôi thối bốc lên tận trời, thì nàng vẫn không nhịn được nôn khan mấy lần.

"Thế nào, ngại thối sao?" Một nữ nhân tóc tai bù xù cả người bốc mùi hôi thối, đi tới nhìn nàng từ trên xuống dưới, khuôn mặt bần đến mức nhìn không ra diện mạo trần ngập trào phúng: "Yên tâm, ngày ngốc tám năm ba tháng sẽ từ từ quen thôi."

Tám năm ba tháng?!

Tô Khả Phuong giật khóe miệng, quý mới muốn ngốc lâu như vậy!

Chỉ cần ra công đường, nàng có thể tự biện giải cho mình, đến lúc đó nàng có thể ra ngoài.

Không trách Tô Khả Phuong tự tin như vậy, nàng tin tưởng vững chắc một điều: Thanh giả tự thanh (*).

"Người không tin lời ta?" Giọng nữ nhân khàn khàn, hung dữ hỏi.

Tô Khả Phuong cảm thấy hình như mình chọc giận nàng ấy.

"Không, ta tin, ta tin!"

Ngốc ở trong lao lâu tâm lý chắc chắn không ổn định, ai biết chọc giận những người này sẽ xảy ra kết cục gì, Tô Khả Phuong xem xét thời thế quyết định hạ thấp tư thái, nhìn nàng ấy cười nịnh nọt.

Tô Khả Phuong nói xong không dấu vết quét mắt nhìn những phạm nhân khác trong phòng giam, thấy ngoại trừ nữ nhân nhìn không ra độ tuổi trước mắt, những người khác đều đầu bù tóc rối, vẻ mặt thần thờ hoặc ngồi xồm, hoặc ngồi, hoặc dựa vào chân tường, giống như căn bản không nhìn thấy nàng.

Thấy vẻ mặt cảnh giác của Tô Khả Phuong, nữ nhân kia hừ lạnh, ác thanh ác khí hỏi: "Người phạm tội mà phải vào đây?"

"Bọn họ bắt nhầm người, ta oan uổng." Tô Khả Phuong nghiêm mặt nói.

Nữ nhân kia cười lạnh: "Trong phòng giam này mọi người đều nói mình oan uổng."

Khuôn mặt nhỏ của Tô Khả Phuong nhú lại, có chút không vui: "Ta thật sự oan uổng!"

Đôi mắt xương linh lợi của nữ nhân kia chuyển động, xích lại gần Tô Khả Phuong, nhìn chăm chăm mắt nàng hồi lâu, đến khi Tô Khả Phuong thiếu chút nữa bị mùi thối trên nàng ấy hun ngất, nàng ấy mới mở miệng nói: "Ta tin người oan uổng, nhưng người đừng nghĩ hão huyền nữa, người vào nhà tù này, thì đừng mong ra ngoài."

Tô Khả Phuong kinh hãi: "Vì sao?"

Nữ nhân kia đưa mắt đánh giá nàng từ đầu đến chân, chút đồng tình nói: "Chưa từng nghe qua câu châm ngôn 'Nha môn bát tự mở, có lý không có tiền chớ vào đến' sao? Nhìn quần áo người mặc trên người, chắc hẳn trong nhà cũng không giàu có, muốn đưa người ra khỏi lao, ta thấy khó đấy!"

Tô Khả Phuong nhướn mày: "Nơi này là huyện nha, không đến nỗi ngay cả huyện thái gia cũng không nói đạo lý chứ?"

Nữ nhân kia dùng ánh mắt nhìn người ngu quết qua Tô Khả Phuong: "Người cho rằng huyện thái gia là cha người sao? Mỗi ngày nhiều người tiến vào đại lao như vậy, chờ người ở trong lao chết bệnh bốc mùi, nói không chừng huyện thái gia cũng không biết sự tồn tại của người đâu, còn phân rõ phải trái?"

"Không phải đâu, vụ án của ta liên lụy tới bốn mạng người, chẳng lẽ cũng không cần thẳng đường xử án?" Mặt Tô Khả Phuong có chút khó coi, chủ định từ trước bị đánh nát bấy.

Tô Khả Phuong vừa mới nói xong, nữ nhân kia chắc chắn đi vòng quanh nàng một vòng, mắt đầy kính nể nhìn nàng: "Nhìn không ra nha!"

Tiểu nha đầu này tuổi còn quá trẻ, thoát nhìn đơn thuần đáng yêu, không ngờ ác như vậy.

Mặt Tô Khả Phuong tối sầm: "Đại tỷ, ta nói rồi, ta oan uổng!"

Vừa rồi còn nói tin tưởng nàng, Tô Khả Phuong buồn bực.

"Người tự nói mình oan uổng thì có ích lợi gì, nguyên cáo chỉ cần nhét ít bạc cho bộ đầu hoặc huyện thừa, vụ án này của người chưa tới chỗ huyện thái gia đã kết án rồi, ai quan người có oan uổng hay không?" Nữ nhân kia khó chịu vì Tô Khả Phuong không rành thế sự, lờ mờ nàng.

Mắt Tô Khả Phuong chìm xuống, nếu ngay cả công đường cũng không thẳng, vậy sao nàng có thể vì mình tẩy sạch hiềm nghi?

Tô Khả Phuong cắn môi, xem ra đành phải chờ Triệu thúc truyền tin xem sao.

Thấy Tô Khả Phuong nghe mình nói xong dù tức giận, nhưng không nản lòng thoái chí như người khác, nữ nhân kia tò mò.

"Tiểu nha đầu, người không sợ sao?"

"Sợ thì giải quyết được gì?" Tô Khả Phuong bình chân như vại tìm nơi ngồi xuống, nàng tin tưởng Triệu thúc sẽ không mắc kệt nàng.

Có lẽ bình thường những nữ nhân vào đây bộ dạng đều khóc sụt sùi, thấy Tô Khả Phuong tuổi còn trẻ lại không hề e ngại, nữ nhân hứng thú nhìn Tô Khả Phuong, sóng vai ngồi cùng nàng, hỏi: "Nha đầu, người tên là gì?"

Thái độ nàng ấy thân thiện hoàn toàn khác biệt một trời một vực với sự khinh bỉ lúc này.

(*)Câu đầy đủ: "Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc": Nghĩa là người ngay thẳng thì cho dù không cần phải giải thích hay biện hộ gì thì bản chất người ta cũng vẫn ngay thẳng. Cụ thể hơn ví dụ bị vu vạ hay bị nghi oan hay bị nói xấu gì thì người ta không cần thanh minh gì hết dần dà sự thật cũng được phơi bày.

Còn người xấu xa thì cho dù có lấp liếm thế nào rốt cuộc cái bản chất xấu xa cũng sẽ bị lộ ra mà thôi. (Q&AYahoo!)

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Đầu trộm đuôi cướp

"Ta tên là Tô Khả Phuong, đại tỷ thì sao?" Tô Khả Phuong hào phóng thoải mái nhìn nàng ấy.

"Đan Trúc Âm, 21 tuổi!" Đan Trúc Âm hào sảng báo tên mình và tuổi tác: "Người bao nhiêu tuổi?"

"Muội 17 tuổi." Tô Khả Phuong đổ mồ hôi.

Nghe giọng nói, nàng còn tưởng phụ nữ trung niên chứ, may mắn vừa nãy vì nhìn nàng ấy vui mà nàng cố ý kêu trẻ một chút, nếu không chết chắc.

"Đúng rồi, sao tỷ phải vào đây?" Tô Khả Phuong lại hỏi.

Đan Trúc Âm đột nhiên dán sát vào Tô Khả Phuong bày ra bộ dạng mỉa mai: "Tỷ là yêu râu xanh!"

"Phụt, ha ha ——" Tô Khả Phuong bật cười, cũng đùa theo: "Là loại bị người ta hái sao?"

Đan Trúc Âm mới nhìn có vẻ dữ dằn, không ngờ nói chuyện rất hài hước.

Sắc mặt Đan Trúc Âm âm đạm: "Sao muội đoán được?"

Tô Khả Phuong nghẹn họng trân trối.

Bị người ta hái, chẳng phải là bị...?

Thấy nàng ngớ ra, Đan Trúc Âm ôm bụng cười to: "Ha ha, nha đầu này sao lại đáng yêu thế?"

Người ta nói liền tin ngay, thật phục nàng!

Tô Khả Phuong hết nói nỉ: "Đan tỷ tỷ, việc này có thể lấy ra làm trò đùa sao?"

Ở triều đại, danh dự của nữ nhân còn quan trọng hơn tính mạng, sao nàng biết Đan Trúc Âm có thể tùy tiện lấy danh dự của mình ra làm trò đùa?

"Vì sao không thể?" Đan Trúc Âm khinh thường hừ lạnh: "Nam nhân nông cạn mới dùng thanh danh đánh giá nữ nhân!"

Tô Khả Phuong kinh ngạc nhìn nàng ấy, nơi này chú trọng quan niệm nam nữ thụ bất thân, đặc biệt là với những thiên kim đại hộ không bước chân ra khỏi cửa, ngoài danh tiếng còn cái gì để ước lượng xem nữ nhân đó tốt hay xấu?

Lời Đan Trúc Âm đặt ở đây có chút kinh hãi thế tục.

Đan Trúc Âm không nhận ra Tô Khả Phuong đâm chiêu, dừng một chút, cười khan nói: "Huống chi, tỷ vốn không có thanh danh gì để nhắc."

"Vì sao?" Tô Khả Phuong theo bản năng hỏi.

"Nói thật cho muội biết vậy, thật ra tỷ là kẻ đầu trộm đuôi cướp." Đan Trúc Âm không quan tâm nói, tay vỗ vai nàng.

Đan Trúc Âm thoát nhìn rất gầy, nhưng sức lực lại không nhỏ, Tô Khả Phuong thấy bả vai mình sắp bị nàng ấy đập nát, đau đến nhăn răng há mồm: "Đan tỷ tỷ, tỷ từng luyện võ sao?"

"Đương nhiên có luyện rồi, nếu không đã sớm bị bắt!"

"Tỷ trèo vào nhà người ta hả?" Tô Khả Phuong xoa bả vai, hỏi.

Đan Trúc Âm thấy mắt nàng chỉ có tò mò, không hề có chút xiu nào xem thường hoặc ghét bỏ, cảm thấy thân thiết hơn: "Đầu trộm đuôi cướp đương nhiên là trèo vào nhà rồi, mấy kiểu chạy loạn ngoài đường kia không có tính khiêu chiến, bà cô khinh thường làm vậy."

Đan Trúc Âm kiêu ngạo khiến Tô Khả Phuong bật cười: "Đan tỷ tỷ, nghe khí thế của tỷ hình như thân thủ không tệ, sao lại vào đây?"

Đan Trúc Âm duỗi ngón tay chỉ về phía cửa phòng giam, hất cằm ngông cuồng nói: "Muội cho rằng cái nhà tù này giam được tỷ sao?"

Thấy mặt Tô Khả Phuong hoang mang, Đan Trúc Âm chân chò chốc lát mới ghé vào tai nàng, thấp giọng nói: "Thật ra tỷ muốn tránh kẻ thù mới trốn vào đây."

"Hả?" Tô Khả Phuong nghẹn họng trân trối.

"Việc này tỷ chỉ nói cho mình muội biết, muội đừng nói cho người thứ ba, hiểu chưa?" Đan Trúc Âm trừng mắt cảnh cáo.

Tô Khả Phuong ngờ ngác gật đầu.

Trên đời này có người muốn tránh kẻ thù mà vào tù hả?

Đan Trúc Âm liếc nhìn nàng nói: "Nhưng nhìn muội chắc chẳng ra khỏi đây được, muốn nói cũng không ai thèm quan tâm."

Ai ngờ Đan Trúc Âm vừa dứt lời, thì thấy hai nha dịch mở cửa phòng giam, gọi: "Tô Khả Phuong!"

Tô Khả Phuong vui mừng trong bụng, đứng lên: "Là ta!"

Chắc chắn là Triệu thúc tới!

"Đi ra!"

Mặt Đan Trúc Âm thay đổi, chặn trước người Tô Khả Phuong, dữ dằn hỏi: "Này, các người muốn dẫn nàng đi đâu?"

"Đan tỷ tỷ, chắc là người thân tới thăm ta." Tô Khả Phuong giật áo nàng ấy, nói.

"Người ngốc hả?" Đan Trúc Âm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quay đầu lườm nàng: "Án mạng chết bốn người, muội là đối tượng bị tình nghi, muội cho rằng ai muốn gặp muội đều được à? Nếu muội đi cùng bọn họ, cẩn thận không quay về được."

Tô Khả Phuong sầm mặt lại: "Đan tỷ tỷ, ý tỷ là gì?"

Nha dịch đưa nàng đi, chẳng lẽ muốn bí mật xử lý nàng?

Thế đạo gì vậy? Công đường còn chưa thắng mà định ngầm xử quyết đối tượng tình nghi?

Tô Khả Phuong vô cùng tức giận, vậy còn thiên lý nữa không?

"Lừa muội làm cái gì? Tuy tỷ mới vào đây nửa năm, nhưng muội là người thứ hai mươi bảy." Đan Trúc Âm vừa nói vừa lạnh lùng nhìn chằm chằm hai nha dịch kia.

Bị một nữ phạm nhân khiêu khích như thế, hai nha dịch rất khó chịu, nhưng người đến gặp Tô Khả Phuong không phải họ có thể đắc tội, hai người đành phải cố gắng nín nhịn, phần nộ quát: "Nói hươu nói vượn gì đó, có người đối phòng giam cho nàng!"

Đối phòng giam?

Đan Trúc Âm nhíu mày nhìn Tô Khả Phuong, nghi ngờ hỏi: "Nhà muội có khả năng này hả?"

Phòng giam các nàng đang ở là kém nhất, tùy tiện đổi một phòng cũng tốt hơn phòng này, nhưng Tô Khả Phuong bị kiện vì án mạng, có thể khiến nha dịch đối phòng giam, không đơn thuần chỉ cần tiền, mà còn cần thế lực.

"Chắc là Triệu thúc muội!" Tô Khả Phuong nghe lời nha dịch, vui vẻ suy đoán.

Vừa nhìn liền biết hai nha dịch này là loại thường ý thế hiếp người, nếu thật sự muốn xử quyết nàng, chắc không cần thiết phải lừa nàng.

"Ra nhanh lên!" Nha dịch gọi lần nữa.

"Đan tỷ tỷ, chờ ta giải quyết việc này xong sẽ quay lại tìm tỷ."

Các nàng quen biết chưa tới một canh giờ, vậy mà Đan Trúc Âm có thể che chở mình như vậy, Tô Khả Phuong rất cảm động.

"Muội là đồ ngu ngốc, không bị người ta bán đã may rồi!" Đan Trúc Âm tức giận lườm nàng, không tiếp tục kéo nàng lại.

Có thể sai nha dịch đối phòng giam, xem ra nha đầu này có quý nhân giúp đỡ.

"Đan tỷ tỷ yên tâm, muội chưa ngốc đến mức đó." Tô Khả Phuong ra khỏi phòng giam sau đó quay đầu chớp mắt nhìn nàng ấy.

"Lúc đó nhớ mang gà quay." Đan Trúc Âm hô to.

Đổi được phòng giam có lẽ sẽ nhanh được ra ngoài thôi.

"Không thành vấn đề!"

Tô Khả Phuong đi theo nha dịch, qua hai ngã rẽ, mười mấy phòng giam, quẹo cua, tới một phòng giam độc lập.

"Đi vào đi."

Hai cái nha dịch nói xong, xoay người rồi đi.

Tô Khả Phuong kinh ngạc, bọn họ cứ đi như vậy hả, bỗng nghe được giọng Triệu Kính Tân: "Phuong Nhi —— "

"Triệu thúc!"

Tô Khả Phuong vui vẻ quay đầu: "Triệu thúc, cháu cũng đoán là thúc."

"Còn cả nhị thiếu gia nữa, nếu không thúc sợ không gặp được cháu rồi!" Triệu thúc kích động chỉ vào Lý Trì vẻ mặt đờ đẫn đứng sau lưng.

Ông vừa nghe ruốc cá của bọn họ ăn chết người, Phuong Nhi bị bắt, chân bị dọa mềm nhũn, may mắn nhị thiếu gia giúp đỡ ông mới không rối loạn trận cước.

"Nhị thiếu gia, cảm ơn huynh!" Tô Khả Phuong nhìn Lý Trì gật đầu cảm kích.

"Đệ... Đệ là nữ?" Lý Trì tròn mắt há mồm nhìn nàng, thật lâu mới tìm được giọng nói của mình.

Chương 99: Phải mạnh mẽ lên

Tô Khả Phuong sững sờ, lúc này mới nhớ mình chưa kịp thay nam trang đã bị địa bảo dẫn tới huyện thành, hơi xin lỗi nhìn về phía Lý Trì: "Thật xin lỗi, nhị thiếu gia, ta nữ giả nam trang để tiện làm việc, không phải cố tình lừa gạt huynh, mong được nhị thiếu gia thứ lỗi."

Lý Trì mãi mới tiêu hóa được việc Tô Khả Phuong là nữ tử, lắp bắp nói: "Không... Không sao, không trách muội!"

Nói xong, tại Lý Trì tự nhiên đỏ lên.

"Phuong Nhi, vừa rồi nhị thiếu gia gặp huyện thái gia, vốn định nộp tiền bảo lãnh cháu ra, nhưng huyện thái gia nói vụ án này chết tới bốn mạng người phải tạm thời giam cháu, chờ bản án tra rõ ràng mới thả được, nhưng huyện thái gia đáp ứng nhị thiếu gia cho cháu ở phòng giam riêng, cháu cố gắng chịu ủy khuất mấy ngày."

Triệu Kính Tân vì tai họa bất thành linh ập đến mà lòng nặng trĩu, không phát hiện Lý Trì khác thường, lại lo lắng Tô Khả Phuong ở trong lao sốt ruột, an ủi: "Phuong Nhi cháu yên tâm, cho dù liều mạng thúc vẫn sẽ cứu cháu ra ngoài."

"Triệu thúc, việc này không liên quan gì tới chúng ta, cháu không lo lắng, thúc không cần gấp." Tô Khả Phuong ngược lại an ủi Triệu Kính Tân, rồi quay sang trịnh trọng nói với Lý Trì: "Đa tạ nhị thiếu gia vào lúc này vẫn ra tay giúp đỡ."

Hoạn nạn thấy chân tình, mặc kệ Lý Trì là vì quan hệ của Triệu Kính Tân với Dương Thành hay vì quan hệ hợp tác của hai người, trong thời gian ngắn như vậy mà hắn có thể tìm tới chỗ huyện thái gia và vào tù thăm nàng, nội tâm Tô Khả Phuong thật lòng cảm kích.

"Đừng nói như vậy, chúng ta là bằng hữu, bằng hữu gặp nạn, huynh sao có thể khoanh tay đứng nhìn?" Lý Trì thu lại tâm tư nhiễu loạn, vừa cười vừa nói, nụ cười như ánh mặt trời so với trước đây càng rạng rỡ hơn: "Huyện thái gia đã phái bộ khoái đi điều tra việc này, huynh cũng âm thầm phái người đi, tin chắc án này rất nhanh sẽ có kết quả, muội an tâm chờ mấy ngày."

"Nhị thiếu gia, huynh tin tưởng ta vô tội?" Tô Khả Phuong nghe hắn nói trong lòng có chút xúc động, thì ra hắn thật sự coi nàng là bằng hữu mới ra tay giúp đỡ!

Ban đầu nàng không ngờ sự tình sẽ nghiêm trọng như vậy, nàng cho rằng tới huyện nha sẽ gặp huyện thái gia, sự tình rất nhanh có thể tra ra manh mối, nhưng đến nơi này nàng mới biết huyện thái gia không phải dễ gặp như vậy.

Sau khi nghe Đan Trúc Âm nói, nàng đột nhiên phát hiện mình nghĩ quá đơn giản.

"Còn phải nói?" Lý Trì không chút nghĩ ngợi nói: "Không nói huynh tin tưởng cách làm người của muội, chỉ cần nói chuyện chúng ta hợp tác lâu như vậy, nếu rước cá của muội thật sự có vấn đề, 'Khách mẫn lâu' của chúng ta không phải đã sớm xảy ra vấn đề rồi sao?"

Triệu Kính Tân cười khò: "Nếu mọi người đều có thể hiểu rõ lí lẽ giống nhị thiếu gia thì tốt."

"Mọi thứ đều phải dựa vào chứng cứ, bọn họ nói rước cá của ta độc chết người, bọn họ có chứng cứ gì?" Tô Khả Phuong ngẫm nghĩ, hỏi.

Địa bảo chỉ nói rước cá của nàng độc chết người, lại không nói chi tiết thế nào, nên đến bây giờ Tô Khả Phuong còn không biết vì sao người Vương Gia khẳng khái khẳng định rước cá của nàng có độc?

Theo nàng biết, Vương Gia ngoại trừ Vương lão phu nhân lớn tuổi nên ẩm thực khác biệt, còn các chủ tử khác đồ ăn giống nhau, giờ chỉ có một nhà bốn người nhà Vương đại thiếu gia chết, quá kì quái.

"Nghe nói bốn người nhà đại thiếu gia Vương Gia trước khi chết đều ăn rước cá các người vừa đưa đến, những người khác vì chưa kịp ăn nên tránh thoát một kiếp." Lý Trì đem tin tức thăm dò được nói cho nàng: "Việc này rõ ràng rất kỳ lạ, huynh không tin tự nhiên khéo như vậy."

Cho nên hắn sai người đi kiểm tra sau khi bốn người nhà Vương đại thiếu gia chết, ai là người được lợi lớn nhất, việc này tất nhiên không thoát khỏi can hệ với người này."

"Nhị thiếu gia, ý của ngài là... Có người cố ý hãm hại Phuong Nhi?" Triệu Kính Tân chấn kinh.

"Không ngoại trừ khả năng này!" Lý Trì thu hồi nụ cười, lạnh lùng nói: "Khả Phuong cô nương, muội yên tâm, huynh nhất định sẽ mau chóng bắt được hung thủ, cho muội một câu trả lời!"

"Cám ơn nhị thiếu gia!"

Tô Khả Phuong và Lý Trì nghĩ giống nhau, chẳng qua nàng nghĩ càng xa hơn, giờ ngay cả Lý Trì - thiếu gia của một trong tứ đại gia tộc huyện Hoài Đường nộp tiền bảo lãnh cho nàng cũng không được, nói rõ việc này so với bọn họ tưởng tượng càng thêm phức tạp.

Nhớ đến việc này, nàng nhờ Lý Trì giúp nàng tra mấy chuyện, Lý Trì không hề nghĩ ngợi liền đồng ý.

Lấy tình huống trước mắt xem ra, tự rửa sạch mình hiềm nghi mới là mấu chốt, chuyện khác đợi nàng ra tù lại nói.

Sự thật chứng minh, Tô Khả Phuong không đa tâm.

Hai ngày sau Triệu Kính Tân mang theo đồ ăn của "Khách mẫn lâu" vào thăm tù, đôi mắt không thể che hết lo lắng.

Tô Khả Phuong nhưong mày, hỏi: "Triệu thúc, có phải sự tình tiến triển không thuận lợi hay không?"

Triệu Kính Tân chần chờ một lúc, mới lo lắng nói: "Phuong Nhi, nhị thiếu gia bị Lý đại thiếu gia mang về nhà nhốt lại rồi."

Tô Khả Phuong giật mình: "Vì sao?"

"Nghe ý biểu cửu, vụ án này hình như dính dáng tới Hà Gia, Lý lão gia và Lý đại thiếu gia không cho phép nhị thiếu gia nhúng tay vào việc này, nhưng nhị thiếu gia không nghe khuyên bảo, Lý lão gia liền bảo đại thiếu gia bắt nhị thiếu gia về nhốt lại."

Mặt Triệu Kính Tân xám xịt, Hà Gia là một trong tứ đại gia tộc huyện Hoài Đường, ông không biết tại sao Phuong Nhi chọc phải người nhà họ Hà, giờ ngay cả nhị thiếu gia cũng không trông cậy được rồi, lần này sợ Phuong Nhi lãnh ít dữ nhiều.

"Triệu thúc, cháu căn bản không biết Hà Gia, hơn nữa cháu và bọn họ cách tám cái cột đánh không trúng, sao có thể chọc tới bọn họ?" Tô Khả Phuong cố gắng suy nghĩ, nhưng không nhớ nổi mình có quan hệ gì với Hà Gia.

"Nhị thiếu gia cũng nói vậy, nhưng người nhị thiếu gia phái xuống điều tra việc này còn chưa trở lại, cụ thể thế nào chưa ai biết."

Sau khi biết Lý Trì bị người nhà giam lại, Triệu Kính Tân gấp như con ruồi không đầu, nếu không phải là Dương Thành trấn an, nhắc nhở, ông sớm đến Hà Gia náo loạn.

Nghe Triệu Kính Tân nói xong, tâm Tô Khả Phuong trầm xuống.

Lý lão gia không đồng ý Lý Trì nhúng tay vào việc này, người Lý Trì phái đi chỉ sợ sẽ không có tin tức truyền về.

Hà Gia có tiền có thế, giờ Lý Trì không giúp được nàng, nếu như Hà Gia muốn đẩy nàng vào chỗ chết, nàng sẽ thành dê dơi làm thịt.

Tô Khả Phuong tức giận nhắm mắt, thật lâu mới mở mắt ra bắt đầu dĩ nói: "Đây thật là họa từ trên trời giáng xuống, chỉ khổ liên lụy Lữ quân sự và Húc Đông."

Nếu quả thật đến tình cảnh bắt đầu dĩ, nàng nhất định có thể chạy thoát, nhưng Lữ quân sự và Húc Đông lại không có chỗ để trốn.

"Phuong Nhi, quên nói cho cháu, nhị thiếu gia đã bảo lãnh cho Húc Đông và Lữ quân sự ra rồi, hai người bọn họ không sao."

Vương Gia kiện chủ mưu Tô Khả Phuong, nên Lý Trì rất dễ dàng bảo lãnh cho bọn họ, chẳng qua là lúc trước kia hai người bị nghiêm hình bức cung đã bị thương, giờ còn không xuống được giường.

Nghe Húc Đông và Lữ quân sự không sao, Tô Khả Phuong mới bớt tự trách một chút.

Nàng âm thầm thở, nếu lần này có thể bình an ra ngoài, nàng nhất định phải khiến mình trở nên mạnh mẽ!

Triệu Kính Tân thấy sắc mặt Tô Khả Phuong, sợ nàng nghĩ tiêu cực, lại an ủi: "Phuong Nhi, Lý lão gia phải không đồng ý nhị thiếu gia nhúng tay vào việc này, nhưng quan phủ vẫn đang điều tra, nhất định có thể điều tra rõ mọi việc, nhị thiếu gia kêu nha dịch nơi này chiếu cố cháu, bọn họ sẽ không dám bạc đãi cháu, cháu không nên suy nghĩ quá nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Không chê xúi quẩy

"Triệu thúc, cháu không sao, thúc về trước đi!" Tô Khả Phuong mạnh mẽ mỉm cười: "Nếu như không có chuyện gì quan trọng, sau này thúc đừng vào đây nữa."

Triệu thúc vì nàng làm quá nhiều chuyện, nay còn liên quan đến Hà Gia, nếu Triệu thúc tiếp tục vì chuyện của nàng bốn ba, nàng lo lắng Hà Gia sẽ trả thù ông, nàng không muốn nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra.

"Phương Nhi, bất luận thế nào thúc cũng sẽ cứu cháu, cháu ngàn vạn lần đừng nản chí, biết không?" Triệu Kính Tân thấy nàng nghĩ tiêu cực, không khỏi âm thầm lo lắng.

Trước giờ Phương Nhi không phải người dễ bỏ cuộc, hôm nay nàng nói ra lời này chắc chắn đã dự tính tình hình xấu nhất, khiến Triệu Kính Tân bất an.

"Triệu thúc, thúc đừng suy nghĩ nhiều, cháu bảo đảm với ngài, cháu nhất định sẽ bình an vô sự!" Tô Khả Phương dừng một chút, lúc Triệu Kính Tân vừa nhẹ nhàng thở ra, nàng lại nghiêm túc nói: "Triệu thúc, thúc đáp ứng cháu, mặc kệ vụ án này kết án thế nào, thúc cũng không cần quản."

"Sao thúc có thể mặc kệ cháu?" Giọng Triệu Kính Tân toát ra vẻ thất bại, nhưng mắt lại tràn đầy thần sắc kiên định: "Việc này bày rõ mồn một có kẻ hãm hại cháu, thúc sao có thể trơ mắt nhìn cháu bị hại? Thúc và Triệu thăm cháu bản xong rồi, nếu huyện thái gia không thể trả lại công bằng cho cháu, thúc và thăm cháu sẽ bẩm báo châu lý hoặc kinh đô, chắc chắn sẽ cứu cháu ra."

"Triệu thúc ——" Tô Khả Phương hốc mắt hơi ướt, lời nói nganh ở cổ.

Thế sự khó lường, nhớ ngày đó lúc nàng vừa biết Trương Kim Quý ngập nghề Triệu thăm, nàng còn lo lắng mình bị cuốn vào phiền toái của bọn họ, ai ngờ cuối cùng Triệu thúc vì chuyện của nàng mà bất chấp tất cả như vậy, lòng Tô Khả Phương nguỵ vị tạ ơn.

Thật lâu, Tô Khả Phương mới vững tinh thần, nhìn Triệu Kính Tân nghiêm túc hỏi: "Triệu thúc, thúc tin tưởng cháu sao?"

Triệu Kính Tân sững sờ, gật đầu: "Đương nhiên tin tưởng, thúc vẫn luôn rất tin tưởng cháu!"

Tô Khả Phương mỉm cười, giọng nói nhu hòa: "Triệu thúc, nếu tin tưởng cháu, vậy xin thúc đừng tiếp tục vì chuyện của cháu chạy vạy!"

"Phương Nhi..."

"Triệu thúc, tin tưởng cháu, cháu không chết dễ dàng như vậy, thúc và Triệu thăm ở nhà chờ cháu, đợi vụ án này kết thúc cháu sẽ đi tìm mọi người!" Tô Khả Phương ngắt lời ông, bình tĩnh nói.

Triệu Kính Tân nhìn nàng nửa ngày, mắt đột nhiên phát sáng: "Phương Nhi, có phải cháu nghĩ ra biện pháp gì rồi không?"

Tô Khả Phương mỉm cười: "Cứ coi như vậy đi, cho nên, mặc kệ thúc nghe được chuyện gì, mặc kệ vụ án này kết án thế nào, thúc không nên gấp gáp, không cần lo lắng, được không?"

"Được, được!" Mây đen trên mặt Triệu Kính Tân biến mất, ông biết Phương Nhi là đứa nhỏ thông minh lại có phúc, nàng nhất định sẽ không sao.

"Đúng rồi, Phương Nhi, nghe biểu cửu nói, Lý lão gia tuy không đồng ý nhị thiếu gia nhúng tay vào vụ án này, nhưng lại vụng trộm phân phó chương quỹ tửu lâu đưa đồ ăn mỗi ngày cho cháu, vừa rồi thúc đến tửu lâu, chương quỹ biết thúc định đi thăm cháu liền bảo thúc mang đồ ăn tới luôn, thừa dịp còn nóng cháu mau ăn đi."

Triệu Kính Tân mở hộp cơm ra, bung thức ăn ra ngoài, một con gà quay, một đĩa thịt bò xào lẫn, một đĩa cá hạt thông, một bát canh xương sườn hầm rau củ, ngoài ra còn một bát canh vịt, rất phong phú.

Tô Khả Phương không truy đến cùng dụng ý của Lý lão gia, trước khi Triệu Kính Tân rời đi còn dặn dò nàng vài câu, đơn giản muốn nàng chú ý thân thể các loại.

Thăng đến khi bóng dáng Triệu Kính Tân biến mất, Tô Khả Phương mới mở miệng hô: "Đan tỷ tỷ, mau ra đi."

Tô Khả Phương vừa mới nói xong, Đan Trúc Âm không biết từ nơi nào xông ra, tràn đầy kinh ngạc hỏi: "Nha đầu, sao muội phát hiện ra tỷ thế?"

Nha đầu này rõ ràng không biết võ công vậy mà có thể phát hiện mình, Đan Trúc Âm không thể không hoài nghi có phải mình ở trong lao ngục ngẩn quá lâu, võ nghệ giảm sút.

"Đan tỷ tỷ, mùi thối trên người tỷ sắp hun chết người rồi, không muốn phát hiện cũng khó!" Tô Khả Phương ghét bỏ nhăn mũi.

"Hóa ra mùi thối làm bại lộ!" Đan Trúc Âm thở phào như trút được gánh nặng, đi qua xé đuôi con gà quay xuống không chút hình tượng nào gác chân bắt đầu ăn.

Tô Khả Phương lắc đầu mỉm cười, cũng cầm đũa lên ăn cơm.

"Tỷ vốn muốn tới đây hỏi muội có cần tỷ giúp vượt ngục không, không ngờ muội đã có biện pháp." Đan Trúc Âm vừa gặm đuôi gà vừa liếc Tô Khả Phương, hiển nhiên đã nghe thấy nàng và Triệu Kính Tân nói chuyện.

Duyên phận thật sự rất kỳ diệu, hai người gặp nhau trò chuyện không quá một canh giờ, nhưng lại có cảm giác quen biết đã lâu.

Tô Khả Phương không nóng không lạnh mỉm cười, tiếp tục ăn.

Đan Trúc Âm nhìn nàng: "Muội không muốn nói, vậy tỷ sẽ không hỏi, nhưng nếu bên ngoài có người mang đồ ăn tới, muội nhất định phải cho tỷ một phần."

"Được ạ!" Trong lòng Tô Khả Phụng vô cùng cảm ơn Đan Trúc Âm, cảm ơn tâm ý muốn cứu nàng của nàng ấy, cũng cảm ơn nàng ấy thông cảm cho nàng.

Thật ra không phải do nàng phòng bị nên không nói cho nàng ấy tính toán của mình, mà việc này nàng không cách nào nói rõ với nàng ấy được.

Đan Trúc Âm ăn uống no đủ liền trở về phòng giam của mình, Tô Khả Phụng đem bát đĩa thu dọn cho vào hộp com cất ở góc tường rồi mới ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đan Trúc Âm có thể tự nhiên đi lại trong tù, nếu nàng ấy giúp mình vượt ngục nhất định sẽ thành công, nhưng sau này thì sao?

Đề quan phủ truy nã, đông trốn tây nấp, sau đó khiến cho cha nương ca tẩu, bà bà tiểu thúc cả ngày vì nàng nom nớp lo sợ, nóng ruột nóng gan?

Không, nàng sẽ không làm vậy!

Nếu như vậy, còn không bằng tạm thời khiến cho tất cả mọi người đều nghĩ mình chết rồi, sau đó âm thầm tìm kiếm chứng cứ bắt được hung thủ sau màn, tự trả lại trong sạch cho mình.

Ca ca sắp thi đồng sinh, về sau rất có khả năng sẽ vào triều làm quan, nếu nàng không cách nào rửa sạch hiềm nghi nhất định sẽ ảnh hưởng tới đường sĩ đồ của ca ca, nên trước khi ca ca thi đồng sinh nàng nhất định phải bắt được thủ phạm.

Chỉ sợ người nhà nghe được tin dữ của mình nhất định sẽ thương tâm gần chết.

Nghĩ tới đây, lòng Tô Khả Phụng đau đớn.

Nàng không muốn để người nhà thương tâm khổ sở, nhưng nàng không thể không làm vậy!

Huyện thái gia chậm chạp không truyền đến phán quyết đối với nàng, Tô Khả Phụng mỗi ngày com nước xong xuôi liền co người ngồi ở góc tường lẳng lặng chờ, nàng chờ đợi huyện thái gia phán nàng tử hình.

Nghĩ tới phải tạm thời rời xa nhà người, rời đi nơi nàng mới sinh ra tình cảm, mặt Tô Khả Phụng lộ ra thần sắc cô đơn.

Hi vọng người nhà có thể mạnh khỏe chờ nàng trở lại!

Hạng Tử Nhuận đi tới trước phòng giam, nhìn người ngồi ở góc tường trên mặt nhàn nhạt sầu bi, lòng giống như bị thứ gì đâm đau nhói, hần không hề nghĩ ngợi, xuất chương đánh rơi xiềng xích, khoan thai đi vào.

Tô Khả Phụng bị tiếng động lớn làm giật nảy mình, theo bản năng ngẩng đầu nhìn, ngây dại.

Hạng Tử Nhuận?

Nàng hoa mắt sao?

Hạng Tử Nhuận bước nhanh qua, ôm nàng vào lòng.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Giọng hần khàn khàn ghé vào tai nàng nói.

Tô Khả Phụng còn chưa lấy lại tinh thần vì hần từ trên trời giáng xuống, liền nghe hần xin lỗi mình, có chút không rõ ràng.

Thấy nàng không phản ứng, lòng Hạng Tử Nhuận thít chặt, hần không phân biệt được là đau lòng hay sợ hãi, tay ôm nàng chặt thêm.

"Sur huynh, đừng vội vã như vậy được không, không chê nơi này xúi quẩy sao?"

Giọng nói hài hước của Lâm Chiêu Hoành vang lên ngoài phòng giam, Tô Khả Phụng giật nảy mình, lúc này mới nhớ đẩy Hạng Tử Nhuận ra.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Chưa phải thời cơ

Có lẽ do ngồi quá lâu nên chân bị tê, Hạng Tử Nhuận vừa buông lỏng tay, Tô Khả Phuong thiếu chút nữa ngã ngồi xuống.

Hạng Tử Nhuận nhanh tay lẹ mắt vội đỡ tay nàng, sau đó ôm ngang nàng lên nhanh chân ra khỏi nhà tù.

Ra cửa sau huyện nha, lên xe ngựa, Tô Khả Phuong mới phản ứng, lo lắng hoảng sợ nói: "Hạng Tử Nhuận, ta không thể vượt ngục!"

Nếu nàng tính toán vượt ngục, đã sớm nhờ Đan Trúc Âm hỗ trợ.

Hạng Tử Nhuận cười ác chោàng màu đen trên người xuống, mặt cầm nín: "Vượt ngục?"

"Ừ, đúng thế, ta không thể vượt ngục, ta không thể gây phiền toái cho người nhà." Tô Khả Phuong xụ mặt nói xong định nhảy xuống xe ngựa.

Hạng Tử Nhuận duỗi tay, chặn ngang ôm nàng trở về, vừa buồn cười vừa giận nói: "Ai nói nàng vượt ngục chứ?"

Ngoài xe ngựa truyền đến tiếng bật cười, nhưng giờ phút này Tô Khả Phuong không còn tâm tư quan người bên ngoài, nàng nhíu mày nhìn Hạng Tử Nhuận: "Không phải vượt ngục?"

Hạng Tử Nhuận dở khóc dở cười cốc vào trán nàng: "Tất nhiên không phải."

Thật không biết trong đầu nha đầu rồ cuộc đang suy nghĩ cái gì, tự nhiên lại nghĩ đến vượt ngục.

"Không phải vượt ngục vậy huynh khoác áo choàng đen làm gì?"

Tô Khả Phuong lườm, tỏ rõ mình không tin hẳn, nhưng thật ra lòng nàng vì hắn đột nhiên xuất hiện mà dậy sóng mãnh liệt.

Xe ngựa đã cách xa huyện nha.

Tô Khả Phuong vừa mới nói xong, ngoài xe ngựa lại truyền tới tiếng cười lớn.

Lần này Tô Khả Phuong cuối cùng cũng nhận ra tiếng của ai, mắt hạnh tròn tròn: "Lâm đại thiếu?"

Vừa nãy trong nhà giam hình như nàng nghe thấy Lâm Chiêu Hoành kêu Hạng Tử Nhuận là "Sur huynh", nhưng khi đó nàng quá khiếp sợ, nên chưa kịp đi thấy rõ người nọ có phải Lâm Chiêu Hoành hay không.

"Tẩu tẩu, là đệ!" Lâm Chiêu Hoành vén một khe nhỏ trên màn xe, nháy mắt với Tô Khả Phuong.

Tô Khả Phuong bị tiếng "Tẩu tẩu" làm xấu hổ, tên này biết rõ nàng đã gả cho người khác, còn cố tình gọi vậy.

Còn nữa, sao Hạng Tử Nhuận lại là sư huynh của Lâm Chiêu Hoành được?

Không đợi Tô Khả Phuong hỏi, Hạng Tử Nhuận đã đập một cước, Lâm Chiêu Hoành nhanh chóng hạ màn xe xuống, ở ngoài xe nghiêng răng nghiêng lợi gào: "Sur huynh, huynh là đồ khôn, đồ qua sông đoan cầu."

"Không cần để ý đến tên nhãi đó!" Mặt Hạng Tử Nhuận vẫn đậm phong kinh, kéo Tô Khả Phuong đến bên cạnh, cánh tay dài vòng qua eo nàng giam nàng ngồi sát vào mình, tránh cho xe ngựa chạy nhanh quá mà té xuống.

Lòng Tô Khả Phuong rối bời, nàng không tự nhiên muốn tránh thoát ôm ấp của Hạng Tử Nhuận, lại bị hắn ôm chặt hơn.

"Nàng đang trách ta sao?" Hắn hơi buông mi, đôi mắt như đầm sâu thâm thúy nhìn nàng gằn trong gang tấc.

Ánh mắt hắn quá mức phức tạp, Tô Khả Phuong xem không hiểu, chỉ có thể sững sờ hỏi: "Tại sao ta phải trách huynh?"

Hắn hơi mím môi, ôm nàng vào lòng, than nhẹ: "Nên trách ta!"

Giọng hắn có chút nặng nề, lại có chút tình cảm quyến luyến, Tô Khả Phuong nghe không hiểu ý tứ trong lời hắn.

Phuong diện lý trí, nàng tự nói với mình nhất định phải quả quyết đẩy hắn ra. Nhưng trên phương diện tình cảm, nàng không thể không thừa nhận một khắc nhìn thấy hắn xuất hiện trong phòng giam, nàng vô cùng mừng rỡ và cảm động, giờ phút tựa vào lòng hắn, không hiểu sao nàng thấy rất an lòng, không nổi rồi đi.

Rất nhanh, xe ngựa lái vào một ngôi nhà hẻo lánh, giọng nói trêu tức của Lâm Chiêu Hoành ở ngoài xe lại vang lên: "Sur huynh, tẩu tẩu, trong phòng rộng rãi, vào nhà tiếp tục."

Nghe lời này, Tô Khả Phuong theo phản xạ ngồi thẳng người, ánh mắt mê man bất định, không dám ngẩng đầu nhìn Hạng Tử Nhuận.

"Đức hạnh của tên nhãi đó chính là vậy, nàng không cần để ý." Hạng Tử Nhuận mỉm cười, đỡ nàng xuống xe ngựa.

Vừa xuống xe ngựa, Hạng Tử Nhuận lập tức thay bộ mặt lạnh lẽo, quét Lâm Chiêu Hoành: "Đệ có thể lẩn."

Nếu đổi lại ngày thường, Lâm Chiêu Hoành nghe lời này chắc chắn sẽ giật chân, gào thét, nhưng hôm nay Tô Khả Phụng ở đây, Lâm Chiêu Hoành không gào thét kêu to, mà u oán nhìn Tô Khả Phụng: "Tàu tẩu, tàu nhìn nam nhân của tàu mỗi lần lợi dụng đệ xong liền ném, đệ tốt xấu gì cũng mang thân phận sư đệ của huynh ấy mà, tàu mau phân xử giúp đệ đi!"

Tô Khả Phụng quần bách, lẽ ra nàng phải nhắc nhở Lâm Chiêu Hoành mình đã lập gia đình, nhưng nhớ đến Hạng Tử Nhuận ôm nàng từ phòng giam ra, sau đó lại kéo nàng lên xe ngựa tới đây, lời đến bên môi mạnh mẽ ngừng lại, khuôn mặt nhỏ đỏ hồng.

"Chúng ta vào thôi." Hạng Tử Nhuận không thèm nhìn Lâm Chiêu Hoành, không để ý nàng né tránh kéo nàng vào phòng.

Lâm Chiêu Hoành cười xấu xa, cất gọn xe ngựa vào góc khuất rồi theo đuôi vào phòng, tính trên chọc vài câu.

Tô Khả Phụng nhận ly nước Hạng Tử Nhuận rót, tâm tình chậm rãi bình phục, nhìn Lâm Chiêu Hoành đi vào, khẩn trương hỏi: "Lâm đại thiếu gia, ca ca ta biết chuyện của ta rồi sao?"

Nếu không phải Lâm Chiêu Hoành ngắt lời, vừa rồi nàng đã muốn hỏi.

Lâm Chiêu Hoành nhìn thoáng qua Hạng Tử Nhuận rồi mới lên tiếng: "Tàu tẩu yên tâm, đệ không cho ca tàu biết, tránh cho huynh ấy phân tâm."

Nghe vậy, Tô Khả Phụng nhẹ nhàng thở ra: "Cảm ơn Lâm đại thiếu gia."

Thu được ánh mắt bất thiện của Hạng Tử Nhuận, đáy lòng Lâm Chiêu Hoành khẽ nguyên rủa, trên mặt lại chân chó nói với Tô Khả Phụng: "Chắc tàu tàu đói bụng rồi, tàu thích ăn gì, đệ mua về cho tàu."

Nghe Lâm Chiêu Hoành mở miệng một tiếng tàu tẩu, ngậm miệng một tiếng tàu tẩu, Tô Khả Phụng cúi đầu giả chết, không muốn trả lời.

Tên này biết rõ nàng đã giả cho người khác còn gọi nàng như vậy, không phải chủ tâm nói móc nàng sao?

Nhìn ra nàng quần bách, Hạng Tử Nhuận hững hờ nói với Lâm Chiêu Hoành: "Nàng không kén ăn, chọn món đắt tiền mua là được!"

"Được thôi! Đệ ghi sổ tất cả, sau này huynh từ từ trả nhá." Lâm Chiêu Hoành tức giận lườm Hạng Tử Nhuận, thờ phỉ phò đi ra ngoài.

Tô Khả Phụng nhìn bóng lưng Lâm Chiêu Hoành đi mất, nhủ mảy trăm ngàn, cảm thấy trong đầu hình như có thứ gì đó nàng không kịp nắm bắt.

Một lúc sau, nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hạng Tử Nhuận: "Hạng Tử Nhuận, đại phu khám Hạo Nhi là huynh mới tới?"

Hắn nói sẽ giúp Hạo Nhi mời đại phu, mấy ngày sau Lâm Chiêu Hoành liền mang đại phu đến, trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy?

Nhưng nàng không rõ vì sao hắn tốn công tốn sức để Lâm Chiêu Hoành tiếp cận ca ca nàng, trực tiếp bảo nàng đưa đại phu về không được sao?

"Sớm biết nàng sẽ đoán ra." Hắn nhẹ nhàng nói, đáy mắt đọng đầy ý cười.

Tiểu nương tử của hắn rất thông minh, hắn biết nàng nhìn thấy Lâm Chiêu Hoành và hắn cùng xuất hiện, sớm muộn gì cũng sẽ đoán ra chuyện đại phu.

Dừng một chút, Tô Khả Phụng lại hỏi: "Lâm đại thiếu gia rú ca ca ta đến thành Dương Phong đọc sách cũng do huynh an bài?"

Hạng Tử Nhuận mỉm cười, không phủ nhận.

"Hạng Tử Nhuận, cảm ơn huynh."

Ngoại trừ cảm ơn, Tô Khả Phụng thật sự không biết nên nói gì với hắn.

Tuy kiếp trước nàng chưa từng yêu đương, nhưng nàng không phải người ngu, nàng có thể cảm giác được tâm ý của hắn với mình, nhưng bọn họ có quá nhiều chướng ngại không cách nào vượt qua, bọn họ không thể ở bên nhau.

"Đồ ngốc!" Hắn cười nhẹ duỗi tay xoa đầu nàng.

Tô Khả Phụng cắn môi, lui về sau hai bước, nhìn hắn nghiêm túc nói: "Hạng Tử Nhuận, ta từng nói với huynh rồi, ta đã lập gia đình!"

"Ta cũng từng nói, ta không ngại!" Mắt Hạng Tử Nhuận có chút chần chờ, chẳng qua chần chờ này thoáng lóe rồi biến mất.

Bây giờ chưa phải là thời cơ!

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Thủ phạm thực sự

"Nên huynh bảo Lâm đại thiếu gia cố động ca ta, để ta hoà ly với Phó Thần Hoàng đúng không?" Tô Khả Phuong lạnh lùng nhìn thẳng hắn, chú ý thần sắc trên mặt hắn.

Khi nàng nghe ca ca nói việc này còn cảm thấy rất hoang mang, vì sao Lâm Chiêu Hoành tự nhiên quan tâm tới chung thân đại sự của nàng vậy?

Bây giờ biết Lâm Chiêu Hoành và hắn có quan hệ, nàng không thể không nghĩ nhiều, chỉ vừa nghĩ tới đây là chủ ý Hạng Tử Nhuận, không hiểu sao lòng nàng rất không thoải mái, bởi vì trong lòng nàng, Hạng Tử Nhuận không phải là loại người không từ thủ đoạn, chỉ ít đối với nàng, hắn sẽ không đùa giỡn thủ đoạn.

"Nàng nói Lâm Chiêu Hoành muốn nàng hòa ly?" Đáy mắt Hạng Tử Nhuận lướt qua tia hàn quang, giọng rất hững hờ.

Lần trước Lâm Chiêu Hoành chỉ nói Đàm Trọng An gấp ghé nương tử hắn, không ngờ tên nhãi đó mới là kẻ chân chính ở sau lưng giờ trò xấu.

Trong lòng hắn rất rõ ràng, Lâm Chiêu Hoành làm vậy chỉ vì chọc hắn lồng ruột, nhưng hắn là người dễ bắt nạt vậy sao?

"Huynh không biết việc này?" Nhìn về mặt hắn, Tô Khả Phuong không xác định hỏi lại.

Nàng chưa đến mức hiểu rõ hắn từng chân tơ kẽ tóc nhưng trực giác mách bảo nàng, hắn không phải người như thế.

"Nàng cảm thấy thế nào?" Hạng Tử Nhuận không trả lời mà hỏi lại, thần sắc trên mặt khiến người ta không nhìn ra.

Tô Khả Phuong hơi chần chờ, buông mi nhỏ giọng nói: "Ta không hi vọng huynh làm vậy."

Nàng không hi vọng hắn ngay cả nàng cũng tính kế.

Nghe ra lời nàng có do dự, lòng Hạng Tử Nhuận hơi thất lạc.

Xem ra tiểu nương tử của hắn còn chưa đủ tín nhiệm hắn.

"Đấy không phải ý của ta." Một lúc sau, hắn mới mở miệng.

Tự mình nạy góc tường nhà mình, hắn phải ngu thế nào mới làm ra loại chuyện này được chứ?

Tô Khả Phuong ngẩng đầu thấy mặt hắn đầy thành thật, khóe môi không tự giác cong lên: "Ta biết không phải ý của huynh mà!"

Hạng Tử Nhuận cười không nóng không lạnh, quay sang nói với nàng chuyện vụ án.

"Hung thủ là nhị thiếu gia Vương Gia hả?" Tô Khả Phuong nhíu mày: "Là vì gia nghiệp của Vương Gia?"

Mục đích của Vương nhị thiếu gia không khó đoán, Vương lão gia có ba đứa con trai, nhà Vương đại thiếu gia bốn người đều chết rồi, về sau sản nghiệp của Vương Gia chắc chắn do Vương nhị thiếu gia thừa kế.

Kẻ chủ mưu là người sau khi Vương đại thiếu gia chết được lợi lớn nhất, chuyện này nàng và Lý Tri đều có cùng suy đoán.

"Không, là bởi vì nàng!"

"Bởi vì ta?" Tô Khả Phuong kinh hãi: "Ta không biết người của Vương Gia, sao có thể vì ta?"

"Người Vương Gia không biết nàng, nhưng Tô Đào thôn Phong Quả biết nàng!"

Hạng Tử Nhuận đem đầu đuôi sự tình nói với nàng, Tô Khả Phuong tức giận không thôi: "Tô Đào bị điên rồi hả, vì kẻ như Tô Đại Tráng mà xem mạng người như cỏ rác."

Thì ra nhị thiếu gia Vương Gia tình cờ gặp Tô Đào lên trấn mua đồ ăn một lần, nhìn trúng nàng ta, muốn nạp nàng ta làm thiếp, mới đầu Tô Đào không đồng ý, sau này Tô Đại Tráng ở trong lao nhờ người truyền tin tức ra, bảo Tô Đào nghĩ cách cứu gã.

Tô Đào không có kế sách gì liền đáp ứng Vương nhị thiếu gia, đề ra yêu cầu cứu Tô Đại Tráng, không biết Tô Đào từ đâu biết được rước cá Vương Gia mua là của Tô Khả Phuong, nên trong lòng hiện lên ý niệm hãm hại nàng, nàng ta tìm Vương nhị thiếu gia bàn bạc, vì sản nghiệp của Vương Gia bọn họ quyết định hoặc là không làm, hoặc là dứt khoát độc chết hết cả bốn người nhà Vương đại thiếu gia.

"Một cô nương nông thôn chưa hiểu hết sự đời như Tô Đào, tâm tư dù xấu cũng không thể muốn lấy mạng nàng." Hạng Tử Nhuận nhắc nhở.

Tô Khả Phuong hơi mím môi, nhớ tới lời Triệu Kính Tân từng nói với nàng, mắt hạnh bừng tỉnh ngộ: "Là Hà Gia?!"

Đúng thế, địa bảo đã nói Tô Đại Tráng bị giam mấy tháng sẽ được thả, vì sao gã còn muốn Tô Đào cứu? Hơn nữa Tô Đại Tráng là một tiểu tử quê mùa, bị giam ở trong lao, lấy đâu ra bản lĩnh để người ta truyền tin tức cho gã?

Thêm vào đó, người Vương Gia không biết ruốc cá là nạng bán, thì làm sao Tô Đào biết được chứ?

Vậy nên, sau màn nhất định có người đang đổ dầu vào lửa thao túng mọi việc.

Ánh mắt Hạng Tử Nhuận loé lên tia tán thưởng, hỏi thêm: "Vậy nạng có từng nghĩ tại sao Hà Gia nhúng tay vào việc này không?"

"Chẳng lẽ... Là bởi vì Lý Gia?" Tô Khả Phuong nhìn hắn, không quá chắc chắn hỏi.

Hạng Tử Nhuận gật đầu: "Lần này nạng đúng là bị tai bay vạ gió."

Hạng Tử Nhuận hơi dừng một lát rồi nói thêm: "Tửu lâu của Hà Gia cũng bán ruốc cá."

Nghe tới đây, Tô Khả Phuong không khỏi nghĩ tới chuyện lần trước Lý Tri đưa nạng xem ruốc cá của tửu lâu khác, xếp đúng các mảnh ghép vụ án chớp mắt đã rõ ràng.

Thì ra nạng là vật hy sinh trong cuộc cạnh tranh của Hà Gia và Lý Gia.

Nghĩ vậy, Tô Khả Phuong bốc lên lửa giận.

"Không ngờ Lý Gia là loại người thấy lợi quên nghĩa." Mắt Tô Khả Phuong trầm xuống.

Hà Gia tâm độc tay ác, xem mạng người như cỏ rác tất nhiên đáng hận, nhưng mà Lý Gia vì không muốn phiền toái thẳng tay vứt bỏ nạng không để ý, càng khiến người khác run rẩy!

"Thật ra Lý lão gia cũng không phải bội bạc nạng, trước nay bọn họ và Hà Gia không hợp, lần này bắt đắc dĩ mới muốn né tránh mũi nhọn!" Nói đến đây, đáy mắt Hạng Tử Nhuận lướt qua ánh sáng nguy hiểm: "Nhưng không thể trở thành cớ cho bọn họ khoanh tay đứng nhìn."

"Hạng Tử Nhuận —— "

Tô Khả Phuong nhìn hắn, không dám chắc nghĩ không phải hắn muốn đối phó với Hà Gia và Lý Gia chứ?

Nạng do dự, đang định hỏi, hắn lại mở miệng nói trước: "Không còn sớm rồi, nạng rửa mặt trước đi, com nước xong xuôi ta đưa nạng về nhà."

Tô Khả Phuong rửa mặt xong, thay nam trang Hạng Tử Nhuận chuẩn bị cho nạng, Lâm Chiêu Hoành vừa vặn xách hộp com quay trở lại.

"Tẩu tẩu đúng là anh hùng khó cái nha!" Lâm Chiêu Hoành trêu chọc, không khỏi nhớ tới lần đầu gặp nạng, không ngờ tiểu tử cơ trí cổ quái lạ ngày đó lại là tiểu nương tử của sư huynh.

Nhìn thấy Lâm Chiêu Hoành, Hạng Tử Nhuận mắt ưng hí lại, khóe môi nhếch lên, giọng điệu không chút rung động hỏi: "Nghe nói đệ cố động Phuong Nhi hoà ly với trưởng phu?"

"Tẩu tẩu, tẩu nghe lầm rồi, tẩu nhất định nghe lầm, tuyệt đối là nghe lầm! Đệ sao có thể nói ra những lời như vậy?" Theo phản xạ có điều kiện Lâm Chiêu Hoành phi thân chạy khỏi phòng, chẳng chặc đảng hoàng nói: "À đúng rồi, đệ còn có chút việc phải ra ngoài giải quyết cho xong, hai người muốn làm gì cứ yên tâm mà làm, không cần lo lắng có người tới quấy rầy hai người đâu nhé!"

Bóng dáng Lâm Chiêu Hoành mang theo giọng nói hài hước vội vàng biến mất.

"Đừng để ý đến tên nhãi đó, chúng ta ăn com." Hạng Tử Nhuận bày món ăn trong hộp lên bàn.

Tô Khả Phuong đang suy nghĩ có nên tiếp tục cùng Lý Gia hợp tác hay dừng ở đây, bị Lâm Chiêu Hoành lộn xộn trên đầu, mặt lại đỏ tới mang tai.

Bưng lên bát, Tô Khả Phuong không có chút khẩu vị, do dự nửa ngày, mới lấy dũng khí ngẩng đầu nghiêm mặt nói: "Hạng Tử Nhuận, có một số việc chúng ta hãy nói rõ ràng đi."

Hạng Tử Nhuận đặt đũa xuống nhìn nạng: "Nạng nói đi."

Tô Khả Phuong hơi mím môi, kiên quyết nói: "Hạng Tử Nhuận, ta rất cảm kích huynh mỗi lần thời điểm ta gặp khó khăn nhất đều xuất thủ tương trợ, ta thừa nhận mình có tình cảm với huynh, nhưng ta đã gã cho người khác, về sau chúng ta đừng gặp nhau nữa."

Hạng Tử Nhuận nhìn nạng, không nói lời nào. Đôi mắt ưng tựa như đầm sâu không đáy có thể cuốn người ta vào bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Bị chê?

Tô Khả Phương quay mặt đi, giọng nói vô cùng nghiêm túc: "Hạng Tử Nhuận, tình cảm không phải chuyện hai người, mặc dù ngay cả mặt trưởng phu ta cũng chưa từng thấy, càng không thể có cảm tình với hắn, nhưng bà bà và mọi người đối xử với ta rất tốt, bọn họ là người nhà của ta, ta ở với huynh lòng ta sẽ thấy thẹn với bọn họ, huynh có hiểu không?"

Hạng Tử Nhuận nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đột nhiên nở nụ cười, ý cười lan tới đáy mắt: "Ta hiểu, nhưng ta không thả nàng ra được."

Lòng Tô Khả Phương khẽ run, tận lực không chú ý tới kích động mà hắn mang cho mình, nghiêm mặt bất chấp, nói: "Hạng Tử Nhuận, ta không phải đang đùa giỡn với huynh! Từ nay về sau chuyện của ta huynh đừng quản nữa."

Nói xong, Tô Khả Phương đứng lên muốn đi.

Nàng không thể tiếp tục bước xuống bùn, nếu không sẽ chỉ khiến hai người càng lún sâu không bỏ được, nàng không muốn chuyện đến mức không thể vãn hồi, lòng ôm hồi hận.

"Phương Nhi —— "

Hạng Tử Nhuận kịp thời bắt lấy cổ tay nàng, muốn nói lại thôi.

"Hạng Tử Nhuận, chúng ta như vậy thế tục không dung được, lòng chúng ta cũng không thoải mái, chúng ta không thể tiếp tục gặp mặt nữa." Tô Khả Phương mím môi nhìn cổ tay mình, bình tĩnh nói: "Buông ra, để ta đi."

Hạng Tử Nhuận cũng mím chặt môi, đáy mắt có giãy dụa, có do dự, có bất lực, nhưng những tâm tình này thoáng qua liền biến mất.

"Phải đi cũng com nước xong xuôi đã được không?" Hắn như không có chuyện gì xảy ra kéo nàng về trước bàn, gấp thức ăn vào chén nàng: "Mau ăn đi, ăn xong ta sẽ tiễn nàng về."

Nói xong, ngẩng đầu nhìn nàng mỉm cười.

Tô Khả Phương chau mày, nhìn vẻ mặt vẫn đậm phong khinh của Hạng Tử Nhuận, không biết hắn có nghe vào lời mình nói hay không?

"Hạng... Ừm..."

Tô Khả Phương vừa muốn mở miệng, đã bị hắn nhét miếng thịt kho tàu lớn vào miệng.

"Ăn nhiều thịt một chút!" Môi hắn mỉm cười, mắt không lộ ra cái gì nhìn Tô Khả Phương.

Tô Khả Phương bất đắc dĩ, chỉ nhúu mày nhai thịt nuốt xuống.

Lúc nàng vát và đem thịt ba chỉ trong miệng nuốt xuống, định mở miệng lần nữa, hắn lại nhét thêm một miếng cá đã lựa hết xương vào miệng nàng.

"Ta không..."

Lời từ chối chưa ra khỏi miệng, cá đã đầy mồm.

Thịt cá vừa nuốt xuống, một miếng xương sườn lại đến, Tô Khả Phương chật vật nhai tiếp.

Nàng không nói được, chỉ tròn mắt nhìn hắn.

Hắn cười vô tội: "Nàng vốn gầy, ở trong lao mấy ngày càng gầy hơn, ăn nhiều một chút bù lại!"

Nghe nói lời này, mắt Tô Khả Phương rất muốn tròn trĩnh.

Người này thật sự biết mở mắt nói dối, mỗi ngày "Khách mần lâu" đưa nhiều thức ăn vào như vậy, buổi tối nàng đói bụng sẽ lạng lẽ vào không gian ăn, gây chỗ nào?

Chính Tô Khả Phương không phát hiện, lúc mình lơ đãng đã bị hắn ép buộc nhét một đồng đồ ăn.

Bữa cơm ăn xong, ngay cả cơ hội nâng đĩa Tô Khả Phương cũng không có, mãi đến khi "Ồ" một tiếng nàng mới phản ứng, mình bị Hạng Tử Nhuận đút no bụng.

Tô Khả Phương ào ào muốn đập chết mình, vừa rồi rõ ràng nàng còn nói muốn cùng hắn phân rõ giới hạn.

Thấy bộ dạng nàng sắp phát điên, Hạng Tử Nhuận nhin cười, hô một tiếng: "Sur đệ, đưa chúng ta đi."

Hạng Tử Nhuận vừa mới nói xong, Lâm Chiêu Hoành cười xấu xa đi vào: "Sur huynh, đi luôn bây giờ hả?"

Nhìn thấy Lâm Chiêu Hoành, mặt Tô Khả Phương bỗng dưng nóng lên.

Thì ra Lâm Chiêu Hoành vẫn luôn đứng bên ngoài?

"Tẩu tẩu, đi thật sao?" Lâm Chiêu Hoành cười ý vị thâm trường, quạt trong tay chỉ xung quanh: "Nếu tẩu đồng ý, đệ sẽ đưa ngôi nhà này cho tẩu và sư huynh, tẩu muốn ở bao lâu cũng không thành vấn đề."

Tô Khả Phương hận không thể tìm khe hở chui vào, nàng giả bộ không nghe thấy, lướt qua Lâm Chiêu Hoành đi ra ngoài.

Hạng Tử Nhuận lạnh lùng quét mắt nhìn sư đệ mình, đi theo ra ngoài.

Lâm Chiêu Hoành sờ cái mũi, bất mãn lắm lắm: "Ta còn không phải vì nghĩ cho đồ muội tao sư huynh này sao?"

Thấy Hạng Tử Nhuận theo sau mình lên xe ngựa, Tô Khả Phương ngồi xuống góc khuất nhất, tỏ rõ muốn cùng hắn kéo dài khoảng cách.

Hạng Tử Nhuận cười bất đắc dĩ, chờ xe ngựa chạy mới duỗi tay kéo nàng về phía mình.

"Hạng Tử Nhuận, huynh buông ra!" Tô Khả Phương uốn éo người, muốn tránh thoát sự kiềm chế của hắn.

Hóa ra lời mình vừa nói là vô ích.

"Cam lòng không thấy ta nữa sao?" Hắn buông mi nhìn nàng, môi nở nụ cười thần nhiên.

"Hạng Tử Nhuận, huynh thật sự không hiểu hay giả vờ không hiểu?" Tô Khả Phương tức giận gầm nhẹ.

Nàng nói với hắn bao nhiêu lần rồi, nàng đã thành thân, bọn họ sẽ không có kết quả!

Mất Hạng Tử Nhuận nhu hòa, đưa tay nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt căng chặt của nàng, thấp giọng nói: "Nàng muốn làm gì cứ làm, chuyện của chúng ta cứ thuận theo tự nhiên đi, chờ lần sau ta trở về sẽ cho nàng một câu trả lời thỏa đáng."

Tô Khả Phương ngẩn người, hắn lại muốn đi? Nên giao phó với nàng.

"Ta biết nàng đang lo lắng điều gì, tin tưởng ta, chuyện nàng lo lắng sẽ không phát sinh, ngoan ngoãn chờ ta trở lại, nhé?" Hắn nâng cằm nàng lên, mắt nhìn sâu vào đáy mắt nàng.

Chống lại tầm mắt của hắn, Tô Khả Phương không thể thốt ra lời tuyệt tình, ngơ ngác nhìn hắn.

Mắt nàng mang theo mấy phần nghi hoặc, mấy phần mê mang, cứ như vậy nhìn hắn gần trong gang tấc, cổ Hạng Tử Nhuận xiết chặt, không hề nghĩ ngợi cúi đầu hôn xuống miệng nhỏ khê nhếch của nàng.

"Ừm..."

Nụ hôn của hắn vội vàng làm nàng không kịp chuẩn bị, nàng chống hai tay trước ngực hắn muốn đẩy ra, nhưng lại bị giam cầm ở trong ngực.

Hôn, sâu hơn.

Tìm Tô Khả Phương nhảy lên kịch liệt, muốn duỗi quả đấm ra đánh hắn, lại phát hiện ngay cả khí lực giờ tay cũng không có.

Lưỡi hắn dễ dàng chui vào miệng nàng, cảm giác cơ thể nàng khê run, lưỡi hắn càng thêm không chút kiêng kỵ cùng nàng quấn quýt.

Nụ hôn này hung mãnh hơn so với lần trước, mang theo có chút mất khống chế, cơ thể Tô Khả Phương không ngừng run rẩy, không ức chế được khê than nhẹ một tiếng.

Âm thanh than nhẹ làm huyết dịch trong người Hạng Tử Nhuận xông thẳng lên đỉnh đầu, khiến hắn quên mất ước nguyện ban đầu, bàn tay lớn không kiềm hãm được thăm dò vào vật áo nàng khê vuốt sống lưng non mềm bóng loáng.

Cảm xúc ảm áp mang theo thô ráp khiến đầu Tô Khả Phương nổ tung chớp mắt cả người thanh tỉnh, hung hăng cắn môi hắn.

Thừa dịp hắn bị đau ngừng lại, nàng mạnh mẽ đứng dậy vén rèm xe, lớn tiếng kêu lên: "Dừng xe, dừng xe, ta muốn xuống xe!"

Lâm Chiêu Hoành đảm nhiệm chức phu xe đang nghe lén góc tường đến mức say sưa thích thú, nhìn Tô Khả Phương đột nhiên lao ra, giật nảy mình, vội vàng dừng xe lại.

Xe ngựa còn chưa ngừng hẳn Tô Khả Phương đã nhảy xuống, Lâm Chiêu Hoành sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nếu cô nài nài này té một phát dù tốt dù xấu thế nào mình cũng bị sư huynh đánh cho như đòn.

Nhưng không phải hai người này đang ở trong xe thân thiết sao? Chẳng lẽ là muộn tao sư huynh không có kinh nghiệm, kỹ thuật quá kém khiến nương tử huynh ấy chê?

Lâm Chiêu Hoành nhìn bóng dáng Tô Khả Phương nổi giận đùng đùng bỏ đi, lại nhìn thoáng qua rèm xe tĩnh mịch, sâu trong lòng cảm thấy khả năng này tương đối lớn!

Xe ngựa đã tới gần đường cái huyện thành, thấy Tô Khả Phương vội vàng bỏ đi, mà Hạng Tử Nhuận không đuổi theo, Lâm Chiêu Hoành đành phải rèm xe vén chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Hà Gia ngã

"Sư huynh, huynh không đuổi theo sao..." Lâm Chiêu Hoành định chế nhạo vài câu nhưng khi nhìn thấy Hạng Tử Nhuận nhắm mắt, tay nắm chặt liên ngừng bật.

Đồng môn nhiều năm, Lâm Chiêu Hoành rất ít khi thấy tâm trạng sư huynh giãy giụa như vậy, nghĩ tới tình cảnh của sư huynh, lòng Lâm Chiêu Hoành buồn bã.

"Đã lo liên lụy nàng, sao còn đích thân tới?" Lâm Chiêu Hoành thu hồi bất cần đòi trên mặt, tức giận hỏi.

Thật ra sư huynh không đến, mình cũng có thể cứu nương tử huynh ấy ra mà, nhưng sư huynh vừa nghe Tô Khả Phương dính vào án mạng phải vào tù liền ngựa không ngừng vó bỏ mặc tất cả từ xa chạy về, giờ lại bày ra bộ dáng nửa sống nửa chết thế này, cần gì khổ vậy chứ?

Lâm Chiêu Hoành không tình nguyện thừa nhận mình đau lòng đồ sư huynh vô nhân tính bắt nạt mình từ nhỏ đến lớn đang chịu đựng kích kia.

Hạng Tử Nhuận mở mắt ra, đáy mắt còn tia xúc động chưa hoàn toàn tiêu tán.

Hắn cực ít khi mất lý trí, hắn không hiểu hôm nay mình thế nào, cơ thể mình cũng không khống chế nổi, hiện tại nàng nhất định hận thấu hắn...

Hắn là biết Lâm Chiêu Hoành có thể cứu nàng ra, nhưng không tận mắt thấy nàng bình an vô sự, sao hắn có thể an lòng?

Đó là nương tử của hắn mà ~~

Hắn thừa nhận, hắn không phải trọng phụ tận tụy, hắn biết tình cảnh của mình nguy hiểm cỡ nào, trên người gánh chịu bao nhiêu trách nhiệm, nhưng nếu ngay cả nương tử mình lâm vào khốn cảnh cũng thờ ơ, về sau hắn nên đối mặt với nàng thế nào chứ?

"Sư huynh, nếu không... nói thẳng với nàng đi?" Lâm Chiêu Hoành hiểu sư huynh có kỳ gì, nhưng nhìn hai người náo thành như vậy, Lâm Chiêu Hoành thật sự không đành lòng.

Thẳng thắn rồi, hai người đều không cần xoắn xuýt thống khổ như vậy.

Hạng Tử Nhuận khẽ nhắm mắt, lúc mở ra lần nữa mắt đầy ngoan lệ, giọng nói băng hàn triệt cốt: "Giữ nguyên kế hoạch tiến hành!"

"Sư huynh..."

Lâm Chiêu Hoành lo lắng nhìn sư huynh.

Mặt Hạng Tử Nhuận khôi phục bình tĩnh, từ tốn nói: "Huynh không sao."

Lấy tính tình của nàng, giờ thẳng thắn chỉ thêm liên lụy đến nàng, không chỉ nàng, còn có nhà mẹ đẻ của nàng, đều bại lộ sẽ nguy hiểm, hắn không thể ích kỷ, cũng không dám mạo hiểm như vậy!

Lâm Chiêu Hoành đã hiểu rõ ý của sư huynh, bất đắc dĩ than nhẹ: "Đệ biết phải làm sao rồi."

Tô Khả Phương nhảy xuống xe ngựa thì phát hiện mình đã trở về đường cái huyện thành, nàng đâm đầu vào dòng người, không quan tâm chạy về phía trước, chỉ muốn cách xa Hạng Tử Nhuận.

Hắn biết rõ nàng đã gả cho người ta, rõ ràng nàng đã nói với hắn mình không thể ở cùng hắn, sao hắn có thể hôn nàng... Hắn sao có thể làm vậy...

Tô Khả Phụng oán Hạng Từ Nhuận, càng hận mình thua kém bị hắn hôn liền nhiều loạn nội tâm.

Lần trước hắn bị thương như có như không hôn môi chỉ khiến nàng rung động, nhưng xa xa không bằng rung động nụ hôn này mang đến cho nàng, có lẽ bởi vì vừa rồi hắn ngay thẳng, có lẽ bởi vì hắn không sợ cùng Hà Gia đối nghịch cứu nàng từ trong tù ra.

Đúng, nàng dao động, nàng không cách nào trốn tránh tình cảm trong nội tâm đối với hắn, nàng không biết phải làm thế nào cho phải?

Trên miệng nàng cường ngạnh nói không muốn gặp lại, thật ra nàng sợ gặp lại hắn, chính mình sẽ hãm chân sâu vào vũng bùn, nàng sẽ không không chế được lòng mình.

Tô Khả Phụng một hơi chạy tới nhà Dương Thành, Dương Xảo Lan thấy nàng thất hồn lạc phách trở về, vừa mừng vừa sợ: "Phụng Nhi, cháu chạy đi đâu thế? Triệu thúc cháu nghe cháu vô tội được phóng thích đã đến huyện nha đón cháu, ai ngờ nha dịch nói cháu đi rồi, Triệu thúc cháu tìm khắp nơi không thấy cháu đâu, chúng ta đều sắp vội muốn chết!"

Dương Xảo Lan không nói với Tô Khả Phụng, thật ra bọn họ lo lắng nàng bị người Hà Gia vụng trộm hãm hại, vì nghe nói hung thủ thực sự là quân sự của Hà Gia, Hà Gia không phải dễ trêu, nếu bọn chúng muốn biến Phụng Nhi thành kẻ chết thay cũng không phải không có khả năng.

Thấy Tô Khả Phụng không nói chuyện, sắc mặt trắng bệch, Dương Xảo Lan vội nói: "Phụng Nhi, cháu chắc đã sợ mất vía, về phòng nghỉ ngơi trước, thăm đi mua lá bưởi về cho cháu tắm, tẩy đi mùi quỷ trên người."

Dương Xảo Lan nói xong liền bế con ra ngoài, Tô Khả Phụng ngồi trong sảnh, đầu óc hỗn loạn, không muốn nghĩ gì hết, lại giống như cái gì cũng nghĩ.

Triệu Kính Tân cùng mẹ con Dương Xảo Lan trở về, thấy Tô Khả Phụng bình an vô sự, lúc này thấp thòm bất an trong lòng Triệu Kính Tân mới yên ổn lại.

Tô Khả Phụng ngâm nước nóng xong dần bình tĩnh lại, liền nói với Triệu Kính Tân mình muốn cùng Lý Gia kết thúc hợp tác, Triệu Kính Tân sau khi biết được nguyên do cũng vì Lý Gia vô tình mà cảm thấy phẫn nộ, tự nhiên ủng hộ Tô Khả Phụng, nhưng Triệu Kính Tân hơi áy náy với Dương Thành sinh ý này dù sao cũng là biểu cữu hỗ trợ giết dây.

Triệu Kính Tân buổi chiều ra cửa, tận tới đêm khuya mới trở về.

Về đến cửa, Triệu Kính Tân vẫn không dám tin lắm bầm nói: "Trời đất xoay chuyển, huyện Hoài Đường sắp thay người lãnh đạo rồi!"

Tô Khả Phụng và Dương Xảo Lan nhìn nhau: "Xảy ra chuyện gì rồi ạ?"

"Hà Gia ngã, sinh ý của Lý Gia bị thương nặng, ở huyện Đường Huyền chỉ còn "Khách mãi lâu" và tiệm đồ chơi.

Triệu Kính Tân không biết, thật ra Lý Trì và Tô Khả Phụng hợp tác mở tiệm đồ chơi trái không thuộc về sản nghiệp Lý Gia, mà là tài sản cá nhân của Lý Trì, việc này Tô Khả Phụng từng nghe Lý Trì đề cập.

"Tại sao có thể như vậy?" Dương Xảo Lan lấy làm kinh hãi.

Tâm tình của nàng ấy rất phức tạp, một mặt vì Lý Gia vô tình cảm thấy sinh khí, mặt khác lại vì biểu cữu mình lo lắng, vì giao tình với Lý lão gia, biểu cữu chắc chắn không thể không quan tâm tới gia sự của Lý Gia.

Tô Khả Phụng cũng rất khiếp sợ, nhưng qua nửa nàng ngó ra, Hà Gia gục, sinh ý Lý Gia bị thương nặng?

Chuyện này...

Bỗng dưng, nàng nhớ tới ban ngày Hạng Từ Nhuận nói câu kia ——

Không thể trở thành cớ để bọn họ khoanh tay đứng nhìn.

Chẳng lẽ là hắn động chân động tay?

Nghĩ tới Hạng Từ Nhuận, tìm Tô Khả Phụng vừa bình tĩnh lại tăng tốc.

Là hắn sao, đúng không...

"Biểu cữu nói Lâm Gia liên thủ với Triệu Gia chèn ép Hà Gia và Lý Gia, Lý Gia còn tốt, sản nghiệp ở huyện Hoài Đường không nhiều, mặc dù bị thương nặng, nhưng còn có thể chịu đựng được, chỉ cần Lâm Gia không đuổi tận giết tuyệt, qua hai năm nữa có thể phục hồi nguyên trạng, mà Hà Gia không may mắn như thế, sản nghiệp Hà Gia gần như đều trong huyện Hoài Đường, ngoại trừ cửa hàng, còn có tiệm trang sức, phường chế tác, phường nhuộm vải các loại, hơn nữa nghe nói mấy cửa hàng và điền trang ở châu lý của họ cũng mất." Triệu Kính Tân không rét mà run nói.

Cũng không biết Hà Gia đắc tội người nào, mà rơi xuống kết cục thế này, Triệu Kính Tân kinh hãi đồng thời muốn vỗ tay bảo hay, ai bảo hại Phụng

Nhi nhà ông chứ?

"Thật sự là trời xanh có mắt!" Dương Xảo Lan không chút đồng tình với Hà Gia, gieo nhân nào gặt quả ấy, ác giả ác báo.

Lúc này tại đại sảnh Lâm Gia, Lâm nhị thiếu gia Lâm Chiêu Bội tức giận ngồi trên ghế nhìn Lâm Chiêu Hoành đang hồ hững thường thức trà chất vấn: "Vì sao ca làm vậy? Lâm Gia chúng ta và Lý Gia trước giờ quan hệ mật thiết không xung đột, sao ca phải liên thủ với Triệu Gia chèn ép bọn họ."

Lâm Chiêu Hoành để chén trà trong tay xuống, nhàn nhạt liếc hắt ta, ngông cuồng hỏi: "Nếu không phải xem phân lượng mỗi giao hảo của đệ và Lý Dự, đệ cho rằng ta sẽ dễ dàng buông tha Lý Gia như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Từ Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Đổi tên tử lâu

"Trước nay ca khinh thường nhúng tay vào sinh ý trong nhà, ca dựa vào cái gì mà làm thế?" Bộ dạng Lâm Chiêu Hoành không coi ai ra gì khiến Lâm Chiêu Bội nổi trận lôi đình.

Vị đại thiếu gia này trong lòng Lâm Chiêu Bội chính là thiếu gia ăn không chờ chết, khoe khoang mình là người đọc sách rồi coi thường người làm ăn giống hắt ta, cũng không thèm nghĩ một chút xem nếu không có Lâm Gia, Lâm Chiêu Hoành tính là gì chứ, khổ cho lão đầu tử còn ôm chờ mong với hắt.

Vậy cũng tốt, hắt ta ước gì tên phá của này vĩnh viễn mặc kệ sinh ý của Lâm Gia, chờ lão đầu tử trăm năm sau, Lâm Gia chính là vật trong túi của hắt ta.

Nhưng ai ngờ tên phá của này lại vì một đồng môn nghèo kiết hủ lậu không tiếc gì đắc tội hai đại gia tộc, hắt ta nhiều năm cố gắng duy trì quan hệ với mấy đại gia tộc khác, sáng tối làm không ít chuyện, tên phá của này thì tốt rồi, dùng sinh ý Lâm Gia chèn ép hai đại gia tộc, thu mua một đồng sắt vụn nát bét trở về, tên phá của này có biết Lâm Gia tổn hao bao nhiêu không?

"Thì ra đệ không biết à?" Lâm Chiêu Hoành kinh ngạc nhìn đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình, vẻ mặt vô tội: "Chỉ bằng ta là Lâm gia đại thiếu gia nha? Ta trưởng nam duy nhất trong nhà này, nếu ta không có tư cách nhúng tay vào sinh ý Lâm Gia, vậy ai có tư cách?"

Lời Lâm Chiêu Hoành không thể nghi ngờ là đánh thẳng mặt Lâm Chiêu Bội, hắt ta biết tên phá của tự cho mình là thanh cao này chỉ cây dâu mắng cây hoè, nhưng phải nén giận nói: "Đại ca, trên phương diện làm ăn ca không hiểu, trước khi ca muốn động thủ với hai nhà kia vì sao không nói với đệ một tiếng? Nếu đệ động thủ, chúng ta sẽ không bị thua thiệt lớn như vậy."

Tên phá của này ý vào thân phận Lâm đại thiếu gia ép người phía dưới động thủ theo ý hắt, đến khi hắt ta biết chuyện xảy ra tức thiếu chút nữa hộc máu.

Lâm Chiêu Hoành đang muốn đâm hắt ta vài câu, nhưng nghe tiếng bước chân quen thuộc, hắt vội dừng lại, vênh vao tự đắc nói: "Nhị đệ, ở trong mắt đệ chẳng lẽ mặt mũi của Lâm đại thiếu gia ta không quan trọng bằng bạc hã? Tô Khả Bản là bằng hữu đồng môn của ta. Muội muội huynh ấy bị người oan uống, ta giúp huynh ấy thay muội muội huynh ấy ra mặt thì sao nào?"

"Tốt, ra mặt tốt lắm, có khí phách!" Lâm đại lão gia, cha của hai huynh đệ Lâm Chiêu Hoành - Lâm Thừa Thái, vỗ tay từ ngoài vào, cười híp mắt nhìn Lâm Chiêu Hoành: "Không hổ là nhi tử Lâm Thừa Thái ta, có tình có nghĩa!"

Tướng mạo hai cha con Lâm Thừa Thái và Lâm Chiêu Hoành có năm sáu phần tương tự, mà Lâm Chiêu Bội thì lớn lên giống di nương hắt ta hơn, thoát nhìn tương đối ôn hòa, đương nhiên, đó đều là vẻ bề ngoài.

"Cha, đại ca..."

"Được rồi, cha đều biết." Lâm Thừa Thái đánh gãy lời Lâm Chiêu Bội, vui vẻ nói: "Hoành Nhi nói không sai, mặt mũi đại thiếu gia Lâm Gia không phải tiền tài có thể mua được!"

Nếu Lâm Thừa Thái không có đầu óc cơ trí, sao Lâm Gia có thể ngồi vững ngôi vị đứng đầu trong tứ đại gia tộc?

Lần này hành vi của lão đại thoát nhìn lỗ mãng, vô pháp vô thiên, nhưng lại chọn đúng chỗ yếu của Hà Gia và Lý Gia, nếu không có năng lực sao trong vòng nửa ngày có thể lật đổ Hà Gia, khiến Lý Gia bị thương nặng, dù là Bội Nhi cũng không có khả năng này, nhưng Hoành Nhi làm được, ông biết tâm Hoành Nhi không đặt ở Lâm Gia, nên Hoành Nhi không quan tâm đến việc Lâm Gia có thua thiệt hay không, nếu không Lâm Thừa Thái tin tưởng lấy bản lãnh của tiểu tử này nhất định có thể toàn thân lui ra không hao tổn gì.

"Cha, cha biết lần này chúng ta hao tổn bao nhiêu bạc không?" Lâm Chiêu Bội áp chế tức giận, nói.

"Bội Nhi, con phải nhìn xa trông rộng một chút." Lâm Thừa Thái cười an ủi: "Đồng môn của đại ca con tuy xuất thân thấp, nhưng đến Diệp viện trưởng

của thư viện Tử Phong cũng coi trọng hẳn, chắc hẳn tiền đồ vô lượng, cha hi vọng đại ca con và hẳn quan hệ tốt, lần này hẳn chịu ân huệ nhà ta, ngày sau nếu quả thật trở nên nổi bật chắc chắn sẽ không bạc đãi Lâm Gia chúng ta, con cần thận suy nghĩ một chút đi."

Nghe vậy, môi Lâm Chiêu Hoành nhấc lên nụ cười giấu cợt.

Không hổ là gian thương, cáo già!

Nghe Lâm Thừa Thái nói, Lâm Chiêu Bội dường như tỉnh mộng, thì ra lão đầu tử có ý này.

Khi vừa biết lão đầu tử tiêu tốn một đồng tiền mời tiên sinh cho tên phá cửa, còn mua nhà cho tiên sinh ở thành Dương Phong hẳn ta không cam lòng, giờ hẳn ta mới biết lão đầu tử đã sớm đánh chủ ý lên người đồng môn của tên phá cửa, lòng hẳn ta bỗng nhiên tìm được điểm cân bằng.

Tô Khả Phương giao cho Triệu thúc xử lý chuyện kết thúc hợp tác với Lý Gia, ai ngờ hôm sau Triệu Kính Tân còn chưa ra cửa Dương Thành đã dẫn Lý Trì về nhà.

Lý lão gia Lý Khôn Nguyên cũng là cao thủ nắm bắt lòng người, ông ta biết trải qua việc này trong lòng Tô Khả Phương đối với Lý Gia tất nhiên có khúc mắc, nên khi Dương Thành lộ ra với ông ta Tô Khả Phương muốn kết thúc hợp tác, ông ta quyết định thật nhanh đem sản nghiệp "Khách mẫn lâu" huyện Hoài Đường đặt trên danh nghĩa Lý Trì, trở thành sản nghiệp tư nhân của hẳn.

Bởi ông ta biết rõ, muốn trọng chấn sản nghiệp huyện Hoài Đường nhất định phải dựa vào "Khách mẫn lâu", mà chiêu bài lớn nhất của "Khách mẫn lâu" là ruốc cá của Tô Khả Phương.

Lý Khôn Nguyên là người thông minh, tinh tế, giỏi làm ăn, Tô Khả Phương cũng không kém, tất nhiên nâng nhìn ra tâm tư của Lý Khôn Nguyên, bây giờ cả biểu cửu Dương Thành của Dương Xảo Lan ra mặt giúp, dù không tính việc Lý Trì vì năng ngổ nghịch với người nhà, năng cũng không thể bỏ mặc mặt mũi của Dương Thành.

"Lý nhị thiếu gia, chúng ta tiếp tục hợp tác không thành vấn đề, nhưng ta có một yêu cầu." Lý Khôn Nguyên muốn tính kế năng, năng sao dễ dàng để người khác bày tính được.

"Khả Phương cô nương mời nói." Lý Trì cảm thấy người nhà mình quá tự cho là đúng, vô cùng hổ thẹn với Tô Khả Phương, nên tính toán mặc kệ Tô Khả Phương đưa ra yêu cầu gì hẳn đều sẽ đáp ứng năng.

"Ta hi vọng "Khách mẫn lâu" đổi tên." Tô Khả Phương nghiêm túc nói.

Lý Trì lấy làm kinh hãi: "Đổi tên?"

"Không sai!" Tô Khả Phương hơi ním môi, nói: "Từ lâu này nếu đã là sản nghiệp tư nhân của huynh vậy hãy khiến người khác cảm thấy nó không liên hệ tới Lý Gia nữa, đổi tên đi."

Lý Trì theo bản năng nhìn về phía Dương Thành, Dương Thành không ngờ Tô Khả Phương sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, không khỏi hơi nhú mảy, xem ra nha đầu này thật sự vô cùng chán ghét Lý Gia.

Dương Thành suy tư một lúc, mới gật đầu với Lý Trì.

Dù thế nào, cũng là Lý Gia có lỗi với nha đầu này trước, chỉ cần từ lâu có thể tiếp tục mở cửa, đổi tên thì đổi tên.

"Được, chờ Lý nhị thiếu gia đổi tên từ lâu xong, ta sẽ lập tức đưa hàng cho từ lâu, nhưng hiệp ước phải sửa lại, ruốc cá ta cung cấp chỉ có thể bán ở từ lâu của huynh. Một khi ta phát hiện ruốc cá chảy ra thị trường, hợp tác chấm dứt." Tô Khả Phương nói như chém đinh chặt sắt.

Tô Khả Phương vừa dứt lời, mặt Dương Thành biến sắc, lão gia dự định thông qua Lý Trì mua ruốc cá kim thương trong tay Tô Khả Phương mang đến thành Dương Phong, nhưng mà Lý Trì đã đồng ý yêu cầu của Tô Khả Phương, Dương Thành không có lập trường phản đối.

Tô Khả Phương sợ Điều Thị và Phó Thần Tường lo lắng, nói chuyện với Lý Trì xong liền thuê cỗ xe ngựa trở về thôn Phong Quả.

Nhìn Tô Khả Phương bình an trở về, Điều Thị vui đến phát khóc, Phó Thần Tường cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn lên trần trên nghe ngóng sự tình Vương Gia, nhưng cái gì cũng không hiểu, tới chỗ địa bảo thì ngay cả mặt của địa bảo đại nhân cũng không gặp được, mấy ngày nay hẳn gấp đến độ bốc hỏa, đang cân nhắc đến huyện thành hỏi thăm một chút, không ngờ đại tẩu mình đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Hán Từ Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 106: Không dễ lừa

"Trở về là tốt, trở về là tốt..." Diêu Thị cầm tay Tô Khả Phương mắt ngấn lệ.

"Nương, thật xin lỗi, khiến nương lo lắng!" Tô Khả Phương bị lay tâm tình của Diêu Thị, hốc mắt hơi ướt.

Có thể gặp lại người nhà, thật tốt!

Nghĩ tới chuyện của mình và Hạng Từ Nhuận chuyện, đáy lòng nương càng thêm áy náy với bà bà.

"Người một nhà, nói chuyện này làm gì?" Diêu Thị lau khóe mắt, giận trách.

Tô Khả Phương nở nụ cười, hỏi: "Nhị thúc, mấy ngày nay trong nhà tất cả đều ổn chứ?"

"Đều ổn, tẩu đừng lo." Phó Thần Tường hơi chần chừ, hỏi tới chuyện Tô Khả Phương bị bắt và Đông Mai là ai?

Mấy ngày nay Phó Thần Tường suy nghĩ rất nhiều, nhưng không đoán ra rốt cuộc đại tẩu mình đang làm gì để gánh vác cả nhà, sao lại dính dáng tới án mạng của Vương Gia, không hỏi rõ hẳn sẽ không yên tâm.

Không phải hẳn lo đại tẩu hại cả nhà, mà hẳn không muốn lần sau nhờ xảy ra chuyện tương tự, bản thân mình chỉ có thể tiếp tục mù mờ nhìn người nhà bị bắt đi, hết đường xoay xở.

Lúc ở trong lao Tô Khả Phương đã quyết định nếu nương ra tù nhất định sẽ thẳng thắn với bà bà và nhị thúc, đối đãi với bọn họ như người nhà chân chính, nên khi Phó Thần Tường hỏi, Tô Khả Phương liền đem chuyện ruốc cá và chao cá lắng nói với hai người, bao gồm cả chuyện mình mua mấy người Lữ thám, chuyện Tô Đào và Vương nhị thiếu gia.

Tô Khả Phương cứ tưởng rằng khi mình nói ra những sự tình này sẽ dọa bọn họ, ai ngờ hai người nghe xong không chút phản ứng, chỉ gật đầu hiểu rõ.

Tô Khả Phương thường chạy đến huyện thành, bình thường mua thức ăn, quần áo các loại cho cả nhà đều cần bạc. Trong lòng Diêu Thị và Phó Thần Tường đều hiểu nương bốn ba kiếm tiền, nên không kinh ngạc.

Thấy mặt hai người bình tĩnh, Tô Khả Phương đầy bụng nghi vấn, nhưng hai người không hỏi nhiều nương cũng ngầm nhẹ nhàng thở ra, bởi vì nương sợ mình nói quá nhiều sẽ lộ tẩy, dù sao bà bà và nhị thúc đều không phải người dễ lừa gạt.

"Đúng rồi, nhị thúc, cha nương tẩu có biết chuyện tẩu bị bắt không?" Tô Khả Phương lại hỏi.

Trước khi bị bắt nương không muốn cha nương lo lắng nên bảo Phó Thần Tường giúp giấu diếm, không biết cha nương có nghe phong thanh gì không?

Tô Khả Phương hỏi xong, thì thấy Diêu Thị và Phó Thần Tường giận tái mặt.

Tô Khả Phương nhú mày: "Nương, nhị thúc, cha con biết chuyện rồi ạ?"

"Toàn bộ Phong Quả thôn đều biết chuyện con bị bắt rồi, hiện ở trong thôn đều truyền ra nói con hạ độc hại người gì đó, nói rất khó nghe."

Tô Khả Phương khó có khi thấy mặt bà bà xuất hiện tức giận, Phó Thần Tường lạnh lùng nói tiếp: "Vài ngày trước đệ thấy Tô Đại Tráng liền đoán những lời đồn kia có thể là giả truyền ra, mà đại tẩu nói người hàm oan tẩu vào tù là Tô Đào, vậy càng không cần hoài nghi nữa."

Bây giờ Phó Thần Tường mới biết vì sao Tô Đại Tráng được phóng thích sớm, Tô Khả Phương lạnh nhạt, nương sớm đoán ra Tô Đào và Tô Đại Tráng sẽ không thể nào buông tha cơ hội nói xấu nương.

Nhưng nương đã trở về rồi, những lời đồn kia tự nhiên sẽ sụp đổ, mà Tô Đại Tráng và Tô Đào món nợ này nương sẽ tính rõ ràng cùng bọn chúng, nhanh thôi.

"Phương Nhi, con đi báo tin bình an cho cha nương con trước đi, mấy hôm nay bọn họ rất lo lắng cho con." Diêu Thị nói.

Tô Khả Phương chưa kịp trả lời, thì thấy Phó Nhậm Phi từ bờ sông gánh nước trở lại.

Nhìn thấy Tô Khả Phương, hẳn ta buông gánh nước xuống phần nộ chất vấn: "Ngươi là hung thủ giết người còn có gan trở về? Ngươi muốn hại chết chúng ta sao?"

"Phi Nhi, con nói lắng những gì đó, đại tẩu con bị oan." Diêu Thị sầm mặt khiến trách quát.

Phó Thần Tường cũng không vui cau mày, trầm giọng nói: "Phi Nhi, nếu đại tẩu thật sự là hung thủ giết người, đệ cho rằng tẩu ấy có thể trở về sao? Đệ đừng nghe những người bên ngoài truyền loạn rồi về nhà không biết phải trái, mau xin lỗi đại tẩu."

"Hừ, không có lửa sao có khói, cho dù nương không phải hung thủ, thì cũng là đồng lõa!" Phó Nhậm Phi hừ lạnh, nhớ tới mấy ngày nay mình ra ngoài bị chỉ trích, lòng hẳn ta bốc hỏa.

Trước kia là lời ong bướm coi như xong, giờ lại thêm tội danh hung thủ giết người, nữ nhân như vậy xé rách giày cho đại ca hẳn ta cũng không xứng, còn muốn hẳn ta kêu đại tẩu, nằm mơ.

Phó Thần Tường không dám tin nhìn Phó Nhậm Phi: "Tô Đại Tráng và Tô Đào nói xấu đại tẩu đã đành, sao đệ dám nói ra lời như vậy?"

Bọn họ là người một nhà, Phi Nhi không bảo vệ, nói đỡ cho đại tẩu thì thôi, lại giúp người ngoài chửi bới nàng.

Diêu Thị không thể tin lẫn tam mình thương yêu lại trở nên không thể nói lý như vậy, bà thất vọng thờ dài, bất lực không buồn nói nhiều.

Bà biết tính tình đứa nhỏ này, đã nhận định chuyện gì cho dù người khác nói vớ mồm sùi bọt mép vẫn sẽ không thay đổi, huống hồ lòng thẳng bé còn có khúc mắc.

"Nương, nhị thúc, con về nhà mẹ đẻ xem sao, tôi con sẽ về." Tô Khả Phương nhìn ra bà bà khó xử và khổ sở, nên không muốn ở trước mặt bà cãi nhau với kẻ vô ơn bạc nghĩa Phó Nhậm Phi.

Từ hôm xảy ra chuyện hấn ta bỏ đá xuống giếng, Tô Khả Phương đối với hấn ta đã hết hy vọng, nên lời hấn ta khó nghe đến đâu cũng không ảnh hưởng tới nàng.

Tô Khả Phương đi rồi, Phó Thần Tường giữa cho Phó Nhậm Phi một trận, Phó Nhậm Phi không phục chạy ra ngoài.

Tô Khả Phương đi tới Tô Gia, chỉ có Hạo Nhi ở nhà một mình.

Nhìn thấy Tô Khả Phương, Hạo Nhi vừa mừng vừa sợ túm lấy ống tay áo nàng giọng nức nở: "Cô cô, cháu nghe người ta nói cô cô bị địa bảo bắt đi, còn tông giam, cháu lo lắng gần chết."

Lòng Tô Khả Phương mềm nhũn, néo khuôn mặt nhỏ của thằng bé, trêu ghẹo: "Cháu biết tông giam là gì hả?"

Nông dân đơn thuần chất phác, rất ít tiếp xúc với mặt tối của xã hội, trẻ con càng đơn thuần tinh khiết hơn bất cứ ai, Tô Khả Phương không chắc Hạo Nhi có thật sự biết tông giam là ý gì không?

"Nương nói nhà tù chính là chỗ người xấu ở, nương nói cô cô bị người xấu hại phải tới nơi đó."

Hạo Nhi trưởng thành sớm, khiến lòng Tô Khả Phương khó chịu.

"Đúng vậy đó, huyện thái gia biết cô cô bị người xấu hại, nên thả cô cô ra đó." Tô Khả Phương mỉm cười, dùng giọng nhẹ nhàng nói với Hạo Nhi.

Hai cô cháu đang trò chuyện, Lur Thị và Giả Thị vội vã chạy vào.

"Phương Nhi, con thật sự quay trở lại?" Lur Thị vừa khóc vừa cười lôi kéo nữ nhi kiểm tra trên dưới, thấy nàng chẳng những không ốm đi mà ngược lại còn béo lên trắng nõn, nỗi lòng lo lắng mới buông xuống.

"Phương Nhi, cha nộp tiền bảo lãnh cho muội về sao?" Nhìn thấy cô em chồng nhà mình bình an trở về, Giả Thị nhẹ nhàng thở ra.

"Cha?" Tô Khả Phương ngăn người: "Muội không gặp cha, cha đi đâu cơ?"

"Hôm qua địa bảo nói muội được đưa đến huyện nha rồi, cha liền vội vàng đến huyện thành đi tìm muội, muội không gặp cha sao?" Giả Thị thấy Tô Khả Phương không biết tình hình, trong lòng hồi hộp.

Tô Khả Phương biến sắc: "Muội không gặp cha."

Hôm qua nàng không ở huyện nha, dù cha đến tìm cũng không thấy nàng.

"Nguy rồi, cha con và Đại Minh lần đầu tiên đến huyện thành, có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?" Tâm Lur Thị vừa hạ xuống lại nhấc lên.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Tô Đào sụp đổ

Tô Khả Phương ngăn người: "Đại Minh tỷ phu cũng đi cùng ă? Vừa rồi bà bà và nhị thúc không nói với con việc này."

"Chúng ta không nói cho bà bà con và mọi người bên đó sợ bọn họ lo lắng theo, hai ngày nay nông trại đều do nương và tẩu tử con chăm sóc." Lur Thị vừa nghĩ tới lão đầu tử nhà mình còn ở huyện thành, trong lòng liền lo sợ bất an.

"Phương Nhi, cha và Đại Minh đến bây giờ vẫn chưa về nhà, muội nói xem chúng ta có nên đến huyện thành tìm một chuyến không?" Giả Thị cảm thấy

nóng ruột nóng gan, huyện thành vừa lớn, vừa không có người quen, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì hô trời trời không ứng, kêu đất đất chẳng hay.

Tô Khả Phụng nhíu mày cân nhắc, sau đó trấn an nương và đại tẩu: "Nương, đại tẩu, huyện thành trị an rất tốt, cha và Đại Minh tỷ phụ hai người đi chung với nhau sẽ không sao đâu, con về nói với bà bà một tiếng rồi sẽ đến huyện thành tìm thử, nếu cha và tỷ phụ về trước cứ bảo họ ở nhà chờ con."

"Phụng Nhi, nếu không tẩu đi với muội nhé." Giả Thị cân nhắc, nói.

"Đại tẩu, không phải lần đầu tiên muội tới huyện thành, tẩu đừng lo muội sẽ tìm cha và tỷ phụ về." Tô Khả Phụng nói xong liền ra ngoài.

Tô Khả Phụng đi không bao xa liền thấy đường muội Tô Khả Ngọc đang đánh nhau túi bụi với Tô Đào, mấy phụ nhân bên cạnh đang bước lên can ngăn.

Tô Khả Phụng mơ hồ nghe thấy hai người nhắc tên mình, hoá ra hai người này vì nàng mà cãi nhau?

Tô Khả Phụng nhíu mày, vừa rời từ Phó Gia về nhà mẹ đẻ nàng cũng gặp mấy thẩm trên đường, mọi người tiến lên hỏi thăm nàng chuyện vào tù, nàng chỉ giải thích đơn giản, không nhắc chuyện Tô Đào và Tô Đại Tráng, giờ Tô Đào tự mình tìm tới cửa, vậy đừng trách nàng vô tình.

"Ngọc Nhi." Tô Khả Phụng đi tới như không có chuyện gì xảy ra, gọi một tiếng, ánh mắt trầm tĩnh như nước nhìn Tô Đào.

"Khả Phụng tỷ, tỷ quay về rồi?" Tô Khả Ngọc không biết Tô Khả Phụng đã về, nhìn thấy nàng không khỏi vừa mừng vừa sợ, mặc kệ Tô Đào, chạy tới ôm tay Tô Khả Phụng, quệt mồ hôi khuất nói: "Khả Phụng tỷ, tỷ trở lại rồi! Người trong thôn đều nói tỷ hạ độc hại chết người bị tống vào đại lao, còn nói tỷ không tuân thủ phụ đạo ở bên ngoài trêu hoa nguyệt với nam nhân khác, nói rất nhiều lời khó nghe, vừa rồi Tô Đào mắng tỷ, tức chết muội rồi!"

Tô Khả Phụng vỗ tay trấn an Ngọc Nhi, tự tiểu phi tiểu quét nhìn Tô Đào, nói: "Đừng nóng giận, là có người cố ý gieo nước bẩn cho tỷ."

"Khả Phụng tỷ, muội không tin bọn họ đâu, Khả Phụng tỷ là người tâm địa tốt nhất trên đời, sao có thể hạ độc hại người chứ?" Tô Khả Ngọc nói xong giờ lên khuôn mặt nhỏ nhìn về phía mấy vị phụ nhân bên cạnh hỏi: "Mấy thẩm, mọi người nói xem có đúng không?"

"Đúng, đúng!" Mấy vị phụ nhân cười, các nàng đối với việc Tô Khả Phụng dạy cách chế biến khoai lang phiến, giúp bọn họ kiếm tiền luôn có tâm cảm ơn, vừa nghe chuyện Tô Khả Phụng hạ độc hại người, các nàng khiếp sợ đồng thời cũng nửa tin nửa ngờ, giờ thấy nàng bình an quay trở lại, chỗ nào không tin nàng chứ?

Tô Khả Ngọc nói chuyện với mấy vị phụ nhân không chú ý tới Tô Đào, nhưng Tô Khả Phụng lại để ý bộ dạng nàng ta thấy nàng như gặp quỷ.

"Tô Đào, thấy ta rất kinh ngạc?" Tô Khả Phụng ngoài cười trong không cười hỏi.

Mấy vị phụ nhân theo bản năng nhìn về phía Tô Đào, thấy sắc mặt nàng ta vô cùng khó coi tròn mắt nhìn Tô Khả Phụng, lòng mọi người không khỏi suy đoán.

Nhưng nghĩ tới khúc mắc giữa Tô Khả Phụng và Tô Đào, liền bình thường trở lại.

"Ngươi... Ngươi là người hay quỷ?" Mặt Tô Đào trắng bệch chỉ vào Tô Khả Phụng, run giọng hỏi.

Vì tránh hiềm nghi, mấy ngày nay Tô Đào không lên trấn đi gặp Vương nhị thiếu gia, nên nàng ta không biết Vương nhị thiếu gia bị bắt vào tù, càng không biết Tô Khả Phụng vô tội được phóng thích, nàng ta cho rằng Tô Khả Phụng đã thành quỷ dưới lưỡi đao của quan phủ, giờ thấy nàng xuất hiện trước mặt mình mới bị dọa sợ rớt hồn.

"Ngươi mới là quỷ! Ngươi hiểm độc như quỷ, quỷ lưỡi dài, sau khi chết bị nhán vào chảo dầu!" Tô Khả Ngọc dứ dứ mắt nhìn Tô Đào.

"Tô Đào, Phụng Nhi đang khoẻ mạnh, sao ngươi lại nguyên rủa người ta?" Một phụ nhân nhíu mày nói.

Tô Khả Phụng cười lạnh: "Thẩm, mọi người không biết đây thôi, nàng ta bôi thân thể mình để đẩy cháu vào chỗ chết, bây giờ thấy cháu vô tội được phóng thích đương nhiên không cam lòng."

Tô Khả Phụng vừa nói xong, cơ thể Tô Đào lung lay, nàng ta cho rằng chuyện của mình và Vương nhị thiếu gia rất bí ẩn, không ngờ tin tức đã sớm truyền ra ngoài.

"Tô Đào, ngươi cho rằng mình ngủ cùng Vương nhị thiếu gia một giấc, hẳn ta sẽ thật sự đối với ngươi nói gì nghe nấy sao?" Tô Khả Phụng cười châm chọc, Vương nhị thiếu gia sở dĩ hạ độc hại chết huynh trưởng mình là vì sản nghiệp Vương Gia, vì chính hẳn ta, Tô Đào tự đánh giá bản thân quá cao rồi.

"Tô Đào, ta thay ngươi cảm thấy bị ai!" Tô Khả Phụng thương hại quét qua khuôn mặt không còn chút máu của Tô Đào, tiếp tục nói: "Ngươi vì Tô Đại Tráng mà không tiếc bỏ sự trong sạch của mình, tình cảm không cầu hỏi báo thật đúng là khiến người khác khâm phục, không biết sau khi Tô Đại Tráng biết ngươi và Vương nhị thiếu gia có một chân sẽ có biểu tình gì?"

Tô Khả Phụng hơi ngừng lại, kế đó mỉm cười mở miệng: "Ai gia, có lẽ bảo ngươi quyến rũ Vương nhị thiếu gia là ý tứ của Tô Đại Tráng đúng không? Nhưng ngươi vì Tô Đại Tráng hi sinh lớn như vậy, cứu gã từ trong tù ra lại thay gã hãm hại ta, chắc hẳn gã sẽ mang ơn ngươi, sẽ không ghét bỏ cơ thể ngươi không còn trong sạch mà cưới ngươi làm vợ đi."

Hăm hạp nàng, nói xấu nàng không tuân thủ phụ đạo hả?

Tốt, vậy nàng liền lấy gậy ông đập lưng ông, giúp nàng ta đem sự tích quang vinh của mình phát quang rạng rỡ!

Tô Khả Phụng môi chứa ý cười, đẩy mắt lại hoàn toàn lạnh lẽo.

"Tô Khả Phụng, người câm miệng! Người câm miệng!" Tô Đào không biết vì muốn độn thổ cho xong, hay vì tức, trên mặt mất hết huyết sắc, cơ thể run rẩy không ngừng, nhìn Tô Khả Phụng điên cuồng gào thét loạn xạ.

Sau khi Tô Khả Ngọc và mấy vị phụ nhân nghe Tô Khả Phụng nói xong, cả kinh há to miệng.

Tô Đào vì Tô Đại Tráng, mà làm ra những việc đồi phong bại tục, táng tận thiên lương như vậy?

"Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm!" Nhìn Tô Đào sắp hồng mắt, Tô Khả Phụng thật tâm thấy buồn thay nàng ta: "Tô Đào, người hi sinh lớn như vậy vì Tô Đại Tráng, Tô Đại Tráng có nói qua sẽ cưới người chưa? Người giẫm đạp chính mình đến hồng bét như vậy đã từng nghĩ tới cha nương người chưa?"

Nàng không biết Tô Đại Tráng có biết chuyện Tô Đào và Vương nhị thiếu gia hay không, nhưng nàng có thể chắc chắn, Tô Đại Tráng căn bản vô ý với Tô Đào!

Tô Đào giống như nghĩ đến cái gì, đột nhiên khóc mắt nứt ra hét âm lên: "Không, không phải như vậy, không phải như vậy..."

Tô Đào tựa như bị điên chạy xa rồi, mấy vị phụ nhân và Tô Khả Ngọc Đô mới giật nẩy mình.

Tô Khả Phụng biết hôm nay mình vạch trần chuyện xấu của Tô Đào, có lẽ sẽ có người cảm thấy tâm địa nàng cứng rắn, mắng nàng tàn nhẫn, nhưng là bọn họ không biết nàng ở trong tù biết mình vĩnh viễn không cách nào ra khỏi đại lao, vĩnh viễn không cách nào gặp lại người thân thì tâm tình tuyệt vọng bao nhiêu?

Tô Khả Phụng thuê một cỗ xe ngựa ở ngoài trấn, suốt đêm chạy đến huyện Hoài Đường, xe ngựa chạy đến nửa đường, đối diện một bóng đen lao ào chạy tới, phu xe giật mình, lo lắng gặp phải phiền toái, vội báo với Tô Khả Phụng.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Tô Bằng bị bắt

Tô Khả Phụng không muốn gây thêm rắc rối, đang định bảo phu xe chạy tránh sang một bên, nhưng liếc thấy bóng đen kia đôi mắt bỗng trừng lớn.

"Đại Minh tỷ phu?" Tô Khả Phụng thử gọi.

Bởi vì trời quá tối, Tô Khả Phụng không thể thấy rõ dung mạo đối phương, nhưng thân hình rất giống đường tỷ phu.

Tô Khả Phụng vừa gọi xong, bóng dáng kia đột nhiên dừng lại, vừa mừng vừa sợ hô: "Phụng Nhi?"

Đúng là Đại Minh tỷ phu!

Lòng Tô Khả Phụng trầm xuống, tỷ phu một thân một mình xuất hiện ở đây, vậy cha đâu?

"Phụng Nhi, nhị thúc xảy ra chuyện rồi!" Lúc Tô Khả Phụng đang nghi ngờ, Lưu Đại Minh đã chạy về phía nàng.

"Tỷ phu, huynh bình tĩnh từ từ nói, cha muội làm sao?" Tô Khả Phụng cố giả bộ trấn định hỏi, thật ra tâm khảm trương đến mức đầu ngón tay đều khẽ run.

"Phụng Nhi, Tô Đại Tráng bắt nhị thúc rồi, muốn muội mang hai trăm lượng bạc ròng đi chuộc người, nếu không gã sẽ giết nhị thúc." Lưu Đại Minh vừa giận vừa vội vàng nói.

Hôm qua bọn họ đến huyện nha nghe nói Tô Khả Phụng vô tội đã được phóng thích liền ra đường cái tìm nàng, đến chạng vạng tối vẫn không tìm thấy người liền vào một ngôi miếu hoang đồ nát ngoài thành ngủ lại, tính toán hôm nay về thôn, nào biết ngủ đến nửa đêm thì hai người bị đánh lên, mà kẻ đánh lên họ là gã Tô Đại Tráng.

Thì ra Tô Đại Tráng vẫn luôn chú ý tin tức của Tô Khả Phụng, hôm qua đoán chừng bản án của Vương Gia hạ phán quyết, mới tới huyện thành để tận mắt thấy đầu Tô Khả Phụng rơi xuống đất, nào biết tới huyện thành thì nghe tin Tô Khả Phụng vô tội đã được phóng thích, gã chưa kịp nghĩ nhiều đã

thấy nha dịch từ huyện nha đi ra, nói muốn truy nã phạm nhân, Tô Đại Tráng có tật giật mình, cho rằng nha dịch đi bắt gã, xoay người chạy trốn, cũng không dám về thôn.

Lúc Tô Bằng và Lưu Đại Minh vào miếu hoang, Tô Đại Tráng vừa vẩn rụt ở một cây cột trong miếu chộp mắt, bởi trời tối nên hai người Tô Bằng không phát hiện gã.

Mà Tô Đại Tráng nhìn thấy hai người Tô Bằng thì hận đến nghiến răng, nhân lúc hai người ngủ say đánh bọn họ bất tỉnh, sau đó trốn lại.

Sau khi hai người tỉnh lại, Tô Đại Tráng dùng tính mạng Tô Bằng uy hiếp Lưu Đại Minh về thành mua đồ ăn cho gã, không cho hắn báo quan, nếu không sẽ giết Tô Bằng, Lưu Đại Minh đành phải đem hết tiền bạc trên người đi mua đồ ăn cho Tô Đại Tráng.

Từng ngồi tù một lần, nhận hết khi nhục, Tô Đại Tráng rất sợ phải vào đó lần nữa, muốn chạy trốn nhưng không dám ra đường trộm cướp, nên gã muốn tổng tiền Tô Khả Phụng.

Tô Khả Phụng cảm thấy lòng xiết chặt: "Hai người bị thương sao?"

"Đều là chút vết thương nhỏ, huynh chỉ lo nhị thúc lớn tuổi không chịu nổi ép buộc." Lưu Đại Minh lo lắng nói.

Nhị thúc lớn tuổi, lại suốt một ngày không ăn uống gì, hắn lo lắng ông không chịu được.

Lúc hắn mua đồ ăn cho Tô Đại Tráng không phải chưa từng thử nhờ người mang tin về thôn, nhưng tiền không đủ căn bản không có ai thèm để ý đến hắn.

Tô Khả Phụng bảo phu xe lái xe ngựa về phía miếu hoang, nhưng phu xe sợ phiền phức, chỉ đáp ứng chạy đến cửa thành.

Lưu Đại Minh lên xe, Tô Khả Phụng mới hỏi: "Tỷ phu, trong tay Tô Đại Tráng có vũ khí hoặc lưỡi dao không?"

"Trong tay gã chỉ có một mảnh sứ vỡ, nhưng rất sắc bén." Khi hắn cứu nhị thúc bị quệt qua một vết thật dài chảy không ít máu.

Lưu Đại Minh rất tự trách, nếu hắn đề cao cảnh giác hơn một chút sẽ không bị Tô Đại Tráng đánh lên.

Tô Khả Phụng hỏi Lưu Đại Minh thêm mấy vấn đề, lòng cũng có tính toán.

Tô Khả Phụng và Lưu Đại Minh xuống xe ở cửa thành, không lập tức đến miếu hoang, mà tới Dương Gia tìm Triệu Kính Tân trước.

"Triệu thúc, nếu một canh giờ sau bọn cháu chưa trở lại, thúc hãy báo quan!" Tô Khả Phụng dặn dò.

"Phụng Nhi, thúc quen thuộc với hoàn cảnh xung quanh huyện thành hơn các cháu, để thúc đi chung với các cháu." Triệu Kính Tân không yên lòng, nhiều người nhiều sức.

"Không được!" Tô Khả Phụng không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Nếu quá nhiều người đi, cháu lo Tô Đại Tráng chó cùng rứt giậu làm cha cháu bị thương."

Tô Khả Phụng nói đến nước này, mặc dù Triệu Kính Tân lo lắng cũng không tiện nói thêm gì nữa, đưa hai người ra ngoài thành xong, ngẫm nghĩ, cảm thấy không yên tâm, ông xoay người đi về phía từ lâu.

Tô Khả Phụng và Lưu Đại Minh sờ soạn đi tới miếu hoang ngoài thành, Tô Đại Tráng đốt một đồng lửa giữa miếu nướng cá ăn, Tô Bằng bị chói tay vào cột.

"Đại Tráng, đừng mắc thêm lỗi lầm nữa, bây giờ quay đầu vẫn chưa muộn." Tô Bằng khuyên nửa ngày, cộng thêm cả ngày ông không uống một giọt nước, giọng khàn đặc.

"Nhỏ vào!" Tô Đại Tráng gắt Tô Bằng, về mặt ngang ngược nhìn ông chăm chăm: "Tô Bằng, ta rơi xuống tình cảnh hôm nay đều do nữ nhi ông ban tặng, muốn trách thì trách nữ nhi bảo bối của ông đi. Ông yên tâm, chờ nữ nhi ông mang bạc đến ta sẽ tiễn cha con ông đi Tây Thiên."

"Đại Tráng, giết người thì đền mạng, người giết chúng ta, người cũng chạy không thoát, cần gì phải thế chứ?" Tô Bằng vừa vội vừa tức, nhưng vì ổn định Tô Đại Tráng, ông vẫn kiên nhẫn khuyên nhủ.

Trong mắt Tô Đại Tráng bắn ra ánh sáng ngoan độc, cười lạnh nói: "Tô Bằng, không phải ông muốn ta thả ông sao? Ta khuyên ông đừng nằm mơ, nữ nhi ông hại ta thành như vậy, ông cho rằng ta sẽ bỏ qua cho các người? Ta chỉ giết cha con ông, chứ không khiến nhà ông đoạn tử tuyệt tôn đã tiện nghi cho nhà ông."

Tô Khả Bán ở huyện thành đọc sách, Tô Tư Hoà lại không thể ra cửa, dù gã muốn giết bọn họ cũng không có cách nào ra tay.

"Tô Đại Tráng, hỏi nhỏ người ngoan ngoãn, hiền lành thế sao giờ lại biến thành như vậy chứ?" Lâm trưởng thôn thôn Phong Quả, làm trưởng bối, Tô Bằng thấy Tô Đại Tráng biến thành bộ dáng này ngoài trừ tức giận, ông còn đau lòng nhức óc, đứa nhỏ này nói thế nào cũng là ông nhìn lớn lên, sao trưởng thành lại nghiêng lệch thành thế này?

Tô Khả Phuong và Lưu Đại Minh nghe tiếng nói chuyện, biết Tô Bằng không nguy hiểm tính mạng, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hai người làm thủ thế chia ra lặng lẽ tới gần miếu hoang, tính toán một người hấp dẫn chủ ý của Tô Đại Tráng, một người đi vòng ra sau cứu Tô Bằng.

Ai ngờ lòng cảnh giác của Tô Đại Tráng rất cao, khi nhìn thấy Lưu Đại Minh đi vào từ cửa chính miếu hoang, lập cầm mảnh sứ đặt ở động mạch cổ Tô Bằng, hô một tiếng: "Tô Khả Phuong, ngươi rút ra đây cho ta!"

Tiền nhân Tô Khả Phuong kia nhiều tâm tư, nhất định tới cùng Lưu Đại Minh.

Gặp tình hình, Tô Khả Phuong lo lắng khiến phụ thân bị thương, không dám mạo hiểm, đành phải đi từ chỗ tối ra.

"Tô Đại Tráng, ngươi rút cuộc muốn thế nào?" Tô Khả Phuong lạnh lùng nhìn chăm chăm gã, hỏi.

"Bớt nhiều lời, mang bạc đến không?" Tô Đại Tráng trừng đôi mắt âm độc nhìn Tô Khả Phuong, hận không thể lập tức xé nàng thành từng mảnh.

"Tô Đại Tráng, ngân phiếu ở đây, nhưng ngươi phải thả cha ta trước." Trên người Tô Khả Phuong không dư bao nhiêu ngân lượng, đành lấy ngân phiếu hai trăm lượng bạc Hạng Tử Nhuận đưa lần tức từ không gian ra.

"Tô Khả Phuong, ngươi cho ta là đứa trẻ ba tuổi sao? Ta thả cha ngươi, ngươi còn không báo quan ta bắt sao?" Tô Đại Tráng hừ lạnh nói.

Lưu Đại Minh ở một bên âm thầm sốt ruột, lại không dám mở miệng nói lung tung, bởi hắn lo lắng chọc giận Tô Đại Tráng mà khiến Tô Bằng bị thương.

"Được!" Tô Khả Phuong nhếch môi cười: "Tô Đại Tráng, ta không coi ngươi thành đứa trẻ ba tuổi, ngươi cũng đừng xem ta là kẻ ngốc! Như vậy đi, ta cầm ngân phiếu qua đó đổi cha ta, như vậy ngươi sẽ không lỗ."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Anh hùng cứu mỹ nhân

Trên mặt Tô Đại Tráng phát ra sát khí khiến lòng Tô Khả Phuong cả kinh, nhanh chóng chuyển động ý niệm, giả bộ không sao cả nói: "Ngươi không đồng ý, vậy ta đi nhé?"

Tô Khả Phuong nói xong làm bộ muốn rời đi.

Tô Đại Tráng choáng váng, vừa sợ vừa giận: "Tô Khả Phuong, ngươi mặc kệ sống chết của cha ngươi sao?"

"Tô Đại Tráng, đều là người một thôn, ngươi đừng nói ngươi không biết cha ta vẫn luôn không chào đón ta? Hai trăm lượng bạc rỗng cũng không phải tiền trinh, ta có thể dùng hai trăm lượng ngân phiếu để đổi ông ấy đã xem ở công ông ấy nuôi dưỡng ta, nếu ngươi không đồng ý, ta còn tiết kiệm được một khoản." Tô Khả Phuong ra vẻ lòng không gợn sóng nhìn Tô Đại Tráng, nói.

Lưu Đại Minh trợn mắt há mồm nhìn Tô Khả Phuong, hắn cứ nghĩ lỗ tai mình có vấn đề, sao Phuong Nhi lại nói ra lời tuyệt tình như vậy?

Nghe nữ nhi nói xong, lòng Tô Bằng khó chịu, ông nhìn chăm chăm Tô Khả Phuong nửa ngày, mới âm thầm thở dài: "Phuong Nhi, là cha có lỗi với con."

"Cha, bây giờ nói chuyện này làm gì, nếu không phải sợ nương thương tâm khổ sở, con mới không tình nguyện đến đây đâu!" Tô Khả Phuong nhếch miệng, thoạt nhìn tâm không cam tình không nguyện, nhưng thật ra trong lòng căng thẳng hơn bất kỳ ai, sợ Tô Đại Tráng nhìn ra mách khéo.

Tô Khả Phuong nói ra lời máu lạnh vô tình khiến Tô Đại Tráng giật mình, đương nhiên gã biết mấy năm gần đây Tô Bằng chỉ thiếu nước đoạn tuyệt quan hệ với nữ nhi của ông ta, gã chăm chú nhìn chăm chăm Tô Khả Phuong, thấy vẻ mặt nàng bày biểu tình ước gì gã đổi ý, đáy lòng không khỏi chần chờ.

"Tô Đại Tráng, con người ta không vốn thiếu kiên nhẫn, ta đếm tới ba, nếu như ngươi không nguyện ý thay người vậy thì thôi." Tô Khả Phuong không dấu vết quan sát thần sắc của gã, biết gã dao động, vội buông mi thu lại tầm mắt lo nghĩ, giọng nói nhẹ nhàng: "Một... Hai..."

Lúc đếm tới hai, khoé môi Tô Khả Phuong hơi cong lên, bộ dạng như nhẹ nhàng thở ra, đang chuẩn bị đếm số ba, Tô Đại Tráng đột nhiên kêu to: "Đổi, ta đổi!"

Không có tiền thì không thể chạy trốn được? Đời này đến chết gã cũng không muốn vào địa phương quý quái kia lần nữa, những người trong lao đó... Không, bọn họ thực sự là ma quỷ, rất đáng sợ.

Dùng Tô Bằng đổi Tô Khả Phuong, rồi cầm tiền chạy trốn, cuộc mua bán này có lời!

"Tô Đại Tráng, ngươi chắc chắn chứ?" Tô Đại Tráng quyết định, Tô Khả Phuong lại tỏ vẻ do dự.

"Phương Nhi..."

Tô Bằng đang muốn mở miệng ngăn Tô Khả Phương, Tô Đại Tráng đánh một bạt tai, Tô Bằng lúc này choáng đầu ù tai, không nói được nên lời.

Đáy mắt Tô Khả Phương lướt qua một đạo hàn quang nhưng không dám lên tiếng quát bảo ngừng, chỉ nắm hai tay, mím môi nhìn Tô Đại Tráng.

"Nhị thúc —— "

Lưu Đại Minh kinh hô, đang muốn chạy đến chỗ Tô Bằng thì Tô Đại Tráng quát bảo đứng yên: "Người không muốn ông ta chết thì đứng lại cho ta!"

"Tô Đại Tráng, đừng giằng vò khôn khổ nữa, rốt cuộc người muốn đổi hay không đây?" Tô Khả Phương nhìn lửa giận, vẻ mặt khó chịu hỏi.

"Đổi!" Tô Đại Tráng trầm mặt nói: "Người đi tới đây!"

Tô Khả Phương đưa mắt ra hiệu cho Lưu Đại Minh, sau đó đi về phía Tô Đại Tráng.

Lưu Đại Minh thu được ra hiệu của Tô Khả Phương, mới phản ứng, hóa ra vừa này Phương Nhi mê hoặc Tô Đại Tráng.

Tô Khả Phương dừng cách Tô Đại Tráng mấy bước chân, nói: "Tô Đại Tráng, ta và ngân phiếu ở đây, buông cha ta ra, ngân phiếu sẽ là của người."

Bề ngoài Tô Khả Phương rất bình tĩnh, nhưng thực ra lòng bàn tay khăn trương đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

Ngân cân treo sợi tóc, nàng đang chờ giây phút ngân cân treo sợi tóc.

"Người, cách xa một chút!" Tô Đại Tráng nhìn Tô Khả Phương, lại nhìn Lưu Đại Minh cảnh giác ra lệnh.

Lưu Đại Minh cắn răng, lùi ra xa một mét, sau đó chăm chú nhìn chằm chằm Tô Đại Tráng.

"Người tới gần đây." Đối mặt với Tô Khả Phương, Tô Đại Tráng không dám khinh thường.

Tô Khả Phương đến gần hai bước, nói: "Có thể đổi người rồi."

Tô Khả Phương vừa mới nói xong, Tô Đại Tráng đẩy Tô Bằng ra, đưa tay tóm Tô Khả Phương.

Đúng lúc này!

Mất hạnh của Tô Khả Phương nhú lại, đang muốn động ý niệm đánh roi mảnh sứ vỡ trong tay Tô Đại Tráng, lại không biết một bóng dáng từ đâu bay ra nhào về phía Tô Đại Tráng, đồng thời sợ hãi gọi tên nàng: "Khả Phương —— "

"Nhị thiếu gia!"

Tô Khả Phương ngu ngơ nhìn Dương Thành và Triệu Kính Tân dẫn mấy người chạy tới, giúp bắt Tô Đại Tráng.

Lúc này Tô Khả Phương mới nhận ra người vừa rồi nhào về phía Tô Đại Tráng là Lý Tri.

"Nhị thiếu gia, huynh bị thương à?" Tô Khả Phương bừng tỉnh, nhìn thấy cánh tay Lý Tri bị mảnh sứ vỡ quệt một vết thật dài, máu không ngừng chảy ra, không khỏi kêu ra tiếng.

"Không sao đâu, bị thương ngoài da thôi." Lý Tri không để ý vết thương trên người mình, ngược lại ân cần hỏi nàng: "Muội không sao chứ?"

"Ta không sao, cảm ơn nhị thiếu gia." Tô Khả Phương rất bất ngờ, nàng không ngờ Lý Tri có thể quên mình vì cứu nàng.

"Chúng ta là bằng hữu, bằng hữu gặp nạn, sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn?" Lý Tri cười xán lạn.

"Phương Nhi, nhị thúc té xỉu." Lưu Đại Minh cả kinh kêu lên.

Lúc Tô Đại Tráng đẩy Tô Bằng ra, Lưu Đại Minh kịp thời xông lên đỡ lấy ông, nhưng mà Tô Bằng vốn vì chuyện của nữ nhi lo lắng đề phòng mấy ngày nay, lại bị Tô Đại Tráng trối lều như vậy, sớm đã không chịu nổi.

"Nhanh, đưa người về thành." Lý Tri biến sắc, trầm giọng ra lệnh, quay đầu nói với Dương Thành: "Dẫn Tô Đại Tráng đến huyện nha."

Chờ đoàn người rời đi, Lâm Chiêu Hoành mới đi ra từ chỗ tối, đưa mắt nhìn khuôn mặt không thay đổi của Hạng Tử Nhuận đang đứng gần đó, trêu tức nói: "Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, lại bị người khác nhanh chân đến trước, số huynh thật là..."

Cũng do bọn họ quá chủ quan nên mới lọt lưới con tôm nhỏ Tô Đại Tráng, chờ bọn họ nhận được tin tức chạy tới đã muộn một bước, nếu Tô Khả Phương xảy ra chuyện tại địa bàn của hắn, muộn tao sư huynh không lột da hắn mới lạ.

Thấy ánh mắt Hạng Tử Nhuận thâm trầm nhìn về hướng xe ngựa biến mất, Lâm Chiêu Hoành thử thăm dò: "Không đi nhìn thử thật sao?"

Nửa ngày, không thấy Hạng Từ Nhuận đáp lại, con người Lâm Chiêu Hoành đảo quanh một vòng, biểu tình trên mặt có chút hả hê: "Lý Tri vì cứu nương tử huynh ngay mạng cũng không cần, huynh không lo lắng nương tử huynh lấy thân báo đáp sao?"

Lâm Chiêu Hoành vừa dứt lời, mắt Hạng Từ Nhuận ngoan lệ quét tới, Lâm Chiêu Hoành rụt cổ, thức thời ngậm miệng, không bao lâu lại không nhận được nói thêm "Huynh đừng nói với đệ, huynh không nhìn ra Lý Tri đối với nương tử huynh có tình cảm khác."

Lâm Chiêu Hoành biết tình tình muộn tao sư huynh của mình ghen nửa ngày không đánh ra một quả rắm, nên cũng không có ý định nghe huynh ấy đáp lại, hẳn chính là quá ngứa miệng, nào biết vào lúc Lâm Chiêu Hoành sắp quên mình đã nói gì, giọng nói kiêu ngạo của Hạng Từ Nhuận mới truyền tới: "Lý Tri không đủ trình độ lọt vào mắt xanh của nàng."

"Đệ thấy Lý Tri không kém hơn Đán Trọng An đâu." Lâm Chiêu Hoành thuận miệng đáp.

Nhưng lời vừa thốt ra đáy lòng hẳn đã không khỏi kêu rên, bởi hẳn bất cẩn dẫm vào chỗ đau của muộn tao sư huynh rồi, nhìn, sắc mặt huynh ấy đen đến mức sắp nở ra mực kia.

"Ta sẽ nói với sư phụ, nhiệm vụ ở Ký Bắc thuộc về đệ." Nói xong, không đợi Lâm Chiêu Hoành lấy lại tinh thần, bóng dáng Hạng Từ Nhuận đã biến mất ở miếu hoang.

Ký Bắc?

Mặt Lâm Chiêu Hoành hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Hán Từ Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Chiếu cố thật tốt

Vừa nghĩ tới việc ngồi chờ trong núi sâu không phân biệt ngày đêm, mỗi ngày chỉ có thể bắt rắn, côn trùng, chuột, kiến chống đói, hơn nữa còn phải ăn sống, Lâm Chiêu Hoành liền buồn nôn.

"Hạng Từ Nhuận, huynh lấy việc công báo thù riêng."

Tiếng gào thét phẫn nộ của Lâm Chiêu Hoành vang khắp miếu hoang..

Cùng lúc đó, đoàn người Lý Tri đưa Tô Bằng ngắt xiu về tử lâu, vừa về tử lâu, Lý Tri vội kêu gã sai vặt dẫn đại phu tới.

Đại phu bắt mạch cho Tô Bằng nói ông lo nghĩ quá độ cộng thêm tức giận sôi sục mới ngắt xiu, sẽ sớm tỉnh lại, nhưng sau khi tỉnh lại nhất định phải nghỉ ngơi mấy ngày cho khỏe hẳn.

Nghe Tô Bằng không sao, Tô Khả Phụng và Lưu Đại Minh đều thở phào nhẹ nhõm.

Đại phu khám cho Tô Bằng xong, giúp hai người Lưu Đại Minh và Lý Tri xử lý vết thương rồi mới rời khỏi tử lâu.

Lúc này gần hừng đông, Tô Khả Phụng bảo Lưu Đại Minh ăn điểm tâm xong thì về nhà trước báo tin bình an cho mọi người, nàng sẽ ở lại huyện thành mấy ngày để chăm sóc Tô Bằng, chờ cơ thể ông chuyển biến tốt, hai cha con sẽ cùng trở về.

Lý Tri lập tức an bài xe đưa Lưu Đại Minh về thôn, cũng bảo Dương Thành an bài nơi ở tại tử lâu cho cha con Tô Khả Phụng, hậu viện tử lâu vốn có mấy gian phòng bỏ trống, Dương Thành an bài cho hai người phòng gần nhau.

Lúc này Tô Khả Phụng không khách khí với Lý Tri, mà là đem phần tình nghĩa này ghi tạc trong lòng.

Mọi người đều bị kinh sợ, Tô Khả Phụng bảo Lý Tri và đám người Triệu Kính Tân về nghỉ trước, một mình nàng trông giữ ở bên giường phụ thân.

Đám người Lý Tri bọn vừa đi, Tô Bằng liền tỉnh lại, nhìn nữ nhi yên lặng ngồi bên giường, ông giả vờ muốn ngồi dậy.

"Cha, cha tỉnh rồi?" Tô Khả Phụng nghe được động tĩnh, vội vàng đứng lên ấn ông về giường: "Cha, cơ thể cha đang yếu, cha đừng ngồi dậy, Tô Đại Tráng bị bắt giam rồi, chúng ta đều an toàn."

"Cha tuyệt đối đừng đứng lên, con đi nhà bếp lấy cháo cho cha." Tô Khả Phụng dặn dò, định ra ngoài.

"Phụng Nhi —— "

Tô Khả Phuong nhìn vẻ mặt cha tự trách và áy náy, đầu tiên là sùng sốt, sau đó bật cười: "Cha, con nói với Tô Đại Tráng những lời kia cha chớ để trong lòng, con chỉ muốn Tô Đại Tráng buông lỏng cảnh giác mới nói vậy."

"Cha biết dụng tâm của con, nhưng cha thật sự có lỗi với con, con sẽ tha thứ cho cha sao?" Tô Bằng vừa nhớ tới việc mấy tháng trước lúc tính mạng nữ nhi đang ngàn cân treo sợi tóc, mà ông không thêm liếc mắt nhìn một cái, trong lòng liền thấy khó chịu.

"Cha, do con khiến cha thất vọng, khiến cha đau lòng, con không trách cha. Hơn nữa chuyện đã qua rồi, cha đừng nghĩ nhiều nữa."

Tô Khả Phuong biết cha là người coi trọng mặt mũi, cha có thể trực tiếp nói những lời này trước mặt mình, đáy lòng nàng rất xúc động.

"Con thật sự không oán trách cha sao?" Lần này đứng trên bờ vực sinh tử, Tô Bằng cảm thấy có những lời tranh thủ lúc còn khỏe hãy nói ra cho hết, vì không ai biết trước ngày mai sẽ ra sao.

"Cha, con thật sự không trách cha, con còn sợ mình khiến cha thất vọng." Tô Khả Phuong gắt giọng.

Nghe vậy, Tô Bằng cười thoải mái: "Sao có thể, cha rất kiêu ngạo vì con."

Từ khi nữ nhi tìm con đường kiếm tiền cho các hương thân, lại không chút dấu điểm đem phương pháp chế biến khoai lang phiến dạy cho mọi người, danh vọng của ông ở trong thôn nước lên thì thuyền lên.

Ông biết, tất cả đều là công lao của nữ nhi.

"Thật ả?" Mắt Tô Khả Phuong sáng lên lấp lánh nhìn ông, bộ dạng mừng rỡ không thôi.

"Đương nhiên là thật." Tô Bằng cười ra tiếng.

Theo tiếng cười, tình cảm ngăn cách nhiều năm của hai cha con vào thời khắc này chân chính tan thành mây khói.

Chăm sóc Tô Bằng ăn cháo, uống thuốc xong, chờ ông nằm ngủ, Tô Khả Phuong mới mua hai con gà quay ở tửu lâu mang đến đại lao.

Gặp lại Tô Khả Phuong, Đan Trúc Âm rất cao hứng, vừa gặm gà quay vừa trách móc: "Ra ngoài hai ngày rồi mới mang gà quay đến, tỷ còn tưởng muối quên tỷ rồi chứ."

"Sao có thể chứ?" Tô Khả Phuong mỉm cười, nói: "Muội vốn tính qua mấy ngày sẽ trở lại thăm Đan tỷ tỷ, không ngờ xảy ra chút chuyện, vừa vặn đến huyện thành, muối liền ghé thăm tỷ luôn."

Động tác gặm gà quay của Đan Trúc Âm ngừng lại: "Xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì, đã giải quyết xong hết rồi." Tô Khả Phuong nở nụ cười, không định nhiều lời.

Đan Trúc Âm không ăn nữa, nàng ấy ném gà quay chưa gặm xong vào gói giấy, nghiêm mặt nói: "Phuong Nhi, muối không coi tỷ là bằng hữu."

Thấy nàng ấy như thế, Tô Khả Phuong chần chừ một lát mới kể chuyện Tô Đại Tráng bắt cha nàng để tống tiền cho Đan Trúc Âm, Đan Trúc Âm nghe xong tức giận nổi tung: "Tên súc sinh độc ác, cô nãi nãi không tha cho gã!"

"Đan tỷ tỷ, gã bị đưa vào trong lao rồi, muối đang định nhờ cai ngục chiếu cố gã thật tốt." Tô Khả Phuong mở to mắt nói.

"Mau nói, muối chuẩn bị chiếu cố gã thế nào?" Nghe vậy, mắt Đan Trúc Âm sáng rực lên.

Tô Khả Phuong nói tính toán của mình, bỗng mặt Đan Trúc Âm tỏ ra thất vọng: "Muội tin tưởng đám cai ngục như vậy hả? Bọn chúng lấy tiền của muối, muối vừa xoay người, không chừng bọn chúng cũng đem chuyện muối nhờ quên luôn."

Tô Khả Phuong sùng sốt: "Không đến mức đó chứ?"

Thu tiền trừ tai cho người ta, cai ngục không đến nỗi lấy tiền rồi không giúp chứ, nếu để người ta biết, ai còn nguyện ý hiến kính cai ngục nữa?

"Không tin muối cứ thử đi, mà muối yên tâm, nếu cai ngục không làm gì, tỷ sẽ giúp muối cẩn thận giáo huấn tên súc sinh kia." Đan Trúc Âm chỉ hơi hoài nghi đám cai ngục ăn người không nhả xương, nên không ngăn cản nàng.

Tô Khả Phuong tìm đến chỗ cai ngục, nhét cho hắn mấy lượng bạc rồi giải thích ý đồ mình đến đây, cai ngục kia vừa nghe thì nín nọt nở nụ cười: "Cô nương, đã có người thay cô nương chiếu cố Tô Đại Tráng."

Tô Khả Phuong hơi nhướn mày hỏi: "Có người chiếu cố rồi?"

"Đúng vậy, Tô Đại Tráng hiện tại..." Cai ngục liếc nhìn Tô Khả Phuong, thần sắc cổ quái nói: "Tóm lại rất thảm."

"Ta có thể xem thử không?" Nàng tò mò muốn xem Tô Đại Tráng thảm đến đâu.

"Cô nương, vậy không tiện lắm." Cai ngục cười khan.

Tô Khả Phuong ngẫm nghĩ, quay lại phòng giam của Đan Trúc Âm, đem lời cai ngục thuật lại cho nàng ấy, nhờ Đan Trúc Âm giúp nàng đến xem tình trạng của Tô Đại Tráng một chút.

Lời cai ngục nàng không tin, nhưng Đan Trúc Âm sẽ không lừa nàng.

"Không thành vấn đề, đêm nay tỷ đi xem giúp muội, nếu không đủ thâm, tỷ sẽ ra tay" Đan Trúc Âm lau miệng đầy mỡ, nói.

Ngày hôm sau Tô Khả Phuong lại mang theo hai con gà quay đến phòng giam của Đan Trúc Âm, Đan Trúc Âm vừa thấy nàng liền cười thân bí: "Phuong Nhi, muội yên tâm, Tô Đại Tráng thật sự đủ thâm rồi."

Tô Khả Phuong nhú mày.

Đan Trúc Âm vẫy tay về phía nàng, Tô Khả Phuong tiến lại gần nàng ấy liền ghé tai nàng nói nhỏ.

Thấy Tô Khả Phuong nghe xong tròn mắt há hốc mồm, Đan Trúc Âm trêu ghẹo nói: "Thế nào, bị dọa?"

Tô Khả Phuong lắc đầu, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Không phải, muội đang đoán ai thay muội chiếu cố gã, muội muốn cảm ơn."

"Phụt, ha ha~~" Đan Trúc Âm nhin không được bật cười: "Phuong Nhi, muội đúng là quá hợp khẩu vị của tỷ."

Lúc này tại phòng giam nam nhiều người nhất, bản thiêu nhất, hẻo lánh nhất là một mảnh âm ỉ, có tiếng hoan hô, có tiếng gầm khoan khoái, còn có tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng của Tô Đại Tráng, các loại âm thanh quanh quẩn bên tai không dứt, xen lẫn từng trận mi lạn hương...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Sinh nhật Diêu Thị (1)

Hỏi qua Lý Trì, biết không phải hẳn nhờ cai ngục chiếu cố Tô Đại Tráng, Tô Khả Phuong liền đoán Lâm Chiêu Hoành, nghĩ tới Lâm Chiêu Hoành dĩ nhiên là nghĩ tới... Tô Khả Phuong lắc đầu, không cho phép mình tiếp tục nghĩ.

Hai ngày sau, cơ thể Tô Bằng khôi phục không sai biệt lắm vì ông không yên lòng việc đồng áng, hai cha con vội vã về thôn.

Tô Khả Phuong bắt đắc dĩ, đành phải nói với Lý Trì một tiếng rồi rời đi.

Lư Thị và mọi người thấy hai cha con bình an trở về, cảm ơn trời đất một phen rồi thì nhau mừng Tô Đại Tráng tâm địa độc ác.

Mắng Tô Đại Tráng xong, Giả Thị oán hận nói đến Tô Đào: "Tô Đào thật không biết xấu hổ, đáng đời nàng ta, vì Tô Đại Tráng chuyện ác độc gì cũng dám làm, cuối cùng đến ngay cả nương Tô Đại Tráng cũng phi nhổ nàng ta, đây chính là báo ứng!"

Nói đến Tô Đào, Lư Thị ngược lại không đành lòng thờ dài: "Tô Đào thật ra là một cô nương tốt bị Tô Đại Tráng làm hỏng cả đời, giờ ngay cả nương Tô Đại Tráng cũng không coi nàng ta ra gì, bảo sao nàng ta muốn nhảy sông tự tử."

Tô Khả Phuong nhưn mày: "Nhảy sông?"

"Đúng vậy." Lư Thị buồn bã gật đầu: "Chính là hôm con đến huyện thành tìm cha con, Tô Đào đi tìm Đại Tráng thì bị nương Đại Tráng nguyên rủa còn cầm chổi đánh đuổi, mắng nàng ta đòi phong bại tục, không cần mặt mũi gì đó, tóm lại mắng rất khó nghe, còn nói nhi tử của bà ta thấy nàng ta ngu xuẩn mới lợi dụng, thật ra trong lòng rất xem thường nàng ta, còn lập lời thề chỉ cần bà ta còn sống, Tô Đào đừng nghĩ tiến vào cửa nhà bà ta. Tô Đào bị kích thích nhất thời nghĩ quẩn, may mà có người cứu."

"Nương, nếu không phải Phuong Nhi mạng lớn, sớm bị nàng ta hại chết, loại người này nương không cần thương cảm với nàng ta." Theo Giả Thị, Tô Đào bị trừng phạt đúng tội.

Tô Khả Phuong cười không nóng không lạnh.

Tô Khả Phuong rời khỏi nhà mẹ đẻ, nhớ ra rất lâu chưa thăm Tô Khả Lan, liền đến nhà Chu Thị.

Vừa thấy Tô Khả Phuong, Tô Khả Lan liền nghiêm túc hỏi chuyện Lý Trì.

Tô Khả Phuong vừa nghe là biết Lưu Đại Minh ngại hỏi nàng, nhưng lo lắng cho nàng nên mới kêu đường tỷ hỏi, không khỏi buồn cười nói: "Lan Nhi tỷ, muội và Lý nhị thiếu gia không có gì đâu, tỷ và tỷ phu đừng lo nghĩ bậy bạ."

Dừng một chút, Tô Khả Phuong lại nói: "Còn nữa, việc này tuyệt đối đừng kể với cha nương muội, nếu không lỡ tai muội không còn thanh tĩnh mất."

Hôm đó vì cha té xỉu, nên không nhìn thấy Lý Tri, sau khi ông tỉnh lại Lý Tri có việc không thể xuất hiện trước mặt ông, nên nàng cha không biết việc này, nàng cũng không hi vọng mọi người suy nghĩ quá nhiều.

"Muội cho rằng tỷ thích nhắc tới muội à?" Tô Khả Lan bày bộ dạng trưởng tử, nghiêm mặt nói: "Tỷ tin muội đối với vị Lý nhị thiếu gia kia không có tâm tư khác, nhưng sao muội có thể đảm bảo Lý nhị thiếu gia người ta không có ý đồ khác với muội?"

Người ta không cần mạng xả thân cứu giúp, Tô Khả Lan không tin tâm tư Lý Tri đơn thuần như vậy.

Tô Khả Phuong cười bất đắc dĩ: "Lan Nhi tỷ, muội vẫn luôn mặc nam trang gặp người ta, Lý nhị thiếu gia gần đây mới biết muội là cô nương gia, hẳn vẫn luôn xem muội là bằng hữu."

Huống chi Lý Tri là thiếu gia đại hộ, sao có thể coi trọng một nha đầu nông thôn như nàng, bọn họ chỉ có quan hệ bằng hữu hợp tác đơn thuần thôi.

"Phuong Nhi..."

"Lan nhi tỷ, muội biết tỷ vì tốt cho muội, muội hứa với tỷ, sau này nhất định sẽ chú ý, được không?" Để tránh Tô Khả Lan tiếp tục lải nhải, Tô Khả Phuong vội đảm bảo, nói: "Lan Nhi tỷ, tỷ cần thận chăm sóc cơ thể, muội đến nông trại đây."

"Được rồi, muội đi làm việc đi." Tô Khả Lan biết Tô Khả Phuong là người có chủ ý, cái gì nên nói mình đã nói rồi, nghe hay không nghe phải xem nàng nghĩ thế nào.

Hôm sau, Tô Khả Phuong lên trấn thăm Húc Đông, đồng thời bảo Lữ thẩm đưa cho Lữ quân sự đang bị thương chút dược liệu.

Hai người Lữ quân sự và Húc Đông chịu trọng hình cần nằm trên giường tĩnh dưỡng một thời gian, trong lúc chịu trọng hình không biết sống chết ra sao hai người họ đều không đẩy trách nhiệm lên người nàng hoặc Triệu Kính Tân, Tô Khả Phuong rất cảm kích.

Đặc biệt là Lữ quân sự không quen không biết nàng, Triệu Kính Tân rất cảm kích hẳn.

Phó Thần Tường nhìn các hương thân vội vàng làm đất uơm mạ, cũng nhờ Thủy Sinh và Giả Thị dạy cách uơm lúa giống, lúa giống Phó Thần Tường dùng để uơm mạ do Tô Khả Phuong lấy từ trong không gian ra, thời gian giục mạ này mầm so với người khác nhanh hơn, nên bị các hương thân thiện ý trêu ghẹo, nói kỹ năng uơm mầm hoa màu của bọn họ còn không bằng người mới vào nghề.

Các hương thân cấy lúa nước, Tô Khả Phuong cũng không nhàn rỗi, nàng vội vàng cấy lúa nước trong không gian, thuận tiện thu hoạch đậu nành lần hai, cất chung với những gì đã thu hoạch lần trước.

Qua ngày mùa là tới sinh nhật Diêu Thị, trước đây Tô Khả Phuong vô tình nghe Phó Thần Tường nhắc tới liền ghi nhớ trong lòng.

Từ khi nàng bị oan vào tù, nàng cảm thấy khoảng thời gian này bà bà luôn lo được lo mất, nên định làm sinh nhật bà lớn một chút, khiến bà vui vẻ.

Vì phải mời mấy bàn khách nhân, nên mấy ngày trước sinh nhật Diêu Thị, Tô Khả Phuong đã bắt đầu chuẩn bị.

Nàng lên trấn đặt may cho Diêu Thị một bộ quần áo lụa màu sắc may mắn, đặt Phạm Đồ Phu ít thịt cùng xương, sau đó đến huyện thành mua nấm và rượu ngon mà trấn trên không bán cất trong không gian, còn gà, vịt và cá ở nông trại có, không tốn tiền.

Về phần rau xanh, không gian giờ nhiều đến mức ăn không hết, càng không cần phải mua.

Lúc Tô Khả Phuong mua đồ ăn trên huyện thành vô tình nghe được tin tức liên quan đến khoa khảo, nghe nói thời gian tổ chức thi đồng sinh đã quyết định là cuối tháng tám, hơn nữa nghe rõ năm nay đồng sinh sẽ đi tổ chức sớm, là bởi vì cơ thể đương kim Thánh Thượng mắc bệnh nặng, ông hi vọng trước khi chết mình có thể lại vì triều đình chiêu mộ một ít hiền năng chí sĩ.

Tô Khả Phuong chỉ nhờ Triệu Kính Tân đến huyện nha xác nhận ngày thi đồng sinh xem đúng không, đối với những đồn đại khác không quan tâm lắm, vì theo nàng biết, Hoàng Đế dù đau đầu nhức óc một chút cũng bị đầu sít sao, sợ triều đình loạn, chứ đừng nhắc tới việc bệnh nặng lớn như vậy, căn bản Tô Khả Phuong không tin.

Chuyện Tô Khả Phuong mua người Diêu Thị, Lữ Thị và mọi người đều biết, nên hôm sinh nhật Diêu Thị, Tô Khả Phuong bảo Lữ thẩm chuẩn bị đồ ăn ngon cho Húc Đông rồi dẫn theo Đông Mai đến Phó Gia giúp đỡ.

Tô Khả Phuong muốn làm lớn, nhưng bà bà nói nhà mẹ đẻ bà không còn ai, mà Phó Gia cũng chỉ có mấy người bọn họ không có khách để mời, Tô Khả Phuong liền làm chủ mời nhà mẹ mình và các vị tộc lão qua, mặt khác mỗi nhà trong thôn Phong Quả cũng mời một người, cộng lại cũng được mấy bàn lớn.

Ngày sinh nhật Diêu Thị, sáng sớm bà đã bị Tô Khả Phuong bắt thay quần áo mới, trên tay đeo một chuỗi Phật châu bằng gỗ Hoàng Dương Tô Khả Phuong tự tay điêu khắc.

Gỗ Hoàng Dương này là từ cây Hoàng Dương nhỏ tự tay nàng chuyển vào không gian, nay đã cao hơn nửa mét, dư sức điêu khắc một chuỗi Phật châu.

Điều Thị dường như rất thích phần lễ vật Tô Khả Phuong tặng, sau khi nhận lễ vật nụ cười trên mặt bà chưa từng tắt, Tô Khả Phuong biết quà mình đưa đúng ý bà bà.

Nàng không quên thời khắc tính mạng mình ngàn cân treo sợi tóc, bà bà đem vòng tay chưa từng rời người mang đi cầm lấy tiền cho nàng chữa bệnh, chỉ tiếc ban đầu là cầm tạm, nhưng giờ muốn chuộc cũng không chuộc được.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Sinh nhật Điều Thị (2)

Lư Thị, Giả Thị và Chu Thị sớm đã tới giúp giết gà, thịt cá, Tô Khả Phuong đích thân xuống bếp, Tô Khả Ngọc thì phụ trách nấu nước.

Tô Bằng và các vị tộc lão đến tương đối sớm, các hương thân khác thì gần tới giờ cơm mới tới, vì bọn họ còn bận rộn việc ruộng đất.

Thường ngày mọi người đều ăn chay là chính, không đến ngày lễ tết thì không ngửi thấy vị thịt, nên các món hôm nay Tô Khả Phuong làm cơ bản toàn là thịt, ngay cả nấm cũng dùng để nấu canh xương.

Các hương thân đoán tiệc sinh nhật Điều Thị chắc chắn sẽ không khó coi, nhưng khi nhìn thấy hơn mười món ăn tinh xảo phong phú trên bàn vẫn không nhận được tặc lưỡi chép miệng.

Không chỉ hương thân thôn Phong Quả, mà ngay cả Điều Thị và huynh đệ Phó Thần Tường nhìn thấy món ăn trên bàn đều giật mình, đặc biệt món "Ngọc chuông hiển thọ" kia khiến Điều Thị sợ hết hồn.

"Phuong Nhi, con lấy tay gấu từ đâu ra thế?" Điều Thị sợ mất mặt hỏi.

Phải biết, nguyên liệu chính của "Ngọc chuông hiển thọ" là dùng tay gấu, ngư nhung và thịt gà để chế biến, cá và gà mái nông trại nhà mình có, bà không khinh hãi, nhưng nghĩ đến khả năng Phuong Nhi vì thọ yến của bà mà phi lên núi săn gấu, lòng Điều Thị hoảng sợ.

"Nương biết món "Ngọc chuông hiển thọ" ả?" Tô Khả Phuong hơi kinh ngạc, nhưng thấy bộ dạng bà bà giống như bị kinh sợ, vội vàng giải thích: "Nương, "Ngọc chuông hiển thọ" này chỉ là hình ảnh may mắn, con không tìm được tay gấu nên dùng bột mì nặn hình dạng tay gấu, lấy giả làm hiệu quả thật thôi."

"Tay gấu này làm từ bột mì?" Điều Thị và Phó Thần Tường đều ngăn người, quá giống đi.

Lúc Tô Bằng và các hương thân nghe Điều Thị nhắc tên món ăn "Ngọc chuông hiển thọ" đã hiểu kỳ vậy quay bàn chủ, bởi trước nay bọn họ chưa từng nghe tên món ăn hay, ngụ ý lại tốt lành như vậy, giờ thấy Tô Khả Phuong giải thích nhất thời ồ ào: "Những món này cháu học ở từ lâu trên huyện thành ả? Cháu giới thiệu cả những món này nữa, để cho chúng ta thêm kiến thức, sau này có người hỏi chúng ta còn khoác lác mình thường thức món ăn ở từ lâu lớn."

Khi Tô Khả Phuong vào tù, hai người Tô Đào và Tô Đại Tráng náo loạn cho mọi người trong thôn biết chuyện nàng bán ruốc cá, nên chuyện nàng cung cấp ruốc cá cho "Khách mẫn lâu" không cần thiết phải dấu diếm nữa.

"Được ả, vậy cháu sẽ giới thiệu cho mọi người một chút." Tô Khả Phuong mỉm cười, chỉ vào thức ăn trên bàn giới thiệu từng món: "Đây là tam tiên long phượng cầu dùng tôm bóc vỏ, lòng trắng trứng thịt nầm để chế biến, đây là xương sườn mềm nõ dùng xương sườn nhỏ lăn qua lòng đỏ trứng và bột mì rồi chiên dầu, tiếp đó là nấm kim trộn nước chát, nấm kim trần qua canh xương hầm, nước chát chế biến từ canh xương, cuối cùng trộn chung hai cái với nhau là xong, ngoài ra còn có gà rừng nướng, canh cá thái lát, gà xào nấm tuyết, tôm La Hán, vịt hoa nướng..."

Tô Khả Phuong giới thiệu xong tất cả các món, mọi người cũng nuốt cạn nước miếng.

May mà ngoại trừ món "Ngọc chuông hiển thọ", nhưng món còn lại bàn nào cũng có, nếu không mọi người không dè dặt bàn chủ của Điều Thị mới là lạ.

Thấy các hương thân khen tài nấu nướng của Tô Khả Phuong, Điều Thị hãnh diện nở nụ cười: "Phuong Nhi, thức ăn sắp nguội, con mau mời các hương thân ngồi vào vị trí đi."

"Cha, các vị tộc lão gia gia, các vị thúc bá, nhanh ngồi xuống, vừa uống vừa trò chuyện, hôm nay là sinh nhật nương cháu, mọi người nhất định phải ăn ngon uống ngon nhé." Tô Khả Phuong cười hô.

Ngoại trừ người nhà mẹ đẻ Tô Khả Phuong và nương tử Thủy Sinh, người trong thôn đến chúc thọ Điều Thị đều là nam tử, Tô Khả Phuong an bài mời nương, đại tẩu, nương tử Thủy Sinh, Chu Thị và Vu Thị ngồi cùng bàn với bà bà, người khác thì tùy ý, ăn uống tận hưởng.

Kỳ thật Tô Khả Phuong vô cảm với Vu Thị, nếu không phải bà bà nói không thể nặng bên này nhẹ bên kia, mời cả nhà đại bá mẫu lại không mời nhà

tam thức có chút không phải phép, nàng thật tâm không muốn mời kiểu người thích chặn họng, đâm vào lòng người khác như Vu Thị.

"Phương Nhi, muội chạy tới nhà bếp từ lâu học trộm hả?" Giả Thị vừa ăn vừa hỏi.

"Cứ xem như vậy đi." Tô Khả Phương nở nụ cười, khiến mọi người cho rằng nàng thật sự học trộm ở tửu lâu.

Thật ra những món ăn này đều do kiếp trước sư phụ nhất thời nổi hứng muốn ăn tiệc Mãn Hán nên buộc nàng học, trải qua vô số lần thử và thất bại, nàng mới học được bảy tám phần...

"Phương Nhi, làm người không thể quên cội nguồn, tửu lâu mua ruốc cá của người, đưa tiền cho người kiếm, sao người có thể học trộm tay nghề của người ta chứ?" Mọi người đang nói chuyện vui vẻ, Vu Thị lại không thức thời chen vào một câu, không khí liền lạnh xuống.

Tô Khả Phương thu hồi suy nghĩ, không để ý đến Vu Thị, mà gấp một miếng khoai lang tẩm đường đặt vào chén Hạo Nhi, nói: "Hạo Nhi, nếm thử khoai lang tẩm đường cô làm."

Nơi này nguyên liệu có hạn, nàng muốn làm đồ ngọt cũng không làm được, chỉ đành làm món khoai lang tẩm đường nay coi như có đồ ngọt.

"Cô cô, những món ăn hôm nay đều thật xinh đẹp." Hạo Nhi tròn mắt nhìn những món ăn trên bàn, luyến tiếc dòi mắt.

Đại phu nói mình không thể ăn linh tinh, cũng không thể ăn quá no, nên mặc dù thèm cũng không dám ăn bậy.

"Hạo Nhi nếm món nếm thử một chút, thích món nào thì bảo cô cô, cô cô rảnh sẽ làm cho cháu, một lần làm một món, làm nhiều mấy lần là cháu có thể thưởng thức hết toàn bộ món ăn rồi, chịu không?" Tô Khả Phương không biết tâm tư của Hạo Nhi, nhẹ giọng dỗ dành bé.

"Được ạ, được ạ, cô cô nấu ăn ngon nhất." Hạo Nhi vui vẻ cười híp cả mắt, cô cô từng mấy lần làm bánh ngọt cho mình, ăn rất ngon đấy.

"Đứa nhỏ bị muội chiều hư!" Giả Thị gận trách Tô Khả Phương.

"Hạo Nhi ngoan như vậy, hư chỗ nào đâu?" Mặt Diêu Thị từ ái nhìn Hạo Nhi, tầm mắt lướt qua cái gì đó, quá nhanh nên không ai nhìn thấy.

Chủ đề kéo tới người Hạo Nhi, bầu không khí cương cứng lại sinh động trở lại.

Nương tử Thủy Sinh ném một miếng xương sườn mềm nõ xong, nói: "Phương Nhi, món này cháu phải dạy cho thẩm đấy nhé, sau này thẩm phải nấu cho con của Đại Trụ ăn."

Nghe vậy, mặt Lư Thị kinh ngạc vui mừng hỏi: "Nương tử Đại Trụ mang bầu?"

"Còn chưa đâu." Bị Lư Thị hỏi, nương tử Thủy Sinh hơi ngượng ngùng.

"Ha ha, Thủy Sinh thẩm, thẩm sốt ruột rồi sao?" Giả Thị nói thẳng: "Dù giờ nương tử Đại Trụ mang thai, cũng phải hoài thai mười tháng, thêm nữa đứa nhỏ phải hai ba tuổi mới ăn được xương sườn mềm nõ chứ."

"Không mang thai học trước cũng tốt, học tay nghề không nên chậm trễ." Diêu Thị tươi cười nói, thật sự đã lâu bà không sống vui vẻ như vậy.

"Bà thông gia nói rất đúng!" Lư Thị phụ họa.

Tô Khả Phương mỉm cười: "Thủy Sinh thẩm, khi nào thẩm rảnh cứ nói với cháu một tiếng cháu tới nhà dạy thẩm"

"Được rồi, quyết định thế nhé." Nương tử Thủy Sinh cười ha ha đáp.

Đại Trụ vừa thành thân, nương tử Đại Trụ không chừng phải nửa năm một năm nữa mới có thể mang thai, nhưng đã thành thân rồi, sớm muộn gì cũng mang thai đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Tin tức bế tắc

Tô Bằng ngồi bên cạnh đứng lên giờ chén mời Diêu Thị: "Bà thông gia, ta thay mặt mọi người kính bà một chén, chúc bà phúc như Đông Hải, thọ tì Nam Sơn."

Tô Bằng nói xong, các hương thân khác cũng đứng lên giờ chén mời Diêu Thị.

"Nương có thể uống rượu không?" Tô Khả Phuong thấp giọng hỏi, nếu bà không thể uống, nàng tính toán để Phó Thần Tường uống thay.

"Một hai chén vẫn được." Diêu Thị nhìn Tô Khả Phuong nở nụ cười rồi đứng lên, nâng chén hướng về phía mọi người nói: "Cảm ơn các hương thân nâng đỡ, cảm ơn!"

Tô Bằng mời rượu xong, Diêu Thị kêu hai nhi tử của mình thay bà mời rượu mọi người, tất cả lại bắt đầu ăn uống, Phó Gia trong ngoài cười nói vui vẻ, cổ tình lúc này có khách không mời mà đến.

"Ồi chào, ăn uống vui vẻ thế à?" Nương Tô Đại Tráng Tần Thị ngoài cười trong không cười đi thẳng vào nhà, đôi mắt thuận tiện liếc qua bàn ăn.

Vừa liếc, bản mặt nguyên gốc vẫn xỉ mũi coi thường của nương Tô Đại Tráng chuyển thành mặt mo cứng đờ, trông mắt xém tí thì rớt xuống.

Bà ta cứ tưởng Tô Khả Phuong vì chuyện xúi quẩy lần trước mới cạy mạnh mở tiệc chiêu đãi người trong thôn, không ngờ phô trương làm lớn như vậy, thức ăn trên bàn tuy ăn quá nửa, nhưng vẫn thấy được sắc hương vị đều đủ cả, vừa nhìn liền biết không phải thứ nông dân bọn họ nấu ra được.

Chẳng lẽ yêu tinh hại người Tô Khả Phuong mời đầu bếp? Nương Đại Tráng thầm nghĩ.

"Bà tới làm gì? Chúng ta không chào đón bà." Giả Thị vừa thấy nương Đại Tráng liền nổi giận, đột nhiên đứng dậy đi về phía bà ta, ngăn cản không cho phép bà ta tới gần bàn ăn.

"Hôm nay không phải sinh nhật Diêu Thị sao? Nghe nói nhà nào trong thôn cũng đến, nên ta tới chúc thọ Diêu Thị." Hôm nay nương Đại Tráng vốn tính đến gây chuyện, nhưng nhìn thấy thịt cá trên bàn liền thay đổi chủ ý.

Giả Thị cười lạnh: "Ta nói Tần Thị, sao bà không biết xấu hổ thế? Cha ta và Phuong Nhi thiếu chút nữa bị nhi tử bà hại chết, bà còn mặt mũi tới đây ăn nhờ ở đậu?"

"Hại Tô Khả Phuong nhà các người rõ ràng chính là tiện nhân Tô Đào kia, liên quan gì đến nhi tử ta? Giả Thị người đừng gọi nước bẩn cho người khác." Tần Thị hung hăng lườm khoét Giả Thị, nói thầm trong lòng: Nhi tử trả thù Tô Khả Phuong bà biết, nhưng hại Tô Bằng lúc nào?

Tô Khả Phuong kỳ quái liếc Tần Thị, bà ta thương yêu Tô Đại Tráng kiểu gì vậy? Tô Đại Tráng ở trong đại lao hoa cúc sắp bị người ta đâm nát tới nơi rồi, bà ta làm nương vẫn còn tâm tư ở đây tranh cãi với người khác?

"Tần Thị, bà dám nói không phải nhi tử bà xui khiến Tô Đào hại Phuong Nhi nhà chúng ta à?" Giả Thị giận dữ hỏi.

"Dĩ nhiên không phải! Tất cả đều là chủ ý của tiện nhân Tô Đào, người đừng ngấm máu phun người, hắt tội lên nhi tử ta, nhi tử ta trong sạch." Chuyện như vậy đương nhiên nương Đại Tráng không thừa nhận, nhi tử bà ta chưa kết hôn, nếu truyền ra lời khó nghe gì, nhi tử của bà ta sao có thể lấy nương tử nữa?

Giả Thị tức đến bật cười: "Vâng, nhi tử bà trong sạch, trong sạch vào tận đại lao."

Nghe vậy, Tần Thị biến sắc, khiển trách quát: "Giả Thị, người nói những nói cuội gì đó?"

Sau khi Tô Bằng và Tô Khả Phuong trở về chỉ kể chuyện Tô Đại Tráng bắt cóc Tô Bằng cho người nhà, mà mấy người Diêu Thị và Lư Thị đều không phải người thích huyền thuyên, sự việc không nói ra ngoài, nên đến giờ Tần Thị vẫn không biết nhi tử mình bị bắt vào tù.

Thấy Tần Thị vừa kinh vừa sợ, Tô Khả Phuong giật mình, hoá ra bà ta thật sự không biết con mình đang ở trong tù.

Tô Khả Phuong không khỏi cảm khái triều đại này tin tức bế tắc, ví dụ như hôm đó nếu không phải nàng kịp thời trở về nhà, vừa vịn trên đường đến huyện thành thì đụng phải Đại Minh ty phu, ai biết được Tô Đại Tráng phát rồ lên sẽ đối xử với cha nàng ra sao?

Giả Thị cũng nhìn ra Tần Thị thật sự không biết con mình không về được, lúc này mới hả giận cười nói: "Tần Thị, nhi tử bà nhiều ngày không trở về, bà không nghĩ ngờ chút nào hả?"

"Ta..."

Mặt nương Đại Tráng trắng bệch, bà biết nhi tử đến huyện thành, nhưng nhi tử đi làm gì bà thật sự không biết.

Lúc này các hương thân cũng hồi tinh thần, kinh nghi bất định hỏi Tô Bằng: "Trưởng thôn, Giả Thị nói đứa bé Đại Tráng kia bị bắt vào tù, việc này là thật sao?"

Hôm nay sinh nhật Diêu Thị, Tô Bằng vốn không muốn nhắc việc xấu, nhưng các hương thân đều hỏi tới, không nói rõ sợ không ai còn tâm tư uống rượu, dù sao vào tù không phải việc nhỏ, thôn bọn họ bao nhiêu năm rồi chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Tô Bằng thở dài, lúc này mới đem việc Tô Đại Tráng và Tô Đào hãm hại nữ nhi mình, rồi bắt cóc mình tống tiền kể ra.

Mọi người nghe xong hít một ngụm khí lạnh, vừa sợ vừa giận nói: "Đứa nhỏ Đại Tráng này sao có thể làm ra chuyện như vậy?"

Hương thân đều biết chuyện Tô Đại Tráng và Tô Đào hãm hại Tô Khả Phuong, vốn trong bóng tối khiển trách hai người sở tác sở vi, không ngờ Tô Đại

Trắng lại mất nhân tính tới mức này, muốn mạng Tô Bằng.

"Không, các ngươi nói vậy! Đại Tráng nhà ta hiểu chuyện như vậy, các ngươi đừng nói xấu nó." Tần Thị kêu to.

Không, Đại Tráng nhà bà sẽ không làm loại chuyện này, nhi tử bà sẽ không vào tù.

"Ha, cười chết người." Giả Thị cảm thấy buồn cười, châm chọc nói: "Ồ trong mắt bà, nhi tử bà giết người chính là hiểu chuyện, không phạm pháp sao?"

Nương tử Thủy Sinh hừ lạnh: "Nhi tử nhà ngươi hiểu chuyện nên vào nhà người khác trộm tiền? Nhi tử nhà ngươi hiểu chuyện nên đến ruộng nhà người khác đào trộm đậu phộng? Nhi tử nhà ngươi hiểu chuyện nên sai Tô Đào đến lễ cưới nhà người khác hạ độc? Nhi tử nhà ngươi hiểu chuyện nên dạy Tô Đào phá hủy trong sạch của mình thông đồng với Vương nhị thiếu gia trên trấn, cùng nhau hãm hại Phương Nhi? Nhi tử nhà ngươi hiểu chuyện nên bắt cóc trưởng thôn tổng tiền? Nếu là nhi tử ta, ta không đánh chết cũng chôn sống."

Tinh tinh nương tử Thủy Sinh giống Lư Thị, đều không thích gây chuyện, bà ấy cực ít khi hùng hổ dọa người như vậy, bà ấy thật sự đã nhìn mẹ con Tô Đại Tráng quá lâu rồi, hôm nay không xả ra sẽ không thoải mái.

"Ngươi... Ngươi nói vậy!" Tần Thị bị nương tử Thủy Sinh mắng không cách nào phản bác, mặt trắng bệch chỉ vào nương tử Thủy Sinh không biết làm sao nói: "Ta biết, ngươi hận Đại Tráng làm hỏng hôn sự của nhi tử ngươi và cô nương thôn Hương Phường kia, nên mới cố ý nguyên rủa Đại Tráng nhà ta đúng hay không?"

Tô Khả Phương vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt đi đến trước mặt nương Đại Tráng, lạnh lùng nói: "Chúng ta có nói vậy hay không, bà đến đại lao huyện thành xem thử thì biết? Bà đi nhanh, chắc có thể bắt kịp chuyến xe ngựa cuối cùng, đi trễ thuê xe ngựa không rẻ đâu."

Hôm nay nàng tổ chức tiệc sinh nhật này vì muốn bà bà vui vẻ, Tô Khả Phương không muốn vì Tần Thị mà tâm tình bà bà bị phá hỏng, nàng chỉ hi vọng bà ta mau chóng biến mất.

Đúng, Đại Tráng!

Tần Thị thấy lòng xiết chặt, cái gì cũng không để ý, xoay người chạy ra ngoài.

Tô Khả Phương vốn đang lo lắng nương Đại Tráng nháo trò, tâm tình bà bà sẽ chịu ảnh hưởng, không ngờ Tần Thị vừa đi, bà liền cười bảo hai nhi tử chào hỏi mọi người tiếp tục ăn uống.

Các hương thân cũng cảm thấy không cần thiết vì Tần Thị mà phá hỏng tâm tình, lãng phí một bàn thức ăn ngon, vừa ăn uống vừa nói chuyện Tô Đại Tráng.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Nhìn vật nhớ người

Tiền khách về hết, Lữ thắm và Đông Mai mới từ phòng bếp đi ra giúp đỡ thu thập bát đĩa, vừa rồi hai người chết sống không chịu ngồi bàn ăn nhất định đòi ngồi xỏm ăn ở phòng bếp, Tô Khả Phương cũng không có cách ép buộc các nàng.

Lữ thắm và Đông Mai thu thập xong bát đĩa xong, Tô Khả Phương thuê xe bò đưa hai người trở về trên trấn, mấy người nương tử Thủy Sinh và Lư Thị cùng nhau trở về.

Đám người Lư Thị vừa đi, thì một chiếc xe ngựa sang trọng chạy tới Phó Gia, giữa trưa nên không kinh động đến các hương thân trong thôn.

Thấy xe ngựa ngừng ở cửa nhà mình, sắc mặt hai huynh đệ Phó Thần Tường có chút ngưng trọng, toàn thân tiến vào trạng thái phòng bị, chăm chú nhìn chằm chằm chiếc xe ngựa kia.

Tô Khả Phương nghe được tiếng vang cũng từ trong nhà đi ra, đứng sau lưng hai huynh đệ Phó Thần Tường nhìn thử, thấy một gã sai vặt ôm một cái hộp hình chữ nhật từ trong xe ngựa bước xuống.

Nhìn thấy gã sai vặt, sắc mặt Tô Khả Phương biến đổi.

Gã sai vặt kia không phải tùy tùng của Lâm Chiêu Hoàn thì ai?

Tô Khả Phương nắm chặt nắm đấm, đáy mắt tràn đầy tức giận.

Hạng Tử Nhuận rốt cuộc muốn làm gì?!

Tô Khả Phuong vừa giận vừa vội nhìn chăm chăm gã sai vặt, đầu óc bay lên quay vòng vòng, suy tư chờ xem nên giải thích với bà bà thế nào.

Bên này Tô Khả Phuong tâm thần không yên nhìn chăm chăm gã sai vặt, ai ngờ gã sai vặt kia không hề liếc mắt nhìn Tô Khả Phuong một cái, ôm hộp trực tiếp đi tới trước mặt hai huynh đệ Phó Thần Tường, vẻ mặt đầy ý cười hỏi: "Xin hỏi đây có phải là nhà Phó lão phu nhân không?"

Phó Thần Tường gật đầu, lạnh giọng hỏi: "Tiểu huynh đệ tìm nương ta có chuyện gì?"

"Chủ tử ta nghe nói hôm nay là sinh nhật Phó lão phu nhân, nên đặc biệt mời thợ điêu khắc một bức tượng Quan Âm, nhờ cao tăng Pháp Hoa tự khai quang, sai ta đưa lễ vật tới." Gã sai vặt cung kính có lễ nói.

Phó Thần Tường đầy mắt chợt loé hàn quang: "Chủ tử của ngươi là ai? Sao biết hôm nay sinh nhật nương ta?"

"Chủ tử ta nói công tử và phu nhân nhìn qua lễ vật liền biết." Gã sai vặt nói xong đưa hộp về phía Phó Thần Tường.

"Nhị ca, cẩn thận có trả!" Phó Nhậm Phi vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

"Công tử, chủ tử ta nói, Phó lão phu nhân nhất định sẽ thích lễ vật này." Gã sai vặt nói xong cố gắng nhét hộp gỗ cho Phó Thần Tường, rồi xoay người trở về xe ngựa.

Tô Khả Phuong suy đoán có lẽ Hạng Tử Nhuận ở trong xe ngựa, nàng hơi mím môi, rất muốn đi tới hỏi hán rốt cuộc có ý gì? Nhưng ngại hai huynh đệ Phó Thần Tường ở đây, nàng không thể làm vậy.

Thẳng đến khi xe ngựa rời đi, Phó Nhậm Phi mới lên tiếng: "Nhị ca, chúng ta xem thử trước rồi hãy mang tới chỗ nương?"

Phó Thần Tường gật đầu, cẩn thận mở nắp hộp.

Hộp mở ra, bức tượng cao nửa thước, điêu công quen mắt, Bạch Ngọc Quan Âm sinh động như thật, mặt Phó Thần Tường cuồn cuộn.

Nhìn bức tượng Bạch Ngọc Quan Âm, Tô Khả Phuong theo bản năng sờ dây chuyền đeo trên cổ mình, phương pháp điêu khắc của Bạch Ngọc Quan Âm và mặt dây chuyền giống hệt nhau, chắc chắn đều do một người khắc.

Mỗi lần nàng gặp Hạng Tử Nhuận đều vội tới vội đi, tình huống chồng chất, nàng đã quên mất chuyện mặt dây chuyền.

Tô Khả Phuong nắm thật chặt mặt dây chuyền trong tay, nhắc nhở chính mình, lần sau nhất định phải nhớ đem trả mặt dây chuyền lại cho hán, về phần vị đại sư điêu khắc kia, nàng không muốn gặp nữa.

"Nhị ca, đây là...?" Phó Nhậm Phi khó hiểu nhìn Phó Thần Tường, không rõ vui mừng của nhị ca từ đâu mà đến.

Phó Thần Tường kèm chế kích động trong lòng, thu lại mấy phần ý cười: "Phi Nhi, đệ cũng biết trước kia nương thường ăn chay niệm phật, đại tẩu tặng Phật châu bằng gỗ Hoàng Dương nương yêu thích không rời tay, Bạch Ngọc Quan Âm này nương chắc chắn sẽ thích, đây là lễ vật sinh nhật tốt nhất nương nhận được.

"Nhưng ai tặng chúng ta cũng không biết, có thể nhận sao?" Phó Nhậm Phi cau mày.

"Người ta đưa tới cửa, không lưu lại tên họ, chúng ta dù muốn trả cũng không trả được, cứ để nương vui vẻ một chút đi." Phó Thần Tường nói xong nâng hộp lên, mở cửa phòng Diêu Thị.

Phó Thần Tường ở trong phòng nói chuyện Diêu Thị một lúc lâu mới ra ngoài.

Ngày hôm sau, Tô Khả Phuong thấy bà bà dùng một cái chén bể đào hơn nửa bát bùn đất trong ruộng mang về phòng, nàng nhìn theo, thấy bà bà đã đặt tượng Bạch Ngọc Quan Âm trên ghế ở đầu giường, đang chuẩn bị dâng hương.

"Phuong Nhi?" Thấy Tô Khả Phuong mím môi đứng ở cửa phòng, Diêu Thị cười vẫy tay với nàng.

"Nương —— "

Tô Khả Phuong hít sâu một hơi, cố kéo ra nụ cười bước vào.

"Phuong Nhi, cùng nương thắp cho Bồ Tát nén hương thơm." Diêu Thị cười chia một nửa chỗ hương bà đốt cho Tô Khả Phuong.

Không biết có phải ảo giác hay không, Tô Khả Phuong cảm thấy hôm nay bà bà đối xử với nàng thân mật hơn ngày xưa rất nhiều.

Tô Khả Phuong nhìn bà bà đưa hương tới, lại nghĩ đến bức tượng Bạch Ngọc Quan Âm này do Hạng Tử Nhuận tặng, trong lòng cực kỳ không tự nhiên, nàng thật sự không biết bà bà sẽ thích tượng Quan Âm này như vậy.

"Phuong Nhi?"

Thấy nàng chậm chạp không tiếp hương, Diêu Thị hồ nghi gọi một tiếng, Tô Khả Phuong đành phải kiên trì tiếp nhận.

Nếu bà bà biết lễ vật này của một nam nhân đây đưa không mình bạch với nàng tặng, không biết có hắt đổ tượng Bạch Ngọc Quan Âm xuống đất hay không?

Tô Khả Phuong máy móc theo bà bà dâng hương, lạy Bồ Tát ba bái.

"Phuong Nhi, sau này cứ mừng một, mười năm hàng tháng con đến đây dâng hương cho Bồ Tát nhé." Diêu Thị vừa cười vừa nói.

Tô Khả Phuong đơ một chút, mới cứng ngắc gật đầu.

Nhìn vật nhớ người!

Ý của Hạng Tử Nhuận là vậy sao?

Mặt dây chuyền nàng có thể trả lại, nhưng tượng Bạch Ngọc Quan Âm hẳn đưa tặng bà bà, bà bà muốn nàng mừng một, mười năm dâng hương, nàng sao có thể giả vờ như không thấy...

Hai ngày sau sinh nhật Diêu Thị, Đông Mai lại tìm đến Phó Gia, nói Triệu Kính Tân mang về lời nhắn, Lý Tri đồng ý sửa tên từ lâu, muốn Tô Khả Phuong đến từ lâu ký hiệp ước lần nữa, mặt khác, tiệm đồ chơi đã bán được kha khá, muốn Tô Khả Phuong bổ sung thêm chút hàng.

Gặp lại Lý Tri, Tô Khả Phuong vẫn mặc nam trang, Lý Tri nhìn nàng chăm chăm lúc lâu mới phục hồi tinh thần.

"Nhị thiếu gia, huynh thật sự đồng ý đổi tên từ lâu?" Tô Khả Phuong mỉm cười hỏi, thật ra hai bên đều hiểu rõ lòng dạ nhau, đây nhất định kết quả sau khi Lý Tri thương lượng với cha hắn.

Lý Tri gật đầu cười: "Không đồng ý sẽ không để muội mất công chạy một chuyến."

"Nhị thiếu gia..."

"Khả Phuong, lần trước không phải ta đã bảo muội gọi tên ta sao?" Lý Tri đánh gãy lời nàng.

Nói ra sợ không ai tin, hai ngày sau khi biết Tô Khả Phuong là nữ nhi hắn mới chậm chạp lấy lại tinh thần, hơn nữa Lý Tri phát hiện, từ khi mình biết Tô Khả Phuong là nữ nhi, nàng có vẻ xa cách với mình hơn, theo bản năng Lý Tri không thích biến hóa như vậy.

Thấy Tô Khả Phuong chần chờ, Lý Tri vội vã giải thích: "Khả Phuong, muội đừng hiểu lầm, ta chỉ không hi vọng mất đi người bằng hữu như muội."

Chống lại đôi mắt chân thành tha thiết của hắn, Tô Khả Phuong hơi dừng một chút, kế đó mỉm cười gọi: "Lý Trì!"

Quen Lý Trì lâu như vậy, Tô Khả Phuong biết Lý Trì là người sáng sủa, hào sảng, cộng thêm hôm đó hắn xả thân cứu giúp, nàng thật tâm coi hắn là bằng hữu tốt, nhưng triều đại này đối xử hà khắc với nữ tử khiến nàng không cách nào bỏ qua cổ kỵ cùng hắn kết giao bằng hữu, liền ngậm ngậm gọi vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Tổ chức cuộc thi (1)

Lý Trì không biết suy nghĩ của Tô Khả Phuong, vui vẻ ký hiệp ước với nàng, nhưng lần này Tô Khả Phuong thay đổi hiệp ước thành trong tất cả các từ lâu, tiệm cơm của thành Hoài Đường, nàng chỉ cung ứng ruốc cá cho mình Lý Trì, nhưng ở những địa phương khác nàng có cung ứng ruốc cá hay không, Lý Trì không có quyền can thiệp.

Sau khi ký hiệp ước ruốc cá xong, Lý Trì hỏi tiếp chuyện cung ứng gà, vịt và gà rừng lần trước Tô Khả Phuong bàn với hắn, Tô Khả Phuong nở nụ cười: "Hai ngày nữa ta sẽ bảo Triệu thúc đưa gà, vịt và gà rừng tới."

Nếu Lý Trì không nhắc chuyện gà rừng, thì nàng định tìm nguồn tiêu thụ khác, bởi gà, vịt và gà rừng trong không gian đều rất béo tốt, tiếp tục nuôi nữa sẽ quá già, giờ từ lâu Lý Trì cần, đương nhiên nàng không cự tuyệt.

Nói xong sinh ý với từ lâu, Tô Khả Phuong muốn đến tiệm đồ chơi xem thử, từ khi tiệm đồ chơi khai trương đến nay, nàng chưa từng bước vào đó một bước, Lý Trì vui vẻ đi cùng nàng.

Bố cục tiệm đồ chơi gần như dựa theo đề nghị của Tô Khả Phuong mà bố trí, vừa vào tiệm Lý Trì liền giới thiệu Tô Khả Phuong với chương quỹ và tiểu nhị tiệm đồ chơi.

Tô Khả Phương đưa mấy món đồ chơi nàng mang đến giao cho tiểu nhị, để tiểu nhị bỏ sung, bày biện lên kệ.

Lý Tri dẫn Tô Khả Phương tham quan tiệm đồ chơi một vòng, hơi ngượng ngùng nói: "Việc làm ăn của tiệm đồ chơi có chút ảm đạm."

Tuy đồ chơi trong tiệm bọn họ không rẻ, nhưng huyện thành ngoại trừ ba đại gia tộc cũng không thiếu kẻ có tiền, tiệm đồ chơi khai trương lâu như vậy mới bán được mấy món đồ chơi, thật sự khác xa lời khen ngợi trên trời dưới biển của hần khi nhìn thấy đồ chơi của Tô Khả Phương.

Theo lý thuyết, tiệm đồ chơi nằm ở khu vực được tính là tốt nhất, nhưng khách vào tiệm không nhiều, hần nghĩ mãi không ra nguyên nhân.

Lý Tri ngập ngừng một chút, hỏi: "Khả Phương, đệ nói xem có phải do trang trí bên ngoài của tiệm không hấp dẫn khách nhân không?"

Tô Khả Phương trầm ngâm, việc làm ăn của tiệm đồ chơi ảm đạm nguyên nhân không nằm ở chỗ trang hoàng của tiệm, mà vấn đề nằm ở giá cả và tiểu nhị.

Tiểu nhị nói khi tiệm đồ chơi vừa mới khai trương có không ít khách dắt đứa nhỏ tới xem, nhưng bọn họ đều hỏi giá xong liền đi, mà tiểu nhị rõ ràng không hiểu gì về những món đồ chơi này, không biết cách bán hàng, mời chào khách, tự nhiên muốn khách móc ra gần trăm lượng bạc mua vài món đồ chơi điêu khắc bằng gỗ không mấy thu hút, ai mà chịu chứ?

Nên nàng nhất định phải nghĩ ra cách tuyên truyền cho tất cả mọi người biết giá trị của đồ chơi, để khách hàng bị những món đồ chơi này hấp dẫn.

Trong lúc Tô Khả Phương suy tư, một phụ nhân trẻ tuổi đoan trang dắt theo một tiểu nam hài 7, 8 tuổi bước vào tiệm đồ chơi, tiểu nhị vội tiến lên chào đón.

Tô Khả Phương đứng bên quầy nhìn đứa bé kia cúi đầu ngắm kệ bày đồ chơi, không nhúc nhích nhìn chằm chằm một mô hình nhà gỗ, phụ nhân trẻ nhỏ giọng hỏi: "Con thích cái này à?"

Đứa bé kia ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ tòe sáng nhìn nương mình gật đầu.

Phụ nhân trẻ cung chiều mỉm cười với đứa bé, quay đầu hỏi tiểu nhị: "Xin hỏi món đồ chơi này bán thế nào?"

Tiểu nhị tươi cười trả lời: "Phụ nhân, nhà gỗ này là món đồ chơi tốt nhất tiệm, giá 266 lượng bạc."

Nghe giá tiền này, nụ cười trên mặt phụ nhân cứng đờ, quay đầu muốn nói gì đó với nhi tử, thì đứa bé đã kéo tay nàng ấy cười nói: "Nương, con đột nhiên nhớ ra ở nhà còn mấy món đồ chơi vẫn mới, con chưa chơi nhiều, cái này tạm thời đừng mua nữa, con ngắm một chút thôi."

Đứa bé kia nói xong tha thiết nhìn mô hình nhà gỗ lần nữa, rồi kéo tay phụ nhân trẻ xoay người muốn nhanh chóng bỏ đi.

"Xin chờ một chút!"

Tô Khả Phương cười đi về phía hai mẹ con.

"Công tử gọi chúng ta sao?" Phụ nhân trẻ thấy người gọi bọn họ là một thanh niên trẻ tuổi, sắc mặt không thay đổi, chẳng qua lông mày hơi nhíu lại tiết lộ đáy lòng nàng ấy rất không vui.

Tô Khả Phương mỉm cười gật đầu, không nhìn phụ nhân trẻ, mà hướng về phía đứa bé kia hỏi: "Tiểu bằng hữu, em thực sự thích mô hình nhà gỗ kia sao?"

Đứa bé kia chần chờ một chút, mới nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Khả Phương nở nụ cười, đến chỗ kệ bày đồ chơi cầm một mô hình thuyền nhỏ rồi quay về chỗ tiểu nam hài, cơ thể nửa đứng nửa ngồi nghiêm túc nói với đứa bé: "Tiểu bằng hữu, mô hình nhà gỗ vừa nãy dùng 236 miếng gỗ kích thước khác nhau xếp lại thành hình, mô hình thuyền buồm gỗ nhỏ này chỉ dùng 108 miếng gỗ để xếp, chiếc thuyền buồm gỗ nhỏ này cho em mượn chơi mấy hôm, năm ngày nữa tiệm đồ chơi sẽ tổ chức cuộc thi xếp hình đồ chơi, phần thưởng của người đứng hạng nhất chính là mô hình nhà gỗ kia, đến lúc đó hoan nghênh em tham gia."

"Cuộc thi xếp hình đồ chơi à?" Tiểu nam hài không hiểu cuộc thi xếp hình đồ chơi trong miệng Tô Khả Phương là gì, nhưng hiểu mô hình nhà gỗ sẽ là phần thưởng.

"Đúng vậy." Tô Khả Phương mỉm cười.

"Phần thưởng là nhà gỗ kia à?" Tiểu nam hài chỉ ngón tay về phía mô hình nhà gỗ trên kệ, khuôn mặt nhỏ lộ vẻ kích động.

Tô Khả Phương gật đầu cười.

Tiểu nam hài rục rịch ngẩng đầu nhìn nương mình một chút, thấy nương gật đầu, mới kích động cười toe toét: "Được ạ, em sẽ tham gia!"

"Chiếc thuyền buồm nhỏ này chỉ cho em mượn chơi mấy hôm thôi, đến lúc đó nhớ phải trả lại nhé." Tô Khả Phương nửa thật nửa giả nói.

"Cám ơn đại ca ca." Mặt tiểu nam hài đột nhiên nghiêm túc nói: "Đến lúc đó dù có thể đoạt giải hay không, em cũng nhất định mang thuyền buồm nhỏ đến"

trả cho đại ca ca."

Tô Khả Phương nhìn không được đưa tay xoa đầu đứa bé, đứng thẳng người nói với phụ nhân trẻ: "Phụ nhân, đồ chơi trong tiệm tuy làm bằng gỗ nhưng cơ bản đều là đồ chơi ích trí, giá cả sẽ đắt hơn đồ chơi bình thường một chút, bù lại nếu thường xuyên chơi với chúng rất tốt cho sự phát triển của đứa nhỏ, hi vọng năm ngày sau ngài có thể đưa đứa nhỏ đến tham gia cuộc thi này."

"Đa tạ công tử, đến lúc đó ta nhất định sẽ dẫn đứa nhỏ đến tham gia." Phụ nhân trẻ cười nhẹ, tuy rằng ngoài miệng chưa nói, nhưng ánh mắt nhìn Tô Khả Phương có chút cảm kích, cảm kích hẳn cho nhi tử mượn thuyền gỗ nhỏ để thắng bé bớt tiếc nuối.

Khi công tử trẻ tuổi này nói chuyện với nhi tử nhà mình, phụ nhân trẻ đã đoán ra hẳn có thể là lão bản của tiệm đồ chơi.

"Không cần khách sáo." Tô Khả Phương cười đáp lại: "Nếu như được, hi vọng phụ nhân có thể giúp tiệm đồ chơi truyền tin tức báo cho người thân hảo hữu biết về cuộc thi."

Đột nhiên, mắt phụ nhân trẻ rơi vào lỗ nhỏ trên vành tai Tô Khả Phương, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc, kẻ đó ý cười trên mặt sâu hơn mấy phần: "Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề."

Đưa mắt nhìn hai mẹ con rời khỏi tiệm đồ chơi, Tô Khả Phương mới nói với Lý Trì: "Không thương lượng với huynh trước đã nói với bọn họ chúng ta muốn tổ chức cuộc thi xếp hình đồ chơi, huynh sẽ không trách ta chứ?"

"Tất nhiên là không rồi!" Mặt Lý Trì mừng rỡ: "Nếu biết đệ tùy tiện đi một vòng trong tiệm đã nghĩ ra biện pháp thu hút khách, mời chào buôn bán, ta đã sớm bảo đệ đến tiệm."

Sớm biết Lý Trì sẽ không trách mình, nếu không Tô Khả Phương chắc chắn không mạo muội nhắc hai mẹ con vừa nãy chuyện tổ chức cuộc thi xếp hình đồ chơi.

"Lý Trì, chúng ta về từ lâu thương lượng chuyện cuộc thi trước đi, tối nay ta muốn về nhà tìm nguyên liệu gỗ để điêu khắc đồ chơi." Tô Khả Phương nói.

Thương lượng với Lý Trì chuyện tổ chức cuộc thi xếp hình đồ chơi xong, Tô Khả Phương vội vàng về nhà, còn Lý Trì thì phụ trách phương diện tuyên truyền và bố trí đầu trường.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Tổ chức cuộc thi (2)

Việc tuyên truyền Tô Khả Phương đề nghị phương pháp phát thông báo và đưa thiệp mời, bởi vì thời gian gấp gáp, in ấn rồi truyền đơn sẽ không kịp, phát thông báo là hướng tới đứa nhỏ nhà dân chúng bình thường sinh sống ở huyện thành, mà đưa thiệp mời là hướng tới các đại gia tộc và một vài gia tộc lớn khác, kẻ đó là các tiệm, cửa hàng buôn bán lớn nhà có hải tử từ 3 đến 11 tuổi.

Cuộc thi này dựa vào tuổi tác mà phân làm các đẳng cấp khác nhau: Cuộc thi sơ cấp từ 3-5 tuổi, cuộc thi trung cấp từ 6-8 tuổi, cuộc thi cao cấp từ 9-11 tuổi.

Phần thưởng của cuộc thi sơ cấp là một mô hình thuyền buồm gỗ nhỏ, phần thưởng của cuộc thi trung cấp và cao cấp đều là một mô hình nhà gỗ, nhưng người thắng cuộc thi cao cấp có thể tùy ý chọn thêm một món đồ chơi mình ưa thích trong tiệm.

May mắn trước kia Tô Khả Phương điêu khắc không ít đồ chơi cất trong không gian, mô hình nhà gỗ cũng còn một bộ, nếu không nàng sẽ không lấy mô hình nhà gỗ làm phần thưởng.

Nhưng Tô Khả Phương phỏng đoán, sau hiệu ứng cuộc thi xếp hình đồ chơi lần này, sinh ý tiệm đồ chơi nhất định sẽ đắt khách, nên giờ nàng vì sinh ý sau cuộc thi mà tính toán tận lực điêu khắc nhiều thêm chút đồ chơi, nếu không đến lúc đó tiệm đồ chơi sẽ có khả năng bán đứt hàng.

Hai ngày trước khi cuộc thi xếp hình đồ chơi diễn ra, Triệu Kinh Tân về trấn nói từ lâu của Lý Trì đã đổi tên thành "Văn hương lai" (Ngửi hương lại), ông về báo tin tiện thể lấy ruốc cá và gà rừng luôn.

Thời gian năm ngày chớp mắt đã đến, Tô Khả Phương đem hết vật liệu gỗ cần dùng cất vào không gian, đến huyện thành sớm một ngày.

Địa điểm tổ chức cuộc thi xếp hình đồ chơi ở ngay tại cửa tiệm đồ chơi, mấy ngày trước Lý Trì đã chào hỏi các lão bản cửa hàng xung quanh, dùng giá cao thuê đất trống phía trước các cửa hàng.

Đêm trước cuộc thi Tô Khả Phương và Lý Trì kiểm tra lại thật kỹ những thứ cần thiết và đồ chơi dùng trong cuộc thi một lần nữa, sau khi xác nhận không có sai sót mới đi nghỉ ngơi.

Đối với cuộc thi lần này, Tô Khả Phương rất coi trọng, khẩn trương đến mức cả đêm không ngủ được, tờ mờ sáng hôm sau đã vội vàng đến giúp bố trí hội trường.

Người dự thi muốn tham gia trận đấu đã ghi danh trước một ngày, tổng cộng có 57 người, cuộc thi sơ cấp có 12 người, cuộc thi trung cấp thi có 32 người, cuộc thi cao cấp có 13 người, đứa bé hôm đó Tô Khả Phương gặp ở tiệm tham gia cuộc thi trung cấp.

Tô Khả Phương nhìn danh sách mới biết thì ra đứa bé kia tên là Nghiêm Tổ Văn, năm nay 7 tuổi.

Thân phận mỗi hài tử dự thi Lý Tri đều phải người xác minh, điều khiến Tô Khả Phương giật mình là hoá ra Nghiêm Tổ Văn là cháu của huyện thái gia Nghiêm Trung Đình, nương của thằng bé chính là tiểu thư của một thế gia thư hương thành Dương Phong.

Hôm đó nhìn quần áo phụ nhân trẻ kia mặc trên người và cử chỉ đoan trang của nàng ấy Tô Khả Phương đã suy đoán nàng ấy có thể là thiếu phu nhân đại hộ, không ngờ là con dâu huyện thái gia.

Quần áo phụ nhân trẻ kia mặc trên người hôm đó tuy không phải tơ lụa tốt, nhưng chất lượng không tính là quá kém, nhưng hơi cũ một chút.

Vì nguyên nhân ngay cả mặt huyện thái gia còn chưa thấy đã bị tổng vào ngục, thiếu chút nữa không ra được. Tô Khả Phương không có chút cảm tình nào với vị huyện thái gia của huyện Hoài Đường, nhưng nhớ tới ngày đó con dâu huyện thái gia dù chỉ hơn hai trăm lượng bạc cũng luyến tiếc không nỡ bỏ ra mua đồ chơi cho hài tử, mà nhìn bộ dạng nàng ấy khi đó có thể đoán không phải nàng ấy không yêu thương hài tử, mà thật sự trong tay quần bách, còn đứa bé kia không chút tùy hứng, vừa nghe đến giá tiền liền nói không muốn mua nữa. Tất cả đều cho thấy nhà họ thường ngày không hề xa xỉ vô độ.

Nghĩ đến đây, đáy lòng bất mãn với huyện thái gia Nghiêm Trung Đình của nàng chẳng những biến mất, mà còn sinh chút hảo cảm với ông ấy.

Làm quan phụ mẫu một phương, có lẽ Nghiêm Trung Đình vẫn còn một số vấn đề xử lý chưa chu toàn để lại khiếm khuyết, nhưng chỉ cần việc lớn không phạm sai lầm, không coi dân chúng là thịt cá, Tô Khả Phương đã thấy rất hiếm có.

Dù sao địa phương như huyện Hoài Đường vẫn là nơi hẻo lánh, núi cao Hoàng Đế xa, dù Nghiêm Trung Đình coi dân chúng là thịt cá, tuy ý chặt chém. Chỉ cần không quá mức, mọi người đều sẽ mở một mắt, nhắm một mắt.

"Khả Phương, Lâm đại thiếu gia và Triệu đại thiếu gia tới rồi, đệ muốn gặp không?" Lý Tri đi vào tiệm đồ chơi, hỏi.

Hôm nay ban giám khảo có bốn người, hai vị lão bản Lý Tri và Tô Khả Phương chắc chắn phải có mặt, hai vị khác chính là đại thiếu gia Lâm Gia và đại thiếu gia Triệu Gia.

"Không gặp." Giọng Tô Khả Phương lạnh lùng: "Chờ lát nữa ta sẽ trực tiếp ngồi lên ghế giám khảo."

"Được, vậy ta qua đó chào hỏi bọn họ trước, người dự thi đều đến đông đủ rồi, đệ để ý thời gian chúng ta hãy chuẩn bị bắt đầu đi." Lý Tri không biết thật ra Tô Khả Phương không muốn gặp Lâm Chiêu Hoành, còn tưởng nàng vì mình là thân nữ nhi nên không muốn tiếp xúc quá nhiều với nam tử.

Bởi Lý Tri đã tạo thanh thế từ trước, nên cuộc thi xếp hình đồ chơi lần này tạo ra oanh động rất lớn ở huyện thành Hoài Đường, đứa nhỏ dự thi không tính là nhiều, nhưng quần chúng vây xem thì đông như biển người, ngay cả mấy tửu lâu chéch đối diện tiệm đồ chơi cũng đều vì cuộc thi mà kín hết chỗ.

Tuy thông báo rất chi tiết, nhưng mọi người đối với cuộc thi xếp hình đồ chơi vẫn vạn phần hiếu kì, không ít người mang tâm tình xem Lý Tri bày cho cười mà đến, trong đó có người Hà Gia đã thất thế.

Đồ chơi không phải để cho hài tử chơi sao, còn bày ra cuộc thi lớn như vậy, rồi xem Lý Tri kết thúc thế nào?

Đại gia chủ Lý Gia - Lý Nguyên Khôn rất để ý cuộc thi này, ông sớm mở cửa sổ phòng chéch đối diện của tửu lâu gần nhất xem chừng.

So với Lý Tri, Lý Nguyên Khôn càng căng thẳng hơn, bởi ông cho rằng Tô Khả Phương chính là phúc tinh của Nhị Lang nhà ông, nếu tiệm đồ chơi của nhi tử thật sự tạo ra thành tựu tốt, có lẽ sẽ trở thành hậu thuẫn vững chắc cho Lý Gia.

Thẳng đến khi chiêng vào sân đấu vang lên Tô Khả Phương mới chậm chạp xuất hiện tại ghế giám khảo, mấy vị thiếu gia nhà họ Lâm, Triệu, Lý tất cả mọi người đều nhận ra, chỉ có Tô Khả Phương mới xuất hiện mọi người không biết, nhất thời tiếng xì xào bàn tán vang khắp nơi.

"Vị công tử trẻ tuổi này là ai?"

"Không biết, mặt lạ hoắc."

"Ba vị kia là thiếu gia của ba đại gia tộc, lẽ nào vị công tử này cũng là thiếu gia đại hộ?"

"..."

"..."

Ở thời điểm mọi người nghị luận ầm ỉ, đột nhiên nương tử của lão bản tiệm bánh kẹo Trịnh Gia - Cố Thị "A" một tiếng, thàn nói: "Đó không phải là Tô công tử sao?"

"Tô công tử? Tô công tử nào? Huyện Hoài Đường chúng ta hình như không có đại hộ nào họ Tô mà?" Có người thỉnh tai nghe được tiếng Cố Thị, nghi hoặc hỏi.

Cố Thị hơi ngừng một chút, mới nói: "Ta chỉ biết Tô công tử là người làm ăn, chứ không biết hắn là người ở đâu."

Cố Thị thấy hôm nay Tô Khả Phương mặc trên người một bộ cẩm bào màu tím nhạt, vẻ mặt đậm mạc ngồi chỗ đó, tạo cho người ta một loại cảm giác ngàn dặm xa cách, so với lần trước thời điểm đến tiệm nhà mình nói chuyện làm ăn quả thật như hai người khác biệt, Cố Thị không xác định được thân phận thật của Tô Khả Phương, nên không dám nói lung tung.

Sao Cố Thị biết được, bộ cẩm bào màu tím này là do Tô Khả Phương đặc biệt vì cuộc thi ngày hôm nay mà tới tiệm đặt may. Tuy nàng không muốn người ta biết nàng là thợ điều khắc của tiệm đồ chơi, nhưng dù sao hôm nay nàng cũng thuộc thành phần ban giám khảo, nếu ăn mặc quá khó coi khó tránh khỏi việc khiến người ta sinh ra mâu thuẫn tâm lý. Mà về mặt nàng đậm mạc là bởi nàng phát hiện thỉnh thoảng Lâm Chiêu Hoành lại liếc mắt về phía mình, khiến nàng vô ý thức bộc lộ cảm xúc không vui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Thi đấu thử kết thúc

Cuộc thi sơ cấp bắt đầu, một tiếng chiêng vang lên, 12 đứa nhỏ từ 3 đến 5 tuổi đều do người thân đưa đến sân thi đấu, trong đó có hai nữ oa.

Theo tin tức trong danh sách Lý Tri xác minh, cuộc thi lần này có hai đứa nhỏ là hài tử của Triệu Gia và Lâm Gia. Ngoài ra còn mấy đứa nhỏ khác nhà đại hộ thuộc huyện Hoài Đường.

Chắc vài người cảm thấy kỳ quái, vì sao những đại gia tộc này lại nguyện ý đưa con cháu mình đến đây xuất đầu lộ diện?

Nói ra cũng đều là công lao tuyên truyền của Lý Tri.

Lý Tri kêu hạ nhân khi tuyên truyền thi cường điệu cho mọi người, đồ chơi của tiệm đều là đồ chơi ích trí, cuộc thi mở ra để kiểm tra độ thông minh của đám nhỏ, nên mọi người đều vì mặt mũi mà đồng ý cho hài tử nhà mình ra sân thử một lần.

Thua, chả có ai dám chỉ thẳng mặt bọn họ nói bậy, không lo mất mặt. Thắng, đương nhiên việc tốt sẽ khiến cả nhà vẻ vang, còn giúp hài tử nhà mình tích chút danh khí, có sao không làm?

Mỗi đứa nhỏ tham gia cuộc thi sơ cấp đều được Dương Thành một phát mô hình đơn giản, tiếng chiêng vang lên cuộc thi bắt đầu, mọi người nghiêm chỉnh chờ đợi, nhìn chằm chằm đám nhỏ dự thi.

Lúc vừa mới bắt đầu mọi người đều nín thở chú ý, nhưng ngay sau đó trông mắt mọi người thiếu chút nữa rớt xuống.

Thì ra có một đứa nhỏ dự thi chắc cảm thấy không thích đồ chơi trong tay mình, liền ném đi. Sau đó nhảy xuống ghế, chạy tới cướp đồ chơi trong tay một đứa nhỏ khác cùng dự thi.

Đứa nhỏ bị cướp đồ chơi "Oa" một tiếng bật khóc lớn, hai nữ oa đứng ngay hai bên trái phải của đứa nhỏ khóc lớn kia, không biết có phải do bị tiếng khóc dọa sợ không, chu miệng nhỏ khóc theo. Lại thêm hai đứa nhỏ khác lớn hơn khoảng 1-2 tuổi tò mò chạy tới xem góp vui, hết nhìn bên này rồi nhìn bên kia. Thậm chí còn mấy đứa nhỏ vì tranh đoạt đồ chơi mà đánh nhau. Hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Đầu tiên mọi người ngẩn ngơ, kẻ đó ồn ào cười ha ha.

Nhưng đứa nhỏ này tới để làm trò khôi hài à?

Nhỏ như vậy thì biết gì mà thi với chả đấu? Không tề ra quần là may rồi!

Có người cười đến gập cả bụng, những kẻ đến xem kịch vui càng hài lòng cười trên nỗi đau của người khác.

Sân thi đấu tràn ngập toàn tiếng đứa nhỏ khóc rống, tiếng người xem cười ầm ĩ, hiện trường hơi khó không chế, Lý Tri có chút đứng ngồi không yên, trường hợp như vậy khiến hắn trở tay không kịp.

Đại thiếu gia Triệu Gia ngồi trên ghế giám khảo dờ khóc dờ cười, thế này bảo hắn bình luận thắng bại kiểu gì chứ?

Lâm Chiêu Hoành liếc mắt nhìn thoáng qua Tô Khả Phương, chỉ thấy nàng trấn định tự nhiên đưa mắt ra hiệu cho Dương Thành, Dương Thành vội vàng đi đến sân thi đấu, cất giọng hô: "Cuộc thi kết thúc!"

Dương Chí Cương vừa nói xong, người xem lại ầm ầm cười to: "Ha ha ~~ đây là cuộc thi gì? Cuộc thi đánh nhau? Hay cuộc thi khóc rống?"

Dương Thành không để ý người xem ồn ào, lạnh nhạt hô: "Bởi vì tất cả người dự thi đều vi phạm quy định, nên cuộc thi sơ cấp không ai giành chiến thắng, nhưng vô cùng cảm ơn các tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư đã đến tham gia ủng hộ cho cuộc thi, vì tỏ lòng biết ơn, mỗi người dự thi đều nhận được giải thưởng an ủi của “Tiệm đồ chơi trẻ con” chúng ta.”

Trong quy tắc cuộc thi có ghi rõ người dự thi không được rời sân đấu khi cuộc thi chưa kết thúc, nên khi Dương Thành vừa nói xong, Lý Tri liền nhẹ nhàng thở ra.

Vẫn may, không loạn!

Thật ra lúc Tô Khả Phương nhìn thấy danh sách đã tính đến các trường hợp có khả năng đột ngột phát sinh khi đám nhỏ dự thi, nên sáng nay vội vàng dặn dò người chủ trì cuộc thi là Dương Thành việc này, ngay cả Lý Tri cũng không kịp nói.

“Giải thưởng an ủi?” Mọi người nghi hoặc, sao chưa ai từng nghe qua loại giải thưởng này?

Đang lúc mọi người nghi hoặc, Dương Thành đã bảo người trông giữ sân đấu để người nhà những đứa nhỏ kia vào chỗ chúng, sau đó mới phát phần thưởng đến tay từng người.

Giải thưởng an ủi là một thẻ gỗ ưu đãi, phía trên khắc “Tiệm đồ chơi trẻ con”, cầm thẻ gỗ này đến tiệm mua sắm sẽ được giảm giá 20%.

Những thẻ gỗ này Tô Khả Phương khắc từ lúc khai trương tiệm đồ chơi, nhưng chưa kịp phát, hôm nay vừa vận phát huy tác dụng.

Đám nhỏ dự thi cuộc thi sơ cấp vừa rời đi, đám nhỏ dự thi cuộc thi trung cấp liền xếp hàng bước vào sân thi đấu.

Sau khi Nghiêm Tô Văn ra sân liền căng thẳng nhìn về phía ghế giám khảo, thấy Tô Khả Phương mỉm cười cổ vũ mình, khuôn mặt vốn ban chặt vì căng thẳng của Nghiêm Tô Văn mới dần ra ý người, cả người tự nhiên thả lỏng không ít.

Người thân đám nhỏ dự thi cuộc thi trung cấp không được phép theo cùng, nên Nghiêm Tô Văn không biết nãi nãi và mẫu thân mình giờ phút này đang đứng xa xa chỗ đoàn người nhìn mình.

Vòng một cuộc thi trung cấp người chơi được phát 36 miếng gỗ xếp lại thành người gỗ, rất nhanh có ba người dự thi giành chiến thắng, bước vào trận chung kết, Nghiêm Tô Văn chính là một người trong số đó, hơn nữa còn là người nhanh nhất.

Thắng bé cố gắng nỗ lực xếp xong người gỗ thật nhanh, theo bản năng lại nhìn về phía Tô Khả Phương trên ghế giám khảo. Thấy Tô Khả Phương mỉm cười đuôi ra một ngón tay cái, mắt Nghiêm Tô Văn sáng lấp lánh, khuôn mặt nhỏ tràn đầy quyết tâm nhìn Tô Khả Phương cười hớn hở.

Trận chung kết xếp hình trung cấp chính là xếp 108 miếng gỗ thành hình Phật tháp, Dương Thành cho mọi người một gợi ý, liền gõ chiêng bắt đầu.

Từ khi vòng một cuộc thi trung cấp kết thúc, mọi người vây xem ngoài sân vốn dĩ rối loạn ầm ĩ đã yên tĩnh trở lại, bởi bọn họ đều nhìn ra từ cuộc thi trung cấp mới chân chính là thi đấu, nên ai cũng dồn hết sự tập trung vào cuộc thi.

Mấy ngày nay Nghiêm Tô Văn không ngừng tháo ra lắp vào, xếp đi xếp lại chiếc thuyền buồm gỗ nhỏ Tô Khả Phương cho mượn, đã sớm hiểu được cách xếp, nên vừa nãy lúc xếp hình người gỗ thắng bé mới nhẹ nhõm như vậy. Nhưng đến khi cố gắng xếp hình Phật tháp thắng bé mới nhận khó khăn không biết bắt đầu từ đâu, hai người thi còn lại cũng giống vậy.

Thấy thế, Dương Thành nhìn về phía Tô Khả Phương, thấy nàng gật đầu liền hiểu ý đưa ra gợi ý thứ hai cho ba người dự thi.

Được Dương Thành nhắc nhở Nghiêm Tô Văn bỗng hiểu ra, cầm mấy miếng gỗ xếp thành bộ Phật tháp. Hai người bên cạnh cũng học theo, nhưng cố gắng sao cũng không ra hình dạng, đành len lén nhìn thoáng qua Nghiêm Tô Văn.

"Số hai, số ba trừ 5 điểm." Hai người vừa nghiêng đầu nhìn Nghiêm Tô Văn, Dương Thành liền hô, đây cũng là điều có trong quy định cuộc thi, ăn gian trừ điểm, hai người kia không dám ý kiến.

Dương Thành thấy hai người không nghe, lại lên tiếng nhắc nhở thêm lần cuối cùng, Nghiêm Tô Văn đã xếp được khá cao, hai người ngay của bước đầu cũng chưa xong, không thể xếp tiếp, dứt khoát bỏ cuộc ngừng thi.

Không có gì mờ ám, Nghiêm Tô Văn đoạt được thắng lợi cuộc thi trung cấp.

Dương Thành vừa tuyên bố Nghiêm Tô Văn chiến thắng xong, ngoài sân vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, trên mặt nãi nãi và mẫu thân Nghiêm Tô Văn cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

Cuộc thi cao cấp cũng gồm hai vòng, người chiến thắng cuối cùng là đứa nhỏ nhà một thợ mộc ở huyện Hoài Đường, khiến Tô Khả Phương có chút bất ngờ.

Cuộc thi kết thúc, sau đó chính là trao giải, phần thưởng do thiếu gia của Lâm Gia và Triệu Gia phát.

Ôm được phần thưởng mình tâm tâm niệm niệm, Nghiêm Tô Văn kích động đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ bừng. Thắng bé vốn muốn đợi đám người giải tán bớt rồi đến tiệm đồ chơi tìm Tô Khả Phương, ai ngờ cuộc thi vừa kết thúc, tiệm đồ chơi liền chật ních khách, Nghiêm Tô Văn sợ phần thưởng bị

hông, đành về trước.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Quét sạch sành sanh

Khiến cho người ta vừa mừng rỡ vừa bất ngờ là xế chiều hôm đó đồ chơi trong tiệm bị khách tranh mua nhiệt tình. Bởi vì cả tiệm tổng cộng chỉ còn chừng 30 món đồ chơi, chương quỹ liên ần theo phân phó của Lý Tri để khách nhìn mẫu, xem trúng món nào thì viết đơn đặt hàng, nộp tiền đặt cọc, một tháng sau đến tiệm đồ chơi lấy hàng.

"Thật không ngờ tổ chức một cuộc thi nho nhỏ thôi mà có thể mang đến hiệu quả kinh người như vậy." Lý Tri mừng rỡ như điên.

Tô Khả Phương mỉm cười: "Huynh phí nhiều nhân lực, vật lực, kinh động tất cả người ở huyện thành Hoài Đường. Còn nói là cuộc thi nho nhỏ?"

Theo nàng biết, giới kinh doanh của huyện Hoài Đường chưa từng có tiền lệ tổ chức hoạt động thu hút khách, cuộc thi thể này càng xưa nay chưa từng có, nên mới hấp dẫn nhiều người như vậy, nàng có lòng tin "Tiệm đồ chơi trẻ con" của bọn họ sẽ một đêm thành danh.

Tô Khả Phương cân nhắc, nói: "Lý Tri, huynh tính xem lần này phí tổn tổ chức cuộc thi là bao nhiêu, sau này huynh hãy lấy lợi nhuận từ tiệm đồ chơi bù vào."

"Khả Phương, muội đừng nhìn cuộc thi lần này này phô trương lớn, thật ra không xài bao nhiêu tiền." Lý Tri không để ý cười nói: "Ngược lại là muội đó, lấy nhiều đồ chơi làm giải an ủi như vậy, còn cả phần thưởng, nếu tính toán kỹ vẫn là muội thua lỗ đấy, nên chuyện phí dụng sau này đừng nhắc lại, chỉ cần sinh ý tiệm đồ chơi của chúng ta ngày càng tốt là được."

Thấy Lý Tri khẳng khái như thế, Tô Khả Phương đành thôi, dù sao vẫn còn nhiều thời gian.

"Tiệm đồ chơi trẻ con" một đêm thành danh, có người vui về có người lo.

Lo chính là Hà Gia giờ không còn chút mặt mũi nào gặp Lý Gia nữa, vui vẻ đương nhiên là hai vị lão bản Tô Khả Phương và Lý Tri, ngoài ra còn đám người Triệu Kính Tân. Vì ăn mừng cuộc thi xếp hình đồ chơi kết thúc mỹ mãn, Lý Tri chuẩn bị một bàn lớn rượu và thức ăn ngon mời Tô Khả Phương, Triệu Kính Tân, Lâm Chiêu Hoành và đại thiếu gia Triệu Gia đến tửu lâu chúc mừng.

Tô Khả Phương đang định mượn cơ hội thể không thoải mái từ chối Lý Tri, thì Lý Tri chợt nhớ tới Tô Khả Phương là thân nữ nhi, nói gấp: "Nếu muội thấy không tiện thế để mình ta ra mặt mời Lâm đại thiếu và Triệu đại thiếu."

Vốn Lý Tri nghĩ hai người bọn họ là lão bản, nên cùng nhau đáp tạ hai thiếu gia nhà Lâm, Triệu, nhất thời vui quá mà quên mất Tô Khả Phương là thân nữ nhi.

"Được, vậy cực khô cho huynh." Tô Khả Phương nở nụ cười.

"Không sao, ta cũng thường xuyên uống rượu với Lâm thiếu gia và Triệu thiếu gia mà." Lý Tri đáp.

Lý Tri kêu chương quỹ chuẩn bị hai hộp đựng thức ăn để Tô Khả Phương mang về Dương Gia, ăn mừng với Dương Xảo Lan.

Cơm nước xong xuôi, Tô Khả Phương về phòng, cảm vật liệu gỗ từ trong không gian ra bắt đầu điều khác, bởi vì có chuyện phải làm nên nàng tính ở lại huyện thành hai ngày.

Tiệm đồ chơi bị quét sạch sành sanh, Tô Khả Phương mất hai ngày điều khác mấy mô hình đồ chơi đơn giản, bảo Triệu Kính Tân mang đến tiệm đồ chơi để bày, hạn định mỗi ngày chỉ bán hai món, nếu không nhất định lại bị khách quét sạch trong một ngày.

Về phần đồ chơi đặt trước, Tô Khả Phương tính toán đợi mấy ngày nữa về nhà rồi sẽ tiếp tục điều khác.

Hôm nay, ăn điểm tâm xong Tô Khả Phương liền cùng Triệu Kính Tân ra ngoài, Triệu Kính Tân dẫn Tô Khả Phương tới một chỗ tương đối vắng vẻ trên đường cái, chỉ vào gian cửa hàng bán chằm tuyên nói: "Phương Nhi, chính là gian này. Thúc hồi qua rồi, trong cửa hàng còn chút hàng tồn, giá thuê 55 lượng bạc."

Triệu Kính Tân dừng một chút, lại hỏi: "Phương Nhi, con đường này có phải quá quanh quẽ không?"

Triệu Kính Tân vô cùng bất đắc dĩ, cả thành Hoài Đường ngoại trừ cửa hàng này, không có gian cửa hàng nào cho thuê giá thấp hơn, nhớ tới ngày đó ông còn suy nghĩ hão huyền muốn bán nhà mua một gian cửa hàng thuộc về mình, quả thực quá mất mặt.

"Triệu thúc, không sao đâu." Tô Khả Phương lơ đãng mỉm cười: "Rượu thơm không sợ ngõ sâu, hơi một vụ tiền thuê thôi. Sau này tìm được cửa hàng tốt

hơn chúng ta lại chuyển.”

Chiều hôm qua Lý Trì thanh toán sổ sách đưa nàng tiền lời của tiệm đồ chơi hai ngày nay, có vốn khởi động, nàng có thể thực hiện bước đầu tiên trong kế hoạch.

Một ngày nào đó, nàng sẽ giành được địa vị riêng trong thành Hoài Đường. Một ngày nào đó, nàng sẽ gây được sóng gió tại nơi này.

Người trông coi cửa hàng châm tuyền là một bà mẹ hơn 50 tuổi, nhìn thấy Triệu Kính Tân lập tức tươi cười chào hỏi: “Đại huynh đệ, tới rồi sao? Cân nhắc thế nào rồi?”

Hôm qua Triệu Kính Tân tới hỏi thăm, nay ông lại đến, chứng tỏ ông đối với cửa hàng này vẫn có chút ý tứ, nên bà mẹ vừa thấy ông liền vui vẻ.

"Lão bản, phương diện giá cả có thể thương lượng không?" Mặt Triệu Kính Tân lộ vẻ khó xử nhìn quanh cửa hàng, nói: "Giá tiền này đối với chúng ta mà nói thì hơi cao."

"Đại huynh đệ, giá tiền này ta cũng không bắt ngài, khi đó chúng mở cửa hàng châm tuyền này bỏ ra nhiều hơn tận mấy chục lượng, giá tiền này rất thực tế." Bà mẹ kia nghiêm túc nói.

Lúc này người vừa tiến vào cửa hàng liền coi mình tàng hình Tô Khả Phuong mở miệng nói: “Đại nương, chúng ta thuê mặt tiền cửa hàng này không phải để mở cửa hàng châm tuyền, nên dù hàng trong cửa hàng nhiều chúng ta cũng không dùng được. Đại nương xem thế này có được hay không, ta cho đại nương mấy ngày để thanh lý hàng, đại nương muốn giảm giá bán rẻ hoặc bán qua tay cho các lão bản phường thuê đều được, sau đó chúng ta sẽ bán lại phương diện giá cả?

Yêu cầu của Tô Khả Phuong không hề quá đáng, bà mẹ hơi do dự, bán hàng qua tay cho phường thuê hơi mệt một chút, nhưng có thể thu hồi phần lớn tiền vốn, giảm giá bán rẻ kết quả cũng giống vậy. Nếu thế bán lại giá cả cửa hàng cũng hợp tình hợp lý.

"Chuyện này..."

"Lấy hai mươi lượng đi."

Thời khắc bà mẹ do dự, cửa vào cửa hàng châm tuyền vang lên giọng một phụ nhân trẻ.

Nghe giọng nói quen tai, Tô Khả Phuong quay đầu lại nhìn, hoá ra là mẹ con Nghiêm Tổ Văn.

"Đại ca ca!" Nghiêm Tổ Văn thấy Tô Khả Phuong vô cùng vui vẻ chạy tới, nói: "Đại ca ca, đệ và nương lại vừa đến tìm ca, ai ngờ chương quỹ nói ca không ở đó. Không ngờ đến đây thì gặp ca."

Nghe nghiêm Tổ Văn nói "Lại", Tô Khả Phuong cười nói: "Đệ đến tìm ca rất nhiều lần rồi sao?"

"Còn không phải sao" Nương Nghiêm Tổ Văn, Từ Tư Di đứng bên cạnh cười nói: "Mấy ngày nay đứa nhỏ này hôm nào cũng chạy tới tiệm đồ chơi hai chuyển, không gặp người, khỏi phải kể đứa nhỏ này thất vọng thế nào."

"Đệ qua đó muốn trả thuyền buồm nhỏ cho đại ca ca." Nghiêm Tổ Văn nói xong đưa thuyền gỗ ôm trong ngực ra trước mặt Tô Khả Phuong.

Tô Khả Phuong không ngờ đứa nhỏ này giữ chữ tín như vậy, mỉm cười, nhận lấy thuyền gỗ.

"Vừa nghe ý của công tử muốn thuê mặt tiền cửa hàng này?" Từ Tư Di cười hỏi.

"Phu nhân, cửa hàng này của ngài?"

Tô Khả Phuong và Triệu Kính Tân thấy bà mẹ rất cung kính với Từ Tư Di, kết hợp câu nói vừa rồi khi Từ Tư Di bước vào, không có gì khó đoán.

"Đúng vậy, hai năm trước ta biết cả nhà muốn dời đến huyện Hoài Đường, liền sai người mua trước chút sản nghiệp ở đây, ai ngờ bị lừa, bỏ giá cao mà mua toàn mấy gian cửa hàng khu vực kém, đây chính là một gian trong số đó, cho thuê không ai muốn, đành sai người dưới bán chút hàng tự mình kiếm thêm trợ cấp." Từ Tư Di cười khổ, nói: "Hôm qua nghe người dưới báo có người muốn thuê cửa hàng này, ta sớm đồng ý rồi, cho thuê cửa hàng so với mình tự bán càng tiết kiệm tâm hơn, chỉ không ngờ người thuê là người."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Tàn Thị đe dọa

"Phu nhân, nếu ngài muốn đặt mua sản nghiệp ở đây sao không đợi khi đến nơi thu xếp xong rồi hãy mua, tận mắt nhìn sẽ khó bị người ta lừa."

Tô Khả Phương biết huyện thái gia hiện tại hai năm trước mới đến huyện Hoài Đường nhậm chức, con dâu huyện thái gia quá nóng lòng. Thật sự muốn đặt mua sản nghiệp ở huyện Hoài Đường, thì chờ công công nàng ấy nhậm chức rồi hãy mua, người ta không nửa mua nửa tặng đã không tệ rồi, nào có ai dám hờn nàng ấy?

"Đại ca ca, tớ phụ muốn nương đệ mua trước khi mọi người đến..."

"Tổ Văn!"

Nghiêm Tổ Văn vừa muốn nói thêm gì đó đã bị Từ Tư Di trầm giọng đánh gãy, không cho thẳng bẻ nói tiếp, nhưng Tô Khả Phương nghe đôi câu của Nghiêm Tổ Văn cũng đoán được một hai.

Có lẽ, huyện thái gia Nghiêm Trung Đình là người yêu quý danh tiếng của mình, không muốn ức hiếp dân chúng tạo bêu danh. Hoặc có lẽ, ông ấy thật tâm vì bách tính suy nghĩ, không muốn người trong nhà chiếm tiện nghi của dân chúng.

Từ Tư Di không biết Tô Khả Phương sớm biết nàng ấy là con dâu huyện thái gia, nàng ấy nhìn Tô Khả Phương, nói: "Công tử xem vậy có được không? Một giá, 20 lượng bạc, nếu như công tử chấp nhận giá tiền này, trong vòng hai ngày ta sẽ sai người dọn sạch cửa hàng cho công tử."

Lấy 20 lượng bạc nàng ấy không thu được chút vốn nào, nhưng cô nương này không thân cũng chẳng quen biết gì họ lại có thể tin nhiệm nhi tử nàng ấy vô điều kiện, cho nhi tử mượn đồ chơi về luyện tập, giúp thẳng bẻ được thưởng. Giá tiền này coi như nàng ấy giúp nhi tử trả nhân tình vậy.

Đúng vậy, hôm đó lúc ở tiệm đồ chơi Từ Tư Di đã phát hiện thân phận nữ nhi của Tô Khả Phương.

"Vậy xin cảm ơn phu nhân." Tô Khả Phương không biết Từ Tư Di đầu nhập bao nhiêu tiền vào cửa hàng, nên cũng không nghĩ nhiều, cười với Từ Tư Di: "Hai ngày nữa ta bảo Triệu thúc quay lại ký hợp đồng thuê cửa hàng được chứ?"

Tô Khả Phương nói xong liền giới thiệu Triệu Kính Tân cho Từ Tư Di nhận biết.

"Được, hai ngày nữa ta bảo quản gia quý phủ ta tới ký." Từ Tư Di là phụ nhân, chuyện như vậy đương nhiên phải sai quản gia ra mặt.

Bàn chuyện cửa hàng xong, Tô Khả Phương thuê xe ngựa về thôn.

Thời điểm xe ngựa đi qua đường bỗng dừng ngừng lại, phu xe nói đường bị chặn, Tô Khả Phương không khỏi tò mò vén góc màn xe nhìn ra phía ngoài.

Thì ra có một phụ nhân tóc tai bù xù, toàn thân dơ dáy bẩn thỉu đang ngồi giữa đường cái lớn tiếng khóc nháo, ngăn mấy chiếc xe ngựa đi ngang qua, vài người đi đường dừng lại vây xem, xe ngựa của bọn họ cũng không cách có nào chạy qua.

Tô Khả Phương cố gắng nhìn kỹ, không ngờ tới hoá ra là nương Đại Tráng - Tần Thị!

"Nhi tử của nương ơi... Nhi tử ơi... Nhi tử đáng thương của ta ơi... Ai tới cứu nó với..."

Tần Thị vừa khóc vừa không cam lòng vỗ xuống mặt đường, giọng khóc khàn đặc sắp cầm, khó trách vừa rồi Tô Khả Phương nhất thời không nghe ra giọng của bà ta.

"Này, phụ nhân này bà xảy ra chuyện gì thế? Muốn ồn ào thì về nhà mà ồn ào, náo loạn. Mai mau cút đi. Nếu không dừng trách roi ngựa của ta không khách sáo." Phu xe chiếc xe ngựa bị chặn giờ roi lên ác thanh ác khí đe dọa.

Thấy thế, Tô Khả Phương nhướn mi, nhìn xe ngựa này về ngoài xa hoa, chủ nhân trên xe chắc chắn không phú thì quý, ngay cả phu xe cũng vênh vào tự đắc như vậy, Tần Thị mù hay không muốn sống nữa?

Sao Tô Khả Phương biết được, Tần Thị chính vì đoán chủ nhân chiếc xe ngựa này nhất định kẻ có tiền, nên mới ngăn xe này lại.

"Nhi tử của ta ơi... Cầu xin mọi người thương nhi tử ta... Cầu xin mọi người bố thí cho ta ít bạc để ta cứu nhi tử..."

Tần Thị khóc lóc bò về phía xe ngựa, nhưng chưa tới gần, phu xe đã vung roi vụt lên người bà ta: "Đồ không biết chết sống, dám cản đường chủ tử ta, chán sống rồi đúng không?"

Tần Thị hét lên, đau đớn nằm sấp trên mặt đất, mọi người vây xem chỉ trỏ xe ngựa và Tần Thị thì thào to nhỏ, người khiển trách phu xe ý thế hiếp người, người khiển trách Tần Thị cố tình gây sự.

"Không muốn chết thì cút nhanh lên!" Phu xe giờ roi nổi giận nói.

"Người đã thương ta, phải bồi thường tiền thuốc cho ta... Nếu không ta đập đầu va vào xe người của người chết." Không biết Tần Thị lấy đâu ra dũng khí, nhìn đau đớn trên người đứng lên, làm bộ muốn đâm đầu vào xe ngựa.

Nghe lời này, Tô Khả Phương liếc mắt.

Tần Thị muốn "Ăn vạ" sao?

“Ăn vạ” mà khí thế mạnh mẽ thẳng thắn như vậy, nàng phúc tính này của Tần Thị.

Mọi người xem náo nhiệt sau khi nghe xong lời Tần Thị cũng hiểu bà ta cố ý đe dọa người ta, ai lúc trước vì Tần Thị chật vật mà nhất thời đồng tình giờ đều tan thành mây khói, thay vào đó là xem thường bà ta.

"Làm càn!"

Phu xe ngoan lệ quát, roi trong tay đang định giơ lên, thì trong xe truyền ra một giọng nói mát kiên nhẫn: “Đưa bà ta mấy lượng bạc, để bà ta đi đi.”

Phu xe quay đầu nhìn toa xe, trên mặt không cam lòng, nhưng không dám ngỗ nghịch chủ tử nhà mình, móc ra mấy khối bạc ném xuống đất trước mặt Tần Thị, mắng: "Còn chưa cút!"

"Cảm ơn, cảm ơn!" Tần Thị cảm động rơi nước mắt nhạt bạc trên mặt đất, xoay người chạy về hướng huyện nha.

Đáy mắt Tô Khả Phụng lướt qua tia hiểu rõ, xem ra Tần Thị đã gặp Tô Đại Tráng rồi, bà ta đe dọa người khác hiển nhiên vì đi cứu nhi tử.

Nhưng Tần Thị thật sự cho rằng có bạc thì sẽ cứu được nhi tử bà ta ra sao?

Bên môi Tô Khả Phụng hiện ra nụ cười trào phúng.

Hoá ra Tần Thị đã ngây người ở huyện thành mấy ngày, bà ta tiêu hết tiền bạc mình mang theo mới gặp mặt nhi tử một lần, khi thấy tình cảnh của nhi tử, bà ta thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh trong nhà tù.

Cứ nghĩ tới hình ảnh mấy ngày trước bà ta nhìn thấy nhi tử côi trưỡng bị những phạm nhân tráng kiện đè dưới thân. Tần Thị cảm thấy bản thân như đang mơ một con ác mộng.

Bà ta cầu xin trước huyện nha mấy ngày, mong huyện thái gia thả nhi tử bà ta ra, nhưng bộ khoái trong huyện nha nói, cả đời này nhi tử bà đừng hòng thoát khỏi đó, bà ta thương tâm gần chết nhưng chỉ có thể lùi bước, định dùng tiền đốt lót cai ngục, cầu xin để nhi tử bớt chịu tội.

Trên người bà ta không có tiền, nên bà ta muốn dùng biện pháp chặn đường kiếm tiền.

Cũng do Tần Thị chịu kích thích quá lớn, mấy ngày nay đều nhìn chăm chăm huyện nha, không còn tâm tư quan tâm chuyện khác, nếu không hai ngày trước bà ta mà xuất hiện ở cuộc thi xếp hình đồ chơi, chắc chắn sẽ nhận ra Tô Khả Phụng, bởi vậy có thể nói, Tô Khả Phụng coi như tránh thoát một phen toái.

Rất lâu về sau, Tần Thị biết việc này, hối hận xanh cả ruột, nếu như bà ta sớm biết Tô Khả Phụng nữ giả nam trang xen lẫn trong đám nam nhân, bà ta nhất định sẽ khiến Tô Khả Phụng thanh bại danh liệt!

Tô Khả Phụng không đem việc gặp phải Tần Thị để trong lòng, trở về trấn Đường Huyền liền đi thăm Húc Đông, Húc Đông trẻ tuổi trụ cột sức khỏe tốt, nên phục hồi rất nhanh, đại phu nói qua mười ngày nửa tháng nữa sẽ có thể xuống giường.

Cửa hàng ở huyện thành định xong, Tô Khả Phụng lấy mấy túi đậu nành trong không gian ra, lưu lại cho Lữ thâm và Đông Mai ủ, để sau này làm chao cá lã.

Nàng vợ điều khắc đồ chơi, nên ngày hôm sau liền bảo Lưu Đại Minh bắt hơn mười con cá đưa đến chỗ Lữ thâm, dù sao mọi người đều biết chuyện trên trấn, nàng không cần tiếp tục lên lút nữa, nhiều thêm mấy người trợ giúp.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Thi đồng sinh sắp đến

Tô Khả Phụng ở nhà vợ vàng điều khắc đồ chơi. Triệu Kính Tân và quán gia Nghiêm Gia ký khế ước thuê cửa hàng xong, liền dựa theo yêu cầu của Tô Khả Phụng tìm người sửa sang đơn giản một chút. Sau đó mới về trấn Đường Huyền.

Lữ thâm và Đông Mai đã làm xong chao cá lã và ruốc cá trăm cỏ. Tô Khả Phụng lấy ruốc cá kim thương và đồ chơi mình điều khắc xong đưa tới Triệu Gia, để Triệu Kính Tân mang cả tới huyện thành.

"Triệu thúc, vất vả cho thúc." Tô Khả Phụng nhìn Triệu Kính Tân gầy đi trông thấy, lòng hồ thẹn nói.

Trước kia có Húc Đông hỗ trợ còn đỡ, từ khi Húc Đông bị thương, Tô Khả Phụng cũng cảm thấy bọn họ thiếu người, chờ cửa hàng ruốc cá khai trương, sẽ càng bận rộn hơn.

"Thức thì vất vả gì?" Triệu Kính Tân cười không để ý, nói: "Cháu vội vàng điều khác đồ chơi, lại phải bận rộn thêm chuyện cửa hàng ruốc cá, trong nhà cũng chả thiếu việc, cháu mới là người mệt nhất."

Trầm ngâm nửa ngày, Tô Khả Phương hỏi: "Triệu thức, thức thấy Lữ quản sự làm người thế nào?"

Sau khi Vương Gia xảy ra chuyện, Lữ quản sự đã bị Vương Gia cho nghỉ việc, giờ vết thương trên người Lữ quản sự chưa lành, chắc chắn chưa tìm được việc, nếu Lữ quản sự đồng ý, có lẽ nàng sẽ dùng.

Nghe Tô Khả Phương hỏi như vậy, Triệu Kính Tân ít nhiều đoán được ý tưởng của nàng, lòng vui vẻ, nói: "Phương Nhi, trước đây thức cảm thấy Lữ Nguồn đại ca làm người không tham lam, không bợ đỡ, cộng thêm sự việc lần này của Vương Gia, thức càng cảm thấy Lữ Nguồn đại ca là người đáng để thâm giao, nhân phẩm không cần hoài nghi."

Lữ Nguồn, chính là tên đầy đủ của Lữ quản sự.

Đã có ý định dùng, đối với cách làm người của Lữ Nguồn, đáy lòng Tô Khả Phương cũng cân nhắc kỹ rồi. Nàng chỉ muốn biết bên cạnh Lữ quản sự còn những ai, có thành tai hoạ ngầm không?

Biết Tô Khả Phương lo lắng chuyện sau này, Triệu Kính Tân lên tiếng: "Thê tử Lữ Nguồn đại ca đã qua đời, hai nữ nhi thì xuất giá, chỉ còn một nhi tử mới chín tuổi, đang học tư thực."

Tô Khả Phương cân nhắc một lát, nói: "Triệu thức, trước khi thức về huyện thành hãy đi thăm Lữ quản sự một chút. Hỏi xem nếu ông ấy đồng ý, thì đợi thương thế tốt lên hãy đến đây cùng Húc Đông phụ trách đưa hàng. Sau này, thức và Triệu thăm chỉ chịu trách nhiệm chuyện trong thành thôi, thức xem vậy được không?"

"Tất nhiên là được." Triệu Kính Tân vui vẻ đáp.

Tô Khả Phương vốn định bảo Lữ Nguồn hỗ trợ trông coi cửa hàng ruốc cá, nhưng nghĩ lại, vẫn để ông ấy và Húc Đông cùng đưa hàng thích hợp hơn, dù sao huyện thành chi tiêu tốn kém, nhi tử ông ấy muốn đọc sách, chuyển đến huyện thành quá không thực tế.

Cửa hàng ruốc cá khai trương nhỏ, lại mới mở cửa nên sinh ý bình thường miễn cưỡng duy trì chi tiêu, vợ chồng Triệu Kính Tân gấp đến mức bốc hỏa, Tô Khả Phương trấn an mãi mới an tâm.

Tô Khả Phương khai trương cửa hàng ruốc cá không bao lâu, vì kỳ thi đồng sinh sắp tổ chức nên Tô Khả Bản và Đàm Trọng An từ thành Dương Phong trở về, hơn nữa Lâm Chiêu Hoành đã sớm trở lại, bọn họ ngại tiếp tục ngây ngốc ở thành Dương Phong.

Nhưng khoảng thời gian này dưới sự chỉ bảo của vị tiền sinh tính tình cổ quái, hai người được ích lợi không nhỏ, ngay cả người vốn dĩ không có bao nhiêu lòng tin với kỳ thi đồng sinh lần này như Đàm Trọng An tâm cũng đẩy lên hy vọng.

Tô Khả Bản muốn tham gia thi đồng sinh, không chỉ một nhà Tô Bằng, mà toàn bộ thôn dân thôn Phong Quả đều khẩn trương. Thôn bọn họ thật lâu chưa xuất hiện tú tài, nên đối với lần thi này của Tô Khả Bản ôm hy vọng rất lớn. Chỉ ngoại trừ riêng nhà Tô Đại Trắng.

Mỗi ngày đều có hương thân đến Tô Gia lo lắng hỏi thăm tình huống của Tô Khả Bản, ngay cả mấy vị tộc lão tuổi tác rất cao cũng một ngày hai lần chạy sang, sau này vẫn do Giả Thị lo lắng mọi người làm ảnh hưởng đến trọng phụ đọc sách, mà uyển chuyển khuyên bọn họ đừng tới, cả nhà mới yên tĩnh.

Tô Khả Phương nháy mắt với ca ca, cười ranh mãnh: "Ca, cả thôn đều gửi kỳ vọng cao vào ca, có phải áp lực rất lớn không?"

Tô Khả Bản trêu chọc đáp: "Đúng vậy, nếu đến lúc đó ca thật sự không thi đậu. Các hương thân kiểu gì cũng kéo tới xé xác."

Tô Khả Phương nhìn ra ca ca không chút căng thẳng, mới dám mở lời đùa giỡn, nghe ca ca nói vậy, cũng cười theo: "Ca, đừng để bản thân bị áp lực quá lớn, chỉ cần phát huy trình độ thật sự của mình là được rồi." Tô Khả Phương khuyên.

"Ca sẽ cố gắng hết sức." Tô Khả Bản nói lời khiêm tốn, nhưng trên mặt nở nụ cười nắm chắc.

Tô Khả Phương vừa về tới Phó Gia, Diêu Thị liền nói với nàng: "Phương Nhi, mỗi lần khoa khảo đều có người vì trực tiếp té xỉu ở trường thi mà hỏng mất tiền đồ, mấy ngày nay chuyện khác con cứ để hết sang một bên, làm chút đồ ăn ngon cho ca ca con bồi bổ cơ thể. Để ca ca con mang theo trạng thái tốt nhất tiến vào trường thi."

"Nương, con biết rồi ạ." Lòng Tô Khả Phương âm áp, khuyên nhủ: "Nương cũng đừng quá lo lắng."

Nghe Diêu Thị nhắc nhở, Tô Khả Phương thật sự điều chỉnh tăng dinh dưỡng bữa ăn của Tô Khả Bản, mỗi sáng sớm đều là một chén sữa dê và một quả trứng gà, ngoài ra còn một chén cháo gà xé, giữa trưa và buổi tối thì thay đổi đa dạng món ăn chay mặn kết hợp, bữa ăn khuya là một chén cháo gạo nếp hoặc cháo cá đường dạt dày.

Không chỉ Tô Khả Bản, dinh dưỡng bữa ăn hai nhà Tô Phó đều theo Tô Khả Bản tăng lên, chờ đến khi Tô Khả Bản tham gia khoa khảo, hai nhà đều béo lên một vòng.

Kỳ thi đồng sinh cử hành ở thư viện Từ Phong, nên Tô Khả Bản được nhắc đến huyện thành trước hai ngày.

Tô Khả Phương sớm nhờ Triệu Kính Tân thuê hộ một ngôi viện trong thành, tiện cho Tô Khả Bản đặt chân. Tô Khả Bản vốn định để Đàm Trọng An ở chung, nhưng Tô Khả Phương không đồng ý, bởi mấy ngày tới nàng muốn ở đó cùng đại tẩu chăm sóc ca ca một ngày ba bữa.

Hôm mấy người Tô Khả Bản đến huyện thành, cả thôn đều đi tiễn, hiện trường vô cùng hoành tráng.

Triệu Kính Tân thuê viện nên biết ngày mấy người tới. Khi huynh muội Tô Khả Phương vào viện, sân đã quét sạch sẽ, củi lửa và nước sạch đều chuẩn bị đầy đủ, ngay cả giường chiếu cũng được trải xong.

"Ca rửa mặt nghỉ ngơi trước đi, muội và đại tẩu ra ngoài mua thức ăn về." Tô Khả Phương nói xong liền dẫn Giả Thị ra cửa.

Lần đầu tiên Giả Thị tới huyện thành, vừa thấy đường cái phồn hoa náo nhiệt, lòng liền bắt đầu bồn chồn thấp thòm không yên. Nhưng nghĩ đến phu quân sắp tham gia khoa khảo, vội điều chỉnh cảm xúc theo sát sau lưng Tô Khả Phương, tránh để bị lạc.

Đầu tiên Tô Khả Phương dẫn Giả Thị đến tiệm may mua cho ca ca hai bộ quần áo. Thời tiết cuối tháng tám sáng sớm hơi lạnh, ca ca không mang áo thu, sắp thi rồi ngộ nhờ bị nhiễm phong hàn sẽ phiền toái.

Hai người ra khỏi tiệm may, đang định qua đường mua chút thức ăn về, thì gặp phải Tần Thị.

Nhìn thấy bà ta, sắc mặt hai người đều lạnh lẽo, tính vòng qua bà ta đi hướng khác, ai ngờ cơ thể to béo của Tần Thị chuyển động, chặn đường các nàng.

"Tần Thị, bà làm gì đấy?" Giả Thị tức giận quát hỏi.

Tần Thị bày bộ dạng dữ tợn trừng hai người, chất vấn: "Tô Khả Phương, Giả Thị, nhi tử của ta còn đang ở trong lao chịu tội, dựa vào cái gì Tô Khả Bản có thể nở mày nở mặt tham gia khoa khảo?"

Ánh mắt Tô Khả Phương lạnh lẽo: "Tần Thị, Tô Đại Tráng vào tù là trừng phạt đúng người đúng tội, sao bà không tỉnh ngộ đi, tới tìm chúng ta gây phiền toái làm gì? Bà ngại Tô Đại Tráng không đủ thâm sao?"

Nếu như bà già này dám ngăn cản ca ca nàng vào trường thi, nàng nhất định sẽ nghiền xương bà ta thành tro!

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Khách không mời mà đến

"Đại Tráng nhà ta biến thành như vậy, tất cả đều do tiện nhân nguoi hãm hại! Nguoi không để Đại Tráng nhà ta thoải mái, nguoi cũng đừng hòng thoải mái." Tần Thị dường như không nghe ra cảnh cáo trong lời nói của Tô Khả Phương, chỉ vào nàng gào ầm lên, uy hiếp ngược lại các nàng.

Giả Thị biến sắc: "Tần Thị, nguoi muốn làm gì?!"

"Sợ hãi sao?" Tần Thị nở nụ cười âm u: "Nguoi cũng biết sợ?"

"Tô Khả Phương, nếu muốn Tô Khả Bản thuận lợi vào trường thi, vậy hãy ngoan ngoãn đưa Đại Tráng nhà ta ra khỏi tù, bằng không nguoi đừng hòng hận."

"Phương Nhi, Tần Thị muốn làm gì?" Lời Tần Thị khiến lòng Giả Thị ần ần bất an.

"Đại tẩu, tin tưởng muội, muội sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào cản đường ca ca muội." Sắc mặt Tô Khả Phương lạnh lùng, giọng nói như chém đinh chặt sắt.

Bị Tần Thị náo loạn, Tô Khả Phương không còn tâm tư đi mua thức ăn nữa, nên đến thẳng tửu lâu "Văn Hương Lai" của Lý Trì mua vài món ăn mang về.

Từ sau khi Lý Trì chân chính tiếp nhận tửu lâu này đã đánh tiếng với quân sự và tiểu nhị, Tô Khả Phương đến tửu lâu ăn cơm hay đóng gói mang về đều không được lấy tiền, nên bình thường một mình Tô Khả Phương sẽ không tới đây ăn cơm. Hôm nay là ngoại lệ.

"Đại tẩu, chuyện gặp Tần Thị đừng kể với ca ca, tránh để ca ca phân tâm." Sắp đến ngôi viện mình thuê, Tô Khả Phương nhắc nhở.

"Tẩu biết." Mặt Giả Thị đầy lo lắng, nhưng vừa vào sân nàng ấy liền vội thu lại thần sắc trên mặt.

Cơm nước xong xuôi, trời cũng tối hẳn, Tô Khả Phương dọn dẹp, rửa sạch bát đĩa. Giả Thị múc hai thùng nước từ giếng nước ngoài sân nhắc vào phòng bếp đun nóng làm nước tắm.

Tô Khả Bản không hề giống các thư sinh khác chỉ vui đầu khổ học, sau khi tấm xong hần còn hàn huyên vài câu với nương tử và muối muối mình rồi mới về phòng đọc sách.

Hôm sau trời vừa tảng sáng, Tô Khả Phương đã ra đường xếp hàng mua mấy tô mì về, ăn điểm tâm xong liền một thân một mình ra ngoài.

Nàng đến từ lâu mua hai con gà quay đến đại lao huyện nha thăm Đan Trúc Âm, vừa tẩu công huyện nha nàng liền thấy Tần Thị đang dựa vào tượng sư tử đá chợp mắt.

Đôi mắt hạnh của Tô Khả Phương hơi híp lại, xoay người đi về phía đại lao.

Đan Trúc Âm thấy Tô Khả Phương có vẻ không yên lòng, không nhịn được lên tiếng hỏi: "Thế nào, lại gặp phải việc khó gì rồi? Nói tỳ nghe thử."

Nhớ chuyện lần trước, Tô Khả Phương sợ Đan Trúc Âm lại bảo nàng không coi nàng ấy là bạn bè, liền đem việc ca ca muốn tham gia thi đồng sinh và Tần Thị đe dọa nói cho nàng ấy.

"Hai nương con nhà đó có biết xấu hổ không vậy?" Đan Trúc Âm nghe xong, tức đến dựng cả lông mày: "Phương Nhi, muối không cần lo lắng, hai ngày tới tỳ sẽ nhìn chăm chăm bà già chết tiết đó, thẳng tới khi ca ca muối ra khỏi trường thi mới thôi."

Nghe vậy, Tô Khả Phương cười cảm kích: "Đan tỳ tỳ, không cần phiền toái như vậy đâu, muối hao tài tiêu tai là được."

Đan Trúc Âm tránh né kẻ thù mới vào đại lao, nếu vì chuyện của nàng chạy ra ngoài mà bị kẻ thù bắt được, thì sao nàng có thể an lòng?

Mắt Đan Trúc Âm sáng lên: "Muối có biện pháp đối phó lão thái bà kia?"

Tô Khả Phương cười giả dối, từ trong ngực móc ra tờ ngân phiếu năm mươi lượng, giọng lên: "Biện pháp rất đơn giản, chính là mời Tần Thị vào tù ở vài ngày, thuận tiện thưởng thức màn biểu diễn nóng bỏng của con trai bà ta, có phải rất thú vị đúng không?"

"Thú vị, thú vị, quá thú vị!" Đan Trúc Âm không để ý hình tượng cười ha hả, cười xong, lại bày ra vẻ mặt thật đau, nói: "Ôi, làm thế quá đắt tiền, 50 lượng bạc có thể mua rất nhiều gà quay đấy, nếu nhốt được bà ta cả đời thì tuyệt."

Nhưng Đan Trúc Âm cũng hiểu rõ, chuyện này là không thể, nhốt mấy hôm coi như một trừng phạt nhỏ còn được, nhốt quá lâu vạn nhất sự việc bại lộ, đến lúc đó sẽ kéo tới một đồng tiền toái lớn, dù sao hối lộ quan phủ không phải tội nhỏ.

"Vì tiền đồ của ca ca muối, ít bạc này không đáng vào đâu." Tô Khả Phương mím môi nói.

Chuyện liên quan đến con đường làm quan tương lai của ca ca, nàng tuyệt đối không cho phép xảy ra bất cứ sai lầm nào, bắt người giam lại, so với giám sát càng thêm đảm bảo!

"Muội định tìm ai làm việc này?" Đan Trúc Âm hiếu kì hỏi.

Tô Khả Phương liếc mắt chỉ chỉ ra ngoài, Đan Trúc Âm đột nhiên trừng to mắt: "Nha dịch? Bọn họ có quyền làm vậy sao?"

Nàng ấy cho rằng người Tô Khả Phương tìm tới thiếu phải là bộ khoái hoặc huyện thừa.

Đôi mắt với nụ cười ý vị thâm trường của Tô Khả Phương, Đan Trúc Âm cân nhắc một lát mới bừng tỉnh đại ngộ: "Phương Nhi, muối quá giáo hoạt."

Không ra mặt chỉ cần tung vẫn có thể khiến người ta nhốt Tần Thị vào trong lao, biện pháp này được.

Tô Khả Phương không quen biết bộ khoái nha môn, cho dù nhận ra, nàng cũng không chắc chắn những bộ khoái kia có phải kẻ ăn thịt không nhà xương hay không? Thà tìm vài nha dịch hầu việc trong đại lao của huyện nha còn dễ dàng hơn.

Tô Khả Phương giao ngân phiếu cho hai nha dịch trông coi đại lao, trưa hôm đó vừa hết ca hai nha dịch liền tìm một bộ khoái bọn họ quen biết uống rượu, uống rượu xong, Tần Thị bị nhốt ngay vào phòng giam sát vách phòng Tô Đại Tráng.

Tô Khả Phương làm xong mọi việc rồi tranh thủ đến cửa hàng ruốc cá một chuyến, nhìn thấy Tô Khả Phương, Dương Xảo Lan rất vui mừng: "Phương Nhi, ca ca cháu thu xếp xong rồi chứ?"

"Thu xếp xong cả rồi ạ." Tô Khả Phương đón đứa nhỏ nhà Dương Xảo Lan ôm vào lòng, đùa một lúc mới hỏi: "Triệu thẩm, việc làm ăn của cửa hàng chúng ta hai ngày nay thế nào?"

Kỳ thi đồng sinh sắp đến, những thư sinh không sống ở huyện thành đều tới huyện Hoài Đường từ sớm. Sinh ý từ lâu và khách sạn gần đây vô cùng đắt khách. Đột nhiên tiếp nhận thêm nhiều nhân khẩu từ bên ngoài tới kéo theo kinh tế của huyện Hoài Đường càng nhộn nhịp. Đặc biệt là những cửa hàng bán đồ ăn thức uống ngoài đường mỗi ngày người xếp hàng dài như một con rồng lùn.

"Khá hơn trước một chút." So với những cửa hàng đồ ăn khác, sinh ý nhà các nàng bị coi là quanh quẩn rồi. Lần trước Phương Nhi đưa tới nhiều ruốc cá và chao cá lạng như vậy mấy ngày tới chắc chắn không bán hết.

"Đứng rồi, Phương Nhi, nương con Nghiêm thiếu phu nhân tới tìm cháu nhiều lần, nói muốn hẹn thời gian gặp cháu." Dương Xảo Lan thiếu chút nữa thì quên mất chuyện quan trọng.

"Có nói vì chuyện gì không ạ?" Tô Khả Phương kinh ngạc hỏi, nàng và Nghiêm thiếu phu nhân chỉ có duyên gặp mặt hai lần, nàng ấy hẹn mình làm gì?

"Cái này thì nàng ấy chưa nói."

"Cháu biết rồi ạ."

Tô Khả Phương ở lại cửa hàng ruốc cá một lúc rồi mới tới chợ mua hai bó rau cải xanh, hai cái xương sườn lớn và nấm. Sau khi rời khỏi chợ phiên, nàng lại lấy gà, cá và một rô trứng gà so từ không gian ra, mang về viện mình thuê.

Ngày mai Tô Khả Bản sẽ vào trường thi, nên Tô Khả Phương rất chú ý ẩm thực của ca ca, không dám cho quá nhiều dầu mỡ, nhưng dinh dưỡng vẫn đầy đủ.

Cơm nước xong xuôi, Tô Khả Bản về phòng đọc sách, Tô Khả Phương thì ngồi ở sân bắt đầu điêu khắc mộc phù gỗ đào, ngoài sân để đầy gỗ đào nàng chặt trên núi trước khi tới huyện thành.

Tô Khả Phương có thể chuyên tâm điêu khắc mộc phù gỗ đào, nhưng Giả Thị - người vì phu quân sắp vào trường thi mà gần đây ăn không ngon ngủ không yên, sao bình tĩnh được?

Giả Thị nói với Tô Khả Phương nàng ấy muốn ra ngoài dạo một vòng. Tô Khả Phương để Giả Thị nhắc lại cận kề đường đi và vị trí của viện mới yên tâm để nàng ấy đi dạo.

Nhưng dù thế nào Tô Khả Phương cũng không ngờ rằng chờ khi Giả Thị trở về lại dẫn theo một vị khách không mời mà đến - Đàm Trọng An.

Tô Khả Phương thiếu chút nữa thì xụ mặt xuống tại chỗ.

Nhìn thấy Đàm Trọng An, Tô Khả Bản cũng ngẩn người, sau khi lấy lại tinh thần thì vội vàng gọi hấn ta vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Vô khổng bất nhập (Chỗ nào cũng có)

Mặt Giả Thị áy náy kéo Tô Khả Phương qua một bên, nhẹ giọng ảo não nói: "Phương Nhi, thật xin lỗi. Do đại tẩu hồ đồ. Đợi lát nữa tẩu nhất định sẽ nghĩ cách để hấn ta rời khỏi đây."

Thì ra hôm nay Đàm Trọng An mới đến huyện thành, ai ngờ khách sạn huyện Hoài Đường đã sớm kín hết chỗ. Đang lúc Đàm Trọng An không tìm được chỗ ở, vừa vận dụng phải Giả Thị, liền nhờ Giả Thị thu lưu hấn ta.

Ngay từ đầu Giả Thị đã cự tuyệt, nhưng Đàm Trọng An thiếu chút nữa thì quỳ xuống trước mặt nàng ấy. Nàng ấy đành phải đưa hấn ta về theo, cũng may nàng ấy không buông miệng nói muốn thu lưu hấn ta, mà chỉ nói dẫn hấn ta tới nghỉ chân một lúc.

Nhưng đi đến nửa đường Giả Thị đột nhiên nhớ tới quan hệ quá khứ của Tô Khả Phương và Đàm Trọng An, nàng ấy đã bắt đầu hối hận rồi. Giờ nhìn thấy Tô Khả Phương không vui nàng ấy càng thêm tự trách.

Tô Khả Phương biết gần đây đại tẩu nhà mình vì ca ca sắp tham gia khoa khảo mà cả ngày mất hồn mất vía, so với người trong cuộc là ca ca còn căng thẳng hơn. Nàng cũng biết nếu đổi lại ngày thường đại tẩu nhất định sẽ không làm vậy, không khỏi khẽ thở dài, nói: "Đại tẩu, tẩu chớ suy nghĩ quá nhiều, thả lỏng một chút! Chuyện Đàm Trọng An để muội xử lý, dù sao hấn ta cũng không thể ở lại đây."

Nói xong, Tô Khả Phương xoay người gọi ca ca, hai huynh muội nói nhỏ vài câu, lông mày vốn hơi nhăn lại của Tô Khả Bản lúc này mới nói lỏng ra: "Được, vậy để ca nói với Trọng An."

Tô Khả Phương xoay người ra ngoài, đến "Văn Hương Lai" tìm Dương Thành, nhờ ông ấy tìm chỗ cho Đàm Trọng An ở, rồi mới trở về.

Tô Khả Phương chân trước vừa bước vào sân, chân sau một chiếc xe ngựa đã chạy tới cửa viện, quay người lại, vừa vận thấy Lâm Chiêu Hoành vén rèm xe nhảy xuống xe ngựa.

Vừa thấy hấn, toàn thân Tô Khả Phương đều căng cứng, nhìn xuyên qua khe hở cửa sổ xe ngựa không thấy người khác, lúc này thần kinh căng thẳng của nàng mới giãn ra.

"Người tới làm gì?" Giọng Tô Khả Phương không thân thiện hỏi.

"Tàu chó khăn trương, hôm nay đệ chỉ đến thăm ca ca tàu thôi." Lâm Chiêu Hoành hạ giọng, cười như không cười nói.

Mấy người Tô Khả Bản nghe tiếng nói chuyện nên từ trong phòng đi ra. Nhìn thấy Đàm Trọng An, hiển nhiên Lâm Chiêu Hoành rất bất ngờ, mắt đảo hoa hơi híp lại, hỏi: "Trọng An huynh cũng đến thăm Khả Bản huynh sao?"

Mặt Đàm Trọng An đỏ lên, lúng túng đem việc mình không tìm được chỗ ở nói cho Lâm Chiêu Hoành.

Lâm Chiêu Hoành vừa nghe, không nóng không lạnh cười nhạt, ánh mắt mang tìm tòi nghiên cứu quét qua hắn ta một cái, nói: "Trọng An huynh, ta nghe nói cả đại tẩu và Khả Phương cô nương đều ở đây, huynh tá túc chỉ sợ không tiện lắm, nói không chừng còn chọc lòi nhàn thoai, ta xem không bằng huynh cùng ta về Lâm Gia đi."

Lâm Chiêu Hoành nói xong mặc kệ Đàm Trọng An có đáp ứng hay không, xoay người đưa mắt ra ý cho gã sai vặt, phân phó:

"Giúp Trọng An huynh chuyển hành lý lên xe ngựa."

Sau khi Đàm Trọng An phản ứng, vội nói: "Ta chỉ có một bao quần áo, tự ta lấy được."

Lâm Chiêu Hoành đã nói đến nước này rồi, nếu hắn ta cứng rắn lưu lại, không phải nói rõ có chủ tâm tạo phiền toái cho người khác sao? Nên mặc dù thâm tâm trăm vạn lần không nguyện ý, vẫn không thể không đi theo Lâm Chiêu Hoành về Lâm Gia.

Thấy sắc mặt Giả Thị không tốt lắm, Tô Khả Phương chờ sau khi Tô Khả Bản vào phòng mới lo lắng hỏi: "Đại tẩu, có phải người tẩu khó chịu không? Muội dẫn tẩu đi gặp Hạ đại phu nhé?"

"Không cần gặp đại phu đâu!" Giả Thị khoát tay, nói: "Chắc do gần đây ngủ không ngon, nên luôn cảm thấy tinh thần không tốt lắm, ngủ một chút sẽ hết thôi."

"Tẩu, nếu thật sự không thoải mái thì đừng cố gắng chống đỡ." Tô Khả Phương không yên lòng nhìn nàng ấy.

"Thật sự không sao đâu."

Thấy nàng ấy nhất định không chịu đi gặp đại phu, Tô Khả Phương đành để nàng ấy về phòng.

Đảo mắt tới hôm vào trường thi, hai người Tô Khả Phương và Giả Thị đưa Tô Khả Bản tới thư viện Tử Phong.

Lúc này bên cạnh thư viện Tử Phong có rất nhiều thư sinh sắp tiến vào trường thi đang vây quanh một sạp hàng tranh nhau mua một phù gỗ đào. Chờ sau khi Tô Khả Bản thấy rõ người bán hàng hoá ra là Triệu Kính Tân, mới vừa bực mình vừa buồn cười liếc mắt trừng muội muội đứng cạnh mình: "Nha đầu này muội thật sự là không chỗ nào không có, đến khoa thi cũng không buông tha!"

Tô Khả Phương cười híp mắt móc ra một chiếc mộc phù gỗ đào tinh xảo thất vào hông ca ca, nói: "Ca, mặc kệ kết quả thế nào, cứ dốc hết toàn lực là được."

Thấy Tô Khả Phương và Giả Thị đã đưa Tô Khả Bản vào trường thi, lúc này Triệu Kính Tân mới hào hứng chạy tới. "Phương Nhi, hôm nay làm ăn khá khẩm lắm, năm sáu mươi cái mộc phù gỗ đào đều bán hết."

Tô Khả Phương vui mừng hỏi: "Triệu thúc, mỗi cái bán bao nhiêu tiền?"

"Mỗi cái bán 500 văn, nhưng có vài công tử đưa bạc thoi không cần thúc thối tiền lẻ, tất cả thu được hơn bốn mươi lượng bạc đấy." Triệu Kính Tân mừng rỡ cười không ngậm được miệng, vất vả không đến nửa canh giờ đã kiếm hơn bốn mươi lượng bạc rồi, có cái gì để kiêu hơn thế này?

Tô Khả Phương đang định nói gì đó thì cơ thể Giả Thị đứng bên cạnh đột nhiên khụy xuống.

Tô Khả Phương giật nảy mình, vội vươn tay đỡ lấy nàng ấy, Triệu Kính Tân là nam tử không tiện hỗ trợ, chỉ có thể ở một bên lo lắng xuống: "Tại sao lại thế này?"

"Triệu thúc, mau giúp cháu tìm một cỗ xe ngựa qua đây, để cháu đưa đại tẩu tới y quán!"

Lòng Tô Khả Phương nóng như lửa đốt.

Nàng thấy sắc mặt đại tẩu gần đây có chút tái nhợt, hôm qua nàng ấy cứ bảo không sao, giờ lại té xỉu!

Triệu Kính Tân rất nhanh đã tìm được chiếc xe ngựa, đưa Giả Thị đến y quán lớn trên đường cái, nhưng vừa tới nơi thì Giả Thị tỉnh lại.

Xem mạch xong đại phu nói do ưu tư quá độ, cộng thêm ngủ không đủ giấc mới dẫn tới ngất xỉu, uống mấy thang thuốc, tinh thần thoải mái nghỉ ngơi thật tốt là không sao.

Sau khi Tô Khả Bản thi xong, mấy người cùng nhau trở về thôn Phong Quả.

Các hương thân biết Tô Khả Bản trở về, tất cả đều chạy tới hỏi thăm hần thi cử thế nào, có thể thi đỗ hay không?

Tô Khả Bản vô cùng bất đắc dĩ cười nói: "Có đỗ hay không phải đợi yết bảng mới biết được."

Các hương thân đang ở trong sân ngời một câu, ta một câu thay nhau hỏi, thì đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng mắng chửi: "Tô Khả Bản, cả nhà các người đều là tiểu nhân, sớm muộn cũng sẽ gặp báo ứng! Ta nguyện rửa người cả đời này không thể thi đỗ."

Đột nhiên, một phụ nhân đang đứng trong sân nhíu mày kêu lên: "Mùi gì mà thối thê?"

"Hình như là phân và nước tiểu!" Mọi người bịt kín cái mũi xông ra ngoài.

Vừa ra ngoài nhìn, mọi người không khỏi kinh hãi: "Cha Đại Tráng, nương Đại Tráng, các người bị điên rồi, sao lại hất phân vào tường nhà trưởng thôn."

"Đúng, chúng ta bị điên rồi. Chúng ta bị cả nhà này ép chết, bức đến phát điên." Mắt cha Đại Tráng đỏ hồng gằm thét ầm lên: "Chưa tính đến việc họ hại Đại Tráng nhà ta vào đại lao, còn sai người nhục nhã thằng bé. Cả nhà này đều là loại lang tâm cầu phước, nếu ông trời có mắt nhất định sẽ không để Tô Khả Bản thi đỗ."

"Cha Đại Tráng, người nói những nói cuối gì đó?" Một tộc lão thôn Phong Quả nghe lời này không khỏi giận tím mặt: "Nếu Khả Bản có thể thi đỗ tú tài, thì đó chính là chuyện khiến cho cả thôn Phong Quả chúng ta về vang, người còn đứng ở đó nói lăng vớ vẩn đi, xem ta có đánh gãy chân người không?"

"Tộc lão... Tộc lão, cầu ngài cứu Đại Tráng nhà ta đi mà. Bây giờ Đại Tráng nhà ta thật sự rất thê thảm..." Tàn Thị quỳ rạp xuống trước mặt vị tộc lão vừa lên tiếng, gào khóc tê tâm liệt phế.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Thi đậu đứng đầu bảng

"Tàn Thị, người không nhớ những chuyện bi ối trước kia nhĩ tử người làm à? Sao còn mặt mũi đến đây náo loạn hả?" Tộc lão tức giận quát tháo: "Các người còn không mau đi múc nước cọ rửa sạch sẽ tường nhà Tô Bạng, muốn xem ta thu thập các người thế nào phải không?"

Cha mẹ Tô Đại Tráng chộc cho các tộc lão vô cùng tức giận, Tô Khả Bản là hy vọng của thôn Phong Quả bọn họ, mọi người đều ngóng trông hy vọng hần mang về vinh dự cho thôn Phong Quả. Hai kẻ này thi hay rồi, hất phân và nước tiểu lên tường nhà người ta. Đây chính là điềm báo xui xẻo, điều này khiến các tộc lão tức giận hơn cả Tô Bạng và Lữ Thị. Hận không thể lột da hai kẻ này.

"Tộc lão, ngài không biết cả nhà này nhấn tâm thế nào đâu. Đại Tráng nhà ta bị bọn họ nhốt vào đại lao rồi, bọn họ còn không buông tha cho thằng bé, sai người ở trong lao tra tấn nhục nhã Đại Tráng nhà ta. Nếu hôm nay tộc lão ngài không cứu Đại Tráng nhà ta, ta sẽ chết trước mặt ngài!"

Tàn Thị nói xong liền định đâm đầu về phía Tô Bạng đang sầm mặt đứng một bên, các hương thân thấy thế vội vàng ngăn bà ta lại.

"Muốn chết thì ra sông mà nhảy, đừng ở đây làm ô uế đất của người khác." Sao tộc lão không nhìn ra Tàn Thị đang hù dọa ông ấy chứ, điều này không khỏi khiến ông ấy càng thêm tức giận.

Giả Thị vốn nghỉ ngơi trong phòng nghe thấy cha nương Tô Đại Tráng ở ngoài náo loạn, còn nguyên rửa Tô Khả Bản thi trượt, tức đến mức cả người phát run. Nàng ấy đứng dậy ra ngoài muốn cùng Tàn Thị phân bua, Tô Khả Phụng thấy Giả Thị đi đường còn không vững, vội vàng kéo nàng ấy lại.

Khi Tô Khả Phụng ra ngoài thấy tường và cánh cửa bị hất đầy phân và nước tiểu. Trong lòng cũng bốc lên một ngọn lửa lớn rừng rực, nàng cố đè nén tức giận nói với các tộc lão: "Các tộc lão gia gia, Tô Đại Tráng phải vào nhà lao do gã gieo gió gặt bão, hôm nay cháu không nhắc lại nữa. Nhưng ca ca cháu khổ học nhiều năm vì muốn một ngày nào đó bản thân có thể làm rạng rỡ tổ tông, vậy mà trước khi ca ca cháu vào trường thi Tàn Thị lại tới uy hiếp chúng cháu, nói sẽ không để chúng cháu sống dễ chịu. Hôm nay bà ta còn nguyên rửa ca ca cháu thi trượt, rồi hất phân lên tường. Chi bắt họ dọn rửa sạch sẽ hậu quả mình gây ra không phải quá có lợi cho bọn họ rồi sao?"

"Cái gì, trước khi Khả Bản vào trường thi Tàn Thị dám uy hiếp các cháu?!" Các tộc lão vừa nghe vậy, tức đến phùng mang trợn mắt.

Các hương thân nghe lời này cũng rất tức giận, bắt đầu ào ào chỉ trích Tàn Thị.

Vạn nhất tâm tình Tô Khả Bản chịu ảnh hưởng rồi thi rớt thì biết làm sao?

"Người đâu tới đây, tới đây, trói hai đồ hỗn trướng này lại kéo tới từ đường phạt quỳ!" Tộc lão lớn tuổi tức giận gõ gõ ba tong trong tay, ra lệnh.

Tộc lão lớn tuổi vừa lên tiếng, các tộc lão khác cũng gật đầu theo, mấy tiểu tử trẻ tuổi gọi nhau cùng tiến lên, bắt cha nương Tô Đại Tráng lại.

Tại địa phương như nông thôn phạm vào sai lầm lớn, chi cần không chết người, thì trừng phạt nặng nhất chính là quỳ từ đường. Sau khi con tức giận của

cả tộc tiêu tan sẽ được thả ra.

Nhưng Tàn Thị sờ tác sờ vì đã khiến mọi người tức giận. Về sau sống trong thôn nhất định sẽ bị các hương thân xa lánh, chắc chắn đừng mong có ngày thư thái. Đây cũng là mục đích của Tô Khả Phụng.

Bắt cha nướng Tô Đại Tráng vào từ đường quý xong, các hương thân tự động ra bờ sông gánh nước giúp Tô Bằng cọ rửa tường và cánh cửa. Sau đó còn cầm lá bưởi quét đi vận rủi.

Quãng thời gian chờ đợi ngày yết bái đặc biệt khó khăn, trong khoảng thời gian này toàn thôn đều có vẻ vô cùng yên tĩnh.

Trước hôm yết bái một ngày, Tô Khả Phụng vốn định theo ca ca tới huyện thành, nhưng mà biết Đàm Trọng An sớm hẹn ca ca cùng đi xem yết bái, liền bỏ đi ý nghĩ này ngay lập tức.

Ngày yết bái, Tô Bằng và Lữ Thị khăn trang đến mức không nuốt nổi cơm. Diêu Thị nghe tin liền sang nhà nói chuyện để hai người buông lỏng.

Tối buổi chiều, cửa thôn loáng thoáng truyền đến loa và tiếng chiêng, không bao lâu Đại Trụ và mấy tiểu tử trẻ tuổi mừng rỡ chạy vào sân, vừa chạy vừa kêu: "Đỗ, đỗ rồi! Khả Bân đại ca đỗ rồi!"

"Đỗ?!" Tô Bằng và Lữ Thị bỗng đứng đờ đẫn, Lữ Thị không cẩn thận làm đổ chén trà trong tay.

"Đỗ rồi! Đỗ rồi!" Đại Trụ dùng sức gật gật đầu, kích động kêu lên: "Khả Bân đại ca đỗ đầu bái!"

"Đại Trụ, đệ nói thật chứ?" Giả Thị lão đảo nghiêng ngả chạy từ trong phòng ra ngoài, vui đến phát khóc hỏi.

"Là thật, tẩu tẩu, người phụ trách báo tin vui cũng đã vào thôn!"

"Mau ra đón! Mau ra đón!" Tô Bằng vui mừng xém rơi nước mắt, Lữ Thị và Giả Thị vừa lau nước mắt vừa dìu nhau ra ngoài.

Chính Tô Khả Phụng cũng mừng rỡ như điên, đang định đi theo thì bị bà kéo lại.

"Phụng Nhi, con mau chuẩn bị hồng bao (bao lì xì đỏ)." Diêu Thị nhắc nhở.

"Đúng rồi, hồng bao!"

Tô Khả Phụng vội xông vào phòng cha nướng lục lọi tìm một tờ giấy đỏ, cùng Diêu Thị gấp thành mấy cái hồng bao lớn. Sau đó lại lấy hạt dưa với kẹo hôm bữa mình mua trên trấn và khoai lang phiến nhà mình tự làm bày lên bàn.

Vừa chuẩn bị xong, thì Tô Bằng đã đón mấy nha dịch báo tin vui vào.

Mấy nha dịch nhận hồng bao nặng trĩu, mừng rỡ cười híp cả mắt, uống chén trà xong liền nói còn mấy nơi nữa phải tới rồi rồi đi.

Nha dịch báo tin vui vừa đi, các hương thân sớm đứng ngoài sân lúc này mới tràn vào. Các tộc lão nắm tay Tô Khả Bân nức nở nói: "Khả Bân, giỏi. Giỏi lắm!"

Lữ Thị lau khô nước mắt, mời các tộc lão vào phòng, hai người Tô Khả Phụng và Diêu Thị mang kẹo ra sân chia cho các hương thân, để mọi người cùng chung vui với cả nhà.

"Tô Bằng, ở thôn Phong Quả chúng ta từ trước tới nay chỉ có Khả Bân là người duy nhất đỗ đầu bái, chúng ta phải phải ăn mừng một trận thật lớn mới được!" Một tộc lão kích động nói. Hiển nhiên là ông ấy rất vui mừng.

"Đúng vậy, mau tính toán xem quỹ thôn còn bao nhiêu tiền, làm một bữa tiệc rượu ăn mừng cho cả thôn cùng chung vui. Tất cả đều phải vui vẻ chứ."

"Đúng đó, cứ làm thế đi."

Tô Bằng chần chờ một lát, mới nói: "Tiệc rượu thì phải làm, nhưng dùng tiền trong thôn như vậy có ổn không?"

Đột nhiên tộc lão lớn tuổi giận tái mặt quát: "Khả Bân vì thôn Phong Quả chúng ta tranh giành (giành lấy ánh sáng, trở nên nổi bật), ai dám phản đối nào?"

"Đúng đấy, mấy vị tộc lão là chúng ta đây đều nhất trí đồng ý, ai dám phản đối thì bảo kẻ đó tới đây gặp chúng ta." Các tộc lão khác lên tiếng theo.

Các tộc lão đều lên tiếng đồng ý, Tô Bằng không do dự nữa: "Được, ta sẽ nói với các hương thân, hai ngày nữa bày tiệc rượu."

Tiền công trong sổ sách của thôn không nhiều, khoản thu lớn nhất chính là từ số tiền lần trước Tô Khả Phụng mua đất trong thôn đưa. Nhưng dùng làm tiệc rượu ăn mừng cũng thừa rồi.

Tuy nói làm tiệc để ăn mừng vì Tô Khả Bân thi đỗ, nhưng mà mời chính hương thân cả thôn đến chung vui, nên sử dụng tiền công cũng không ai dị nghị.

Hôm tổ chức tiệc rượu, Tô Bằng mời cả trưởng thôn Hương Phường và trưởng thôn Lâm An tới, Tô Khả Bản thì mời hai đồng môn Lâm Chiêu Hoành và Đàm Trọng An.

Lần này hẳn có thể thi đỗ đứng đầu bảng, phải cảm tạ Lâm Chiêu Hoành mời tiên sinh, Tô Khả Bản tính qua mấy hôm nữa nhất định sẽ đích thân đến thành Dương Phong bái tạ tiên sinh kia.

Trẻ con trong thôn không ít, trước hôm tổ chức tiệc Tô Khả Phương đã làm hai nồi bánh đậu xanh và bánh ruốc cá lớn, thịt hầm, vịt kho cũng chuẩn bị xong từ hôm trước. Nên hôm ấy không đến nổi quá bận, các món ăn khác đều do người trong thôn phụ giúp.

Lâm Chiêu Hoành phát hiện, từ sau khi Tô Khả Phương trở về ghé ngôi, thỉnh thoảng Đàm Trọng An lại liếc về phía bàn của nàng. Không chỉ hẳn, ngay cả Phó Thần Tường ngồi bàn khác cũng phát hiện ra, cảnh cáo quét mắt nhìn hẳn ta.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Lại trúng gió

"Trọng An huynh, ta chỉ mãi chúc mừng Khả Bản huynh, tí thì quên chúc mừng huynh! Đến, ta mời huynh một chén!" Lâm Chiêu Hoành giờ ly rượu trong tay về phía Đàm Trọng An.

Không sai, lần này Đàm Trọng An cũng thi đậu tú tài, chẳng qua thứ tự ở tận phía sau.

"Trước mặt người đứng đầu bảng là Khả Bản huynh nói chuyện này, ta thật sự thấy tự ti mặc cảm!" Đàm Trọng An cười khiêm tốn, chạm chén với Lâm Chiêu Hoành.

"Trọng An huynh đang chê cười ta sao?" Lâm Chiêu Hoành giả vờ tức giận đánh mặt lại, vì hẳn tuy rằng cũng tham gia khoa khảo, nhưng mà không thi đỗ.

Tô Khả Bản biết Lâm Chiêu Hoành đang nói đùa, không khỏi trêu chọc: "Lâm đại thiếu gia, nếu không phải vừa vào trường thi liền nằm xuống ngủ say, thì vị trí đứng đầu bảng này trừ ngươi ra còn có thể là ai khác."

Nói đến Lâm Chiêu Hoành, Tô Khả Bản thật sự nhìn không thấu, rõ ràng tài trí hơn người, nhưng cả ngày cứ bày ra bộ dạng cả lơ phát phơ, ngay cả cuộc thi cũng không để vào mắt, thật không hiểu hẳn nghĩ thế nào?

"Khả Bản huynh, huynh nhìn lầm rồi, đó là ta luống cuống ngủ mê man!" Lâm Chiêu Hoành đường đường chính chính nói.

Cái tên này!

Tô Khả Bản bật cười lắc đầu, về mặt Đàm Trọng An cũng dở khóc dở cười.

"Đứng rồi, Trọng An huynh!" Lâm Chiêu Hoành không dấu vết liếc mắt về phía Tô Khả Phương, giống như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cố ý hỏi: "Nghe nói huynh sớm định hôn, lần này có phải định song hi lâm môn không? Nếu tổ chức hôn lễ đừng quên báo ta biết, đến lúc đó ta sẽ tặng một phần hậu lễ ổn thoả."

"Không sai!" Tô Khả Bản cũng cười nói: "Tuổi tác ngươi cũng không nhỏ rồi, nếu đã định hôn với Đàm Tiểu Liên thì cũng nên làm hôn sự sớm đi."

Năm nay Đàm Trọng An 17 tuổi rồi, ở nông thôn tới độ tuổi này người khác cơ bản đã kết hôn sinh con.

Nghe lời của hai người, mặt Đàm Trọng An chớp mắt cứng ngắc, nhưng rất nhanh hẳn ta lại treo lên khuôn mặt tươi cười, nói: "Hôn sự không vội, đợi mấy năm nữa rồi nói."

"Trọng An huynh, huynh có thể chờ đợi, nhưng nữ nhi nhà người ta chờ được sao?" Lâm Chiêu Hoành tự tiểu phi tiểu nhìn hẳn ta.

Trước đây hẳn nói với Tô Khả Bản muốn tác hợp Tô Khả Phương và đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình thành đôi, chỉ do hẳn muốn nhìn muộn tao sư huynh phát điên, chứ không phải hẳn thật sự muốn đào gốc tương của sư huynh. Nhưng tên Đàm Trọng An này thật sự muốn ngấp nghé nương từ nhà sư huynh hẳn, đương nhiên hẳn có lý nào lại ngồi yên không quản.

Tô Khả Bản buông mi nhìn chăm chăm ly rượu trong tay mình, che giấu đáy mắt chứa tâm tình phức tạp.

Tô Khả Bản từng tức giận vì Đàm Trọng An chướng mắt muội muội mình, hẳn càng thêm giận Phó Thần Hoành ngày thành thân bỏ mặc muội muội không quan tâm. Lòng nổi nên tâm tư để muội muội hoà ly, nhưng gần đây mọi người trong nhà và Phó Gia qua lại đều có tình cảm, mà hiển nhiên muội muội không có ý muốn hoà ly. Giờ hẳn không biết mình có nên khuyên muội muội hoà ly nữa không?

Phó Thần Hoàng... Ta sẽ tiếp tục cho người thời gian nửa năm, chỉ mong người không cô phụ Phương Nhi!

Đàm Trọng An không thẳng thắn trả lời câu hỏi của Lâm Chiêu Hoàn, mà nghi ngờ hỏi vặn lại: "Lâm Đại Thiếu, tuổi tác của người và ta bằng nhau, sao người cũng chưa kết hôn?"

"Ta cũng đính hôn rồi, bởi vì vị hôn thê của ta trên người có quần áo tang, nên hôn kỳ mới kéo dài." Lâm Chiêu Hoàn không giấu diếm hai người: "Ta đây chẳng còn cách nào khác, nhưng Trọng An huynh giờ đang lúc phong quang, sao không mau làm hôn sự?"

Vốn Đàm Trọng An đang hoài nghi Lâm Chiêu Hoàn có tâm tư khác với Tô Khả Phụng, nghe hắn đã có vị hôn thê không hiểu sao nhẹ nhàng thờ ra. Nhưng hắn ta vẫn không hiểu rõ tại sao Lâm Chiêu Hoàn luôn chấp nhất với hôn sự của hắn ta chứ?

Ngẫm nghĩ, Đàm Trọng An từ lạng bạt thiên cân (*) nói: "Đợi ngày ta thành thân, nhất định sẽ không quên mời Lâm đại thiếu uống một chén."

Nghĩ tới việc phải kết hôn với Đàm Tiểu Liên lấy nàng ta làm nương tử, tâm lý Đàm Trọng An giống như bị thứ gì chặn lại. Giờ tay uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay.

"Vậy chúng ta sẽ chờ tin tức tốt của Trọng An huynh." Đôi mắt đào hoa của Lâm Chiêu Hoàn khẽ cong, chạm chén với Tô Khả Bân.

Ngày thứ ba sau khi mọi người vì Tô Khả Bân tổ chức tiệc rượu ăn mừng, tin dữ Hoàng Đế băng hà truyền ra khắp nơi, khiến lòng người bàng hoàng, thẳng đến khi quan phủ dán báo cáo: Tiên Hoàng băng hà, tổ chức quốc tang, đồng thời nhắc thêm sau trăm ngày Tân Hoàng đăng cơ, dân chúng mới yên lòng.

Bách tính bình dân sợ nhất chính là thay đổi triều đại. Ngộ nhờ phát sinh chính biến, cuối cùng gặp nạn đều là dân chúng.

Vì Tiên Hoàng đột nhiên băng hà, trong vòng trăm ngày không được gả cưới, cũng không ai dám trắng trợn tổ chức yến hội, nên những thương gia vốn muốn theo phong trào tổ chức hoạt động chỉ có thể tạm thời bỏ ý định này.

Tô Khả Bân thì đỡ đứng đầu bảng, Giả Thị triệt để bình tĩnh lại, cơ thể mỗi ngày một khá hơn, đến lúc thu hoạch lúa nước đã có thể ra ruộng hỗ trợ.

Phó Gia cũng trông lúa nước, Tô Khả Phụng và huynh đệ Phó Gia đang thu gặt lúa nước ở trong ruộng nhà mình, thì nương con Đàm Tiểu Liên tức giận đằng đẵng sát khí tìm tới.

"Tô Khả Phụng, đồ tiện nhân này, ta liều mạng với người!" Đàm Tiểu Liên vừa gào vừa chạy về phía Tô Khả Phụng.

Tô Khả Phụng đang cúi người thu gặt lúa nước còn chưa kịp phản ứng kịp, chỉ nghe thấy một tiếng vang trầm nặng nề, Đàm Tiểu Liên như vấp phải thứ gì đó, ngã gục tại chỗ.

Tô Khả Phụng ngăn người, quay sang thì nhìn thấy Phó Thần Tường lạnh lùng nhìn chằm chằm Đàm Tiểu Liên. Ngay sau đó nàng lập tức hiểu ra tại sao Đàm Tiểu Liên lại ngã xuống.

"Đàm Tiểu Liên, người không ngại xa xôi, đặc biệt chạy tới tận đây hành lễ lớn như vậy với ta, ta sao dám nhận đây?" Tô Khả Phụng ngoài cười trong không cười chế nhạo nói.

"Tô Khả Phụng, tiện nhân không cần mặt mũi nhà người, ai hành lễ với người hả?" Vương Thị chạy không kịp thở vội tới đỡ nữ nhi dậy, chỉ vào Tô Khả Phụng chửi ầm lên.

Tô Khả Phụng nhú mày, nàng đã lâu không nhìn thấy hai nương con nhà này rồi, hôm nay hai người này lại trúng gió gì thế?

"Miệng các người sạch sẽ chút đi!" Phó Thần Tường trầm giọng cảnh cáo.

Sắc mặt Phó Thần Tường âm trầm, không khó nhận ra giờ phút hắn đang ảm đạm tức giận. Vương Thị có chút khiếp đảm, nhưng vừa nghĩ tới cha nương Đàm Trọng An vậy mà lại nhờ người tới nhà từ hôn, bà ta nuốt không nổi cục tức này.

"Phó Thần Tường, tiện nhân Tô Khả Phụng không tuân thủ nữ tặc, ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, cùng Đàm Trọng An không thanh bạch (trong sạch), nàng đội nón xanh cho ca ca người, người còn giúp nàng?"

Vương Thị muốn châm ngòi ly gián với Phó Thần Tường, nhưng nhìn Phó Thần Tường có phải người ngu xuẩn như vậy không? Chỉ thấy Phó Thần Tường cười lạnh một tiếng, trên mặt mang theo vẻ đùa cợt châm biếm không chút che giấu: "Nơi này ai không tuân thủ nữ tặc, trong lòng bà phải rõ ràng nhất chứ!"

Chuyện Vương Thị và Đại Thạch tăng tị với nhau trong khu phòng ốc đồ nát ngoài trấn sớm truyền đi nhốn nháo, mấy tháng nay bà ta ngay cả cửa cũng không dám ra ngoài. Nếu không phải cha nương Đàm Trọng An nhờ người đến nhà từ hôn, bà ta căn bản không có dũng khí ra ngoài.

Bị Phó Thần Tường cười nhạo, Vương Thị hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, nhưng vừa nghĩ tới nữ nhi và giấc mộng quan thái thái cứ vậy tan biến, sao bà ta có thể cam tâm: "Phó Thần Tường, Đàm Trọng An vì tiện nhân Tô Khả Phụng này mà từ hôn với nữ nhi của ta rồi, người còn có thể nói nàng trong sạch sao?"

"Đúng rồi!" Đàm Tiểu Liên vừa khóc vừa hung tợn trừng mắt nhìn Tô Khả Phụng: "Trọng An ca ca luôn chạy tới thôn Phong Quả, người đừng cho là ta

không biết ca ấy làm vậy vì gặp người!"

"Đàm Tiểu Liên, nam nhân của mình người không quản được thì đừng gọi nước bắn lên người ta." Khuôn mặt nhỏ của Tô Khả Phụng hơi trầm xuống: "Ta nhớ ta từng nhắc nhở người, đừng tiếp tục đến trêu chọc ta!"

(*) Từ lượng bát thiên cân (lấy bốn lượng địch ngàn cân) là một trong những nguyên lý căn bản của Thái Cực Quyền, đặc trưng là động tác nhỏ biến hóa lớn, lấy nhu khắc cương (dĩ nhu chế cương), mượn sức dùng sức để đạt được hiệu quả cao nhất. Dĩ nhiên, nguyên lý không chỉ được áp dụng trong võ thuật. (tinhhoa.net)

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Thanh giả tự thanh

Ánh mắt băng giá của Tô Khả Phụng rơi trên người Vương Thị và Đàm Tiểu Liên. Đàm Trọng An và Đàm Tiểu Liên từ hôn đó là chuyện của bọn họ, hai nương con nhà này đến đây tìm năng làm gì, bị bệnh phải không?

"Tô Khả Phụng, người còn nói dối! Nếu người không quyền rũ An ca của ta. Vậy tại sao ca ấy phải từ hôn với ta?" Mắt Đàm Tiểu Liên rung rung nước mắt lên án, bộ dạng mềm yếu.

Tô Khả Phụng không nhịn được liếc mắt: "Quý mới biết! Đi mà hỏi An ca của ta của người ấy!"

Nàng biết gần đây Đàm Trọng An thường xuyên đến Tô Gia gặp ca, nên mỗi lần nàng về nhà ngoại đều lựa chọn tránh né Đàm Trọng An, trong khoảng thời gian này nàng và Đàm Trọng An chẳng qua chỉ đụng mặt hai lần, hơn nữa mỗi lần trò chuyện đều chưa tới ba câu, ai mà biết tại sao Đàm Trọng An từ hôn?

Tô Khả Phụng vừa dứt lời, giọng nói lạnh lạnh của Phó Thần Tường lại vang lên: "Đại tẩu ta đã nói rõ ràng rồi, Đàm Trọng An từ hôn đó là chuyện của các người, nếu ta nghe thấy các người chửi đại tẩu ta lần nữa, thì đừng trách ta không khách khí!"

Phó Thần Tường mới nói xong, lưỡi liềm trong tay "Phập" một tiếng cắm vào bưng đất giữa hai chân Đàm Tiểu Liên, ý cảnh cáo không cần nói cũng biết.

"Aaa——" Đàm Tiểu Liên hậu tri hậu giác (*) hét lên một tiếng, chân mềm nhũn, bị dọa ngã ngồi xuống đất.

Vương Thị cũng giật nảy mình, mãi chưa tỉnh hồn cứ nhìn chăm chăm vào lưỡi liềm kếm một chút nữa thì cắm vào mu bàn chân của nữ nhi, mồ hôi lạnh trên trán vã ra.

Nhìn cấm lưỡi lờm cấm trong bưng giữa hai chân Đàm Tiểu Liên, Tô Khả Phụng hưng phấn mở to mắt.

Nàng vẫn luôn hoài nghi nhị thúc nhà mình có khả năng là người luyện võ, hôm nay cuối cùng có thể chắc chắn rồi, quả nhiên là hắc biết công phu!

Sau khi Vương Thị lấy lại tinh thần, vội vàng đỡ nữ nhi dậy.

"Còn chưa cú?!" Phó Thần Tường quát to.

Nương con Vương Thị dưới sự bức bách uy hiếp của Phó Thần Tường, không dám mở miệng nhục mạ Tô Khả Phụng, nhưng bảo cứ thế rời đi các nàng không cam lòng.

Vương Thị nhìn chăm chăm Tô Khả Phụng, thấy nàng chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ, không vênh vào tự đắc, càng không đắc ý, trông mắt không khỏi chuyển động, nói: "Tô Khả Phụng, người nói người và cô gia nhà ta trong sạch, ta rất muốn tin tưởng người, nhưng... Thế này đi cô gia nhà ta và ca ca người Tô Khả Bân quan hệ tốt. Nếu người có thể bảo ca ca người khuyên nhủ cô gia nhà ta, để cô gia nhà ta không từ hôn với Tiểu Liên, ta sẽ tin người."

Sau khi nghe xong lời này, Tô Khả Phụng tức giận bật cười: "Vương Thị, hình như bà quá tăng thể diện cho mình rồi, bà có tin hay không thì liên quan gì tới ta? Dựa vào đâu ca ca ta phải khuyên Đàm Trọng An giúp các người?"

Trí thông minh của Vương Thị chỉ có vậy còn muốn gài bẫy nàng, Tô Khả Phụng không biết nên cười bà ta ngu xuẩn hay nên bội phục dũng khí của bà ta đây?

"Tô Khả Phụng, người đừng nghĩ làm vậy vì bọn ta, mà tất cả đều là vì người, nếu người đồng ý bảo ca ca người đi khuyên cô gia nhà ta. Vậy mới có thể chứng minh giữa người và cô gia nhà ta là trong sạch, bằng không ai mà tin?" Vương Thị tận tình nói.

"Thanh giả tự thanh!" Tô Khả Phụng nhìn thoáng qua Vương Thị, cười khẩy nói: "Mà có vài người trọc rồi, rửa thế nào cũng không sạch được!"

Vương Thị ghen, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, tức đến ngực không ngừng đập phồng, cuối cùng bùng nổ: "Tô Khả Phương, người nói thật đi, việc ta và Đại Thạch có phải do người động tay động chân hay không?"

Kỳ thật việc này bà ta đã sớm hoài nghi, bà ta căn bản không biết tại sao mình và Đại Thạch lại làm ra chuyện lớn đến như thế? Chỉ là chuyện này quá xấu hổ bà ta không thể mở miệng, bà ta không có mặt mũi tìm Tô Khả Phương chất vấn. Hôm nay đã náo đến nước này rồi, bà ta bất chấp tất cả."

"Vương Thị, có phải bà bị mắc chứng vọng tưởng bị hại không?" Tô Khả Phương đoán việc đó có khả năng do Hạng Tử Nhuận động tay động chân, nhưng nàng không thể nào gọi hắn ra: "Tự kiểm có để đỡ bất an hay muốn lấy lại thể diện? Nếu biết xấu hổ thì đứng ra ngoài lang thang."

Tô Khả Phương không muốn cay nghiệt như vậy, nhưng hai nương con này thật sự khiến người khác quá mệt mỏi!

Ánh mắt Tô Khả Phương lưu chuyển, một khắc sau có chút há hê nhìn về phía Đàm Tiểu Liên: "Đàm Tiểu Liên, người chắc chắn Đàm Trọng An từ hôn với người bởi có quan hệ với ta, mà không phải do thanh danh ở nên ngoài của nương người sao?"

Nghe vậy, Đàm Tiểu Liên như bị sét đánh, cả người rơi vào mộng.

Sao nàng ta không nghĩ đến điểm này chứ?

Sau này An ca ca muốn làm quan, nương nàng ta làm ra chuyện đòi phong bại tục đến dạng này. Nếu An ca ca cưới nàng ta, về sau nhất định sẽ bị mọi người cười nhạo, vậy nên An ca ca mới muốn từ hôn với nàng ta?

Là vậy phải không... Phải không...

"Tiểu Liên, con đừng nghe nàng nói bậy, nếu Trọng An vì chuyện của nương mà muốn hủy hôn, thằng bé đã sớm hủy rồi!" Vương Thị khản trương nói.

Kỳ thật trong lòng bà ta cũng hoài nghi như vậy, nhưng mà ở trước mặt nữ nhi chắc chắn bà ta không thể nhận, nếu không nữ nhi sẽ hận bà ta đến chết không hết.

Đàm Tiểu Liên nhìn Tô Khả Phương, lại nhìn nương mình. Đột nhiên không biết nên tin ai.

"Tiểu Liên, chúng ta đi về trước, cho dù đánh bạc cái mạng già này nương cũng sẽ để con gả cho Trọng An!" Vương Thị lo lắng Tô Khả Phương lại khích bác nữ nhi, vội vàng kéo nàng ta lùi ra khỏi ruộng lúa, đi về thôn Lâm An.

Phó Nhậm Phi đứng ở sau lưng Tô Khả Phương và Phó Thần Tường, mắt hắn ta đầy phần hận trọn vẹn nhìn Tô Khả Phương, lên tiếng mắng: "Người là loại nữ nhân không biết tự kiểm điểm, ngoại trừ bôi đen làm xấu mặt nhà ta, người còn làm được gì?"

Phó Thần Tường nhú mày, đang định quát đệ đệ tính tình càng ngày càng tệ, Tô Khả Phương đã mở miệng trước.

"Ta có thể làm gì người không biết sao?" Tô Khả Phương xoay người, đôi mắt tụ lại như màn sương lạnh quét Phó Nhậm Phi từ đầu đến chân: "Người cúi đầu nhìn trên người mình xem, từ đầu đến chân có cái gì là tự người kiểm ra không? Không có ta, người có thể được nuôi dưỡng béo mập thế à? Giờ người còn hỏi ta có thể làm gì, vì sao người không tự hỏi xem chính mình có thể làm gì, người vì cái nhà này làm được những gì? Thật sự chưa từng gặp qua kẻ nào bạch nhãn lang như người, ăn của ta, mặc của ta, dùng của ta,... Đã không biết cảm ơn còn bỏ đá xuống giếng! Nếu người muốn thể hiện mình có năng lực thì tự mình kiếm ăn đi ta coi nào."

Tô Khả Phương nhìn đồ hỗn trướng này rất lâu rồi, cho tới nay nàng luôn vì không muốn khiến bà bà khó xử mà nhẫn nhịn, ai ngờ đồ hỗn trướng này chẳng những không biến mất, còn càng thêm càn quấy, nhìn nàng dễ bắt nạt nên khinh sao?

Có lẽ vì Tô Khả Phương vẫn luôn nhẫn nhịn chịu đựng Phó Nhậm Phi khiêu khích, nên khi lời nói hung ác của Tô Khả Phương quăng xuống kêu hắn ta tự sống một mình. Đầu tiên Phó Nhậm Phi hơi sững sốt, sau khi phản ứng liền thẹn quá hoá giận vút lưỡi liềm trong tay gào lên: "Tự mình kiếm sống thì tự mình kiếm sống, người cho rằng ta hiếm lạ những vật này của người à? Ta về nhà đổi là xong."

"Người có cốt khí như vậy thì được rồi." Tô Khả Phương cười lạnh: "Chờ thu hoạch lúa nước xong, người hãy phân gia sống một mình đi! Người yên tâm, ta một hào một cắc cũng không thiếu của người, ngoài lúa ra ruộng rau, ruộng khoai lang, ruộng lúa đều chia cho người một phần."

"Muốn phân gia cũng là phân người ra, muốn sống một mình cũng là người sống một mình!" Đột nhiên Phó Nhậm Phi đột ngột nộ cười: "Tô Khả Phương đối với chúng ta mà nói, người mới là người ngoài, dựa vào cái gì muốn ta sống một mình?"

Hắn ta nhất thời xúc động, thiếu chút nữa đáp ứng nữ nhân này!

"Người chắc chắn sau khi phân ta ra, người có thể nuôi sống cả nhà?" Tô Khả Phương mạn bất kinh tâm (không để trong lòng, không thêm để ý) hỏi.

(*) Hậu tri hậu giác [后知后觉]:

Giải thích căn bản:

"Tiên tri tiên giác" cùng "hậu tri hậu giác", rất đơn giản, chính là độ nhạy cảm đối với sự việc, đầu tiên là tiên tri tiên giác đến cuối cùng là hậu tri hậu giác.

Giải nghĩa từ trong sách cổ:

Trước tiên phải hiểu rõ, “tri” khác với “giác”. “Tri”, chính là “tri đạo” (biết / hiểu / rõ), thuộc về lý tính. “Giác”, chính là “cảm giác”, thuộc về cảm tính. “Tri” là khách quan, “giác” là chủ quan.

Đây chỉ là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ. “Tiên tri tiên giác” nghĩa là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra rất nhanh. “Hậu tri hậu giác” là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm. Quá trình từ “tri” (nhận thức) tới “giác” (hiểu rõ) chính là quá trình tự dung nạp những thứ thuộc thế giới bên ngoài vào bên trong mình. (Lengkeng_Sophie (dịch từ: baidu.com))

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Dụng tâm lương khổ

"Trước kia không có người, chúng ta cũng không chết đói!" Phó Nhậm Phi mạnh mẽ hừ lạnh một tiếng, xoay người chạy khỏi ruộng lúa.

Nhưng trong lòng hắn ta rất rõ ràng, trước kia có đại ca ở đây nên cả nhà mới có thể miễn cưỡng sống qua ngày, nếu quả thật kêu Tô Khả Phương phân gia, bọn họ lại phải tiếp tục ngày tháng ba bữa cơm không đủ no trước kia.

Không được, hắn ta phải tìm nương nói chuyện.

Thấy Tô Khả Phương không giống như là nói nói nhảm, Phó Thần Tường có chút nóng nảy: "Đại tẩu, tuổi Phi Nhi còn nhỏ, tẩu đừng chấp nhặt với đệ ấy, đợi tí nữa đệ dạy dỗ đệ ấy."

"Nhị thúc, hắn ta đã 14 tuổi, sắp có thể lấy nương từ sinh con rồi!" Tô Khả Phương trầm giọng nói: "Độ tuổi này không cần đệ phải thay hắn ta lấy có. Ngay cả Hạo Nhi cũng hiểu rõ phải trái hơn hắn ta."

Tuổi tác còn nhỏ!

Mỗi lần đều nói câu này, Phó Nhậm Phi chính là ý vào nương và ca ca cưng chiều hắn ta mới có thể muốn làm gì thì làm!

"Đại tẩu..."

"Nhị thúc, đệ đừng nói nữa, việc này ta sẽ tự mình nói với nương." Tô Khả Phương đánh gãy lời Phó Thần Tường, thái độ rất là kiên quyết.

Chó không đói được ăn phân, không đến điểm hưng ác, kẻ vô ơn bạc nghĩa như Phó Nhậm Phi sợ rằng không cứu nổi!

Phó Nhậm Phi thế nào, Tô Khả Phương không quan tâm, nàng chỉ không muốn nhìn bà bà thương tâm, nên lần này là cơ hội cuối cùng cho Phó Nhậm Phi sửa đổi làm lại cuộc đời!

Phó Nhậm Phi đi rồi, Tô Khả Phương và Phó Thần Tường tiếp tục thu hoạch lúa, thẳng đến giờ cơm mới trở về.

Hai người vừa vào sân, Diêu Thị liền ra đón, khuôn mặt hồ hững ngày thường của bà bà lúc này mang theo chút lo lắng: "Phương Nhi, Phi Nhi nói con muốn phân gia, điều này là thật sao?"

Tô Khả Phương nhìn thoáng qua Phó Nhậm Phi đứng dưới mái hiên, nói: "Nương, vậy hắn ta có nói tại sao con phải nhắc chuyện ra ở riêng không?"

"Cho dù tiểu tử thối này không nói, nương cũng biết chắc là nó vừa chọc tức con rồi!" Đức hạnh của nhi tử mình ra sao, Diêu Thị rất rõ ràng.

Bình thường tiểu tử thối này chọc tức Phương Nhi thế nào, Phương Nhi cũng không lên tiếng, lần này chắc chắn là vô cùng quá đáng mới khiến Phương Nhi tức giận.

"Nương, là do Phi Nhi lại tùy hứng!" Phó Thần Tường muốn mọi việc hoà hoãn, nói xong liền liếc mắt ra hiệu cho Phó Nhậm Phi: "Phi Nhi, còn không qua đây xin lỗi đại tẩu?"

"Không cần, ta nhận không nổi!" Tô Khả Phương lên tiếng ngăn cản, quay sang nói với Diêu Thị: "Nương, chúng ta về phòng nương đi ạ, con có lời muốn nói với nương."

Diêu Thị hơi chần chờ một lúc, mới cùng Tô Khả Phương vào phòng.

Vừa vào nhà, tượng bạch ngọc Quan Âm trên bàn thảnh lình đập vào mắt, Tô Khả Phương không dấu vết quay mặt đi, đỡ bà bà ngồi xuống mép giường.

Phó Thần Tường thấy hai người vào phòng, cũng gọi Phó Nhậm Phi ra, đứng dưới tán cây thạch lựu trước sân khiển trách.

Hai huynh đệ không biết Tô Khả Phương nói gì với Diêu Thị, chỉ biết nương của bọn họ sau khi ra khỏi phòng liền thờ dài nói muốn Phó Nhậm Phi phân gia sống một mình.

"Nương, ngài muốn con phân gia?!" Phó Nhậm Phi không dám tin nhìn về phía Diêu Thị, trên mặt tràn đầy thần sắc bị thương: "Nương, đây là vì sao... Tại sao con phải phân gia?!"

Tia không đành lòng lướt qua tầm mắt Diêu Thị, để tránh bà bà nhất thời mềm lòng, Tô Khả Phương vội mở miệng nói: "Không phải vừa nãy nương vẫn còn bùng bùng tức giận à? Sao nháy mắt đã yên lặng thế?"

"Nương, rốt cuộc nữ nhân này nói gì với nương? Tại sao con phải phân gia sống một mình?" Phó Nhậm Phi không để ý đến Tô Khả Phương, mà khổ sở hỏi nương mình: "Nương, chẳng lẽ trong mắt nương nữ nhân này mới là người nhà, mà con chẳng qua chỉ là người ngoài, đúng vậy không?"

"Phi Nhi, không phải như vậy!" Nghe lời này, tim Diêu Thị như bị dao cắt, hốc mắt đỏ hồng, nhưng do dự một lát sau đó bà vẫn hạ quyết tâm nói: "Phi Nhi, nương vì muốn tốt cho con!"

Phương Nhi nói đúng, đứa nhỏ này chỉ biết để tâm vào chuyện vụn vặt, không chuyên tâm chú ý dạy dỗ mãi dứa sẽ trở.

Phó Thần Tường cũng không ngờ nương lại đồng ý phân Phó Nhậm Phi ra, mím môi suy nghĩ sâu xa.

"Phi Nhi, cho dù phân gia nương vẫn là nương con, điều này không thể cắt đứt!" Diêu Thị thấy Phó Nhậm Phi cực kỳ bị thương, có chút không nhẫn tâm, cân nhắc lên tiếng trấn an.

"Nương, rốt cuộc vì sao?" Phó Nhậm Phi không thể tin nương mình vậy mà lại nhẫn tâm như vậy.

"Phó Nhậm Phi, đối mặt với hiện thực đi!" Tô Khả Phương lên tiếng: "Nếu muốn ra ở riêng, vậy hãy mời cha ta và các tộc lão tới đây."

Nói xong, Tô Khả Phương quay sang bảo Phó Thần Tường: "Nhị thúc, nhờ đệ vất vả đi một chuyến."

Phó Thần Tường nhìn về phía Diêu Thị, thấy bà gật đầu, lúc này mới xoay người ra ngoài.

Biết Phó Gia muốn phân gia, Tô Bằng và các tộc lão đều lấy làm kinh hãi.

Tới Phó Gia, bọn họ mới biết thật ra cũng không tính là ở riêng, vì chỉ có Phó Nhậm Phi phân riêng mà thôi.

Trước sự chứng kiến của Tô Bằng và các tộc lão, chủ yếu là chia ruộng đồng làm ba phần, Phó Nhậm Phi một phần, hai phần còn lại vẫn ghi dưới danh nghĩa Diêu Thị, phòng vẫn là phòng đang ở, kho củi, phòng tắm, phòng bếp dùng chung, không hề phân chia quá rõ ràng.

Về phần tiền bạc trong nhà, đều do Tô Khả Phương kiểm, Diêu Thị lên tiếng, không cần chia, chờ phơi khô lúa nước mới thu hoạch trong ruộng Diêu Thị sẽ tự làm chủ chia cho bọn họ.

Lúc trước Phó Nhậm Phi nói quá tuyệt, nên đối với phương pháp phân gia thế này, hắn ta không thể đưa ý kiến phản đối. Chờ khi đám người Tô Bằng rời đi, Phó Nhậm Phi cầm đầu thu dọn đồ đạc của mình, ngay cả Diêu Thị nói chuyện hắn ta cũng không trả lời.

Thu thập đồ đạc của mình xong, mắt Phó Nhậm Phi đầy hung ác nham hiểm nhìn về phía Tô Khả Phương, nghiền răng nghiền lợi nói: "Tô Khả Phương, nương nhất định sẽ phải hối hận!"

Nói xong, Phó Nhậm Phi liền ra ngoài sân. Nhìn thấy nhi tử toàn thân tản ra lệ khí, lòng Diêu Thị chấn động, lo lắng nói: "Phương Nhi, chúng ta làm vậy có thể phản tác dụng không?"

Ý định ban đầu của bọn họ là muốn mãi dứa tính tình của đứa nhỏ này, nhưng nhìn bộ dạng của Phó Nhậm Phi bây giờ giống như oán hận tất cả bọn họ.

Tô Khả Phương hơi chau lông mày, nói: "Nương, Phó Nhậm Phi không còn nhỏ nữa, hắn ta có thể chịu trách nhiệm với lời nói và hành động của mình. Nương vẫn luôn hết lòng che chở cho hắn ta, nếu không cho hắn ta chịu khổ một chút, sao hắn ta trưởng thành được?"

"Đạo lý này nương đều hiểu, nếu không nương sẽ không đồng ý phân gia." Diêu Thị thờ dài một hơi, nói: "Chỉ mong đứa nhỏ này có thể hiểu được khổ tâm của chúng ta."

Tô Khả Phương không nóng không lạnh giật khóe môi, nếu như Phó Nhậm Phi có thể hiểu được các nàng, vậy sao nàng phải làm đến mức khiến hắn ta phân gia?

Phân gia xong, Tô Khả Phương triệt để không quan tâm Phó Nhậm Phi, mà Diêu Thị và Phó Thần Tường cũng không tiếp tục chiều hắn ta giống như trước đây.

Lòng Phó Nhậm Phi hối hận muốn chết, nhưng không tình nguyện cúi đầu trước Tô Khả Phương, suốt ngày chạy ra ngoài không thấy tăm hơi.

Tô Khả Phương không quan tâm chuyện Đàm Trọng An và Đàm Tiểu Liên từ hôn, nhưng ít nhiều cũng nghe được một chút lời đàm tiếu. Nghe nói Vương Thị một khóc hai nháo ba thất cổ mà vẫn không thay đổi được quyết tâm từ hôn của Đàm Trọng An, hai nhà nào loạn túi bụi.

Tô Khả Phương nghe xong chỉ cười trừ, khiến nàng cảm thấy kỳ quái chính là sau hôm đó nương con Vương Thị vậy mà không tiếp tục tìm nàng gây sự. Quá khác biệt với tác phong của Vương Thị.

Thu hoạch ngày mùa thoảng cái đã qua, rất nhanh sắp tới cuối năm. Lần cuối cùng vào huyện thành trước năm mới Tô Khả Phương đặt mua một xe hàng tết lớn, chuẩn bị mang về thôn.

Trước khi về thôn trước, Tô Khả Phương đến từ lâu của Lý Trì gói hai con gà quay định đi thăm Đan Trúc Âm.

Nàng vừa ra khỏi quán rượu liền phát hiện sau lưng có một ánh mắt theo dõi mình rất chặt, nàng cảnh giác quay đầu, bất ngờ chạm vào một đôi mắt đen sâu không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Không sợ Hạng Tử Nhuận!

Lòng Tô Khả Phương như bị thứ gì va phải, thấy hơi hơi đau, lại có chút bối rối, chút phẫn nộ, uỷ khuất, rất nhiều cảm xúc mà chính nàng cũng không tả rõ được cứ thế xông lên đầu.

Đã mấy tháng rồi hấn chưa xuất hiện, nàng nghĩ vì chính mình đời này nàng sẽ không gặp lại hấn, nên tính lựa chọn quên hấn đi. Nhưng mỗi lần đối mặt với tượng bạch ngọc Quan Âm trong phòng bà bà, nàng tự động nhớ đến bóng dáng hấn. Nàng trách mình thua kém, nàng chán ghét mình không thể không chế bản thân.

Giống như giờ phút này, nàng biết rõ mình nên dứt khoát xoay người rời đi, nhưng chân như bị thứ gì đó dính chặt vậy, không cách nào xê dịch.

Bên môi Hạng Tử Nhuận nở nụ cười, cách xa mấy mét, nhìn thẳng nàng, căn bản không để ý tới ánh mắt của người qua lại trên đường.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên Hạng Tử Nhuận bước chân, chậm rãi đi về phía nàng.

Sắc mặt Tô Khả Phương biến hóa, vội vàng xoay người chạy về hướng huyện nha.

Đây là đường cái, hấn cứ quang minh chính đại đi về phía nàng như vậy, hấn muốn làm gì? Còn nàng, vậy mà không sớm xoay người rời đi.

Tô Khả Phương vừa buồn bực mình do dự, vừa tức Hạng Tử Nhuận to gan lớn mật!

Tên này luôn làm vài chuyện ngoài dự đoán. Ngộ nhờ ở trước mặt bao người hấn làm điều gì với mình, đến lúc đó nàng thật sự nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Một khắc nàng xoay người Hạng Tử Nhuận bắt được tia tức giận trên mặt nàng, không khỏi nở nụ cười khổ.

Đây là hấn tự làm tự chịu, có thể trách ai chứ?

Nhưng chỉ cần nàng bình an vô sự, hấn cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Biết Hạng Tử Nhuận không nhanh không chậm đi theo sao, tâm Tô Khả Phương giống như bị đặt trên lửa mạnh thiêu đốt, nàng cắn răng, dứt khoát đi vào một ngõ nhỏ hẻo

lánh, không hề báo trước quay người lại quát: “Hạng Tử Nhuận, rốt cuộc huynh muốn thế nào?”

Hạng Tử Nhuận không nhanh không chậm đi về phía nàng, cách nàng hai bước thì dừng lại, buông mi nhìn nàng: "Không muốn gặp ta đến vậy sao?"

Đáy mắt hấn có thất lạc nhàn nhạt, hấn cho rằng thấy mình nàng ít nhiều sẽ có chút vui mừng..

Nghe lời này, các cảm xúc uỷ khuất, phẫn nộ,... Trong đầu Tô Khả Phương vừa mới đè xuống lại dâng lên lần nữa, nàng kim nén nước mắt, cười nhạt nói: “Hạng Tử Nhuận, huynh còn muốn hỏi lý do ta không muốn gặp huynh sao? Vì huynh giúp ta, nên không chút kiêng kỵ khinh bạc ta, nên không thêm đề ý đến danh dự của ta đuổi theo ta trên đường cái? Hạng Tử Nhuận, rốt cuộc huynh xem ta là cái gì?”

Hấn ý vào nàng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hấn, tiếp đó sẽ thích hấn, nên mới không sợ hãi điều gì sao?

Hấn, dựa vào cái gì mà giam nén tình cảm của nàng?

Đúng vậy, tới giờ phút này, nàng không cách nào né tránh tình cảm của mình. Nhưng nàng không cho phép người khác chà đạp nàng như thế!

Hạng Tử Nhuận nhìn Tô Khả Phương ánh mắt tràn đầy đau lòng và áy náy, trầm mặc nửa ngày, mới nói: "Phương Nhi, ta biết nàng chịu rất nhiều ủy khuất, hai ngày nữa ta sẽ trở về cho nàng một câu trả lời thỏa đáng."

"Chuyện đó không quan trọng." Tô Khả Phương giận tái mặt, nói như chém đinh chặt sắt: "Ta sẽ không tiếp tục gặp huynh!"

Nghe vậy, Hạng Tử Nhuận cười khẽ, giọng nói ẩn chứa chờ mong: "Cái này không phải do nàng chọn."

Tô Khả Phương hơi chuyển động ý nghĩ, lấy mặt dây chuyền khi đó hất đưa cho mình nắm trong lòng bàn tay, ném vào người hắn, rồi xoay người bỏ chạy.

Qua nửa ngày, tiếng chế nhạo của Lâm Chiêu Hoành mới truyền đến từ đầu ngõ: "Người đã đi xa rồi, còn nhìn gì nữa? Cẩn thận không trông mắt cũng rơi ra ngoài."

Nhận lấy ánh mắt cảnh cáo lạnh lùng của Hạng Tử Nhuận, đôi mắt đào hoa của Lâm Chiêu Hoành nhú lại. Đột nhiên, từ trong ngực móc ra một mặt gương đồng, giơ ra trước mặt Hạng Tử Nhuận rồi mau chóng nhét vào trong ngực: "Sur huynh, huynh nhìn bộ dạng con khi gấp gáp của huynh xem, chớ trách tại sao lại dọa sur tẩu chạy mất."

Hạng Tử Nhuận cắt mặt dây chuyền trong tay vào ngực, mím môi nói: "Phải đệ bảo vệ nàng, ta không muốn nàng có bất kỳ sơ xuất nào!"

Nói xong, cơ thể liền biến mất trong ngõ hẻm.

Lâm Chiêu Hoành đã quen việc sur huynh là thần long thấy đầu không thấy đuôi, nhưng ngoài miệng vẫn bắt mẫn phản nản: "Thật sự là đồng nhân không đồng mệnh (cùng là người nhưng không cùng số mạng) mà!"

Hai ngày nữa muộn tao sur huynh có thể ôm ấp nương tử kiếm đứa nhỏ rồi, hắn vẫn còn phải tiếp tục sống trong nước sôi lửa bỏng, ông trời thật sự vô cùng không công bằng, quá không công bằng.

Tô Khả Phương mang theo cả một xe đồ về thôn Phong Quả, thôn dân thôn Phong Quả đều đã coi đây là chuyện thường như ở huyện rồi, chỉ có mình Phó Nhậm Phi nhìn mà tâm giống như bị mèo cào khó chịu.

Hắn ta hối hận rồi, mặc dù hắn ta không muốn thừa nhận thân phận của Tô Khả Phương đi chăng nữa, cũng không cần cùng nàng cứng đối cứng.

Chỉ là ngày ngày nhìn Tô Khả Phương trôi qua như cá gặp nước (thuận lợi), hắn ta lại càng thay tỷ tỷ mình không đáng, vừa nghĩ tới người nhà chết oan và tỷ tỷ không biết chịu khổ ở nơi nào, hắn ta không có cách nào để không chế tính tình mình.

Nữ nhân này lấy tư cách gì mà được cả nhà tán thành, nàng dựa vào đâu mà thay thế địa vị của tỷ tỷ của hắn ta?

Phó Nhậm Phi đứng trước cửa sổ phòng mình, về mặt oán độc trợn mắt nhìn Tô Khả Phương dọn đồ trong phòng, thẳng đến khi Phó Thần Tường phát hiện được ánh mắt của hắn ta, nhìn về phía cửa sổ, hắn ta mới mau chóng thu tầm mắt, vung người nằm lên giường gỗ của mình.

Tô Khả Phương, người không dễ ta dễ chịu, vậy người cũng đừng hòng dễ chịu!

Tô Khả Phương không biết Phó Nhậm Phi đang toan tính gì, nàng đem đồ mình mua về chia làm mấy phần. Một phần để nhà mình dùng, một phần mang tới nhà ngoại, một phần khác đưa tới nhà đại bá mẫu Chu Thị.

Giữa mùa đông, nhà nào nhà nấy đóng chặt cửa chính, để tránh gió lạnh thổi vào nhà, nhà Chu Thị cũng thế, Tô Khả Phương gõ cửa một lúc mới thấy Chu Thị đi ra.

"Phương Nhi tới đây à? Bên ngoài gió lớn, mau vào phòng."

"Bá mẫu, Khả Lan tỷ và Ngọc Nhi đâu ạ?" Tô Khả Phương mỉm cười, kiếp trước nàng là người phương bắc, loại thời tiết thế này đối với nàng mà nói thật sự không thấm vào đâu.

"Đều ở trong phòng Ngọc Nhi đó."

Tô Khả Phương đi vào phòng, thấy hai tỷ muội đang ngồi trước một guồng xoay hình tròn.

"Khả Lan tỷ, Ngọc Nhi, hai người đang làm gì thế?" Tô Khả Phương hiếu kỳ đi qua.

Tô Khả Lan còn chưa mở miệng, Ngọc Nhi đã vô cùng vui vẻ nói: "Khả Phương tỷ, tỷ phụ của muội nói sang năm sẽ mua cho tỷ của muội khung cửi dệt vải, bây giờ bọn muội đang xe tơ chuẩn bị con thoi trước."

Có khung cửi dệt vải, sau này các nàng có thể dùng chính vải mình dệt để may quần áo, còn có thể đem vải mang ra ngoài bán lấy tiền, Ngọc Nhi càng nghĩ càng vui vẻ.

"Khả Lan tỷ biết dệt vải sao?" Tô Khả Phương ngạc nhiên hỏi, trong ấn tượng của nàng chưa từng thấy đường tỷ dệt vải.

"Thôn dân thôn Hương Phường sống bằng nghề dệt vải, sau khi gả đến Lưu Gia tỷ mới học." Tô Khả Lan không nói cho Tô Khả Phương biết, từ sau

khi nàng ấy gả đến Lưu Gia, công việc dệt vải kiếm sống của Lưu Gia gần như đều do một mình nàng ấy làm, mấy người trong dòng họ cùng lắm thì giúp nàng ấy sửa sang, cắt bớt chỉ thừa. Cộng thêm nàng ấy học rất chăm chỉ, tỉ mỉ. Tay nghề dệt vải so với những lão phụ nhân vải chục năm cũng không kém.

Nghe vậy, lúc này Tô Khả Phụng mới nhớ thôn này vì nghề dệt mới có tên thôn Hương Phụng. Nhưng trong ấn tượng của nàng, vải thôn dân thôn Hương Phụng dệt ra là vải thô, nên không có danh tiếng gì.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Cho nàng câu trả lời

Đột nhiên, Tô Khả Phụng nghĩ tới đồng máy móc trong không gian của mình hình như có cả khung cửi dệt vải, không khỏi cúi đầu suy tư.

Hôm sau, Tô Khả Phụng đi lên trấn Đường Huyền một chuyến, lúc về nàng kéo theo một bộ khung giống như khung cửi dệt vải, các hương thân đều hiếu kỳ vây đến cửa nhà Phó Gia.

"Phụng Nhi, đây là khung cửi dệt vải sao?" Có người nghi hoặc hỏi.

"Ta thấy không giống lắm." Lại có người phản bác.

Tô Khả Phụng chỉ cười không đáp, chờ sau khi mọi người xem náo nhiệt xong trở về hết, nàng mới đến nhà đại bá mẫu gọi Tô Khả Lan qua.

Tô Khả Lan nghỉ ngơi một thời gian, cơ thể hồi phục rất tốt, đại phu nói không lưu lại mầm bệnh, nay cả người đều mượt mà hơn.

Tô Khả Phụng đưa một tờ bản vẽ cho Tô Khả Lan, nói: "Khả Lan tỷ, muội mua bộ khung cửi dệt vải này, tỷ xem có thể dựa vào bản vẽ hướng dẫn trên giấy để sử dụng chiếc khung cửi dệt vải này không?"

Bản vẽ này xuất hiện trong không gian cùng với khung cửi, hình vẽ phía trên rất phức tạp, nàng không biết dệt vải, nên nhìn không hiểu gì.

"Đề tỷ xem thử." Tô Khả Lan mỉm cười tiếp nhận bản vẽ, nếu là văn tự, nàng ấy chắc chắn không biết, nhưng là bản vẽ thì nàng ấy có thể suy nghĩ một chút.

Tô Khả Lan nghiên cứu rất lâu cũng không nhìn ra đầu mối, Tô Khả Phụng liền nói: "Khả Lan tỷ, nếu không tỷ kéo bộ khung này về nhà chậm rãi nghiên cứu vậy?"

"Cũng được."

Tô Khả Lan cười nói, bộ khung này rất giống khung cửi dệt vải, nhưng lại có rất nhiều chỗ không giống, đúng là phải tốn chút công sức để tìm hiểu.

Quanh năm suốt tháng bận bịu, cuối năm là dịp duy nhất các hương thân chân chính rảnh rỗi, vừa được nghỉ ngơi, mọi người liền tới nhà nhau buồn chuyện.

Hôm nay có mấy phụ nhân tới Phó Gia tìm Diêu Thị tán gẫu.

Trước kia Diêu Thị rất ít lui tới với hương thân trong thôn, nhưng từ sau khi Tô Khả Phụng dạy mọi người cách chế biến khoai lang phiến, các phụ thân trong thôn thỉnh thoảng lại kết bạn đến nhà trò chuyện vài câu với Diêu Thị.

Trên mặt Diêu Thị mang nụ cười thân nhiên, nghe mọi người nói chuyện, bà không hề chen vào.

Tô Khả Phụng ngồi một bên vừa điều khắc đồ chơi, vừa nghe mọi người buồn đông gia dài, tây gia ngắn, thấy rất thú vị.

Đột nhiên, một phụ nhân hỏi: "Phó đại tẩu, Phụng Nhi, hai người có nghe nói chưa. Cả nhà Tô Đào sắp chuyển đi rồi."

Tô Khả Phụng hơi dừng tay: "Khi nào chuyển đi?"

"Chắc khoảng hai ngày nữa." Một phụ nhân hiện vẻ khinh thường, cười thần bí: "Ta từng nghe nói Tô Đào mang thai, sau đó nương Tô Đào mua thuốc để nàng ta phá thai. Ta đoán chắc bọn họ không còn mặt mũi ở lại thôn Phong Quả."

"Haizz, đều do Tô Đại Tráng tạo nghiệt!" Một phụ nhân khác thốt thức.

"Ta bảo mà, Tô Đào đúng là ngốc. Vì một kẻ như vậy, chẳng những tự tay phá hủy cuộc đời mình, còn liên lụy cả nhà."

"Ai nói không phải đâu?"

Tô Khả Phương không ngờ Tô Đào mang thai còn uống thuốc phá thai, lòng không khỏi cảm thấy có mấy phần cảm khái. Vì một nam nhân mà tự ép buộc mình vào đường cùng, đặc biệt là ở niên đại phong kiến bảo thủ, rốt cuộc là Tô Đào yêu Tô Đại Tráng bao nhiêu, mà có thể không lưu lại cho mình đường lui?

Một phụ nhân thấy Tô Khả Phương hơi nhú mày, cho rằng nàng nghĩ đến chuyện Tô Đại Tráng và Tô Đào hãm hại nàng, vội đưa mắt ra ý cho các phụ nhân khác, mọi người nhanh chóng đổi chủ đề.

"Phó đại tâu, sắp hết năm rồi, lão đại nhà tâu vẫn chưa về nhà ăn tết sao?" Một người thuận miệng hỏi.

Hỏi xong, mới giật mình bà ấy lại hỏi một vấn đề lúng túng.

Tô Khả Phương nghe lời này, mới đầu còn chưa ý thức được người khác hỏi là tướng công của nàng, sau khi phản ứng, cả người đều cứng lại.

Nếu không phải các thăm nhắc tới, nàng sắp quên mất sự tồn tại của Phó Thần Hoảng!

Diêu Thị cười nhạt, lập lòe nước đôi nói: "Lão đại nhà ta ra ngoài làm việc, nếu kịp thì sẽ trở về."

Ngụ ý của Diêu Thị chính là không kịp sẽ không về, các phụ nhân đều nghe ra Diêu Thị đang đánh thái cực, cũng ngại hỏi tiếp, vội chuyển đề tài sang vấn đề ruộng đất, chung quy chuyện về ruộng đất sẽ không phạm phải cấm kỵ của người ta mà.

Đáng tiếc Diêu Thị không hiểu việc nhà nông, căn bản không thể tiếp lời, các phụ nhân ngồi thêm một lát rồi ra về.

"Phương Nhi, con sao vậy?" Diêu Thị gọi Tô Khả Phương vài câu, mà không thấy nàng đáp lời, giọng nói không khỏi mang theo chút lo lắng.

"Nương, các thăm đi rồi à?" Tô Khả Phương giật mình, thấy trong viện chỉ còn bà bà nàng dâu nhà nàng.

"Vừa đi." Diêu Thị gật đầu, nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

"Nương, vạc nước sắp hết nước rồi, con ra bờ sông gánh nước đây." Tô Khả Phương đoán có khả năng bà bà muốn nói chuyện Phó Thần Hoảng với mình, theo bản năng nàng muốn né tránh, nhắc thùng nước lên vội vàng ra ngoài.

Phó Thần Hoảng là tướng công mà ngay cả mặt mũi thế nào nàng cũng chưa thấy qua, hẳn thật sự sẽ trở về sao?

Lòng Tô Khả Phương rối bời. Ngộ nhờ Phó Thần Hoảng thật sự trở về, nàng nên làm thế nào... Nếu cùng hắn tiếp tục cuộc sống... Rồi cùng hắn sinh con dưỡng cái?

Không, nàng không chấp nhận nổi!

Nhưng nơi này là cổ đại, nàng là thê tử danh chính ngôn thuận của Phó Thần Hoảng. Làm sao nàng có thể cự tuyệt chuyện như vậy phát sinh...

Tô Khả Phương rất ít khi vì chuyện gì mà khiến cả ngày tâm thần không yên, việc Phó Thần Hoảng sẽ trở về làm nàng không biết phải đối mặt ra sao, buổi tối nằm trên giường cũng không dám nhắm mắt, nàng sợ vừa tỉnh dậy bên cạnh mình bỗng dưng xuất hiện thêm một nam tử xa lạ.

Lật qua lật lại, thẳng đến trời sắp sáng nàng mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Trong mộng, nàng cảm giác hình như bên cạnh có người, theo bản năng nàng đưa tay ra sờ rầm, tay bị nắm chặt.

Cảm xúc chân thật và nhiệt độ cơ thể khiến Tô Khả Phương giật mình, nàng không hề nghĩ ngợi, một tay khác lấy dao khắc từ dưới gối ra, mắt còn chưa mở đã đâm về phía bên cạnh.

"Là ta."

Cổ tay bị bắt lấy, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của Hạng Tử Nhuận.

Nghe được giọng của hắn, Tô Khả Phương bỗng dưng trừng lớn hai mắt kinh ngạc nhìn hắn, nghĩ mình đang nằm mơ.

"Mới hai ngày không gặp lại không nhận ra ta à?" Hiếm khi thấy nàng bày ra bộ dạng đần độn, Hạng Tử Nhuận nhin không được cười khê.

Hơi thở ấm áp chân thật phả vào mặt nàng, lúc này Tô Khả Phương mới xác định, căn bản không phải nàng đang nằm mơ!

Sắc mặt Tô Khả Phương bỗng nhiên đại biến, hạ giọng gầm nhẹ: "Hạng Tử Nhuận, huynh chạy vào nhà ta làm gì?!"

Người này điên rồi sao, vậy mà dám len lén vào phòng nàng. Ngộ nhờ bị người khác phát hiện thì phải làm sao bây giờ?

Tô Khả Phương vừa vội vừa giận, hận không thể tát chết hắn.

"Ta đã nói trở về sẽ cho nàng câu trả lời thỏa đáng!" Hân nhìn nàng, nghiêm túc nói.

"Ta không cần huynh trả lời bất cứ cái gì hết, huynh mau chóng rời đi ngay! Lập tức!" Nàng cắn răng nghiêng lợi chỉ vào cửa sổ bị mở ra, không nghĩ cũng biết tên này leo cửa sổ vào.

Lúc này bên ngoài trời đã sáng choang, Diêu Thị đã dậy, vừa mở cửa phòng thì nghe phòng Tô Khả Phương truyền đến động tĩnh, không khỏi hoang mang gọi: "Phương Nhi, con đang nói chuyện với ai thế?"

Lòng Tô Khả Phương hồi hộp: "Nương nghe nhầm rồi, con không nói gì mà."

Sắc mặt Tô Khả Phương cực kỳ khó coi, lần này Hạng Tử Nhuận muốn đi cũng không đi được. Ngộ nhớ bà bà vào phòng, vậy nàng cho dù có trăm ngàn cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Hân Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Dừng cả đời để trả

Trong lúc Tô Khả Phương kinh hoàng luống cuống, Hạng Tử Nhuận đã cầm áo ngoài trên đầu giường khoác lên cho nàng, kéo tay nàng đi về phía cửa phòng.

Tô Khả Phương giật nảy mình, vội vàng níu hân lại: "Huynh làm gì vậy?!"

Không phải hân muốn quang minh chính đại cứ như vậy ra ngoài chứ? Tô Khả Phương kinh nghi bất định nhìn hân.

Chỉ thấy Hạng Tử Nhuận nhìn nàng mỉm cười, kéo nàng tay không cho từ chối đi ra ngoài.

"Không cần..."

Tô Khả Phương không kịp cản trở, Hạng Tử Nhuận đã mở cửa ra.

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt dờ dẩn của bà bà đứng trong sân nhìn Hạng Tử Nhuận, huyết dịch toàn thân Tô Khả Phương ngưng kết chung một chỗ, nàng cắn môi, sắc mặt xám xịt cúi đầu.

Đến lúc này, chỉ biết càng tỏ càng đen, nên nàng lựa chọn trầm mặc.

Nàng chuẩn bị chịu đựng bà bà nhục mạ, chờ bà bà đuổi nàng ra khỏi Phó Gia, nhưng mà nàng chờ thật lâu, lại chờ Hạng Tử Nhuận "Dừng" một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt bà bà.

Tô Khả Phương cảm thấy lòng xiết chặt, hân muốn làm gì?

Tên điên không phải muốn xin bà bà tác thành cho bọn họ chứ?

"Nương, con đã về!" Hạng Tử Nhuận vừa dứt lời, liền nặng nề dập đầu với Diêu Thị.

"Hoàng Nhi, là con? Đúng là con?" Giọng Diêu Thị run rẩy, không chắc chắn.

"Nương, là con, con đã về!" Hạng Tử Nhuận ngẩng đầu, hốc mắt hơi ướt nhìn nương mình.

"Nhanh, mau dậy đi!" Diêu Thị vừa vui mừng roi nước mắt vừa đỡ hân lên.

Vốn Tô Khả Phương đã nghĩ tới tình huống xấu nhất giờ nhìn cảnh này giống như nằm mơ, nàng thấy đầu óc mình hoàn toàn không đủ dùng, cố gắng tiêu hóa biến đổi lớn trước mắt.

"Đại ca?!"

Phó Thần Tường và Phó Nhậm Phi nghe được tiếng nói vội từ trong phòng lao ra, khi nhìn rõ người đứng ở trước mặt nương, kích động chạy lên ôm Hạng Tử Nhuận.

"Đại ca, ca đã quay lại rồi." Phó Nhậm Phi nói xong liền khóc rống lên.

"Được rồi, không sao rồi, tất cả đều đã qua." Hạng Tử Nhuận vỗ bả vai Phó Nhậm Phi an ủi: "Nam tử hán đại trượng phu, đổ máu không đổ lệ, mau lau khô nước mắt!"

"Vâng." Phó Nhậm Phi vừa gạt đầu vừa nâng tay áo lung tung lau nước mắt.

Hình ảnh cả nhà này đoàn tụ ấm áp lại khiến cả người Tô Khả Phuong rét run, Phó Thần Hoàng chính là Hạng Tử Nhuận, Hạng Tử Nhuận chính là Phó Thần Hoàng..

Còn điều gì buồn cười hơn chuyện này nữa sao?

Hắn đùa bốn nàng trong lòng bàn tay, nàng lại tự mình đa tình cho rằng hắn thích nàng, còn vì quan hệ của hai người mà xoắn xuýt khó chịu, trên đời này chỉ sợ tìm không ra người nào ngu ngốc hơn nàng đúng không?

À, Hạng Tử Nhuận?!

Thậm chí ngay cả danh tự cũng lừa nàng!

Điều Thị chú ý tới sắc mặt Tô Khả Phuong không tốt, vội liếc mắt ra hiệu cho nhi tử, mỉm cười kéo Tô Khả Phuong lại gần, giới thiệu: "Phuong Nhi, đây chính là lão đại nhà chúng, tướng công của con, vừa rồi đưa cùng ra khỏi phòng, chắc đã nhận ra nhau."

Về mặt Tô Khả Phuong giấu cợt nhìn Hạng Tử Nhuận, cười nhạo nói: "Huynh nói bây giờ ta nên gọi huynh là Hạng Tử Nhuận, hay là Phó Thần Hoàng đây?"

"Phuong Nhi, ta sẽ giải thích với nàng!" Hạng Tử Nhuận thà nhìn Tô Khả Phuong náo loạn với hắn, chứ không muốn thấy bộ dạng lạnh nhạt này của nàng.

Bởi vì hắn biết, đằng sau vẻ lạnh nhạt chắc chắn sẽ kinh hãi lòng người.

"Đủ rồi! Còn muốn tiếp tục xem ta là kẻ ngốc để đùa giỡn sao?" Tô Khả Phuong nắm chặt nắm đấm, gầm lên: "Ta sẽ không tin tưởng dù chỉ một chữ!"

Điều Thị và Phó Thần Hoàng bị lửa giận bất ngờ bùng lên của Tô Khả Phuong dọa giật nảy mình, bọn họ không biết giữa hai người phát sinh chuyện gì, chỉ cho rằng Tô Khả Phuong tức giận vì bị vứt bỏ vào ngày thành thân.

Điều Thị chần chờ một lát mới mở miệng khuyên nhủ: "Phuong Nhi, ngày đó Hoàng Nhi rời đi là không đúng, nhưng thằng bé có nỗi khổ tâm, con trước hết nghe nó giải thích đã được không?"

Tô Khả Phuong hít thở sâu một hơi: "Nương, giờ con không muốn nghe gì cả, con chỉ muốn yên tĩnh một chút thôi."

Nói xong, Tô Khả Phuong xoay người chạy ra ngoài.

Phó Nhậm Phi thấy Hạng Tử Nhuận muốn đuổi theo, lòng quýnh lên, gọi: "Đại ca, đệ có việc muốn hỏi ca."

Hạng Tử Nhuận quay đầu nhìn hắn ta một cái, giật khóe miệng: "Ta biết đệ có nhiều điều muốn hỏi, nhưng chờ ta tìm đại tẩu đệ về rồi hãy nói."

Tô Khả Phuong vốn định về nhà ngoại, lại sợ nương và đại tẩu nhìn manh mối, chỉ có thể cầm đầu chạy ra bờ sông.

Thật ra sau khi xả hết tức giận, lòng nàng vẫn cảm thấy may mắn nhiều hơn, may mắn người nàng có tiếp xúc da thịt lại chính là tướng công trên danh nghĩa của nàng chứ không phải nam nhân khác. Nếu vậy nàng sẽ không cần cảm thấy tội lỗi hay khó xử khi gặp bà bà.

Nhưng lòng nàng cảm thấy ghen khuất, rõ ràng Hạng Tử Nhuận sớm biết thân phận của nàng, còn ở trước mặt nàng giả ngu giả dại, nhìn nàng bị vây trong tình thế khó xử, xoắn xuýt không thôi cũng không chịu nói ra thân phận thật, còn giờ trò với nàng, rốt cuộc hắn có tâm tư gì?

Đột nhiên, Tô Khả Phuong phát hiện có người đi về phía bờ sông, nàng cảnh giác quay đầu, chờ thấy rõ người đến là Hạng Tử Nhuận, khuôn mặt nhỏ đột nhiên trầm xuống: "Huynh đi theo ta làm gì?"

"Nương tử tức giận, ta đương nhiên phải theo tới dỗ nương tử." Hạng Tử Nhuận nói xong giờ cây gậy gỗ trong tay ra trước mặt nàng, cười nịnh nọt: "Đánh ta một gậy cho hả giận được không?"

"Một gậy?" Tô Khả Phuong cười lạnh, một khắc sau liền nắm lấy cây gậy gỗ hướng về cơ thể hắn chào hỏi: "Một gậy làm sao có thể khiến ta hả giận!"

"Nương tử, nàng đánh thật sao?" Người Hạng Tử Nhuận chịu một gậy, vừa kêu đau, vừa tránh, vừa gọi: "Nương tử, muốn đánh thì về nhà đánh được không? Để người ta nhìn thấy không tốt."

"Huynh mà biết mất mặt à?" Tô Khả Phuong thật sự vô cùng tức giận, mỗi lần vung gậy đều dùng hết sức lực, thật ra không phải lần nào cũng vọt về phía người hắn, nhưng hắn vừa né vừa trốn, gậy cứ rơi ầm ầm vào người hắn.

Sau khi đánh mấy gậy, Tô Khả Phuong ảo não ném cây gậy gỗ đi, ngồi ở bờ sông bắt đầu hờn dỗi.

Do hắn tự tìm, nàng có gì mà không đành lòng?! Tô Khả Phuong cực hận mình thua kém.

"Nàng hết giận rồi chứ?" Hạng Tử Nhuận ngồi xuống bên cạnh nàng, thử thăm dò.

Tô Khả Phuong quay đầu, ánh mắt phức tạp nhìn hắn: "Huynh thành thật nói cho ta biết, đâu mới là tên thật của huynh?"

"Tử Nhuận là tên chữ của ta, Hạng chính là họ thật." Hạng Tử Nhuận nghiêm túc nhìn nàng, nói: "Phuong Nhi, trước giờ ta chưa từng lừa nàng."

Chỉ cần nàng bình tĩnh trở lại, hắn sẽ nói tất cả cho nàng.

Tô Khả Phuong sùng sốt, sau đó hơi nhếch môi cười: "Cảm ơn, như vậy lòng ta dễ chịu hơn nhiều."

Từ lúc mới gặp nàng đã cảm thấy hắn là người thâm tàng bất lộ. Chỉ là nàng chưa từng đi truy đến cùng thân phận của hắn, càng không liên tưởng hai người Hạng Tử Nhuận và Phó Thần Hoảng với nhau, nên chuyện này chỉ có thể trách chính nàng ngốc.

"Nàng nói như vậy, đổi lại ta khó chịu." Hắn cười khỏ, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy sự áy náy và đau lòng.

Hắn vì bất đắc dĩ mới lựa chọn giấu diếm nàng, thua thiệt nàng, hắn chuẩn bị dùng cả đời để trả.

Cả đời... Nghĩ đến điều này, đáy mắt Hạng Tử Nhuận không tự chủ nổi lên chút ý cười và chờ mong.

"Tử Nhuận, ta muốn về nhà ngoại ở mấy ngày, thuận tiện ngẫm lại chuyện giữa chúng ta." Tô Khả Phuong quay đầu nhìn xuống mặt sông, nhỏ giọng nói.

Nàng không phải người hành động theo cảm tính. Huống chi là đối với hôn nhân của chính mình, nàng càng không thể lựa chọn chủ quan.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Đột gai nhọn tội

"Phuong Nhi." Hạng Tử Nhuận căng thẳng nắm lấy tay của nàng: "Không phải nàng muốn hoà ly với ta chứ?"

Nương tử hắn luôn làm ra chút chuyện ngoài dự đoán, nàng có suy nghĩ kinh thế hãi tục như vậy cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng lần này hắn trở về không phải để hoà ly với nàng.

Tô Khả Phuong nhìn thoáng qua hắn, nhàn nhạt hỏi vặn lại: "Huynh hi vọng ta sẽ hoà ly?"

"Nói bậy, ta muốn cùng nàng sống hết đời." Hạng Tử Nhuận vội phản bác, thuận thế ôm lấy thắt lưng của nàng.

"Chết đi!" Tô Khả Phuong dùng sức đẩy bàn tay to của hắn ra, lạnh mặt nhắc nhở hắn: "Ta còn chưa tha thứ cho huynh đâu!"

Tên này cứ cho hắn một chút màu sắc, hắn liền mở phùng nhuộm, hắn thật sự cho rằng việc này dễ dàng bỏ qua như vậy sao?

"Nương tử..."

"Câm miệng!" Tô Khả Phuong nổi giận dùng ngón tay chặn miệng hắn, tức đến thái dương đau âm ỷ, người này cứ mở miệng một tiếng nương tử ngậm miệng một tiếng nương tử, không biết xấu hổ.

Tô Khả Phuong không chịu thừa nhận, mỗi lần hắn gọi "Nương tử", lòng mình sẽ mềm đi một phần, nên nàng không muốn nghe hai chữ này.

Tô Khả Phuong về Phó Gia thu dọn mấy bộ quần áo rồi trở về nhà ngoại, Diêu Thị khuyên thế nào cũng không được, chỉ có thể đứng một bên thờ dài, mà Phó Nhậm Phi thấy hai phụ nữ trở mặt thì rất vui vẻ.

"Đại ca, Tô Thị tính tình lớn như vậy, hừ luôn cũng được!" Phó Nhậm Phi bỏ đá xuống giếng.

Nghe vậy, Hạng Tử Nhuận nhăn mày: "Phi Nhi, việc này do ta làm sai trước, không được trách đại tẩu đệ, về sau ta không muốn tiếp tục nghe những lời tương tự như vậy."

Hạng Tử Nhuận cứng rắn không cho phản bác nói xong cũng ra ngoài

Phó Nhậm Phi thống hận nắm chặt quả đấm, tại sao chưa gì đại ca đã bắt đầu thiên vị Tô Khả Phuong rồi, nếu thật sự sống chung, thì còn đến đâu nữa.

Hắn ta không thể trở mặt nhìn chuyện như vậy phát sinh!

Chờ Lư Thị và mọi người nhà ngoại nghe Tô Khả Phương muốn về nhà ngoại ở vài ngày, tất cả đều lấy làm kinh hãi.

"Phương Nhi, có phải con với bà bà con xáo xáo không?" Lư Thị lo lắng hỏi.

Nếu không sống cùng thôn, nào có đạo lý về nhà ngoại ở?

"Nương, con và bà bà không xáo xáo." Tô Khả Phương nghĩ tới chuyện Hạng Tử Nhuận trở về sớm muộn gì cũng sẽ truyền đến cửa, ngừng một chút, mới thấp giọng nói: "Phó Thần Hoàng quay trở lại."

"Con nói cái gì? Phó Thần Hoàng quay trở lại?" Lư Thị vừa mừng vừa sợ hỏi.

Thấy Tô Khả Phương gật đầu, Tô Khả Bản nghiêm mặt hỏi: "Là Phó Thần Hoàng không đối xử tốt với muội, nên muội mới trở về?"

Mấy người Tô Bằng nghe lời này cũng nhìn về phía Tô Khả Phương, nếu thật sự như vậy, Phó Thần Hoàng đúng là không phải người!

"Ca, không phải như ca ca nghĩ đâu, là tự muội muốn trở về." Tô Khả Phương theo bản năng nói đỡ thay Hạng Tử Nhuận.

Nàng vừa mới nói xong, mấy người Tô Bằng nhẹ nhàng thở ra.

"Cha xấp nhỏ, cô gia nhà chúng ta quay trở lại, chúng ta không phải nên đi xem thử một chút sao?" Đến lúc này, lòng Lư Thị không có oán khí gì, bà chỉ mong nữ nhi và nữ tể về sau có thể sống những ngày hạnh phúc.

"Cha, nương, vẫn chờ xem thế nào đã." Tô Khả Bản mở miệng nói.

Tô Khả Bản cho rằng nếu Phó Thần Hoàng thật sự có lòng, hẳn nhất định sẽ qua đây đón muội muội về, nếu như muội muội chịu về với hắn, vậy người làm ca ca này không có lời nào để nói.

Nhưng nếu Phó Thần Hoàng không biết quý trọng, bất luận thế nào Tô Khả Bản cũng không thể để muội muội chịu tội!

Nghe lời nhi tử, Tô Bằng trầm ngâm một lúc sau cũng nói: "Bản Nhi nói đúng, trước hết cứ để cho hai người trẻ tuổi tình táo một chút đã."

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Khả Phương đang ngủ thật ngon thì nghe thấy Giả Thị gõ cửa, nàng vội khoác áo rồi giương mở cửa: "Đại tẩu, có chuyện gì mà vội vã như vậy?"

"Phương Nhi, muội mau đến sảnh phòng khuyển nhũ nam nhân của muội đi." Lòng Giả Thị nóng như lửa đốt nói vội.

Về mặt Tô Khả Phương mờ mịt, hồi lâu mới phản ứng: "Đại tẩu, tẩu nói Phó Thần Hoàng à? Làm sao vậy?"

"Trời đang rất lạnh, hắn đang đợi gai tới nhận tội với cha nương." Giả Thị vừa nói vừa lôi kéo Tô Khả Phương ra ngoài.

Bọn họ thật vất vả mới chờ lão đại Phó Gia trở về, dùng cơm mà chưa vượt qua cuộc sống tốt đẹp đã lưu lại mầm bệnh.

Tô Khả Phương nhếch miệng, thầm nói: "Nên!"

Khi đang nói chuyện, Tô Khả Phương đã bị Giả Thị kéo vào sảnh phòng.

Vừa vào sảnh phòng, Tô Khả Phương liền thấy Hạng Tử Nhuận chỉ mặc áo lót cồng kềnh mấy cành mận gai, cơ thể trắng tấp quỳ trước mặt cha nương mình.

Nghe tiếng bước chân, Hạng Tử Nhuận quay đầu về phía nàng mỉm cười, nụ cười này, như trấn an, lại như nịnh nọt, Tô Khả Phương mỉm môi chuyển mắt đi nơi khác.

Tên này cho rằng trình diễn khổ nhục kế có thể khiến nàng mềm lòng?

Tưởng bờ hơi bị đẹp!

"Đưa nhỏ này, đã nói tha thứ cho con rồi, con mau đứng dậy mặc quần áo vào đi." Lư Thị thấy Phó Thần Hoàng vẫn luôn quỳ không chịu đứng lên, đau lòng muốn tiến lên phía trước dìu hắn.

Sắp năm hết tết đến, nếu cảm lạnh sẽ không tốt.

Nhưng thái độ Hạng Tử Nhuận rất kiên quyết: "Cha, nương, con thẹn với hai người, càng xin lỗi Phương Nhi, nếu hai người không quát con vài roi, con sẽ không đứng dậy."

Tô Khả Bản nhìn muội muội mình, lại nhìn Phó Thần Hoàng, nhàn nhạt mở miệng nói: "Cha, đã như vậy, con liền thay cha quát hắn hai roi."

"Cha xấp nhỏ..."

Lời Tô Khả Bản vừa ra khỏi miệng, mặt Giả Thị biến sắc, muốn ngăn cản, lại bị ánh mắt của Tô Khả Bản ngăn lại.

Hai roi không đủ để đền bù nhưng lời nói lạnh nhạt và khổ sở Phương Nhi phải chịu trong khoảng thời gian này, nhưng Phó Thần Hoàng có thành ý này, lòng Tô Khả Bản thoải mái hơn nhiều. Quan trọng nhất là từ ánh mắt muội muội nhìn Phó Thần Hoàng, Tô Khả Bản thấy chút gì đó, nên người làm ca ca này chỉ thay muội muội xả giận, chứ không phải thật sự có ý định đánh Phó Thần Hoàng bị thương.

"Bản Nhi, ý tứ, ý tứ là tốt rồi, đừng đa thương cô gia." Lư Thị gấp nhi tử thật sự muốn động thủ, vội vàng nhắc nhở.

Tô Khả Bản không dấu vết liếc muội muội, thấy nàng mím chặt môi, không có ý lên tiếng, liền vung cánh mạn gai lên quát cho Hạng Tử Nhuận một roi.

Trên cánh mạn gai có gai, một roi này vụt xuống, phía sau lưng áo lót của Hạng Tử Nhuận nhanh chóng chảy ra giọt máu tinh mịn, Tô Bằng và mọi người thở một hơi lạnh khí.

Tô Khả Bản cũng nghẹn ngào kêu lên: "Ca —— "

Nàng cho rằng ca ca chỉ có ý dạy dỗ Hạng Tử Nhuận một chút, không ngờ ca ca lại dùng hết toàn lực.

"Ca mới vừa nói rồi, hai roi, còn thiếu một roi." Tô Khả Bản nhìn muội muội, lại cố ý hỏi Phó Thần Hoàng: "Muội phu, còn chịu được chứ?"

"Không sao, tôi đi." Mặt Hạng Tử Nhuận không biến sắc mỉm cười, cái này với hắn mà nói căn bản không tính là tổn thương.

Ngay lúc Tô Khả Bản vung lên roi thứ hai, ngoài cửa vang lên giọng Đàm Trọng An: "Khả Bản đại ca —— "

"Là Trọng An!"

Việc xấu trong nhà không để lộ ra ngoài, vừa nãy Lư Thị và Giả Thị lo lắng chuyện trong nhà bị người ngoài nhìn thấy, nên chốt cửa sân lại. Giờ Lư Thị và Giả Thị nghe được giọng Đàm Trọng An, đều cảm thấy Đàm Trọng An đến quá đúng lúc.

"Còn thiếu một roi!" Hạng Tử Nhuận thấy Tô Khả Bản chần chờ, lên tiếng nhắc nhở.

Đây là hắn nên chịu, không cần người khác thay hắn giải vây.

Tô Khả Bản phát hiện sau khi Phó Thần Hoàng nghe thấy tên Đàm Trọng An cảm xúc có biến hóa, ngẫm nghĩ, cuối cùng một roi vẫn roi trên lưng hắn, chẳng qua so roi thứ nhất nhẹ hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Ra oai phủ đầu?

"Phương Nhi, còn ngang ngược gì nữa? Mau điu cô gia vào phòng con bôi thuốc đi!" Lư Thị thấy nữ nhi đứng một bên ngăn người, nhịn không được lên tiếng quát khê.

"Nương, bị thương ngoài da thôi, không cần bôi thuốc đâu ạ." Hạng Tử Nhuận xem thường vết thương ở lưng cảm áo ngoài để trên ghế khoác lên, bộ dạng như người không có việc gì, từ trên mặt hắn căn bản không nhìn ra hắn vừa mới chịu hai roi mạnh.

"Cô gia, vẫn cứ để Phương Nhi bôi thuốc cho con đi." Lư Thị và Giả Thị vừa nhớ tới việc vừa rồi lưng hắn bị cánh mạn gai vụt chảy cả máu mà giật mình, nhìn còn thấy đau thay hắn.

"Cha, nương, người ta là khách đến nhà, chúng ta bắt đợi ở ngoài cửa như vậy có vẻ không hay lắm." Hạng Tử Nhuận nhẹ giọng nhắc nhở mọi người, Đàm Trọng An còn đang gọi cửa.

Tô Khả Bản nhìn thoáng qua Hạng Tử Nhuận rồi mới ra ngoài sảnh phòng, đón Đàm Trọng An vào.

Đàm Trọng An vừa vào sảnh phòng liền thấy một nam tử xa lạ ước chừng trên dưới 20 tuổi, dáng người thon dài, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, đôi mắt đen thâm thúy quanh quệ, tựa như mắt ung trong đêm tối, cho người ta một loại cảm giác vĩnh vào hung hăng, lại cao ngạo giữa trời đất.

Hắn lẳng lặng đứng sau lưng mọi người, nhưng Đàm Trọng An lại không cách nào coi nhẹ sự tồn tại của hắn.

Thấy Đàm Trọng An nhìn chăm chăm vào Hạng Tử Nhuận, mắt Tô Khả Bản hơi chớp, cười giới thiệu hai người với nhau.

Tô Khả Bản giới thiệu xong, thần sắc Đàm Trọng An thay đổi nhỏ đến không thể thấy, rất nhanh khôi phục bình tĩnh, nhưng tia biến hóa này của hắn ta không hề trốn khỏi ánh mắt lợi hại của Hạng Tử Nhuận.

Đôi mắt ung của Hạng Tử Nhuận hơi híp lại, mỉm cười nói: "Đàm tú tài, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

"Phó huynh, giống nhau cả thôi!" Đàm Trọng An nghe ra ẩn ý trong lời Hạng Tử Nhuận, khiêu khích cười theo.

Trên mặt hai người đều nở nụ cười, nhưng ngay cả Lư Thị cũng cảm giác được bầu không khí không thích hợp, nói gấp: "Sớm như vậy, chắc hẳn mọi người đều chưa ăn điểm tâm phải không? Lão đầu tử, ông dắt Hạo Nhi ra ngoài chơi đi, Bân Nhi, con bồi Trọng An ngồi chơi trước, Phương Nhi, con và cô gia về phòng phòng trò chuyện đi, nương và tẩu tử con rất nhanh sẽ nấu xong bữa sáng."

Lư Thị an bài xong đưa mắt ra hiệu cho nữ nhi rồi chỉ về phía sau lưng Hạng Tử Nhuận, ý bảo nữ nhi bồi thuốc cho hắn.

Đàm Trọng An nghe thấy Lư Thị giữa ban ngày ban mặt để hai người về phòng, sắc mặt biến đổi lần nữa.

Hạng Tử Nhuận không tiếp tục để ý Đàm Trọng An, mà ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nương tử mình. Mặc dù Tô Khả Phương tức giận, nhưng không có khả năng phát tác ngay trước mặt người ngoài như Đàm Trọng An, trừng mắt lườm Hạng Tử Nhuận một cái, xoay người về phòng.

Hạng Tử Nhuận đi theo, ở góc rẽ kéo được bàn tay nhỏ bé của nàng, nhìn nàng hạ mí mắt bộ dạng đáng thương cầu an ủi: "Nương tử, ta bị thương."

"Đáng đời huynh!" Tô Khả Phương tức giận nói.

"Vừa rồi nhìn ta chịu roi, nàng đau lòng chứ?" Vừa vào phòng, Hạng Tử Nhuận liền tiến đến bên tai nàng, thấp giọng hỏi.

"Ít tự mình đa tình đi!" Mặt Tô Khả Phương không chút thay đổi nói: "Là nương ta muốn ta bồi thuốc cho huynh, mau chóng cởi quần áo ra."

"Nàng nhỏ giọng một chút, bên ngoài có khách đấy." Hạng Tử Nhuận đường đường chính chính nhắc nhở một câu.

Nàng rõ ràng chỉ muốn bồi thuốc cho hắn, bị Hạng Tử Nhuận nói như vậy, thật giống bọn họ muốn làm gì khác, mặt Tô Khả Phương bỗng chốc đỏ lên.

"Hạng Tử Nhuận, rốt cuộc huynh có lên giường bồi thuốc không?" Tô Khả Phương thẹn quá hoá giận gầm nhẹ.

"Lên!"

Vừa thấy nàng sinh khí, hắn lập tức giọng cò trắng, ngoan ngoãn cởi áo khoác ra, nằm trên giường gỗ nhỏ.

Giường gỗ nhỏ, một mình Tô Khả Phương ngủ thoải mái, nhưng Hạng Tử Nhuận nằm, chân kéo dài qua cả ngoài mép giường.

Phát hiện ra khi Tô Khả Phương xốc lưng áo hắn lên thì động tác hơi ngừng một chút, Hạng Tử Nhuận vội nói: "Hù dọa nàng?"

Phía sau lưng hắn không thiếu miệng vết thương cũ, ngoài ra còn mấy vết thương mới vừa khép miệng, cộng thêm vừa rồi bị cảnh mạn gai tổn thương, không cần nhìn, Hạng Tử Nhuận cũng biết phía sau lưng mình lúc này có bao nhiêu dử tợn.

Vừa rồi hắn vốn định nói thêm vài câu chọc cười cho qua, không để nàng bồi thuốc, nhưng ngẫm lại, phu thê hắn nên thẳng thắn đối đãi với nhau, liền tùy nàng.

Chẳng qua nếu như biết sẽ dọa đến nàng, hắn đã chờ vết thương hoàn toàn khỏi mới cho nàng xem.

"Vết sẹo này do lúc ám sát Diệp Mậu Dương lưu lại à?" Đầu ngón tay Tô Khả Phương theo một vết sẹo cũ trong đó trượt xuống, nghĩ tới hắn vì không để ca ca nàng bị Diệp Mậu Dương lợi dụng mà mạo hiểm xông vào thư viện Từ Phong, thân sắc không tự giác nhu hòa xuống.

Hắn vì nàng, kỳ thật đã làm nhiều chuyện...

"Nương tử, nàng đây là trêu chọc ta sao?" Giọng Hạng Tử Nhuận khàn khàn truyền đến, Tô Khả Phương theo phản xạ thu tay lại.

Nàng vừa mới đắm chìm trong suy nghĩ của mình, hoàn toàn không biết hành động của mình đối với một nam nhân có ý vị như thế nào, sau khi lấy lại tinh thần mặt đột nhiên đỏ rực.

"Câm miệng!"

Tô Khả Phương thu liễm nỗi lòng. Sau đó dùng động tác không coi là ôn nhu, lung tung đem cò xanh thuốc bột hất lên trên vết thương, quần áo cũng không giúp hắn kéo lại đã đi ra khỏi phòng.

Hạng Tử Nhuận bắt đầu dĩ cười khở, xem ra con đường theo đuổi nương tử của hắn sẽ dài dằng dặc đây!

Nếu như nương tử hắn có thể giống như những nữ nhân khác cùng hắn cãi, cùng hắn náo, trong lòng hắn còn có chút đầy, nhưng về mặt nương tử hắn bình tĩnh, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, đối đãi với hắn và đối đãi với người thân không khác nhau, điều này làm hắn cảm thấy rất không ổn.

Hắn không chỉ là người thân của nàng, còn là nam nhân của nàng.

Đàm Trọng An ăn điểm tâm xong liền mượn Tô Khả Bản một quyển sách rồi cáo từ về nhà, Hạng Tử Nhuận thấy Tô Khả Bản đưa Đàm Trọng An ra cửa, cũng đứng lên, giọng điệu thanh lãnh nói: "Ca, để muội phụ cùng ca đi tiễn Đàm tú tài!"

Đàm Trọng An có vẻ hơi bất ngờ dừng bước chân, mặt Tô Khả Bản cũng lướt qua vẻ kinh ngạc, mà mắt Lur Thị và Giả Thị chính là đầy lo lắng nhìn về phía người tỏ vẻ mình đứng ngoài sự việc Tô Khả Phuong.

"Đi thôi."

Cả phòng tâm tư khác biệt, Hạng Tử Nhuận giống như không phát hiện gì tỏ ra bình thường vỗ bả vai Đàm Trọng An dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Đàm Trọng An sau khi lấy lại tinh thần cùng Tô Khả Bản đi theo, ba người sóng vai đi ngang nhau.

Tô Khả Bản vốn dĩ còn lo lắng hai người đánh nhau, đặc biệt đi ở giữa hai người, nhưng đi đến cửa thôn vẫn không thấy ai mở miệng nói chuyện, Tô Khả Bản không nắm chắc Phó Thần Hoàng có dụng ý gì rồi?

Không phải Tô Khả Bản nhạy cảm, đoạn đường này trên người Phó Thần Hoàng luôn tản ra hàn khí, rõ ràng không chào đón Đàm Trọng An, hơn nữa hẳn cũng cảm giác được Đàm Trọng An vội vàng xao động và bất an.

Ra đến cửa thôn Phong Quả lại đi tiếp một đoạn, Đàm Trọng An rốt cuộc mở miệng: "Hai vị, đưa đến đây thôi, đi tiếp sẽ đến tận nhà ta."

Tô Khả Bản nhìn thoáng qua Phó Thần Hoàng, chỉ thấy mây kiếm của Phó Thần Hoàng nhướn lên, tỏ vẻ không sao cả nói: "Vây cũng tốt, đi bộ một lát bữa sáng chúng ta ăn cũng tiêu hoá xong, thuận đường đến nhà Đàm tú tài uống chén trà."

Sau khi nghe xong lời này, Đàm Trọng An thiếu chút nữa không giữ được bình tĩnh, hóa ra người này tiễn hấn ta chính là vì tiêu thực?

Đoạn đường này hấn ta cân nhắc đi cân nhắc lại nếu như Phó Thần Hoàng hỏi chuyện mình và Tô Khả Phuong, thì nên trả lời hấn thế nào, nghĩ đến lòng bàn tay xuất hiện đầy mồ hôi, không ngờ hấn chỉ đi để tiêu thực!

Đàm Trọng An tức giận, cũng không biết là tức chính mình ngu xuẩn hay là tức Phó Thần Hoàng đùa bỡn hấn ta.

Tô Khả Bản cũng kinh ngạc, nghi ngờ nhìn thoáng qua Phó Thần Hoàng.

Người này thật chỉ đi để tiêu thực?

Vì sao hấn cảm thấy người này đến để ra oai phủ đầu chứ?

Sau một lúc lâu, Tô Khả Bản mới ho nhẹ một tiếng, nói: "Muội phụ, Trọng An là người rất hiếu học, Trọng An còn phải đọc sách, chúng ta đừng nên quấy nhiễu."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Túi thơm

"Được, vậy ngày khác lại đến cửa báii phòng Đàm tú tài!" Hạng Tử Nhuận nhàn nhạt gật đầu.

Thần sắc Hạng Tử Nhuận chưa biến hoá dù chỉ một chút, Đàm Trọng An vô cùng hoài nghi, Hạng Tử Nhuận có phải thật sự không biết quá khứ của hấn ta với Tô Khả Phuong không, nếu không sao hấn có thể tâm bình khí hòa nói chuyện cùng hấn ta như vậy?

Tâm Đàm Trọng An rất rõ ràng Tô Khả Phuong đã gả cho người, mình và nàng là không thể, nhưng mà mỗi lần nhớ tới đôi mắt hạnh cười như không cười, giống giận mà không phải giận của nàng. Hấn ta liền giống như bị quỷ thần xui khiến chạy tới thôn Phong Quả, còn nhiều lần mượn cớ tìm Tô Khả Bản.

Trước hôm nay, hấn ta chưa bao giờ truy đến cùng có phải mình đã thích nữ nhân trước kia mình vô cùng chán ghét hay không? Trước nay hấn ta đều nghĩ Phó Thần Hoàng sẽ không trở về, nên khi nghe Tô Khả Bản giới thiệu, hấn ta thiếu chút nữa thì lúống cuống, hai loại mâu thuẫn, sự không cam lòng và bất an Phó Thần Hoàng mang đến càng thêm bành trướng.

Giờ hấn ta nhìn bộ dạng Phó Thần Hoàng giống như hoàn toàn không biết chuyện, Đàm Trọng An cảm thấy bản thân mua dây buộc mình, thật ngu xuẩn!

Lòng Đàm Trọng An như có cây đuốc thiêu đốt, lại kìm nén không phát tiết ra miệng, hấn ta có cảm giác mình sắp nổ tung.

Phó Thần Hoàng, rốt cuộc nguoi thật sự không biết nương từ nguoi thích ta cỡ nào, hay căn bản không đem nàng để trong lòng?

Nhìn bóng lưng Tô Khả Bản và Hạng Tử Nhuận càng lúc càng xa, hắn ta dùng lực nắm chặt quyền sách trong tay.

Đột nhiên, Đàm Trọng An giống như nghĩ tới điều gì, bên môi kéo ra nụ cười.

Hắn ta thật sự rất chờ mong phản ứng của Phó Thần Hoàng.

Diêu Thị thấy một mình lão đại trở về nhà, vội nhìn ra sau lưng hắn: "Phương Nhi không về với con à?"

"Không ạ." Hạng Tử Nhuận lắc đầu.

Thấy bộ mặt hắn vẫn không thay đổi, Diêu Thị tức đến mức đập cho hắn một phát: "Phương Nhi không trở về, vậy con về làm gì? Mau chóng đi đổ nương từ con đi? Sắp hết năm tới nơi rồi, con khiến Phương Nhi ở nhà ngoại còn ra thể thống gì nữa?"

"Nương, con sẽ tranh thủ trước tết đổ nương từ trở về!" Lúc Hạng Tử Nhuận nói lời này không có bao nhiêu sức lực.

Đổ chắc chắn muốn đổ, nhưng không phải bây giờ đi đổ.

Chạng vạng tối, Hạng Tử Nhuận cầm bình rượu quang minh chính đại đến Tô Gia cọ com chiều, Tô Bằng và Lư Thị thấy nữ tể tới cửa vui vẻ cười không ngậm được miệng.

Tô Khả Bản nhìn Hạng Tử Nhuận, cho hắn một ánh mắt ta hiểu rõ, mà Tô Khả Phương giống như không nhìn thấy Hạng Tử Nhuận, com nước xong xuôi rửa mặt rồi về phòng ngủ.

Phòng ngủ của Tô Khả Phương gần phòng bếp, trong phòng bếp Lư Thị và Giả Thị nghe thấy tiếng Tô Khả Phương cài chốt cửa, nhìn nhau, đồng thời nhu mày.

Tô Khả Bản uống say khướt được Giả Thị đỡ về phòng, Lư Thị nhìn nữ tể ăn nói có ý tứ, hơi chặt vật mở miệng: "Thần Hoàng à, trong nhà còn phòng trống, nếu không con ở tạm một đêm?"

Bà không thể nói nữ nhi bà đóng cửa cài chốt rồi, không để cho con vào phòng đúng không?

"Nương, con tự đi, nương và cha cũng về phòng ngủ đi." Hạng Tử Nhuận lơ đãng nói.

Lư Thị ngẫm nghĩ, vẫn vì nữ nhi nói một câu: "Thần Hoàng, đứa nhỏ Phương Nhi này tính tình cứng rắn, con nhường nhịn nó nhiều một chút nhé."

"Nương, do con làm sai trước, Phương Nhi giận con là đúng, không trách nương, nương đừng nói nương." Hạng Tử Nhuận ngược lại lo lắng nhấc mẩu khăn trách nương từ nhà hắn, đến lúc đó nương từ sợ sẽ ghi cho hắn một khoản.

Tô Khả Phương nằm trong phòng nghe Hạng Tử Nhuận nói, nhếch miệng: "Còn biết sai!"

Lư Thị không biết suy nghĩ của Hạng Tử Nhuận, nghe nữ tể che chở nữ nhi, lòng vẫn rất vui vẻ.

Bởi vì Tô Khả Bản phải đọc sách, nên trước nay dậy sớm, hắn vừa ra khỏi phòng liền thấy Hạng Tử Nhuận dựa vào bên cửa phòng muối muối chộp mắt, nhìn thấy hắn mới đứng dậy.

"Tối hôm qua đệ nằm ngủ ở đây?" Tô Khả Bản kinh ngạc, một hắn còn tưởng rằng muối phu này thông minh, có thể nghĩ tới chiêu mượn rượu giả say vào phòng muối muối, không ngờ vẫn không thể đi vào.

Không biết có phải vì biết Hạng Tử Nhuận chính là Phó Thần Hoàng, cũng chính là tướng công của mình, nên nội tâm Tô Khả Phương không có gánh nặng hay không mà hai buổi tối đều ngủ cực kỳ sâu, nên nàng căn bản không biết Hạng Tử Nhuận nằm ngủ ở cửa phòng mình.

Lúc nàng mở cửa ra, thấy cha nương ca tẩu và Hạng Tử Nhuận đều đứng ở cửa phòng mình, không khỏi kỳ quái hỏi: "Đều vây quanh cửa phòng con làm gì thế?"

Lư Thị vừa tức vừa gấp, muốn dạy dỗ nữ nhi vài câu, thì Hạng Tử Nhuận vội nói trước: "Nương, bụng con hơi đói, có gì ăn không ạ?"

"Vậy để nương đi nấu." Lư Thị trừng mắt lườm nữ nhi, rồi vội vàng vào phòng bếp.

Tô Khả Phương bị trợn mắt vô cớ, mặt không hiểu sao, vô tội nhìn về phía Giả Thị: "Đại tẩu, nương sao thế?"

Giả Thị bất đắc dĩ thở dài: "Muội nhé, thời tiết lạnh giá thế này sao có thể để cô gia ngủ ở trước cửa phòng?"

Giả Thị lắc đầu, cũng theo nương vào phòng bếp.

Tô Bằng và Tô Khả Bản không nói gì, cùng nhau đi vào sảnh phòng.

"Ta bắt huynh ngủ ở cửa phòng ta à?" Thấy Hạng Tử Nhuận chắn lối ra vào cửa mình, Tô Khả Phương tức giận đẩy hắn một phát, vào phòng bếp mức

nước rửa mặt.

Thấy chưa, xem ra đúng là vẫn ghi cho hấn một khoản.

Về mặt Hạng Tử Nhuận bắt đắ dĩ.

Cả nhà vừa ăn điểm tâm xong, Đàm Trọng An đã đến cửa trả sách cho Tô Khả Bản.

Nhìn thấy Đàm Trọng An, cả nhà đều theo bản năng nhìn thoáng qua Hạng Tử Nhuận, thấy mặt hấn không thay đổi ngồi uống trà, ngoại trừ Tô Khả Phương, tâm người khác đều bị xách lên, cũng may Đàm Trọng An trả sách xong liền cáo từ.

Tô Khả Bản vừa đứng dậy muốn tiễn hấn ta ra ngoài, đã thấy Đàm Trọng An nhìn thoáng qua Hạng Tử Nhuận, dò hỏi: "Phó huynh, tiễn ta một đoạn chứ?"

Tâm cả nhà vừa muốn buông xuống lại treo ngược lên, nhìn Đàm Trọng An, lại nhìn Hạng Tử Nhuận, hôm qua Hạng Tử Nhuận chủ động muốn tiễn, hôm nay Đàm Trọng An quay ngược lại muốn Hạng Tử Nhuận tiễn, việc này thấy thế nào cũng quý dĩ.

"Được thôi."

Hạng Tử Nhuận buông chén trà xuống, đứng dậy đi ra ngoài, lưu lại mọi người trong phòng đưa mắt nhìn nhau.

Qua một hồi lâu, Lư Thị tâm thần không yên nói với nhi tử: "Bản Nhi, con vẫn nên theo sau nhìn xem, đừng để hai người đánh nhau."

Tô Khả Bản cũng không quá yên tâm, vừa định đứng dậy liền nghe muội muội nói nhẹ bồng: "Yên tâm, bọn họ không đánh nhau đâu."

Hạng Tử Nhuận không phải loại người dễ man.

Rượu lấy ánh nhìn hằm hằm của cha nướng và đại tẩu, nàng đành phải mau chóng ngậm miệng.

Cùng lúc đó, Hạng Tử Nhuận đưa Đàm Trọng An đến cửa thôn, bỗng nhiên trong ngực Đàm Trọng An rơi ra một cái túi thơm.

Nhìn cái túi thơm kia, đáy mắt Hạng Tử Nhuận lướt qua một đạo hàn quang, mà Tô Khả Bản theo sát phía sau hai người trên mặt cũng lướt qua tức giận.

Đàm Trọng An vội vàng nhặt túi thơm lên, dùng y phục trên người xoa xoa, thoát nhìn rất quý cái túi thơm kia.

Dù vậy Hạng Tử Nhuận vẫn ung dung nhìn hấn ta, trầm mặc không nói.

Hạng Tử Nhuận biểu tình bí hiểm khó dò, Đàm Trọng An đoán không ra suy nghĩ của hấn, chỉ nhìn kỹ túi thơm trong tay, ngượng ngùng nói: "Đây là do một cô nương thích ta tặng."

Vừa rồi Tô Khả Bản chỉ suy đoán, bây giờ nghe lời này, mới dám khẳng định túi thơm kia đúng là do muội muội mình tặng, chỉ là Đàm Trọng An đem túi thơm theo người có ý gì, sao còn nói cho Phó Thần Hoảng biết túi thơm kia do cô nương thích hấn ta tặng?

Ngay lúc Tô Khả Bản chuẩn bị tiến lên ngăn cản Đàm Trọng An nói tiếp, thì thấy Hạng Tử Nhuận liếc qua cái túi thơm, cười lạnh nói: "Đàm tú tài chắc hẳn cô nương kia tặng người cái túi thơm không phải vì để người xấu mặt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 133: Hãm vào quá sâu?

Nghe vậy, sắc mặt Đàm Trọng An đột nhiên trầm xuống: "Lời này của Phó huynh có ý gì? Không phải ngại vì ghen tỵ Đàm mỗ, nên mới nói như vậy chứ?"

Đàm Trọng An dùng loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu quan sát nam nhân vẫn bình tĩnh như nước trước mặt, lẽ nào hấn thật sự không biết lai lịch của túi thơm?

Lần trước nương con Vương Thị đem sự tình nháo lớn như vậy, chẳng lẽ người Phó Gia không nói việc này cho hấn?

Hạng Tử Nhuận nhìn ra Đàm Trọng An có ý đồ khác, ở trong lòng khịt mũi coi thường hấn ta, ánh mắt nhìn về phía hấn ta rõ ràng mang theo vẻ đồng tình: "Lời ấy của Đàm tú tài sai rồi! Su r đệ ta từng nói: Một nữ nhân nếu quả thật để ý đến một nam nhân, nàng chắc chắn sẽ nghĩ mọi cách ở trước mặt đối phương triển lộ điều mình am hiểu nhất, giống như nương tử ta, nàng am hiểu nhất là điêu khắc, nên đã nàng tự tay điêu khắc một món trang sức tùy

thân đưa cho ta.”

Hạng Tử Nhuận đưa tay xoa mộc phù gỗ đào ở thắt lưng, đường cong kiên cường trên khuôn mặt tự nhiên nhu hoà hơn.

Nhìn mộc phù gỗ đào được điêu khắc tinh tế trên người Hạng Tử Nhuận, lại nhìn chiếc túi thơm đường may cao thấp không đều, còn mang theo vô số cọng lông trên tay mình, Đàm Trọng An có cảm giác mình giống như vừa bị Hạng Tử Nhuận hung hăng tát một phát, mặt đỏ hừng hực.

Nhưng bảo hấn ta in lặng thừa nhận, hấn ta không cam lòng, lạnh lùng nói: “Su đệ Phó huynh hiểu nữ nhân rất rõ?”

"Nữ nhân bên cạnh hấn không dưới hai mươi người, ở trước mặt hấn không ai không ngoan ngoãn. Đàm tú tài nói xem có phải hấn rất hiểu nữ nhân không?" Giọng Hạng Tử Nhuận thanh lãnh, không nóng không lạnh hỏi vặn lại.

Bên cạnh Lâm Chiêu Hoành trừ nương hấn ra, còn mấy di nương, muội muội, cộng thêm thị nữ Lâm phủ từ trên xuống dưới, có người nào là không đối xử với đại thiếu gia Lâm Gia một mực cung kính?

Sự thật là một chuyện, nghe vào tai Đàm Trọng An lại là một phen khác ý tứ, đáng thương cho Lâm Chiêu Hoành giờ phút này chỉ sợ còn không biết, mình lại bị muội tao sư huynh bôi đen.

"Đàm tú tài, ta chỉ tiễn người đến đây thôi, người đi cẩn thận." Hạng Tử Nhuận không thèm để ý sắc mặt Đàm Trọng An có bao nhiêu khó coi, nói xong liền xoay người mở rộng chân thẳng bước đi về.

Đàm Trọng An vừa quay đầu lại, liền thấy Tô Khả Bản đứng cách đó vài mét đang nhìn hấn ta, hiển nhiên là đã nghe được hội thoại giữa bọn họ. Đàm Trọng An cảm thấy hoảng hốt, muốn giải thích, nhưng cổ họng lại như bị thứ gì mắc kẹt vậy, một chữ cũng không nói được.

Hạng Tử Nhuận nhìn Tô Khả Bản gật đầu, hai người cùng nhau trở về.

Tô Khả Bản do dự một lúc, mới mở miệng nói: "Muội phu, Phương Nhi và Đàm Trọng An..."

"Việc này không có quan hệ gì với Phương Nhi, nhưng Đàm Trọng An đã bày rõ muốn phá hư tình cảm của ta và Phương Nhi, ta nể mặt đại ca mới chỉ cho hấn ta lời nhắc nhở, nếu hấn ta còn dám ngấp nghé thứ không thuộc về mình, vậy đừng trách xuống tay độc ác!" Mặt ưng của Hạng Tử Nhuận híp lại, giọng nói trầm thấp lãnh lẽo.

Cảm nhận được khí tức nguy hiểm phát ra trên người hấn, Tô Khả Bản hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua sườn mặt cương nghị của hấn, nhất thời có chút hoảng hốt.

Khi đó sở dĩ vì muội muội chọn trúng hấn, là

vì bị toàn thân chính khí, trầm ổn nội liễm trên người hấn thuyết phục. Nay Tô Khả Bản mới phát hiện, Phó Thần Hoàng ngoại trừ trầm ổn nội liễm, còn lãnh khốc và biết dấu tất cả bản lãnh. Hấn ở ngoài và nam tử vui vẻ trò chuyện, nhẹ nhàng dịu dàng ở trước mặt cha nương và muội muội quả thực như hai người khác biệt.

Mà thôi, có lẽ chỉ nam nhân như vậy mới trấn áp được Phương Nhi, đúng không?

Lúc này Tô Khả Bản còn không biết, rốt cuộc là gió đông thổi bạt gió tây, hay gió tây áp đảo gió đông?

Trở về Tô Gia, không ngờ nhà đầy khách đang ngồi. Tất cả đều vì lão đại Phó Gia mà đến, bởi đa số thôn dân đều chỉ nghe tên mà chưa gặp người này.

Tô Bằng giới thiệu từng người cho Hạng Tử Nhuận, nhiều người như vậy, đương nhiên Hạng Tử Nhuận không có khả năng gọi tên từng người, mà chỉ hướng về phía người được nhắc tên cúi đầu biểu thị chào hỏi.

Biểu hiện của Hạng Tử Nhuận có chút lạnh nhạt, nhưng không chịu nổi các hương thân nhiệt tình, mọi người người một câu, ta một câu hỏi hấn từ ngày rời Phó Gia đã ở ngoài làm gì? Mới đầu Hạng Tử Nhuận cũng đối đáp tự nhiên. Về sau, mọi người hỏi sang hấn và Tô Khả Phương khi nào mới sinh con, Hạng Tử Nhuận biến thành dở khóc dở cười.

Nhận được ánh mắt đáng thương cầu cứu của Hạng Tử Nhuận, Tô Khả Phương nhin cười vô cùng vất vả, đành phải vụng trộm chuồn ra khỏi sảnh phòng.

Khoé mắt Hạng Tử Nhuận nhìn thoáng qua bóng dáng lén lút đi đến sảnh cửa phòng, chừng chặc đang hoảng nói với mọi người: "Việc này để cháu thương lượng với Phương Nhi một chút."

Mới vừa đi tới cửa sảnh phòng chân Tô Khả Phương lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống, may mà Hạng Tử Nhuận nhanh tay lẹ mắt đỡ được nàng, hai người kéo nhau nhanh chóng rời đi.

Nhìn hai người chạy trốn, mọi người sau lưng phát ra tràng cười thiện ý thật to.

Hạng Tử Nhuận kéo Tô Khả Phương lên núi, Tô Khả Phương không từ chối.

“Các hương thân ở nơi này thật nhiệt tình, bảo sao nương ta không muốn rời khỏi nơi này." Đi đến giữa sườn núi, Hạng Tử Nhuận đột nhiên biểu lộ cảm

xúc.

Tô Khả Phương nhíu mày liễu, như có điều suy nghĩ hỏi: "Huỳnh muốn rời khỏi nơi này?"

Ánh mắt hần sáng quắc nhìn nàng: "Nếu nàng không muốn đi, thì không đi."

"Huỳnh muốn đi, thì đi! Thôn Phong Quả là nhà của ta, ta không đi!"

Nàng hát tay hần ra, hần lại thuận thế ôm ngang hông nàng đi tiếp: "Nàng là nương tử của ta, nàng ở đâu, tất nhiên ta phải ở đó."

"Hừ, khăn voan còn chưa vén, ai là nương tử của huỳnh chứ?" Tô Khả Phương hừ lạnh, đẩy bàn tay to của hần ra.

Đang ở giữa sườn núi, Hạng Tử Nhuận cũng không kiên trì, sau khi buông nàng ra tỏ vẻ suy nghĩ nói: "Nàng nói rất có đạo lý, nếu không chúng ta bái đường thêm lần nữa?"

Tô Khả Phương liếc mắt: "Ai có sức bồi huỳnh giày vò tầm phào?"

Mặt mày Hạng Tử Nhuận rạng rỡ: "Ta hiểu rồi."

Tô Khả Phương liếc hần, hần đưa tay nhéo nhéo lòng bàn tay nàng, nói: "Nàng đây là thừa nhận mình là nương tử của ta nha!"

Nghe vậy, Tô Khả Phương mới hậu tri hậu giác phát hiện ra vấn đề hần vừa hỏi, mặc kệ nàng trả lời được hay không được đều sẽ bị hần trêu chọc.

Đại gia hần, thiết lập bẫy ngôn ngữ cho nàng không tính, còn dám đùa bỡn nàng!

(Đại gia hần giống VN chửi kiểu cả nhà mày, mà cha mày ấy ạ. T.T (Mon))

Tô Khả Phương then quá hoá giận đập hần một phát, rồi chạy thật nhanh lên núi.

"Nương tử, chờ vì phu một!" Hạng Tử Nhuận giống như trâu cày, ở phía sau gọi lớn.

Một chạy một đuổi, hai vợ chồng rất nhanh đã vào sâu trong núi.

Hai người vừa chạy vào núi sâu không bao lâu, gấu chó A Ngốc không biết từ chỗ nào nhảy ra, mừng rỡ chạy về phía hai người.

Tô Khả Phương giật nảy mình, tiếng thét chói tai còn chưa ra khỏi miệng, cơ thể bỗng nhẹ bẫng, bị Hạng Tử Nhuận ôm lên.

"A Ngốc, người dọa nương tử ta!" Hạng Tử Nhuận gầm lên, ôm Tô Khả Phương thoải mái rơi xuống cách xa gấu chó vài mét.

Bị Hạng Tử Nhuận quở trách, gấu chó giống như chịu ủy khuất, tựa đầu vào cạnh cây đại thụ, cơ thể thô kệch vẹo vẹo uốn éo.

Tô Khả Phương ngược mắt kinh ngạc nhìn sườn mặt anh tuấn lạnh lùng đang nghiêm lại, lòng như hươu con nhảy loạn.

Không thể phủ nhận, hần là nam tử đẹp trai nhất nàng từng gặp qua, quan trọng nhất khi có hần ở bên, nàng sẽ cảm thấy an tâm an lòng, càng đến gần, nàng càng thấy bản thân không cách nào bứt ra được. Mặc dù hần lừa gạt nàng, nhưng nàng không có cách nào thật sự oán hận hần.

Nàng chỉ tức giận, giận hần không thẳng thắn, rồi lại ần ần tin tưởng hần có nỗi khổ tâm riêng, nàng không biết có phải mình đã hãm vào sâu quá không?

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Tìm kiếm bảo đảm

Nàng thậm chí còn vui mừng, may mắn vì lần đầu tiên mình sa vào lưới tình đối phương lại chính là tướng công trên danh nghĩa mình, chứ không phải những nam tử khác.

Bản chất nàng vốn là nữ nhân truyền thống, sau này lại cùng mọi người ở Phó Gia trải qua hoạn nạn. Khi biết hần chính là tướng công mình, theo bản năng nàng đã muốn tiếp nhận.

Bởi vì hần, là người sẽ làm bạn với nàng cả đời!

Hạng Tử Nhuận lạnh lùng lườm A Ngốc, sau đó nhẹ nhàng vỗ lưng nàng ôn nhu an ủi: "Đừng sợ, là A Ngốc, không sao rồi."

Nghe giọng hần trầm thấp lại ôn nhu, Tô Khả Phuong bắt giác hơi cong khoe môi. Một giây sau nàng đột nhiên ý thức được mình suýt thất thủ, vậy rất nguy hiểm, lòng cả kinh, có chút chột dạ và bất an chôn đầu thật sâu vào ngực hần.

Nàng đến từ hiện đại, nàng rõ ràng hơn bất kỳ một nữ nhân nào ở triều đại này, về mặt tình cảm người nào càng hăm sâu đến cuối cùng sẽ càng tổn thương nhiều hơn. Huống chi triều đại này tam thế tứ thiếp là chuyện bình thường, nàng thật sự có thể nắm chặt nam nhân này, trở thành nữ nhân duy nhất của hần sao?

Hạng Tử Nhuận hơi khó hiểu cúi đầu nhìn xuống, thấy nàng mạnh mẽ chui đầu vào lồng ngực mình, giống như thật sự bị dọa sợ, không khỏi buồn cười nói: "Nhớ lần đầu tiên nàng thấy A Ngốc còn liều mạng với nó, mà mới không thấy một thời gian thôi đã sợ đến vậy?"

Thấy nàng không lên tiếng, Hạng Tử Nhuận bắt đắc dĩ, đành phải ôm nàng tìm chỗ ngồi xuống.

Lúc Hạng Tử Nhuận bế nàng đặt xuống tảng đá, lòng nhiệt huyết của Tô Khả Phuong đã chậm rãi bình tĩnh trở lại, thần sắc cũng khôi phục bình thường.

"Không sao chứ?" Hần đưa tay giúp nàng vén mấy sợi tóc mai dài ra sau tai, không yên lòng quan sát nàng.

Tô Khả Phuong lắc đầu, tâm tình hoàn toàn khác với lúc lên núi.

"Nàng không vui?" Phát hiện cảm xúc của nàng biến hóa, lòng mày Hạng Tử Nhuận hơi cau lại.

Tô Khả Phuong kinh ngạc vì hần quá miễn cảm, nhìn hần nói: "Nào có?"

"Có!" Hạng Tử Nhuận nói như chém đinh chặt sắt.

Bởi vì dễ tâm, nên bất kỳ biến hóa nào của nàng hần cũng có thể cảm nhận được.

Thấy nàng không chịu thừa nhận, hần duỗi cánh tay dài đem nàng ôm vào ngực, buông mi hỏi: "Phuong Nhi, nghe ta giải thích có được không?"

Giữa bọn họ tồn tại khoảng cách, dù biết rõ nàng đang ở trước mắt, nhưng hần không cách nào tới gần, cảm giác này thật sự rất khó chịu.

Tô Khả Phuong nhìn hần, nghĩ tới cả nhà bọn họ thay tên đổi họ ẩn cư tại thôn Phong Quả hẻo lánh, mà hần thân thủ bắt phạm lại cổ tình trốn ở núi sâu không gặp người nhà. Hiện nhiên bà bà và tiểu thúc không biết tung tích hần ở đâu, khí chất đoan trang ưu nhã trên người bà bà hoàn toàn khác với thôn phụ, những biểu hiện không thích hợp này chứng minh thân phận nhà họ bắt phạm (không bình thường).

Có lẽ, nghe xong lời giải thích của hần, nàng và hần chính là người của hai thế giới.

Nếu hần có tâm muốn rời khỏi, nàng thật sự ngăn cản được sao?

Cân nhắc liên tục, Tô Khả Phuong trịnh trọng gật đầu: "Ta nghe huynh giải thích!"

Nàng không thích nghi kỳ lân nhau, càng không phải loại người cảm lên được, không bỏ xuống được. Nếu hần thật sự muốn rời đi, nàng sẽ mỉm cười tiễn hần.

Thấy mặt nàng trang trọng, Hạng Tử Nhuận vừa bực mình vừa buồn cười nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Chỉ nghe ta giải thích thôi mà, nàng phải bày ra bộ dạng thấy chết không sờn vậy sao?"

Tô Khả Phuong sững sờ, miễn cưỡng cười nói: "Thảm như vậy sao?"

"Đúng đó!" Hần quan sát nàng một lúc, nghiêm túc nói: "So với thấy chết không sờn còn thảm hơn."

Đối mặt với tầm mắt ranh mãnh chứa ý cười của hần, nàng biết mình lại bị hần đùa bỡn, tức giận cau hần một cái: "Nói hươu nói vượn!"

Hạng Tử Nhuận nắm lấy tay của nàng, nhìn chăm chăm nàng, đôi mắt bén nhọn ngày xưa lộ ra mấy phần mềm mại: "Phuong Nhi, trước kia là ta không đúng. Ta không nên bỏ đi vào thành thân, nàng bị thương ta không thể chăm sóc. Ta không nên để nàng đối mặt với bàn tán của mọi người mà chẳng quan tâm, khiến nàng nhận bao nhiêu ám ức. Ta không nên giấu diếm thân phận sau khi gặp lại nàng, khiến nàng xoắn xuýt, khổ sở. Nhưng mà, ta không hối hận vì khinh bạc nàng."

Nghe về đầu, một bụng đầy ắp khuất của Tô Khả Phuong kéo đến như dòi non lấp biển, nước mắt sắp trào ra rồi, nhưng nghe câu cuối cùng, Tô Khả Phuong thiếu chút nữa bị sắc nước mắt của mình.

"Hạng Tử Nhuận, tiên sư mày!" Tô Khả Phuong tức giận đập hần một cước: "Huynh chính là đáng đồ tử!"

(Mon: Convert dịch "tiên sư mày" không phải em, không phải em. Đáng đồ tử: đồ háo sắc, yêu râu xanh.)

Hạng Tử Nhuận cười trầm thấp, nhưng tiếng cười kia rất ngắn, hần một tay ra ôm nàng, tay kia lau đi nước mắt ở khoé mắt nàng, đau lòng nói: "Ta không nhìn nổi nàng khóc. Trước kia là lỗi của ta, ta sửa, nàng muốn đánh muốn mắng tùy nàng, tuyệt đối đừng khóc, được không?"

Không biết vì sao, hần càng an ủi, nàng càng muốn khóc, lại cảm thấy khóc ở trước mặt hần thật mất thể diện, đành phải cắn môi, chớp mắt cố ép nước

mất trở về.

Thấy nàng cố gắng giả bộ kiên cường, Hạng Từ Nhuận tự trách đồng thời lại có chút kim lòng không được. Chưa kịp nghĩ ngợi, cánh môi lạnh lùng đã rơi trên hàng mi hơi rung động của nàng, dùng chốc lát, lại thẳng một đường tiếp tục xuống phía dưới, cuối cùng đôi môi nàng rất nhanh bị cắn phá, tí máu tràn trọc, cho đến khi nàng buông lỏng hàm răng, hân mới dần dần gia tăng nụ hôn.

Nụ hôn của hân ôn nhu mà triền miên, không giống với nụ hôn nóng bỏng mà điên cuồng phẳng phất như có thể nuốt hết người bị hôn trong xe ngựa lần trước. Tô Khả Phương nghĩ tới choáng váng, quên nhắm mắt, quên phản ứng, thậm chí quên hô hấp.

Hạng Từ Nhuận hôn đến quên hết tất cả, cơ thể dần ra, nhưng cảm thấy người trong ngực dường như sắp ngạt thở. Hân đột nhiên mở mắt ra, bỗng chống lại một đôi mắt mê ly.

Hạng Từ Nhuận vừa bực mình vừa buồn cười, khẽ cắn chóp mũi nàng: "Nàng nhìn ta như vậy, ta tiếp tục kiểu gì bây giờ?"

Bị hân khẽ cắn, Tô Khả Phương mới hồi thần, sau đó nghe lời này, không khỏi ảo não mặt đỏ lên.

Vào lúc này, nàng lại so sánh sự khác nhau giữa hai nụ hôn.

Thua người không thua trận, nàng vòng tay ra sau ót Hạng Từ Nhuận, ngoài mạnh trong yếu ngược mắt trừng hân: "Đây chính là lời giải thích của huynh với ta?"

Bộ dạng nàng miệng cộp gan thỏ khiến Hạng Từ Nhuận vui vẻ cười ra tiếng.

Nghe tiếng cười hùng hậu trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu, Tô Khả Phương vừa tức vừa giận.

Khi nàng sắp thẹn quá hoá giận, hân vội thu hồi nụ cười, dẫn nàng tới ngồi dưới vách động tránh gió, hỏi: "Có lạnh không?"

Nhiệt độ động này thấp hơn dưới chân núi mấy độ, hân hỏi hân vì dẫn nàng đến đây.

"Vẫn ổn."

Nàng vừa nói xong, hân dứt khoát ôm nàng ngồi lên đùi, dùng cơ thể gắt gao bao lấy nàng.

Thấy nàng không cự tuyệt, lòng Hạng Từ Nhuận vui vẻ, nói: "Nương tử, nàng không trách ta nữa rồi, đúng không?"

"Vậy phải xem huynh giải thích thế nào." Nàng quay đầu trừng mắt lườm hân.

Nàng không biết có phải tất cả nữ nhân khi đụng phải chuyện tình cảm đều mất hết cốt khí như vậy không? Có lẽ vì lần đầu tiên thích một người, nên dù tức giận thế nào, nghe hân nói vài câu dễ nghe giận dữ liền biến mất.

Thật là đáng sợ!

Nàng tình nguyện nghe mình giải thích, Hạng Từ Nhuận rất hài lòng, nhưng sâu trong nội tâm lại có chút bất an.

Có lẽ do quá đề ý, nên mới lo được lo mất như vậy!

Thấy hân nửa ngày không lên tiếng, Tô Khả Phương hồ nghi quay đầu nhìn hân.

"Phương Nhi..." Hân nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

Lòng Tô Khả Phương hồi hộp, có dự cảm rất xấu.

"Phương Nhi, nàng sẽ không rời xa ta, đúng không?" Hân tìm kiếm lời cam đoan từ nàng.

Tô Khả Phương không cho hân câu trả lời mong muốn, cố giả bộ trấn định mở miệng: "Huynh nói đi."

Nàng thừa nhận, nàng không có cốt khí, nhưng nàng không phải người không có nguyên tắc!

Bạn đang đọc truyện *Hán Từ Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Giải quyết tất cả rồi nói

Hắn nhìn nàng, thật lâu không nói gì, thời điểm Tô Khả Phuong sắp không nhịn được định lên tiếng, hắn đột nhiên cường ngạnh mở miệng: "Phuong Nhi, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, ta cũng không buông nàng ra."

Lông mi nàng run rẩy, không đáp lại cũng không tiếp tục nhìn hắn.

Hạng Tử Nhuận hít một hơi thật sâu rồi thở ra, hai tay ôm cơ thể nàng vòng chặt hơn, qua nửa ngày, mới quăng ra một tiếng sấm rền: "Phuong Nhi, trước đây cả nhà ta đều là tội phạm triều đình truy nã."

Tội phạm truy nã?!

Tô Khả Phuong đột nhiên quay đầu, mắt đầy khiếp sợ nhìn hắn.

"Nàng yên tâm, giờ đã không phải. Ngày thành thân ta rồi đi, vì sự phụ ta tìm được chứng cứ chứng minh gia gia ta bị người khác hãm hại. Nay oan khuất của Hạng Gia chúng ta đã được rửa sạch." Lo nàng hối hận, Hạng Tử Nhuận nói dăm ba câu liên tiếp đem nguyên nhân mình rồi đi giải thích rõ ràng.

Thật vất vả tiêu hóa hết tin tức kinh thiên động địa này, Tô Khả Phuong mới chất phác hỏi: "Tại sao biến thành như vậy?"

"Tuy rằng oan khuất được rửa sạch, nhưng Hạng Gia chúng ta từ trên xuống dưới hơn hai trăm miệng người chết oan thì không thể sống lại."

Khi hắn nói câu này, Tô Khả Phuong cảm nhận hận ý và lệ khí rõ ràng phát ra từ trên người hắn.

"Nhiều người chết như vậy sao?" Tô Khả Phuong kinh hãi lần nữa, trong đầu lướt qua cái gì đó, đột nhiên hỏi: "Chờ đã, huynh họ Hạng, vậy huynh có quan hệ gì với Hạng Lương - Đại nguyên soái trước đây của nước An Tấn?"

Hạng Tử Nhuận bình tĩnh nhìn nàng, trầm giọng nói: "Hạng Lương là gia gia của ta!"

Nghe vậy, Tô Khả Phuong thở ra khí lạnh: "Huynh chính là cháu của Hạng Lương Đại nguyên soái!"

Căn cứ vào ký ức của nguyên chủ, sáu năm trước, Hạng Lương Đại nguyên soái của nước An Tấn thông đồng với địch phản quốc, bị chém đầu cả nhà, chu di cửu tộc, tất cả những người có quan hệ thông gia đều bị giết cả. Lúc đó việc này khiến cả nước khiếp sợ, ngay cả nguyên chủ không hề bụng mấy chuyện này bao giờ cũng từng nghe qua."

"Đúng vậy, ta chính là cháu đích tôn, trưởng tử của Hạng Gia?" Nhớ tới thảm án khi đó, đáy mắt Hạng Tử Nhuận lướt qua một vệt thâm trầm thống khổ.

Tô Khả Phuong thấy hắn như vậy, không biết nên mở lời an ủi hay tiếp tục hỏi? Vì nàng vẫn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần.

Nhìn mắt nàng dưng dưng nước mắt, hận ý như sóng cả mãnh liệt trong lòng Hạng Tử Nhuận kỳ tích bình phục lại.

"Phuong Nhi, gia gia ta không thông đồng với địch phản quốc, gia gia ta bị oan uổng!" Hạng Tử Nhuận nhìn nàng vô cùng cường điệu lặp đi lặp lại.

Mất hẳn mang theo chút lo nghĩ, giống như sợ nàng không tin, Tô Khả Phuong không tự chủ gật đầu: "Ta tin!"

Nàng nhớ mỗi lần hắn xuất hiện đều xuất quỷ nhập thần, lần trước vào tù cứu nàng còn khoác áo choàng đen, chỉ có lần cuối cùng gặp hắn ở cửa tửu lâu, hắn mới thật sự quang minh chính đại xuất hiện, có lẽ khi đó tội danh của Hạng Gia đã rửa sạch.

Nghe đáp án của nàng, hắn nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục nói: "Gia gia ta vì cản đường người khác, nên mới bị hãm hại."

Hạng Tử Nhuận nói đến đây, nhìn nàng thật sâu: "Chuyện trên triều đình khác xa với cuộc sống của chúng ta, ta không muốn nói quá nhiều. Tóm lại lần đó liên quan rất rộng, không chỉ Hạng Gia chúng ta, ngay cả Kiều Gia giao hảo với chúng ta và các nhà khác có quan hệ thông gia cũng bị nhổ tận gốc, rất nhiều người chết thảm..."

Nói đến đây, hắn bỗng nhiên dừng lại.

Những chuyện này quá mức nặng nề, chính hắn hồi tưởng lại cũng cảm thấy hận ý dâng lên tận trời. Hắn không muốn nàng biết quá chi tiết, dù sao đại nạn cũng đã qua.

"Ta từ nhỏ đã lên núi học nghệ với sư phụ. Lúc chuyện xảy ra ta đang cùng sư phụ tham quan dạo chơi bên ngoài, mà hôm đó nương vừa vặn mang theo Tường Nhi về nhà ngoại tổ phụ. Ngoại tổ phụ nghe được tiếng gió nên cho người che chở nương và Tường Nhi chạy trốn trong đêm, nhặt về một mạng. Còn những người khác ở Hạng phủ, Hạng Tử Nhuận hít một hơi thật sâu: "Bọn họ... Tất cả đều bị xử trảm, chết thảm dưới lưỡi đao!"

"Vậy tam đệ huynh ở đâu?" Không nghe thấy hắn nhắc tới lão tam, Tô Khả Phuong không khỏi hoang mang hỏi.

Thần sắc Hạng Tử Nhuận khó lòng nhìn về phía nàng, ánh mắt lóe lên chần chờ và giãy dụa, qua nửa ngày mới nói: "Phi Nhi không phải là đệ đệ ta, mà là người Kiều Gia. Kiều Gia gần nhà ngoại tổ phụ ta, hôm đó nương ta phái người đưa Phi Nhi và tỷ tỷ hắn Kiều Ý Nguyệt đến Diêu Gia chơi. Chẳng qua lúc chạy trốn, Ý Nguyệt vì dẫn truy binh rồi đi nên bị bắt."

"Kiều Ý Nguyệt có quan hệ thế nào với huynh?" Tô Khả Phuong nhảy bèn bắt được thần sắc phức tạp khác lạ trên mặt hắn khi nói đến cái tên "Ý

Nguyệt".

"Kiều Ý Nguyệt là..." Hấn căng thẳng nhìn nàng, dừng một chút, mới khó khăn nói: "Nàng ta là vị hôn thê chỉ phúc vì hôn của ta."

Hấn vừa dứt lời, Tô Khả Phương cảm giác tim mình "Đùng" một tiếng chìm xuống đáy cốc, đầu óc trống rỗng, cứ như vậy ngơ ngác nhìn hấn.

"Phương Nhi, mặc dù ta và Ý Nguyệt có hôn ước, nhưng mà ta với nàng ta ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp mấy lần, giữa chúng ta không có bất kỳ tình cảm gì..."

"Ta và huynh cũng không gặp mấy lần!" Tô Khả Phương bỗng nhiên lớn tiếng ngắt lời hấn.

Thì ra hấn có vị hôn thê?!

Gào xong, lại lẩm bẩm nói: "Khó trách... May mắn..."

Khó trách bất luận nàng làm gì, Phó Nhậm Phi... Không, phải là Kiều Nhậm Phi đều bắt bẻ nàng. Thời điểm nàng gặp chuyện chẳng những không mở miệng giúp đỡ ngược lại còn bỏ đá xuống giếng. Chắc vì nghĩ đến việc nàng thay thế vị trí tỷ tỷ của hấn ta mà oán hận nàng đi. Nhưng may mắn, may mắn giờ này khắc này, nàng vẫn thanh tỉnh, nàng biết mình nên làm gì, không nên làm gì!

"Phương Nhi, khi đó ta và Ý Nguyệt đều còn nhỏ, căn bản không hiểu gì..."

"Hạng Tử Nhuận, mặc dù ta tin tưởng huynh đối với Kiều Ý Nguyệt không có cảm tình. Vậy huynh có thể phủ nhận huynh đối với nàng ta không hồ thẹn sao? Vạn nhất ngày nào đó nàng ta xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta, huynh và ta nên đối mặt thế nào?" Tô Khả Phương phẫn nộ đánh gãy lời hấn.

Vì Hạng Gia mà Kiều Gia mới bị liên lụy, nếu lòng hấn không hề tồn tại chút áy náy nào với Kiều Ý Nguyệt. Vậy nàng thật sự sẽ hoài nghi mình nhìn lầm người?

"Đúng, ta thừa nhận nhà ta thẹn với Ý Nguyệt, thẹn với Kiều Gia! Nếu như Ý Nguyệt còn sống, ta sẽ đem hết toàn lực tìm nàng ta trở về, giúp cho tỷ đệ bọn họ đoàn tụ, ta sẽ đền bù cho bọn họ, nhưng ta chắc chắn không có khả năng cưới nàng ta!" Hạng Tử Nhuận nói như chém đinh chặt sắt biểu lộ lập trường của mình.

Giấu diếm nàng lâu như vậy, nội tâm hấn sao không giày vò, không thống khổ?

Nhưng hấn sợ hãi chính là việc cho nàng biết chân tướng xong, tình cảnh sẽ giống như bây giờ.

"Nếu nàng ta khăng khăng phải gả cho huynh thì sao?" Tô Khả Phương vẫn nhìn hấn, nhưng ánh mắt có nhàn nhạt xa cách: "Nàng ta muốn gả, huynh không cưới. Sau đó giữa chúng ta sẽ vĩnh viễn có một người là khoảng cách, chúng ta có thể vui vẻ sao?"

Đột nhiên nàng cảm thấy rất châm chọc, một giây trước nàng còn đang vui mừng vì người này là tướng công mình, nào nghĩ đến, trước khi là tướng công mình, người này chính là vị hôn phu của người khác!

Nàng là người trong mắt không chứa nổi một hạt cát. Hôn nhân có khúc mắc như vậy nàng không muốn cuộc, cũng không dám cuộc.

Lòng thật sự vô cùng khó chịu...

Nhưng mà, cuộc đời nàng không phải chỉ có cảm tình, nàng còn rất nhiều, rất rất nhiều chuyện cần làm. Khó chịu cuối cùng sẽ qua đi thôi.

Sâu trong đáy mắt nàng phảng phất như muốn cách hấn ngăn sông vạn núi, hấn chưa bao giờ cảm thấy bối rối đến vậy. Hấn đưa mặt qua, nhìn thẳng vào mắt nàng, kiên định nói: "Phương Nhi, tin tưởng ta, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết tất cả!"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: A Ngốc đáng yêu

"Vậy thì chờ huynh giải quyết hết tất cả rồi nói!" Tô Khả Phương quay đầu, không nhìn ánh mắt mang theo khẩn cầu của hấn.

Một lát sau, Tô Khả Phương đột nhiên thờ dài, lời nói mang theo sự châm chọc: "Hạng Tử Nhuận, thật ra tình cảm giữa hai chúng ta không sâu, vẫn chưa tới mức gặp tình cảnh không có nhau thì không sống nổi, không cần thiết biến thành bi tình như vậy."

Nghĩ lại thấy thật khó tưởng tượng nổi, số lần bọn họ gặp nhau có thể đếm được trên đầu ngón tay, không hiểu rốt cuộc tình cảm từ đâu mà đến?

"Đây chính là thái độ nàng đối đãi với tình cảm giữa hai ta?" Loại thái độ thờ ơ này khiến cho lòng Hạng Tử Nhuận bốc lên một ngọn lửa không tên, hấn

đề nén tức giận ở đáy lòng, chất vấn: “Nàng cứ vội vã như vậy là muốn rời khỏi ta sao?”

Không đợi nàng trả lời, hấn lại bá đạo tuyên thệ: "Tô Khả Phuong, đời này, nàng chắc chắn phải là nương tử của ta, ta có chết cũng sẽ không buông tay để nàng rời đi!"

Tô Khả Phuong quay đầu nhìn hấn, há to miệng, rồi dừng lại, thật lâu mới mở miệng lần nữa: "Hạng Tử Nhuận, huynh cần gì phải thế chứ?"

Biến thành như vậy, lòng nàng không dễ chịu, nàng tin hấn cũng giống vậy. Nhưng có Kiều Ý Nguyệt chắn ngang ở giữa, nàng thật sự không có cách nào coi như không có chuyện gì xảy ra mà bước tiếp cùng với hấn.

"Phuong Nhi, chúng ta đã thành thân, chuyện Kiều Ý Nguyệt trước hết cứ để qua một bên, có được không? Cho ta thời gian, ta sẽ giải quyết!" Hấn mềm giọng khẩn cầu bên tai nàng.

"Phuong Nhi, sắp hết năm rồi, nàng theo ta về nhà đi, nương vẫn luôn lăm bắm hỏi nàng đâu, bao giờ nàng mới về." Thấy nàng không nói lời nào, hấn lại tiếp tục khuyên nhủ.

Tô Khả Phuong cân nhắc chốc lát, rồi nói: "Ta có thể về nhà cùng huynh, nhưng ta có một điều kiện, chúng ta phải phân phòng ngủ."

Nháy mắt sẽ đến tết, ngộ nhờ người lớn hai nhà nhìn ra mách khéo, chắc hấn không thể qua năm mới vui vẻ. Tất cả cứ chờ sang năm rồi nói sau.

"Phân phòng thì không được, nhưng nếu nàng chưa đồng ý, ta sẽ không động vào người nàng được không?" Hạng Tử Nhuận không chút nghĩ ngợi nói.

"Được."

Tô Khả Phuong không quá kiên trì, chỉ cần nàng có thể giữ vững cả người mình là tốt rồi.

Thấy nàng chịu về nhà cùng mình, Hạng Tử Nhuận âm thầm thở ra nhẹ nhàng.

"Hạng Tử Nhuận, ta phân Kiều Nhậm Phi ra sống riêng, huynh sẽ không oán ta chứ?" Tô Khả Phuong ngẫm nghĩ, hỏi.

Dù sao trên danh nghĩa Kiều Nhậm Phi chính là tiểu cữu tử (em trai vợ) của hấn. Nhưng nếu hấn không để Kiều Nhậm Phi sống một mình, vậy nàng không cần thiết phải trở về nữa. Vì nàng còn chưa có tấm lòng lớn đến mức đi bao dung một người hận không thể khiến mình biến mất ngay lập tức.

Hấn đưa tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nói: "Nương đã nói với ta rồi, nàng làm thế vì tốt cho Phi Nhi, sao ta có thể oán nàng chứ? Thêm nữa, những chuyện Phi Nhi làm cũng quá mức."

Hành động thân mật của Hạng Tử Nhuận khiến cơ thể Tô Khả Phuong cứng đờ. Lúc này nàng mới giật mình nhớ ra mình đang bị hấn ôm. Đột nhiên kéo tay của hấn ra, đem cơ thể xê ra cách xa khỏi vòng ôm.

Nụ cười trên mặt Hạng Tử Nhuận trì trệ, một khắc sau hấn đưa tay cưỡng chế kéo nàng lại: "Phuong Nhi, ta biết lòng nàng có nhọt, thế này khiến nàng không thoải mái, ta có thể đáp ứng nàng không làm tới bước cuối cùng. Nhưng chúng ta là phu thê, nàng không thể đối xử với ta quá hà khắc, ngay cả đụng cũng không cho."

"Nếu dám có suy nghĩ về nhà ngoại tránh, nàng có tin ta sẽ đến nhà ngoại ở cùng nàng luôn không?" Ngẫm nghĩ, hấn chặt đứt đường lui của nàng.

Nghe vậy, Tô Khả Phuong bắt đầu dĩ thờ dài, người này sao lại bá đạo thế?

Rõ ràng nàng muốn hạ quyết tâm tỏ ra hung ác, vì sao lại cảm thấy mềm lòng đây?

Bầu không khí quá kiềm chế, Hạng Tử Nhuận dỗi chủ đề: "Nàng biết không, lúc đầu ta lựa chọn ở lại thôn Phong Quả, vì biết đằng sau động đá có một con đường nhỏ thông xuống núi. Ta nghĩ, nếu triều đình sai truy binh tìm đến thôn Phong Quả, nương và Tường Nhi cũng có chỗ trú ẩn, không được nữa, cũng có thể từ nơi này rút lui."

"Khi đó không phải huynh trở về rồi sao, vì chuyện gì mà tình nguyện ở lại trong động chứ không về nhà?" Vấn đề này hôm qua nàng đã muốn hỏi.

"Lúc đó ta đang ở Thịnh Kinh xử lý sự tình, nghe tin tức nàng ngã xuống núi bị thương nặng mới chạy về. Ta không dám về nhà, vì sợ người có tâm liên tưởng đến ta ở Thịnh Kinh và ta ở thôn Phong Quả là cùng một người." Hạng Tử Nhuận dừng một lát, lại nói: "Mặc kệ nàng tin hay không, từ thời điểm ta cưới nàng, ta chưa từng nghĩ sẽ bỏ rơi nàng. Huống chi sau khi chân chính gặp nàng."

Khác nhau ở chỗ, bắt đầu là trách nhiệm, sau này là để bụng.

"Vậy Kiều Ý Nguyệt đâu, huynh không thay nàng ta suy nghĩ sao?" Tô Khả Phuong cau mày hỏi.

"Thật ra đối với Kiều Ý Nguyệt, chúng ta đều cảm thấy nàng ta đã lãnh ít dữ nhiều rồi. Nhưng chỉ cần còn một tia hi vọng, chúng ta sẽ tiếp tục tìm kiếm nàng ta không bỏ cuộc. Lúc ta thành tân nương đã nói, nếu tìm được Ý Nguyệt, nương sẽ nhận nàng ta làm dưỡng nữ. Sau này nương sẽ tìm nam nhân tốt, để nàng ta nở mày nở mặt gả đi. Đương nhiên, cũng phải xem ý nguyện của nàng ta."

Nghe đến đó, Tô Khả Phuong sững sờ: "Việc này sao vừa rồi huynh không nói với ta?"

Nói ra thì vừa rồi nàng sẽ không tức giận như vậy, khó chịu như vậy, không biết phải làm sao như vậy.

Hạng Tử Nhuận cười khổ: "Đây chỉ là mong muốn và suy nghĩ của riêng chúng ta. Ngộ nhớ Kiều Ý Nguyệt không đồng ý thì sao? Ta không thể lấy đó làm lý do thoái thác."

Che giấu chính là che giấu, hắn không có lý do gì để trốn tránh trách nhiệm.

Tô Khả Phương không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, bởi vì nàng sợ mình sẽ không ngăn được rung động.

"Sắc trời không còn sớm, chúng ta xuống núi thôi." Tô Khả Phương đẩy hắn ra, đứng lên.

"Cũng tốt, ở đây gió quá lớn." Hắn khẳng khái nắm lấy tay nàng, dẫn nàng đi, không cho phép nàng cự tuyệt.

Hai người đi không bao xa liền thấy A Ngốc, bộ dạng nó giống như muốn tới gần lại sợ chộc Hạng Tử Nhuận tức giận, Hạng Tử Nhuận nghiêm mặt quát lớn: "Đây là nương tử ta, về sau không được phép dọa nàng, có nghe thấy không?"

A Ngốc chậm rãi gật đầu, bộ dạng thoát nhìn rất đáng thương.

Tô Khả Phương thấy vậy có chút không nhìn được, trừng mắt lườm Hạng Tử Nhuận: "Đừng mắng nó!"

Hạng Tử Nhuận nghiêng đầu nhìn nàng, khóe môi cong lên nhỏ đến không thể thấy: "Được, nghe nàng."

"Ngao ngao~~" A Ngốc gầm nhẹ một tiếng.

"A Ngốc thích nàng đấy." Hạng Tử Nhuận thấp giọng cười nói.

Mắt hạnh của Tô Khả Phương sáng lên: "Thật sự?"

"Thật sự." Hắn theo thói quen đưa tay xoa đầu của nàng, môi chứa ý cười cưng chiều.

Tô Khả Phương hơi mím môi: "Ta cũng rất thích A Ngốc."

Nàng vừa nói xong, A Ngốc lại gầm nhẹ một tiếng.

"A Ngốc nói cái gì thế?" Hai mắt Tô Khả Phương sáng rực, tò mò ngẩng đầu hỏi.

"Nghe nàng nói thích nó, nó vui vẻ."

"A Ngốc thật đáng yêu." Tô Khả Phương không nhìn được phì cười.

Thấy cuối cùng nàng cũng cười, tâm tình Hạng Tử Nhuận theo đó mà khá hơn: "Chúng ta trở về đi, nếu nàng thích A Ngốc, sau này chúng ta thường đến thăm nó."

Hạng Tử Nhuận đưa Tô Khả Phương đến cửa Tô Gia, nói: "Nàng thu dọn trước một chút, buổi tối ta tới đón nàng về nhà."

Tô Khả Phương gật đầu, vào nhà.

Tô Khả Phương đi vào sân, Tô Khả Bản quan sát nàng một lúc, thử thăm dò: "Gây gổ với muội phụ à?"

Tô Khả Phương sờ mặt mình, cau mày nói: "Rõ ràng như vậy sao?"

Sắc mặt Tô Khả Bản bỗng dưng trầm xuống, khề nguyên rủa: "Đàm Trọng An chết tiệt."

Một hán một mực coi Đàm Trọng An là huynh đệ, ai ngờ hắn ta âm hiểm đến như vậy?

Tô Khả Phương không hiểu có sự: "Ca, bọn muội gây gổ liên quan gì tới Đàm Trọng An?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Đánh đổ bình dấm chua

Nghe Tô Khả Bản nói xong chuyện phát sinh ở cửa thôn, Tô Khả Phương thật sự vô cùng kinh ngạc: "Ca nói cái túi thơm kia còn ở trên người Đàm Trọng An?"

"Muội phu không nói cho muội?" Tô Khả Bản giật mình hỏi vặn lại.

"Vây vì sao hai người lại gây gổ?" Thấy nàng lắc đầu, Tô Khả Bản nhíu mày, ngữ trọng tâm trường nói: "Phương Nhi, giữa phu thê có chuyện gì khúc mắc phải nói ra, nếu cứ giấu ở trong lòng lâu dài sẽ thành nhọt. Việc này muội nhất định phải giải thích rõ ràng với muội phu."

Tô Khả Bản vừa nói vừa liếc muội muội nhà mình: "Cũng không biết trước kia muội thích Đàm Trọng An ở điểm nào?"

Trước kia vì Đàm Trọng An có vị hôn thê là Đàm Tiểu Liên, nên Tô Khả Bản không nghĩ tới chuyện muội muội và Đàm Trọng An xứng đôi hay không. Giờ xem ra, vẫn là ánh mắt của hắn tốt, Đàm Trọng An xách gậy cho Phó Thần Hoảng cũng không xứng!

"Được rồi, ca, muội sẽ giải thích với huynh ấy." Tô Khả Phương bực bội nói.

Nghe ý tứ của ca ca, Hạng Tử Nhuận vốn biết chuyện túi thơm, rốt cuộc trong lòng hắn nghĩ về nàng thế nào?

Thẳng đến chạng vạng tối Hạng Tử Nhuận mới xách rượu qua đây. Tô Khả Phương thấy thần sắc hắn như thường, thật sự đoán không ra suy nghĩ của hắn.

Cơm nước xong xuôi trời đã tối xuống, Lư Thị thấp đèn dầu định chuẩn bị an bài phòng cho Hạng Tử Nhuận, Hạng Tử Nhuận mới lên tiếng: "Cha, nương, con và Phương Nhi nói chuyện xong rồi, đợi lát nữa nàng sẽ cùng con trở về."

Lư Thị vừa nghe, mừng rỡ không ngừng gật đầu: "Trở về là tốt, trở về là tốt, hai nhà gần như vậy, muốn tới đây thì đi đi lại lại là được."

Sắp hết năm tới nơi, bà còn thật lòng lo lắng nhà đầu Phương Nhi nào loạn không biết nặng nhẹ, khiến bà thông gia suy nghĩ đây.

"Thần Hoảng à, bình thường nhà đầu Phương Nhi rất hiểu chuyện, chỉ là thỉnh thoảng tính tình có chút cố chấp. Sau này con cố gắng bao dung cho Phương Nhi nhé." Tô Bằng tận tình nói.

"Cha, Phương Nhi như vậy rất tốt." Hạng Tử Nhuận đáp.

Nghe vậy, Tô Bằng cười vui mừng: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Mấy người đang nói chuyện, thì Tô Khả Phương tay cầm bọc đồ đi tới cửa sảnh phòng.

Hạng Tử Nhuận cầm lấy bọc đồ trên tay nàng, chào hỏi mọi người rồi dẫn nương tử mình ra ngoài.

Tiền nữ nhi nữ tế xong, Lư Thị thở dài một hơi: "Lần này cuối cùng cũng an tâm."

"Con thấy cô gia nhà ta rất tốt, về sau chắc chắn hắn sẽ đối xử tốt với Phương Nhi." Giả Thị cười nói.

"Chỉ mong vậy." Tô Bằng than nhẹ một tiếng.

Sắc trời đã tối dần, cộng thêm thời tiết lạnh, hương thân trong thôn phần lớn đều đi ngủ từ sớm, không ai tản bộ bên ngoài, ngoại trừ đôi tiểu phu thê Hạng Tử Nhuận và Tô Khả Phương.

Nhờ ánh trăng, Tô Khả Phương lặng lẽ nhìn thoáng qua cánh tay cứng rắn của nam nhân, một tay xách bọc quần áo, một tay nắm chặt tay nàng. Nhiều lần nàng muốn mở miệng, lại không biết bắt đầu từ đâu.

"Lạnh?" Đột nhiên Hạng Tử Nhuận nghiêng đầu nhìn nàng, vì vừa uống rượu nên từng tia hơi rượu phả lên mặt nàng.

"Không lạnh." Nàng lắc đầu.

Một giây sau, cánh tay dài của hắn duỗi ra, dùng cơ thể giúp nàng cản gió, trực tiếp ôm nàng bước đi.

Tô Khả Phương quýnh, không còn gì để nói.

Phó Gia, Diêu Thị còn chưa ngủ, thấy nhi tử thật sự dẫn con dâu về, sướng đến phát rồ luôn: "Phương Nhi, nương đun nước nóng, con rửa mặt rồi hãy ngủ, như vậy sẽ ấm áp hơn."

"Cảm ơn nương, sắc trời không còn sớm, nương cứ về phòng ngủ đi ạ." Nhìn Diêu Thị tiều tụy đi không ít, lòng Tô Khả Phương có chút áy náy.

Nàng không phải là không có tri giác, nàng biết bà bà là thật tâm đợi nàng, mong nàng sống tốt.

"Được, được, vậy nương về phòng trước nhé." Trên mặt Diêu Thị nở nụ cười tươi như hoa.

Tô Khả Phương rửa mặt xong về phòng, Hạng Tử Nhuận mới vào phòng tắm, hắn tắm rửa xong đi ra thì bị Kiều Nhậm Phi gọi lại.

"Đại ca, từ lúc ca trở về đến giờ còn chưa nói chuyện tử tế với đệ." Kiều Nhậm Phi phàn nàn.

"Phi Nhi, đã rất muộn rồi, có việc ngày mai chúng ta hãy nói." Hạng Tử Nhuận nói xong định đẩy cửa vào phòng.

Kiều Nhậm Phi đột nhiên nói: "Đại ca, đệ nghĩ tỳ đệ!"

Động tác của Hạng Tử Nhuận hơi dừng lại, thu tay xoay người nhìn hấn ta, cảm xúc không thay đổi: "Phi Nhi, ca chưa từng từ bỏ việc tìm tỳ đệ."

"Đại ca, lòng đệ chính là khó chịu, ca tâm sự với đệ có được không?" Kiều Nhậm Phi dấy đưa năn nỉ không buông.

Lúc này, Hạng Thần Tường mở cửa ra, không để ý Kiều Nhậm Phi phản đối kéo hấn ta vào phòng mình, từ tốn nói: "Muốn trò chuyện sao, ca trò chuyện với đệ, đến hừng đông cũng được!"

Hạng Thần Tường ở chung với Kiều Nhậm Phi một chỗ suốt cả ngày, sao lại không biết tâm tư trong lòng hấn ta chứ?

Hấn ta cố ý muốn cản trở đại ca vào phòng đại tẩu!

Kiều Nhậm Phi tùy hứng khiến Hạng Thần Tường không vui, nhưng dù sao trước đây là Hạng Gia bọn họ thua thiệt Kiều Gia, hấn không tiện phát tác tức giận với Kiều Nhậm Phi.

Hạng Tử Nhuận đứng trước cửa ngẩng đầu nhìn bầu trời một lúc lâu, mới xoay người vào phòng.

Cơ thể Tô Khả Phụng nằm vào góc tường, quay lưng ra ngoài.

Hạng Tử Nhuận biết nàng chưa ngủ, cời y phục xuống, thổi tắt ngọn đèn, vén chăn lên nghiêng người nằm xuống dán chặt vào cơ thể nàng, cánh tay dài vòng qua eo thon của nàng.

Tô Khả Phụng giật nảy mình, theo bản năng muốn ngồi dậy, lại nghe giọng nói trầm thấp của hấn thì thầm bên tai: "Đừng nhúc nhích, ôm ngủ cho ấm."

Một lát sau thấy hấn không phải có một tác lại muốn tiến một thước, cơ thể căng thẳng của Tô Khả Phụng mới giãn ra. Chỉ là cơ thể hấn nóng hổi áp sát vào lưng nàng, hơi thở ấm áp còn mang theo chút mùi rượu phả vào tai nàng, bảo nàng làm sao có thể ngủ yên được.

Nàng không được tự nhiên hơi nhúc nhích cơ thể một chút, một giây sau liền nghe được tiếng hấn ản ản hít vào một hơi.

Cơ thể Tô Khả Phụng cứng đờ, hậu tri hậu giác cảm ứng được cơ thể Hạng Tử Nhuận có biến hóa, cơ thể căng cứng lần nữa.

"Chớ khản trương, ta đã nói nếu nàng không đồng ý ta sẽ không làm gì." Giọng hấn khàn khàn ở sau tai nàng thấp giọng trấn an, chỉ là khí lực trên cánh tay tăng thêm mấy phần, hiển nhiên là rất khó chịu.

"Hạng Tử Nhuận, Đàm Trọng An nói chuyện túi thơm cho huynh rồi sao?" Nàng cân nhắc một lúc, cuối cùng vẫn đem những lời muốn hỏi đêm nay nói ra, để phân tán sự chú ý của hấn.

"Khi đó nàng thích hấn đến vậy sao?" Giọng hấn trầm thấp, ản ản lộ ra ghen tuông.

Tô Khả Phụng xoắn xuýt, người mù mắt là nguyên chủ, nàng nên thừa nhận sao?

Nàng chần chờ khiến Hạng Tử Nhuận đánh đổ bình dấm chua, bay qua người nàng, để mặt nàng quay về phía mình, chân dài ép lên người nàng, ra lệnh: "Về sau không cho phép nàng nói chuyện với hấn ta, không cho phép nàng gặp hấn ta."

"Ta trước giờ có muốn gặp hấn ta đâu." Tô Khả Phụng mau chóng tỏ rõ thái độ của mình.

"Vậy sao nàng lại đưa túi thơm cho hấn ta?" Hạng Tử Nhuận rất bất mãn.

Mộc đào phù của hấn là do hấn cưỡng chế mới lấy được đấy!

"Ta chỉ có thể nói, lúc đầu là ta có mắt không trông!" Tô Khả Phụng thờ dài.

Đương nhiên, người có mắt không trông là nguyên chủ.

"Ánh mắt nàng đúng là không tốt!" Hạng Tử Nhuận hừ lạnh.

Vừa nghĩ tới lòng nàng từng có nam nhân khác, toàn bộ lòng dạ hấn đều đau thấu.

"Hạng Tử Nhuận, huynh sắp siết chết ta rồi!" Hạng Tử Nhuận đột nhiên tăng thêm lực cánh tay, Tô Khả Phụng dùng sức đập cho hấn một phát.

Nghe tiếng kêu của Tô Khả Phụng, hấn mới ý thức được mình làm nàng bị đau, vội vàng buông tay ra, chuyển thành xoa nhẹ thất lưng của nàng: "Rất đau?"

"Huynh tránh ra đi để ta ngủ" Tô Khả Phương gạt tay hấn ra, đẩy hấn lùi lại.

Người này chân tay lỏng lẻo, làm nàng hết cả buồn ngủ.

"Không cần, ôm thoải mái!" Hấn lại kéo nàng ôm vào ngực, nhưng lần này cẩn thận không chế cường độ.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Sau này ngủ trên sàn nhà!

"Huynh thoải mái, ta không thoải mái!" Nàng tức giận nói, nhưng nhớ đến chuyện vừa rồi, không dám uốn éo người nữa.

"Tại nàng chưa quen thôi, chờ quen là được." Hấn hướng dẫn từng bước.

Tên này quá ngang ngược, bình thường Tô Khả Phương đã không làm gì được hấn, huống chi giờ nàng sợ nháo ra động tĩnh quá lớn bị bà bà ở sát vách nghe được mà hiểu lầm sẽ mất mặt, nên đành thuận theo hấn.

Chỉ là bị hấn ôm như vậy, nàng thật sự không có cách nào chìm vào giấc ngủ nha!

"Không ngủ được?"

Hấn bàn tay lớn khẽ vuốt lên khuôn mặt nhỏ mịn màng lạnh buốt của nàng, giọng nói trầm thấp, mang theo từng tia mê hoặc.

"Ngủ, đừng động tay động chân!" Tô Khả Phương bị bàn tay ấm nóng của hấn vuốt ve, cả người buồn buồn.

"Không phải nàng không ngủ được sao?" Hấn cười nhẹ.

"Còn không phải tại huynh?" Nàng chán nản.

"Được, trách ta, ta xin lỗi!"

Nói xong hấn trở mình, nửa người đè lên người nàng, không đợi nàng phản ứng liền hôn xuống môi nàng một cái.

Bị đè nén cả buổi tối, cuối cùng cũng có thể ném chút ngon ngọt.

"Huynh..."

Tô Khả Phương gượng tay muốn đánh hấn, lại bị hấn bắt được.

"Nương tử, ta chỉ đáp ứng nàng không làm đến bước cuối cùng, cũng không nói cái khác mà." Hạng Tử Nhuận đưa tay nàng đến bên môi hôn một cái, đúng lý hợp tình nói.

"Hạng Tử Nhuận, huynh tên lười gạt này!" Nghe lời này, Tô Khả Phương tức giận nổi tung.

Nàng đây là lên phải thuyền giặc!

"Nương tử, ta khó chịu lắm." Hấn tội nghiệp nói, cố ý dùng cơ thể mại cọ vào nàng, làm cho nàng cảm nhận mình sung.

Vật cứng rắn chống đỡ trên đùi khiến khuôn mặt nhỏ của Tô Khả Phương đỏ bừng, nàng thẹn quá hoá giận gầm nhẹ: "Hạng Tử Nhuận, huynh ngủ trên sàn nhà cho ta."

"Nương tử, ta sắp không nhịn nổi..." Giọng hấn khàn khàn căng cứng, cơ thể nóng hổi dán chặt lấy cơ thể mềm mại của nàng, hại nàng không nhịn được run rẩy theo.

Phản ứng bản năng của nàng khiến Hạng Tử Nhuận không thể khống chế nổi bản thân cúi người chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng, giam nàng dưới thân...

"Ừm..." Tô Khả Phương tâm hoảng ý loạn cổ gãy dựa, khổ nỗi không chống lại sức lực của hấn.

Nụ hôn của hấn đột nhiên trở lên bá đạo, không cho nàng khe hở để thở dốc, phảng phất như muốn nuốt chửng cả người nàng. Nàng từ gãy dựa chống cự bắt đầu chuyển sang vô lực đáp lại, dường như đang trải qua một lần trùng sinh.

Phản ứng của nành khích lệ Hạng Từ Nhuận, nụ hôn của hắn từ môi nàng chậm rãi chuyển qua vành tai, nhẹ nhàng gặm cắn.

"Ừm~~" nàng kim lòng không được ngâm ra tiếng, hắn nghe được âm thanh phát ra phía dưới mà cơ thể khe run. Đầu đều đã quện thành tương hồ, căn bản không cách nào suy nghĩ.

Hai nhân vật chính giờ phút này đều đã mất khống chế, Hạng Từ Nhuận giống như mãnh thú bắt đầu vận sức chờ phát động, môi lưỡi di chuyển mang theo ngọn lửa tình dục. Tô Khả Phương chìm nổi trong bể tình chột sáng chột tối, môi vô thức tràn ra tiếng rên nhẹ, giống như cỏ động nam nhân điên cuồng đòi hỏi trên người...

Ở thời khắc Tô Khả Phương sắp ngạt thở vì hắn điên cuồng đòi hỏi, người phía trên đột nhiên rời đi.

Khí lạnh đánh tới, Tô Khả Phương đột nhiên thanh tỉnh thoát ra khỏi ý loạn tình mê.

Ý thức được trên người mình không mảnh vải che thân, và chuyện mới vừa phát sinh, Tô Khả Phương thở một ra một ngậm khí lạnh.

"Hạng Từ Nhuận, ngươi là hỗn đản (trúng thối) lật lọng!" Tô Khả Phương cầm gối đầu đánh về phía người đứng trước giường.

"Nương tử, không phải tới thời khắc sống còn ta đã ngừng lại rồi sao? Ta không nuốt lời." Hắn cười khỏ ngồi về giường, duỗi tay ôm nàng, giọng nói còn mang theo tình dục chưa tan hết.

Lúc này Tô Khả Phương rất tỉnh táo, hai người không mảnh vải, cơ thể găt gao kề nhau, đầu nàng "Oanh" một tiếng nổ tung.

Tô Khả Phương không biết mình lấy sức lực ở đâu ra, chen chân vào đập, Hạng Từ Nhuận không phòng bị chút nào "Bịch" một tiếng rơi xuống dưới giường.

Hạng Từ Nhuận ngờ, một khắc trước toàn thân hắn trên dưới còn đang kêu gào dục vọng bị trúng cú ngã như trời giáng, hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

"Ca, đại tẩu, xảy ra chuyện gì vậy?" Giọng nói lo lắng của Hạng Thần Tường vang lên ở ngoài cửa.

Hạng Từ Nhuận và Tô Khả Phương còn chưa đáp lời, đã nghe được tiếng Diêu Thị ở sát vách cửa mở, ngay sau đó truyền đến tiếng bà vội vàng quát khê: "Mau mau về phòng đi, ca và tẩu tử con không có việc gì đâu!"

"Nương, vừa rồi con nghe thấy..."

"Không có tiếng gì hết, bảo con vào phòng thì mau vào phòng đi." Diêu Thị không vui quát khê.

Sau đó là tiếng bước chân hai người rời đi và tiếng đóng cửa.

"A~~" Tô Khả Phương đắm đầu vào chăn, thiếu chút nữa xấu hổ cắn lưỡi mà chết.

Đột nhiên, có tia sáng chiếu đến, Tô Khả Phương mở mắt ra thì nhìn thấy Hạng Từ Nhuận đang thấp đèn.

"Huynh làm gì vậy?! Mau tắt đèn đi."

Tô Khả Phương thất bại kêu lên, đồng thời rút cơ thể mình vào trong chăn. Vừa nãy ngẩng đầu lên lập tức nhìn thấy cơ thể Hạng Từ Nhuận trần trụi, nàng vừa thẹn vừa giận nghiêng đầu tránh qua một bên, tức đến mức không nói ra lời.

"Ta chỉ muốn nhìn xem vừa rồi có làm nàng bị thương không thôi." Hạng Từ Nhuận nói xong liền muốn háit chăn ra kiểm tra cho nàng.

Mặt Tô Khả Phương biến sắc, duỗi hai tay ra kéo chăn che thật cao: "Không cần huynh nhìn!"

Ánh mắt Hạng Từ Nhuận rơi vào tay ngọc che kín dấu hôn xanh tím của nàng, màu mắt chìm chìm.

Cánh tay bị tổn thương nhiều như vậy, trên người chắc chắn càng nhiều hơn.

Tô Khả Phương theo tầm mắt hắn cúi đầu, vừa nhìn máu xông thẳng lên đỉnh đầu.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hạng Từ Nhuận, từ nay về sau huynh ngủ trên sàn nhà cho ta!"

"Được, từ giờ ta sẽ ngủ trên sàn nhà, nhưng nàng phải cho ta xem vết thương trên người nàng trước đã."

Nàng đang bực bội, nên Hạng Từ Nhuận không dám chọc giận nàng, vội vàng nghe theo lời nàng nói, vừa nãy hắn điên thật rồi mới không biết nặng nhẹ như vậy.

"Tự ta bôi thuốc được, không cần huynh quan tâm!"

Biết nàng da mặt mỏng, Hạng Từ Nhuận đành phải tìm một chai dầu thuốc từ trong tủ đặt bên đầu giường, nói: "Được, nàng tự bôi thuốc nhé."

Nói xong, hắn thành thật mặc y phục tử tế, sau đó tìm một bộ chăn bông cũ trong ngăn tủ trải trên mặt đất, nằm xuống.

Thấy hắn quay lưng về phía giường nằm ngủ, Tô Khả Phương mới thận trọng vén chăn lên xem xét tổn thương trên người mình.

Vừa nhìn, nàng tức đến mức thiếu chút nữa cắn nát răng ngà.

Tên khốn này, toàn thân nàng từ trên xuống dưới gần như không còn chỗ nào hoàn hảo!

Tô Khả Phương lo lắng Hạng Tử Nhuận lại phát thú tính, cả buổi tối không dám ngủ, thẳng đến khi sắp hùng đông mới thật sự nhịn không được nữa mà ngủ say.

Đang ngủ say, nàng dường như nghe thấy giọng Hạo Nhi, miễn cưỡng nhấc mí mắt lên, nhìn thấy Hạo Nhi đang mặc đồ dày đứng bên giường cười với nàng.

"Hạo Nhi, sao cháu ở đây?" Tô Khả Phương ngẩn ngời, mau chóng bò dậy.

"Dượng đón cháu sang đây, cô phụ nói muốn dẫn cháu đi huyện thành chơi!" Về mặt Hạo Nhi hưng phấn nói: "Cô cô mau dậy đi, dượng nói ăn điểm tâm xong chúng ta sẽ đi."

"Đi huyện thành làm gì?" Tô Khả Phương vừa mặc khoác áo ngoài vừa nhíu mày hỏi.

Tên hồn đản Hạng Tử Nhuận kia hồn làm trò quỷ gì, cơ thể Hạo Nhi không tốt, thời tiết lạnh giá thế này còn dẫn thẳng bé đi xa nhà?

Tô Khả Phương vừa mặc y phục xong, Hạng Tử Nhuận liền đẩy cửa đi vào trong.

"Tĩnh rồi, có cảm thấy nơi nào không thoải mái không?" Hạng Tử Nhuận lo lắng hỏi.

Tô Khả Phương hưng hăng lườm khoét hắn: "Nơi nào cũng không khỏe!"

"Cô cô, sao cô mắng dượng thế?" Hạo Nhi mở to mắt, nghi ngờ nhìn Tô Khả Phương.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Tốt xấu kiểm chế một chút

Tô Khả Phương ghen, nhẹ giọng dỗ Hạo Nhi: "Cô cô không quát dượng, cô cô đang nói chuyện với dượng cháu, cháu ra ngoài tìm Thần Tượng thúc thúc chơi trước được không? Chờ lát nữa cô cô sẽ gọi cháu."

"Được ạ!" Hạo Nhi gật đầu xong liền cao hứng bưng bưng chạy thẳng ra ngoài, lúc ra cửa còn hiểu chuyện đóng cửa lại.

"Chỗ nào không thoải mái? Ta xem một chút."

Hạo Nhi vừa đi, Hạng Tử Nhuận liền lôi kéo Tô Khả Phương muốn kiểm tra.

Tô Khả Phương đẩy tay hắn ra, cau mày nói: "Huynh không phải không biết cơ thể Hạo Nhi không tốt, thời tiết lạnh giá dẫn thẳng bé đi huyện thành làm gì? Đại tẩu ta đồng ý rồi sao?"

"Ta có thể dẫn thẳng bé ra cửa, đương nhiên đã chuẩn bị tốt các biện pháp để phòng không để thẳng bé cảm lạnh. Nàng cứ yên tâm đi, chỉ đi chơi hai ngày thôi, không có việc gì đâu."

Hạng Tử Nhuận vừa nói xong, ánh mắt đã rơi vào phần cổ hơi lộ ra bên ngoài của nàng, đi vòng đến bên giường, lấy chai dầu thuốc.

Thấy Hạng Tử Nhuận tới gần mình, Tô Khả Phương phòng bị nhìn hắn.

"Đừng nhúc nhích!" Hắn kéo nàng qua, thấp giọng nhắc nhở: "Nếu nàng không sợ bị người ta chê cười, ta không ngại cùng nàng cứ để như vậy đi ra."

Tô Khả Phương không kịp phản ứng, nhưng thấy hắn cứ nhìn chăm chăm vào cổ mình, nàng đột nhiên nghĩ tới điều gì, nâng nắm đấm hướng về cơ thể hắn chào hỏi: "Hạng Tử Nhuận, tên khốn này!"

Hắn thuận thế ôm lấy nàng, thấp giọng cười nói: "Ta biết sai rồi, sau này ta sẽ tận lực hôn ở nơi người khác không nhìn thấy."

"Hạng Tử Nhuận!" Nàng thẹn quá hoá giận, hận không thể cắn chết hắn.

Còn sau này à?!

"Nương tử, chúng ta là phu thê, chuyện này không mất mặt." Hắn cúi đầu, mặt tiến đến gần trong gang tấc nhìn nàng, đáy mắt chứa đầy ý cười.

Hai người ở trong phòng nháo, ngoài cửa phòng chợt vang giọng nói ranh mãnh của Lâm Chiêu Hoành: "Sur huynh, tẩu tẩu, trời sáng bánh rồi, nên dậy thôi."

"Lâm đại thiếu?" Tô Khả Phuong giật mình: "Hắn đến đây lúc nào?"

"Đến lâu rồi." Hạng Tử Nhuận cười đáp.

Thấy mặt nàng ảo não, Hạng Tử Nhuận an ủi: "Đừng lo lắng, nếu Lâm Chiêu Hoành dám chê cười nàng, ta sẽ trừng trị hắn."

Bồi thuốc lên cổ cho nàng xong, Tô Khả Phuong thay một chiếc áo khoác ngoài cổ cao, rồi hai người mới ra khỏi phòng.

Lâm Chiêu Hoành dựa lưng vào cột gỗ trước phòng, nhìn thấy mặt Tô Khả Phuong bầm đen, không khỏi chặc chặc miệng, nói: "Sur huynh, tẩu tẩu cơ thể đơn bạc, huynh tốt xấu gì cũng nên kiểm chế một chút!"

"Vụt!"

Lâm Chiêu Hoành vừa dứt lời, ám khí đen xì từ ống tay áo Hạng Tử Nhuận liền bay ra, Lâm Chiêu Hoành sớm có phòng bị, bóng dáng chợt lóe, ám khí bắn vào cây cột.

"Đừng để ý đến hắn!" Hạng Tử Nhuận kéo Tô Khả Phuong mặt đỏ tới mang tai vào sảnh phòng.

Hai người tới sảnh phòng, cả nhà đang ăn bữa sáng, Hạo Nhi cũng ở đó.

Nhìn thấy Tô Khả Phuong, Diêu Thị vội buông bát xuống, cười tủm tỉm nói: "Phuong Nhi, con dậy rồi à? Buổi sáng nướng đến nông trại bắt con gà về thịt, hầm canh gà cho con, con đợi tí để nướng đi mứt cho con bát canh."

Đối mặt với nụ cười có thâm ý khác của bà bà, Tô Khả Phuong hận không thể đào cái lỗ trên mặt đất rồi chui xuống.

Ánh mắt Lâm Chiêu Hoành ái muội nhìn qua nhìn lại hai người, sau khi nhận được ánh mắt bén nhọn của Hạng Tử Nhuận, Lâm Chiêu Hoành rất tức thời đem lời chế nhạo bên môi nuốt trở về.

Kiều Nhậm Phi ngẩng đầu nhìn Hạng Tử Nhuận và Tô Khả Phuong, ném đĩa xuống bàn, sầm mặt bỏ đi.

"Tiểu tử này tính tình thật sự không ổn!" Lâm Chiêu Hoành lắc đầu không đồng tình.

Hạng Tử Nhuận hơi mím môi, thần sắc nhìn không ra bất kỳ biến hóa nào, Hạng Thần Tường buông bát xuống, nói: "Ca, đại tẩu, đệ ăn no rồi, đệ đi xem Phi Nhi thế nào."

Ăn điểm tâm xong, Tô Khả Phuong đi theo sau lưng Hạng Tử Nhuận ra ngoài cửa, thấy bên ngoài đậu hai cỗ xe ngựa, một chiếc Lâm Chiêu Hoành thường ngồi, chiếc còn lại có vẻ rất điệu thấp khác xa với chiếc xe kia của Lâm Chiêu Hoành.

"Đây là xe ngựa của nhà chúng ta, về sau nàng tới huyện thành không cần phải ra ngoài trấn chờ xe nữa." Hạng Tử Nhuận nói xong liền bế Hạo Nhi lên xe, sau đó đỡ nàng lên cùng.

Chiếc xe ngựa này nhìn bề ngoài rất phổ thông, nhưng trong buồng xe lại không kém chiếc xe ngựa của Lâm Chiêu Hoành chút nào.

Toa xe rất lớn, hai bên trái phải đều có chỗ ngồi, xếp lại có thể ngồi, mở ra có thể ngủ.

Hai bên chỗ ngồi đặt bàn gỗ nhỏ cố định, lúc này dưới gầm bàn đốt lò than, phía trên có siêu nước ấm, nên trong xe không lạnh chút nào.

Hạo Nhi dậy sớm, mới lên xe ngựa thì rất vui vẻ, sờ chỗ này, nhìn ngắm chỗ kia. Ra đến trấn thì mệt quá mà thiếp đi.

Hạng Tử Nhuận kéo một bên chỗ ngồi ra, đặt Hạo Nhi nằm xuống. Sau đó từ dưới chỗ ngồi tìm ra một cái chăn đắp cho thằng bé, còn mình thì sang ngồi cạnh Tô Khả Phuong, kéo nàng ôm vào lòng.

Hai người không nói gì, cứ như vậy lẳng lặng dựa chung một chỗ, tâm tình phá lệ bình tĩnh.

Lúc đến huyện thành còn chưa tới giờ Dậu, Hạng Tử Nhuận bảo phu xe trực tiếp chạy xe đến "Văn Hương Lai".

Chương quý "Văn Hương Lai" thấy Tô Khả Phuong mặc nữ trang nhất thời không nhận ra. Nhưng ông ấy biết đại thiếu gia Lâm Gia, vội bước lên phía trước chào hỏi.

Dương Chí Cương biết thân phận của Tô Khả Phương, khi thấy nàng đứng cạnh một người nam tử vóc dáng thon dài, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, giữa mi tâm toả ra từng tia thanh lãnh, thì rất hiếu kì, nói với chưởng quỹ một tiếng, rồi dẫn mấy người vào phòng bao.

"Dương tiên sinh, làm phiền ngài." Tô Khả Phương nở nụ cười.

Dương Chí Cương chào hỏi Lâm Chiêu Hoành sau đó nhìn về phía Hạng Tử Nhuận, hỏi: "Vị này là..."

"Dương tiên sinh, đây là tướng công của cháu, Hạng Tử Nhuận." Tô Khả Phương quay sang giới thiệu Hạng Tử Nhuận với Dương Chí Cương.

"Hóa ra là Hạng công tử!" Dương Chí Cương kinh ngạc nói: "Hạnh ngộ, hạnh ngộ!" (~Hân hạnh được gặp mặt.)

Hạng Tử Nhuận chấp tay với ông: "Trước nay nhờ nhận được sự chăm sóc của Dương tiên sinh, mà chuyết kinh có thể tránh không ít phiền toái. Hôm nay Tử Nhuận mới có dịp cảm ơn."

Dương Chí Cương không ngờ Hạng Tử Nhuận sẽ trịnh trọng cảm ơn mình như vậy, thụ sủng nhược kinh đáp lễ: "Hạng công tử nghiêm trọng rồi, xét cho cùng vẫn là Phương Nhi luôn giúp đỡ chất nữ nhà ta, nên tiếng cảm ơn này Dương mạo thật sự không dám nhận."

Hạng Tử Nhuận đang muốn nói gì, thì gã sai vặt của Lâm Chiêu Hoành từ ngoài cửa ngó đầu vào dò xét, nói: "Thiếu gia, thành chủ tới."

Thành chủ?

Dương Thành đột nhiên nhớ ra, hôm nay thành chủ thành Dương Phong - Liễu Trường Phong cũng đặt một phòng bao khác của lầu. Thành chủ thành Dương Phong và đại thiếu gia Lâm Gia có giao tình?

"Sư huynh?" Ánh mắt Lâm Chiêu Hoành mang ý hỏi thăm nhìn về phía Hạng Tử Nhuận.

"Dương tiên sinh, phiền ngài mang thức ăn lên trước." Nói xong, Hạng Tử Nhuận quay đầu nhỏ giọng nói với nương tử mình: "Nàng và Hạo Nhi ăn trước, ta sẽ quay lại ngay."

Tô Khả Phương không hỏi nhiều, nhìn hẩn gật đầu.

Sau khi Hạng Tử Nhuận và Lâm Chiêu Hoành rời khỏi, Dương Thành đích thân đến phòng bếp gọi món.

Thức ăn vừa bày xong, Dương Thành định về phòng thu chi, lúc đi tới chỗ rẽ thì vừa vặn nhìn thấy cửa phòng bao chữ Thiên mở ra, tiếng bước chân vang lên, một nam nhân khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặc cẩm bào màu lam nhạt bước ra ngoài.

Nam tử này chính là nam nhân tôn quý nhất thành Dương Phong - thành chủ thành Dương Phong, Liễu Trường Phong.

Liễu Trường Phong đi đến ngoài cửa, thì bước chân hơi dừng lại, Hạng Tử Nhuận cũng bước ra ngoài, Lâm Chiêu Hoành theo sát phía sau.

"Hạng sư phụ, vậy phải làm phiền rồi." Liễu Trường Phong cười nói với Hạng Tử Nhuận.

"Liễu thành chủ khách khí, đến lúc đó Hạng mạo sẽ đích thân đưa mấy thứ qua."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Ai nuôi gia đình?

"Liễu thành chủ khách khí, đến lúc đó Hạng mạo sẽ đích thân đưa mấy thứ qua."

Hạng Tử Nhuận giọng điệu thanh lãnh, Liễu Trường Phong đã hẩn gặp mấy lần, nên quen với cách nói có ý tứ của hẩn, hướng hẩn chấp tay: "Vậy làm phiền Hạng sư phụ rồi, Liễu mạo xin bái biệt từ đây."

Liễu Trường Phong nói xong, liền dẫn theo một đám tùy tùng rời khỏi lầu.

Thấy cảnh này, Dương Thành kinh nghi bất định, thành chủ thành Dương Phong - Liễu Trường Phong không phải người hiền hoà, càng không phải người tùy tiện ai muốn gặp thì gặp. Ngay cả ông cũng mới vô tình thấy ông ấy một lần từ phía xa xa.

Tướng công của Phương Nhi rốt cuộc có lai lịch gì, mà có thể khiến vị Liễu thành chủ cực ít khi rời khỏi thành hạ mình đến huyện Hoài Đường gặp hẩn, còn cung kính với hẩn như thế?

Đưa mắt nhìn đoàn người Liễu Trường Phong rời đi, Hạng Tử Nhuận và Lâm Chiêu Hoành mới trở về phòng Tô Khả Phương đang ngồi.

"Dạ~~~~"

Hạo Nhi vừa nhìn thấy Hạng Tử Nhuận liền nhảy xuống ghế, cười hi hi nhào tới.

Khuôn mặt vốn lạnh cứng của Hạng Tử Nhuận không tự chủ nhu hòa xuống, đưa tay tiếp được thằng bé, bên môi treo nụ cười thần nhiên.

Thấy thế, tròng mắt Lâm Chiêu Hoành thiếu chút nữa rớt xuống.

Vừa rồi muốn tao sư huynh đang cười?!

Hắn đang cười?!

Quen biết muốn tao sư huynh hơn mười năm, ngoại trừ cười lạnh, Lâm Chiêu Hoành chưa từng thấy sư huynh phát ra nụ cười từ nội tâm.

Lâm Chiêu Hoành khoa trương vỗ ngực, thật đúng là dọa chết người!

Lâm Chiêu Hoành và Hạng Tử Nhuận ở chung một chỗ không phải ngày một ngày hai, nếu không sẽ không có biểu tình đại kinh tiểu quái (*) như vậy.

Có lẽ vì oan khuất của Hạng Gia đã rửa sạch, có lẽ vì người nhà không cần tiếp tục đông trốn tây lấp, số lần Hạng Tử Nhuận cười hai ngày nay nhiều hơn cả sáu năm trước cộng lại.

Hạng Tử Nhuận không phản ứng với biểu tình của Lâm Chiêu Hoành, mà nhìn về phía gã sai vặt đứng sau Lâm Chiêu Hoành. Gã sai vặt hiểu ý, nâng hộp gỗ trong tay đến trước mặt Hạng Tử Nhuận: "Hạng thiếu gia."

Hạng Tử Nhuận mở hộp gỗ, cầm một chồng ngân phiếu ra ném cho Lâm Chiêu Hoành, lời ít mà ý nhiều nói: "Trả đệ."

Lâm Chiêu Hoành không chút kinh ngạc nhận lấy ngân phiếu, chuyển tay quẳng cho gã sai vặt: "Cất đi, lần này thu lại hết tất cả lợi tức."

Tô Khả Phụng trở mặt há hốc mồm nhìn chồng ngân phiếu kia, vừa rồi nàng liếc qua mệnh giá ghi phía trên ngân phiếu, dựa vào đó có thể đoán chồng ngân phiếu kia không được một nghìn cũng tới tám trăm lượng. Tổng số tiền nàng kiếm ra sau khi tới triều đại này cũng không nhiều như vậy. Rốt cuộc Hạng Tử Nhuận kiếm từ đâu ra số tiền lớn đến vậy?

Hạng Tử Nhuận khép hộp gỗ lại, đẩy tới trước mặt Tô Khả Phụng, giọng điệu so với giọng điệu lạnh cứng lúc nói chuyện với Lâm Chiêu Hoành quả thực là cách biệt một trời một vực: "Trong này là khế đất và khế nhà, nàng cất đi. Sau này, mỗi tháng sẽ có người đưa tiền thuê tới, nàng thu là được."

Tô Khả Phụng mở hộp ra, chờ thấy rõ đồ vật bên trong, lại giật mình.

Trong hộp ngoại trừ khế đất, khế nhà của toà viện năm gian có sân, còn có khế nhà của hai gian cửa hàng. Hơn nữa địa chỉ đều ở thành Dương Phong, giá trị biết bao nhiêu tiền chứ?

"Những thứ này từ đâu mà ra?" Tô Khả Phụng hỏi mà run như cây sậy.

Hãy tha thứ cho nàng không thấy qua việc đòi, lấy năng lực của nàng bây giờ, dù qua mấy năm nữa, chỉ sợ cũng không mua nổi viện và cửa hàng.

Hạng Gia đã bị tịch thu nhà và tài sản, dù rửa sạch oan khuất, thì triều đình nhất định sẽ không hoàn trả tài sản cho Hạng Gia. Vậy rốt cuộc Hạng Tử Nhuận lấy đâu ra những vật này?

"Tẩu tẩu, đây đều do nam nhân của tẩu dựa vào bản sự của mình kiếm ra, tẩu cứ yên lòng mà nhận đi." Giữa trưa đi đường Lâm Chiêu Hoành chưa ăn no, giờ bụng sắp đói meo: "Mau ăn cơm đi, thức ăn nguội hết rồi."

"Nàng cứ cất đi trước, chuyện khác trở về ta sẽ nói cho nàng." Hạng Tử Nhuận cho nàng ánh mắt trấn an, sau đó cầm đĩa gấp đồ ăn cho nàng và Hạo Nhi.

Hạo Nhi ngồi xuống ghế, giơ tiếng mời: "Dạ ăn cơm, cô ăn cơm, Chiêu Hoành thúc thúc ăn cơm."

Lâm Chiêu Hoành từng ở Tô Gia, nên Hạo Nhi rất thân cận với Lâm Chiêu Hoành.

Cơm nước xong xuôi trời đã bắt đầu tối, Hạng Tử Nhuận dẫn Tô Khả Phụng và Hạo Nhi tới một ngôi nhà trong ngõ nhỏ ở thành đông. Ngôi nhà này còn chưa lớn bằng Phó Gia, chỉ có hai gian phòng và một phòng bếp, ngoài ra thêm một nhà kho, bên trong có mấy bó củi.

Hạng Tử Nhuận an bài để phu xe ở một phòng, hắn, Tô Khả Phụng và Hạo Nhi thì ở phòng khác.

"Ngôi nhà này cũng là của huynh?" Tô Khả Phụng hỏi.

"Là của chúng ta." Hạng Tử Nhuận uốn nắn, sau đó nói ra tính toán của mình: "Nhưng ngôi nhà này quá nhỏ, ta định bán đi rồi đổi ngôi nhà khác lớn hơn một chút. Nàng tới huyện cũng có chỗ nghỉ chân, nàng thấy sao?"

Tô Khả Phuong từ chối cho ý kiến.

Tô Khả Phuong đun nước nóng giúp Hạo Nhi tắm rửa, mình thì rửa mặt, lau người. Lúc về phòng, Hạo Nhi đã ngủ rồi, mà Hạng Tử Nhuận thì ngồi trước bàn phía trên trải một tờ giấy lớn và dài không biết đang vẽ gì.

Thấy ngọn đèn chột sáng chột tối, Tô Khả Phuong đi qua gần bắc đèn, để đèn cháy vừng hơn.

Hạng Tử Nhuận ngẩng đầu, cười nói: "Tắm xong?"

"Ừ, huynh đang vẽ gì thế?" Tô Khả Phuong cúi đầu nhìn tờ giấy. Thấy hình hấn vẽ giống một toà nhà lớn, cấu tạo rất phức tạp, không khỏi hỏi: "Huynh thiết kế nhà cho người khác?"

Hạng Tử Nhuận trầm ngâm: "Không hẳn vậy."

Thấy vẻ mặt nàng vô cùng nghi hoặc, Hạng Tử Nhuận cười: "Ta dựa trên cơ sở phòng vốn có để thiết kế một ít cơ quan."

Nghe vậy, Tô Khả Phuong vô cùng kinh ngạc, nhìn về phía bản vẽ lần nữa, nhưng vẫn không hiểu.

Hắn kéo nàng ngồi xuống, thấp giọng giải thích: "Bản vẽ này là sơ đồ Liễu Gia chủ viện của Liễu thành chủ - thành Dương Phong. Khế đất, khế nhà ta đưa cho nàng và ngân phiếu ta trả lại cho sư đệ ngày hôm nay đều từ tiền đặt cọc Liễu thành chủ đưa cho ta."

"Không ngờ huynh còn am hiểu thứ này." Nàng cảm thán.

Nàng đột nhiên phát hiện hiểu biết của mình về hấn thật sự quá ít.

"Chờ ta làm xong việc cầm sổ thù lao còn còn thiếu, chúng ta sẽ xây ngôi nhà ngói, có được không?" Hấn thấp giọng hỏi.

"Được chứ, đến lúc đó huynh cũng thiết kế thêm mấy cơ quan để chơi đùa." Tô Khả Phuong nửa đùa nửa thật đáp.

"Được, tất cả đều nghe nàng." Hạng Tử Nhuận cười cung chiêu, đưa tay nắm chặt tay nàng, thần sắc trở nên rất nghiêm túc: "Nương tử, khoảng thời gian ta không ở nhà nàng vất vả rồi, giờ ta đã trở về. Sau này, việc kiếm sống hãy giao cho ta đi, nàng không cần tiếp tục bôn ba lao碌 nữa."

Tô Khả Phuong nhăn mày liễu: "Có phải huynh không thích ta xuất đầu lộ diện ở bên ngoài không?"

"Ta không nỡ để nàng bị người ngoài liên lụy. Huống hồ nuôi sống gia đình vốn là chuyện của đàn ông, để một nữ nhân như nàng kiếm tiền nuôi cả gia đình còn giống gì nữa?"

Nói cho cùng, Hạng Tử Nhuận là người cổ đại, bản chất mang chủ nghĩa đại nam nhân khiến hấn không thể tiếp thu được việc để nữ nhân nuôi gia đình.

"Hạng Tử Nhuận, ta không cảm thấy mệt!" Tô Khả Phuong nhìn hấn, sắc mặt còn nghiêm túc hơn cả hấn: "Ta ở bên ngoài bôn ba, không chỉ vì kiếm tiền, mà đó là thú vui của ta. Nếu huynh bắt ta ở nhà cả ngày, ta sẽ điên mất."

Hạng Tử Nhuận nhìn nàng, nhíu mày hỏi: "Không phải nàng thích điều khác sao? Ta kêu người chuẩn bị vật liệu gỗ tốt cho nàng. Đến lúc đó nàng ở nhà làm việc mình thích, không phải cũng rất tốt sao?"

Nam nhân ở bên ngoài dốc sức làm việc, cũng không thể chắc chắn thuận buồm xuôi gió. Huống chi là một nữ nhân như nàng, vừa nhớ tới chuyện lần trước nàng bị người khác hãm hại vào đại lao, lòng Hạng Tử Nhuận vẫn còn sợ hãi.

(*) Đại kinh tiểu quái: (大惊小怪) Đây là một câu có xuất xứ từ Chu Hi (1130-1200) (một nhà Nho học cũng là một Triết gia của Trung Quốc cũng được đánh giá là chỉ đứng sau Khổng Tử): 要肱把此事做一平常事看, 朴实头做将去, 久之自然见效, 不必如此大惊小怪, 起模画样也 (Yếu quăng bả thử sự tố nhất bình thường sự khán, phác thực đầu tố tương khứ, cửu chi tự nhiên kiến hiệu, bất tất như thử đại kinh tiểu quái, khởi mô họa dạng dã). Cụm từ này miêu tả một người đối một việc không có gì là đặc biệt nhưng lại quá sức kinh ngạc. (Nuruniha's Blog)

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 141: Thích bị quản

Nghe nói lời này, tâm Tô Khả Phuong trầm xuống: "Hạng Tử Nhuận, huynh định coi ta là chim hoàng yến để nuôi sao?"

Nàng biết ở triều đại này nữ nhân ra ngoài xuất đầu lộ diện với nam nhân mà nói là chuyện rất mất mặt, mà hấn từng xuất thân danh môn, chắc hấn suy nghĩ này càng thêm thâm căn cố đế, sao nàng lại không nghĩ tới điểm này chứ?

Nhưng nếu quả thật bắt nàng suốt quãng đời còn lại chỉ ở nhà giúp chồng dạy con, vậy cuộc sống còn vui thú gì nữa?

Thấy mắt nàng chứa lửa giận, Hạng Tử Nhuận rất bất đắc dĩ: "Ý của ta không phải vậy. Ta chỉ lo lắng cho nàng thôi, nàng quên sự việc lần trước với Vương Gia rồi sao?"

"Đó là ngoài ý muốn, hơn nữa lúc ấy dù huynh không tới cứu ta, ta cũng có biện pháp thoát khỏi nguy khốn." Chỉ là biện pháp kia sẽ khiến nàng vĩnh viễn không thể gặp lại người thân của mình.

"Nàng thật sự thích kinh doanh tới vậy?"

"Đúng!" Nàng kiên định nhìn hắn: "Với ta mà nói, đây chính là mục tiêu để ta sinh tồn."

Hạng Tử Nhuận nhìn nàng chằm chằm, cuối cùng thở dài nói: "Nàng đã kiên trì, vậy sao ta có thể tước đoạt thú vui của nàng chứ?"

Ở trước mặt nàng, hắn chỉ có thể thỏa hiệp.

Không ngờ hắn dễ dàng nhượng bộ như vậy, Tô Khả Phuong sững sốt một chút, nhìn hắn, thành tâm thành ý nói: "Hạng Tử Nhuận, cảm ơn huynh!"

Nàng biết, để hắn đưa ra quyết định nhượng bộ như vậy khó khăn thế nào.

"Sau này khi ra ngoài gặp người khác ta sẽ cố gắng mặc nam, sẽ không để ai biết ta là nương tử của huynh."

Như vậy có thể giúp hắn tránh không ít phiền toái.

"Ta không đồng ý!" Hắn không đồng ý mà

giận tái mặt: "Nàng là nương tử ta, vì sao không thể để người khác biết?"

"Huynh có thể để ta tiếp tục làm chuyện mình thích, ta cũng không thể không suy nghĩ cho huynh." Nàng không muốn hắn vì mình mà bị người khác chê cười.

Hắn duỗi cánh tay dài, kéo nàng lên đùi, thái độ cứng rắn nói: "Nếu nàng thật sự nghĩ cho ta thì không cho phép nàng giấu diếm thân phận thật của mình!"

"Vì sao?" Tô Khả Phuong không hiểu.

"Bởi vì..." Hắn dừng một chút, mới nói: "Bởi vì ta không ngại!"

Hắn sẽ không nói cho nàng, hắn không hi vọng lại xuất hiện thêm một tên có tâm ma với nàng như Lý Tri.

Mặc dù Lý Tri che dấu tốt, nhưng hắn vẫn nhận ra ánh mắt Lý Tri nhìn nương tử mình có chỗ khác biệt.

Tô Khả Phuong hết nói nổi, hắn trịnh trọng như vậy, nàng còn tưởng rằng hắn có lý do to lớn mạnh mẽ gì cơ.

"Nương tử, nàng thật là thom!" Đột nhiên hắn đến gần cổ nàng hít hà, mặt cổ ý cọ vào chỗ mềm mại trước ngực nàng.

Ngồi trên đùi hắn, nên nàng dễ dàng cảm nhận được cơ thể hắn đang nhanh chóng nổi lên biến hoá. Tô Khả Phuong tức giận véo chặt tai hắn gầm nhẹ: "Đi tắm nước lạnh!"

Tên khốn này, động một cái là tình trùng lên não, còn có thể thoải mái nói chuyện hay không đây?

Nhìn Hạo Nhi đang nhắm mắt ngủ say, Hạng Tử Nhuận không thể làm gì khác đành tâm không cam tình không nguyện buông lỏng nàng ra: "Được rồi, ta đi tắm nước lạnh!"

Hạng Tử Nhuận tắm rửa xong thấy Tô Khả Phuong đã nằm ngủ, liền quay lại bàn, ngồi xuống tiếp tục làm việc.

Tô Khả Phuong ngủ một giấc tỉnh lại, thấy ngoài trời đã tảng sáng, mà Hạng Tử Nhuận vẫn ngồi trước bàn vẽ, vội khoác áo lên.

Nghe được động tĩnh, Hạng Tử Nhuận quay đầu lại, để bút xuống đi qua: "Dậy sớm vậy làm gì? Ngủ thêm lát nữa đi, hừng đông ta gọi nàng."

Tô Khả Phuong không trả lời mà nhũn mày hỏi: "Sao huynh không ngủ? Bàn vẽ này cần rất gấp sao?"

"Không phải rất gấp." Nhưng hắn muốn làm xong sớm một chút, cầm số thù lao còn lại, xây cho người nhà một ngôi nhà lớn hơn.

"Vậy sao huynh không ngủ?" Tô Khả Phuong tức giận nói: "Mau ngủ đi!"

"Một hai buổi tối không ngủ không có gì đáng ngại, ta đã thành thói quen..."

Thấy khuôn mặt nhỏ của nàng trầm xuống, Hạng Tử Nhuận nói được nửa câu thì ngừng bật.

"Được, được, ta ngủ đây." Thấy nàng nổi giận, hắc đảng hoàng cởi áo khoác ra, thổi tắt ngọn đèn, đẩy chăn trên giường ra, ôm nàng nằm nghiêng.

"Hạng Tử Nhuận, không phải ta thích quân huynh, thức đêm đối với cơ thể không tốt, huynh không vì mình cũng phải vì nương huynh suy nghĩ chứ. Ngộ nhờ huynh làm bản thân bị bệnh, huynh bảo nương phải làm sao bây giờ?" Tô Khả Phương từ từ nhắm mắt, cân nhắc, nhỏ giọng nói.

"Được, ta đã biết, ta hứa với nàng, sau này sẽ không thức đêm." Khoé môi hắc đảng hoàng tự giác cong lên: "Nương tử, ta thích bị nàng quân, cảm giác thật tốt."

"Ai thèm quân huynh chứ!" Nàng bĩu môi nhỏ giọng trách móc.

Có Hạo Nhi ở đây, Hạng Tử Nhuận không dám làm càn, lẳng lặng ôm nàng ngủ.

Trời sáng rõ ba người mới rời giường, nhà không có nguyên liệu nấu nướng, nên ba người ngồi xe ngựa ra đường ăn điểm tâm, rồi chạy về phía vùng ngoại ô.

"Dùng ơi, chúng ta đi đâu vậy ạ?" Hạo Nhi tò mò vén một góc rèm xe nhìn ra ngoài.

"Đi tới một chỗ chơi rất vui." Hạng Tử Nhuận nhìn hai cô chấy thừa nước đục thả câu.

"Hạng Tử Nhuận, thời tiết rất lạnh, chúng ta tới vùng ngoại ô làm gì, cơ thể Hạo Nhi chịu được sao?" Tô Khả Phương rất lo lắng.

"Yên tâm, ta sẽ không để cho Hạo Nhi bị gió lạnh thổi vào."

Hắn muốn mang nàng tới đây đương nhiên là vì chính sự, mà có Hạo Nhi ở đây, nàng sẽ vui vẻ hơn một chút.

Xe ngựa ra khỏi huyện Hoài Đường, lại chạy tiếp gần nửa canh giờ mới nghe được phu xe nói: "Thiếu gia, thiếu phu nhân, tới nơi rồi."

Phu xe này là nô tì, vẫn tự bán mình ở trong tay Hạng Tử Nhuận, theo bên cạnh Hạng Tử Nhuận rất nhiều năm rồi, là người đáng tin.

Vén rèm xe lên, Tô Khả Phương nhìn thấy phía trước toàn những lều vải lớn giống như nhà bạt vậy, về mặt kính ngạc: "Đây là nơi nào thế?"

Xuống xe ngựa, Hạng Tử Nhuận bế Hạo Nhi, dẫn nàng đi về chỗ những lều vải lớn: "Đây là quán lẩu lều vải của Lâm Gia, mỗi khi tới mùa đông, quan to người quyền quý đến đây không kể xiết."

Gã sai vặt của Lâm Chiêu Hoành sớm chờ ở bên ngoài, nhìn thấy mấy người Hạng Tử Nhuận liền bước lên phía trước dẫn bọn họ tiến vào một lều vải trong đó.

"Sư huynh, tẩu tẩu, mọi người đến rất đúng lúc, mau ngồi!" Lâm Chiêu Hoành ngồi xếp bằng trước một bàn gỗ dài, trên bàn đặt lò than, ngoài ra còn có ấm nước và dụng cụ pha trà.

Tô Khả Phương dắt Hạo Nhi ngồi xuống, Lâm Chiêu Hoành rất hưng phấn mở miệng: "Tẩu tẩu, đệ nghe ca tẩu nói trà nghệ của tẩu không tệ, hôm nay thể hiện được không?"

Tô Khả Phương nhếch môi cười, không cự tuyệt.

Nàng một tay nhẹ phẩy tay áo, tay kia dùng thìa gỗ đặt bên cạnh vò nhỏ trên bàn múc mấy muôi nước vào ấm, sau đó đặt lên trên lò.

Trước kia nàng luôn dè dặt cẩn trọng, e sợ thể hiện trước mặt người khác, đó là vì nàng chỉ có một mình. Giờ Hạng Tử Nhuận ở sau lưng nàng, nàng không cần tiếp tục nơm nớp lo sợ, mà có thể thoải mái thể hiện tài năng của mình.

Chính Tô Khả Phương cũng không phát hiện ra, trong lúc vô tình nàng đã đem Hạng Tử Nhuận trở thành nơi mình có thể dựa vào.

"Huynh muốn uống trà gì?" Tô Khả Phương mỉm cười nhìn về phía Hạng Tử Nhuận.

"Tẩu tẩu, đệ muốn lông nhon!" Lâm Chiêu Hoành lớn tiếng nói.

"Ta tùy tiện." Hạng Tử Nhuận đáp.

Tô Khả Phương cân nhắc, nhìn thoáng qua Hạng Tử Nhuận: "Gần đây huynh dùng não nhiều, tới qua lại thức đêm, hay là uống hồng trà đi."

"Được!" Ánh mắt Hạng Tử Nhuận nhu hòa thêm mấy phần.

Lâm Chiêu Hoành: "..."

Bị hai người bơ đẹp, mặt Lâm Chiêu Hoành đầy ai oán.

Tô Khả Phương nhắc từng hũ bình đựng trà trên bàn lên xem, phát hiện chỉ có một bình là tiểu hồng trà, liền trực tiếp sử dụng.

Chương 142: Chứng tỏ mình

Chờ nước sôi, Tô Khả Phuong nhắc ấm nước, bắt đầu tráng chén trà, làm nóng ấm, cho lá trà, rót nước...

Thần sắc nàng chuyên chú, động tác nâng lên đặt xuống thành thực như nước chảy mây trôi, ấm trà trong tay nàng phảng phất như được rót vào sự sống, nước theo bàn tay trắng trẻo của nàng rơi xuống, hơi nước quanh quẩn khiến nàng tựa tiên tử đang pha làm người thường thức tâm thần thanh thản.

Lâm Chiêu Hoành nhìn không chuyển mắt, đợi nàng pha trà ngon đưa đến trước mặt, Lâm Chiêu Hoành mới lấy lại tinh thần sợ hãi than: "Không ngờ pha trà cũng đáng xem như vậy!"

Vừa nói xong, Lâm Chiêu Hoành chợt thấy không khí xung quanh trì trệ, Lâm Chiêu Hoành theo bản năng nhìn về phía Hạng Tử Nhuận.

Một khắc trước về mặt Hạng Tử Nhuận còn hướng thụ nhìn Tô Khả Phuong, giờ phút này khuôn mặt Hạng Tử Nhuận đã bình tĩnh lại.

Lâm Chiêu Hoành ý thức được vừa rồi mình lấm mồm, chợt dạ nhảy dựng lên, nói: "Quên mất, đệ đến phòng bếp sai người mang nôi lẩu vào."

Lâm Chiêu Hoành vừa nói vừa chạy ra ngoài, chạy đến cửa lều đột nhiên dừng lại, xoay người chạy trở về, bưng ấm trà trên bàn rót vào chén rồi vội chạy đi.

Dựa vào tính cách của muội tao sư huynh, Lâm Chiêu Hoành dám cam đoan, về sau hẳn khó mà uống được trà tẩu tẩu pha, nên không thể lãng phí!

"Nàng thường pha trà trước mặt người khác sao?" Lâm Chiêu Hoành vừa đi, Hạng Tử Nhuận liền hỏi sắc mặt lạnh như băng.

Tô Khả Phuong khó hiểu nhìn Hạng Tử Nhuận, nói: "Đây là lần đầu tiên ta pha trà trước mặt người khác, hơn nữa là pha cho huynh uống."

Sau khi nghe xong lời này, sắc mặt Hạng Tử Nhuận đã khá nhiều, nhưng vẫn rất thối: "Sau này không cho nàng pha trà trước mặt người khác."

Hôm nay ngồi đây là Lâm Chiêu Hoành, không dám có ý nghĩ xấu với nàng, nếu đổi thành Lý Tri, Hạng Tử Nhuận có thể tưởng tượng ra biểu tình của tên đó!

"Ta không ngờ huynh nghĩ linh tinh như vậy!" Tên này thỉnh thoảng dờ hoi một chút, Tô Khả Phuong bắt lực.

Rất nhanh, Lâm Chiêu Hoành đã cho làm người đưa lò than, nôi lẩu và nguyên liệu vào, đặt trên bàn lớn trong lều vải.

Tô Khả Phuong dùng khăn ẩm lau tay cho Hạo Nhi.

Nhìn nôi lẩu trên bàn nguyên liệu cơ bản đều là thịt làm chủ, thức ăn chay chỉ có hai loại nấm và dưa cải trắng, Tô Khả Phuong liền không có khẩu vị.

"Sao nàng không ăn?" Hạng Tử Nhuận gấp vào chén nàng một thịt gà chín tới.

"Vẫn chưa đói." Nàng đem thịt gà đặt vào chén của Hạo Nhi, còn mình chỉ gấp nấm và cải trắng để ăn.

"Đại tẩu, sư huynh nói nông trại của tẩu gà vịt đều rất béo tốt. Đứng rồi, còn có gà rừng và cá, không biết tẩu có thể cung ứng cho nhà ta một ít không?" Lâm Chiêu Hoành vừa ăn vừa hỏi.

Lâm Chiêu Hoành rất ít hỏi đến chuyện buôn bán của Lâm Gia, nhưng nếu muội tao sư huynh mở miệng, hẳn chắc chắn sẽ hỗ trợ.

Tô Khả Phuong nhìn thoáng qua Hạng Tử Nhuận, thấy hắn gật đầu, lòng nàng đã hiểu rõ.

Thì ra đây chính là mục đích hôm nay Hạng Tử Nhuận dẫn nàng tới đây.

Nhưng Tô Khả Phuong không hề nghĩ ngợi mà cự tuyệt: "Ngại quá, Lâm đại thiếu, tất cả vật nuôi ở nông trại ta đã có chỗ dùng."

Hạng Tử Nhuận nhướn mày: "Hôm trước ta đến nông trại xem, 'Văn Hương Lai' của Lý Tri sợ không cần nhiều gà, vịt và cá như vậy? Dù sao quán lẩu của Lâm Gia cũng vừa vận cần những nguyên liệu này, sao không bán cho bọn họ một ít?"

"Ta biết mọi người vì muốn tốt cho ta, nhưng ta có tính toán của ta, mọi người không cần quan tâm thay ta." Tô Khả Phuong cười nói.

Nàng biết Hạng Tử Nhuận và Lâm Chiêu Hoành muốn giúp nàng, chẳng qua hiện giờ nàng không còn là tiểu cô nương khi đó vì năm đầu gạo mà khom

lun nữa rồi. Giờ nàng chỉ muốn chứng minh năng lực, nàng không muốn dựa vào bất kỳ kẻ nào, bao gồm Hạng Từ Nhuận.

”Tàu tàu...”

Thật vất vả Lâm Chiêu Hoành mới muốn nhúng tay một chút vào sinh ý trong nhà, không ngờ Tô Khả Phuong không cho mặt mũi như vậy. Đang muốn thuyết phục nàng, thì thấy Hạng Từ Nhuận lắc đầu, Lâm Chiêu Hoành đành phải đem lời đến khoe môi nuốt trở về.

Hạng Từ Nhuận không muốn nàng mệt mỏi như vậy, nhưng hắn biết tính tình nương tử mình, khuyên nữa cũng vô dụng.

Đột nhiên, lửa trong lò than "B-A-N-G...GG" một tiếng, hoa lửa từ miệng lò bay ra bắn thẳng về phía mặt Hạo Nhi, Tô Khả Phuong biến sắc, đang đưa tay kéo thẳng bé ra, thì Hạng Từ Nhuận đã dùng tay áo rộng rãi chặn trước mặt Hạo Nhi, giờ tay áo bị đốt thủng một lỗ nhỏ.

"Hạo Nhi, cháu có bị bỏng không?" Tô Khả Phuong chưa tính hồn vội ôm Hạo Nhi, xem xét trên dưới.

"Cô cô, cháu không sao." Hạo Nhi không hề bị dọa sợ, nhìn nàng lộ ra nụ cười xán lạn.

Lòng Tô Khả Phuong vẫn hơi sợ hãi, ôm Hạo Nhi thật chặt: "Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt."

Nguyên chủ phạm phải sai lầm ngu xuẩn hại Hạo Nhi thiếu chút nữa chết đuối, nếu nàng ở đây mà Hạo Nhi lại xảy ra chuyện gì, thì nàng thật sự không biết nên nhìn mặt ca ca và đại tẩu bằng cách nào.

"Tàu tàu, đây là việc nhỏ ngoài ý muốn." Lâm Chiêu Hoành cảm thấy Tô Khả Phuong lo lắng quá mức, không phải là chưa bị bỏng sao?

"Được rồi, mau mang nồi lẩu xuống đi!" Sắc mặt Hạng Từ Nhuận cũng rất khó coi.

Hạng Từ Nhuận luôn miệng bảo đảm với Tô Khả Phuong, dẫn Hạo Nhi đi cùng nhất định không sao, vậy mà thiếu chút nữa thì xảy ra vấn đề rồi.

Lâm Chiêu Hoành há to miệng, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Tốt rồi, để đệ sai người làm mấy món ăn mang lên."

Chờ món ăn mang lên, Tô Khả Phuong đã lấy lại sức rồi, nàng vừa ăn vừa hỏi: "Lâm đại thiếu, vì sao nhà các ngươi lại nghĩ đến sinh ý nồi lẩu trong lều, không sợ lều vải bị cháy sao?"

Tô Khả Phuong hỏi câu này không phải vì giận chó đánh mèo, mà thật ra nàng đã nghi ngờ vấn đề này từ khi nghe Hạng Từ Nhuận giới thiệu cho nàng về quán lẩu lều vải.

Giữa mùa đông, thời tiết khô ráo, gió lại lớn, bất cẩn sẽ tạo thành đại họa, thật không hiểu người Lâm Gia nghĩ gì lại mở quán lẩu lều vải?

"Nhỏ nhỏ nhỏ!" Tô Khả Phuong mới vừa hỏi ra lời, Lâm Chiêu Hoành đột nhiên nhỏ mấy ngụm nước bọt. Sau đó về mặt đau khổ nhìn về phía Tô Khả Phuong: "Tàu tàu à, tàu có thể dùng miệng quạ đen được không?"

Tuy rằng Lâm Chiêu Hoành không để sinh ý quán lẩu lều vải này vào mắt, nhưng mỗi lần muốn đổ pho lao đầu từ nhà mình Lâm Chiêu Hoành còn có thể trốn tới chỗ này ăn uống thả cửa, nơi này coi như một cứ điểm hắn, nếu bị cháy hắn sẽ thiếu một chỗ đi.

"Lâm đại thiếu, ta giải thích một chút, không phải ta đang nguyên rủa các ngươi, ta thật sự lo lắng thay các ngươi. Loại chuyện mà mình dự đoán có khả năng phát sinh vẫn nên đề phòng trước cho tốt." Tô Khả Phuong có lòng tốt khuyên nhủ.

Lâm Chiêu Hoành trầm ngâm nửa ngày, mới nói: "Được, vậy đệ sẽ cảnh báo lão đầu từ."

Lâm Chiêu Hoành tính không quản việc này.

Chính sự bàn bạc không thành công, lại xảy ra chuyện như vậy, cơm nước xong xuôi Hạng Từ Nhuận liền dẫn Tô Khả Phuong và Hạo Nhi trở về huyện thành.

Tô Khả Phuong bảo Hạo Nhi theo Hạng Từ Nhuận về tiểu viện trước, một mình nàng đến cửa hành ruốc cá thăm phu thê Triệu Kính Tân và Dương Xảo Lan. Sau đó lại vào đại lao thăm Đan Trúc Âm.

Hạng Từ Nhuận trở về tiểu viện, kêu phu xe ra trên đường cái mua hơn phân nửa xe đồ đạc các loại. Hôm sau liền trở về thôn Phong Quả.

Trở về thôn, Điều Thị lấy đồ đạc Hạng Từ Nhuận mua về đóng gói phân chia ra. Sau đó, bảo Tô Khả Phuong đưa tới Tô Gia, các vị tộc lão, Lưu Đại Minh và mấy người thân thiết trong thôn xem như lễ năm mới.

Chớp mắt đã tới hai mươi tám tết, công việc nhà nào nhà nấy bắt đầu lu bù cả lên, giết gà giết vịt mổ heo, phần khởi chuẩn bị ăn tết.

Chương 143: Hiểu lầm lớn

Tô Khả Phuong và Điều Thị cũng giết mấy con gà, con vịt, bởi vì thời tiết tốt, nên hai người làm rất nhiều cá khô hun khói. Ngoài ra, Tô Khả Phuong còn làm thêm bánh ngọt, tính để ăn vặt trong tết và biếu mấy nhà thân thiết coi như lễ năm mới.

Ngày giao thừa, Tô Khả Phuong dậy rất sớm để chuẩn bị com tất niên. Điều Thị đích thân đến Tô Gia mời Tô Bằng và mọi người buổi tối đến nhà ăn bữa com đoàn viên.

Thấy Lur Thị cùng mấy phụ nhân trong thôn ở nhà tế thần, rồi đến từ đường tế bái tổ tiên. Lòng Điều Thị dâng trào nhiều cảm xúc. Sau khi về nhà bà vào phòng thấp cho Bò Tát mấy nén hương thơm ngát, ngồi một mình lúc lâu mới vào bếp giúp đỡ.

Tô Khả Phuong lần nữa bộc lộ trù nghệ, làm hơn hai mươi món ăn tinh xảo, dùng hai cái bàn bát tiền hợp lại mới bày hết được tất cả các món.

Hạng Tử Nhuận bỏ mấy vò rượu ngon mình mang từ huyện thành về ra, cùng hai đệ đệ, Tô Bằng và Tô Khả Bân vừa ăn vừa nói chuyện. Trên khuôn mặt cả nhà đều tràn đầy vui mừng, chỉ riêng khuôn mặt Kiều Nhậm Phi kéo căng.

Có lẽ vì Hạng Thần Tường đã cảnh cáo Phó Nhậm Phi trước, cũng có lẽ vì sắp sang năm mới không muốn chọc Điều Thị không vui, nên nhìn thấy hai nhà vui vẻ hòa thuận. Mặc dù trong lòng hấn ta vẫn tức giận nhưng không dám bày sắc mặt cho mọi người nhìn, chỉ cúi đầu yên lặng ăn com, ngẫu nhiên tự mình uống hai ly rượu.

"Phuong Nhi, muối cũng uống một chén đi." Giả Thị thấy Điều Thị và Lur Thị đều uống một chén nhỏ, mà tiểu cô nhà mình chỉ nhìn chứ không uống, nên định rót cho Tô Khả Phuong.

"Đại tẩu, muối không thể uống rượu." Tô Khả Phuong đặt chén ra chỗ khác, rồi đưa đũa gắp một miếng cá dầm đường cho vào miệng.

Có tên gia hỏa không giữ lời như Hạng Tử Nhuận ở cạnh, nằng nào dám uống loạn. Vặn nhất vừa uống say liền bị hấn ăn xong lau sạch thì phải làm sao đây? Vẫn nên đề phòng thì tốt hơn. Không thể uống rượu!

Giả Thị quét mắt nhìn Tô Khả Phuong gắp miếng cá dầm đường cho vào miệng, theo bản năng nhìn về phía bụng nằng, vừa mừng vừa sợ hô: "Phuong Nhi, muối có thai?"

Không thể uống rượu, lại ăn chua, không phải có thai thì gì?

"Khụ khụ..."

Tô Khả Phuong bị lời nói không khiến người ta kinh ngạc đến chết thì không thôi của đại tẩu nhà mình làm sặc, xương cá mắc trong cổ họng, nửa vời không khạc ra được, mặt đỏ hồng cả lên.

Hai người vốn nhỏ giọng nói chuyện nên không ai nghe được, nhưng bị Giả Thị ồn ào như vậy, mọi người đều dừng đũa, về mặt ngạc nhiên nhìn về phía Tô Khả Phuong.

Hạng Tử Nhuận nghe lời này, cũng nhử mày nhìn nương tử mình, vừa đưa mắt nhìn thoáng qua liền phát hiện nằng không ổn.

Mặt Hạng Tử Nhuận biến sắc, vọt đũa chạy tới: "Bị hóc xương cá sao?"

Thấy nằng gật đầu, hấn vội đỡ nằng vào trong viện, giúp nằng lấy mảnh xương cá không quá lớn ra.

Lúc về bàn com, thấy mọi người dùng ánh mắt ý vị sâu xa nhìn mình, mặt Tô Khả Phuong đỏ tới tận mang tai, giận dữ liếc Giả Thị, nói: "Đại tẩu chớ nói linh tinh!"

"Mang thai thì có gì mất mặt đâu mà không thể nói?" Giả Thị vẫn tưởng Tô Khả Phuong ngượng ngùng.

"Phuong Nhi, con có thật sao?" Điều Thị nửa tin nửa ngờ.

"Nương, không có! Nương đừng nghe đại tẩu con nói linh tinh!" Tô Khả Phuong sắp phát điên, chuyện gì đây chứ?

Lur Thị nhìn nữ nhi đánh giá, rồi hướng về phía Giả Thị khề мэng: "Giả Thị, không phải con chưa từng mang thai, Thần Hoàng mới về mấy ngày. Dù thật sự mang thai, không đến một tháng sao có thể chắc chắn chứ?"

Nghe lời này, Tô Khả Phuong chỉ muốn che mặt, sao mà càng nói càng thái quá?

"Con thật sự không mang thai!" Tô Khả Phuong tức giận nói.

"Sao con biết?" Già Thị liếc nàng, phối hợp nói: "Nói không chừng con đã mang thai rồi, nhưng con không biết mà thôi, không uống rượu là đúng."

Tô Khả Phuong nghẹn, thật sự không có biện pháp nào câu thông với bọn họ, chỉ có thể nhìn về phía Hạng Tử Nhuận trừng mắt. Sau đó gấp một miếng thịt hầm hung hăng nhét vào miệng.

Nhưng có lẽ do quá tức giận, không nắm chắc cường độ, nên nàng bất cẩn đâm dũa vào cổ họng, ối, thiếu chút nữa phun thịt trong miệng ra.

Thấy thế, Diêu Thị thật sự khẩn trương: "Chẳng lẽ thật sự có?"

Lư Thị cũng đề dũa xuống, nói: "Nếu không mời Trình đại phu tới xem thử một chút?"

Miệng Tô Khả Phuong ngậm thịt, khóc không ra nước mắt nhìn nướng và bà bà.

"Con đi mời Trình đại phu!" Tô Khả Bản nghe muối muối mang thai, cũng thay nàng vui vẻ.

"Không cần, không cần, Hoàng Nhi có thể xem!" Diêu Thị thấy nhi tử bình chân như vại yên ổn ngồi tại chỗ, không vui khiển trách: "Còn chờ cái gì nữa, mau xem mạch cho nướng tử con."

"Nướng, Phuong Nhi không mang thai!" Hạng Tử Nhuận khí định thần nhân nói.

Bọn họ chưa có phu thê chi thực, hài tử ở đâu ra?

"Không xem thử mà con biết được hả?" Diêu Thị tức giận.

Hạng Tử Nhuận bắt đắc dĩ, đành phải đi qua làm bộ đặt tay lên mạch của nướng tử mình, sau đó có lệ nói: "Không mang thai, chỉ hơi nóng giận."

"Xem cẩn thận đi!" Diêu Thị nghiêm mặt nói.

"Nướng, Phuong Nhi thật sự không mang thai!" Hạng Tử Nhuận có miệng khó trả lời, hắn không thể nói với mọi người hắn về nhà đã nhiều ngày như vậy mà còn chưa viên phòng với nướng tử đúng không?

Đến lúc đó mọi người khó mà không hoài nghi cơ thể hắn có khuyết điểm?

"Muội phu biết y thuật?" Tô Khả Bản giật mình hỏi.

"Đệ từng học một chút với sư phụ." Hạng Tử Nhuận nói xong liền căng thẳng nhìn nướng tử mình.

Hắn còn rất nhiều chuyện chưa kịp nói với nàng, tuy không phải do hắn có tâm giấu diếm, nhưng hắn sợ nàng sẽ cho rằng hắn có ý giấu nàng?

Tô Khả Phuong nghe hắn biết y thuật, lòng quả thực lắm bả nghĩ thầm.

Võ công của hắn cao cường, hiểu cơ về quan, còn biết y thuật. Rốt cuộc hắn còn bao nhiêu bản lĩnh chưa thể hiện?

Chỗ cổ tay truyền đến cảm giác, Tô Khả Phuong ngẩng đầu, chống lại ánh mắt nóng bỏng của hắn, nàng kéo nhẹ khóe môi, nói: "Nếu không còn chuyện gì, vậy thì ăn cơm thôi."

Nghe Tô Khả Phuong không mang thai, thất vọng trên mặt Diêu Thị và Lư Thị rõ ràng nhất, Già Thị ngồi bên cạnh trấn an: "Việc này không gấp được, cứ từ từ, cơ thể Phuong Nhi tốt, sớm muộn gì cũng mang thai."

Tô Khả Phuong quyết định tạm thời giả câm, cầm đầu ăn cơm.

Tô Bằng và Tô Khả Bản rất hào hứng, Hạng Tử Nhuận và Hạng Thần Tường bởi họ uống đến khi trời tối.

Cuối cùng Hạng Thần Tường uống tới nằm bệt, Hạng Tử Nhuận tửu lượng cao nhưng cũng có chút choáng đầu. Nhưng hắn vẫn cùng phu xe A Cam đưa Tô Bằng và Tô Khả Bản say đến bất tỉnh nhân sự về Tô Gia, rồi mới về nhà nghỉ ngơi.

Hạng Tử Nhuận trở về phòng thấy nướng tử mình vừa tắm rửa xong đang lau tóc. Hắn đi đến bên giường, ngồi xuống, cơ thể dựa vào đầu giường, mắt khép hờ quan sát nàng.

Thấy thần sắc nàng như thường, không có dấu hiệu tức giận, Hạng Tử Nhuận mới yên tâm nhắm mắt.

Chờ Tô Khả Phuong lau khô tóc, thì Hạng Tử Nhuận đã ngủ rồi, nàng liền giúp hắn đắp chăn, thổi tắt ngọn đèn rồi mới ra khỏi phòng, trở về sảnh phòng bởi Diêu Thị đón giao thừa.

Mùng một đầu năm hương thân trong thôn bắt đầu đi thăm người thân. Hạng Gia không có thân thích, nhưng có ba người Lữ thẩm, Đông Mai và Húc Đông từ trên trấn tới.

Trong nhà còn gà vịt kho, nhưng cá thì ngược lại đã ăn hết rồi. Tô Khả Phương liền dẫn Đông Mai đến hồ nước nhà mình bắt cá tính để nấu canh.

Gần sang năm mới, Tô Khả Phương không cho Lưu Đại Minh ở lại nông trại, mỗi ngày đúng giờ qua cho vật nuôi ăn là được rồi.

Hai người tới nông trại, tìm một cái túi lưới từ kho ra, đến hồ nước mò hai con cá lớn liền định rời khỏi.

Đột nhiên, Đông Mai đi sau lưng Tô Khả Phương hô: "Tiểu thư, sao trên mặt đất lại có vảy cá?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Đỉnh núi xảy ra cháy rừng

Tô Khả Phương quay đầu, thấy đất dưới chân Đông Mai có chút nước đọng ẩm ướt, phía trên còn sót vài miếng vảy cá, không nhìn kỹ thì sẽ không thấy.

Tô Khả Phương nhướn mày, nói: "Đông Mai, người mang cá về trước, ta đi tìm Đại Minh tỷ phu hỏi một chút, xem hôm nay tỷ phu ta có đến bắt cá không?"

Nếu không có, vậy nông trại chắc chắn gặp trộm!

Thấy Đông Mai trở về một mình, mọi người liền hỏi thử, sau khi biết rõ ngọn nguồn, Hạng Tử Nhuận liền đứng dậy đi ra ngoài.

Hạng Tử Nhuận tới nông trại xem xét trước, trong lòng nắm chắc mới đi về hướng nhà Chu Thị, nửa đường thì đụng phải Tô Khả Phương và Lưu Đại Minh.

Hạng Tử Nhuận chào hỏi Lưu Đại Minh, rồi nói: "Chắc chắn là gặp trộm, tên trộm này vào nông trại khoảng rạng sáng, hơn nữa trộm ít nhất hai con cá!"

Sau khi nghe Hạng Tử Nhuận nói xong, Tô Khả Phương không hề hoài nghi, mà hiếu kỳ hỏi: "Sao huynh chắc chắn như vậy?"

"Có mấy dấu chân giẫm loạn trên đất, từ độ to nhỏ của dấu chân suy ra trộm là nữ. Hơn nữa, lúc gây án rất hốt hoảng. Theo như lời Đông Mai nói chỗ nước đọng trên mặt đất còn sót lại vảy cá. Ta xem qua rồi, có hai loại vảy cá từ trên thân hai loại cá khác nhau rơi xuống, nên tên trộm kia ít nhất đã trộm hai con cá."

Nghe Hạng Tử Nhuận phân tích đạo lý rõ ràng, Lưu Đại Minh xem mà bội phục, chỉ là nghĩ đến nông trại có trộm vào, bụng Lưu Đại Minh liền nổi lên lửa giận: "Năm vừa rồi không có thiên tai nhân họa, nhà ai không cất chứa chút lương thực. Rốt cuộc là ai vừa sang năm mới lại chạy tới nông trại trộm cá?"

Không phải Lưu Đại Minh tiếc mấy con cá, mà loại hành vi lên lút này rất đáng hận.

Hạng Tử Nhuận trầm ngâm một lúc, rồi nói: "Hai người về trước đi, ta đi dạo trong thôn."

"Ta và huynh cùng đi!" Tô Khả Phương cũng muốn nhìn xem tên trộm này rốt cuộc là ai?

"Bên ngoài gió lớn, nàng về trước đi, ta sẽ trở lại nhanh thôi."

Kỳ thật trong lòng Hạng Tử Nhuận đã có suy đoán, chỉ là cần chứng cứ.

Không đến nửa canh giờ Hạng Tử Nhuận đã trở lại, mọi người vội vàng hỏi: "Bắt được tên trộm kia chưa?"

"Chưa bắt được."

Người thì không bắt, chẳng qua đã phải chịu báo ứng.

Tô Khả Phương hồ nghi nhìn hắn, Hạng Tử Nhuận nhìn nàng cười bí hiểm khó dò.

Chạng vạng tối nương tử Thủy Sinh đi thăm hết thân thích về, vọt vào nhà nàng, mang đến tin tức. Cha nương Tô Đại Tráng đang ở nhà êm đẹp, bỗng nhiên bị mèo hoang cắn, không chỉ mèo hoang mà còn cả chuột, cắn hai người bị thương toàn thân.

"Đang bình thường sao mèo hoang và chuột lại chạy vào nhà?" Diêu Thị rất khiếp sợ.

"Ai mà biết chứ?" Nương tử Thủy Sinh lắc đầu: "Nhưng nghe nhà sát vách nói, hình như bọn họ ở nhà ăn cá, đem xương cá vứt khắp nơi. Những con mèo hoang và chuột kia hẳn là hướng về phía xương cá mà tới."

Xương cá?!

Mất Tô Khả Phương trăm xuồng, thì ra Tần Thị chính là tên trộm cá!

Nhưng dù sao thì Hạng Tử Nhuận cũng đã ra tay dạy dỗ Tần Thị, nên nàng không để việc này trong lòng nữa.

Thoáng cái đã hết tết, mọi người lại bắt đầu vội vàng với công việc đồng áng.

Ban ngày Hạng Tử Nhuận cùng Hạng Thần Tường xuống ruộng, buổi tối thì đốt đèn dầu gấp gấp về bàn thiết kế. Vì Hạng Tử Nhuận ở trong phòng nên Tô Khả Phương không thể vào không gian, nàng đành lợi dụng luôn ngọn đèn để điều khắc đồ chơi.

Hạng Tử Nhuận cố gắng không thức suốt đêm, nhưng cũng không ngủ sớm. Mỗi tối trước khi đi ngủ Tô Khả Phương đều sẽ làm đồ ăn khuya cho hắn. Có lúc là canh cá, lúc thì tô mì, lúc lại là bát cháo... thay đổi vô cùng đa dạng.

Hôm nay, Tô Khả Lan qua đây, vẻ mặt xấu hổ nói với Tô Khả Phương: "Phương Nhi, khung cửi dệt vải của muội hơn nửa tháng rồi tỷ vẫn chưa hiểu cách dùng. Tỷ phụ muội bảo tỷ đừng làm chậm trễ chuyện của muội. Nếu không muội đến huyện thành mời sư phụ xem thử?"

Tô Khả Lan không nhắc, thì Tô Khả Phương thiếu chút nữa quên luôn cả chuyện này. Nghe Tô Khả Lan nói xong, biểu tình Tô Khả Phương không sao cả đáp: "Không sao ạ. Tỷ không hiểu thì cứ để tạm đây trước đi."

Khung cửi kia nàng lấy từ đồng máy móc trong không gian ra, còn không biết có ai nhìn ra được nó là cái gì không nữa?

Hai tỷ muội đang nói chuyện, đột nhiên nghe phía ngoài có tiếng hò hét loạn cào cào, mơ hồ nghe thấy người kêu: "Cháy rồi!"

Hai người giật nảy mình, định ra ngoài xem rõ ngọn ngành, thì thấy Hạng Thần Tường mang sắc mặt lo lắng đi từ ngoài vào: "Đại tẩu, nghe nói núi bên thôn Lâm An xảy ra cháy rừng, hương thân mấy thôn phụ cận đều chạy tới giúp cứu hỏa."

Mấy thôn phụ cận đều ở gần núi, nếu thể lửa lan tràn, không thể khống chế thì núi ở mấy thôn phụ cận cũng sẽ bị thiêu trụi!

"Đại ca của đệ đâu?" Tô Khả Phương lo lắng hỏi.

"Đệ không thấy đại ca." Hạng Thần Tường vừa nói vừa vào phòng bếp, cầm vội hai cái thùng gỗ chạy ra ngoài.

"Phương Nhi, chúng ta cũng đi chứ?" Tô Khả Lan cũng rất gấp.

"Được, chúng ta mang cả thùng theo." Tô Khả Phương nói xong liền vào phòng bếp cầm thùng gỗ, vội vàng cùng Tô Khả Lan ra cửa, chạy về hướng thôn Lâm An.

Hai người đuổi tới chân núi thôn Lâm An, thì thấy các hương thân phân thành mấy hàng, không ngừng đưa nước từ bờ sông lên núi. Nhưng một lát sau lại thấy mọi người lần lượt đi từ trên núi xuống, hai người nghe ngóng một lúc mới biết thể lửa đã được khống chế.

"Không phải lửa vẫn đang cháy sao?" Tô Khả Lan chỉ ánh lửa ngút trời trên đỉnh núi hỏi.

"Yên tâm, mảnh rừng kia cháy xong sẽ hết chuyện." Người kia nói.

"Tại sao?" Hai người không hiểu.

"Đã mở vành đai cách ly (*), không cháy đến nơi khác." Nước chuyển tới chính là để đổ vào vành đai cách ly, cản trở thể lửa lan tràn.

"Vành đai cách ly là gì?" Tô Khả Lan nghe không hiểu.

"Khả Lan tỷ, nói đơn giản thì vành đai cách ly chính là ở nơi thể lửa sắp tràn đến mở một tuyến phòng cháy, cản trở thể lửa lan tràn." Ánh mắt Tô Khả Phương nhìn về phía đỉnh núi đang cháy.

May mắn có người kịp thời nghĩ ra biện pháp, nếu không dựa vào thể lửa này, chắc chắn không tới nửa ngày sẽ cháy tới thôn Phong Quả.

"Khả Lan tỷ, chúng ta trở về đi." Đã mở vành đai cách ly, đám cháy này chẳng mấy chốc sẽ ngừng.

"Này, Phương Nhi, muội nhìn xem kia hình như là muội phụ?" Tô Khả Lan chỉ vào một nam tử vừa đi tới chân núi nói.

Tô Khả Phương quay đầu, sau khi thấy Hạng Tử Nhuận mặt mày xám xịt, quần áo trên người bị cháy đến rách rưới, thì tay chân mềm nhũn, không hề nghĩ ngợi mà vứt bỏ thùng gỗ trong tay vội vàng chạy qua.

"Hạng Tử Nhuận, huynh bị thương hả?" Sắc mặt nàng trắng bệch kéo tay hắn muốn xem xét, lại bị hắn quay ngược nắm chặt tay nàng.

"Ta không sao." Hắn nhìn nàng cười trấn an.

"Quần áo đều cháy thành như vậy rồi, nói không có việc gì là sao?"

Thấy bộ dạng lòng nóng như lửa đốt cuar nàng, ánh mắt Hạng Tử Nhuận nhu hòa xuống: "Đây là do vừa nãy ta cời áo đập lửa nên bị cháy, ta không bị thương đâu, nàng đừng lo lắng."

"Phương Nhi nha đầu, đây là tướng công của cháu à?" Trương thôn thôn Lâm An - Đàm Dục Đức đứng cạnh Hạng Tử Nhuận kinh ngạc nhìn hai người.

Trương thôn mấy thôn phụ cận thỉnh thoảng vẫn sẽ có việc phải gặp nhau, nên Đàm Dục Đức nhận ra Tô Khả Phương. Chỉ là ông ấy không ngờ người giúp thôn họ không chế cháy rừng lại là tướng công của Tô Khả Phương.

"Dục Đức thúc?" Lúc này Tô Khả Phương mới chú ý tới người đứng bên cạnh Hạng Tử Nhuận, hơn nữa còn là người nàng quen.

(*) Theo mình vành đai cách ly tác giả nhắc đến chính là đường băng trắng.

Đường băng trắng là những giải trống đã được chặt trắng thu dọn hết cây cỏ, thảm mục và được cuốc hay cày lật đất nhằm ngăn cản lửa rừng khi xảy ra cháy.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Nhận thầu đỉnh núi

"Tốt tốt tốt!" Đàm Dục Đức nhìn thoáng qua Hạng Tử Nhuận rồi lại nói với Tô Khả Phương: "Tướng công cháu chắc cũng mệt mỏi rồi, mau về đi thôi, hai ngày nữa ta sẽ tự mình ghé nhà cảm ơn."

Cảm ơn?

Tô Khả Phương hơi hoang mang, nhưng vì lo Hạng Tử Nhuận bị thương nên nàng không hỏi nhiều.

Hai ngày sau, quả nhiên trưởng thôn thôn Lâm An tự tay xách lễ vật đến cửa cảm ơn. Bấy giờ Tô Khả Phương mới biết thì ra chủ ý mở vành đai cách ly hôm đó là do Hạng Tử Nhuận đề xuất, đồng thời hẳn cũng là người dẫn dắt các hương thân mở phòng tuyến ngăn cản đám cháy, kịp thời dập tắt đại hỏa.

Tối hôm đó, Hạng Tử Nhuận về phòng thấy nương tử mình ngồi bên giường như có điều suy nghĩ, không khỏi hỏi: "Nàng đang suy nghĩ gì vậy?"

"Đang nghĩ về mảnh đất trên đỉnh núi bị cháy ở thôn Lâm An." Mất hạnh của Tô Khả Phương khẽ chớp, đáy mắt mang theo vẻ hưng phấn.

"Có ý gì, nàng nói ta nghe một chút?" Thấy bộ dáng này của nàng, Hạng Tử Nhuận liền đoán được chắc chắn nàng lại có tính toán gì đó.

"Huynh nói nếu ta nhận thầu mảnh đất trên đỉnh núi của thôn Lâm An, Dục Đức thúc và thôn dân thôn Lâm An sẽ đồng ý chứ?" Mắt Tô Khả Phương nhìn hấn phát ra ánh sáng lấp lánh.

"Nàng nhận thầu đỉnh núi này, tính làm gì?"

"Trồng cây ăn quả!" Tô Khả Phương càng nói càng kích động: "Hạng Tử Nhuận, ta phát hiện ra ở huyện Hoài Đường chúng ta cơ bản không có hoa quả gì, cho dù có cũng chỉ là mấy loại vớ va vớ vẩn, hơn nữa giá cả rất đắt, hoa quả thật sự ăn được gần như không có. Trên núi của thôn Phong Quả chúng ta có vài cây ăn quả, đáng tiếc không kết quả, chúng ta có thể đến nơi có nhiều giống cây ăn quả chọn vài loại cây ăn quả cấy ghép phù hợp với chỗ chúng ta mang về gieo trồng, hoặc tự chiết nhánh cây ăn quả có sẵn về ươm."

"Nàng có thể trồng cây ăn quả?" Hạng Tử Nhuận nhìn nàng hỏi.

"Có thể!" Trước kia nàng và sư phụ thường tự mình ghép, chiết, tía cây cối, cây ăn quả nàng có thể trồng được.

Hạng Tử Nhuận trầm ngâm một lát, rồi nói: "Được, vậy để ngày mai ta đến thương lượng với trưởng thôn thôn Lâm An một chút, xem chúng ta có thể nhận thầu đỉnh núi hay không."

Nhận thầu đỉnh núi không những có thể gieo trồng cây ăn quả, mà còn có thể giúp nàng trồng chút vật liệu điêu khắc gỗ, nàng nhất định sẽ vui vẻ.

Tô Khả Phương sững sờ: "Huynh đi?"

Nàng nói với Hạng Tử Nhuận việc này nhưng không hề có ý muốn bắt hắn phải giúp một tay, nàng chỉ thuần túy tìm người để nói ra suy nghĩ của mình mà thôi.

"Ta là trụ cột gia đình, chuyện như vậy ta không ra mặt, chẳng lẽ để nàng đi?" Hấn không vui cúi đầu khẽ cắn vào môi nàng.

"Được rồi, sắc trời không còn sớm, nhanh làm chuyện của huynh đi, lát nữa nhớ đi ngủ sớm một chút." Tô Khả Phuong nghiêng đầu, không cho hấn được một tác lại tiến một thước.

Hấn nào cam tâm, vừa dùng bàn tay lớn trói lại sau gáy nàng, vừa hung ác hôn một cái mới buông nàng ra.

Rạng sáng ngày thứ hai Hạng Tử Nhuận đã ra cửa, trước khi hấn đi Tô Khả Phuong đem một hũ ruốc cá và một hũ chao cá lãng đựng trong giỏ xách, lại bắt một con cá lớn từ hồ nước bảo hấn mang đến cho Đàm Dục Đức.

Có việc cầu người, không cho người ta chút ngon ngọt thì sao được?

Sau bữa cơm trưa Hạng Tử Nhuận mới trở về, ngửi được mùi rượu trên người hấn, Tô Khả Phuong biết hấn ở nhà Đàm Dục Đức ăn cơm.

"Dục Đức thúc đồng ý không?" Tô Khả Phuong rót chén nước đưa cho Hạng Tử Nhuận.

"Đàm trưởng thôn đồng ý rồi, nhưng việc này không phải một mình ông ấy có thể đáp ứng đâu, ông ấy nói muốn cùng các tộc lão và các hương thân trong thôn thương nghị." Hạng Tử Nhuận uống một ngụm nước rồi nói.

Tô Khả Phuong hiểu chuyện này không gấp được, chỉ có thể kiên nhẫn đợi đối phương cho câu trả lời chắc chắn.

Khiến Tô Khả Phuong không ngờ tới là, câu trả lời chắc chắn của Đàm Dục Đức lại đến sớm hơn so với tưởng tượng của nàng rất nhiều, chiều ngày thứ hai ông ấy đã đích thân tới.

"Dục Đức thúc tới à, cháu mời thúc vào!" Thấy mặt Đàm Dục Đức tươi cười, vui vẻ, Tô Khả Phuong đoán sự tình đã có manh mối.

"Trưởng công cháu đâu?" Đàm Dục Đức vừa vào nhà liền hỏi.

"Huynh ấy ra ruộng rồi à, thúc đợi chút cháu đi gọi huynh ấy trở về."

"Phuong Nhi, con ở lại chào hỏi Đàm trưởng thôn, nương đi gọi Hoàng Nhi." Diêu Thị nói xong liền ra ngoài.

Hạng Tử Nhuận trở về rất nhanh, hấn rửa mặt rồi vào sảnh phòng.

Tô Khả Phuong thấy kỳ quái, không biết Hạng Tử Nhuận đã làm gì, bên ngoài ai cũng thấy Đàm Dục Đức rất khó thân cận với người khác, sao lại ông ấy trò chuyện vui vẻ với Hạng Tử Nhuận như vậy?

Trời sắp chạng vạng tối, thấy Đàm Dục Đình chưa có ý rồi đi, Tô Khả Phuong liền đến nông trại bắt một con gà và một con cá về, cộng thêm thịt muối trong nhà vẫn còn, làm một bữa ăn thật thịnh soạn chiều đãi Đàm Dục Đức.

Cơm nước xong xuôi, Hạng Tử Nhuận bảo A Cam dùng xe ngựa đưa Đàm Dục Đức đã uống ngà ngà say về thôn Lâm An.

Hai vợ chồng rửa mặt xong vừa vào nhà, Tô Khả Phuong lại hỏi: "Bọn họ đáp ứng cho chúng ta nhận thầu đỉnh núi ba mươi năm, tiền thuê muốn bao nhiêu?"

"Chuyện tiền ta có thể giải quyết, nàng đừng quan tâm." Hạng Tử Nhuận nói xong thì ngồi xuống ghế, bắt đầu gấp gáp về bản thiết kế.

"Rốt cuộc Dục Đức thúc nói cần bao nhiêu tiền? Trên tay ta còn một khoản, lần trước huynh đưa ta hai trăm lượng ngân phiếu cũng còn ở đây. Nếu không giao tiền thuê, khế ước không ký được. Ngộ nhờ phát sinh biến cố gì thì phải làm sao đây?"

"Ta nói rồi, chuyện tiền ta sẽ giải quyết." Hạng Tử Nhuận không ngần đầu nói: "Ta thỏa thuận với Đàm trưởng thôn rồi, tiền thuê cuối tháng giêng hoặc đầu tháng hai mới giao, khế ước có thể ký trước."

Vài ngày sau đó Hạng Tử Nhuận trừ ăn cơm, tắm rửa thì không bước ra khỏi phòng, càng không ra ruộng. Tất cả thời gian đều dùng để gấp gáp về bản thiết kế.

Trong tay mình rõ ràng có tiền, nhưng Hạng Tử Nhuận không muốn nàng bỏ ra, Tô Khả Phuong cũng không làm gì được hấn.

Không thể đá kích lòng tự tôn của nam nhân, nàng đành phải điều chỉnh phương diện ẩm thực, tăng cường thêm chút dinh dưỡng cho hấn.

Dưới sự làm chứng của Tô Bằng và Đàm Dục Đức, Hạng Tử Nhuận ký khế ước nhận thầu đỉnh núi với thôn Lâm An.

Chờ thôn dân thôn Lâm An đem hết chỗ cây cối bị thiêu cháy trên núi về làm củi lửa, Hạng Tử Nhuận mới bảo Hạng Thần Tường mời vài người đến xử lý đỉnh núi để cấy ghép cây cối. Mảnh đất trên đỉnh núi này dù nói bị trận cháy rừng thiêu hủy, nhưng dọn dẹp cũng không thoải mái.

Qua Nguyên Tiêu, Hạng Tử Nhuận vội vàng mang bản thiết kế đến thành Dương Phong, lúc này Hạng Thần Tường cũng mới xử lý mảnh đất trên đỉnh núi xong.

Hạng Thần Tướng làm xong việc trên đỉnh núi lại bắt đầu xuống ruộng, Tô Khả Phương một mình lên núi ở thôn Phong Quả, lợi dụng không gian thuận tiện đem một ít cây ăn quả mọc hơi tốt chuyển qua đỉnh núi thôn Lâm An.

Hôm nay, Tô Khả Phương chân trước vừa ra khỏi cửa, Kiều Nhậm Phi chân sau cũng theo tới thôn Lâm An, lặng lẽ gặp Đàm Tiểu Liên, hai người tìm nơi hẻo lánh nói thầm một lúc, sau đó lại đi đường nãy.

Đàm Tiểu Liên nhờ nương mình là Vương Thị đến nhà Đàm Trọng An thay mình hẹn Đàm Trọng An đến đỉnh núi, nói muốn chấm dứt tất cả.

Kể từ khi từ hôn với Đàm Tiểu Liên, cả nhà Đàm Trọng An bị nương con Vương Thị nháo cho không một ngày bình an. Hơn nữa, cha nương Đàm Trọng An cũng lo tiếp tục như vậy sẽ ảnh hưởng đến con đường sĩ đồ của nhi tử, nên vừa nghe Đàm Tiểu Liên muốn chấm dứt tất cả, liền lập tức đáp ứng.

Đàm Trọng An nghe cha nương thuật lại, cảm thấy hoài nghi, hắn ta và Đàm Tiểu Liên đã từ hôn thì không còn bất kỳ quan hệ gì rồi, chấm dứt gì nữa?

Nhưng nghĩ tới mấy ngày nữa thư viện Từ Phong sẽ bắt đầu đi học lại, nếu quả thật có thể nói rõ ràng với Đàm Tiểu Liên, để nương con các nàng không đến nhà náo loạn, giúp người nhà hắn ta thanh tỉnh cũng tốt.

Nhớ đến điều này, Đàm Trọng An liền ra cửa đi về hướng đỉnh núi.

Cùng lúc đó, Vương Thị từ nhà Đàm Trọng An trở về, thấy nữ nhi vẫn ngồi trong nhà, rất kỳ quái hỏi: "Không phải con hẹn Đàm Trọng An gặp mặt ở đỉnh núi à, tại sao giờ này còn ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Diên Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Hại người hại mình (1)

"Nương, Phó Nhậm Phi bảo con hẹn An ca ca lên núi, còn dặn dò con không được theo tới." Đàm Tiểu Liên thành thật nói.

Người ngoài không biết rõ sự tình Hạng Gia, nên Đàm Tiểu Liên không biết Kiều Nhậm Phi kỳ thật không phải họ Phó.

"Phó Nhậm Phi?" Vương Thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đưa tay hung hăng捏 tai nữ nhi không có đầu óc của mình, mắng: "Sao con không nói sớm là Phó Nhậm Phi bảo con hẹn Đàm Trọng An?"

"Nương, Phó Nhậm Phi nói với con, chỉ cần hẹn An ca ca đến đỉnh núi hắn ta sẽ có cách dạy dỗ tiểu tiện nhân Tô Khả Phương, con không thể đi theo!" Đàm Tiểu Liên đau đến nhe răng trợn mắt, đưa tay che lỗ tai ủy khuất nói.

"Phó Nhậm Phi nói cái gì con liền tin cái đó hả? Rốt cuộc con có não hay không?" Vương Thị bị nữ nhi ngu xuẩn chọc giận gần chết.

"Nương, Phó Nhậm Phi cũng rất chán ghét tiểu tiện nhân Tô Khả Phương, hắn ta cứ mò miệng là mắng Tô Khả Phương, chắc chắn sẽ không lừa con!" Đàm Tiểu Liên nói lời thề son sắt.

"Phó Nhậm Phi có nói cho con biết, hắn ta muốn giáo huấn tiểu tiện nhân kia thế nào không?"

"Con hỏi rồi, nhưng Phó Nhậm Phi không nói cho con." Đàm Tiểu Liên quyết miệng nói.

"Nương thật sự bị con làm tức chết!" Vương Thị tức đến tâm can đều đau: "Hắn ta không nói cho con, vậy mà con không biết vụng trộm đi theo xem thử một chút à?"

"Nương, không cần như vậy chứ?" Đàm Tiểu Liên do dự nói.

"Con không muốn xem Phó Nhậm Phi giáo huấn tiểu tiện nhân Tô Khả Phương thế nào hả?" Vương Thị hung hăng lườm nữ nhi, trong lòng suy nghĩ tại sao mình lại sinh ra nữ nhi đầu óc ngu si tới như vậy.

"Đương nhiên muốn!" Nàng ta nằm mơ cũng muốn thấy Tô Khả Phương - kẻ hại nàng ta và An ca ca từ hôn, chịu kết cục bi thảm thế nào.

"Vậy còn không mau đi?!" Vương Thị thấy nàng ta còn bất động, tức đến dậm chân.

Đàm Tiểu Liên lựa theo mừng rỡ: "Nương, vậy con đi xem sao!"

Lại nói Tô Khả Phương tới đỉnh núi mình nhận thầu, đang định vào không gian lấy chút nước tưới cho cây ăn quả mới cấy ghép. Đột nhiên, phát hiện dưới một gốc đào gần đó mọc ra mấy đoá hoa nhỏ tiên diễm.

Thấy bùn đất bên cạnh mấy đóa hoa nhỏ còn ẩm ướt, nàng ngồi xổm xuống muốn xem xét cho rõ ràng, ai ngờ chưa ngồi vững, một làn hương hoa nhàn nhạt truyền vào xoang mũi, toàn thân nàng bỗng có cảm giác không thích hợp.

Hoa này có vấn đề!

Tô Khả Phuong giận tái mặt.

Tô Khả Phuong cảm giác có cổ nhiệt lưu (khí nóng) từ bàn chân chậm rãi dâng lên đến tận đỉnh đầu, lòng nàng phát cảnh báo, đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên liếc về một gốc cây nhỏ, phía sau có một bóng dáng đang lén lút lút.

Lúc này đại não Tô Khả Phuong bắt đầu chìm xuống, một lúc lâu mới định thần lại cẩn thận nhìn rõ người nọ.

Đàm Tiểu Liên!

Tại sao nàng ta lại ở đây?

Tô Khả Phuong dồn hết khí lực toàn thân đột nhiên ngừng đầu, cất giọng hô: "Đàm Tiểu Liên!"

Đàm Tiểu Liên vốn cho rằng mình trốn rất kỹ, Tô Khả Phuong gọi to như vậy nàng ta bị dọa tới nhảy ra ngoài.

"Người..."

"Đàm Tiểu Liên, người lại đây!" Tô Khả Phuong cầu vào cánh tay mình, để bản thân thanh tỉnh một ít.

"Làm... Làm gì?" Đàm Tiểu Liên bối vì có tâm ma, nên không phát hiện Tô Khả Phuong khác thường.

Nàng ta nghe lời nương mình nói mới vội trộm chạy lên đỉnh núi, không ngờ chẳng nhìn thấy bóng dáng An ca ca đâu, mà Tô Khả Phuong cũng chẳng xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ Phó Nhậm Phi thật sự lừa nàng ta?

"Qua đây cho người lễ vật này!" Tô Khả Phuong nhìn nàng ta cố nặn ra nụ cười.

Tất cả hương thân thôn Lâm An đều biết mảnh đất trên đỉnh núi này do nàng nhận thầu, lúc này Đàm Tiểu Liên xuất hiện ở đây thật sự rất cổ quái (kỳ lạ), Tô Khả Phuong hoài nghi mấy đóa hoa nhỏ kia chính là do nàng ta cố tình trồng dưới gốc đào.

"Lễ vật gì?" Đàm Tiểu Liên chân chờ một chút, mới chậm rãi đi về phía nàng.

Tô Khả Phuong bình tĩnh rút mấy đóa hoa từ trong đất ra, không tiếng động đưa cho Đàm Tiểu Liên, ánh mắt đặt cố định trên mặt nàng ta.

Đàm Tiểu Liên thấy mấy đóa hoa nhỏ rất xinh đẹp, không hề nghĩ ngợi mà đưa tay ra nhận.

Thấy thế, Tô Khả Phuong nhướng mày, chẳng lẽ nàng đoán sai, hoa này không phải do Đàm Tiểu Liên trồng ở đây?

"Hoa này thật xinh đẹp!" Đàm Tiểu Liên nhẹ nhàng vỗ về mấy đóa hoa nhỏ kia, nàng ta chưa từng thấy qua đóa hoa nào đẹp mắt như vậy.

Tô Khả Phuong lui ra sau mấy bước, âm thầm bóp hỏ khẩu (*) tay trái, chờ đau đớn giúp nàng thanh tỉnh một ít, mới mở miệng hỏi: "Đàm Tiểu Liên, sao người lại ở đây?"

"Người... Người có thể ở đây, vì sao ta lại không thể ở đây?" Ánh mắt Đàm Tiểu Liên né tránh, cả lăm hỏi vặn lại.

Tô Khả Phuong cảm giác khí nóng trong cơ thể càng ngày càng bộc phát không chịu khống chế, không buồn để ý Đàm Tiểu Liên nữa, vội xoay người đi về hướng cây cối rậm rạp hơn trên đỉnh núi của thôn Lâm An.

Tuy rằng nàng không hiểu y thuật, nhưng cơ thể phát sinh loại phản ứng này nàng có thể đoán được một hai, nàng không biết người nào sau lưng nàng gieo xuống hoa này, nhưng nàng biết nếu mình tiếp tục ở lại nhất định sẽ cùng đường.

Đàm Tiểu Liên vì hít vào quá nhiều hương hoa, mà ý thức bắt đầu mơ hồ, nên không có biện pháp nào cản trở Tô Khả Phuong rời đi.

Đỉnh núi này không lớn, rất nhanh Tô Khả Phuong đã tới chỗ cây cối rậm rạp. Nàng động ý niệm muốn vào không gian, nhưng cố gắng mấy lần đều không cách nào tập trung tinh thần, căn bản không vào được.

Tô Khả Phuong vừa sợ vừa vội, ngay lúc ý thức dần dần mơ hồ, nàng đột nhiên nghe được có người gọi mình.

Là giọng của Đàm Trọng An!

Chẳng lẽ hoa kia do hắn ta trồng? Tô Khả Phuong cảm thấy kinh nghi bất định.

Rốt cuộc hắn ta muốn làm gì?!

Không được, nàng không thể để hấn ta đạt được gian kế!

Tô Khả Phuong không hề nghĩ ngợi, động tác chậm chạp lấy dao khắc gỗ từ trong ngực ra, đâm mạnh vào đùi mình.

Sự đau đớn do lưỡi dao bén nhọn đâm vào da thịt khiến nàng run rẩy, nhất thời thanh tĩnh.

Đàm Trọng An cách đó không xa bị hành động tự ngược của Tô Khả Phuong làm cho giật nảy mình: "Phuong Nhi, ngươi làm cái gì vậy?"

"Đàm Trọng An, lời này nên ta hỏi ngươi mới đúng chứ?"

Tô Khả Phuong nhìn con đau đớn thấu xương, ánh mắt lạnh giá theo dõi hành động của Đàm Trọng An, nắm dao khắc trong tay thật chặt, nếu hấn ta có bất kỳ cử động làm loạn nào, nàng nhất định sẽ khiến hấn ta có đi mà không có về!

"Là Vương Thị nói Đàm Tiểu Liên hẹn ta tới đây, nhưng ta đi đến nửa đường đột nhiên cảm thấy không thích hợp, nên lượn quanh đi dạo một vòng xem thử."

Đối mặt với ánh mắt đầy địch ý của Tô Khả Phuong, lòng Đàm Trọng An không hiểu sao lại đau buồn, hấn ta không khỏi nghĩ tới câu nói Hạng Từ Nhuận từng nói với hấn.

Ngẫm nghĩ, Đàm Trọng An nói: "Phuong Nhi, lần trước ta chỉ muốn giúp ngươi thăm dò Phó Thần Hoàng thôi, xem hấn có phải thật sự để ý ngươi không, hi vọng ngươi đừng hiểu lầm."

Máu từ vết thương trên đùi Tô Khả Phuong chảy ra ngoài, tà váy nhuộm đầy máu tươi, nàng đau đến mức trán đỏ cả mồ hôi lạnh, răng cắn chặt không có cách nào phân tâm trả lời Đàm Trọng An.

Cùng lúc đó, Kiều Nhậm Phi ở trên núi gọi vài hương thân thôn Lâm An cùng vài hương thân thôn Phong Quả, nói nhờ họ lên núi giúp đỡ trồng cây. Sau đó, hấn ta tự mình dẫn đầu chạy lên núi trước, muốn xác nhận xem Tô Khả Phuong và Đàm Trọng An đã trúng kế chưa.

Chuyện Tô Khả Phuong nhận thầu đỉnh núi của thôn Lâm An để trồng cây ăn quả thôn dân sống trong hai thôn đều biết, nên không ai hoài nghi Kiều Nhậm Phi, ào ào thông báo với người trong nhà rồi kéo nhau lên núi.

Kiều Nhậm Phi đi tới đỉnh núi không nhìn thấy bóng dáng Tô Khả Phuong và Đàm Trọng An, mà lại thấy Đàm Tiểu Liên ngồi xỏm ở bên cạnh cây, vừa sợ vừa giận.

(*) Huyệt hồ khẩu (miệng hổ): Là một trong 108 huyệt vị trên cơ thể con người. Huyệt ở vùng hồ khẩu, có hình dạng giống như chỗ gấp nhau (Hợp) của miệng hang (Cốc) nên có tên gọi là Hợp Cốc hoặc Hồ Khẩu.

Khép khít các ngón tay trên bàn tay, sau đó áp ngón cái vào ngón trỏ tạo thành một khối cơ nổi lên, đó là vùng huyệt. Dùng tay kia ấn day vào thấy các giác tê tới tận đầu ngón tay út, lúc đó bạn đã sờ đúng huyệt.

Khi có triệu chứng đau đầu, hãy bấm huyệt Hợp cốc, để thấy các cơn đau giảm hẳn. Còn nếu thường xuyên bấm huyệt Hợp cốc sẽ có tác dụng thanh nhiệt giải độc và an thần.

Đối với một số chứng bệnh như sốt cao, đau đầu, nhiệt miệng, đau răng do chứng cảm gió hoặc cảm nóng gây ra, nếu uống thuốc cũng không thể thấy ngay hiệu quả. Thay vào đó, bạn có thể ấn huyệt Hợp cốc để chữa trị. Khi xoa bóp đúng lực, bạn sẽ cảm thấy đau nhói, tê và sưng lên. (Sách: Y học Trung Hoa)

Bạn đang đọc truyện *Hán Từ Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Hại người hại mình (2)

Bởi vì Đàm Tiểu Liên đưa lưng về phía Kiều Nhậm Phi, nên hấn ta không biết Đàm Tiểu Liên cũng trúng độc hoa. Kiều Nhậm Phi đằng đằng sát khí chạy tới kéo cơ thể nàng ta quay lại: "Đàm Tiểu Liên, tại sao ngươi lại ở đây? Đàm Trọng An và Tô Thị đâu?!"

Hỏi xong, hấn ta mới thỉnh linh phát hiện trong tay Đàm Tiểu Liên cầm hoa mị đã. Mặt Kiều Nhậm Phi biến sắc, đột nhiên buông nàng ta ra muốn bỏ chạy.

Đàm Tiểu Liên đã bị trúng độc rất sâu, trước khi Kiều Nhậm Phi định buông Đàm Tiểu Liên ra, nàng ta đã kịp ôm chặt lấy hấn ta. Kiều Nhậm Phi nhất thời không thể chạy thoát.

"Đàm Tiểu Liên, mau buông tay!" Vì Kiều Nhậm Phi chạy lên núi, ban nãy lại vừa vội vừa giận, nên hít vào không ít hương hoa, giờ cơ thể hấn ta bắt đầu có phản ứng, thấy Đàm Tiểu Liên ôm chặt lấy mình không thả, trong lòng hấn ta vô cùng hoảng hốt.

"An ca ca ~~~" Sắc mặt Đàm Tiểu Liên ửng đỏ, nhìn Kiều Nhậm Phi hờn dỗi gọi, theo bản năng đưa khuôn mặt nóng bừng của mình áp lên cơ thể Kiều Nhậm Phi.

Não Kiều Nhậm Phi còn ý thức, chỉ là cơ thể có chút mất khống chế, hắn ta đưa hai tay ôm Đàm Tiểu Liên, ngoài miệng lại hét lớn: "Đàm Tiểu Liên, không muốn chết thì mau thả ta ra!"

Độc hoa mị đã phát tác nhanh lại mạnh, độc tố kéo dài nhiều nhất hai khắc đồng hồ rồi sẽ tự động tán đi. Nhưng thời gian hai khắc đồng hồ này có thể phát sinh rất nhiều chuyện, cộng thêm những hương thân đó sắp tới đây, lòng Kiều Nhậm Phi nóng như lửa đốt, hận không thể ném Đàm Tiểu Liên ra ngoài, nhưng hắn ta căn bản không thể khống chế cơ thể mình.

"An ca ca, hoa này thật xinh đẹp, An ca ca mau nhìn." Hai mắt Đàm Tiểu Liên mê ly, cười hi hi cầm đoá hoa trong tay giơ lên trước mặt Kiều Nhậm Phi lắc qua lắc lại.

Đàm Tiểu Liên làm loạn, Kiều Nhậm Phi một lần nữa bị ép hít vào hương hoa, dây thần kinh căng thẳng cuối cùng trong đầu hắn ta bỗng nhiên đứt gãy.

"Bịch" một tiếng, Kiều Nhậm Phi thô lỗ đè ngã Đàm Tiểu Liên xuống đất, hoàn toàn mất ý thức xé rách quần áo nàng ta ra, tại đỉnh núi cao thấp nhấp nhô...

Đàm Trọng An ở trong rừng lúc nghe được động tĩnh chạy tới, nhìn thấy chính là cảnh hai người trần truồng ôm nhau làm chuyện cầu thả, Đàm Trọng An sững sờ một lát mới xoay người chạy về trong rừng.

Thấy Đàm Trọng An quay lại tới, Tô Khả Phương nhấn mạnh một cái lên miệng vết thương trên đùi, nàng rên lên vì đau, lần nữa thanh tỉnh, về mặt cảnh giác theo dõi hắn ta.

Bên tai ả ả truyền đến tiếng kêu ngâm tuý ý của Đàm Tiểu Liên cùng âm thanh gầm nhẹ thở hồng hộc của Kiều Nhậm Phi, trong đầu Đàm Trọng An không ngừng lướt qua cảnh tượng hắn ta vừa nhìn thấy, cơ thể có chút ngo ngoe muốn động, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào Tô Khả Phương.

"Đàm Trọng An, nếu như ngươi dám đụng một ngón tay vào ta, ta nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Giọng Tô Khả Phương lạnh lùng phảng phất như từ trong hầm băng truyền đến.

Nhớ tới hình ảnh vừa rồi Tô Khả Phương ra tay độc ác với chính bản thân nàng, Đàm Trọng An chấn động, nhất thời bình tĩnh lại.

Sĩ đồ!

Vì sĩ đồ, hắn ta không thể đi sai bước nhầm nửa bước!

Đàm Trọng An âm thầm cảnh báo chính mình.

"Phương Nhi, chân ngươi còn chảy máu, để ta giúp ngươi băng bó một chút." Đàm Trọng An bình ổn tâm thần rồi nói.

Vết thương trên đùi nàng vừa mới ngừng chảy máu, bị nàng nhấn mạnh một cái máu lại bắt đầu chảy ra.

"Không cần!"

Tô Khả Phương lạnh lùng nhìn Đàm Trọng An chằm chằm.

Chính lúc hai người giằng co, đỉnh núi bên kia truyền đến động tĩnh lớn hơn. Thì ra, hương thân thôn Lâm An và hương thân thôn Phong Quả, Kiều Nhậm Phi mời đều đã tới đỉnh núi. Bọn họ khiếp sợ khi nhìn thấy Kiều Nhậm Phi và Đàm Tiểu Liên giữa ban ngày ban mặt làm việc bẩn thỉu, ngay cả bọn họ đến cũng không phát hiện.

Mà lúc này Hạng Tử Nhuận mang tâm tình vui vẻ chạy về nhà, rửa qua chân tay, mặt mũi rồi vội vàng đến đỉnh núi thôn Lâm An tìm nương tử mình, muốn đem tin tức tốt chia sẻ với nàng đầu tiên.

Nhưng khi Hạng Tử Nhuận đi tới đỉnh núi, thì nhìn thấy một màn khiến hắn khiếp sợ.

Ánh mắt Hạng Tử Nhuận rơi vào cánh hoa bị hai người đè nát trên mặt đất, màu mắt hắn chìm xuống, sát ý dâng lên từ đáy mắt. Hắn không chút chậm trễ một tay lấy đao đánh ngã Kiều Nhậm Phi và Đàm Tiểu Liên, cởi áo khoác ra đắp lên người Đàm Tiểu Liên, sau đó nhặt một cái áo còn có thể che đậy trên mặt đất bọc nửa người dưới của Kiều Nhậm Phi lại.

Chợt, lỗ tai Hạng Tử Nhuận khẽ động, bụng Kiều Nhậm Phi xuống không hề báo trước phi thân vọt vào rừng.

Thời điểm thấy Đàm Trọng An và Tô Khả Phương, khuôn mặt vốn đờ đờ sát khí của Hạng Tử Nhuận bỗng ngẩn ngơ.

Nhìn thấy Hạng Tử Nhuận, thần sắc Tô Khả Phương buông lỏng, nàng vốn cho rằng mình gặp chuyện như vậy, hắn sẽ an ủi mình một phen, ai ngờ một khắc sau mặt hắn vậy mà âm trầm chất vấn nàng: "Hai người ở đây làm gì?!"

Tô Khả Phương sững sờ, đang muốn mở miệng giải thích, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gầm gừ cuồng loạn của Kiều Nhậm Phi.

Sắc mặt Hạng Tử Nhuận biến hóa, bóng dáng chớp mắt biến mất ở trong rừng.

Tô Khả Phuong hoàn hồn, nhin đau khắp khễnh đi ra ngoài.

Nàng biết vừa nãy Hạng Tử Nhuận hiểu lầm nàng và Đàm Trọng An, nàng nhất định phải giải thích rõ ràng với hắn.

Thấy Kiều Nhậm Phi gần như điên cuồng, Hạng Tử Nhuận ở trên người hắn ta điểm nhẹ mấy chỗ huyết vị, lúc này Kiều Nhậm Phi mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Chờ Kiều Nhậm Phi khôi phục ý thức, Tô Khả Phuong vừa vịn chen vào đám người.

Nhìn đến Tô Khả Phuong, Kiều Nhậm Phi nhảy dựng lên bóp lấy cổ của nàng, mắt chứa hận ý thấu xương: "Tô Khả Phuong, nữ nhân ngoan độc này, là người tính kế ta! Ta giết người! Ta giết người..."

Mắt ung của Hạng Tử Nhuận chợt lóe, không hề nghĩ ngợi, đánh ngất Kiều Nhậm Phi một lần nữa.

"Phi Nhi nói vậy có ý gì? Vì sao Phi Nhi có thể trúng độc hoa mị đà?" Hạng Tử Nhuận nhìn nàng, giọng điệu lạnh đến mức cơ hồ đem Tô Khả Phuong đông thành băng.

Tô Khả Phuong vẫn chưa tỉnh hồn đang sờ sờ cổ, nghe được lời như vậy tâm lạnh một nửa.

Nàng không dám tin nhìn hắn, qua hồi lâu mới hỏi ngược lại: "Hạng Tử Nhuận, huynh có ý gì?"

Chống lại đôi mắt khiếp sợ, bị thương, khó có thể tin của nàng, môi dưới Hạng Tử Nhuận khẽ động, lời chất vấn gắng gượng cầm ở trong cổ. Đột nhiên, Hạng Tử Nhuận thấy trên váy nàng có mảng vết máu lớn, sắc mặt đại biến, tay còn ôm Kiều Nhậm Phi, nhưng chân theo bản năng bước về phía nàng: "Chân của nàng..."

Tô Khả Phuong kéo lê chân bị thương theo bản năng lùi lại, cách xa khoảng mấy bước nhìn hắn, dây dưa không bỏ mà hỏi: "Hạng Tử Nhuận, ta hỏi huynh, huynh có ý gì? Huynh cũng cảm thấy là ta tính kế hai người bọn họ, đúng hay không?"

Băng giá và xa cách hiện trên khuôn mặt nàng khiến hô hấp của Hạng Tử Nhuận cứng lại, trái tim giống như bị một bàn tay vô hình hung hăng bóp chặt phát ra từng cơn đau bén nhọn.

"Phuong Nhi, thật xin lỗi, vừa nãy do ta quá nóng vội!" Hạng Tử Nhuận hoảng hốt, muốn bước tới trấn an nàng, lại không cách nào bỏ mặc Kiều Nhậm Phi.

À, nóng vội!

Tô Khả Phuong rất muốn cười, nhưng nàng không cười nổi.

Nóng vội thì có thể vừa mở miệng liền chỉ trích nàng, nóng vội liền có thể oan uổng nàng?

Nói đến cùng, hắn chính là không tin nhiệm nàng!

Đúng thế, ở trong mắt hắn, Kiều Nhậm Phi là đệ đệ nhiều năm cùng hắn sống nương tựa lẫn nhau, mà nàng chẳng qua chỉ là một nữ nhân hắn bị ép phải cưới thôi, cái gì nhẹ cái gì nặng căn bản không cần hoài nghi.

Nàng chỉ không ngờ, hắn lại cho rằng nàng là loại người không chịu nổi như vậy.

Ở trong mắt hắn, nàng chính là loại nữ nhân ác độc hèn hạ, vô si đến mức dùng thủ đoạn hạ lưu như ông này để hãm hại đệ đệ của hắn?

Chú thích của tác giả: "Hoa mị đà" hoàn toàn là hư cấu

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Hại người hại mình (3)

Hạng Tử Nhuận chần chờ một lúc rồi xoay người giao Kiều Nhậm Phi cho hai vị hương thân thôn Phong Quả, nhờ bọn họ giúp đỡ đưa Kiều Nhậm Phi về nhà, còn mình thì xoay người đi đến chỗ Tô Khả Phuong.

Mọi người thấy thế, rất thức thời lần lượt rời khỏi.

"Dừng lại!" Mặt Tô Khả Phương không thay đổi quát khê, toàn thân cao thấp đều toả ra hương vị cự tuyệt, không cho phép Hạng Tử Nhuận tới gần.

Lúc này độc tố hoa mị đã trên người nàng đã tán đi, sắc mặt đã khôi phục bình thường, nên Hạng Tử Nhuận căn bản không phát hiện nàng cũng trúng độc.

"Phương Nhi, nàng hãy nghe ta nói!" Đáy mắt Hạng Tử Nhuận chợt lóe lên tia bối rối, muốn bước lên trước kéo tay nàng, lại bị nàng hất ra.

Mà Đàm Trọng An vẫn đứng sau lưng Tô Khả Phương gặp tình cảnh này, liền tiến lên chắn trước mặt Tô Khả Phương, mắt hắn ta nhìn thẳng Hạng Tử Nhuận, chỉ trích: "Phó Thần Hoảng, người oan uổng Phương Nhi như vậy, thật sự quá mức. Ở trong lòng người rớt cuộc đệ đệ người quan trọng hay Phương Nhi quan trọng?"

Mất ung của Hạng Tử Nhuận híp lại, toàn thân tản ra khí tức nguy hiểm: "Cút!"

Da đầu Đàm Trọng An tê rần, nhưng hắn ta vẫn không lùi bước, đang định mở miệng lần nữa, sau lưng truyền tới giọng nói lạnh cứng của Tô Khả Phương: "Đàm Trọng An, đây là chuyện giữa phu thê chúng ta, không cần người lo, người đi đi!"

Đàm Trọng An giật mình, xoay người nhìn về phía Tô Khả Phương: "Phương Nhi, hắn là tướng công của người, nhưng hắn không tin người, ta thấy trong lòng hắn căn bản không có vị trí của người!"

Sắc mặt Tô Khả Phương lạnh như băng nói: "Chuyện này không liên quan đến người!"

Hạng Tử Nhuận có tín nhiệm nàng hay không là một chuyện, nàng và Đàm Trọng An trong sạch lại là một chuyện khác, nàng không muốn trong lúc mình và Hạng Tử Nhuận xảy ra mâu thuẫn mà lấy Đàm Trọng An ra chọc tức Hạng Tử Nhuận, nàng không phải loại người như vậy.

Hơn nữa, từ lúc mới bắt đầu đến giờ Đàm Trọng An luôn có ý đồ châm ngòi quan hệ phu thê bọn họ, Tô Khả Phương hận không thể đập hắn ta xuống núi!

"Phương Nhi..."

Đàm Trọng An vừa muốn mở miệng, thì chương phong của Hạng Tử Nhuận quét qua, cơ thể Đàm Trọng An bay ra ngoài, đụng vào một thân cây cách đó không xa rồi mới rơi xuống.

Mất Hạng Tử Nhuận không nháy dù chỉ một chút, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chân bị thương của Tô Khả Phương, giọng điệu mang theo lo lắng: "Phương Nhi, trước hết để ta xem thương thế của nàng đã."

"Hạng Tử Nhuận, bây giờ ta muốn một mình yên lặng, huynh về trước đi." Tô Khả Phương rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: "Vết thương của ta không sâu, máu ngừng chảy rồi, không có gì đáng ngại."

Lý trí nói với nàng, thời gian mình và Hạng Tử Nhuận ở chung với nhau không dài, hắn không tin tưởng mình đầu tiên nàng có thể hiểu. Hơn nữa hắn lập tức nói xin lỗi nàng, nàng hẳn nên tha thứ cho hắn. Nhưng trên phương diện tình cảm, phản ứng trong tiềm thức của hắn thật sự khiến nàng bị tổn thương, nói không khó chịu đó là gạt người.

Cho nên, giờ khắc này nàng không cách nào tâm bình khí hòa đối mặt với hắn.

"Phương Nhi, chúng ta về nhà nói chuyện, được không?"

Nàng biểu hiện như vậy làm Hạng Tử Nhuận có cảm giác vô cùng bất an, chỉ có thể nắm thật chặt bàn tay nhỏ lạnh buốt dính đầy vết máu của nàng.

Tô Khả Phương không nhìn hắn, nhẹ nhàng rút tay ra, nhưng trên mặt đã không kiên nhẫn được nữa: "Hạng Tử Nhuận, ta nói ta muốn yên tĩnh một mình!"

"Vậy cũng phải về nhà!" Hạng Tử Nhuận không nói thêm lời nào nữa, xoay người bế nàng xuống núi, không hề liếc mắt nhìn Đàm Trọng An sau lưng và Đàm Tiểu Liên còn nằm ở đỉnh núi.

Tô Khả Phương không tránh thoát được, chỉ có thể đành mặt tùy ý hắn bế mình xuống núi.

Diêu Thị nhìn thấy trên váy Tô Khả Phương dính một mảng vết máu lớn, bị dọa tới mức thay đổi sắc mặt: "Phương Nhi, con sao thế này?"

Vừa rồi Phi Nhi thân thể trần truồng bị hương thân đưa về, giờ đến Phương Nhi bị thương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Nương, con không sao, vết thương nhỏ thôi, bôi thuốc là ổn." Tô Khả Phương không muốn bà lo lắng, lên tiếng trấn an nói.

Hạng Tử Nhuận bế Tô Khả Phương vào phòng, Diêu Thị vốn không yên tâm định theo vào, nhưng gặp nhi tử đóng cửa phòng lại rồi, bà cũng không tiện xông vào, chỉ có thể ở ngoài cửa phòng dặn dò nhi tử xem kỹ vết thương.

Hạng Tử Nhuận đặt Tô Khả Phương lên giường, sau đó xốc váy nàng lên muốn cởi quần dài của nàng xuống để xem vết thương trên đùi nàng, thì Tô Khả Phương duỗi tay đè chặt: "Huynh ra ngoài đi, ta tự làm được!"

"Phuong Nhi, ta thừa nhận là ta không đúng, ta không nên chưa phân biệt tốt xấu đã oan uổng nàng, nàng đánh ta mắng ta đều được, nhưng đừng cự tuyệt ta, đừng không nhìn ta, được không?" Hấn ngồi ở bên giường, ôm nàng thật chặt, xúc cảm chân thật làm hoảng loạn trong lòng hấn an tâm hơn một chút.

Tô Khả Phuong trầm mặc không nói, qua nửa ngày hấn lại nói: "Phuong Nhi, cho ta xem thương thế của nàng được không?"

Nàng vẫn không nói lời nào, nhưng thái độ rất rõ ràng, nàng không muốn hấn chạm vào nàng.

Hạng Tử Nhuận chẳng còn cách nào khác, đành phải đem chai thuốc đặt ở đầu giường, nói: "Ta ở ngoài cửa, chờ nàng bôi thuốc xong ta sẽ vào."

Tô Khả Phuong bôi thuốc, thay quần áo xong, Kiều Nhậm Phi bên kia vừa vận tĩnh lại, hấn ta vừa mở mắt ra liền nhảy từ trên giường xuống xông thẳng tới phòng Tô Khả Phuong.

Hạng Tử Nhuận đứng ở cửa phòng thấy thế liền ngăn hấn ta lại, cau mày nói: "Phi Nhi, đệ định làm gì?"

"Đại ca, nữ nhân ngoan độc này hại đệ thành như vậy, sao ca còn để nàng vào nhà chúng ta?" Kiều Nhậm Phi nắm chặt nắm đấm, khàn giọng hỏi.

"Phi Nhi, ta tin tưởng việc này không liên quan tới Phuong Nhi, ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng ngọn nguồn câu chuyện! Mà đệ bây giờ hãy suy tính làm sao để cho người nhà Đàm Tiểu Liên một câu trả lời thỏa đáng đi!"

Mắt Hạng Tử Nhuận lướt qua tia bén nhọn, hấn nhất định sẽ bắt được kẻ ra tay phía sau!

Nhìn thấy mặt Hạng Tử Nhuận thoáng lóe ra sát ý rồi biến mất, Kiều Nhậm Phi cảm thấy hơi hoảng, vòng lại tức giận chất vấn: "Đại ca, nữ nhân ngoan độc này hại đệ thành như vậy rồi, ca còn che chở cho nàng?"

"Phi Nhi, nàng là đại tẩu của đệ!" Hạng Tử Nhuận tức giận quát, mặt giận tái.

Ngày từ đầu hấn là bị Phi Nhi lừa mới hiểu lầm Phuong Nhi, là lỗi của hấn, hấn sẽ không tiếp tục để Phuong Nhi chịu thêm ủy khuất!

"Đại tẩu?" Kiều Nhậm Phi cười lạnh: "Đại ca quên tỷ tỷ đệ rồi sao? Thê tử chân chính của đại ca vốn là tỷ tỷ đệ, nữ nhân này dựa vào cái gì mà gả cho đại ca chứ?!"

Hạng Tử Nhuận giận, mày kiếm nhíu lại: "Phi Nhi, hiện tại Phuong Nhi là thê tử của ta!"

"Đại ca cho rằng nàng thật tâm gả cho ca sao?" Kiều Nhậm Phi thấy Hạng Tử Nhuận bảo vệ Tô Khả Phuong, lòng tràn đầy phẫn hận: "Đại ca hỏi nương và nhị ca xem, khoảng thời gian ca không ở nhà nàng và Đàm Trọng An thôn Lâm An đây đưa không rõ thế nào?"

"Đại ca cho rằng ca đối tốt với nàng thì có thể đối lấy chân tâm của nàng sao?" Kiều Nhậm Phi càng nói càng kích động: "Đại ca, mau tỉnh lại đi! Nàng hôm nay không chỉ làm hại đệ, nàng chân chính muốn hại là Đàm Tiểu Liên! Nàng làm tất cả đều vì Đàm Trọng An!"

"Bộp!"

Kiều Nhậm Phi vừa nói xong, Hạng Tử Nhuận vùng ngay phát tát.

Kiều Nhậm Phi bụm mặt, khó tin nhìn Hạng Tử Nhuận: "Đại ca vì nữ nhân này mà đánh đệ?"

"Kiều Nhậm Phi, đệ đã không còn nhỏ rồi, nếu như ngay cả năng lực cơ bản như làm rõ phải trái trắng đen cũng không có, thì xin lỗi ta không cách nào tiếp tục quán giáo đệ nữa!" Hạng Tử Nhuận thất vọng nói xong liền đẩy cửa vào phòng.

Diêu Thị đến nông trại nhờ Lưu Đại Minh bắt hộ con cá mang về, chưa vào nhà đã nghe thấy tiếng huynh đệ đang cãi nhau, vội vàng vào sân, hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế?"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Chỉ là hình thức

"Nương..."

Nhìn thấy Diêu Thị, Phó Nhậm Phi ủy khuất đỏ hốc mắt, còn chưa kịp nói gì, thì đã thấy tám chín nam tử cầm gậy trong tay nổi giận đùng đùng vọt vào sân, cầm đầu là đường bá Đàm Tiểu Liên - Đàm Xuân Sinh.

"Các ngươi là ai?" Kiều Nhậm Phi kéo Diêu Thị ra phía sau, về mặt đề phòng trừng mắt nhìn những người đó.

"Ai là Phó Nhậm Phi? Gọi hắn ta ra đây!" Đàm Xuân Sinh ác thanh ác khí hét lên.

"Sinh ca, hắn ta chính nam nhân làm nhục Tiểu Liên!" Một thôn dân thôn Lâm An chỉ vào Kiều Nhậm Phi nói.

Sau khi nghe xong lời của hai người, Kiều Nhậm Phi liền biết những người này vì sao mà đến rồi, trong lòng vừa giận vừa vội.

Những người này tìm tới cửa, chẳng lẽ muốn bắt hắn ta cưới nữ nhân ngu xuẩn Đàm Tiểu Liên sao? Quả thực không biết xấu hổ là gì!

Hạng Tử Nhuận nghe được tiếng vang, liền đi ra ngoài.

Xảy ra chuyện như vậy, Hạng Tử Nhuận sớm biết người nhà Đàm Tiểu Liên chắc chắn sẽ không chịu để yên.

"Hoàng Nhi, con nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?" Diêu Thị không giống với phụ nhân bình thường, không hề bị tình hình như vậy dọa sợ, bà chỉ hơi giật mình.

"Xảy ra chuyện như vậy, mọi người đều không vui về gì, nếu như các vị không ngại xin mời đến sảnh phòng chờ chốc lát. Đợi chút nữa cả nhà ta thương lượng xong, sẽ cho các vị một câu trả lời thỏa đáng." Hạng Tử Nhuận mặt không biến sắc nhìn đám người Đàm Xuân Sinh, chấp tay sau lưng yên lặng chờ lấy bọn họ trả lời.

"Đại ca..."

Kiều Nhậm Phi hoảng hốt, đang muốn mở miệng nói gì, thì bị ánh mắt Hạng Tử Nhuận lạnh lẽo quét qua, đành đem lời nói nuốt trở về.

Đàm Xuân Sinh hết nhìn Kiều Nhậm Phi, rồi lại nhìn Hạng Tử Nhuận, cùng hai người trong đám thì thầm sau một lúc mới hừ lạnh nói: "Tốt, ta chờ các ngươi thương lượng, nếu các ngươi không thể cho bọn ta một câu trả lời chắc chắn, khiến bọn hài lòng, vậy đừng trách bọn ta không khách sáo!"

"Không khách sáo?" Kiều Nhậm Phi nghe lời này không khỏi cười lạnh: "Ta ngược lại muốn xem xem các ngươi có bản sự này hay không?"

"Phi Nhi!" Hạng Tử Nhuận lạnh lùng quát một tiếng.

Xảy ra chuyện như vậy, tiểu tử này vẫn có thể lễ thắng khí hùng như vậy?

Kiều Nhậm Phi không cam lòng nắm chặt nắm đấm, phát tay áo đi về phòng.

Lỗ mũi Đàm Xuân sinh phát ra tiếng hừ lạnh khinh thường, vênh vao tự đắc dẫn người đi vào sảnh phòng.

Lúc này, Hạng Thần Tường ở ruộng vừa vặn trở lại, thấy trong nhà đột nhiên nhô ra một đám người xa lạ hung thần ác sát thì nhũn mảy.

Vào phòng, Diêu Thị nhìn về phía đại nhi tử, mở miệng nói: "Nói đi, xảy ra chuyện gì?"

Hạng Tử Nhuận đem chuyện Kiều Nhậm Phi và Đàm Tiểu Liên nói ra. Cho dù tố chất tâm lý của Diêu Thị tốt, vẫn bị dọa ngã ngồi ở bên giường: "Trời ạ, sao lại phát sinh chuyện hoang đường như vậy?"

"Ca nói Phi Nhi và Đàm Tiểu Liên trúng độc?" Đầu Hạng Thần Tường lướt qua cái gì đó, nhanh đến mức ngay cả chính hắn cũng không cách nào nắm giữ.

"Không sai, là trúng độc hoa mị đà, hoa mị đà chỉ lớn lên trong núi sâu, người bình thường cho dù nhìn thấy hoa mị đà cũng khó mà biết được tác dụng của nó, việc này rất kỳ quái!" Hạng Tử Nhuận đánh mặt trầm ngâm nói.

"Nương, ca, hai người nói xem bây giờ chúng ta phải làm sao?" Hạng Thần Tường cứ nghĩ tới việc Kiều Nhậm Phi và Đàm Tiểu Liên có tiếp xúc da thịt liền đau đầu, nương con Vương Thị chỉ có thể dùng hai chữ "Bất phụ" để hình dung.

Diêu Thị mím môi ngồi ở bên giường, qua hồi lâu mới mở miệng: "Gọi Phi Nhi tới đây!"

Nghe lời này, Hạng Tử Nhuận và Hạng Thần Tường nhìn nhau, đã minh bạch (hiểu rõ, sáng tỏ) quyết định của nương.

Chỉ là, Phi Nhi sẽ đồng ý sao?

Kiều Nhậm Phi vừa nghe Diêu Thị đề mình thành thân với Đàm Tiểu Liên, thì tức đến cười to: "Nương vậy mà muốn con thành thân với nữ nhân ngu xuẩn kia?"

"Vậy con nói thử xem, giữa hai người đã có phu thê chi thực, ngoại trừ thành thân ra thì còn cách nào khác?" Diêu Thị hỏi vặn lại.

Cho dù hai người đều do trúng độc mới xảy ra chuyện như vậy, nhưng ruột cuộc thua thiệt vẫn là cô nương nhà người ta, việc này bọn họ phải phụ trách.

Hơn nữa việc này phát sinh trước mặt bao nhiêu người, nếu không cưới Đàm Tiểu Liên vào cửa, thì không còn cách nào để ngăn lời đàm tiếu của mọi

người.

"Nương, việc này không phải do con tự nguyện, con cũng là người bị hại, con sẽ không thành thân với nữ nhân ngu xuẩn kia!" Khoé mắt Kiều Nhậm Phi như muốn nứt ra, gào ầm lên.

Nếu nữ nhân ngu xuẩn kia nghe lời hấn ta, thì sẽ không xảy ra chuyện thế này, kết cục này đều do nàng ta tự tìm!

"Phi Nhi, sự tình đã xảy ra rồi con phải dừng cảm đối mặt!" Điều Thị ngữ trọng tâm trường khuyên như: "Nương biết chuyện này ủy khuất con, nhưng con và Đàm Tiểu Liên đã có tiếp xúc da thịt rồi, con không thể không chịu trách nhiệm, con nói xem có đúng hay không?"

"Nương, con không muốn, con không muốn thành thân với nữ nhân ngu xuẩn kia!" Kiều Nhậm Phi kịch liệt phản kháng, gào to đến mức đám người Đàm Xuân Sinh ngồi ở sảnh phòng cũng nghe được.

"Sinh ca, ngộ nhờ tiểu tử kia không chịu phụ trách thì phải làm sao đây?" Một nam tử thấp giọng hỏi.

"Hấn ta làm nhục Tiểu Liên mọi người đều thấy, hấn ta dám không nhận?" Đàm Xuân Sinh tức giận đập bàn, kêu lớn tiếng, cổ ý ồ ào cho đám người Điều Thị nghe thấy.

"Đúng đấy, nếu hấn ta dám không nhận, ta sẽ đánh gãy chân hấn ta luôn!" Người khác phụ họa.

"Phi Nhi, việc đã đến nước này, con không còn lựa chọn nào khác!" Điều Thị than thở.

Thật ra từ tận đáy lòng Điều Thị không hy vọng Kiều Nhậm Phi cưới Đàm Tiểu Liên, vốn bà muốn qua mấy năm nữa tìm một cô nương hiền lành hiểu chuyện thành thân với Phi Nhi. Nếu vậy khi bà xuống cửu tuyền cũng có thể đối mặt với cha nương ruột của Kiều Nhậm Phi.

Nhưng nay xảy ra chuyện như vậy, không thành thân còn có thể làm sao?

"Đại ca, nhị ca, hai người cũng giống nương, muốn đệ thành thân với nữ nhân ngu xuẩn kia sao?" Kiều Nhậm Phi cắn răng, căng cổ nhìn về phía Hạng Từ Nhuận và Hạng Thần Tường.

Hạng Từ Nhuận và Hạng Thần Tường nửa ngày cũng không nói lời nào. Đột nhiên Kiều Nhậm Phi cảm thấy mất hết can đảm.

Bởi vì hấn ta biết, nhà mình người chân chính làm chủ chính là đại ca, nếu đại ca im lặng, biểu thị đại ca cũng muốn mình thành thân với Đàm Tiểu Liên, mình phản kháng cũng phí công.

"Được, con đã biết, mọi người đều muốn con thành thân đúng không? Tốt thôi, vậy con thành thân, con thành thân là được chứ gì?" Kiều Nhậm Phi nổi giận gầm lên một tiếng, xoay người xông ra ngoài.

"Nghiep chương, nghiệp chương!" Hốc mắt Điều Thị đỏ ửng đến trước mặt Bồ Tát, chắp tay trước ngực cầu nguyện: "Bồ Tát, cầu ngài đại từ đại bi, phù hộ Phi Nhi về sau thật tốt, tuyệt đối không để đứa nhỏ này tiếp tục bước nhầm nữa."

Đám người Đàm Xuân Sinh sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn thì vô cùng hài lòng, bấy giờ mới hùng hùng hổ hổ rời khỏi thôn Phong Quả.

Tô Khả Phương biết ngày hôm sau Hạng Từ Nhuận sẽ đến nhà Đàm Tiểu Liên cầu thân, thì lạnh lùng nói: "Ta cũng đi!"

"Chân nàng bị thương, một mình ta đi là được rồi, chẳng qua chỉ là hình thức."

Thấy nàng rút cuộc cũng chịu để ý đến mình, Hạng Từ Nhuận mở cò trong bụng, mối hôn sự này cũng không phải quang vinh gì, nên hấn không muốn để nàng ra mặt.

"Không phải sẽ ngồi xe ngựa sao, chút vết thương nhỏ của ta không quan trọng!" Giọng nói của nàng không mang theo bất kỳ cảm xúc nào, nàng qua đó cũng không phải vì thay Kiều Nhậm Phi cầu thân.

Ngày hôm sau xe ngựa Hạng Gia tới thôn Lâm An, Hạng Từ Nhuận đỡ Tô Khả Phương vào nhà Đàm Tiểu Liên, đã thấy trong nhà đầy người ngồi chờ.

"À, tam đường hội thẩm sao?" Tô Khả Phương vừa châm chọc vừa khiêu khích nói.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Kể cầm đầu

Thấy hai người chỉ cầm một xâu thịt muối qua đây. Mặt Đàm Xuân Sinh không vui nói: "Các người bảo hôm nay đến cầu thân, cái này chính là thành ý

của các người?"

Sau khi biết được người phát sinh quan hệ với Đàm Tiểu Liên chính là lão tam Phó Gia, kỳ thật Đàm Xuân Sinh và cha nương Đàm Tiểu Liên đều âm thầm vui vẻ, bởi trước mắt mười dặm tám thôn phụ cận thì Phó Gia chính là nhà giàu có nhất, nếu Đàm Tiểu Liên có thể gả đến Phó Gia, đối với cả nhà bọn họ mà nói thì coi như là chuyện tốt, tuy rằng thanh danh có chút tổn hại.

Bọn họ cứ tưởng rằng hôm nay Phó Gia tới tận cửa cầu thân nhất định sẽ mang lên không ít sính lễ, không ngờ chỉ có một xâu thịt, còn chẳng phải thịt tươi. Đám người Đàm Xuân Sinh vô cùng thất vọng.

"Chúng ta vốn thấy lão tam đáng thương mới cố mà mang một xâu thịt qua đây. Nếu các người ngại lễ quá ít, vậy ta mang về là được. Dù sao chúng ta và lão tam cũng đã phân gia, phương diện tiền bạc vẫn nên tính toán rõ ràng thì tốt hơn." Tô Khả Phương mạn bất kinh tâm nói.

Án theo ý tứ của Diêu Thị, vốn là muốn Tô Khả Phương mang mấy con gà, con vịt từ nông trại qua đây. Nhưng thấy Tô Khả Phương im lặng, Diêu Thị đành phải đem một xâu thịt muối còn dư lại trong nhà báo bọn họ mang đến.

Tô Khả Phương vừa nói xong, Đàm Xuân Sinh và cha nương Đàm Tiểu Liên có chút trở tay không kịp đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên bọn họ không ngờ tới điểm này.

"Lão đại Phó Gia, người ta thường nói huynh trưởng như cha, người đối đãi đệ đệ người thế này mà coi được hả?"

Đàm Xuân Sinh biết Tô Khả Phương khó chơi, nên vòng qua nàng hướng về phía Hạng Từ Nhuận bắt đầu làm khó.

Tô Khả Phương làm đại tẩu, chả có quan hệ máu mủ gì với lão tam Phó Gia. Nàng không đau lòng lão tam Phó Gia không ai có thể nói gì, nhưng lão đại Phó Gia này làm ca ca chắc sẽ không nhẫn tâm như vậy chứ?

"Ta đối đãi với đệ đệ ta thế nào là chuyện nhà chúng ta, không nhọc đến các vị đại thúc phí tâm!" Hạng Từ Nhuận giọng điệu thanh lãnh, mặt không biểu tình: "Hôm nay ta thay đệ đệ ta đến cầu thân, đây chính thành ý của chúng ta, nếu các người ghét bỏ, cọc hờn sự này đành thôi."

"Đúng vậy!" Tô Khả Phương hừ lạnh, vô cùng không khách khí nói: "Nếu các người không đồng ý mối hôn sự này càng tốt, ta sẽ nhắm mắt làm ngơ!"

"Các người làm nhục người khác quá đáng." Nghe lời phu thê nhà này nói, Vương Thị tức đến giờ chân: "Có phải các người cảm thấy nữ nhi nhà ta đã là người của Phó Nhậm Phi, nên liền bỏ mặc không quan tâm phải không?"

"Người nghĩ nhiều rồi, chúng ta không có ý này, chúng ta chỉ không có hứng thú làm oan đại đầu (người chịu tội thay) mà thôi!" Tô Khả Phương cười như không cười nhìn Vương Thị.

Những người này thật sự quá coi trọng Đàm Tiểu Liên, nếu không phải vì bà bà. Hôm nay ngay cả một xâu thịt nàng cũng không mang tới!

Tô Khả Phương nói xong thì nhìn về phía Đàm Tiểu Liên không còn mặt mũi gặp người khác vẫn luôn tránh sau lưng Vương Thị, nhếch môi nói: "Đàm Tiểu Liên, chúng ta sắp tới sẽ trở thành người một họ, nếu không chúng ta vào phòng người tâm sự, liên lạc tình cảm một chút chứ?"

Mất Vương Thị đảo một vòng, nói: "Đúng đúng, các người sắp thành người thân rồi, phải có quan hệ tốt."

Nếu nữ nhi tạo được quan hệ tốt với Tô Khả Phương, thì khi chính thức trở thành người một nhà nhiều ít có thể chiếm chút tiện nghi đúng không?

Nghĩ tới đây, Vương Thị lại vui vẻ.

Đàm Tiểu Liên vốn dĩ không muốn nói chuyện riêng với Tô Khả Phương, nhưng từ trước đến nay nàng ta luôn nghe theo lời Vương Thị, thấy nương đã nói vậy rồi, nàng ta đành phải dẫn Tô Khả Phương vào phòng mình.

Vừa vào phòng, ý cười trên mặt Tô Khả Phương liền biến mất, uy nghi như núi mở miệng quát hỏi: "Đàm Tiểu Liên, người thành thật nói cho ta biết, vì sao hôm qua người lại chạy đến đình núi ta nhận thầu?"

Ban đầu do nàng trúng độc, nên không còn tinh lực để suy nghĩ việc này, lúc tỉnh táo cân nhắc nàng liền thấy việc này có điểm kỳ quái.

Nếu nàng nhớ không lầm, hôm qua nàng thấy được sự chột dạ trên mặt Đàm Tiểu Liên.

Đàm Tiểu Liên cứ tưởng Tô Khả Phương thật sự muốn liên lạc tình cảm với nàng ta, ai ngờ Tô Khả Phương đột nhiên hỏi tới chuyện ngày hôm qua, nên thần sắc nàng ta vô cùng hoảng hốt, đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Tô Khả Phương sớm một bước chặn ở trước mặt Đàm Tiểu Liên, giận tái mặt cố ý đe dọa: "Đàm Tiểu Liên, nay người đã là tàn hoa bại liễu, ngoại trừ gả cho lão tam nhà ta thì không còn lựa chọn nào khác, ta khuyên người nhất định phải thành thật khai báo chuyện ngày hôm qua, nếu không đợi người vào cửa nhà chúng ta, người có tin ta sẽ giết chết người hay không?"

Nghe lời này, Đàm Tiểu Liên giận, vì sao mỗi lần ở trước mặt tiện nhân này nàng ta đều phải sợ hãi?

Đàm Tiểu Liên hất cằm, cá giận nói: "Tô Khả Phương, người cho rằng ta sợ người sao?"

Tô Khả Phương lạnh lùng cong khóe môi: "Ngươi có thể không sợ, nhưng ngươi hãy nhớ xem kết cục Tô Đại Tráng và Tô Đào thế nào đi!"

Tô Khả Phương cười khê rồi hung ác nói: "Đúng rồi, còn có Tần Thị! Tất cả những người muốn hại ta đừng mong có cuộc sống tốt!"

Nghe vậy, Đàm Tiểu Liên không khỏi nhớ tới lời đồn liên quan tới thảm trạng của Tô Đại Tráng ở trong lao, còn chuyện cả nhà Tô Đào bị buộc phải dời xa thôn Phong Quả.

Đúng, còn cả cha nương Tô Đại Tráng, nghe nói sau tết bệnh nặng một trận, đến bây giờ vẫn còn nằm trên giường không dậy nổi.

Tiền nhân Tô Khả Phương dường như thật sự rất tà môn.

Tô Khả Phương liếc qua có thể thấy sự sợ hãi, chần chờ thoáng lóe ra rồi biến mất trong mắt Đàm Tiểu Liên, nàng tiếp tục hù dọa: "Đàm Tiểu Liên, bây giờ Phó Gia là do phu thê vợ chúng ta làm đương gia, nếu như ngươi thức thời thì thành thành thật thật giao phó chuyện ngày hôm qua, bằng không ngươi về sau đừng mong có cuộc sống tốt lành."

Nếu là Vương Thị chắc chắn sẽ không dễ dàng chịu sự uy hiếp của Tô Khả Phương. Nhưng, nếu là Vương Thị, Tô Khả Phương sẽ không dùng chiêu này, nhưng mà hôm nay người đứng đây là Đàm Tiểu Liên không có đầu óc, nàng ta vừa nghĩ tới việc sau chuyện xảy ra ngày hôm qua hương thân trong thôn đều chỉ trở nương con nàng ta, đột nhiên nàng ta có chút luống cuống.

Những người đó nói có nương thế nào thì sinh ra nữ nhi thế đó, hai nương con nàng ta đều là loại người không cần mặt mũi... Còn rất nhiều lời khó nghe khác nữa, Đàm Tiểu Liên thật sự rất sợ hãi, nàng ta sợ hãi kể cả khi tới Phó Gia nàng ta cũng không ngẩng đầu lên được, nên nghe Tô Khả Phương nói lời này, nàng ta do dự.

"Tô Khả Phương, nếu ta nói cho ngươi biết tất cả, trước mặt nương Phó Nhậm Phi ngươi có thể nói tốt cho ta một chút được không?" Đàm Tiểu Liên ngẫm nghĩ, hỏi.

"Đàm Tiểu Liên, đầu óc ngươi cuối cùng cũng sáng suốt rồi đấy!" Tô Khả Phương cười chế giễu, nhưng vẫn là thẳng thắn đáp ứng Đàm Tiểu Liên: "Được, ta sẽ giúp ngươi nói tốt!"

"Ngươi đừng nói cho Phó Nhậm Phi, việc này là ta nói với ngươi được không?!" Đàm Tiểu Liên nhìn nàng, hỏi.

Tới loại tình trạng này, Đàm Tiểu Liên cũng nhận mệnh.

Ánh mắt Tô Khả Phương chột lóe: "Không thành vấn đề!"

Đàm Tiểu Liên hơi dừng một chút, mới lắp bắp nói: "Sáng sớm hôm qua Phó Nhậm Phi đến tìm ta, muốn ta kiếm cơ hẹn An ca ca đến mảnh đất ngươi mới nhận thầu trên đỉnh núi, nói... Nói chỉ cần như vậy thì có thể giáo huấn ngươi rồi, còn dặn ta không được đi theo, ta sợ An ca ca biết ta lừa An ca ca, nên ta nhờ nương ta nói với An ca ca... Sau khi hẹn An ca ca xong nương ta kêu ta cứ lên núi xem thử... Ta đi rồi, nhưng mà đến nơi ta chỉ thấy mình ngươi, sau này..."

Đàm Tiểu Liên nói đến đây thì cấn môi, không tiếp tục nói nữa.

Mặc dù Đàm Tiểu Liên không nói thẳng ra, nhưng Tô Khả Phương là ai, nàng chính lý một lần, nào còn chỗ không hiểu chứ?

Kiều Nhậm Phi!

Đáy mắt Tô Khả Phương tích tụ đầy hàn khí, nàng cứ tưởng người hại nàng là Đàm Trọng An, không ngờ tới hoá ra là Kiêu Nhậm Phi!

Chỉ sợ chính Kiêu Nhậm Phi cũng không ngờ đến việc hấn ta hại người cuối cùng thành ra hại mình đi?

Nghĩ đến người cuối cùng gặp nạn chính là Kiêu Nhậm Phi và Đàm Tiểu Liên hai kẻ cầm đầu, Tô Khả Phương cảm thấy vô cùng giải hận!

Đây chính là quả báo!

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Gieo gió gặt bão

Vì Hạng Tử Nhuận và Tô Khả Phương đầu muối đều không vào, nên cha nương Đàm Tiểu Liên không thể làm gì.

Phu thê lão đại Phó Gia vắt cổ chày ra nước, cha nương Đàm Tiểu Liên không chiếm nửa phần chỗ tốt, định cố tình làm khó Hạng Tử Nhuận, không ngờ ngược lại chọc giận hắn, dẫn đến thiếu chút nữa hối hôn, suýt dọa hồng đám người nhà họ Đàm.

Quả thật như lời Tô Khả Phuong nói, Đàm Tiểu Liên đã là người của Phó Nhậm Phi. Ngoại trừ gã cho hấn ta thì không còn lựa chọn nào khác, người nhà họ Đàm nghe Hạng Tử Nhuận có ý hỏi hôn, lập tức thay đổi thái độ, chỉ yêu cầu Phó Gia đồng ý cho Đàm Tiểu Liên gã về đó là tốt lắm rồi.

Cuối cùng do Hạng Tử Nhuận đánh nhịp quyết định nửa tháng sau để Phó Nhậm Phi đến cửa nhận người, cũng không có ý định xử lý tiệc rượu.

Trên đường trở về, Tô Khả Phuong thuật lại đầu đuôi sự tình hôm qua với Hạng Tử Nhuận. Nàng cũng mặc kệ hấn nghĩ như thế nào, tin hay không tin tưởng lời của mình, dựa thẳng người vào thành xe nhắm mắt dưỡng thần.

Không sai, mục đích hôm nay nàng tới nhà Đàm Tiểu Liên đúng là vì tra rõ ràng chân tướng sự tình, trả trong sạch cho bản thân. Mặc kệ Hạng Tử Nhuận có tin tưởng hay không!

"Là Phi Nhi?"

Hạng Tử Nhuận vừa sợ vừa giận, hấn nghĩ người hại Phi Nhi có thể là Đàm Trọng An, cũng nghĩ qua có khả năng chính là kẻ thù trước kia của mình, chỉ riêng đệ đệ mình là hấn chưa từng hoài nghi!

Hấn không thể tin được, người mình xem như thân đệ vậy mà tâm tư lại ác độc tới như vậy, xảy ra chuyện chẳng những không biết hối cải còn muốn cắn ngược Phuong Nhi.

Ý đồ của Kiều Nhậm càng khiến Hạng Tử Nhuận tức giận hơn, vừa nghĩ tới hôm qua ở trên núi người trúng độc có thể là nương tử mình và Đàm Trọng An, Hạng Tử Nhuận thiếu chút nữa bóp nát góc bàn trong xe.

Hấn không dám nghĩ đến cảnh nếu hôm qua người trên đồi thành nương tử mình và Đàm Trọng An, hấn sẽ làm ra chuyện gì?

Phút chốc, Hạng Tử Nhuận nghĩ tới vết thương trên đùi Tô Khả Phuong, ngực giống như bị thứ gì đâm mạnh.

"Phuong Nhi, hôm qua nàng cũng trúng độc!" Trong nháy mắt Hạng Tử Nhuận hiểu ra tất cả.

Không ai so với hấn hiểu rõ hơn cách dùng hoa mị đà. Hoa mị đà có tác dụng thúc tình. Chỉ cần ngửi mùi của nó người bình thường sẽ mất khống chế làm ra một số sự tình vô ý thức, nhưng thời gian duy trì độc tố của hoa mị đà không dài, nên người có ý chí vô cùng mạnh mẽ có thể miễn cưỡng chống đỡ qua.

Hôm qua, Phuong Nhi dùng đau đớn để kích thích bản thân mới không phạm phải sự tình không cách nào挽回!

Hôm qua khi hấn nhìn thấy nàng và Đàm Trọng An cùng nhau ngồi trong rừng, hoàn toàn mất đi lý trí, căn bản không có biện pháp suy nghĩ sáng suốt, hiện tại hấn hiểu rõ tất cả, nhưng đã quá muộn!

Nhớ đến chuyện này, ngực Hạng Tử Nhuận giống như bị khối đá nặng ngàn cân đè ép, đau đến không thở nổi, đáy mắt hấn lướt qua áy náy, đau lòng và tự trách.

Tô Khả Phuong không nhìn hấn, cũng không đáp lại hấn. Vì đã đến nhà, nàng liền vén rèm xuống xe.

"Trở về rồi sao, bọn họ không làm khó dễ các con chứ?" Diêu Thị vừa thấy hai người vào sân, liền lo lắng hỏi, không phát hiện ra thần sắc nhĩ tử vội vàng, lo âu.

Diêu Thị không sợ lý luận với người khác, bà chỉ sợ Vương Thị có tình gây sự.

Hạng Tử Nhuận theo sát sau lưng Tô Khả Phuong, nhìn thấy nương, vội che dấu thần sắc khác thường trên mặt.

"Không ạ." Tô Khả Phuong gạt khóe môi, không muốn nhắc về chuyện liên quan tới Kiều Nhậm Phi và Đàm Tiểu Liên.

"Tiệc rượu thì sao, bọn họ có yêu cầu gì?" Diêu Thị lại hỏi.

"Không làm tiệc rượu!" Hạng Tử Nhuận lạnh mặt nói.

"Không làm?" Diêu Thị nhướng mày: "Như vậy không phải quá ủy khuất Phi Nhi rồi sao?"

Buộc Kiều Nhậm Phi cưới Đàm Tiểu Liên là bất đắc dĩ, nếu ngay cả tiệc rượu cũng không xử lý, sao xứng đáng với Phi Nhi?

Nghĩ tới chuyện Kiều Nhậm Phi làm, mặt Hạng Tử Nhuận híp lại, trầm giọng nói: "Nương, làm tiệc rượu không phải vui mừng, mà là chuyện tiếu lâm!"

Vốn hấn còn dự định xem trước coi Đàm Tiểu Liên có lòng muốn sống với Phi Nhi không, nếu nàng ta có thể an tâm cùng Phi Nhi sống qua ngày, hấn sẽ giúp hai người bổ sung một hôn lễ long trọng làm bồi thường. Bây giờ hấn mới biết, hai người này ở chung một chỗ chính là do gieo gió gặt bão!

"Nương, con đến nông trại xem sao?"

Sau khi biết người tính toán mình là Kiều Nhậm Phi, Tô Khả Phuong hận không thể xé xác hấn ta ra, sao có thể đi quan tâm chuyện chung thân của hấn

ta chứ?

Chỉ nghĩ đến cách làm người của nương con Đàm Tiểu Liên, Tô Khả Phuong ôm tâm tình xem kịch vui mới không phá hỏng mối hôn sự này!

"Phuong Nhi, chân nàng đang bị thương, về phòng nghỉ ngơi đi." Hạng Tử Nhuận kéo cổ tay Tô Khả Phuong, trong mắt như ẩn như hiện mang theo tia khẩn cầu.

Tô Khả Phuong biết hẳn muốn nói chuyện với mình cái gì, nhưng giờ nàng không muốn nghe gì cả, nàng kéo tay hắn xuống đi ra ngoài.

"Gây gổ sao?" Diêu Thị cảm giác được bầu không khí giữa phu thê hai người không đúng lắm, có chút bất tâm.

Hạng Tử Nhuận nhìn công viện trống trải, mím môi không nói.

"Nương, con đi tìm Tường Nhi." Qua hồi lâu, Hạng Tử Nhuận mới mở miệng.

Vừa tới cửa nông trại, Tô Khả Phuong thấy Hạng Tử Nhuận đi về hướng ruộng nhà mình, ngẫm nghĩ, liền xoay người trở về nhà.

Nghe Tô Khả Phuong nói muốn đi huyện thành, Diêu Thị sững sốt: "Chân con bị thương còn chưa lành, sao lại đi huyện thành lúc này? Hoàng Nhi biết không?"

"Nương, con có chút việc gấp, khả năng sẽ ở lại huyện thành vài ngày, nương không cần lo lắng cho con đâu." Tô Khả Phuong nói xong vào nhà thu xếp mấy bộ quần áo rồi bảo A Cam đưa mình đến ngoài trấn bắt xe, không cho A Cam đưa mình tới huyện thành.

Giờ Hạng Tử Nhuận chưa xử lý tốt sự tình của Kiều Nhậm Phi, nàng không muốn nói chuyện với hắn, càng không muốn cùng hắn tranh cãi, cách xa vài ngày tỉnh táo lại cũng tốt.

Tô Khả Phuong vừa đi, Diêu Thị càng nghĩ càng thấy không đúng, mau chóng ra ruộng tìm nhi tử.

Cùng lúc đó, Hạng Thần Tường đang nhỏ cỏ trong ruộng thấy đại ca đi thôn Lâm An cầu thân cho Kiều Nhậm Phi trở về, ngẩng đầu lên tâm tình phức tạp hỏi: "Ca, sự tình bàn bạc ổn thỏa rồi chứ?"

Hạng Thần Tường không thể nói rõ ràng rốt cuộc là hy vọng hay không hy vọng cọc hôn sự của Kiều Nhậm Phi và Đàm Tiểu Liên có thể thành?

"Tường Nhi, ta hỏi đệ một việc." Hạng Tử Nhuận không trả lời câu hỏi của Hạng Thần Tường, mà thần sắc lạnh băng mở miệng.

Hạng Thần Tường nhìn Hạng Tử Nhuận nói: "Ca cứ hỏi đi."

Có thể khiến đại ca thận trọng như thế, khẳng định không chuyện nhỏ.

"Lúc ta rời nhà đi có để quyển "Bí kíp bách độc" ở chỗ đệ, đệ để đâu rồi?" Hạng Tử Nhuận đứng yên nhìn Hạng Thần Tường?

Bí kíp bách độc?!

Hạng Thần Tường giống như nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên trừng lớn hai mắt nhìn về phía Hạng Tử Nhuận, kinh nghi bất định hỏi: "Ca, hoa mị đã kia là do Phi Nhi hái từ trong núi sâu ra, đúng hay không?"

Là Phi Nhi, vậy mà là Phi Nhi!

Hôm qua mình nên nghĩ tới! Trong lòng Hạng Thần Tường nhắc lên kinh hãi, không cần đáp án của Hạng Tử Nhuận trong lòng Hạng Thần Tường đã chắc chắn.

Bởi vì Hạng Thần Tường nhớ đoạn thời gian trước hắn trở về thì nhìn thấy Phi Nhi ngồi ở đầu giường hắn tìm cái gì đó, thấy hắn vào nhà, liền lập tức đi ra ngoài. Lúc đó hắn không nghĩ nhiều, hiện tại nhớ tới. Lúc đó quyển bí kíp bách độc đã bị hắn tiện tay đặt ở dưới gối, mà quyển bí kíp bách độc trang thứ nhất giới thiệu chính là độc hoa mị đã.

Chỉ là ——

"Ca, sao Phi Nhi phải làm như vậy? Chẳng lẽ Phi Nhi thật sự coi trọng Đàm Tiểu Liên?" Hạng Thần Tường không biết Tô Khả Phuong trúng độc hoa mị đã: "Dù Phi Nhi coi trọng Đàm Tiểu Liên, chúng ta quang minh chính đại đến Đàm Gia cầu thân là được. Tại sao phải dùng loại thủ đoạn hạ lưu này, còn đem mình gộp vào!"

Không đúng, không đúng, hôm qua Phi Nhi luôn mồm kêu không muốn thành hôn với nữ nhân ngu xuẩn Đàm Tiểu Liên, không giống như coi trọng đáng đáp của nàng ta!

Hạng Thần Tường trăm mối vẫn không có cách giải.

Trong lòng Hạng Tử Nhuận vốn đang hy vọng còn một tia may mắn, nhưng nghe Hạng Thần Tường nói như vậy, mắt Hạng Tử Nhuận nhắm nghiền, lúc mở ra, đáy mắt bắn ra phong mang lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Toàn thành tìm kiếm

"Người Phi Nhi muốn hại không phải Đàm Tiểu Liên, mà là đại tẩu đệ." Giọng Hạng Từ Nhuận tràn đầy hàn khí: "Và Đàm Trọng An."

Nếu Kiều Nhậm Phi là thân đệ đệ của hấn, hấn chắc chắn sẽ phé bỏ hấn ta!

"Ca nói cái gì cơ?!" Hạng Thần Tường kinh hãi kêu lên, chấn kinh đến tột đỉnh.

Chuyện này làm sao có thể... Làm sao có thể?!

Sao Phi Nhi lại làm ra chuyện mất trí đến vậy?

Đó là đại tẩu của bọn họ mà, tại sao hấn ta phải làm vậy chứ?

Nếu hôm qua người xảy ra chuyện là đại tẩu, chịu nhục không chỉ có đại tẩu, mà còn cả đại ca nữa.

"Có phải ca hiểu lầm Phi Nhi rồi không?" Hạng Thần Tường không muốn tin Kiều Nhậm Phi đã biến thành dạng người này.

"Tường Nhi, sao ca lại hi vọng là Phi Nhi làm?" Hạng Từ Nhuận đề nén thở phào: "Hôm qua nếu không phải đại tẩu đệ dùng chiêu tự mình hại mình để khiến bản thân thanh tỉnh, hậu quả khó mà lường được!"

Hạng Thần Tường đột nhiên trừng lớn hai mắt, hôm qua đại tẩu cũng trúng độc?

Nghĩ tới địch ý từ trước tới nay của Phi Nhi với đại tẩu, Hạng Thần Tường trầm mặc.

Lòng Phi Nhi có khúc mắc với đại tẩu, Hạng Thần Tường có thể hiểu được, nhưng hấn vạn vạn không ngờ tới hận ý của Phi Nhi với đại tẩu lại sâu như vậy.

"Hoàng Nhi —— "

Diêu Thị nhìn thấy bóng dáng nhi tử từ xa xa liền hô lên.

"Nương?" Thấy thần sắc Diêu Thị vội vàng, Hạng Từ Nhuận nhanh chóng đón bà: "Sao nương lại tới đây?"

"Phương Nhi đi huyện thành rồi, con biết chưa?" Diêu Thị nhìn nhi tử hỏi.

"Cái gì?" Hạng Từ Nhuận biến sắc: "Chuyện xảy ra khi nào ạ?"

"Vừa đi một lúc, sợ sắp đến trấn rồi?" Diêu Thị thấy vẻ mặt nhi tử thì đã có kết luận hai người chắc chắn đã xảy ra náo loạn mâu thuẫn rồi, Phương Nhi hẳn là tức giận mới bỏ đi.

Hạng Thần Tường hơi hoang mang: "Đại tẩu đi huyện thành sao không nói với đại ca?"

Hơn nữa không phải đại tẩu đang bị thương sao?

Hạng Từ Nhuận cảm thấy hoảng hốt, Phương Nhi muốn trốn tránh hấn!

"Nương, con đi tìm nàng!"

"Nhanh đi, nhanh đi, con đi mau lên!" Diêu Thị vừa phát tay thúc giục, bóng dáng Hạng Từ Nhuận đã biến mất trước mắt.

Lần đầu Hạng Thần Tường chứng kiến đại ca hốt hoảng như vậy, khê cau mày, đại ca và đại tẩu không phải vì chuyện ngày hôm qua mà giận đối chứ?

Tô Khả Phương bảo A Cam cho nàng xuống ở ngoài trấn, sau khi nhìn A Cam đánh xe ngựa rồi đi, nàng cân nhắc, lại rẽ đường nhỏ trở về trấn, từ trong không gian lấy ra một túi cá kim thương và một túi cá trắm cỏ mang đến Triệu Gia.

Trước khoa khảo năm ngoái, việc làm ăn của cửa hàng ruốc cá không tốt, không ngờ sau khoa khảo không ít thí sinh dự thi về nhà đều đến cửa hàng ruốc cá mua một hai hũ ruốc cá mang về làm quà. Bây giờ khách đến cửa hàng ruốc cá ngày một nhiều lên, nàng thiếu chút nữa thì quên mấy ngày tới phải đưa hàng tới “Văn Hương Lai”.

Bên này Tô Khả Phuong đến Triệu Gia, bên kia Hạng Tử Nhuận nửa đường gặp A Cam đang trở về, nghe A Cam nói Tô Khả Phuong ở ngoài trấn ngồi xe ngựa đi huyện thành, không nói hai lời liền lên xe ngựa, bảo A Cam đánh xe đuổi theo.

Hạng Tử Nhuận tới huyện thành liền đi thẳng đến cửa hàng ruốc cá, biết được Triệu Kính Tân và Dương Xảo Lan không thấy Tô Khả Phuong, hắn lại đi đến từ lâu của Lý Trì, đáng tiếc vẫn không thấy bóng dáng nương tử mình.

"Thiếu gia, làm sao bây giờ?"

A Cam cũng có chút nóng nảy, nếu biết trước như vậy, hắn nhất định phải đích thân đưa thiếu phu nhân đến huyện thành, chỉ mong thiếu phu nhân không xảy ra chuyện gì mới tốt.

Sắc mặt Hạng Tử Nhuận âm trầm, đáy lòng lại trợn trợn bất an.

"Đi Lâm Gia!" Sau một lúc lâu, Hạng Tử Nhuận trầm giọng nói.

Vừa nghe Hạng Tử Nhuận bảo mình vận dụng quan hệ toàn thành tìm kiếm Tô Khả Phuong, Lâm Chiêu Hoành không nhịn được bật cười: "Sur huynh, nương tử của huynh chạy mất?"

Thu được ánh mắt sắc như dao của Hạng Tử Nhuận, lúc này Lâm Chiêu Hoành mới ý thức mình bất cẩn đem ý muốn cười trên nỗi đau của người khác ở trong lòng biểu lộ ra ngoài, vội khụ một tiếng, thay lên biểu tình đường đường chính chính: "Sur huynh, không có vấn đề, đệ sẽ sai người đi tìm! Nếu đại tẩu ở huyện thành, trong vòng hai ngày đệ nhất định sẽ tìm ra!"

"Một ngày!" Hạng Tử Nhuận lạnh lùng lên tiếng.

"Sur huynh, huyện Hoài Đường lớn như vậy, thời gian một ngày làm sao có thể tìm được?" Lâm Chiêu Hoành bất mãn nói.

"Nửa ngày!" Hạng Tử Nhuận mặt mày không nháy một chút.

Lâm Chiêu Hoành cảm thấy đau tim, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tốt tốt tốt, một ngày thì một ngày, đệ sẽ sai người đi tìm!"

Hạng Tử Nhuận không ở lại Lâm Gia, mà trở về tiểu viện của mình.

Lúc này trời đã tối, nhìn sân vườn không có hơi người, chút hy vọng mong manh còn sót lại trong lòng Hạng Tử Nhuận cũng tan vỡ.

Phuong Nhi không ở đây...

Hạng Tử Nhuận đứng ở sân cả một đêm, trời vừa sáng liền đi ra ngoài, trước khi trời tối lại đến Lâm Gia.

"Sur huynh, hai ngày nay tẩu tử không hề đến huyện thành!" Lâm Chiêu Hoành vừa quan sát sắc mặt của Hạng Tử Nhuận, vừa thận trọng đem kết quả tìm kiếm nói cho Sur huynh.

Thần sắc Hạng Tử Nhuận bất động, hai tay đặt trên đầu gối dần dần nắm thành nắm đấm, trên thân phát ra khí tức muốn giết người, cấm ai lại gần.

Lâm Chiêu Hoành không dấu vết đem cái ghế mình đang ngồi dời ra nơi xa hơn, thăm dò hỏi: "Sur huynh, muốn tới nơi khác tìm không?"

Hạng Tử Nhuận hơi mím môi: "Không cần!"

Tối hôm qua hắn suy nghĩ suốt một đêm, nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Phuong Nhi tránh hắn, là bởi vì hắn không tín nhiệm nàng, dựa vào tính cách của nàng, cho dù tìm được nàng, nàng cũng không thể tự nhiên mà theo hắn trở về.

Hạng Tử Nhuận biết, nàng muốn thấy thái độ của hắn!

Thật ra, không phải hắn không tin nàng, mà bỗng dưng gặp cảnh nàng và Đàm Trọng An cùng ở trong rừng, hắn mới bị ghen tuông làm cho văng đầu!

Hạng Tử Nhuận và A Cam trở về thôn Phong Quả ngay trong đêm, mà Tô Khả Phuong dưới sự hộ trợ của Lữ thâm và Đông Mai rất nhanh đã làm xong ruốc cá, liền cùng Húc Đông thuê một cỗ xe ngựa mang đến huyện thành.

Tô Khả Phuong và Dương Xảo Lan vừa đứng ở cửa nói chuyện, vừa nhìn Húc Đông và Triệu Kính Tân chuyển ruốc cá vào trong cửa hàng ruốc cá. Tô Khả Phuong không nhìn thấy con dâu huyện thái gia - Từ Tư Di và nhi tử nàng ấy - Nghiêm Tổ Văn từ cửa hàng đối diện đi ra.

Mà Nghiêm Tổ Văn vừa nhìn thấy Tô Khả Phuong liền dừng bước, giật giật ống tay áo Từ Tư Di, nghi hoặc nói: "Nương, vị tỷ tỷ kia nhìn rất quen, hình như con đã gặp ở đâu rồi."

Từ Tư Di theo ánh mắt nhi tử nhìn sang phía đối diện, vừa nhìn liền mím môi cười: "Đi, chúng ta qua đó chào hỏi vị tỷ tỷ kia."

"Tô cô nương!" Từ Tư Di đi tới cửa hàng ruốc cá, trên khuôn mặt mang nụ cười đoan trang nhìn Tô Khả Phụng.

Tô Khả Phụng quay lại, thấy nương con Nghiêm Tổ Văn, thì rất mừng rỡ: "Nghiêm thiếu phu nhân, Tổ Văn, đã lâu không gặp!"

Nghiêm Tổ Văn nhìn chằm chằm Tô Khả Phụng một lúc lâu, đột nhiên trừng to mắt: "Đại ca ca?"

Nhìn nhi tử giật mình như vậy, Từ Tư Di bật cười: "Con nên gọi là tỷ tỷ."

Nói xong, Từ Tư Di lại trêu ghẹo Tô Khả Phụng: "Tô cô nương đổi về nữ trang ta thiếu chút nữa thì không nhận ra."

"Hóa ra là tỷ tỷ, mà không phải là đại ca ca sao?" Nghiêm Tổ Văn búng tỉnh đại ngộ, cười híp mắt nhìn Tô Khả Phụng, nói: "Tỷ tỷ mặc nữ trang rất đẹp mắt."

Nghe hai nương con nhắc nhở, Tô Khả Phụng mới nhớ lần này mình vào huyện thành quên mất phải thay lên nam trang, chỉ là phản ứng của Từ Tư Di khiến nàng cảm thấy ngoài ý muốn: "Nghiêm thiếu phu nhân, ngài phát hiện ra ta không phải nam tử khi nào vậy?"

"Lần đầu tiên gặp mặt ta đã phát hiện ra rồi, nhưng cô nương mặc nam trang gặp người khác, ta cũng không tiện nói trắng ra." Từ Tư Di mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Mở tiệm gà chiên

"Khiến Nghiêm thiếu phu nhân chê cười." Tô Khả Phụng ngượng ngùng nói, một nàng còn nghĩ mình đóng vai nữ giả nam trang rất thành công chứ.

Từ Tư Di mỉm cười, mở miệng nói: "Tô cô nương, Tổ Văn thường lắm bảm nhắc đến cô nương suốt, nếu cô nương không ngại, chúng ta đến quán trà phía trước ngồi một chút?"

"Được thôi!" Tô Khả Phụng sờ đầu Nghiêm Tổ Văn, sáng khoái đáp ứng.

Tới quán trà, Từ Tư Di gọi mấy món bánh ngọt, cùng Tô Khả Phụng vừa ăn vừa nói chuyện.

Biết được cửa hàng vải vóc phía đối diện cũng là của Từ Tư Di, hơn nữa làm ăn không tốt lắm, đang định đóng cửa, Tô Khả Phụng cân nhắc, mở miệng nói: "Nghiêm thiếu phu nhân, ở nông thôn ta có xây một nông trại, nuôi không ít gà vịt. Ta đang tính mở tiệm gà chiên ở huyện thành, nếu mở ra thì có thể tính đó tiệm gà chiên duy nhất hiện nay, phiếu lưu không lớn, không biết Nghiêm thiếu phu nhân có hứng thú gia nhập hay không?"

Kỳ thật trước khi Lâm Chiêu Hoành đề nghị nàng cung ứng gà vịt cho quán lẩu lẩu vải của Lâm Gia, nàng đã có ý định này. Chỉ là lúc đó thời cơ chưa đến thôi.

"Tô cô nương muốn mời ta nhập cổ phần?" Từ Tư Di có chút bất ngờ, không nghĩ ra tại sao Tô Khả Phụng muốn làm ăn với mình?

Thấy Tô Khả Phụng gật đầu, Từ Tư Di không lập tức đáp ứng nhập cổ phần ngay, mà hỏi: "Không biết Tô cô nương đối với sinh ý tiệm gà chiên có bao nhiêu phần trăm nắm chắc, nếu ta muốn nhập cổ phần thì phải nhập thế nào?"

Bởi vì nhi tử, Từ Tư Di tin tưởng Tô Khả Phụng và thích vị cô nương này từ tận đáy lòng. Chỉ là hai năm nay làm ăn thua lỗ, vốn không còn bao nhiêu, trong lòng không có gì chắc chắn.

"Ta đưa lời mời Nghiêm thiếu phu nhân nhập cổ phần, khẳng định đã nắm chắc sẽ không để ngài lỗ vốn. Về phần có thể kiếm bao nhiêu, ta không thể bảo đảm." Tô Khả Phụng nở nụ cười, nghiêm túc nói: "Nếu Nghiêm thiếu phu nhân thật sự tính toán nhập cổ phần, chỉ cần ra cửa hàng là được, còn lại hết thảy cứ để ta an bài."

"Chỉ cần ra cửa hàng?" Từ Tư Di run lên, hỏi: "Chẳng lẽ cửa hàng Tô cô nương nhìn trúng chính là cửa hàng vải vóc sắp đóng cửa ta vừa mới nhắc?"

"Đúng vậy!"

"Tô cô nương, đầu phố kia quá quanh quẽ, tiệm gà chiên mở ở nơi đó sinh ý có thể phát triển được sao?" Từ Tư Di lo lắng thay cho Tô Khả Phụng, vì nếu nàng ấy nhập cổ phần mà chỉ cần ra cửa hàng, thì cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều.

"Nghiêm thiếu phu nhân, ngài xem sinh ý của cửa hàng ruốc cá nhà ta thế nào?" Tô Khả Phụng cười hỏi vặn lại.

Từ Tư Di im lặng, kể đó thoải mái nở nụ cười: "Tô cô nương có thể ở con đường lạnh tanh như vậy phát triển cửa hàng ruốc cá, tiệm gà chiên chắc hẳn cũng giống vậy! Ta chỉ không rõ tại sao Tô cô nương lại muốn mời ta nhập cổ phần?"

Dù sao các nàng chỉ mới có duyên gặp vài lần, không quen thân, cái này rõ ràng là Từ Tư Di mình chiếm tiện nghi, cô nương này sao lại nghĩ đến mình chứ?

Tô Khả Phuong cong môi cười, thân nhiên nói trắng ra: "Không đối gạt Nghiêm thiếu phu nhân, khi Tô Văn tham gia cuộc thi xếp hình đồ chơi ta đã biết thân phận của ngài và Tô Văn rồi. Sở dĩ ta muốn mời ngài nhập cổ phần, một mặt là vì thân phận của ngài. Ngộ nhờ sau này tiệm gà chiên thật sự phát triển mạnh, chắc chắn sẽ có không ít phiền toái, thân phận của ngài có thể chắn nhíp không ít kẻ dụng tâm bất lương. Mặt khác vì chúng ta đều là nữ nhân, hợp tác sẽ tiện hơn."

Còn điểm trọng yếu nhất Tô Khả Phuong chưa nói, đó chính là khi nàng bàn chuyện cửa hàng với Từ Tư Di, nàng ấy không vì lợi bản thân, mà thật lòng khuyên nàng khiến Tô Khả Phuong cảm thấy nàng ấy là người tâm tư thuần chính, cùng người như vậy hợp tác nàng không cần lo lắng dẫn tới phản tranh.

"Cô nương sớm biết thân phận của ta rồi sao?" Từ Tư Di kinh ngạc nhìn Tô Khả Phuong, không khỏi nhớ tới tình hình mấy lần gặp gỡ.

Cô nương này sớm biết thân phận của mình, nhưng mỗi lần gặp mình, nàng luôn mang biểu tình nhân nhật, không vì thân phận của mình mà a dua nịnh hót. So với những nữ nhân chỉ muốn vót nhọn đầu, chen một chân để đến cạnh mình làm quen hoàn toàn không giống.

Lời Tô Khả Phuong thẳng thắn, khác xa với những kẻ luôn mang mặt nạ dối trá mình thường gặp, hảo cảm của Từ Tư Di với Tô Khả Phuong tăng lên thẳng tắp.

"Được, ta nhập cổ phần!" Từ Tư Di vừa cười vừa nói.

Không phải là ra cửa hàng thôi à, dù sao cái cửa hàng kia Từ Tư Di vốn cũng chuẩn bị đóng cửa.

Tô Khả Phuong và Từ Tư Di đều là người sáng khoái. Ngay buổi chiều hôm đó hai người liền ký khế ước hợp tác, Từ Tư Di cũng sai người dọn dẹp cửa hàng sạch sẽ luôn.

Ngày hôm sau Tô Khả Phuong vội nhờ Triệu Kính Tân giúp tìm công tượng qua đây. Nàng đích thân giám sát, để công tượng dựa theo yêu cầu của nàng tu sửa cửa hàng.

Tiệm gà chiên của Tô Khả Phuong gấp gấp tiến hành sửa chữa. Thôn Phong Quả, Hạng Gia, cả nhà thần sắc ngưng trọng ngồi ngay ngắn ở sảnh phòng.

"Đại ca, nữ nhân ác độc Tô Thị nói với đại ca hoa mị đã là do đệ lấy được?" Kiều Nhậm Phi tức giận kêu to: "Đại ca liên tin nàng, không tin đệ?"

Hạng Từ Nhuận nhìn thẳng hấn ta, trong mắt hiện lên ánh sáng sắc bén: "Phi Nhi, đệ làm sai bất cứ chuyện gì ta đều có thể tha thứ cho đệ, nhưng đệ không nên tổn thương Phuong Nhi!"

"Đại ca vẫn không tin đệ đúng không?" Kiều Nhậm Phi hùng hổ dọa người chắt vắn: "Đại ca tình nguyện tin tưởng một người ngoài, mà không tin đệ?"

"Nàng không phải là người ngoài, nàng là nương tử của ta!" Hạng Từ Nhuận nghiêm nghị nói.

Hạng Thần Tường thấy Kiều Nhậm Phi đến lúc này còn không biết hối cải, đau lòng mở miệng: "Phi Nhi, ca hỏi đệ, lần trước đệ tìm gì dưới gối của ca?"

Lời Hạng Thần Tường làm cho sắc mặt Kiều Nhậm Phi biến đổi.

Hạng Thần Tường không đợi Kiều Nhậm Phi trả lời, trầm giọng thay hấn ta hỏi đáp: "Đệ xem bí kíp bách độc!"

"Bí kíp bách độc trang thứ nhất ghi lại chính là cách sử dụng độc hoa mị đã, chuyện tới nước này đệ còn muốn giảo biện sao?" Hạng Thần Tường đau lòng như ọc nhìn Kiều Nhậm Phi: "Phi Nhi, đệ để tay lên ngực tự hỏi, rốt cuộc đại tẩu nơi nào có lỗi với đệ hả? Tại sao đệ lại đối xử với đại tẩu như vậy? Đại tẩu vì cái nhà này bỏ ra bao nhiêu, không đối lấy được một lời cảm kích của đệ thì thôi. Đệ lại dám dùng thủ đoạn hèn hạ, vô liêm sỉ hại đại tẩu, lương tâm đệ không thấy cắn dứt sao hả?"

Lời Hạng Thần Tường tựa như cây búa nặng ngàn cân hung hăng đập vào ngực Hạng Từ Nhuận, khiến hấn đau sắp ngạt thở.

"Nhi ca, đệ không có, không phải đệ, không phải đệ! Đệ không biết bí kíp gì!" Kiều Nhậm Phi liều mạng phủ nhận: "Mọi người đều bị nữ nhân âm hiểm Tô Khả Phuong kia mê hoặc choáng váng đầu óc! Tin tưởng nàng, chứ không tin đệ!"

"Phi Nhi!" Điều Thị thật vất vả mới tiêu hóa hết được câu chuyện kinh thiên động địa này, trái tim băng giá quát hỏi: "Chuyện tới nước này con còn không chịu thừa nhận, chẳng lẽ muốn ta nhờ người gọi Đàm Tiểu Liên tới tận đây đối chất sao?"

Từ một hài tử tốt đẹp, tại sao đột nhiên biến thành thế này đây? Tim Điều Thị đau như bị dao cắt.

Hạng Từ Nhuận hít sâu một hơi, lạnh giọng nói: "Phi Nhi, có lỗi với các người là Hạng Gia chúng ta, Phuong Nhi vô tội, đáy lòng đệ có gì bất mãn cứ việc hướng về phía ta mà trút, đệ ngăn vạ lần không nên dùng loại thủ đoạn hèn hạ như vậy để tính kế Phuong Nhi!"

Dùng một lát, Hạng Từ Nhuận không cho phản bác nói: "Phi Nhi, nếu đệ không thể tiếp thu sự thật Phuong Nhi là đại tẩu đệ, vậy chờ đệ và Đàm Tiểu Liên thành thân, ta sẽ đưa phu thê hai người về Thịnh Kinh sống!"

"Đại ca nói cái gì?" Kiều Nhậm Phi không thể tin vào tai mình, trợn mắt hốc mồm nhìn Hạng Tử Nhuận.

Đại ca nói muốn đưa hần ta về Thịnh Kinh? Đại ca không cần hần ta nữa?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Không thêm để ý

"Ta nói, đưa phu thê hai người về Thịnh Kinh!" Hạng Tử Nhuận bình tĩnh không lay động nhìn Kiều Nhậm Phi, ánh mắt kiên định khiến người khác không thể nghi ngờ: "Oan khuất của hai nhà Hạng Kiều đã rửa sạch, đệ cũng nên trở về kế thừa hương hỏa Kiều Gia!"

Hạng Gia nợ Kiều Gia, hần sẽ lấy cách khác để đền bù, Phương Nhi là nương tử của hần, là nữ nhân hần muốn làm bạn đồng hành cả đời. Hần không biết Kiều Nhậm Phi sẽ tôn trọng nàng dưới tình huống gì, không thể đem tai hoạ ngầm giữ ở bên người.

"Đại ca, chúng ta phải về cùng nhau! Oan khuất của Hạng Gia rửa sạch rồi, đại ca, nương còn có nhị ca và đệ cùng nhau trở về Thịnh Kinh đi!" Kiều Nhậm Phi cầu xin.

Kiều Nhậm Phi sớm muốn rời khỏi địa phương quý quá chim không thêm ỉa này lâu rồi, nhưng hần ta không muốn về Thịnh Kinh một mình, hần ta chỉ có nương, đại ca, nhị ca là người thân, hần ta không muốn tách ra khỏi bọn họ!

Hạng Tử Nhuận không đáp lại Kiều Nhậm Phi, nhưng biểu tình đã nói cho hần ta hiểu tất cả.

Tuy Hạng Thần Tường kinh ngạc với quyết định của đại ca nhưng hần có thể hiểu lý do, vậy mà Kiều Nhậm Phi không nhìn ra dụng ý của đại ca, còn yêu cầu bọn họ cùng nhau rời đi. Hạng Thần Tường đột nhiên cảm thấy quyết định của đại ca có lẽ là đúng.

"Nương nói gì đi, chúng ta cùng nhau về Thịnh Kinh có được hay không?" Kiều Nhậm Phi biết một khi Hạng Tử Nhuận quyết định sẽ rất khó thay đổi, nên chuyển hướng sang Điều Thị.

Lòng Điều Thị khổ sở, nhưng chuyện lần này Kiều Nhậm Phi làm thật sự đã dọa bà sợ hãi, bà nhìn Phó Nhậm Phi, nức nở nói: "Phi Nhi, lần này con đã sai lầm rồi."

"Nương, con sai chỗ nào chứ?" Kiều Nhậm Phi chấp mê không tỉnh ngộ chất vấn: "Mọi người một hai quên mất tỷ tỷ con sao? Tỷ tỷ con mới đúng là nương tử danh chính ngôn thuận của đại ca! Mọi người đều không nhớ sao?"

Điều Thị nguyên bản còn muốn khuyên nhủ từ, thay Kiều Nhậm Phi nói vài lời hay, xem có thể giữ Kiều Nhậm Phi ở lại hay không. Nhưng nhìn Kiều Nhậm Phi cố chấp như thế, Điều Thị thật không dám giữ Kiều Nhậm Phi ở bên người nữa.

Vạn nhất có một ngày thật sự thương tổn tới Phương Nhi, đến lúc đó cái nhà này cũng tan nát.

Hoảng Nhi nói đúng, bà nên buông tay đứa nhỏ này!

Ngày hôm sau, tiệm gà chiên của Tô Khả Phương bắt đầu tu sửa, Lâm Chiêu Hoàn nhận được tin tức liền tìm tới.

Thấy Tô Khả Phương ở trong cửa hàng bận trước bận sau, ngẫu nhiên cùng công tượng nói mấy câu, Lâm Chiêu Hoàn đi vào, có ý hỏi: "Tẩu tử, có một mình tẩu thôi sao? Sư huynh của đệ đâu?"

Tô Khả Phương nhìn Lâm Chiêu Hoàn, nhú mày hỏi: "Có việc?"

Hôm qua Dương Xảo Lan nói cho nàng biết chuyện hai ngày trước Hạng Tử Nhuận đến cửa hàng tìm nàng, nên nàng không xác định Lâm Chiêu Hoàn có phải do Hạng Tử Nhuận phái tới hay không.

"Không có việc gì, đệ nghe nói tẩu muốn mở cửa hàng, mới qua nhìn thử một cái xem sao."

Lâm Chiêu Hoàn làm bộ đánh giá cửa hàng, miệng lại hỏi: "Tẩu loay hoay choáng váng đầu óc, sư huynh không đến giúp sao?"

Tô Khả Phương liếc Lâm Chiêu Hoàn, lạnh lùng nói: "Lâm đại thiếu, ngại chần chừ mình đến xem cửa hàng của ta chứ?"

Lâm Chiêu Hoàn ghen, không hề có nửa điểm ngượng ngừng cười nói: "Bị tẩu nhìn ra rồi."

"Nếu ngại muốn nói chuyện liên quan tới Hạng Tử Nhuận, ta khuyên ngại tốt nhất đừng nói." Tô Khả Phương dời ánh mắt, không nhìn Lâm Chiêu Hoàn nữa.

Việc giữa nàng và Hạng Tử Nhuận, nàng không muốn người ngoài nhúng tay vào.

"Tẩu tử, phu thê cãi nhau không phải đại sự gì, sao tẩu lại bỏ đi? Tẩu không biết thì thôi, sư huynh không tìm thấy tẩu, gấp thành dạng gì..."

"Lâm đại thiếu, ta đang bận, nếu không còn chuyện khác, mời dời bước chân, cảm ơn!" Tô Khả Phụng đứng dựa lưng vào tường, tay cầm cây chổi lớn quét tới chân Lâm Chiêu Hoành.

Lâm Chiêu Hoành mau chóng nhảy ra ngoài, ở trước cửa lớn tiếng khuyên nhủ: "Tẩu tử, phu thê đầu giường đánh nhau cuối giường lành, tẩu tha thứ cho sư huynh đi."

Không phải Lâm Chiêu Hoành thiếu việc khóc thê, cũng không phải hần đột nhiên phát thiện tâm muốn nói giúp muội tao sư huynh. Mà do muội tao sư huynh tâm tình không tốt, hần sẽ gặp họa theo, nên hần thật tâm hi vọng hai người có thể chung sống hoà hợp với nhau, đừng tìm thêm phiền toái cho hần.

Từ trong cửa hàng bay ra một cây gậy gỗ, cơ thể Lâm Chiêu Hoành chợt loé vội vàng tránh đi, miệng lẩm bẩm: "Không phải người một nhà không vào chung một cửa, thậm chí ngay cả cách thức bộc lộ tức giận cũng nhất trí giống nhau như vậy."

Khác nhau là một người quăng ám khí, còn một người thì quăng gậy gỗ.

Thôi, nữ nhân hung ác như thế cũng chỉ có muội tao sư huynh mới chịu được thôi, cứ giữ cho sư huynh tự mình giải quyết đi.

Lâm Chiêu Hoành vuốt mũi, lộ vẻ tức giận rời khỏi.

Lại nói Hạng Tử Nhuận đợi mấy ngày không thấy Tô Khả Phụng về nhà, dần dần đứng ngồi không yên. Nghe Lâm Chiêu Hoành phái người tới truyền tin Tô Khả Phụng ở huyện thành, hần vội tháo toa xe ngựa xuống, ra roi thúc ngựa chạy tới huyện Hoài Đường.

Tới chỗ cửa hàng ruốc cá ở huyện thành, Hạng Tử Nhuận xuống ngựa, trực tiếp đi vào trong cửa hàng đang tu sửa phía đối diện.

Vào cửa hàng, hần liền thấy Tô Khả Phụng đang cười vui vẻ, nói chuyện cùng một phụ nhân trẻ.

Dưới chân Hạng Tử Nhuận giống như bị thứ gì đó dính chặt, không cách nào bước tiếp.

Hần phát hiện, thì ra mình cũng có lúc e sợ.

Qua một hồi lâu, đang cùng Tử Tử Di trò chuyện hăng say Tô Khả Phụng đột nhiên phát hiện có một ánh mắt nóng bỏng rơi trên người mình, nàng theo bản năng nghiêng đầu nhìn về hướng cửa ra vào.

Khi thấy Hạng Tử Nhuận đứng đó, Tô Khả Phụng hơi hoảng hốt, nhưng nàng thu lại cảm xúc rất nhanh, hững hờ hỏi: "Sao huynh lại tới đây?"

Tô Khả Phụng phát hiện mấy ngày không gặp, giờ khắc này gặp lại hần, tâm tình của nàng đột nhiên trở nên rất bình tĩnh, không nói rung động, ngay cả tức giận, khó chịu cũng không có.

Nàng đột nhiên phát hiện, đối với việc hần tín nhiệm mình hay không đã không còn khiến nàng để ý đến vậy.

"Tìm nàng!"

Ánh mắt nàng lạnh buốt làm cho lòng Hạng Tử Nhuận khó chịu, nhưng nghĩ tới chuyện phát sinh ở trên núi hôm đó, hần chỉ có thể im lặng nhận lấy hờ hững và xa cách từ nàng.

"Phụng Nhi, thời gian không còn sớm, ta và Tổ Văn về trước, có chuyện gì cứ cho người đến phủ thông báo với ta." Có ngoại nam, Tử Tử Di không tiện ở lại thêm.

"Được, để ta tiễn Nghiêm thiếu phu nhân." Tô Khả Phụng mỉm cười, đưa Tử Tử Di đến cửa ra vào.

"Phụng Nhi, vị bên trong kia là tướng công của cô nương sao?" Ra đến bên ngoài, Tử Tử Di do dự một chút, vẫn hạ giọng hiếu kì hỏi.

Tử Tử Di phát hiện ánh mắt của nam nhân lạnh lùng trong cửa hàng nhìn Phụng Nhi rất phức tạp, giống như mang theo tình cảm nồng đậm, lại như tràn đầy áy náy, ánh mắt kia quá thâm trầm, khiến người ta có loại cảm giác bị đè nén.

"Đúng thế." Tô Khả Phụng gạt khóe miệng, không muốn nói gì thêm.

Tử Tử Di muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn đem lời trong lòng nuốt trở về: "Vậy cô nương mau vào đi thôi, đừng để tướng công cô nương chờ lâu."

Tử Tử Di nói xong, nắm nhĩ tử rời khỏi.

Đưa mắt nhìn bóng dáng nương con Tử Tử Di biến mất ở đầu đường cái, Tô Khả Phụng mới xoay người trở về cửa hàng.

Lúc này đã chạng vạng tối, đám thợ thủ công rời đi được một lúc rồi, trong cửa hàng chỉ còn Hạng Tử Nhuận và Tô Khả Phụng.

Ánh mắt khó tả của Hạng Tử Nhuận rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bình tĩnh của nàng. Tuy rằng vừa rồi trước mặt Từ Từ Di nàng thừa nhận hắn là tướng công của nàng. Nhưng không hiểu vì sao, hắn làm thế nào cũng không vui vẻ nổi.

Bởi vì hắn nhảy bén phát hiện, tâm của nàng cách hắn càng ngày càng xa.

Hắn vừa định mở miệng, Tô Khả Phương đã nói trước: "Ta ở đây còn bận thêm mấy ngày nữa, chắc không trở về sớm được, huynh nói với nương một tiếng giúp ta."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Lý Trì muốn nhập cổ phần

Tô Khả Phương cũng cảm thấy kinh ngạc với bản thân, mới đầu nàng khó chịu như vậy, ngăn ngừa mấy ngày mà đã có thể bình tâm tĩnh khí nói chuyện cùng hắn.

Hầu kết Hạng Tử Nhuận chuyển động, nửa ngày mới nói ra được: "Ta ở lại giúp nàng."

Tô Khả Phương không đáp.

Thấy nàng không nói gì, Hạng Tử Nhuận lại mở miệng nói, giọng nói mang vẻ dè dặt cẩn trọng: "Sắc trời không còn sớm, chúng ta về tiểu viện trước nhé?"

"Đi thôi." Nàng không cự tuyệt.

Mặc dù nàng rất thất vọng với Hạng Tử Nhuận, nhưng giờ còn chưa tới bước đường cùng, bọn họ vẫn là vợ chồng.

Trở về tiểu viện, Tô Khả Phương vừa rửa mặt sạch sẽ xong, thì Hạng Tử Nhuận cũng vừa vặn mua đồ ăn từ ngoài về.

Trên bàn cơm hai người không ai nói gì, chỉ nghe thấy tiếng nhai cơm khe khẽ và tiếng thìa bát đụng vào nhau. Hạng Tử Nhuận gấp một miếng thịt đặt vào bát nàng, nói: "Ăn nhiều một chút."

"Cảm ơn." Tô Khả Phương nhận, thản nhiên nói cảm ơn.

Loại phản ứng này của nàng càng khiến lòng Hạng Tử Nhuận khó chịu, hắn bưng bát không động mím môi nhìn nàng.

Tô Khả Phương ăn xong bát cơm, buông bát xuống liền ra ngoài sân đi bộ tiêu thực, Hạng Tử Nhuận ngồi yên không động đậy một lát, rồi cũng buông thìa bát xuống đi theo ra ngoài.

"Phương Nhi ——"

Bầu không khí tĩnh mịch kiểu này làm cho Hạng Tử Nhuận khó mà chịu đựng, hắn kéo tay nàng, nhưng không biết nên nói gì.

Nói xin lỗi?

Sau khi hắn làm tổn thương lòng nàng, nói xin lỗi có thể bù đắp cái gì?

Giải thích?

Sai chính là sai, giải thích cũng không có cách nào che giấu hiện thực hắn đã phạm sai lầm.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, không gãy dựa, cũng không mở miệng, cứ lẳng lặng nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp.

Hạng Tử Nhuận cảm thấy cổ họng đắng chát, kéo nàng vào lòng, ôm nàng thật chặt, thật chặt, dường như muốn hòa tan trái tim đang dần lạnh băng của nàng.

"Hôm đó không phải nàng hỏi ta có ý gì sao? Tuy trả lời hơi chậm một chút, nhưng mà ta vẫn muốn nói cho nàng biết, ta đổ kị với Đàm Trọng An, ta đổ kị đến phát điên!" Hắn thì thầm bên tai nàng, giọng nói mang theo đề nén: "Ta đổ kị Đàm Trọng An quen nàng sớm hơn ta, ta đổ kị hắn ta được nàng thích, ta đổ kị nàng tặng hắn ta túi thơm."

"Phương Nhi, ta nói những điều này không phải để che giấu hành vi của mình, ta chỉ muốn nói cho nàng biết cảm thụ của ta. Ta là nam nhân, nhìn thấy người mình yêu và nam nhân khác ở chung với nhau, hơn nữa còn là nam nhân nàng từng thích. Lúc đó ta sắp phát điên rồi."

Nghe nhịp tim hẳn giao động kịch liệt, Tô Khả Phương hơi mím môi, hai mắt nhắm nghiền.

Hôm đó nàng cảm nhận được Hạng Tử Nhuận lo lắng và ghen tuông, nàng muốn giải thích với hắn, nhưng mà hắn không cho nàng cơ hội. Ở thời điểm sau khi nàng chịu sự kinh hãi, ở thời điểm nàng cần có người an ủi nhất. Hắn chẳng những không có một câu an ủi, ngược lại mở miệng chất vấn nàng, nàng không biết nên hình dung tâm tình mình thời điểm đó thế nào...

Đặc biệt sau khi biết chuyện Kiều Nhậm Phi chính là kẻ vô ơn bạc nghĩa tính kế với nàng, tâm tình nàng càng không có cách nào tiêu tan.

Yêu cầu của nàng không cao, nàng chỉ hi vọng tướng công mình có thể xuất hiện vào thời điểm mình xảy ra chuyện, an ủi nàng, ủng hộ nàng, nhưng phản ứng của hắn lại nói cho nàng biết hi vọng của nàng quá xa vời!

Hiện tại nàng đã tỉnh ngộ, dựa vào người khác không bằng tự dựa vào chính mình, cho dù người kia là tướng công của nàng!

Thôi, cứ vậy đi, hai người tương kính như tân kỳ thật cũng rất tốt, để hắn ở đó làm tấm bia đỡ đạn, nàng có thể buông tay buông chân làm việc mình muốn làm.

Sắc trời dần tối đen, Tô Khả Phương trở về phòng, Hạng Tử Nhuận tự giác trái chân đệm xuống dưới đất nằm.

Tô Khả Phương vốn định bảo Hạng Tử Nhuận đến phòng cách vách ngủ, nhưng đột nhiên nàng cảm thấy nói nhiều thêm một câu với hắn cũng thừa.

Ngày hôm sau Tô Khả Phương rời giường, thấy trên bàn đặt một bát cháo thịt nạc, giống như để phần cho mình, mà Hạng Tử Nhuận đã không còn ở đây.

Nhìn thấy con ngựa được nhốt trong viện, Tô Khả Phương mới biết hắn chưa rời đi.

Tô Khả Phương ăn điểm tâm xong, lúc đến cửa hàng thì thấy Hạng Tử Nhuận đang cùng mấy công tượng nghiêm túc nói gì đó, bước chân nàng dừng lại, chân chừ một lát, cuối cùng vẫn bước tới.

"Nàng tới rồi?" Hạng Tử Nhuận quay đầu nhìn nàng cười hỏi.

So với nam nhân thâm trầm hôm qua tưởng như hai người khác nhau, Tô Khả Phương hơi ngừng lại, cũng không phí nhiều tâm tư trên người Hạng Tử Nhuận, mà vòng lại nhìn về phía bản vẽ trong tay hắn.

Chờ thấy rõ bố cục trên bản vẽ, nàng giật mình.

Cấu tạo bố cục tiệm gà chiên ở bản vẽ này dựa trên cơ sở bản vẽ của nàng, chỉ sửa một vài chi tiết nhỏ. Nhưng lại làm cho không gian cả cửa hàng thoát nhìn rộng rãi hơn rất nhiều. Hơn nữa cách trang trí so với tưởng tượng của nàng nhìn có vẻ thông thoáng hơn.

"Nàng xem mấy chỗ này sửa như vậy có được không?" Hạng Tử Nhuận cầm bản vẽ đưa tới trước mặt Tô Khả Phương, hỏi thăm ý kiến của nàng.

Hắn mới vừa thảo luận qua với mấy công tượng, chỉ không biết nàng có đồng ý chỉnh sửa như vậy hay không.

"Ừ, được, cứ sửa như vậy đi."

Nàng không biết Hạng Tử Nhuận vẽ lúc nào, nhưng nàng phải thừa nhận bản thiết kế của gà mờ như nàng được hắn sửa sơ qua trông càng thích hợp hơn, dù sao hắn cũng là người có kinh nghiệm trong phương diện này.

Tô Khả Phương đồng ý sửa bố cục cửa hàng, Hạng Tử Nhuận gọi thêm mấy công tượng nữa tới, sau hai ngày đã sửa sang xong toàn bộ cửa hàng.

Đúng ngày việc sửa sang cửa hàng hoàn thành, thì Lý Tri từ thành Dương Phong trở về huyện Hoài Đường, nghe Dương Thành nói Tô Khả Phương và Tử Từ Di hợp tác mở tiệm gà chiên mấy ngày nữa sẽ khai trương. Lý Tri lập tức chạy tới.

"Khả Phương, muội tìm người hợp tác mở tiệm gà chiên vì sao không tính thêm một suất cho ta?" Lý Tri vốn là người thẳng tính, cộng thêm việc hợp tác với Tô Khả Phương đã lâu, nên không cố kỵ gì nói tới nói lui.

Tô Khả Phương nở nụ cười: "Lý Tri, sinh ý tiệm gà chiên còn chưa biết thế nào, mời quá nhiều người hợp tác vạn nhất không có lợi nhuận, đại cô đồng là ta sẽ ngượng ngùng."

"Khả Phương, muội quá khiêm tốn, muội đâu phải là kiểu người chưa nắm chắc mà đã mạo hiểm mở tiệm gà chiên chứ?" Lý Tri không hoàn toàn hiểu rõ Tô Khả Phương, nhưng hiểu bảy tám phần thì có.

Tô Khả Phương cười khê: "Tin tưởng ta đến vậy?"

"Tất nhiên là ta tin tưởng muội rồi!" Lý Tri không chút do dự nói: "Khả Phương, tiệm gà chiên thêm một suất cho ta nhé?"

Hạng Tử Nhuận vừa qua cửa hàng ruốc cá phía đối diện lấy nước nóng về cho Tô Khả Phương, đi đến cửa thì nghe được đoạn đối thoại của hai người, trong lòng ngũ vị tạp trần.

"Lý Tri, thật lòng xin lỗi, ta không thể để huynh nhập cổ phần!"

Lý Tri coi trọng mình như vậy, Tô Khả Phụng rất vui vẻ. Nàng coi Lý Tri là bằng hữu, nhưng không đại biểu nàng nguyện ý trở thành ván cầu cho Lý Gia, giúp Lý Gia một lần nữa quét khỏi ở huyện Hoài Đường.

Tiệm đồ chơi trẻ em tuy làm ăn khá khẩm, nhưng hạn chế số lượng bán ra, nên tiền lời kiếm được cũng có hạn. "Văn Hương Lai" vì có nhiều đối thủ cạnh tranh nên sinh ý so với trước kia chênh lệch không ít. Lý Gia tính toán muốn dựa vào Lý Tri để một lần nữa đứng vững gót ở huyện Hoài Đường sợ rằng sẽ đổ bể. Mà nàng sẽ không tạo cho Lý Gia bất cứ cơ hội nào!

"Vì sao?" Lý Tri cứ nghĩ mình mờ mịt, nàng nhất định sẽ cho mình nhập cổ phần, không ngờ nàng dứt khoát từ chối.

"Huyện Hoài Đường không ai biết thân phận của ta, ta không quan trọng. Nhưng Nghiêm thiếu phu nhân thì khác, nàng ấy là nhi tức của huyện thái gia. Nếu để người khác biết nàng ấy hợp tác với một nam tử, đến lúc đó danh dự của Nghiêm thiếu phu nhân sẽ bị tổn hại, nên ta không thể cho huynh nhập cổ phần."

Đây là có nàng lấy đề từ chối, nhưng cũng là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Tuyên bố chủ quyền

Nếu để Lý Tri nhập cổ phần, Từ Từ Di chắc chắn sẽ không đồng ý.

"Như vậy sao?" Tô Khả Phụng đã nói đến nước này, Lý Tri cũng không tiện cưỡng cầu nữa, chỉ là mặt không che được hết thất vọng: "Vậy lần sau muội có ý tưởng gì hay nhất định phải tính cả phần của ta nhé!"

Tô Khả Phụng nở nụ cười, không cho Lý Tri câu trả lời hải lòng: "Chuyện sau này để sau này hãy nói đi."

"Phụng Nhi, uống nước." Hạng Từ Nhuận thấy hai người nói chuyện xong mới bước tới chỗ bọn họ, đặt chén gỗ vào tay Tô Khả Phụng, cử chỉ rất thân mật.

Lý Tri nhìn Hạng Từ Nhuận một cái, rồi hỏi Tô Khả Phụng: "Khả Phụng, vị này là?"

Hôm nay Tô Khả Phụng mặc nam trang, Lý Tri không xác định được nam tử tướng mạo khôi ngô, thần sắc thanh lãnh trước mặt này có biết thân phận nữ nhi của nàng hay không.

"Hạng Từ Nhuận, tướng công của Phụng Nhi!" Hạng Từ Nhuận gật đầu với Lý Tri, tự giới thiệu mình.

Lý Tri giật mình, theo bản năng nhìn về phía Tô Khả Phụng.

Tô Khả Phụng nhìn Lý Tri nhẹ gật đầu, nụ cười trên mặt phai nhạt mấy phần so với vừa rồi.

Thật lâu Lý Tri mới hồi phục tinh thần, nhìn Hạng Từ Nhuận cười nói: "Hóa ra là Hạng huynh, ta Lý Tri, là bạn hợp tác của Khả Phụng."

"Lý nhị thiếu gia, nghe danh đã lâu!" Hạng Từ Nhuận kéo nhẹ khóe môi, đứng cạnh Tô Khả Phụng, tuyên bố chủ quyền.

Tô Khả Phụng nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hạng Từ Nhuận, hần buông mi nhìn nàng mỉm cười, sắc mặt nhu hòa hơn.

Tô Khả Phụng dời ánh mắt, quay đầu về phía Lý Tri nói: "Lý Tri, lần này có khả năng ta không rút ra được thời gian để điều khắc đồ chơi. Tiệm đồ chơi bên kia huynh bảo mọi người tạm thời đừng nhận thêm đơn hàng nữa. Chờ tiệm gà chiên làm ăn ổn định rồi tính."

Tiệm đồ chơi bên kia hạn chế số lượng tiêu thụ. Chẳng qua bạn của Lý Tri đông, thỉnh thoảng Lý Tri sẽ nhận vài mỗi làm ăn ngoài, giá cả tương đối cao. Tô Khả Phụng vui vẻ tiếp nhận, nhưng bây giờ nàng thật sự không có thời gian.

"Ừ, được, ta đã biết." Lý Tri không biết bản thân đang suy nghĩ gì, phản ứng hơi chút chậm chạp.

Lý Tri nhìn Tô Khả Phụng, rồi lại nhìn Hạng Từ Nhuận, nói: "Từ lâu còn một số việc cần ta xử lý, vậy xin cáo từ trước. Ngày khác rảnh mời Hạng huynh uống hai chén."

"Sẵn lòng phụng bồi!" Hạng Từ Nhuận giật khóe môi.

"Lý Trì, huynh đi làm việc đi, mấy ngày nữa tiệm gà chiên sẽ khai trương. Đến lúc đó huynh đừng quên tới cổ vũ nhé!" Tô Khả Phương cười nói.

"Chuyện đó còn cần muội phải nhắc sao!" Lý Trì cười, chào Hạng Tử Nhuận liền rời khỏi cửa hàng.

"Phương Nhi, chờ tiệm gà chiên khai trương, thời gian nàng ở huyện thành hẳn sẽ nhiều lên. Ta nhờ người tìm giúp chúng ta một ngôi viện hai sân, giờ chúng ta đến xem thử được không?" Lý Trì vừa đi, Hạng Tử Nhuận vội hỏi.

"Huynh cảm thấy ổn, vậy cứ mua đi." Tô Khả Phương không định đi cùng hắn, nói xong thì ra ngoài, tính đến huyện nha tìm Từ Tư Di thương lượng chuyện tiệm gà chiên.

"Nàng đi xem với ta đi." Hạng Tử Nhuận nắm lấy cổ tay của nàng, dẫn nàng vào một con đường quanh quệ đi về hướng về thành Nam.

Hắn cố không tránh ánh mắt khác thường của người trên đường, thả chậm bước chân, dắt tay nàng đi chậm rãi, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn nàng.

Tô Khả Phương giả bộ không phát hiện ra ánh mắt thận trọng của Hạng Tử Nhuận, mắt nhìn thẳng đi theo bước chân hắn tiến về phía trước.

Đi gần hai khắc đồng hồ, cuối cùng họ dừng lại trước cửa một ngôi viện nằm ngay mặt đường cái rộng rãi phố Nam Thông, Hạng Tử Nhuận đi về phía cánh cửa sơn đỏ, lấy chìa khoá ra mở khoá đồng trên cửa, dẫn Tô Khả Phương vào trong.

"Ngôi viện này nằm trên đường cái, ra vào tương đối tiện, quan trọng nhất là an toàn hơn tiểu viện kia của chúng ta, nàng ở chỗ này ta sẽ thấy yên tâm hơn một chút."

Hạng Tử Nhuận dẫn nàng sang từng phòng xem thử, ngoại viện, phòng bếp, nhà kho, phòng cho hạ nhân, phòng ăn, rồi dẫn nàng vào nội viện: "Ồ ngoại viện có giếng, lấy nước dùng cho sinh hoạt hàng ngày rất tiện. Ở nội viện thì có phòng bếp nhỏ, chúng ta mua chút thức ăn đặt sẵn ở đó, nếu nửa đêm nàng cảm thấy đói, có thể nấu ít đồ ăn."

Ngoại viện nối với nội viện bằng một con đường đá cuội, dài khoảng mấy trăm mét.

Nội viện lớn hơn ngoại viện. Sân ở ngoại viện rất trống trải, sân ở nội viện lại trồng rất nhiều hoa cỏ cây cối, cảnh sắc đẹp, không khí dễ chịu.

Hạng Tử Nhuận dẫn nàng vào một căn phòng, bên trong có mấy giá sách để không, và một bàn gỗ hoàng hoa lê (gỗ xưa) lớn: "Thư phòng này rất lớn, nếu nàng thích ngôi viện này, sau khi chúng ta mua, ta sẽ sửa lại một chút, bên trái dùng làm thư phòng, bên phải dùng làm phòng điều dưỡng cho nàng, nàng xem vậy có được không?"

Thậm chí ngay cả điều này hắn cũng nghĩ tới giúp nàng rồi!

Tô Khả Phương im lặng một lát, mới mím môi hỏi: "Mua ngôi viện này chắc đắt lắm."

Ngôi viện này thoạt nhìn thì mới khoảng tám thành (~8/10, 80%), vị trí tốt, gia cụ bày biện bên trong vừa nhìn liền biết giá trị chắc chắn không nhỏ.

Đội mấy ngày cuối cùng Hạng Tử Nhuận cũng chờ được Tô Khả Phương chủ động mở miệng, hắn cảm thấy mừng rỡ không thôi: "Không quá đắt, nếu nàng thích, vậy đợi chút nữa ta sẽ đi gặp người bán, mua lại ngôi viện này."

"Huynh cảm thấy ổn, vậy cứ mua đi." Nàng vẫn nói câu đó, chỉ là âm thầm thở dài một hơi. Hắn giúp nàng chu toàn mọi chuyện, suy nghĩ chu đáo như thế, sao nàng có thể hung ác hạ quyết tâm cự tuyệt được chứ?

Hạng Tử Nhuận mua lại ngôi viện ngay trong ngày hôm đó, tiểu viện đang ở tạm thời vẫn để nguyên, không bán.

Bởi vì qua mấy ngày nữa tiệm gà chiên sẽ khai trương, nên hôm sau hai người trở về thôn Phong Quả, tính bắt ít gà ở nông trại đưa tới.

Thấy phu thê hai người cùng nhau trở về, khuôn mặt căng thẳng, âm u mấy ngày nay của Diêu Thị bỗng trở nên sáng lạng: "Phương Nhi, con về rồi, vết thương ở đùi đã lành chưa?"

"Lành rồi ạ."

Tô Khả Phương mỉm cười, không khỏi nhớ tới tối ngày tiếp theo sau khi Hạng Tử Nhuận và nàng về tiểu viện ở, lúc nàng tắm rửa phát hiện vết thương trên đùi hình như được thoa thuốc cẩn thận hơn, liên tục mấy ngày sau cũng vậy.

Không cần đoán cũng biết, đó là do Hạng Tử Nhuận nhân lúc nàng ngủ bôi thuốc cho nàng.

Tô Khả Phương không hiểu tại sao mình lại ngủ say tới vậy, ngay cả hắn bôi thuốc mà nàng cũng chẳng có cảm giác. Nhưng hắn chưa nói gì, nên nàng cũng giả bộ chưa biết việc này.

Chạng vạng tối Kiều Nhậm Phi mới trở về, vừa nhìn thấy Tô Khả Phương, mặt hắn ta liền giận tái, u ám.

Tô Khả Phương thấy Kiều Nhậm Phi, mặt lạnh xuống: "Nương, con đi thăm Hạo Nhi một chút. Lát nữa con sẽ về ăn cơm sau."

Tô Khả Phương lo nếu nàng liếc Kiều Nhậm Phi nhiều thêm một cái nữa, nàng sẽ không nhịn được mà xông lên bóp chết hắn ta.

Hạng Tử Nhuận kéo tay nàng, nhỏ giọng nói: "Com nước xong xuôi ta và nàng cùng qua đó."

Tô Khả Phuong ngẩng đầu nhìn hắn, không hiểu ý tứ trong mắt hắn.

"Đúng vậy, đúng vậy, com nướng nấu xong cả rồi, com nước xong xuôi hai con hãy đi." Diêu Thị nói xong liền đi vào phòng bếp.

Trước khi Hạng Tử Nhuận về, Kiều Nhậm Phi đã phân gia sống một mình rồi. Sau khi Hạng Tử Nhuận trở về Diêu Thị thấy Kiều Nhậm Phi cũng không làm chuyện gì quá đáng nên mềm lòng cho hắn ta quay trở lại.

Khiến Tô Khả Phuong kinh ngạc là lần này Kiều Nhậm Phi không ăn com với bọn họ, mà tự mình vào phòng bếp luộc một bát rau xanh, ăn xong liền đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Diêu Thị khuyên nhủ

Tô Khả Phuong ước gì Kiều Nhậm Phi vĩnh viễn biến mất, tránh ảnh hưởng đến khẩu vị của nàng, hắn ta không xuất hiện trên bàn ăn là tốt nhất.

Com nước xong xuôi, Diêu Thị kéo Tô Khả Phuong về phòng mình, tận tình khuyên nhủ: "Phuong Nhi, nương biết Phi Nhi gây chuyện có lỗi với con. Hoàng Nhi đã nói, chờ Đàm Tiểu Liên qua cửa, sẽ đưa hai đứa về Thịnh Kinh sống. Con đừng giận Hoàng Nhi nữa, được không?"

Tô Khả Phuong sừng sốt: "Về Thịnh Kinh?"

Nàng biết, Thịnh Kinh là kinh đô của nước An Tấn.

"Đúng vậy, Phi Nhi vốn là người Kiều Gia, cứ ở chung với chúng ta mãi cũng không phải biện pháp hay. Phi Nhi sớm muộn gì cũng phải trở về." Diêu Thị phiến muộn thờ dài.

Năm đó thời điểm Kiều Nhậm Phi theo bà rời khỏi Thịnh Kinh mới có 8 tuổi, vốn là một hài tử thiên chân khá ái, giờ lại biến thành một người lòng dạ hẹp hòi, ngoan độc. Bà nghĩ mãi không hiểu do chuyện năm đó đã kích thẳng bé quá lớn, hay do bao năm nay bà dung túng thẳng bé mà thành? Hoặc cả hai đều đúng?

Tô Khả Phuong buông mi, thu lại vẻ mặt phức tạp, thấp giọng hỏi: "Nương, có phải sớm muộn gì nương cũng phải về Thịnh Kinh không?"

Hạng Tử Nhuận và Hạng Thần Tường là hậu nhân danh môn, chắc không thể uốn mình ở nơi thôn sơn hẻo lánh này cả đời.

Nếu đổi lại trước kia, bà bà muốn về Thịnh Kinh, nàng nhất định sẽ đi theo không chút do dự. Nhưng bây giờ, nàng chỉ muốn ở nơi này, tiếp tục hoàn thành chuyện nàng muốn làm.

"Không, nương không muốn trở về!" Ánh mắt Diêu Thị như bay về nơi xa, không có tiêu cự thần thờ nhìn tượng bạch ngọc Quan Âm "Thịnh Kinh với nương mà nói là con ác mộng, nương không muốn trở về dù chỉ một chút!"

"Nương ~" Tô Khả Phuong đột nhiên ngẩng đầu nhìn bà.

Sao nàng lại quên mất, Thịnh Kinh là nơi Hạng Gia táng thân?

Thịnh Kinh đối với bà bà mà nói chính là hồi ức thống khổ.

"Nương không sao." Thấy mặt Tô Khả Phuong lộ vẻ tự trách, Diêu Thị mỉm cười: "Tất cả cực khổ đều đã qua rồi, chỉ cần con và Hoàng Nhi chung sống với nhau thật tốt, nương liền an tâm"

Nghe vậy, Tô Khả Phuong mím môi không nói.

Giờ nàng và Hạng Tử Nhuận có thể tính là tốt sao?

Hiểu lòng Tô Khả Phuong, Diêu Thị vỗ nhẹ vào mu bàn tay nàng, ngữ trọng tâm trường nói: "Phuong Nhi, việc hôn nhân của con và Hoàng Nhi ngay từ đầu đã không được mọi người coi trọng, ban đầu nương rất lo lắng. Nhưng mà con thật sự làm nương cảm thấy mừng rỡ ngoài mong đợi, nương biết để con gả cho Hoàng Nhi là uỷ khuất cho con."

Thấy vẻ mặt Tô Khả Phuong kinh ngạc, Diêu Thị nở nụ cười: "Con đừng nên giật mình, nương đang nói sự thật. Hoàng Nhi vì quanh năm ẩn cư trên núi cùng sư phụ, hiếm khi tiếp xúc với người ngoài, nên tính cách quái gở, không thích nói nhiều, không hiểu được nhân tình thế thái (lòng người và thói

đòi). Con chung sống với Hoàng Nhi sẽ chịu rất nhiều thiệt thòi..."

Nghe bà bà mạnh mẽ trách Hạng Tử Nhuận, Tô Khả Phương không nhịn được oán thầm: Bà bà đang nói và bà bà nàng biết là cùng một người sao?

"Nhưng dù Hoàng Nhi có đủ mọi loại khuyết điểm, thì cuối cùng vẫn là nhi tử của nương. Hai con là phu thê, nếu Hoàng Nhi đã làm sai chuyện gì, nương hy vọng con có thể bao dung, cho Hoàng Nhi cơ hội sửa chữa lỗi lầm." Điều Thị nói tiếp.

Điều Thị tiếp tục vỗ nhẹ vào mu bàn tay Tô Khả Phương, hỏi: "Phương Nhi, con tha thứ cho Hoàng Nhi, có được không?"

Thấy nàng cắn môi, không nói lời nào. Điều Thị thở dài một hơi: "Phương Nhi, đời người ngắn ngủi, sinh mệnh mỏng manh. Nương không muốn con giống như nương vượt qua quãng đời con lại trong hối hận."

"Nương..." Tô Khả Phương không hiểu ý của bà.

"Phương Nhi, con biết không. Năm đó, trước khi công công con xảy ra chuyện từng phụng chỉ trở về Thịnh Kinh một lần. Khi đó nương vì một đứa con thứ mà cãi nhau với công công con, vì quá tức giận nên ngay cả ngày công công con rút về quân doanh, nương cũng không đi tiễn. Nương vạn vạn không ngờ đến, lần đó lại trở thành lần vĩnh biệt..."

Nói đến đây, Điều Thị nghẹn ngào dừng lại.

"Nương..." Lần đầu tiên Tô Khả Phương nghe bà bà nói về chuyện trước kia, cũng là lần đầu tiên nàng nghe về chuyện liên quan tới những người khác trong Hạng Gia. Giờ nàng mới biết thì ra Hạng Tử Nhuận còn có huynh đệ cùng cha khác nương. Nhìn bà bà khổ sở, nàng không biết nên an ủi bà ra sao.

Rất nhanh Điều Thị đã thu liễm bi thương trên mặt, tiếp tục nói: "Phương Nhi, nương không biết sau này Hoàng Nhi sẽ gặp phải nguy hiểm gì hay không. Nhưng nương vẫn hi vọng con có thể cho Hoàng Nhi một cơ hội."

"Nương, để con suy nghĩ một chút." Tô Khả Phương cúi đầu, mím môi nói.

"Được!" Thấy Tô Khả Phương dường như buông lỏng hơn, Điều Thị mỉm cười: "Trời sắp tối rồi, con và Hoàng Nhi mau về thăm nhà ngoại một chút đi. Con đi nhiều ngày như vậy, cha nương con bọn họ chắc cũng nhớ mong con."

Tô Khả Phương đi từ phòng bà bà ra, thì thấy Hạng Tử Nhuận chấp tay sau lưng đứng ở ngoài sân không biết đang nghĩ gì. Ánh trăng yếu ớt ánh tàn mát trên người hắn, thoát nhìn vừa băng giá vừa cô đơn.

Chẳng biết tại sao, lòng nàng bắt đầu hơi đau.

Nghe tiếng bước chân, Hạng Tử Nhuận quay đầu nhìn nàng: "Bây giờ chúng ta qua đó?"

"Ừ." Nàng nhàn nhạt ứng tiếng, rồi bước ra cửa.

Hạng Tử Nhuận không nhanh không chậm đi theo sau lưng nàng, hai người một đường im lặng tới Tô Gia.

Thấy hai người đến, người vui vẻ nhất không ai sánh bằng chính là Tô Tư Hạo.

"Cô cô, dưỡng hai người trở về rồi sao?" Hạo Nhi vui mừng ôm chầm lấy chân Hạng Tử Nhuận, ngửa đầu nhìn hắn.

Ai bảo dưỡng cao lớn như vậy chứ?

Hạng Tử Nhuận không tự chủ mỉm cười. Một tay bế Hạo Nhi lên, tay kia lấy một cây sáo gỗ từ trong ngực ra, nói: "Nhìn xem dưỡng mua cái gì cho Hạo Nhi này?"

"Cây sáo?" Mắt Hạo Nhi sáng bừng: "Dưỡng đồng ý dạy cháu thổi sáo sao?"

Hạng Tử Nhuận vuốt tóc thẳng bé, hỏi ngược: "Cháu có muốn học không?"

"Học, cháu học!" Hạo Nhi dùng sức gật đầu.

Nhìn Hạng Tử Nhuận cưng chiều Hạo Nhi từ nội tâm, Tô Khả Phương không khỏi nhớ tới lời bà bà vừa nói với nàng.

Quái gở? Không nói nhiều? Không hiểu nhân tình thế thái?

Bà bà thật sự không lý giải hết về nhi tử mình, hay cố ý nói vậy để khuyên nhủ nàng?

"Hạo Nhi, con đã lớn đủ rồi sao còn bắt dưỡng con bế, mau xuống đây ngay!" Giả Thị cố ý xụ mặt khế mắng.

Hạo Nhi cười hi hi tụt xuống đất, chờ Hạng Tử Nhuận ngồi xuống ghế thẳng bé lại sấn vào ngồi sát cạnh.

Sau khi Hạng Tử Nhuận và Tô Khả Phương ngồi vào chỗ của mình, Tô Bằng mới hỏi chuyện Kiều Nhậm Phi và Đàm Tiểu Liên. Trước khi Hạng Tử Nhuận mở miệng, Tô Khả Phương vội nói gấp: "Đây chẳng phải là chuyện về vang gỏi, nên đến lúc đó Đàm Tiểu Liên sẽ trực tiếp vào cửa, chứ không làm tiệc rượu, cha không cần phải để ý đến việc này."

Nàng không định để cha nương biết thật ra Kiều Nhậm Phi muốn tính kế nàng và Đàm Trọng An, sợ sẽ dọa bọn họ.

Nói xong, Tô Khả Phương lái sang chủ đề khác, nàng nói ra chuyện mình sẽ mở tiệm gà chiên ở huyện thành.

Hai người ngồi một lúc lâu thấy mặt Tô Bằng và Lư Thị lộ vẻ mỏi mệt, mới đứng dậy đi về.

Vừa ra ngoài, Hạng Tử Nhuận liền nắm tay nàng thật chặt.

Tô Khả Phương theo bản năng lùi về phía sau, nhưng Hạng Tử Nhuận không buông tay.

Trên đường đi, trong đầu Tô Khả Phương luôn quanh quẩn suy nghĩ về những lời bà bà nói, nếu bảo nội tâm nàng không có tí xúc động nào thì chính là nói dối.

Đi tới phía trước, Tô Khả Phương phát hiện đường Hạng Tử Nhuận dắt nàng đi không phải đường về nhà, bước chân nàng dừng lại, cau mày hỏi: "Trể thế này rồi huynh muốn đi đâu nữa?"

"Không đi đâu cả, ta chỉ muốn nắm tay nàng thêm một lúc." Hần thấp giọng nói, ánh mắt lưu luyến triền miên nhìn thẳng vào mắt nàng.

Hạng Tử Nhuận biết, vừa về tới nhà nàng sẽ không liếc hán nhiều hơn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Tâm loạn như ma

Lòng Tô Khả Phương đau như bị ai đó bóp chặt, vội quay mặt đi, nói: "Ta buồn ngủ rồi, ngày mai còn phải dậy sớm nữa."

"Được." Hạng Tử Nhuận thất lạc trong nháy mắt, nhưng rất nhanh nói thêm: "Ngày mai phải đi huyện thành, đúng là nên ngủ sớm một chút."

Nhìn Hạng Tử Nhuận ủy khúc cầu toàn, mọi chuyện đều theo ý mình, Tô Khả Phương chẳng những không vui mừng, mà còn cảm thấy bức bối.

Đột nhiên nàng rút tay ra, vội vàng muốn chạy về nhà.

"Cẩn thận——"

Hạng Tử Nhuận chưa dứt lời, dưới chân nàng đã vấp phải hòn đá, lúc nàng sắp ngã xuống, cơ thể Hạng Tử Nhuận chợt loé kịp thời đỡ lấy nàng.

Tô Khả Phương không ngờ kiểu người leo núi như đi trên đất bằng giống nàng, mà có ngày chạy bộ ngoài đường còn vấp té.

"Đá vào chân chưa?" Hạng Tử Nhuận ngồi xổm hẳn xuống muốn xem thử chân nàng bị thương không.

"Không sao đâu!" Nàng rút chân về, cố gắng làm bản thân bình tĩnh.

Nhìn Hạng Tử Nhuận ở trước mặt mình biểu hiện hèn mọn như thế, nàng cảm thấy tâm loạn như ma, trong lòng nặng trĩu khó chịu.

Hần hơi mấp máy môi, một lát sau mới thờ dãi nói: "Chúng ta về thôi."

Sáng sớm hôm sau, Hạng Tử Nhuận đến nông trại bắt tất cả gà đạt bốn đến năm cân ra, phân biệt từng loại nhốt vào lồng rồi bỏ lên xe ngựa. Phu thê hai người thì ngồi ngoài xe ngựa.

Lúc sắp đến huyện thành Hoành Đường, Tô Khả Phương đột nhiên nhớ ra nhiều gà sống như vậy nếu đưa đến cửa hàng thì không được, mùi thối ngút trời, không dọa khách nhân chạy mất mới là lạ.

Lúc Tô Khả Phương còn chưa nghĩ được biện pháp giải quyết, thì Hạng Tử Nhuận đã đánh xe ngựa chạy tới tiểu viện trước.

"Tiểu viện này về sau dùng để thả gia cầm nông trại đưa tới." Hạng Tử Nhuận nói xong liền dừng xe ngựa, sau đó hần chuyển tất cả lồng gà trong xe vào sân.

Vào sân Tô Khả Phương mới phát hiện, trong tiểu viện không biết dựng thêm hai cái chuồng gà từ khi nào?

"Hai cái chuồng gà này dựng khi nào vậy?" Nàng kinh ngạc hỏi.

Khi nàng thậm chí chưa kịp cân nhắc đến biện pháp giải quyết, thì hần đã giúp nàng sắp xếp xong xuôi đầu vào đấy ngay từ điều nhỏ nhất.

"Trước khi chúng ta trở về nhà, ta mới mời người dựng." Hạng Tử Nhuận vừa nói vừa xua gà trong lồng vào chuồng gà.

"Cảm ơn!" Nàng nhỏ giọng nói.

Nghe lời này xong, hần xoay người nhìn nàng trong phút chốc, một lúc lâu đột nhiên cười khỏ, im lặng xoay người thu dọn lồng gà trống mang vào nhà kho cất.

Nữ nhân là nương tử hần, vì hần làm chút việc cho nhà mình, mà nàng nói cảm ơn. Hạng Tử Nhuận cười khỏ, tất cả đều do hần tự tìm.

Tô Khả Phuong cảm thấy đứng trong tiểu viện này ngột đến mức khiến người ta ngạt thở, nàng vội xoay người đi ra ngoài.

Hạng Tử Nhuận rửa tay xong đi ra, thấy nàng đứng ở ngoài viện ngẩn người, màu mắt hần hơi u buồn, đi qua ôn nhu nói: "Chúng ta về phố Nam Thông nhé."

Trở về ngôi viện phố Nam Thông, Hạng Tử Nhuận cạo rửa xe ngựa vài lần, đến khi trong xe không còn bất kỳ mùi lạ mới nghỉ tay.

Lúc này trời gần tối, Hạng Tử Nhuận đang định ra ngoài mua thức ăn, Tô Khả Phuong bỗng mở miệng hỏi: "Nhiều gà như vậy thả ở tiểu viện bên kia có an toàn không? Không ai canh trông biết đâu bị trộm mất?"

Hạng Tử Nhuận nhìn nàng cười: "Nàng đừng lo lắng, không ai cam đảm tới mức trộm đồ của nhi tức huyện thái gia đâu."

Tiểu tặc không có gan trộm, đại tặc không thèm trộm, nên rất an toàn.

Nghe vậy, Tô Khả Phuong hiểu thật ra hần đã an bài tất cả mọi thứ xong hết rồi.

"Đồ ăn bên ngoài không ngon lắm, ta đi mua chút thức ăn về tự nấu."

Hần nói với nàng một tiếng rồi ra cửa, không đến hai khắc đồng hồ liền mua về một túi gạo trắng nhỏ, một túi bột mì nhỏ. Ngoài ra, còn có thịt lợn và rau xanh. Vì sắc trời quá muộn, nên có thể mua được thịt lợn và rau xanh đã không tệ.

Nhìn hần vo gạo, đổ vào nồi mang đến phòng bếp, cho củi vào nhóm lò, sau đó lại ra giếng múc nước rửa rau xanh. Tô Khả Phuong chần chờ một lúc mới đi qua nhận thức ăn từ tay hần: "Đề ta làm đi."

"Sợ ta không làm được sao?" Hần mỉm cười nhìn nàng, múc cho nàng một thùng nước từ giếng lên.

Nàng không trả lời, mà ngồi xổm ở cạnh giếng bắt đầu sơ chế thức ăn.

Đương nhiên nàng biết hần làm được, cháo thịt sáng hôm đó nàng ăn do chính hần nấu.

Bởi vì nguyên liệu nấu ăn có hạn, nên Tô Khả Phuong chỉ làm hai món đơn giản là rau xanh thịt xào, và canh rau. Tuy đơn giản, nhưng Hạng Tử Nhuận vẫn ăn hết ba bát cơm lớn.

Cơm nước xong xuôi, Hạng Tử Nhuận chủ động phụ trách việc rửa dọn bát đĩa, Tô Khả Phuong thì về nội viện đun nước tắm rửa.

Tô Khả Phuong về phòng không bao lâu, Hạng Tử Nhuận cũng tắm rửa xong đi vào.

Mặc dù hai người không ngủ chung giường, nhưng vẫn không phân phòng ngủ.

Hạng Tử Nhuận lấy ra hai tờ giấy đưa cho nàng, nói: "Ta giúp nàng tìm hai đầu bếp, đây là văn tự bán mình của bọn họ, nàng cầm lấy."

"Tìm đầu bếp làm gì?" Tô Khả Phuong ngồi bên giường ngẩng đầu nhìn hần.

"Tiệm gà chiên kia không phải nàng muốn tự mình đứng bếp chiên gà chứ?" Hạng Tử Nhuận đứng ở trước mặt Tô Khả Phuong, cúi đầu nhìn nàng.

"Ta không định tự làm, ta tính kêu Lữ thâm và Đông Mai tới đây." Mở tiệm gà chiên, quan trọng nhất chính là đầu bếp chiên gà, điểm này nàng chắc chắn đã nghĩ đến trước tiên.

Lúc này vừa mới bắt đầu buôn bán, nàng nhất định không thể tìm người ngoài tới làm đầu bếp, bằng không công thức bị tiết lộ ra ngoài thì sẽ mất nhiều hơn được.

"Nếu Lữ thâm và Đông Mai tới đây, đến lúc đó ai giúp nàng làm ruốc cá và chao cá lăng?" Hần nghĩ nàng sẽ tính vậy, nên mới tìm mua đứt hai đầu bếp, dùng cũng yên tâm.

"Ta nói với Triệu thúc và Triệu thăm rồi, đến lúc đó đành để hai người bọn họ vất vả một chút vậy. Ta mang cá đến huyện thành, bọn họ sẽ tạm thời giúp ta làm ruốc cá và chao cá lạng." Tay nghề kiếm tiền không thể truyền ra ngoài. Ngoại trừ cách nhờ Triệu thúc Triệu thăm hỗ trợ, năng thật sự không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn nữa.

"Triệu thúc và Triệu thăm bận rộn chuyện cửa hàng ruốc cá, còn phải chăm sóc hải tử. Nếu nhờ bọn họ giúp năng làm ruốc cá và chao cá lạng vậy quá cực khổ. Hai đầu bếp này năng cứ giữ đi, đến lúc đó để họ ở tiểu viện bên kia, thuận tiện giúp chúng ta trông lũ gà không phải rất tốt sao?" Hân nhét văn tự bán mình của hai đầu bếp vào trong tay năng: "Thêm nữa, người ta mua mất rồi, chẳng lẽ đem bọn họ trả lại?"

Hai đầu bếp này là do hân nhờ người từ Thịnh Kinh đào từ nhân gia đại hộ nào đó tới, trù nghệ không tệ, năng lực học cách làm món gà chiên chắc chắn sẽ mạnh hơn Lữ thăm và Đông Mai. Thêm nữa, hai đầu bếp này là nam tử trung niên, nếu mà trong cửa hàng có việc, thì còn có thể giúp được một tay.

Nghe phân tích của hân, Tô Khả Phuong mới nhận lấy văn tự bán mình.

Ngày hôm sau, Tô Khả Phuong ăn điểm tâm xong. Lúc đến tiệm gà chiên, hai đầu bếp đã chờ ở đó rồi, bọn họ tự giới thiệu bản thân với Tô Khả Phuong rồi bắt đầu giúp năng quét dọn cửa hàng. Không bao lâu thì Hạng Tử Nhuận dẫn người mang bàn ghế mới mà tiệm gà chiên cần dùng tới, mọi người bắt đầu bố trí.

Một lát sau Từ Từ Di cũng mang theo nha hoàn tới đây, nhưng thấy bên trong toàn nam tử, nên hai người không vào.

Tô Khả Phuong dẫn Từ Từ Di về ngôi viện phố Nam Thông, thương lượng xem ngày nào khai trương tiệm gà chiên.

Từ Từ Di nói năng ấy đã mời sư thầy xem giúp, hai ngày sau chính là ngày tốt lành. Hai người quyết định ngày đó sẽ khai trương xong, Từ Từ Di mới mang theo nha hoàn rời đi.

Tô Khả Phuong tiễn Từ Từ Di ra đường cái, thấy chợ bán thức ăn cách đó không xa. Nhớ tới túi bột mì nhỏ Hạng Tử Nhuận mua hôm qua còn chưa dùng, năng đến chợ bán thức ăn mua chút thịt nạc và rau hẹ về làm sủi cảo. Mặt khác năng bắt thêm một con vịt từ không gian ra nấu canh đưa đến tiệm gà chiên cho Hạng Tử Nhuận và hai đầu bếp.

Bạn đang đọc truyện *Hân Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Ăn thử miễn phí

Thấy Tô Khả Phuong mang sủi cảo rau hẹ tới, sắc mặt Hạng Tử Nhuận hơi cứng đờ. Nhìn hai đầu bếp bắt đầu ăn như lang thôn hồ yết, hân mới gấp mấy miếng sủi cảo đặt vào bát, cúi đầu ăn.

"Thiếu phu nhân, sủi cảo này hương vị không tệ, thiếu phu nhân mua ở đâu vậy?"

"Ừm, canh vịt hương vị cũng rất đặc biệt, không biết bên trong thêm gia vị gì nhỉ?"

Hai đầu bếp vừa ăn vừa nói liên môn. Họ cho rằng sủi cảo và canh vịt là do Tô Khả Phuong mua về.

"Sủi cảo và canh vịt đều do nướng từ ta tự tay làm." Hạng Tử Nhuận nói, năng từng làm sủi cảo rau hẹ cho hân nếm thử một lần, hương vị đồng dạng.

"Thật sự?" Đầu bếp tên Phù Sáng lấy làm kinh hãi: "Thiếu phu nhân, canh vịt thiếu phu nhân cho thứ gì vào vậy? Uống quá ngon, ta còn tưởng là bí phương tổ truyền của quán ăn nào đó?"

"Lão Phù, chính ông đã nói là bí phương tổ truyền rồi còn hỏi. Nếu thiếu phu nhân nói cho ông, còn gọi là bí phương tổ truyền sao?" Đầu bếp tên Phạm Đạt Chí là kiểu người sáng sủa, hài hước. Sau khi nghe Phù Sáng nói xong thì bật cười trêu ông ấy.

"Nào phải bí phương tổ truyền gì, chẳng qua ta thả thêm thạch học và vài miếng nhân sâm vào mà thôi. Trọng yếu nhất vẫn là độ lửa." Tô Khả Phuong nở nụ cười.

Đoạn thời gian trước năng phát hiện thạch học mọc trên núi trong không gian. Năng hái một thân về xử lý sạch sẽ, hôm nay mới dùng lần đầu tiên. Không ngờ hương vị so với thạch học kiếp trước năng mua trong tiệm thuốc bắc tốt hơn rất nhiều.

Nhân sâm đất vô cùng, năng cũng thả vài miếng.

"Thiếu phu nhân, ngài bỏ quá nhiều vốn, nấu canh còn thả thêm nhân sâm. Bảo sao canh này uống ngon như vậy!" Phạm Đạt Chí nói xong vội đem canh còn thừa trong bát uống một hơi hết sạch, lại mau chóng múc thêm một bát nữa.

"Thiếu phu nhân, thạch học là cái gì?" Đây là lần đầu tiên Phù Sáng nghe tên thứ này.

"Thạch học (*) còn gọi là Hoàng hôn thảo, có công hiệu chủ thương trung, trừ tý hạ khí, bổ ngũ tạng hư lao, gây yếu cường âm. Không ngờ có thể sử dụng làm nguyên liệu nấu ăn." Hạng Tử Nhuận nói.

"Thạch học có nhiều công hiệu, vị cũng thích hợp để nấu canh, giúp cường thân kiện thể (cơ thể khoẻ mạnh)..." Nói đến đây, mắt Tô Khả Phương sáng lên: "Đúng rồi, tiệm gà chiên của chúng ta có thể đồng thời bán thêm mấy món canh!"

"Vậy thiếu phu nhân, ngài dạy cho bọn ta cách nấu món canh vịt thạch học này được chứ?" Phù Sáng và Phạm Đạt Chí kích động nói.

Tô Khả Phương cảm xúc dâng trào đáp: "Được, ngày mai ta sẽ dạy hai người. Hai người trước đừng vội, để ta trở về nghiên cứu lại mấy món canh bổ dưỡng lại dễ uống đã. Tối lúc đó dạy cho hai người cả thể."

Ăn nhiều gà chiên sẽ ngấy, còn dễ phát hoả. Nếu phối hợp với canh nhất định sẽ được hoan nghênh hơn!

Phù Sáng và Phạm Đạt Chí vốn là đầu bếp ở nhà đại hộ. Chủ từ vì muốn đền đáp Hạng Tử Nhuận mà nửa bán nửa tặng hai người về nông thôn, bởi vậy lòng hai người có chút bất mãn. Nhưng sau khi nếm thử tay nghề của Tô Khả Phương, chút tâm tình tiêu cực trong lòng bọn họ nhất thời tan thành mây khói.

Bọn họ là đầu bếp, đối với người trù nghệ cao hơn mình có sự sùng bái theo bản năng. Đặc biệt là khi thấy Tô Khả Phương không hề nghĩ ngợi mà đem nguyên liệu dùng trong món canh vịt nói với bọn họ, còn đáp ứng dạy hai người bọn họ cách nấu, hai người rất mừng rỡ.

Hai bát tô sủi cảo lớn và một nồi canh vịt rất nhanh bị ba người giải quyết hết. Lúc Tô Khả Phương về đi ngang qua chợ thuận tiện mua thêm chút nguyên liệu nấu nấu ăn.

Suy nghĩ một buổi chiều, Tô Khả Phương mới định ra được thực đơn cho tiệm gà chiên. Gà chiên chia thành gà phi lê, gà viên, gà miếng và gà cả con. Nước canh thì chia thành thực đơn bốn mùa, thực đơn cho người lớn, thực đơn cho hải tử.

Bởi vì thời gian gấp gáp. Sáng sớm hôm sau, Tô Khả Phương vội vã ra chợ mua nguyên liệu, rồi chạy tới cửa hàng dạy Phù Sáng và Phạm Chí Đạt cách chiên gà trước.

Hai người vốn là đầu bếp có năng khiếu, nên khi nhìn hai người rất nhanh đã nắm bắt được cách thức, chiên gà thành thạo. Tô Khả Phương cảm thấy vô cùng may mắn vì Hạng Tử Nhuận tìm hai người này đến cho nàng. Vì nếu đổi thành Lữ thâm và Đông Mai chắc chắn không thể học nhanh như vậy, thậm chí có thể học thành hay không còn khó nói.

Thời gian không kịp, Tô Khả Phương chỉ dạy hai người cách nấu hai món canh mặn là canh vịt thạch học và canh xương heo phục linh ninh khoai trước.

Nàng vốn định dạy bọn họ thêm hai món canh ngọt là đậu đỏ ý dĩ và nấm tuyết bách hợp. Nhưng hai món này trước kia Phù Sáng và Phạm Chí Đạt vẫn thường xuyên nấu. Hơn nữa, tay nghề còn tốt hơn Tô Khả Phương, giúp nàng tiết kiệm được không ít thời gian. Mà hình như mọi người ở thời đại này không có thói quen làm được thiện. Hai người bọn họ không biết khoai và phục linh có thể nấu canh cùng nhau.

Hai người vốn có cơ bản, cộng thêm dụng tâm học. Không đến một ngày đã học xong tất cả những gì Tô Khả Phương dạy. Thậm chí dựa vào cơ sở Tô Khả Phương dạy mà tự cải tiến thêm, cách điều chỉnh năm bắt độ lửa cũng tốt hơn nàng. Khả năng của hai người khiến Tô Khả Phương rất mừng rỡ, lại một lần cảm thấy Hạng Tử Nhuận sáng suốt.

Hôm nay, tiệm gà chiên khai trương. Từ Từ Di dẫn theo nhi tử Nghiêm Tổ Văn và bà bà nàng ấy Nghiêm phu nhân tới đây, Lý Tri và Dương Thành cũng tới ủng hộ, còn Lâm Chiêu Hoành thì không mời mà tới.

Tối giờ lành, Triệu Kính Tân đốt pháo mừng khai trương, dẫn rất nhiều quần chúng tới vây xem náo nhiệt.

Phù Sáng và Phạm Đạt Chí nhân cơ hội đó bung mấy khay đồ ăn từ trong cửa hàng ra, trên khay là các túi giấy được gói sẵn đồ ăn thử bên trong.

"Xin chào mọi người, đây túi đồ ăn thử miễn phí của tiệm gà chiên. Ngoại trừ các món gà viên, gà phi lê và gà miếng trong túi đồ ăn thử, tiệm gà chiên còn bán cánh gà, đùi gà các loại, nước canh bổ dưỡng bồi bổ cơ thể phù hợp với mọi lứa tuổi,... Hôm nay nhân ngày lành tháng tốt tiệm gà chiên khai trương cửa hàng, ưu đãi giảm giá 20% cho tất cả khách nhân ghé thăm. Hoan nghênh mọi người đại giá quang lâm!" Phạm Đạt Chí đứng ở cửa tiệm gà chiên cất giọng hô.

Mỗi túi đồ ăn thử miễn phí có hai viên gà viên, một miếng gà nhỏ, và một lát gà phi lê. Đồ ăn mỗi túi không nhiều, nhưng bất cứ ai nhận được túi đồ ăn thử miễn phí mặt mày cũng đều vui mừng hơn hờ.

Tiệm gà chiên của Tô Khả Phương khai trương tổ chức ăn thử tạo lên một làn sóng, không chỉ huyện Hoài Đường mà thậm chí cửa hàng ở rất nhiều thành trấn xung quanh đều làm theo. Đương nhiên, đây là nói sau.

Con đường vốn rất vắng vẻ. Hai ngày qua bởi vì có Lý Tri và Lâm Chiêu Hoành tuyên truyền trước, mà không ít người kéo tới, khách nhân vào cửa hàng cũng không ít. Cả Tô Khả Phương và Hạng Tử Nhuận đều bận rộn.

Tô Khả Phương lo lắng có khách nhân va chạm Nghiêm phu nhân. Sớm đã an bài cho tổ tôn ba người một phòng bao trên lầu hai.

Bởi vì là ngày đầu tiên khai trương, nên tất cả nước canh đều được tặng miễn phí. Đương nhiên, vì nguyên liệu nấu món canh vịt thạch học quá đắt, nên mỗi vị khách nhân chỉ có nửa bát nhỏ.

Khách nhân vào cửa hàng chỉ cần bỏ ra số tiền nhỏ đã có thể nếm thử gà chiên mỹ vị và nước canh bột dưỡng. Tất nhiên là mọi người đều vừa lòng thoải ý, vui vẻ ra mặt.

Nhìn khách đầy cửa hàng, Phù Sáng đau thịt nói: "Hôm nay là ngày đầu tiên khai trương, việc làm ăn nhìn qua không sai, nhưng thật ra chúng ta lỗ vốn to."

Tặng túi đồ ăn thử miễn phí, còn tặng thêm nước canh miễn phí, ăn gà chiên thì giảm giá 20%. Thiếu phu nhân nghĩ gì vậy nhỉ?

"Thiếu phu nhân nói đây là thủ đoạn thu hút khách nhân. Mong rằng có hiệu quả. Bằng không thật đúng là mệt chết mất." Phạm Đạt Chí nói tiếp. Riêng ngày hôm nay đã bán đi hơn mấy chục con gà rồi.

Đúng, cả canh vịt thạch hộc, tối giờ đã bán hết hai nồi lớn.

Ngày đầu tiên khai trương nên tiệm gà chiên chỉ kinh doanh đến chạng vạng tối thì đóng cửa. Mọi người đều mệt ngất ngư.

Trở về ngôi viện phố Nam Thông, Tô Khả Phương ngay cả tắm cũng lười, trực tiếp về phòng nằm lý ở trên giường ngủ.

(*) Thạch hộc là vị thuốc được ghi đầu tiên trong sách Bản kinh. Còn gọi là Kẹp thảo, Hoàng thảo dẹt, Kim thoa hoàng thảo, Hoàng thảo căng gà, Huỳnh thảo, tên Thái là Co vàng sào, người chơi lan gọi là Lan phi điệp hay Phi điệp kép.

Tên tiếng Trung: 石斛

Tên khoa học: Herba Dendrobii.

Tên thực vật: Dendrobium nobile Lindl; Dendrobium candidum wall.

1. Miêu tả: Thạch hộc (Dendrobium nobile Lindl) là một cây thảo phụ sinh, mọc bám trên cành cây to hoặc ở vách đá ẩm. Thân dẹt có rãnh dọc chia nhiều đốt, phía cuống thuôn hẹp, phía ngọn dày hơn, màu vàng nhạt. Lá ngắn có bẹ. Hoa màu hồng hoặc trắng pha hồng, mọc thành chùm ngắn ở kẽ những lá đã rụng. Quả dài hình thoi.

2. Tính vị: Vị ngọt tính hàn.

- Theo các sách thuốc cổ:

+ Sách Bản kinh: vị ngọt bình.

+ Sách Trần nam bản thảo: tính bình, vị ngọt nhạt.

+ Sách Dược phẩm hóa nghĩa: vị đắng tính lương.

3. Qui kinh: Bỏ phế và thận.

+ Sách Bản thảo cương mục: túc thái âm tỳ, túc thiếu âm hữu thận.

+ Sách Bản thảo kinh sơ: nhập túc dương minh, thiếu âm, thủ thiếu âm.

+ Sách Dược phẩm hóa nghĩa: nhập 3 kinh Phế Thận Vị.

4. Tác dụng dược lý: Bỏ âm và thanh nhiệt tăng sinh dịch cơ thể, bổ vị.

- Theo các Y văn cổ:

+ Sách Bản kinh: " chủ thương trung, trừ tỳ hạ khí, bổ ngũ tạng hư lao, gầy yếu cường âm".

+ Sách Danh y biệt lục: " ích khí, bình vị khí, trường cơ nhục, trừ nhiệt tà ở bì phu, chân gối lạnh đau, tê yếu, định chí trừ kinh".

+ Sách Dược phẩm hóa nghĩa: " chủ trị phế nhiệt cửu hư, khái thấu bất chỉ (ho lâu khó cầm).

+ Sách Bản thảo bị yếu: " trị di mộng tinh, hoạt tinh".

+ Sách Bản thảo tái tân: " thanh vị nhiệt, trừ tâm trung phiền khát, trị thận kinh hư nhiệt, an thần định kinh".

5. Ứng dụng lâm sàng:

- Chữa suy nhược thần kinh, chóng mặt, nhức đầu, hoa mắt, ù tai, khó ngủ.

- Chữa lao lực, ho, sốt nóng.

- Chữa di, mộng tinh.
- Chữa viêm bàng quang mạn tính.
- Chữa nha chu viêm, làm chắc chân răng.
- Chữa nóng trong, háo khát, thổ huyết.
- Thanh nhiệt, giảm háo khát.

(Sưu tầm)

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Sân quá lớn

Hạng Tử Nhuận tắm rửa xong về phòng thì thấy Tô Khả Phương nửa người vẫn còn treo ngoài giường, mà cứ vậy ngủ mất. Không khỏi khẽ thờ dài, đi qua bế nàng lên giường, đắp chăn mỏng cho nàng rồi ra ngoài.

Một lát sau, hắn trở về phòng vén chăn bế nàng ra khỏi phòng.

Tô Khả Phương đang ngủ say đột nhiên có cảm giác cơ thể bị nâng lên, nàng nặng nề mở mắt. Bỗng nhiên, khuôn mặt anh tuấn thanh lãnh của Hạng Tử Nhuận đập thẳng vào mắt, nàng thất thần.

Phát hiện nàng tỉnh lại, Hạng Tử Nhuận buông mi nhìn nàng cười khẽ, nói: "Ta làm nàng tỉnh giấc sao?"

"Huynh làm gì thế?" Tô Khả Hương vừa tỉnh vẫn còn ngơ ngác, hỏi Hạng Tử Nhuận.

Hạng Tử Nhuận đặt nàng xuống trước cửa phòng tắm, nói: "Hôm nay nàng mệt mỏi cả ngày rồi, vào trong ngâm người một chút, thư giãn gân cốt."

Tô Khả Phương vẫn chưa phản ứng kịp.

Thấy vẻ mặt nàng mơ hồ, Hạng Tử Nhuận bật cười khẽ: "Ta chuẩn bị thuốc tắm cho nàng, vào trong ngâm một chút sẽ thoải mái hơn."

Nói xong, hắn nhìn không được giơ tay xoa đầu nàng, rồi mới xoay người về nội viện, chuẩn bị cơm chiều.

Một là Tô Khả Phương quá mệt mỏi, hai là ngâm thuốc tắm khiến cơ thể nàng rất thư thái. Nên Tô Khả Phương dựa luôn vào thành thùng tắm rất nhanh lại thiếp đi. Thẳng đến khi Hạng Tử Nhuận nấu cơm tối xong, đứng ngoài cửa phòng tắm gọi nàng, nàng mới tỉnh dậy.

"Nàng có thấy thoải mái hơn chút nào không?" Thấy nàng ra khỏi phòng tắm, Hạng Tử Nhuận liền hỏi.

"Ừm, thoải mái hơn nhiều, cơ thể dường như không còn đau nhức như ban nãy." Tô Khả Phương vừa mừng vừa sợ thử giãn cơ cánh tay: "Thuốc tắm này hiệu quả tốt thật."

Ngâm thuốc tắm xong, nàng cảm thấy dường như những gì tích tụ dưới đáy lòng đều theo làn nước tản đi.

"Hồi ta mới bắt đầu học võ, tình thoảng sư phụ sẽ pha thuốc này cho ta tắm, vết thương trên người sẽ mau khỏi hơn." Thấy trên mặt nàng có ý cười, khoe môi Hạng Tử Nhuận không tự chủ cong lên.

"Hả? Vậy thuốc tắm này ta dùng để thư giãn gân cốt chẳng phải là đại tài tiểu dụng rồi sao?" Tô Khả Phương chớp mắt hỏi.

"Chỉ cần giúp nàng thoải mái thì không có gì là đại tài tiểu dụng!" Đáy mắt Hạng Tử Nhuận chứa đầy ý cười, nắm tay nàng ra ngoại viện: "Đi ăn cơm thôi, hôm nay mệt mỏi cả ngày rồi, cơm nước xong xuôi còn nghỉ ngơi sớm."

Trù nghệ của Hạng Tử Nhuận rất bình thường, nhưng vẫn ăn được. Cơm nước xong xuôi Tô Khả Phương liền về phòng.

Hạng Tử Nhuận rửa sạch bát đĩa xong trở về trong phòng, thì thấy Tô Khả Phương đã ngủ rồi, lại lặng lẽ lui ra ngoài.

Tô Khả Phương ngủ một lúc lâu, thấy khô miệng khát nước mới tỉnh lại. Lúc nàng thấp đèn dầu để rót nước mới phát hiện Hạng Tử Nhuận không có trong phòng. Không khỏi buồn bực cúi đầu nhu mày.

Uống nước xong, bản thân Tô Khả Phương không có tình chờ Hạng Tử Nhuận. Nhưng nằm xuống giường thì không thể ngủ tiếp. Nàng dứt khoát ngồi dậy, thắp đèn dầu, lấy vật liệu gỗ từ trong không gian ra bắt đầu điêu khắc.

Thư phòng đã sửa xong, trên bàn sách còn thiếu một cái ống đựng bút.

Thời điểm Tô Khả Phương sắp khắc xong bông hoa sen trên ống đựng bút thì nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn tới gần, dao khắc trong tay ngừng lại. Nàng ngẩng nhìn cửa phòng.

Hạng Tử Nhuận vốn có ý bước đi chậm rãi, không ngờ vừa vào nội viện liền thấy cửa phòng ngủ chính sáng đèn, không khỏi tăng nhanh bước chân.

Lúc Hạng Tử Nhuận đẩy cửa phòng, Tô Khả Phương đã cúi đầu xuống tiếp tục khắc ống đựng bút.

“Sao giờ này rồi nàng còn dậy làm việc? Để mai làm cũng chưa muộn mà.” Hạng Tử Nhuận nhẹ giọng trách cứ, đi qua đoạt lấy dao khắc và ống đựng bút gần hoàn thành trong tay nàng, không cho phân bác nói: “Sắp nửa đêm rồi, nàng mau ngủ đi!”

Tô Khả Phương nấp máy mũi, muốn hỏi hắn đi đâu, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra miệng. Cởi áo ngoài lên giường nằm.

Hạng Tử Nhuận trải chăn đệm xuống dưới đất nằm, thổi tắt ngọn đèn dầu rồi cũng ngủ.

Nghe tiếng nàng trằn trọc trên giường, Hạng Tử Nhuận thấp giọng hỏi: “Nàng không ngủ được sao?”

Tô Khả Phương trầm mặc chốc lát, mới mở miệng đáp: “Ừm, chắc là do thuốc tắm có tác dụng nâng cao tinh thần, nên giờ không cảm thấy buồn ngủ.”

Nàng vừa dứt lời, liền nghe được âm thanh tất tất tác tác, theo sát là tiếng hắn đi tới bên giường.

Bụng nàng xiết chặt, nín thở, đang chuẩn bị ngồi dậy, thì bả vai bị hắn đè lại.

“Đừng nhúc nhích, thả lỏng một chút.” Giọng Hạng Tử Nhuận nhẹ nhàng chậm rãi, hai tay đặt ở hai bên thái dương của nàng nhẹ nhàng xoa ấn.

Hóa ra là xoa bóp cho nàng!

Cơ thể căng thẳng của Tô Khả Phương chậm rãi thả lỏng.

“Huynh biết cả cái này?” Nàng đột nhiên phát hiện, hình như không có thứ gì có thể làm khó hắn.

Trong bóng tối Hạng Tử Nhuận cười nhẹ: “Ngủ đi.”

Giọng nói của Hạng Tử Nhuận chứa ý cười, toàn thân thả lỏng nên Tô Khả Phương hơi buồn ngủ, cố nén xúc động dâng lên trong lòng, nàng kéo tay hắn xuống, cơ thể xê dịch vào giữa giường, nói: “Sắc trời không còn sớm, huynh cũng ngủ đi.”

Thật ra nàng rất muốn mình có thể vui vẻ tùy ý giống như trước, tiếp nhận việc hắn đối tốt với nàng như là điều đương nhiên. Nhưng mà nàng thật sự sợ rồi, nàng sợ lần sau, khi đối mặt với lựa chọn, hắn lại dùng ánh mắt chất vấn kia nhìn nàng.

Nói nàng không đủ rộng lượng cũng được, nói nàng nhu nhược cũng được, nàng thật sự không muốn bản thân phải trải qua nỗi đau xé rách tim gan lần nữa.

“Được!” Hạng Tử Nhuận không cưỡng cầu, duỗi tay vuốt tóc nàng rồi mới về ngủ trên sàn nhà.

Ngày hôm sau hai người ăn điểm tâm xong liền tới cửa hàng. Phù Sáng và Phạm Chí Đạt đang ở phòng bếp chuẩn bị mọi thứ, mà trong cửa hàng lại nhiều hơn bốn tiểu tử xa lạ, thấy nàng bọn họ cung kính chào: “Thiếu phu nhân!”

Tô Khả Phương nghi hoặc nhìn về phía Hạng Tử Nhuận, hắn mỉm cười nói: “Bọn họ là tiểu nhị ta thuê về. Sau này bọn họ sẽ giúp đỡ chào hỏi khách khứa, nàng không cần cực khổ nữa.”

Tuy rằng đây là tiệm gà chiên của nàng, nhưng sao hắn có thể để nàng lau bàn, bưng bát được?

“Tôi hôm qua huynh ra ngoài chính là vì việc này à?” Tô Khả Phương giật mình.

Hạng Tử Nhuận mỉm cười: “Tôi hôm qua trước khi ra ngoài, ta vốn muốn nói với nàng một tiếng. Vào phòng thấy nàng đã ngủ thiếp đi nên không nỡ đánh thức nàng.”

Hắn dừng một chút, rồi nói thêm: “Theo ta thấy, sinh ý tiệm gà chiên sau này sẽ không quá kém, sớm muộn gì cũng phải thuê tiểu nhị, nàng sẽ không trách ta tự chủ trương chứ?”

“Ta vốn cũng định thuê vài tiểu nhị, chẳng qua chưa kịp thôi.” Nàng cũng không phải loại không biết tốt xấu, đâu thể nào trách hắn?

Buổi sáng, Hạng Tử Nhuận giúp nàng an bài sẵn chuyện ở tiệm gà chiên. Sau đó, buổi chiều liền trở về thôn Phong Quê.

Trước khi về thôn, hắn lưu lại mấy bao thuốc bột để nàng làm thuốc tắm, nhưng thuốc tắm này không thể dùng mỗi ngày, bằng không sẽ phản tác dụng.

Khi Hạng Tử Nhuận ở đây, Tô Khả Phương không có cảm giác gì, nhưng hắn vừa đi, Tô Khả Phương liền cảm thấy ngôi viện phở Nam Thông này có tận hai cái sân sự quá lớn. Đặc biệt là buổi tối lúc nàng về phòng, nhìn sân trống trải, lòng nàng cũng cảm thấy trống rỗng.

Hạng Tử Nhuận về thôn chiều ngày thứ hai thì Húc Đông đưa một nhóm gà qua đây, nói là Hạng Tử Nhuận bảo đưa tới.

Thật ra số gà lần trước bọn họ mang đến đã sớm dùng hết. Tất cả chỗ gà hôm qua dùng đều do Tô Khả Phương bắt từ không gian ra.

Tô Khả Phương do dự một chút, mới mở miệng hỏi: "Hạng Tử Nhuận đang bận cái gì vậy?"

Húc Đông lắc đầu: "Cái này Húc Đông không rõ lắm."

"Không có việc gì đâu, ta thuận miệng nên hỏi một chút thôi." Tô Khả Phương hỏi xong lại cảm thấy mình quá nhiều chuyện, Hạng Tử Nhuận làm cái gì thì kệ hắn, mắc mớ gì đến nàng đâu?

Nàng lắc đầu, cùng Húc Đông mang gà đến tiểu viện. Chờ sau khi Húc Đông rời đi, nàng lại bắt mấy chục con gà từ không gian ra đuổi hết vào chuồng gà.

Phù Sáng và Phạm Đạt Chỉ biết Húc Đông đưa gà qua đây, chỉ là không biết nhiều ít thế nào, nên sẽ không nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Đan Trúc Âm bị thương

Món gà chiên ở huyện thành Hoài Đường được coi là đồ ăn hiếm lạ, công thêm món canh trong tiệm thật sự quá mỹ vị. Dù là đại tử lâu cũng khó mà thưởng thức món canh như vậy. Nên tiệm gà chiên của Tô Khả Phương vừa mở, con đường vốn quanh quệ nhất thời náo nhiệt hẳn lên, còn kéo theo cả sinh ý cho các cửa hàng xung quanh.

Nửa tháng sau, Tô Khả Phương thấy sinh ý tiệm gà chiên xem như đã ổn định. Đang định về thôn Phong Quả xem thử tình hình, thì Hạng Tử Nhuận tới huyện thành.

Gần nửa tháng không gặp, Tô Khả Phương phát hiện Hạng Tử Nhuận đen và gầy hơn rất nhiều.

Nhìn bọc đồ nàng đang thu dọn dở, khoe môi Hạng Tử Nhuận khẽ nhếch: "Nàng chuẩn bị về nhà à?"

Còn tốt, nàng vẫn nhớ rõ cần về nhà.

Mắt Tô Khả Phương khẽ chớp: "Ừ, định về xem một chút."

Hạng Tử Nhuận nhìn nàng, hỏi: "Ồ thêm hai ngày nữa, rồi chúng ta cùng về nhé?"

Tô Khả Phương ngẫm nghĩ: "Cũng được."

Đợt này bận rộn chuyện tiệm gà chiên, nàng còn chưa có thời gian đi thăm Đan tỷ tỷ nữa, không phải nàng ấy kêu oán gào quay sao? Vậy nàng sẽ mang cho nàng ấy hai con gà chiên.

Nghĩ tới Đan Trúc Âm, mặt mày Tô Khả Phương cong cong.

Tô Khả Phương mang theo hai con gà chiên và một bát tô to canh vịt thạch hộc vào đại lao. Không ngờ cai ngục nói với nàng, Đan Trúc Âm ra khỏi đại lao rồi.

Tô Khả Phương vừa sợ vừa vội hỏi: "Nàng ấy ra khỏi đại lao khi nào?"

Không phải Đan tỷ tỷ nói vì tránh kẻ thù mới vào đại lao sao? Nàng ấy ra khỏi đại lao vì kẻ thù không có ở đây, hay là bị kẻ thù bắt đi?

"Ra ngoài mấy ngày rồi." Cai ngục đáp.

"Ta biết rồi, cảm ơn." Tô Khả Phương tâm thần không yên, cảm ơn cai ngục, để gà chiên và canh lại cho bọn họ rồi rời khỏi đại lao.

Lâm Chiêu Hoành vừa tìm đến phở Nam Thông liền thấy Tô Khả Phương đi lướt qua mình, Lâm Chiêu Hoành vội vàng gọi nàng lại.

Biết Lâm Chiêu Hoành muốn tìm Hạng Tử Nhuận, Tô Khả Phuong không nói hai lời liền dẫn Lâm Chiêu Hoành về.

Hạng Tử Nhuận thấy nàng đi ra ngoài một chuyến trở về, bộ dạng bỗng biến thành mắt hờn mắt vía, hàng lông mày kiếm không khỏi nhíu lại. Nhưng vì Lâm Chiêu Hoành vẫn ở đây, nên Hạng Tử Nhuận không vội mở miệng hỏi thăm.

"Hai người trò chuyện, ta đi pha trà." Tô Khả Phuong nói xong liền vào phòng bếp.

Tô Khả Phuong đun nước sôi, pha hai chén trà mang tới phòng khách ngoại viện. Vừa bước chân vào phòng khách nàng liền nghe thấy giọng Lâm Chiêu Hoành chứa đầy thất bại hỏi Hạng Tử Nhuận: "Sur huynh, đệ nghe nói huynh cho người tìm mầm cây ăn quả khắp nơi. Huynh vẫn tính ở lại thôn Phong Quả cả đời sao?"

Bước chân Tô Khả Phuong hơi dừng một chút, nàng bỗng nhớ ra Hạng Tử Nhuận từng nói với nàng sẽ nhờ người tìm mầm cây ăn quả giúp. Lần này Hạng Tử Nhuận tới huyện thành chẳng lẽ vì chuyện mầm cây?

"Ta có định ở lại thôn Phong Quả cả đời hay không liên quan gì tới đệ?" Mặt Hạng Tử Nhuận không biểu tình. Lúc ánh mắt rơi vào người Tô Khả Phuong, sắc mặt Hạng Tử Nhuận mới hoà hoãn lại.

"Tẩu tử, chẳng lẽ tẩu nguyên ý nhìn sur huynh cả đời làm nông phu?" Lâm Chiêu Hoành biết mình không thể đánh động được Hạng Tử Nhuận, đành tìm Tô Khả Phuong xin giúp đỡ.

Là nữ nhân ai mà chẳng mong nam nhân của mình có tiếng tăm?

Lâm Chiêu Hoành cũng không muốn sur huynh bị chôn vùi như vậy!

Hạng Tử Nhuận lạnh lùng quét mắt lườm Lâm Chiêu Hoành: "Nếu đệ không còn chuyện khác vậy thì trở về đi, bọn ta không có thời gian tiếp đón đệ đâu!"

Cả đời làm nông phu có gì không tốt?

Người một nhà chung sống vui vẻ khoẻ mạnh bên nhau, là chuyện tốt đẹp hơn bất cứ điều gì!

"Sur huynh..."

Lâm Chiêu Hoành không muốn từ bỏ, định khuyên thêm. Thấy mắt Hạng Tử Nhuận nheo lại đầy nguy hiểm, lời đến khóe miệng bỗng im bất, Lâm Chiêu Hoành cắn răng đứng dậy trừng mắt với Hạng Tử Nhuận. Ngay cả trà cũng không uống đã phát tay áo bỏ đi.

"Có phải tiệm gà chiên xảy ra chuyện gì hay không?" Lâm Chiêu Hoành vừa đi, Hạng Tử Nhuận liền lo lắng hỏi Tô Khả Phuong.

"Hả? Ta không biết, tiệm gà chiên bị sao à?" Tô Khả Phuong giật mình, xoay người muốn qua tiệm gà chiên xem thử.

Hạng Tử Nhuận dờ khóc dờ cười kéo tay nàng: "Đừng lo lắng, ta thấy bộ dạng nàng sầu mi khổ kiếm, nên thuận miệng hỏi thôi."

Nghe vậy, Tô Khả Phuong nhẹ nhàng thở ra: "Làm ta giật cả mình."

Thấy Hạng Tử Nhuận vẫn đang nhìn mình, Tô Khả Phuong cân nhắc rồi nói: "Ta vừa tới đại lao thăm Đan tỷ tỷ, nhưng cai ngục nói Đan tỷ tỷ ra ngoài rồi."

"Ra khỏi đại lao không phải rất tốt sao, nàng lo lắng điều gì nữa?"

Thời điểm Tô Khả Phuong ở trong đại lao có quen biết một cô nương, hơn nữa thường xuyên vào đại lao thăm nàng ấy, việc này Hạng Tử Nhuận biết rõ. Chẳng qua Tô Khả Phuong chưa đề cập với hần Đan Trúc Âm là vì tránh né kẻ thù nên mới vào đại lao.

"Đan tỷ tỷ biết ta kinh doanh ở huyện thành, nếu nàng ấy thật sự ra khỏi đại lao nhất định sẽ tới tìm ta. Ta sợ nàng ấy gặp phải điều gì bất trắc." Tô Khả Phuong đem lo lắng của mình nói cho Hạng Tử Nhuận.

"Trước đừng lo lắng, nàng nói cho ta tình huống của vị bằng hữu kia, ta nhờ người tìm xem sao." Hạng Tử Nhuận trấn an nàng.

Tô Khả Phuong hơi chần chờ giây lát, rồi mới thuật lại tình huống của Đan Trúc Âm cho Hạng Tử Nhuận nghe: "Đan tỷ tỷ tên đầy đủ là Đan Trúc Âm, là thân trâu, nàng ấy nói với ta vì tránh né kẻ thù nên mới trốn vào đại lao. Vậy nên ta mới lo lắng nàng ấy đụng phải kẻ thù mà nàng ấy từng nhắc đến."

Nghe nàng kể bằng hữu kia là thân trâu, Hạng Tử Nhuận hơi kinh ngạc, trầm ngâm một lúc lâu, mới mở miệng nói: "Được, ta đã biết, ta bảo Lâm Chiêu Hoành phái người đi tìm, nàng đừng gấp quá, nói không chừng bằng hữu kia của nàng đã rời khỏi huyện thành Hoài Đường rồi!"

Hạng Tử Nhuận trấn an nàng vài câu, rồi mới ra ngoài.

Buổi tối hôm đó, Tô Khả Phuong vừa thiêu thiêu ngủ thì nghe tiếng Hạng Tử Nhuận đột nhiên bật dậy, nàng mở mắt ra, dựa vào ánh trăng yếu ớt nàng nhìn thấy bóng Hạng Tử Nhuận như mũi tên bay vọt ra ngoài cửa sổ.

Tô Khả Phương nhất thời thanh tỉnh, nàng vừa ngồi dậy liền nghe phía ngoài truyền đến giọng nói quen thuộc: "Phương Nhi... Cứu... Mạng..."

Đan tỷ tỷ!

Tô Khả Phương không hề nghĩ ngợi, vội vàng xốc chân mở cửa phòng chạy ra.

Bàn tay lớn của Hạng Tử Nhuận đang bóp chặt cổ Đan Trúc Âm nhấc lên. Đan Trúc Âm cảm giác bản thân sắp tắc thở đến nơi, hai bàn chân quấy đạp giữa không trung, muốn đạp bay nam nhân bóp cổ mình, nhưng ngay cả vạt áo của hắn Đan Trúc Âm cũng không thể chạm tới.

"Đan... Đan tỷ tỷ?"

Tô Khả Phương tròn mắt há hốc mồm, bởi vì trời quá tối, nên nàng chỉ có thể nhìn thấy bóng đen, không chắc chắn nàng ấy có phải Đan Trúc Âm hay không?

Ngược lại Hạng Tử Nhuận nghe được Đan Trúc Âm gọi nữ danh của nương tử mình, thì lực tay hơi nói lỏng, nhưng vẫn không buông tay.

"Là tỷ đây, muội mau bảo nam nhân của muội thả tỷ ra!" Đan Trúc Âm cuối cùng cũng có thể thở dốc, hướng về phía Tô Khả Phương hô lớn.

Hai người từ một phòng đi ra, dùng đầu gối để nghỉ cũng biết hai người là phu thê.

Nhưng mà nam nhân của Phương Nhi thật sự quá độc ác rồi đây! TT.TT

"Đan tỷ tỷ, thật sự là tỷ sao?!"

Tô Khả Phương vừa mừng vừa sợ chạy tới, nhưng bị Hạng Tử Nhuận cẩn thận ngăn lại: "Tới phòng khách trước."

"Ây da, ta với nương tử ngươi là bằng hữu, mau thả ta ra nhanh lên!" Giọng Đan Trúc Âm chứa đầy tức giận và thất bại, mà không làm gì được Hạng Tử Nhuận.

"Hạng Tử Nhuận, thật sự là Đan tỷ tỷ, huynh mau buông tỷ ấy ra đi." Tô Khả Phương thấy hắn vẫn bóp cổ Đan Trúc Âm, cũng nóng nảy.

Hạng Tử Nhuận chần chờ một lúc, mới buông tay ra, nhưng mà vẫn không cho Đan Trúc Âm tới gần Tô Khả Phương.

Thói quen tạo thành từ nhỏ đến lớn, hắn đặc biệt cẩn thận. Hạng Tử Nhuận ngăn một khoảng cách giữa Tô Khả Phương và Đan Trúc Âm, cả người đều để phòng, che chở Tô Khả Phương đi về đại sảnh.

Rất nhiều người có thể giả giọng nói, giờ còn chưa chắc chắn người trước mặt có đúng là người nương tử hắn quen biết hay không, Hạng Tử Nhuận không dám xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Thiệt thời lớn

Thấy Hạng Tử Nhuận phòng bị với mình quá đáng, còn kém chút nữa thì bóp chết mình, Đan Trúc Âm không khỏi tức đến nghiến răng.

Sớm biết nam nhân của Phương Nhi hung ác như vậy, thì lúc vừa bước vào sân mình đã há to mồm gọi lớn rồi.

Tô Khả Phương thấp tất cả đèn dầu trong đại sảnh nội viện, chờ đến khi thấy rõ vết thương lớn trên bả vai Đan Trúc Âm, nàng không khỏi hít một hơi lạnh khí: "Đan tỷ tỷ, tỷ bị thương hả?"

Tô Khả Phương vừa mới dứt lời, để tránh nàng hiểu lầm, Hạng Tử Nhuận vội vàng giải thích: "Không phải do ta làm bị thương."

Vết thương trên bả vai Đan Trúc Âm vừa nhìn liền biết là vết thương do đao hoặc kiếm thương gây nên, Tô Khả Phương vốn không nghĩ do Hạng Tử Nhuận làm, thấy hắn gấp gáp giải thích, Tô Khả Phương biết hắn sợ nàng hiểu lầm, nàng dừng một chút mới nói: "Ta biết không phải do huynh làm."

Sau khi nghe Tô Khả Phương nói xong, Đan Trúc Âm tức giận gào lên: "Muội không hỏi ta một tiếng, sao muội biết không phải do hắn làm hả? Chính hắn làm ta bị thương!"

Hừ, vừa rồi thiếu chút nữa là hắn bóp chết Đan Trúc Âm mình, mình muốn hắn tức chết!

"Đan tỷ tỷ, tỷ đừng làm rộn!" Tô Khả Phương hét nói nổi, thật sự coi nàng là người mù sao?

Máu trên vết thương đã khô, chỗ nào giống vừa bị thương chứ?

Thấy nàng ngay cả chút hoài nghi với mình cũng không có, Hạng Tử Nhuận không khỏi nhớ tới tình huống ở đình núi hôm đó. So sánh với nhau, hẳn càng thấy cực kỳ hối hận...

Thấy nữ nhân trước mặt này đúng là bằng hữu nương tử mình quen biết, hẳn biết ý ra ngoài để không gian lại cho hai người: "Hai người trò chuyện, ta về phòng trước."

"Hạng Tử Nhuận, chỗ huynh có thuốc trị thương nào tốt không?" Tô Khả Phương gọi hắn lại.

Hạng Tử Nhuận gật đầu: "Đề ta đi lấy cho nàng."

"Đan tỷ tỷ, tại sao tỷ bị thương vậy?" Tô Khả Phương vừa bôi thuốc cho Đan Trúc Âm, vừa hỏi.

"Buổi chiều tỷ gặp phải kẻ thù." Đan Trúc Âm nói xong, dừng một chút, hỏi: "Phương Nhi, muội phải người đi tìm tỷ sao?"

"Đúng vậy!" Tô Khả Phương chuyên chú bôi thuốc cho Đan Trúc Âm, nên không phát hiện thần sắc nàng ấy hơi khác thường: "Muội vào đại lao thăm tỷ, cai ngục nói tỷ đi rồi. Nhưng muội không thấy tỷ đến tìm muội, muội lo tỷ xảy ra chuyện nên nhờ người tìm tỷ."

Nghe Tô Khả Phương đáp xong, Đan Trúc Âm úp sấp mặt lên vai nàng kêu rên: "Phương Nhi, hoá ra đúng là muội!"

Tô Khả Phương sùng sốt: "Đan tỷ tỷ, có vấn đề gì sao?"

Đan Trúc Âm khóc không ra nước mắt: "Phương Nhi, muội nhờ ai vậy? Tỷ vốn trốn rất kỹ rồi, đám người đó đào sâu ba thước, tìm được chỗ tỷ ẩn thân. Tỷ không còn cách nào khác đành chạy trốn, nửa đường mới đụng trúng kẻ thù của tỷ."

Lần này Đan Trúc Âm mình ăn một mẻ! Siêu mẻ! Đúng là thiệt thòi lớn!

Nếu sớm biết đám người kia là do Phương Nhi phái đi tìm mình, thì sao mình phải chạy mất xác thế chứ?

"Hả?" Tô Khả Phương ngây ra như phỗng, sau một lúc lâu mới áy náy nói: "Đan tỷ tỷ, thật xin lỗi, muội không biết chuyện lại thành như vậy."

Thấy vẻ mặt Tô Khả Phương bất an, Đan Trúc Âm nhanh chóng buông lỏng khuôn mặt nói: "Nha đầu ngốc, tỷ chưa chết đâu. Đừng bày ra bộ mặt khóc tang thế!"

"Đan tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ đắc tội với người nào. Tại sao đối phương phải hạ tử thủ với tỷ?" Tô Khả Phương không nhịn được mà hỏi.

Đan Trúc Âm có thể tính là bằng hữu đầu tiên nàng quen sau khi đến triều đại này. Nàng thật tâm hy vọng nàng ấy an ổn, không xảy ra chuyện gì.

Đan Trúc Âm thở dài, nói: "Tỷ xui xẻo mới trộm đồ đúng nhà đại cữu tử của tiểu thiếp thành chủ thành Dương Phong."

Quý mới biết sau lưng gia đình kia vẫn còn hậu trường cứng như vậy. Tuy rằng đồ Đan Trúc Âm trộm chả đáng gì, nhưng thành chủ thành Dương Phong nổi tiếng là người bao che. Nói tới nói lui chính là do nàng ấy quá xui xẻo!

Thành chủ thành Dương Phong?!

Tô Khả Phương trầm ngâm, hình như Hạng Tử Nhuận có quen biết với thành chủ thành Dương Phong. Không biết hắn có thể ở trước mặt thành chủ thành Dương Phong thay Đan Trúc Âm nói mấy lời hay không?

Bôi thuốc cho Đan Trúc Âm xong, Tô Khả Phương xuống bếp nấu cho nàng ấy chút đồ ăn. Sau khi, an trí để Đan Trúc Âm ở phòng khách, Tô Khả Phương mới về phòng mình.

Hạng Tử Nhuận vừa đọc sách vừa chờ Tô Khả Phương, nàng về phòng, hắn liền bỏ sách xuống, chuẩn bị đi ngủ.

Thấy nàng sau khi đóng cửa phòng xong, thì đứng luôn ở đó. Lòng mày Hạng Tử Nhuận nhíu lại: "Bằng hữu của nàng bị thương rất nặng à?"

Ban nãy hắn có nhìn lướt qua vết thương, tuy mất máu hơi nhiều, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Bôi thuốc hắn đưa vài ngày vết thương sẽ khép lại rất nhanh.

"Không phải, Đan tỷ tỷ bị thương không nặng." Nàng đi đến bên giường ngồi xuống, nhìn hắn muốn nói lại thôi.

Muốn mở miệng nhờ hắn, nhưng nàng không biết mình nên mở lời thế nào?

Nếu nàng không giúp, nàng sợ Đan tỷ tỷ sẽ gặp nguy hiểm.

Thấy dáng vẻ đắn đo của nàng, Hạng Tử Nhuận đi về phía nàng, nhẹ giọng hỏi: "Nàng có chuyện gì sao?"

Nàng cắn môi, không biết nên bắt đầu nói từ đâu, đặc biệt là khi quan hệ của bọn họ đang ở thời điểm đóng băng.

Thấy nàng như thế, Hạng Từ Nhuận ngồi xuống bên cạnh nàng, bắt đầu nói: "Có chuyện gì nàng cứ nói ra là được."

Lúc này Tô Khả Phụng cảm thấy rất thất vọng, nàng luôn nói mình phải cố gắng để trở nên lớn mạnh hơn, nhưng đến khi gặp chuyện nàng mới biết, nếu như không có hắn, căn bản chuyện gì nàng làm cũng có sơ hở. Giờ ngay cả bằng hữu duy nhất xảy ra chuyện, nàng cũng bất lực không có biện pháp.

Thấy nàng không nói lời nào, Hạng Từ Nhuận đưa tay nâng cằm nàng lên, vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Nàng cần môi nữa sẽ chảy máu đấy, có chuyện gì mà không thể nói với ta?"

"Hạng Từ Nhuận... Huynh... Có thể giúp ta một việc được không?"

Nàng chột vạt nói xong câu này, sau đó cúi đầu xuống không dám nhìn hắn.

Nếu là chuyện của chính nàng, nàng tuyệt đối sẽ không mở miệng nhờ. Nhưng mà, nàng không thể trơ mắt nhìn Đan tỷ tỷ xảy ra chuyện.

Bàn tay Hạng Từ Nhuận đặt lên mu bàn tay Tô Khả Phụng, nắm chặt: "Phụng Nhi, chúng ta là phu thê, nàng có thể đừng khách khí với ta như vậy không?"

Hắn ngừng một chút, lại tự giễu nói: "Ta biết, đây đều do ta tự tìm!"

Nếu không phải hắn tổn thương nàng trước, nàng sẽ không như vậy.

Thấy nàng không đáp, Hạng Từ Nhuận đành phải chủ động hỏi: "Có phải chuyện liên quan tới Đan Trúc Âm không?"

Có thể khiến nàng bỗng nhiên mở miệng nhờ hắn, chắc chắn không phải chuyện của nàng.

"Ừm."

Nàng nhẹ giọng đáp lời, cân nhắc xem nên nói thế nào mới tốt.

"Nàng không nói, vậy ta đi hỏi bằng hữu của nàng nhé?" Hắn nói xong làm bộ muốn đứng dậy.

"Đừng——"

Nàng theo bản năng đưa tay ra nắm cánh tay hắn cản trở. Đối mặt với đôi mắt chứa ý cười ranh mãnh của hắn, nàng ảo não trừng mắt lườm hắn một cái, không nhãn nhó nữa mà nói: "Đan tỷ tỷ đắc tội với đại cữu từ của tiểu thiếp thành chủ thành Dương Phong, huynh có thể giúp Đan tỷ tỷ không? Đồ Đan tỷ tỷ trộm của nhà họ đều đã bị tỷ ấy bán mất. Bọn họ muốn bồi thường bao nhiêu tiền, thì để Đan tỷ tỷ bồi thường được chứ?"

Nàng nói một tràng dài, rồi nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng rất nhanh, nàng bổ sung thêm: "Nếu như huynh cảm thấy khó xử, thì thôi vậy."

"Chẳng phải chỉ cần một câu nói sao, có gì mà khó xử?" Hắn buồn cười giơ tay xoa tóc nàng.

Tuy biết không phải chuyện của chính nàng, nhưng lòng Hạng Từ Nhuận vẫn có chút mất mát.

Tô Khả Phụng đang lo lắng nên không chú ý đến tình ý lưu chuyển trong mắt Hạng Từ Nhuận, mà hỏi: "Thật sự không khiến huynh khó xử chứ? Vậy có phải huynh sẽ thiếu nợ ân tình của Liễu thành chủ không?"

"Sẽ không, nàng đừng suy nghĩ nhiều." Hắn mỉm cười: "Ta đi viết cho Liễu thành chủ phong thư, nàng cứ bảo bằng hữu của nàng an tâm dưỡng thương đi."

Ân tình nhất định sẽ thiếu, nhưng Liễu thành chủ chắc hẳn sẽ rất tình nguyện giúp hắn chuyện này.

"Rất muộn rồi, nàng mau đi ngủ đi." Hắn nói xong liền đứng lên định ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Làm khó nàng ta gọi được ra miệng

"Huynh không ngủ?" Nàng khẩn cấp hỏi.

"Ta đến thư phòng, nàng ngủ trước đi." Hạng Tử Nhuận nhìn nàng mỉm cười, rồi ra ngoài.

Hạng Tử Nhuận viết thư xong về phòng, thì thấy trên bàn đặt một bát canh cá nóng hổi, không khỏi nhìn về phía giường.

Tô Khả Phụng nằm quay lưng ngoài, nghe hô hấp của nàng. Hạng Tử Nhuận biết rõ nàng chưa ngủ, giữa mi tâm hắn không tự chủ nhể lên chút ý cười, ngồi xuống ghé uống canh cá.

Vì lo kẻ thù tìm tới sẽ liên lụy đến Tô Khả Phụng, ngày hôm sau Đan Trúc Âm vừa rời giường liền cáo từ muốn rời đi. Tô Khả Phụng biết rõ nàng ỷ lo lắng điều gì, bật cười nói: "Đan tỷ tỷ, Hạng Tử Nhuận đã gửi thư cho Liễu thành chủ rồi, chẳng mấy chốc sẽ ổn thôi."

"Nam nhân của muội tên là Hạng Tử Nhuận?" Đan Trúc Âm kinh ngạc nhìn nàng: "Nam nhân của muội quen biết thành chủ thành Dương Phong?"

"Quen biết!" Tô Khả Phụng gật đầu: "Huynh ấy nói không có việc gì thì nhất định sẽ không có việc gì."

"Không phải tên đó đang dỗ muội chứ?" Đan Trúc Âm vô cùng hoài nghi, Liễu Trường Phong tâm độc tay ác, mặt lạnh vô tình, hơn nữa chưa từng bán mặt mũi cho bất luận kẻ nào, nam nhân của Phụng Nhi chỉ gửi một phong thư liền có thể giúp mình giải quyết nguy cơ?

Tô Khả Phụng mỉm cười: "Đan tỷ tỷ, tỷ không tin thì tạm thời cứ ở lại đây đi, qua mấy hôm nữa là tỷ biết huynh ấy có dỗ muội hay không ngay mà."

Đan Trúc Âm châm chước, quyết định ở lại.

Chắc đám người đó cũng không ngờ Đan Trúc Âm nàng dám trốn ngay trên đường cái đâu. Hơn nữa, vạn nhất đám người đó tìm đến cửa, bằng thân thủ của Hạng Tử Nhuận bảo vệ Phụng Nhi cũng dư xài. Nếu tình cảnh nguy hiểm hơn, mình sẽ dẫn đám người đó đi là được.

Đan Trúc Âm mất máu quá nhiều nên sắc mặt hơi tái nhợt, Tô Khả Phụng ra chợ mua chút thịt lợn, một nhĩ đen, đậu đỏ, táo đỏ về tắm bổ cơ thể cho nàng ấy.

Hạng Tử Nhuận ra ngoài rất sớm, thẳng tới giữa trưa mới trở về, nói cho Tô Khả Phụng biết bằng hữu của hắn mang hộ mấy chục gốc cây ăn quả tới thôn Lâm An rồi. Bọn họ cần mau chóng về thôn Phong Quả.

Tô Khả Phụng không yên tâm Đan Trúc Âm ở một mình, cân nhắc thương lượng với Hạng Tử Nhuận dẫn theo Đan Trúc Âm về thôn Phong Quả. Hạng Tử Nhuận không phản đối, xế chiều hôm đó ba người ngồi xe ngựa về nhà.

Về đến thôn Phong Quả trời đã tối, thời điểm Tô Khả Phụng bước vào sân đúng lúc Đàm Tiểu Liên từ phòng nàng ta ra. Tô Khả Phụng giật bản mình, sau đó nghĩ thời gian đã qua hơn nửa tháng, Kiều Nhậm Phi và Đàm Tiểu Liên xem như đã thành thân.

Nhìn thấy Tô Khả Phụng, Đàm Tiểu Liên cũng sửng sốt, nhưng rất nhanh nàng ta thay đổi sắc mặt tiến về phía Tô Khả Phụng bày ra nụ cười lấy lòng gọi: "Đại tẩu!"

Tô Khả Phụng không nhịn được rung mình, mau chóng ngăn lại: "Đừng, tuyệt đối đừng gọi như vậy, ta không đảm đương nổi!"

Đại tẩu?!

Đúng là làm khó nàng ta gọi được ra miệng!

Bị Tô Khả Phụng nói thẳng vào mặt, mắt Đàm Tiểu Liên tròn tròn, không phải người ta nói đưa tay không đánh người mặt cười sao? Tiểu tiện nhân này thật quá mức?

Nhớ tới lời nương nàng ta nói, vào Phó Gia phải tạo mối quan hệ tốt với Tô Khả Phụng, thì mới mong có cuộc sống tốt. Đàm Tiểu Liên mau chóng đè nén khó chịu dưới đây lòng, đỏ hốc mắt, ủy khuất nói: "Đại tẩu, đệ muội biết trước kia là đệ muội không đúng, đệ muội không nên tranh An ca ca với tẩu..."

"Câm miệng!"

Tô Khả Phụng gầm lên, đánh gãy lời Đàm Tiểu Liên.

Chưa gặp qua nữ nhân nào ngu xuẩn như vậy. Nữ nhân này đã gả cho Kiều Nhậm Phi rồi, mà vẫn tâm tâm niệm niệm Đàm Trọng An. Nghĩ trong lòng thì thôi đi, còn rộng mồm nhắc tới!

Nàng ta thích nhắc tới thì kệ xác nàng ta, còn kéo thêm nàng vào!

Đan Trúc Âm từ câu nói dang dở của Đàm Tiểu Liên bắt được tin tức, nàng ấy nhìn Tô Khả Phụng một chút, lại nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Hạng Tử Nhuận đang đứng ở sau lưng Tô Khả Phụng một chút, bèn nhạy phát hiện bất quái.

"Tiểu Liên, con về phòng ngủ đi!" Diêu Thị rất đau đầu với tiểu nhi tức này.

"Nương, từ sau khi con gả tới đây vẫn chưa cùng đại tẩu trò chuyện đâu." Đàm Tiểu Liên phàn nàn.

"Ta và người thì có cái quái gì tốt mà trò với cả chuyện?" Tô Khả Phuong hung ác trợn mắt lườm Đàm Tiểu Liên, cảnh cáo: "Còn nữa, về sau nếu người dám gọi ta "Đại tẩu", thì cứ chờ xem ta thu thập người thế nào!"

"Phụt ~ ~ "

Lần đầu tiên nhìn thấy Tô Phuong Nhi bày ra dáng vẻ hung thần sát ác, Đan Trúc Âm không nhịn được mà bật cười.

"Phuong Nhi, vị này là?" Diêu Thị sớm phát hiện cô nương xa lạ đến nhà, chỉ là không có cơ hội hỏi.

"Nương, đây là bằng hữu của con, chắc sẽ ở tạm nhà chúng ta vài ngày." Tô Khả Phuong nói xong liền giới thiệu hai người với nhau.

Mấy người đang nói chuyện, Kiều Nhậm Phi ở trong phòng nghe được giọng Đàm Tiểu Liên góp vào với Tô Khả Phuong, nhất thời nổi giận: "Đàm Tiểu Liên, còn không mau về phòng cho lão tử!"

Hiển nhiên Đàm Tiểu Liên rất kiêng kỵ Kiều Nhậm Phi, sau khi nghe được giọng của hắn ta sắc mặt cũng thay đổi, không dám ở lại, vội vàng đi về phòng.

Cửa phòng vừa đóng, lập tức truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Đàm Tiểu Liên: "Đừng đánh ta —— "

"Lão tử cho người lắm miệng này. Tiện nhân! Cho người lắm miệng. Tiện nhân!"

Tiếng Kiều Nhậm Phi mắng chửi xen lẫn tiếng đánh đập truyền ra, Diêu Thị bắt đầu dī thờ dài.

Thấy mặt Tô Khả Phuong lộ vẻ kinh ngạc, Hạng Tử Nhuận thấp giọng nói: "Chờ cây ăn quả trồng xong, ta sẽ đưa bọn họ về Thịnh Kinh."

Nhắm mắt làm ngơ, Hạng Tử Nhuận không muốn để nương bức bối, cũng không muốn nương từ mình phải ngày phòng đêm phòng Kiều Nhậm Phi.

Nhà không có phòng thừa, A Cam toàn ngủ ở nông trại, Hạng Tử Nhuận bảo Đan Trúc Âm ở cùng phòng với Tô Khả Phuong, hắn định chen chúc với Hạng Thần Tường.

"Không cần phiền toái vậy đâu, ta và đại nương ngủ chung một phòng là được rồi."

Đan Trúc Âm rất thức thời, người ta giúp mình một đại ân, sao mình lại để phụ thê người ta phân phòng ngủ, vậy thì quá không biết tốt xấu.

"Chỉ cần Đan cô nương không chê." Diêu Thị đương nhiên câu còn không được.

Bởi vì mầm cây ăn quả đều đã mang đến đỉnh núi thôn Lâm An, ngày hôm sau trời còn chưa sáng tỏ Hạng Tử Nhuận và Hạng Thần Tường đã lên núi trồng cây ăn quả.

Sau khi Tô Khả Phuong rời giường liền tính toán đến nông trại bắt con gà về nấu cháo gà xé phay, ai ngờ còn chưa tới gần đã phát hiện nông trại biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Tỷ phu, những thứ này nông trại chúng ta xây dựng thêm khi nào vậy?"

Vào nông trại Tô Khả Phuong càng kinh ngạc hơn, mảnh đất nàng mua thêm không biết được đắp lên từ bao giờ, nổi thành một mảnh với nông trại. Nơi đó đang thả gần hai trăm con gà, con vịt nhỏ.

"Thần Hoàng nói mười mở tiệm gà chiên ở huyện thành, nông trại quá nhỏ, sợ gà vịt cung ứng không đủ, nên kêu mấy người hỗ trợ đắp nốt mảnh đất bên cạnh lên."

Lưu Đại Minh thật lòng rất mừng, lần trước hắn từng đề cập với Hạng Thần Hoàng một lần, nói Phuong Nhi muốn xây luôn cả mảnh đất bên cạnh nông trại, không ngờ Hạng Thần Hoàng luôn nhớ kỹ.

"Thì ra lần trước về nhà Hạng Tử Nhuận bạn làm những việc này." Tô Khả Phuong cúi đầu tự thì thầm.

Nói chuyện nông trại với Lưu Đại Minh xong, Tô Khả Phuong bắt hai con cá, một con gà rừng và một con vịt mang về nhà.

Đàm Tiểu Liên từ xa đã thấy Tô Khả Phuong xách một đồng thức ăn, nhìn không được mà nuốt nước miếng. Nàng ta đang định sấn tới chỗ Tô Khả Phuong thì Kiều Nhậm Phi vác khuôn mặt lạnh như băng đi từ trong phòng ra. Đàm Tiểu Liên vội vàng ngồi xuống ghế đầu dưới mái hiên, tiếp tục ngắm đầu nhìn lên trời giả bộ ngẩn người.

Từ khi thành thân đến giờ, Đàm Tiểu Liên chưa từng được ăn một bữa điểm tâm nào. Mấy ngày đầu bữa trưa và bữa tối nàng ta còn có thể ăn một chén cơm, sau này hết gạo, bữa nào cũng chỉ ăn khoai lang và rau xanh cầm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Nồi còn chưa rửa

Trước khi bước vào phòng bếp Tô Khả Phương liếc mắt nhìn Đàm Tiểu Liên. Tối hôm qua bị Kiều Nhậm Phi đánh cho một trận như từ như vậy, thế mà nay trên mặt nha đầu này không có chút dấu vết nào. Chắc tên khốn Kiều Nhậm Phi kia vẫn cố kỵ mặt mũi, không đánh vào mặt nàng ta.

"Còn chờ gì nữa, mau ra ruộng cho lão tử?" Kiều Nhậm Phi quát tháo Đàm Tiểu Liên, rồi vác cuốc xoay người bỏ đi.

Đàm Tiểu Liên nhìn thoáng qua phòng bếp, lúng túng nói: "Ta... Chờ lát nữa chúng ta hãy đi."

Người ta thịt gà, thịt vịt lại giết cả cá, đều là người một nhà, dù không chiếm được thịt ăn, thì cọ bát canh uống chắc vẫn được.

Kiều Nhậm Phi vừa đi tới cửa nghe được lời Đàm Tiểu Liên liền vòng lại, quăng cái cuốc về phía chân nàng ta. Mắt tròn trừng muốn rách cả mí mắt quát to: "Người lập lại lần nữa?"

"Không phải ta chỉ bảo chờ lát nữa hãy đi thôi sao? Có phải không đi đâu, người lại muốn đánh ta đúng không?"

Đàm Tiểu Liên tức giận, nung nói nàng ta gả đến Phó Gia sẽ cuộc sống tốt. Từ ngày gả tới đây ngay cả bữa cơm no nàng ta cũng chưa từng ăn, chứ đừng nói đến ngày tốt ngày lành gì. Tên khốn Phó Nhậm Phi cứ không vui là động thủ đánh nàng ta, đây đâu phải cuộc sống dành cho con người?

Điêu Thị nghe tiếng hai người ở ngoài sân cãi vã, vội vàng đi từ trong phòng bà ra, khuyên nhủ: "Phi Nhi, có chuyện gì từ từ nói."

Đứa nhỏ này đóng cửa phòng đánh nung tử, bà không tiện khuyên. Nhưng giờ ở ngay ngoài sân, bà nhìn thấy, thì bà không cho phép Kiều Nhậm Phi đánh người!

"Nung, tối hôm qua hấn ta lại đánh con, cuộc sống này con chịu đủ lắm rồi!" Đàm Tiểu Liên gào khóc, xoay người xông ra ngoài, chuẩn bị về nhà ngoại kể khổ.

Kiều Nhậm Phi hiểu rõ Đàm Tiểu Liên, không ngăn cản nàng ta, mà hừ lạnh nói: "Về nhà ngoại đúng không? Được thôi, về rồi thì đừng trở lại nữa. Ta sẽ viết hưu thư đích thân mang qua!"

Đàm Tiểu Liên vừa bước một chân ra ngoài cửa, chân còn lại vẫn ở trong. Nghe Kiều Nhậm Phi định hưu nàng ta, cơ thể giống như bị định trụ. Cứ đứng cứng đờ ở cửa không nhúc nhích.

Kiều Nhậm Phi nhặt cuốc lên, đẩy Đàm Tiểu Liên chấn ở cửa ra, đi về hướng ruộng của hấn ta.

Vì sinh hoạt hàng ngày, Kiều Nhậm Phi không thể không chăm chỉ xuống ruộng.

"Tiểu Liên, con mau chóng ra ruộng với Phi Nhi đi." Điêu Thị thật sự hết biện pháp với đôi tiểu phu thê này, đành phải khuyên Đàm Tiểu Liên.

Đàm Tiểu Liên ụi khuất lau nước mắt, tâm không cam tình không nguyện cầm cuốc vội vàng chạy theo Kiều Nhậm Phi.

Đan Trúc Âm đứng ở cửa phòng bếp xem diễn xong liền quay vào, nhìn không được đồng tình nói: "Đàm Tiểu Liên gả cho loại nam nhân này cũng đủ đáng thương."

Tô Khả Phương đang đun nước để vật lông gà, lông vịt nghe vậy thì ngẩng đầu lên, cười nhạo: "Đan tỷ tỷ, tỷ phải tin rằng, người đáng thương tất có chỗ đáng trách!"

Nếu tâm tư Đàm Tiểu Liên thuần khiết sẽ không bị Kiều Nhậm Phi lợi dụng, đến nỗi góp cả bản thân vào. Tất cả đều do chính nàng ta gieo gió gặt bão, Tô Khả Phương chẳng thấy nàng ta đáng thương chỗ nào.

Đan Trúc Âm biết Tô Khả Phương không phải loại người cay nghiệt, nàng ấy biết Tô Khả Phương nói vậy tất nhiên là có nguyên nhân. Đan Trúc Âm cân nhắc rồi ghé vào tai Tô Khả Phương, vẻ mặt bát quái hỏi: "Tối hôm qua Đàm Tiểu Liên nhắc đến người tên An ca ca, đó là ai thế? Có quan hệ gì với muội?"

Mặt Tô Khả Phương tối sầm: "Đan tỷ tỷ, tỷ rảnh quá thì mang gà, vịt ra bờ sông vật sạch lông giúp muội đi."

Tô Khả Phương nói xong liền bỏ gà, vịt vào chậu nước sôi, đẩy lại, đẩy về phía Đan Trúc Âm. Còn nàng cầm theo dao phay và cá đi về phía bờ sông.

Vết thương của Đan Trúc Âm thoát nhìn rất nghiêm trọng, nhưng thật ra không quá sâu. Sau khi bôi thuốc Hạng Tử Nhuận đưa miếng vết thương đã bắt đầu kết vảy rồi, nếu không Tô Khả Phương cũng không dám để nàng ấy bê đồ nặng.

Hai người từ bờ sông trở về, nhìn được nồi cháo gà xé phay thì trời đã sáng choang. Tô Khả Phương vội vàng dùng một cái nồi sạch khác đựng cháo gà xé phay, đưa qua cho huynh đệ Hạng Tử Nhuận.

Đến nơi, Tô Khả Phương phát hiện trên đỉnh núi có thêm rất nhiều mầm cây ăn quả. Hơn nữa, tất cả hồ để trồng cây ăn quả đều đã đào xong đầu đầy

rồi. Hối Hạng Thần Tường nàng mới biết, những hố đó đều do Hạng Tử Nhuận lần trước trở về tranh thủ đào.

Ánh mắt Tô Khả Phương phức tạp nhìn thoáng qua Hạng Tử Nhuận đứng cách đó không xa. Bảo sao hắn về thôn Phong Quả một chuyến lại vừa gầy vừa đen!

Hạng Tử Nhuận lo cây giống trồng muộn sẽ chết mất, nên hai huynh đệ không định về nhà ăn cơm trưa.

Trên đường về nhà, Tô Khả Phương hái được ít rau cải dầu ở ruộng, liền tính nấu món rau cải dầu xào nấm. Nàng đem vịt đã sơ chế sạch hồi sáng ra làm thịt vịt ngũ vị hương chiên giòn. Sau đó, nàng chặt hai cái đầu cá để nấu canh, thịt cá thì làm cá sốt.

Đàm Tiểu Liên và Kiều Nhậm Phi từ ruộng về, bụng đều đói meo, muốn đến phòng bếp luộc rau ăn. Nhưng mà Tô Khả Phương nấu nướng trong bếp tốn không ít thời gian, Đàm Tiểu Liên muốn sử dụng phòng bếp cũng chỉ có thể đứng chờ, vừa ngo đầu vào cửa phòng bếp vừa nuốt nước miếng.

"Mùi thơm quá!"

Đàm Tiểu Liên trông mong nhìn Tô Khả Phương cười nói, mắt dán chặt vào khay đặt đĩa thịt vịt ngũ vị hương chiên giòn.

Tô Khả Phương bên xới cơm bên nói chuyện với Đan Trúc Âm, không thêm phản ứng với nàng ta.

"Ồ thì... Chúng ta... Đều là người một nhà, cả con vịt to thể này chắc mọi người ăn không hết đâu, cho ta ném thử mấy miếng đi?" Mặt Đàm Tiểu Liên nịnh nọt nhìn Tô Khả Phương.

Tô Khả Phương nhướn mày, tự tiểu phi tiểu nhìn nàng ta: "Cảm thấy rất thơm sao?"

Đàm Tiểu Liên dùng sức gật đầu.

"Nồi còn chưa rửa, dầu lắm, người thường thức đi." Tô Khả Phương hào phóng nói xong liền nhờ Đan Trúc Âm cầm rổ mang ra ngoài, còn nàng thì bụng mâm cơm đưa tới phòng bà bà.

Đan Trúc Âm nói muốn lên núi đi dạo, Tô Khả Phương dứt khoát đem phần đồ ăn của hai người đặt vào rổ mang cả lên núi, chỉ chờ đồ ăn để Diêu Thị ăn cơm ở nhà.

"Phương Nhi, muội xấu tính rồi nhé!" Nhớ một màn trong phòng bếp, Đan Trúc Âm nháy mắt cười nói với Tô Khả Phương.

Tô Khả Phương xem thường nhướn mày, sau khi đưa thức ăn vào phòng bà bà, nàng liền cùng Đan Trúc Âm xách rổ lên núi.

Tô Khả Phương không biết rằng lúc nàng đi rồi, Diêu Thị nghe được tiếng Kiều Nhậm Phi và Đàm Tiểu Liên hùng hùng hổ hổ cãi nhau trong bếp. Sợ hai người lại đánh nhau, nên bà đem đồ ăn chia ra một nửa đưa cho hai người.

Dù sao vẫn là đứa nhỏ mình nuôi dưỡng, chăm sóc sáu bảy năm, tuy miệng bảo mặc kệ nhưng lòng đâu thể thật sự buông tay mặc kệ chứ?

Nhóm mầm cây ăn quả đưa tới lượt đầu tiên không nhiều, mấy người cùng nhau bận đến khi trời tối đã trồng xong hết. Sáng ngày hôm sau Hạng Tử Nhuận và Hạng Thần Tường lại lên núi tưới nước cho cây giống từ sớm, lúc này mới tính là xong việc.

Đương nhiên, mầm cây ăn quả có thể sống sót hay không còn phải đợi mấy ngày nữa mới biết.

Mang nước từ dưới chân núi lên đỉnh núi là cả một công trình lớn. Tô Khả Phương không muốn Hạng Tử Nhuận và Hạng Thần Tường vất vả như vậy, nên thừa dịp trời tối mọi người không chú ý mang theo một cái thùng gỗ lạng lẽ ra cửa.

Đã chạng vạng tối, trên núi không còn người nào khác, Tô Khả Phương hơi động ý niệm nước từ dòng suối nhỏ trong không gian trực tiếp tưới xuống gốc cây. Tuy rằng không cần phải xuống chân núi xách nước, nhưng khi tưới xong tất cả mầm cây ăn quả, nàng vẫn mệt đến mức đầu toát đầy mồ hôi.

Tưới cây xong trời đã tối hẳn, nàng vừa mới định xuống núi, thì thấy Hạng Tử Nhuận tay cầm bó đuốc, sắc mặt hốt hoảng xông lên núi.

Phát hiện nàng đứng trên đỉnh núi không hao không tổn gì, Hạng Tử Nhuận vứt luôn bó đuốc, chạy nhanh về phía trước đem nàng kéo vào ngực mình, ôm thật chặt.

Đan Trúc Âm chạy theo phía sau thấy thế, sờ mũi, lặng yên xoay người xuống núi báo tin cho hai nhà Hạng Tô đang gà bay chó sủa.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Tô Khả Phương bị hành động đột ngột của Hạng Tử Nhuận làm cho khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Huynh không đóng cửa?

"Muộn thế này rồi, sao nàng không nói tiếng nào đã chạy lên núi?" Qua một lúc lâu, Hạng Tử Nhuận mới dè dặt hỏi.

"Ta tới tưới nước cho cây giống." Tựa vào ngực Hạng Tử Nhuận, bên tai truyền đến tiếng nhịp tim hắn đập kịch liệt, Tô Khả Phương có thể cảm nhận được sự bất an của hắn.

"Nàng biết rõ sáng mai ta và Tường Nhi sẽ tới tưới nước, còn cố tình dọa ta." Hắn nhẹ trách, cánh tay vòng thật chặt.

Có trời mới biết vừa rồi tìm khắp nơi không thấy nàng, hắn có bao nhiêu bối rối, hắn cho rằng nàng lại giống lần trước không lưu bất kỳ lời nhắn nào đã trốn đi.

Nghe Hạng Tử Nhuận nói vậy, Tô Khả Phương cảm thấy hơi tự trách, nàng mím môi, nhỏ giọng nói: "Chỉ là ta thấy hai người quá vất vả, nên muốn giúp đỡ làm chút gì đó thôi."

Chẳng qua nàng không muốn để người khác phát hiện ra không gian của mình nên mới lặng lẽ lên núi, thật không ngờ sẽ hù dọa hắn.

"Chỉ cần nàng không vô duyên vô cớ biến mất, thì ta không vất vả chút nào!" Hạng Tử Nhuận trầm giọng nói.

Lời của Hạng Tử Nhuận khiến lòng Tô Khả Phương hơi nhói đau, nàng khẽ thở dài, đáp: "Sau này ta sẽ không như vậy nữa."

Nàng không phải người thích trốn tránh. Lần trước rồi đi chẳng qua vì nàng nhất thời khó tiếp nhận việc Hạng Tử Nhuận không tin tưởng mình. Sau này bất kể phát sinh chuyện gì, nàng sẽ không tiếp tục trốn đi nữa.

"Đây là do chính nàng nói đấy nhé!" Lời hứa của nàng khiến hắn vừa mừng vừa sợ, vội cúi đầu nhìn đỉnh đầu nàng.

Hạng Tử Nhuận có thể cảm nhận được thái độ của nàng chuyển biến, tất cả cố gắng của hắn trong thời gian qua đều không uổng phí!

"Ừ." Nàng ở trong ngực hắn gật đầu.

Hai ngày sau, Hạng Tử Nhuận nhận được thư hồi âm do đích thân Liễu Trường Phong viết. Nguy cơ của Đan Trúc Âm được giải trừ triệt để. Mầm cây ăn quả trên núi không biết là vì Tô Khả Phương tưới nước trong không gian cho, hay vì Hạng Tử Nhuận và Hạng Thần Tường chăm sóc tốt, mà toàn bộ đều sống.

Sau khi Đan Trúc Âm biết mình không cần tiếp tục đông trốn tây nấp liền tính toán rời khỏi thôn Phong Quả. Tô Khả Phương vừa vặn muốn đến tiệm gà chiên xem xét tình hình, mà Hạng Tử Nhuận thì vì chuyện nhóm mầm cây ăn quả thứ hai cũng chuẩn bị đến huyện thành luôn. Tất cả đều đi nên Hạng Tử Nhuận đánh xe ngựa đích thân đưa các nàng đến huyện thành.

Đan Trúc Âm tự do tự tại đã quen, vừa đến huyện thành liền chia tay phụ thể hai người, rồi đi.

Hạng Tử Nhuận thấy sắc trời không còn sớm liền trực tiếp đánh xe về phố Nam Thông.

Xe ngựa vừa rẽ vào đầu phố Nam Thông, Tô Khả Phương ngồi ở trong xe đột nhiên nghe bên ngoài truyền đến tiếng kêu sợ hãi của phụ nhân. Nàng vén rèm xe lên thì đúng lúc thấy cơ thể Hạng Tử Nhuận bay về phía trước, xông thẳng vào chiếc xe ngựa đi từ đầu đường bên kia đang băng băng phi qua đây.

Con ngựa kia hình như bị hoảng sợ nên phát điên!

Bỗng nhiên, Tô Khả Phương tròn tròn mắt, nàng thấy một tiểu nam hài đang bị dọa sợ ngây người đứng giữa đường cái.

Một giây trước khi chiếc xe ngựa chạy loạn đâm vào tiểu nam hài, Hạng Tử Nhuận giữ tinh thần nghìn cân treo sợi tóc tung người túm lấy dây cương dùng sức kéo chặt, muốn chuyển hướng xe ngựa sang bên cạnh.

Bởi vì xung lực quá lớn, cơ thể hắn bị đẩy ngược về sau, dưới chân vạch ra một đường dấu vết vừa dài vừa sâu. Mắt thấy Hạng Tử Nhuận sẽ bị xung lực của xe ngựa đẩy vào tường, mặt Tô Khả Phương biến sắc, sợ hãi nhảy xuống xe ngựa gào lên: "Tử Nhuận ——"

Hạng Tử Nhuận vốn sắp không chế được xe ngựa, bỗng nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Tô Khả Phương. Hắn cho rằng nàng đã xảy ra chuyện, theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua chỗ nàng, hắn vừa thất thần, con ngựa bỗng phát điên hất đầu, tung vó cứ như vậy hung hăng đập thẳng vào ngực Hạng Tử Nhuận.

Lông mày Hạng Tử Nhuận nhíu chặt, cánh tay chấn động, dùng lực kéo mạnh cả xe lẫn ngựa đổ ào xuống đất.

Ban đầu Hạng Tử Nhuận định tận lực không làm tổn thương đến ngựa và người trên xe, nhưng mà bây giờ không còn cách nào khác.

"Hạng Tử Nhuận, huynh không sao chứ, bị thương ở đâu rồi?" Tô Khả Phương bị pha mạo hiểm vừa rồi dọa sợ, mặt mũi phờ phạc tiến lên hết sờ sờ cánh tay của Hạng Tử Nhuận, lại sờ sờ ngực của hắn, miệng run run như cây sậy hỏi lặp đi lặp lại: "Huynh bị thương ở đâu, huynh mau nói chuyện đi? Bị thương ở đâu rồi?"

Hiển nhiên Hạng Từ Nhuận không nghĩ tới nàng sẽ vì mình mà khăn trương như vậy. Hắn chợt cảm thấy thụ sủng nhược kinh, đường cong trên khoé môi không ngừng mở rộng, cuối cùng vui vẻ cười ra tiếng.

"Cười cái gì mà cười, ta hỏi huynh bị thương ở đâu cơ mà?!" Tô Khả Phuong tức giận quát Hạng Từ Nhuận.

Lúc này từ chỗ xe ngựa bò ra hai người sắc mặt còn trắng bệch hơn cả Tô Khả Phuong. Một người là thiếu niên này ngồi trong xe ngựa, một người khác là nương của hải tử suýt bị đâm trúng. Bọn họ cùng đi tới cảm ơn Hạng Từ Nhuận.

"Nương tử, nàng tha thứ cho ta rồi đúng không?" Lúc này trong mắt Hạng Từ Nhuận nào còn người khác, hắn buông mi mắt sáng quắc nhìn Tô Khả Phuong chăm chăm, mặc kệ bàn tay nhỏ bé của nàng tha hồ thác loạn trên người mình, ý cười bên môi không giảm.

Tô Khả Phuong thấy hắn dường như không có việc gì, tức giận véo vào cánh tay hắn, nổi giận nói: "Huynh không muốn sống nữa đúng không?"

Rõ ràng biết sẽ bị thương, vậy mà cứ lấy mạng ra đối cứng, người này nào bị úng nước rồi à?

Chỉ cần nhớ tới pha mạo hiểm vừa rồi, Tô Khả Phuong lại hoảng sợ, nàng căn bản còn chưa nghĩ ra chuyện mình vốn có thể lợi dụng không gian giúp hắn tránh một kiếp nạn.

Thấy nàng nổi giận gào thét với mình giống trước đây, Hạng Từ Nhuận mừng rỡ như điên, kích động kéo tay nàng chạy về ngôi viện của hai người.

Vừa vào sân, hắn liền đề nàng lên cánh cửa chính, cúi đầu hôn nàng.

Tay Tô Khả Phuong đặt ở ngực Hạng Từ Nhuận vừa định đẩy hắn ra, bên tai bỗng vang lên lời bà bà khuyên giải ngày đó.

Nàng nhắm mắt, tay chậm rãi hướng lên trên, không tự chủ vòng qua cổ hắn, nhón chân đáp lại nụ hôn của hắn.

Giờ khắc này nàng không muốn nghĩ thêm bất kỳ điều gì nữa, nàng chỉ cần biết hắn bình an là tốt rồi, còn lại, đều không quan trọng.

Đứng trước sinh mạng, tất cả mọi thứ đều có vẻ nhỏ bé như vậy.

Khi người đối mặt với sinh tử của một người mà có thể thờ ơ. Thì đó là bởi lòng người căn bản không có hắn. Vì khi người đã quan tâm ai rồi, người sẽ tự biết cái gì gọi là sợ mất đi.

Người tiếp nhận việc hắn đối xử tốt với người. Dĩ nhiên người sẽ chịu được một mặt xấu nhất của hắn, chỉ cần hắn biết sai mà sửa.

Cuối cùng, không có tình yêu của ai là hoàn mỹ vô khuyết.

Đừng mong mình luôn nhận được những điều tốt đẹp, mà hãy cố gắng tạo những điều tốt đẹp. Hãy trân trọng những gì mình đang có.

Tuy rằng nàng đáp lại rất nhẹ, nhưng Hạng Từ Nhuận vẫn cảm nhận được, nụ hôn của hắn hơi ngừng một chút, tiếp đó càng thêm điên cuồng nhiệt liệt, hắn đè chặt nàng lên cánh cửa, không giữ lại dù chỉ một chút khe hở nhỏ, hắn dường như muốn đem nàng nhập vào trong cơ thể mình.

Nàng bị hắn lây dẫn lửa tình nhiệt liệt, bắt đầu chủ động hôn đáp trả hắn.

Tô Khả Phuong chủ động khiến Hạng Từ Nhuận mất lý trí, hắn đột nhiên buông nàng ra, bế ngang nàng lên nhanh chóng đi thẳng đến phòng ngủ chính ở nội viện.

"Có thể chứ?" Hắn đặt nàng xuống giường, đầy mắt tràn đầy dục vọng, cơ thể hắn đang trên bờ vực chuẩn bị sụp đổ, nhưng vẫn cố đè nén hỏi nàng một câu.

Nàng nắm thật chặt vật áo hắn, đôi mắt hạnh ngập nước nhìn thẳng vào mắt hắn, mang theo chút căng thẳng.

Hạng Từ Nhuận duỗi bàn tay lớn che khuất đôi mắt mang theo sương mù mờ mịt của nàng. Bởi dáng vẻ đáng yêu này của nàng thật sự khiến hắn khó nhịn nổi muốn xuống tay.

Tay kia hắn đặt trên dây thắt lưng bên hông nàng, đang chuẩn bị cởi vật áo của nàng ra. Bỗng dưng, mặt Hạng Từ Nhuận tối sầm, ánh mắt bén nhọn lia về phía cửa phòng ngủ.

"Sư huynh, đại tẩu, hai người ở đây sao?"

Giọng nói lo âu của Lâm Chiêu Hoành vang lên ở cửa ra vào chỗ hành lang nội viện, tiếng bước chân của Lâm Chiêu Hoành càng ngày càng đến gần phòng ngủ chính.

Đầu tiên Tô Khả Phuong giật mình, sau khi phản ứng nàng vội vàng nhảy từ trên giường xuống đất.

"Huynh... Huynh không đóng cửa?" Nàng vừa thẹn vừa giận trừng hắn.

Chương 166: Tự mình đào hố nhảy xuống

"Huỳnh... Huỳnh không đóng cửa?" Tô Khả Phuong vừa thẹn vừa giận trừng Hạng Tử Nhuận.

May mắn bọn họ chưa làm gì, nếu không bị Lâm Chiêu Hoành bắt gặp sao nàng dám gặp ai nữa?!

Hạng Tử Nhuận vốn đang tức giận muốn giết người vì Lâm Chiêu Hoành tự tiện xông vào nội viện. Sau khi nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của Tô Khả Phuong tất cả tức giận của hắn đều biến mất hết, ngồi dậy ôm thắt lưng nàng nhỏ giọng trấn an: "Đừng nóng vội, ta sẽ đuổi Lâm Chiêu Hoành ra ngoài, chờ lát nữa chúng ta lại tiếp tục."

Cửa chính do hắn đóng, chỉ là tình thế cấp bách nhất thời quên cài chốt. Nhưng bộ dạng vội vàng của tiểu nương tử nhà hắn thật sự quá đáng yêu.

Tô Khả Phuong làm sao biết được bộ dạng mình ảo não rơi vào mắt Hạng Tử Nhuận lại biến thành bộ dạng vội vàng chứ. Nghe giọng hắn mang đầy âm điệu vui vẻ, nàng tức giận đến mức vung tay đâm vào ngực hắn: "Ai vội vàng hả? Huỳnh còn không khăn trương đi ra ngoài!"

Nếu để Lâm Chiêu Hoành biết hai người bọn họ đều ở trong phòng, chỉ bằng miệng của tên kia, từ không cũng bị vẽ thành có, tới lúc đó không bị Lâm Chiêu Hoành trêu chọc đến chết mới là lạ.

Lực tay của nàng không lớn, nhưng khi bị nàng đâm trúng, Hạng Tử Nhuận bỗng rên lên một tiếng.

Nhớ tới ngực hắn vừa bị vó ngựa điên đập trúng, sắc mặt Tô Khả Phuong thay đổi, không hề nghĩ ngợi mà đưa tay cởi áo của Hạng Tử Nhuận ra muốn kiểm tra vết thương.

Lâm Chiêu Hoành đẩy cửa bước vào, đúng lúc nhìn thấy một màn này, đôi mắt đào hoa tròn lớn như chuông đồng. Không biết là thật sự bị hù dọa, hay là cố ý, giọng nói của Lâm Chiêu Hoành hơi run run, bộ dạng như sắp ngất xỉu đến nơi: "Sur huỳnh, đại tẩu, hai người... Bạch Nhật Tuyên Dâm!"

"Chớ nói nhảm, Tử Nhuận bị thương!" Tô Khả Phuong đỏ mặt hung hăng trừng mắt lườm Lâm Chiêu Hoành, giải thích.

"Hà, hà, bị thương á?" Mắt Hạng Tử Nhuận như dao phóng tới, Lâm Chiêu Hoành làm bộ quá mức sợ hãi vỗ ngực, ánh mắt mang ý vị sâu xa tuần sát trên người hai người, chậm rãi nói: "Bảo sao vội vàng như vậy, ngay cả xe ngựa cũng không cần, vớt luôn ở đường cái."

Được Lâm Chiêu Hoành nhắc nhở, Tô Khả Phuong mới nhớ tới xe ngựa nhà mình.

Không biết có phải do Tô Khả Phuong nghĩ nhiều không, nàng cứ cảm thấy giọng điệu của Lâm Chiêu Hoành hơi kỳ quái.

"Xe ngựa vẫn ở đường cái?" Thấy Hạng Tử Nhuận không thêm đề ý đến Lâm Chiêu Hoành, Tô Khả Phuong chần chờ một lúc mới hỏi.

Xe ngựa rất đáng tiền, bị mất nàng sẽ đau thiệt.

"Đệ giúp hai người kéo vào sân rồi." Lâm Chiêu Hoành nói xong liền tới gần Hạng Tử Nhuận, mạn bất kinh tâm nói: "Sur huỳnh bị thương có nặng không, đệ đệ xem nào?"

Hạng Tử Nhuận cầm áo kéo lên, hí mắt nhìn Lâm Chiêu Hoành: "Đệ đến đây làm gì?"

Đôi mắt đào hoa của Lâm Chiêu Hoành chuyển loạn, cười như không cười nói: "Còn không phải do đệ nghe tin sur huỳnh bị thương nên mới đến thăm sao?"

Hạng Tử Nhuận không nóng không lạnh, hừ lạnh: "Giờ đệ thăm cũng thăm rồi, đệ có thể đi."

"Sur huỳnh không có việc gì thì chúng ta đến "Văn Hương Lai" uống hai chén đi?" Lâm Chiêu Hoành nháy mắt với Hạng Tử Nhuận.

"Không rảnh!" Hạng Tử Nhuận không hề nghĩ ngợi mà cự tuyệt luôn.

Nếu không phải da mặt nương tử mình mỏng, thì tên gia hỏa chuyên làm chuyện xấu này sao có thể an toàn đứng ở đây?

Món nợ này, đợi chút nữa sẽ tính!

"Sur huỳnh không đi thật sao?" Không biết từ lúc nào trong tay Lâm Chiêu Hoành xuất hiện một khối lệnh bài bằng đồng to cỡ nửa bàn tay.

Tô Khả Phuong chưa kịp nhìn cẩn thận, Lâm Chiêu Hoành đã nhét khối lệnh bài bằng đồng kia vào tay áo, xoay người ra khỏi phòng.

Tô Khả Phương phát hiện sau khi nhìn thấy khối lệnh bài bằng đồng kia toàn thân Hạng Tử Nhuận đều tản ra lệ khí, không khỏi lo lắng hỏi: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Đôi mắt Hạng Tử Nhuận hép lại, nghe thấy giọng nói của Tô Khả Phương, quả đắm chìm chắc lúc này mới chậm rãi buông ra.

Một lúc sau, Hạng Tử Nhuận che dấu hết tất cả biểu tình, nhìn Tô Khả Phương trấn an: "Không sao đâu, ta ra ngoài một lát, rất nhanh sẽ về."

Vừa ra khỏi ngôi viện, mặt Hạng Tử Nhuận liền trầm xuống, đáy mắt hiện lộ sát khí.

Thấy sắc trời không còn sớm, Tô Khả Phương bắt một con cá từ dòng suối nhỏ trong không gian ra nấu canh. Mặt khác nàng hái thêm một rổ rau hẹ ở ruộng trong không gian kết hợp với mộc nhĩ đen lần trước mua, gói hai lồng sủi cảo chay.

Hạng Tử Nhuận ra ngoài không đến nửa canh giờ đã về, Tô Khả Phương đánh giá sắc mặt hắn, thấy vẫn như thường, liền hỏi: "Huynh ăn cơm chưa?"

Vừa rồi trước khi đi Lâm Chiêu Hoành nói đến "Văn Hương Lai" uống rượu, không biết Hạng Tử Nhuận có ăn cơm không? Bởi vì trên người hắn không có mùi rượu.

"Vẫn chưa, nàng nấu món gì ngon cho ta ăn vậy?"

Nhìn nàng, môi hắn không tự chủ tràn đầy ý cười.

"Gói sủi cảo rau hẹ, để ta bung tới cho huynh." Nàng nói xong liền vào bếp.

Mặt Hạng Tử Nhuận cứng đờ, lại là sủi cảo rau hẹ!

Thấy Hạng Tử Nhuận ăn sủi cảo như lang thôn hổ yết, Tô Khả Phương vội múc thêm một bát canh cá màu sữa, đặt trước mặt hắn, nói: "Ăn từ từ thôi."

Hạng Tử Nhuận chỉ uống một ngụm canh cá, sau đó tiếp tục dùng tốc độ cực nhanh giải quyết hết chỗ sủi cảo dư lại.

Nếu ăn từ từ, hắn chắc chắn sẽ phun tất cả ra.

Hạng Tử Nhuận ăn nhanh như vậy, làm Tô Khả Phương tưởng rằng hắn thích ăn sủi cảo rau hẹ. Nhớ kỹ trong lòng đây chính là món hắn yêu thích, nàng tính toán ngày mai nhất định sẽ gói sủi cảo rau hẹ tiếp, dù sao trong không gian vẫn còn rất nhiều rau hẹ.

Vì sợ khiến người khác hoài nghi, nàng toàn đem rau xanh trong không gian phơi thành rau khô. Bây giờ rau khô trong không gian nhiều đến mức nàng có thể mở cửa hàng bán rau khô luôn.

Tô Khả Phương thấy Hạng Tử Nhuận ăn xong mới hỏi: "Vết thương trên ngực huynh thế nào rồi? Đã bôi thuốc chưa?"

"Nàng kiểm tra giúp ta một chút?" Đột nhiên Hạng Tử Nhuận sấn gần vào nàng, cười ái muội.

"Bản thân là đại phu, nếu ngay cả thương thế của mình cũng chữa không khỏi, vậy huynh đừng lẫn lộn nữa!" Tô Khả Phương lườm hắn, rồi thu dọn bát đĩa.

Tô Khả Phương vừa đi ra khỏi phòng ăn, Hạng Tử Nhuận bỗng thu lại nụ cười trên mặt, roi vào trầm tư.

Lúc Tô Khả Phương dọn dẹp xong đầu đẩy về nội viện, Hạng Tử Nhuận nghe được động tĩnh liền đi từ thư phòng ra, theo sau lưng nàng vào phòng ngủ.

Vừa vào phòng, Hạng Tử Nhuận ôm chầm lấy Tô Khả Phương, làm bộ đáng thương hỏi: "Nương tử, đêm nay vì phu không cần trải chăn đệm xuống đất nằm nhé?"

Tô Khả Phương hơi mím môi kéo bàn tay lớn đặt trên hông mình của Hạng Tử Nhuận ra, bước đến chỗ ghế cạnh bàn trà ngồi xuống.

Thấy biểu tình của nàng nghiêm túc, hắn thu lại trêu chọc trên mặt, từ phía sau ôm lấy nàng, thấp giọng hỏi: "Nàng vẫn chưa chịu tha thứ cho ta sao?"

Tuy rằng sự tình đã qua rất lâu, nhưng giờ nghe hắn hỏi, nàng vẫn tủi thân đỏ hốc mắt.

"Ta tha thứ cho huynh!" Nàng hít mũi, vô cùng chân thành nói: "Nhưng mà Hạng Tử Nhuận, sẽ không có lần sau đâu! Nếu như huynh tái phạm lần nữa, thì huynh đừng hòng được tìm ta, huynh tin không?"

Nàng có thể tha thứ cho hắn, nhưng điều đó không đại diện cho việc hắn có thể hết lần này đến lần khác tổn thương nàng.

"Tin, ta tin." Hắn áp sát vào sau lưng nàng, vừa áy náy vừa đau lòng nói: "Lần sau cho dù giận ta, nàng cũng đừng chạy loạn khắp nơi. Nàng không muốn nhìn thấy ta, ta sẽ không xuất hiện ở trước mặt nàng nữa là được."

Tô Khả Phương quay đầu cười như không cười nhìn hắn: "Ý của huynh là sẽ có lần sau à?"

Hạng Tử Nhuận nghen, nhanh chóng phản ứng kịp: "Nương tử, ta bảo đảm ý tứ của ta không phải vậy!"

Giờ hấn mới phát hiện trước mặt nương tử mình hấn toàn biến thành ngu xuẩn, tự mình đào hố nhảy xuống.

Tô Khả Phuong hừ lạnh.

"Nương tử, có phải chúng ta nên hoàn thành xong sự tình còn dang dở không?" Hấn nhìn nàng cười ái muội, bế nàng về phía giường.

Tô Khả Phuong sắc mặt cổ quái nhìn hấn, nói: "Chỉ sợ không được."

Mặt Hạng Tử Nhuận tối sầm: "Vì sao?"

Vì sao vậy nương tử?"

Bởi vì vừa rồi lúc tắm rửa nàng phát hiện kinh nguyệt của mình ngõ cửa rồi!

"Nương tử ~ "

Thấy Tô Khả Phuong không nói lời nào, Hạng Tử Nhuận cọ xát vào người nàng, giọng nói mang theo khẩn cầu.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Rau họ rất rẻ sao?

Tô Khả Phuong giả bộ rất bất đắc dĩ néo mi tâm, kỳ thật đang nín cười, nghiêm túc nói: "Chuyện là, kinh nguyệt của ta vừa mới ghé thăm."

Dựa theo chu kỳ bình thường, kinh nguyệt của nàng phải hai ngày nữa mới đến, ai ngờ tháng này đến sớm trước thời hạn. Hơn nữa còn đến đúng lúc nàng vừa tắm xong, đây cũng không phải là chuyện nàng có thể không chê.

Nghe vậy, mặt Hạng Tử Nhuận càng đen hơn.

Hấn hiểu y thuật, tự nhiên biết kinh nguyệt của nữ nhân là cái gì.

"Làm sao có thể trùng hợp như vậy?" Qua rất lâu, hấn mới phun ra được một câu.

Nhìn bộ dạng hấn như bị táo bón, Tô Khả Phuong thật sự không nhịn được cười ra tiếng: "Đúng là khéo."

"Nàng không gạt ta chứ?" Hấn cắn nhẹ vào môi nàng, sắc mặt thối cực kỳ.

"Không phải huynh hiểu y thuật sao, bắt mạch cho ta chẳng phải sẽ biết sao?" Nàng không biết bắt mạch có xem được tình hình kinh nguyệt hay không, nhưng vẫn cố ý đưa cổ tay về phía Hạng Tử Nhuận, về mặt vô tội nhìn hấn.

"Lâm Chiêu Hoành chết tiệt!" Hấn nghiêng răng nặn ra một câu.

Đều tại tên gia hoả kia phá hỏng chuyện tốt của hấn.

"Ta buồn ngủ, huynh có muốn đi tắm nước lạnh hay không?" Lâm Chiêu Hoành sống chết ra sao không liên quan tới chuyện của nàng, thay vào đó nàng còn có lòng tốt nhắc nhở Hạng Tử Nhuận.

"Không cần!" Hạng Tử Nhuận kéo căng khuôn mặt ôm nàng lên giường.

Dù sao cũng không thể làm gì, nên Tô Khả Phuong thuận theo Hạng Tử Nhuận. Nhưng ngủ đến nửa đêm nàng liền hối hận muốn đá hấn xuống giường.

Nửa đêm tỉnh lại Tô Khả Phuong mới phát hiện không biết mình bị Hạng Tử Nhuận lột sạch sẽ từ khi nào. Cơ thể cứng rần, nóng hổi của hấn dán chặt lấy nàng, hai bàn tay to không an phận, mà di chuyển lung tung hại nàng tỉnh dậy.

"Hạng Tử Nhuận, mấy ngày này huynh ôm chần đệm xuống đất ngủ cho ta!! Mau!"

Nàng thẹn quá hoá giận đập về phía hấn, lại bị hấn dùng chân kẹp lấy.

"Không cần, ta đã ngủ dưới đất rất lâu rồi đó!" Hấn oán giận.

"Thế thì an phận một chút cho ta, ôm ta chặt sắp chết luôn rồi!" Tô Khả Phương tức giận cầu bàn tay đang dừng ở trước bộ ngực cao ngất của nàng vuốt ve.

"Nàng ngủ đi, ta không quấy nàng nữa!" Một tay hắn đặt dưới cổ nàng làm gối, tay kia đặt ở ngang hông nàng. Thật sự không cử động nữa.

Ngày hôm sau Tô Khả Phương dậy muộn, Hạng Tử Nhuận đã ra cửa, nàng ăn cháo ấm hần ù trong nồi rồi cũng mở cửa đến tiệm gà chiên.

Tới tiệm gà chiên, việc đầu tiên Tô Khả Phương hỏi Phù Sáng và Phạm Chí Đạt về tình hình mấy ngày nay. Tiếp đó nàng lấy sổ sách của kế toán tiền sinh kiểm tra. Hợp tác làm ăn quan trọng nhất là tiền bạc sông phẳng, rõ ràng, nên trước khi khai trương nàng đã bảo Tử Tư Di tìm vị kế toán tiền sinh...

Xem sổ sách xong, nghe Phù Sáng nói Lý Tri đang ở phòng bao của tiệm gà chiên, Tô Khả Phương liền đến đó tìm hắn.

Nhìn thấy Tô Khả Phương, Lý Tri rất mừng rỡ: "Phương Nhi, ta đến nhiều lần mà không gặp muội."

Tô Khả Phương nở nụ cười: "Đợt trước ta về nhà, hôm qua mới quay lại."

"Thì ra là thế!" Lý Tri cười, dùng khăn ẩm chuẩn bị sẵn lau tay, nói: "Nói thật, tiệm gà chiên của muội ăn ngon nhất, canh cũng không sai. Tiệm gà chiên ở phố Bắc Thông kia so với tiệm của muội đúng là kém xa."

Tô Khả Phương nhún mày: "Phố Bắc Thông cũng mở tiệm gà chiên rồi à?"

Nàng có nghĩ qua sau khi mình mở tiệm gà chiên nhất định sẽ có người mở theo, nàng chỉ không ngờ lại nhanh như vậy. Sinh ý bên này mới ổn định, vừa rồi nàng xem sổ sách thấy lượng khách lên xuống không chênh lệch lắm, nhưng không biết sau này sẽ thế nào?

Tô Khả Phương trầm ngâm một lúc, mới hỏi: "Lý Tri, huynh nói thật với ta. Tiệm gà chiên ở phố Bắc Thông kia hương vị và giá cả so với nhà ta thì thế nào?"

Nếu như cạnh tranh mức độ nhẹ nàng không sợ, chỉ sợ đối phương dùng chút thủ đoạn hèn hạ. Giống như Hà Gia một trong tứ đại gia tộc huyện Hoài Đường vì muốn cạnh tranh với Lý Gia, mà không ngại hy sinh tính mạng của mấy người Vương Gia. Nàng không hy vọng loại chuyện này sẽ tái diễn ở tiệm gà chiên của mình.

"Tiệm gà chiên ở phố Bắc Thông kia mới khai trương mấy ngày, hôm khai trương ta có kêu gã sai vặt đi mua về ăn thử. Gà hương vị so với bên muội chỉ kém hơn chút, nhưng canh thì không đáng ngại. Phương diện giá cả cũng tương đương bên muội."

Bởi vì liên quan tới Tô Khả Phương, nên vừa nghe có người mở tiệm gà chiên Lý Tri liền chú ý.

Nghe ý tứ của Lý Tri, sinh ý của tiệm gà chiên bên kia sẽ không tạo thành uy hiếp với tiệm của mình. Nhưng Tô Khả Phương vẫn tính bảo Hạng Tử Nhuận giúp hỏi thăm tình hình thực tế của đối phương.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng!

Lý Tri nói xong chuyện tiệm gà chiên, lại bắt đầu nói tới chuyện sinh ý tiệm đồ chơi. Hàng ở kho của tiệm đồ sắp hết, việc buôn bán bị đứt đoạn. Tô Khả Phương tính nhân lúc mấy ngày nay rảnh rỗi sẽ điêu khắc chút đồ chơi đơn giản bán trước.

Gần tới bữa trưa Hạng Tử Nhuận mới trở về phố Nam Thông, vừa vào cửa hắn liền ngửi thấy mùi rau hẹ. Vào phòng bếp nhìn thử, quả nhiên thấy nướng từ mình đang gói sủi cảo rau hẹ thịt nạc.

Nhìn nửa ngày, hắn mới mở miệng hỏi: "Bây giờ giá rau hẹ rất rẻ sao?"

Tô Khả Phương chớp mắt, cười nói: "Không biết nữa, thấy huynh thích nên ta mua về thôi, không hỏi giá."

Rau hẹ này giá có rẻ không à? Làm gì mất tiền!

Hạng Tử Nhuận tròn mắt há hốc mồm, hắn thích ăn rau hẹ bao giờ chứ?

"Huynh còn việc gì khác không? Nếu như không còn vậy giúp ta mang nồi đi rửa sạch trước nhé. Đúng rồi, nồi súp gà mái già đặt trên bếp chắc đã được, giúp ta tắt bớt lửa đi luôn." Tô Khả Phương thấy Hạng Tử Nhuận đứng gần người ở cửa phòng bếp, rất tự nhiên giao việc cho hắn.

Hai khắc đồng hồ sau, nhìn trước mặt mình đặt một đĩa to sủi cảo rau hẹ thịt nạc. Lòng Hạng Tử Nhuận đau khổ vô cùng, trên mặt lại không biểu hiện gì, cầm đĩa lên ăn ngấu nghiến.

Hắn tự nói với mình, có thể ăn sủi cảo do chính tay nướng từ mình gói chính là niềm hạnh phúc, nào được quyền soi mói?

Cơm nước xong xuôi, Tô Khả Phương liền lấy dao khắc, bắt đầu điêu khắc đồ chơi.

Nhìn trong viện đột nhiên nhiều ra mấy khối vật liệu gỗ, Hạng Tử Nhuận hiếu kì hỏi: "Vật liệu gỗ ở đâu ra thế?"

Lúc đến huyện thành hắn không thấy nàng mang theo vật liệu gỗ mã.

Mất Tô Khả Phuong lấp lánh, thuận miệng đáp: "Lý Trì tìm giúp ta."

Nàng và Lý Trì hợp tác mở tiệm đồ chơi, nói vật liệu gỗ do Lý Trì giúp nàng tìm cũng chẳng kỳ lạ. Chắc hẳn hắn sẽ không tìm Lý Trì hỏi thăm việc này.

Lông mày Hạng Tử Nhuận nhú lại, vật liệu gỗ do Lý Trì tìm?

"Ta đi ra ngoài một chút." Hắn đành mặt đi ra ngoài.

Hạng Tử Nhuận đi mãi đến chạng vạng tối mới trở về, lúc trở về trên vai còn khiêng mấy khúc gỗ cây trinh nam (*), cảnh rất thô, thích hợp dùng để điêu khắc đồ chơi.

Từ khi đến triều đại này đây là lần đầu tiên Tô Khả Phuong nhìn thấy gỗ cây trinh nam, nhất thời mừng rỡ như điên: "Hạng Tử Nhuận, gỗ cây trinh nam huynh tìm thấy ở đâu vậy?"

"Ở ngọn núi lớn vùng ngoại ô." Hạng Tử Nhuận nghiêm mặt nói: "Nàng điêu khắc đồ chơi cũng không dễ dàng gì, nếu nàng sử dụng vật liệu gỗ tốt sẽ tăng thêm giá trị cất chứa. Nàng có thể bán đắt hơn. Sau này nàng ít dùng những vật liệu gỗ thấp kém kia, lãng phí thời gian!"

Nghe đoạn trước, Tô Khả Phuong cảm thấy lời hắn nói rất có đạo lý, ai ngờ hắn chuyển giọng như gió, giọng điệu mang đầy khinh thường.

Nàng nghi ngờ nhìn Hạng Tử Nhuận, cảm thấy hắn hơi kỳ quái, nhưng nàng đang vui vẻ vì mấy khúc gỗ cây trinh nam, nên không truy đến cùng, mà mở to mắt đầy chờ mong nhìn hắn: "Trên núi vẫn còn vật liệu gỗ khác tốt như vậy sao?"

(*) Cây Trinh nam (Danh pháp khoa học: Phoebe zhennan. Trung văn gọi là nam mộc (楠木), nam thụ (楠樹/楠树), trinh nam (桢楠/桢楠)): Là một loài thực vật thuộc họ Lauraceae. Đây là loài đặc hữu của Trung Quốc. Chúng hiện đang bị đe dọa mất môi trường sống.

Nó được văn bản của phía Trung Quốc ghi là chữ Nam楠. Chữ này có hai bộ phận: bộ mộc 木 chỉ cây, chữ nam南 có ý chỉ là đến từ phương nam hay mọc ở phương nam. Phương nam ở đây là chỉ cả miền nam Trung Quốc ngày nay, nước Việt Nam, vùng Đông Nam Á rộng lớn.

Sách "Bản thảo cương mục" cũng ghi nhận nó là cây của phương nam.

Đây là loại cây cho gỗ chắc, thớ mịn, kết cấu của loại gỗ này rất lý tưởng cho việc xây dựng vì kỳ mỗi một. Khi được đánh bóng, nó có màu vàng óng, được sử dụng để xây dựng tường, trần nhà và trụ cột của cung điện và dinh thự.

Gỗ của cây trinh nam vốn rất đắt đỏ, chỉ có các hoàng đế Trung Hoa mới có khả năng sở hữu. Theo sử sách, gỗ trinh nam từng được dùng để xây dựng Tử Cấm Thành và để làm ngai vàng, đồ nội thất phòng ngủ cho các hoàng đế thời nhà Minh. Hiện cây trinh nam đang được xếp vào loại cây quý được nhà nước bảo vệ, có giá trị ước tính gấp 8.000 lần giá trị của gỗ thường. (Sưu tầm)

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Không cho phép quay đầu

"Không rõ lắm."

Cây trinh nam này là do hắn phát hiện mấy tháng trước, bởi vì nó là cây gỗ khó gặp nên hắn mới ghi lại vị trí. Hôm nay hắn đến thẳng chỗ cây trinh nam, mà không chú ý nơi khác.

Hạng Tử Nhuận nhìn nàng, trầm ngâm một chút, rồi nói: "Nếu nàng muốn tìm vật liệu gỗ, ngày mai ta sẽ dẫn nàng đi tìm thử."

Nhưng loại vật liệu gỗ trần quý kiểu này hắn đề nghị không chặt cả cây, chỉ lấy cành, như vậy mới có thể tuần hoàn sử dụng.

"Được, được, được!" Vừa nghe đến tìm vật liệu gỗ, cả khuôn mặt nhỏ của Tô Khả Phuong đều phát sáng.

Vì phải điêu khắc đồ chơi gấp, cơm tối xong xuôi Tô Khả Phuong liền đến phòng điêu khắc. Hạng Tử Nhuận cũng vào thư phòng, trên bàn đặt bản miêu tả kiến trúc. Đây là một vụ giao dịch khác của hắn và Liễu Trường Phong.

Bởi vì thư phòng và phòng điêu khắc ngăn cách với nhau bằng một bức bình phong gỗ, nên chỉ cần ngẩng đầu Hạng Tử Nhuận liền có thể nhìn thấy Tô Khả Phuong thần sắc chuyển chủ đang cúi đầu điêu khắc bên kia.

Không biết lần thứ bao nhiêu ngẩng đầu, hắn phát hiện nàng vậy mà đã dựa vào thành ghế ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Hạng Tử Nhuận đặt bút xuống, đi sang phòng điều khiển. Nhìn Tô Khả Phương một tay cầm dao khắc, tay kia còn cầm món đồ chơi chưa hoàn thành, thì bất đắc dĩ mỉm cười, đưa tay cầm lấy món đồ chơi trong tay nàng.

Hạng Tử Nhuận định đặt món đồ chơi mới hoàn thành một nửa lên bàn, ngay lúc buông xuống, ánh mắt hần chợt loé, lại cầm lên.

Thật ra đây là một món đồ chơi đơn giản loại khối lập phương ma pháp (rubik), Hạng Tử Nhuận cầm trên tay chơi thử một chút. Đột nhiên cười không ra tiếng, đặt đồ chơi xuống rồi nằm rạp người xuống hôn nữ nhân đang ngủ say.

Hắn ngồi cả buổi tối phân vân nghĩ kết cấu cơ quan, cuối cùng lại từ món đồ chơi chưa hoàn thành của nàng tìm thấy linh cảm. Hắn bỗng thấy nương tử nhà mình thật sự đáng yêu không chịu nổi, khiến người ta không yêu thương không được.

"Ừm..." Tô Khả Phương ngủ mơ mơ màng màng, vùng vẫy một lúc cũng cảm giác được vòng ôm quen thuộc. Không mở mắt ra mà bắt đầu đáp lại hắn.

Nụ hôn này của Hạng Tử Nhuận rất nhẹ nhàng. Sau khi buông nàng ra thấy nàng biếng nhác làm ỏ trong lòng mình, không nhìn được khẽ bật cười, ôn nhu nói: "Về phòng ngủ nhé."

Nàng hơi mở mắt ra "Ừ" một tiếng, rồi ngủ tiếp.

Hạng Tử Nhuận mỉm cười lắc đầu, bế nàng về phòng ngủ. Sau đó hắn quay lại thư phòng bắt đầu tiếp tục vẽ.

Ngày thứ hai lúc Tô Khả Phương ngủ dậy, Hạng Tử Nhuận đã nấu xong cháo gan heo thịt nạc, vừa vào thư phòng vẽ tiếp.

Nhìn bát cháo gan heo thịt nạc trên bàn, Tô Khả Phương không tự giác cong khóe môi.

Có tướng công hiểu y thuật thật tốt!

Ăn điểm tâm xong, Hạng Tử Nhuận bê một nồi canh gà bỏ vào xe ngựa, đánh xe ngựa đi về hướng ngoại ô.

Hạng Tử Nhuận trực tiếp đánh xe ngựa tới giữa sườn núi, từ đây xe ngựa không thể đi tiếp, hai người chỉ có thể đi bộ lên núi.

"Nàng đi được không?" Hạng Tử Nhuận nhìn nàng, không yên tâm hỏi.

Hắn biết nữ nhân tới kỳ kinh nguyệt rất phiền toái, thể lực kém hơn so với bình thường rất nhiều.

"Có thể." Mấy tháng nay cơ thể nàng rõ ràng rắn chắc hơn không ít, lúc tới kỳ kinh nguyệt ngoại trừ hơi dễ mệt, thì không có gì khác biệt mấy so với bình thường.

Nhưng Hạng Tử Nhuận cẩn thận như vậy vẫn khiến cho nàng cảm thấy rất ấm áp.

Thích một người không phải là cần hắn bỏ ra bao nhiêu vì người, mà chỉ cần ở thời điểm người cần một cái ôm, một lời thăm hỏi ân cần, hắn sẽ ở bên như vậy là đủ lắm rồi.

"Về đi thôi." Hạng Tử Nhuận nắm lấy tay của Tô Khả Phương, dắt nàng lên núi.

Ngon núi ở ngoại ô huyện thành cao và dốc hơn núi ở thôn Phong Quả nhiều. Hạng Tử Nhuận lo lắng cơ thể nàng không khoẻ, cố ý thả chậm bước chân. Lúc đến chỗ cây trinh nam trời đã sang trưa.

Nhìn cây trinh nam đường kính thô khoảng 200 cm, Tô Khả Phương vừa mừng vừa sợ, xông lên phía trước duỗi tay vuốt ve thân cây, sợ hãi than: "Gốc cây trinh nam này ít nhất cũng mấy chục năm tuổi?"

"Vì mấy chục năm tuổi, nên ta mới không chặt cả cây đem về." Hạng Tử Nhuận nhìn nàng, cười nói.

"May mà huynh không chặt cả cây, nếu không sẽ tận diệt mọi vật." Tuy nàng hận không thể lột sạch cả cái cây vác về, nhưng mà so với điều đó nàng càng không nhẫn tâm phá huỷ một gốc trân quý mấy chục năm tuổi.

Đột nhiên, mắt Tô Khả Phương sáng rực lên.

Thật ra nàng có thể chuyển cây trinh nam này vào đỉnh núi trong không gian!

Tô Khả Phương liếc thoáng qua nam nhân bên cạnh, cân nhắc xem nên thế nào để chuyển cây trinh nam này vào không gian của mình mà không bị Hạng Tử Nhuận phát hiện!

"Hạng Tử Nhuận, hôm qua huynh mới chặt mấy cành cây khô, nếu chặt nữa sẽ làm thương tổn đến thân cây. Chúng ta hãy đến chỗ khác đi dạo thôi." Tô Khả Phương suy tư một lúc, rồi nói.

Thấy nàng có vẻ suy nghĩ với mình, Hạng Tử Nhuận mỉm cười vui vẻ, dẫn nàng đi về hướng khác.

Tô Khả Phương cẩn thận ghi nhớ rõ phương hướng. Lúc hai người đi khoảng ba bốn trăm mét, vòng qua không ít cây đại thụ tươi tốt. Sau khi hoàn toàn

không nhìn thấy cây trinh nam đâu nữa, nàng dừng bước chân, ngẩng đầu nhìn Hạng Tử Nhuận nhỏ giọng nói: “Ta... Ta muốn đi vệ sinh.”

Mắt Hạng Tử Nhuận nhìn quanh bốn phía, rồi nói: "Vậy nàng đi ngay ở chỗ này đi."

Nói xong hắn quay lưng về phía nàng.

Hả?

Tô Khả Phuong ngây người, không ngờ hắn không ngại gì cả, kêu nàng trực tiếp giải quyết.

"Ta không muốn!" Nàng nhếch miệng, cố ý giả vờ ngượng ngùng, nói: "Huynh đứng đây cấm nhúc nhích, ta sang bên kia giải quyết."

"Ta không đồng ý!" Hắn xoay người kéo tay nàng lại, nhíu mày không cho phản bác nói: "Trong núi này bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải nguy hiểm, không cho phép nàng đi quá xa!"

"Không việc gì đâu, chẳng phải trước giờ ta vẫn thường một mình lên núi à? Huynh đừng lo, ta đi nhanh lắm!" Tô Khả Phuong nói xong liền muốn tránh thoát khỏi bàn tay to của hắn.

Hạng Tử Nhuận tức giận đưa tay cốc trán nàng, nghiêm mặt nói: "Chúng ta là phu thê, nàng tránh làm gì?"

Nhớ tới cây hoàng dương ở đỉnh núi thôn Phong Quả lần trước mình chuyển vào không gian, giờ đã phát triển thành đại thụ che trời, xung quanh còn mọc thêm rất nhiều cây hoàng dương nhỏ. Tô Khả Phuong có thể đoán được nếu mình chuyển cây trinh nam này vào không gian, thì tương lai sẽ ra sao.

Vừa tưởng tượng ra cảnh một rừng trinh nam phát triển ở đỉnh núi trong không gian. Nhiệt huyết toàn thân Tô Khả Phuong đều sôi trào.

“Ta không có ý gì đâu... Ta chỉ sợ huynh buồn nôn! Ta mặc kệ, không cho huynh đi theo, nếu không ta sẽ trở mặt với huynh!” Nàng dậm chân, trừng mắt lườm hắn rồi xoay người bỏ chạy.

Hạng Tử Nhuận dừng một chút, cuối cùng vẫn đuổi theo.

So với an nguy của nàng, vậy cứ để nàng trở mặt đi.

Nghe tiếng bước chân của Hạng Tử Nhuận đuổi theo sau lưng, Tô Khả Phuong vừa vội vừa giận, nàng sắp nhìn thấy cây trinh nam rồi, hắn mà tới gần thì sao nàng có thể chuyển cây vào không gian được?

"Đừng chạy!" Hạng Tử Nhuận tiến lên kéo nàng lại, bắt đắc dĩ nói: "Cùng lắm thì ta bịt tai lại, được chưa?"

Hạng Tử Nhuận cho rằng vì nàng da mặt mỏng nên mới không cho hắn đến gần, nhưng mà ngọn núi này chưa nhắc tới mãnh thú, chi răn độc, kiến độc,... cũng bỏ khắp nơi rồi. Sao hắn có thể yên tâm để nàng rời khỏi tầm mắt của mình?

Nàng thở phì phò nhìn hắn chằm chằm, đầu chuyển động thật nhanh, lát sau mới nghiêm túc nói: “Được, vậy giờ huynh bịt tai lại, xoay người, không cho quay đầu. Chờ ta xong cũng không cho phép quay đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Không cho cơ hội thể hiện

“Được~~” Hạng Tử Nhuận vừa bực mình vừa buồn cười xoay người, làm bộ bịt tai lại, kỳ thật đang cẩn thận nghe động tĩnh sau lưng.

Tô Khả Phuong vừa nhấc chân lên, hắn đột nhiên mở miệng: "Không cho phép nàng chạy xa!"

Tô Khả Phuong dậm chân xuống đất, quay đầu quát hắn: "Huynh nhìn lên?!"

“Ta không nhìn lên. Nhưng nếu nàng có tình chạy xa hơn, ta không dám đảm bảo mình có nhìn lên hay không.” Hạng Tử Nhuận uy hiếp.

Tô Khả Phuong tức giận cắn răng, ngấm nghĩa một hồi. Tính khoảng cách giữa mình và cây trinh nam, xem chừng vẫn ở trong khoảng ba trượng. Lúc này nàng mới nhắc đi nhắc lại: “Được rồi, ta không đi. Cấm huynh quay đầu!”

“Được, chỉ cần nàng không đi. Ta sẽ không quay đầu.” Hạng Tử Nhuận tốt tính đáp ứng yêu cầu của nàng. Trong lòng hắn thì suy tư xem làm cách nào để thay đổi khuyết điểm da mặt mỏng của nương tử mình.”

Nếu như ngay cả những chuyện nhỏ thế này cũng muốn né tránh, vậy còn tính là phu thê gì nữa?

Tô Khả Phương một bên động ý niệm đem cây trinh nam chuyển vào không gian, một bên còn phân tâm đề phòng Hạng Tử Nhuận quay đầu. Cũng may đây không phải lần đầu tiên nàng dùng ý niệm để di chuyển cây cối vào không gian. Cây trinh nam trắng kiện vốn đứng sừng sững ở giữa rừng chớp mắt liền biến mất.

Đề phòng Hạng Tử Nhuận quay đầu, nàng chuyển cây trinh nam vào không gian xong liền bước tới nắm tay hắn, lôi kéo hắn chạy về phía trước, miệng dữ dằn nói: "Không cho phép huynh quay đầu!"

Hạng Tử Nhuận buồn cười, thuận theo nàng lôi kéo mà chạy, hắn một lần nữa vì nương tử mình da mặt mỏng cảm thấy bất đắc dĩ.

Tô Khả Phương lôi kéo Hạng Tử Nhuận chạy xa mấy trăm mét, xác định không nhìn thấy vị trí cây trinh nam vừa rồi nữa mới dừng lại.

"Nàng có đói bụng không? Hay chúng ta về xe ngựa ăn một chút đã nhé?" Thấy nàng dừng lại, Hạng Tử Nhuận mới hỏi.

"Chúng ta chưa tìm được thứ gì mà, cứ tiếp tục đi dạo thì hơn." Xe ngựa ở giữa sườn núi, đi qua đi lại sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Hắn quan sát sắc mặt của nàng một lúc, mới gật đầu nói: "Được, vậy chúng ta tiếp tục đi dạo."

"Chúng ta lên đỉnh núi nhé?" Nàng hơi ngẩng đầu nhìn hắn.

Nơi này còn cách đỉnh núi rất xa, hơn nữa càng lên cao càng dốc. Người bình thường chắc hẳn rất hiếm khi lên đó, nói không chừng sẽ tìm được vật liệu gỗ tốt khác?

"Nàng có đi nổi không?" Hạng Tử Nhuận rất hoài nghi.

"Không phải còn có huynh sao?" Nàng giận dỗi lờm lờm.

"Được, đợi nàng không đi nổi, ta sẽ cõng nàng!" Giọng điệu của nàng mang theo ý ỷ lại, khiến Hạng Tử Nhuận vô cùng vui vẻ, không kìm lòng được cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng một cái, rồi dắt tay nàng hướng về phía đỉnh núi mà đi.

Thấy nàng phương diện leo núi tốc độ quả thực là bước đi như bay. Hạng Tử Nhuận không khỏi cảm thấy thất bại, nương tử của hắn ngay cả cơ hội để hắn thể hiện cũng không cho!

"Oa, Hạng Tử Nhuận, huynh nhìn kia. Đứng ở đây có thể quan sát hết toàn bộ huyện thành Hoài Đường này!" Tô Khả Phương đứng trên đỉnh núi nhìn xuống, vừa mừng vừa sợ kêu lên.

"Đâu chỉ mỗi huyện thành Hoài Đường, mấy tiểu trấn xung quanh huyện thành Hoài Đường nàng đều có thể nhìn thấy." Hạng Tử Nhuận cung chiêu nhìn khuôn mặt nhỏ biểu cảm sinh động vì giật mình và bất ngờ của nàng, bên môi chứa ý cười nồng đậm.

Những tiểu trấn kia bởi vì khoảng cách quá xa, nên nhìn không rõ lắm. Nghe Hạng Tử Nhuận nhắc, Tô Khả Phương mới mơ hồ tìm tung tích các tiểu trấn.

"Bên kia là trấn Đường Huyền đúng không?" Tô Khả Phương chỉ một phương hướng hỏi.

"Không sai." Ý cười bên môi Hạng Tử Nhuận sâu hơn mấy phần, bởi vì hắn lại phát hiện thêm ưu điểm của nương tử mình, đó chính là khả năng xác định phương hướng rất mạnh.

Bọn họ ở trên núi vòng qua vòng lại lâu như vậy, không ngờ nàng vẫn có thể chỉ chính xác vị trí của trấn Đường Huyền. Chỉ ít sau này hắn không cần lo nàng sẽ lạc đường.

"Không còn sớm nữa, chúng ta đi về thôi." Một lát sau, Hạng Tử Nhuận mở miệng thúc giục, thật ra hắn lo lắng nàng đói bụng.

"Đi." Tô Khả Phương hít một hơi thở sâu một hơi, chợt cảm thấy tâm tình khoan khoái.

Từ đỉnh núi xuống đường càng khó đi, tảng đá lớn nhỏ nhiều vô kể, nếu bất cẩn sẽ có khả năng ngã lăn xuống núi. Hạng Tử Nhuận nắm tay của nàng thật chặt, đi rất chậm.

Đột nhiên, Tô Khả Phương chỉ vào một gốc cây phía trước cách đó không xa kêu lên: "Huynh nhìn kia, kia hình như là cây keo tương tư (*).!"

Hạng Tử Nhuận theo hướng ngón tay nàng chỉ nhìn sang, mỉm cười: "Không sai, đúng là cây keo tương tư."

Cây keo tương tư mọc rất nhiều ở khu vực miền Nam nước An Tấn, nên Hạng Tử Nhuận không kinh ngạc.

"Cây keo tương tư chất gỗ cứng rắn, vân thẳng, độ mềm và dai tốt có thể uốn cong, dùng làm gia cụ thì không gì thích hợp hơn. Quan trọng nhất là hoa cây keo tương tư ngâm dầu thơm, trải qua sơ chế có thể dùng làm nguyên liệu điều hương. Rễ cây keo tương tư còn có thể làm thuốc nhuộm nữa." Tô Khả Phương thuộc như lòng bàn tay, giới thiệu cho Hạng Tử Nhuận giá trị của cây keo tương tư.

Hạng Tử Nhuận nghiêm túc nghe xong, trầm ngâm nói: "Nếu cây keo tương tư có nhiều công dụng như vậy, ta sẽ nhờ người mang cây giống đến trồng ở

đỉnh núi chúng ta nhận thâu nhé? Nàng thấy sao?"

"Tất nhiên là được!"

Nàng đang cân nhắc xem nên làm thế nào để đem cây keo tương tư này chuyển vào không gian, có câu nói này của Hạng Từ Nhuận, nàng không cần phí tâm.

Đột nhiên, ánh mắt Hạng Từ Nhuận co lại, trên mặt hiếm khi lộ biểu tình giật mình. Hắn lập tức kéo tay Tô Khả Phuong sai bước đi đến chỗ cây keo tương tư.

"Hả, đây là linh chi sao?" Tô Khả Phuong nhìn mấy cây nấm lớn chừng bàn tay mọc dưới gốc cây keo tương tư, hoài nghi hỏi.

Bởi vì từ trước đến nay linh chi nàng thấy đều không có màu sắc này, nên nàng không quá chắc chắn.

"Là Huyết Linh Chi!" Hạng Từ Nhuận có chút kích động.

Huyết linh chi là đồ vật trân quý có thể gặp nhưng không thể cầu, có tiền chưa chắc đã mua được. Trước kia hắn ở chỗ sư phụ chỉ được nhìn thấy một đoá huyết linh chi phơi khô. Lúc đó sư phụ nói sống hết đời có thể tìm thấy một đoá huyết linh chi đã là may mắn rồi. Không ngờ hôm nay hắn phát hiện tận mấy đoá một lúc!" Thật sự quá kì quái, nhiều huyết linh chi như vậy sao có thể mọc chung một chỗ?

Hoá ra là huyết linh chi?!

Đột nhiên Tô Khả Phuong nghĩ tới điều gì, mắt trừng lớn, kích động kêu lên: "Vị đại phu lần trước Lâm Chiêu Hoành tìm đến khám bệnh cho Hạo Nhi nói muốn thăng bệ khôi hoàn toàn thì cần mấy vị thuốc trung ý khó gặp, một trong số chính là huyết linh chi."

"Đúng vậy, tìm được huyết linh chi, bệnh của Hạo Nhi có thêm hy vọng trị khỏi hoàn toàn." Hạng Từ Nhuận lấy ra một tấm vải từ trên người, thận trọng so sánh độ lớn của hai đoá huyết linh chi lớn nhất trong đó, háỉ xuống, gói lại cẩn thận.

"Sao không hái nốt chỗ còn lại mang về?" Tô Khả Phuong giật mình hỏi, ở đây vẫn còn tận năm đoá mà.

"Đây là vật cứu mạng, để cứu mạng cho người khác nữa. Với lại, mấy đoá này còn quá nhỏ, giờ hái về thật sự quá lãng phí." Nếu không phải Hạo Nhi cần dùng thuốc gấp, hai đoá huyết linh chi này hắn tính qua một thời gian ngắn nữa mới đến hái.

Tô Khả Phuong nhìn hắn, khẽ cười.

Ở trong mắt người ngoài, hắn chính là một người lãnh khốc khó gần. Trước kia nàng cũng cho rằng như vậy. Nhưng sau khi thực sự tiếp xúc, nàng mới phát hiện hắn thật ra là người ngoài lạnh trong nóng. Giống như việc hắn không hề nghĩ ngợi gì mà xông về phía xe ngựa điên cứu tiểu nam hài suýt bị đâm. Hay như giờ nhìn thấy huyết linh chi giá trị liền thành ngay trước mặt, hắn không hề lay động mà còn lo lắng cho người khác.

Gặp được nam nhân như vậy, sao nàng có thể không động lòng?

Hái huyết linh chi xong, hai người liền chuẩn bị xuống núi.

Đi xa mấy mét, Tô Khả Phuong dừng bước đứng trước mặt Hạng Từ Nhuận, nhếch môi nói: "Huynh nhắm mắt lại."

Hạng Từ Nhuận sững sờ, nhưng không hỏi nguyên nhân, thuận theo lời nàng nhắm nghiền hai mắt.

Mắt Tô Khả Phuong rơi vào chỗ năm đoá huyết linh chi dưới gốc cây keo tương tư, hơi chuyển động ý niệm, ba đoá trong đó liền xuất hiện ở không gian.

(*) Cây keo tương tư: hay còn gọi Đài Loan tương tư, cây sầu não (Danh pháp khoa học: Acacia confusa). Cây keo tương tư thuộc loài thân gỗ nhỏ, có thể phát triển tới chiều cao 15m. Keo tương tư là loài thực vật xuất hiện lâu năm ở khu vực Đông Nam Á, hiện tại thì khá phổ biến ở các nước khu vực nhiệt đới Thái Bình Dương, bao gồm cả đảo Hawaii (Nơi nó được xem như là loài thực vật xâm lấn)

Cây keo tương tư ưa sáng, chịu hạn tốt, phát triển trên nhiều dạng lập địa, sinh trưởng nhanh. Gỗ mịn, có thể chịu ẩm, chịu mối mọt tốt.

Ứng dụng: Gỗ keo tương tư được sử dụng để chống các mối mọt. Chuyển đổi thành than củi sử dụng trong gia đình.

Tinh dầu chiết xuất từ keo tương tư đã được chứng minh có thể ngăn chặn sự phát triển của virus viêm gan C trong ống nghiệm thí nghiệm, nhưng chưa có nghiên cứu lâm sàng.

Keo tương tư được sử dụng nhiều trong y học cổ truyền phương Đông. Cây còn được trồng để cải tạo đồi trọc và làm cây che bóng cho các loại cây khác, có tác dụng bảo vệ đất chống xói mòn, giữ nước trong đất, trồng làm cây cảnh quan xanh cho công trình xây dựng, đường phố đô thị.

Phân bố ở Trung Quốc (Đài Loan, Phúc Kiến, Quảng Tây), Indonesia, Thái Lan. Tại Việt Nam trồng thành rừng ở Thái Nguyên, Phú Thọ, Bắc Giang, Ninh Bình, Thanh Hoá vào tới Quảng Trị. (Sưu tầm)

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 170: Không thể đả kích tính tích cực của hân

Mắt Tô Khả Phương rơi vào chỗ nằm đóa huyết linh chi dưới gốc cây keo tương tư, hơi chuyển động ý niệm, ba đóa trong đó liền xuất hiện ở không gian.

Nàng không vô tư, không có lòng bao dung rộng lớn giống như Hạng Tử Nhuận. Nàng chỉ biết mình phải bảo vệ người thân thật tốt. Lần này, bọn họ được trời xui đất khiến mới phát hiện ra huyết linh chi. Lần sau, chỉ sợ không còn may mắn như vậy. Cho nên cách duy nhất để bảo vệ tất cả chính là đem mấy đóa huyết linh chi chuyển vào không gian trồng, lo trước khỏi họa.

Hạng Tử Nhuận nhắm mắt hồi lâu, nhưng phát hiện nàng có động tĩnh gì, không khỏi mở miệng hỏi: "Nàng đang làm gì vậy?"

Lòng Tô Khả Phương hồi hộp, sợ Hạng Tử Nhuận dấy lên hoài nghi. Nàng nhón chân, hôn lên má hân một cái rồi vội vàng xoay người chạy xuống núi.

Cảm xúc lạnh lạnh trên má trái làm Hạng Tử Nhuận ngạc nhiên mở mắt, thấy nàng đang đứng cách đó vài mét, vẫy tay về phía hân gọi: "Huynh mau lên, chúng ta về nhà thôi!"

Mặt mày Hạng Tử Nhuận tràn đầy ý cười, mở rộng bước chân đuổi theo, bắt lấy cổ tay Tô Khả Phương, kéo nàng ôm vào lòng, nhủ thầm nhìn nàng: "Nàng coi vậy là xong việc rồi hả?"

"Trở về bồi thường cho huynh sau." Tô Khả Phương cười khan, nàng chỉ muốn kéo Hạng Tử Nhuận rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, không muốn hân quay đầu nhìn lại.

Hạng Tử Nhuận mừng rỡ: "Đây là do chính nàng nói đấy nhé!"

"Vâng, ta nói!" Nàng vội vàng lôi kéo hân xuống núi.

"Nàng đói bụng rồi à?" Thấy bộ dạng Tô Khả Phương gấp gáp, Hạng Tử Nhuận cho rằng nàng đói bụng vội vàng trở về xe ngựa lấy đồ ăn, liền bước nhanh hơn.

Lúc hai người đi đến giữa sườn núi, cuối cùng Tô Khả Phương cũng buông lỏng.

Hạng Tử Nhuận đánh xe ngựa chạy đến chân núi, rồi mới vào xe ngựa lấy lò than xuống nhóm, đặt nồi canh gà hầm táo đỏ lên bếp lò hâm lại lần nữa cho nóng.

Sau khi Tô Khả Phương nếm thử một ngụm canh, lông mày nàng hơi nhíu lại, hỏi: "Huynh quên bỏ muối vào canh gà à?"

"Quên bỏ muối á?" Hạng Tử Nhuận nghi ngờ bụng bát lên nếm thử, sau đó hân cũng cau mày: "Hình như ta thật sự quên bỏ muối."

Dừng một chút, hân mới chần chờ nói tiếp: "Ta không mang đồ ăn khác. Nếu không nàng cố gắng uống mấy ngụm canh gà lót dạ trước. Đợi lát về đến huyện thành chúng ta tới tiệm lẩu ăn thêm sau?"

Chắc do buổi sáng lúc nấu canh gà hân mãi suy nghĩ về kết cấu cơ quan quá. Giữa chừng còn vào thư phòng một chuyến, canh gà nấu xong cũng quên nếm thử.

Nhìn mặt Hạng Tử Nhuận xoắn xuýt, Tô Khả Phương cố nín cười đáp: "Thật ra chúng ta không nên ăn quá nhiều muối. Thỉnh thoảng, ăn một hai bữa thanh đạm cũng rất tốt. Hơn nữa, canh gà huynh nấu mùi vị không tệ đâu."

Sáng sớm hân đã dậy nấu cháo, hầm canh cho nàng. Nàng không thể đả kích tính tích cực của hân.

"Thật à? Nếu nàng thích vậy uống nhiều một chút." Mặt Hạng Tử Nhuận thoáng loé lên ánh sáng vui sướng rồi biến mất. Nàng thế mà không ghét bỏ trò nghệ của hân!

"Ta muốn uống thêm bát nữa, huynh nhớ lấy thêm cả mấy miếng thịt gà nhé!" Nàng một hơi uống cạn bát canh gà, sau đó gơ bát ra trước mặt Hạng Tử Nhuận.

Bên trong nồi canh gà Hạng Tử Nhuận thả rất nhiều táo đỏ và cầu kỷ. Lúc mới đến thời đại này ngay cả vị thịt nàng nằm mơ còn không nghĩ thấy, tuy canh gà hân nấu quên cho muối nhưng đối với nàng mà nói vẫn rất mỹ vị.

Nghe nàng nói muốn ăn thịt, Hạng Tử Nhuận cầu còn không được: "Đã sớm bảo nàng nên ăn nhiều thịt."

Tâm tình của Hạng Tử Nhuận rất tốt, nhận bát từ tay nàng, múc thêm một muôi canh, lại gấp thêm mấy miếng thịt gà đặt vào bát.

Chờ Tô Khả Phuong ăn no, Hạng Tử Nhuận mới đánh xe ngựa chậm rãi chạy về hướng huyện thành Hoài Đường.

Vừa vào cổng thành, bầu trời liền đổ cơn mưa nhỏ, tí tách rơi.

Tô Khả Phuong biết hôm nay trời sẽ đổ mưa, nhưng không ngờ mưa sớm như vậy.

Hạng Tử Nhuận vừa cho xe ngựa dừng trước cửa ngôi viện phố Nam Thông, thì Lâm Chiêu Hoành mặt mũi sưng vù không biết từ chỗ nào xông ra.

Nhìn gương mặt sưng đến mức không phân nổi ngũ quan của Lâm Chiêu Hoành, Tô Khả Phuong giật nảy mình: "Lâm đại thiếu, người làm gì mà biến mình thành bộ dạng này vậy?"

Tô Khả Phuong không đề cập còn may, vừa nhắc tới, Lâm Chiêu Hoành quả thực tức đến mức muốn học máu. Lâm Chiêu Hoành dùng tay cố căng đôi mắt đào hoa vì bị sưng mà híp thành một đường chỉ ra, lườm nàng: "Hỏi nam nhân của tẩu ấy!"

Sư huynh vừa gặp hấn không nói không rằng liền đánh một trận, còn chuyên nhắm mặt mà đánh. Khổ nỗi Lâm Chiêu Hoành đánh không lại!

Nhìn bộ dạng buồn cười của Lâm Chiêu Hoành, Tô Khả Phuong không nhịn được bật cười.

Hóa ra do chính Hạng Tử Nhuận đánh!

Hạng Tử Nhuận biết Lâm Chiêu Hoành lúc này tới tìm mình chắc chắn có chuyện, mặt hơi trầm xuống, nói với Tô Khả Phuong: "Nàng vào nhà trước đi, ta ra ngoài một chút."

Tô Khả Phuong liếc mắt nhìn hai người, không có hỏi nhiều mà xoay người mở cửa bước vào sân.

Đôi mắt đào hoa của Lâm Chiêu Hoành thoáng nhìn vào trong viện, thấp giọng hỏi: "Huynh thật sự tính không nói cho tẩu tẩu biết à?"

"Đây không phải chuyện đệ nên quan tâm!" Hạng Tử Nhuận lạnh giọng đáp.

Đề nàng biết sẽ chỉ khiến lòng nàng cả ngày mang lo lắng, hấn không muốn nàng lo lắng.

Thấy sư huynh vừa nhắc tới Tô Khả Phuong ánh mắt liền thay đổi, Lâm Chiêu Hoành có chút hả hê cười thầm, muộn tao sư huynh xấu nét đồ rồi!

Lâm Chiêu Hoành xuyên thấu qua khe nhỏ nhìn rõ lòng Hạng Tử Nhuận. Bỗng Lâm Chiêu Hoành đột nhiên nghiêm mặt nói: "Sự tình có manh mối."

Mắt Hạng Tử Nhuận chợt lóe lệ quang, giọng nói lạnh thấu xương: "Người đâu?"

"Ở viện lần trước huynh ẩn thân."

Hạng Tử Nhuận ném dây cương xe ngựa vào tay Lâm Chiêu Hoành, nói: "Kéo vào sân!"

Sau đó xoay người đội mưa rời khỏi phố Nam Thông.

Tô Khả Phuong không biết Hạng Tử Nhuận đi đâu. Nàng ăn uống cơm nước, gội đầu tắm rửa xong xuôi mà vẫn chưa thấy hấn trở về, liền vào phòng điêu khắc tiếp tục điêu khắc đồ chơi.

Chắc do buổi sáng leo núi mệt mỏi, nàng tập trung chưa đến hai khắc đồng hồ mí mắt đã bắt đầu đánh nhau. Biết mình không đủ tỉnh táo, nàng không gắng gượng chống đỡ, cắt dao khắc rồi về phòng ngủ.

Tô Khả Phuong không biết mình ngủ bao lâu, bỗng cảm giác có người nhắc chân lên, chui vào. Nàng biết Hạng Tử Nhuận quay lại, rất tự nhiên mở miệng hỏi: "Giờ gì rồi, sao bây giờ huynh mới trở về?"

"Xử lý chút việc, đã qua nửa đêm." Hạng Tử Nhuận ôm nàng vào lòng, cơ thể nàng ấm áp, mềm mại từ từ hoà tan đáy lòng tối tăm của hấn.

"Huynh ăn cơm chưa?" Giọng nàng mang theo chút chút lười nhác của người mới tỉnh dậy.

"Ăn đồ ăn nàng phần cho ta." Giọng Hạng Tử Nhuận nhiễm ý cười vui vẻ.

Mặc kệ hấn về muộn thế nào, vẫn luôn có một người phần cơm cho hấn, lo lắng hấn đói bụng hay không, loại cảm giác này thật tốt.

Đột nhiên ——

"Nương tử, hôm nay lúc ở trên núi nàng nói sẽ bồi thường cho ta mà, đâu rồi?" Hấn ở bên tai nàng nhẹ giọng hỏi, trong thanh âm mang theo từng tia từng tia mê hoặc.

"Ừm... Buồn ngủ quá..." Nàng híp mắt tựa đầu vào ngực hấn dụi.

Nàng thật sự rất buồn ngủ.

"Muốn đổi ý?" Giọng điệu của Hạng Tử Nhuận mang ý nhắc nhở, kèm theo bất mãn mãnh liệt. Xoay người đề lên người nàng.

"Ai đổi ý chứ?" Hai tay nàng chống ở ngực hấn, bĩu môi nói: "Không phải huynh không biết giờ cơ thể ta bất tiện."

Nếu nàng đã tha thứ cho hấn, ra về phản kháng, đổi ý làm gì?

Nàng thật sự đã nghĩ thông suốt, đòi người ngăn ngủi mấy chục năm, nàng không muốn sống trái với tâm ý của mình.

Đương nhiên, có giáo huấn lần trước, nàng chắc chắn sẽ không thể giống như trước kia một lòng một dạ với hấn, không chút đề phòng. Đặc biệt là ở tình huống Kiều Ý Nguyệt chưa rõ sống chết thế nào.

Tất nhiên Hạng Tử Nhuận biết cơ thể nàng không tiện, thật ra hấn vốn định trêu chọc nàng thôi. Chỉ là khi chạm đến cơ thể mềm mại của nàng, hấn cũng có chút không nhịn được. Hạng Tử Nhuận chưa kịp nghĩ gì môi đã hôn lên môi, lên mặt Tô Khả Phụng, sau đó chậm rãi chuyển hướng đến vành tai nhạy cảm của nàng.

Tô Khả Phụng vừa giật mình, nụ hôn của Hạng Tử Nhuận đã trở lại môi nàng.

Nàng "Ừm" một tiếng, cánh tay ngọc kim lòng không được ôm lấy vòng eo cường tráng của hấn, cơ thể hơi nâng lên nghênh hợp với hấn...

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Không phải đòi chia hoa hồng

Nụ hôn của Hạng Tử Nhuận thẳng một đường xuống dưới, roi dây đặc xuống cần cổ, xương quai xanh của Tô Khả Phụng. Cuối cùng dừng lại chỗ bộ ngực mềm mại của nàng cách lớp áo nhẹ nhàng tí mỉ găm cắn, khiến nàng run rẩy từng đợt.

Cơ thể Hạng Tử Nhuận nóng rực áp sát vào người Tô Khả Phụng, tạo cho nàng cảm giác ngạt thở.

Ở nơi hấn không nhìn thấy, đôi mắt hạnh của nàng lướt qua tia sáng tinh quái. Bàn tay lạnh buốt vốn ôm hồng Hạng Tử Nhuận nhẹ nhàng, chậm rãi dời về phía ngực hấn, sau đó từ ngực trượt lên cần cổ.

Nàng vụng về thả thính làm cho hô hấp của Hạng Tử Nhuận hơi dừng lại, màu mắt hấn chìm chìm, ngẩng đầu nhìn nàng. Một giây sau hấn dùng nụ hôn bịt kín miệng nhỏ của nàng, bàn tay lớn đặt ở hông nàng, giật vạt áo của nàng ra...

Không có vải vóc ngăn cản, hai người càng thêm xích gần nhau, nàng cảm nhận rõ ràng từng khối cơ trên người Hạng Tử Nhuận đang căng chặt.

Đột nhiên, bàn tay to của Hạng Tử Nhuận chạm tới đai quần lót của nàng. Cơ thể Tô Khả Phụng cứng đờ, nàng bỗng giật mình đưa tay đẩy bàn tay của hấn ra.

"Chớ làm loạn!" Tô Khả Phụng hờn giận nói.

Động tác của Hạng Tử Nhuận cứng đờ. Bỗng nhớ ra nàng đang trong thời kỳ kinh nguyệt. Lúc này hấn mới nhụt chí nằm sấp trên người nàng, bắt đầu thờ gáp từng tiếng lớn.

Nàng khẽ đẩy người hấn, giọng nói mang theo ý cười ranh mãnh: "Có cần đi tắm nước lạnh không?"

"Không cần!" Hạng Tử Nhuận cắn răng đáp.

Lần nào cũng bảo hấn đi tắm nước lạnh, nhất định là nàng cố ý?

"Vậy tiếp tục há?" Nàng trêu chọc.

Nàng tin hấn sẽ không làm loạn, nên mới dám đùa hấn như vậy.

Hỏi xong, Tô Khả Phụng dường như nghe được tiếng Hạng Tử Nhuận mài răng, nàng cố gắng nhịn cười.

"Nàng cho rằng ta không dám tiếp tục sao?" Hạng Tử Nhuận ở môi nàng cắn mạnh một cái tính trừng phạt nàng, nhưng một khắc sau hấn vội bật dậy, dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi phòng.

Rất nhanh, ngoài giếng truyền đến tiếng mức nước "Ào, ào~", tiếp theo là tiếng hấn vào thư phòng, đóng cửa.

Mắt Tô Khả Phuong lướt qua ý cười, cuối cùng nàng cũng có thể an tâm ngủ ngon.

Ngày hôm sau thấy trời vẫn còn mưa, Tô Khả Phuong vào không gian quan sát đoạn suối nhỏ, xem chừng phải mưa tiếp khoảng hai ba ngày nữa mới tạnh. Nàng không vội vã về thôn Phong Quả, mà đến huyện nha thăm Từ Tư Di, bởi vì nàng nghe nói Từ Tư Di mang thai.

"Tỷ biết ngay muội sẽ tới mà." Gặp Tô Khả Phuong, Từ Tư Di vui vẻ nói.

Nghiêm Gia phu nhân đã nhắc nhở nàng ấy, mới mang thai ba tháng thì không nên truyền tin ra ngoài, cũng không nên ra cửa. Vậy nên Từ Tư Di mới lên sai nha hoàn của nàng ấy vụng trộm ra ngoài đặc biệt thông báo riêng cho Tô Khả Phuong, chính là ngóng trông Tô Khả Phuong có thể qua huyện nha bồi nàng ấy buồn chuyện.

"Tỷ tỷ có tin mừng, muội đương nhiên phải đến thăm." Tô Khả Phuong lấy một rổ trứng gà nàng mới nhặt từ không gian, táo đỏ và linh chi nàng mua ở tiệm thuốc ra giao cho nha hoàn.

Đây không phải là đồ chuyên dùng cho thai phụ tẩm bổ, nên nàng chỉ lấy đó làm quà tặng. Trứng gà trong không gian ngon hơn ở nông trại nhiều, so với trứng gà các nhà bình thường bán ở chợ phiên thì càng không phải bàn.

Sắc mặt Từ Tư Di đỏ lên, nói: "Sau khi sinh Tổ Văn xong tỷ mong mãi mà không mang thai. Tỷ cứ tưởng rằng đời này mình sẽ không bao giờ có thêm đứa nhỏ nữa, tỷ chưa từng nghĩ mình đến tuổi này rồi còn có thể mang thai."

Nghe Từ Tư Di nói, Tô Khả Phuong đỏ mặt hồi hột. Nàng ấy mới hơn hai mươi tuổi đã nói những lời này, người không biết còn tưởng rằng nàng ấy già bảy tám mươi tuổi đấy. Thêm vào đó tướng công của Từ Tư Di cũng không thường xuyên ở bên nàng ấy, không mang thai không phải rất bình thường sao?

"Từ Tư Di tỷ, tỷ còn trẻ, tiếp tục sinh thêm mấy đứa nhỏ nữa cũng không thành vấn đề." Tô Khả Phuong gọi chuyện vui nói.

Người dân nơi này đều tuân theo quan niệm đa tử đa phúc (Nhiều con nhiều phúc), khiến nữ nhân phải liều mạng sinh đẻ. Nghĩ đến Nghiêm Gia chắc không ngoại lệ.

Nghe vậy, Từ Tư Di cười nhột nhột, đưa tay phủ lên bụng mình, mặt tràn đầy viên mãn, toả ra ánh sáng yêu thương: "Chỉ cần hài tử này có thể thuận lợi lợi ra đời, tỷ đã đủ hài lòng rồi."

Tô Khả Phuong biết ở triều đại này kỹ thuật y học vẫn rất lạc hậu. Chuyện sinh đẻ đối với nữ tử chính là trải qua kiếp số, nên nghe Từ Tư Di nói vậy nàng vội vàng an ủi: "Nhất định có thể! Từ Tư Di tỷ, giờ nhân lúc thai nhi còn nhỏ, tỷ chịu khó ăn thêm nhiều đồ ăn ngon, có dinh dưỡng. Sức khoẻ tốt, khi sinh sẽ nhẹ nhàng hơn một chút."

Tô Khả Phuong cân nhắc, đem một ít thường thức cơ bản về việc mang thai mà mình biết liệt kê cho Từ Tư Di. Ví dụ như mỗi ngày ăn một quả trứng gà, đứa nhỏ tháng càng lớn thì càng nên chia nhỏ bữa ăn, hạn chế ăn quá nhiều. Bởi vì thai nhi to quá sẽ phát sinh cực kỳ nhiều vấn đề nguy hiểm, thêm nữa trước khi sinh phải đi lại nhiều, vân vân...

Từ Tư Di nghiêm cẩn (Nghiêm túc + cẩn thận) lắng nghe, đến chỗ quan trọng còn kêu nha hoàn giúp nhớ kỹ.

Bà bà Từ Tư Di - Nghiêm phu nhân đi đến cửa phòng nhi tức, nghe được tiếng Tô Khả Phuong nói chuyện. Mỉn cười, xoay người rồi đi.

Thời điểm nhi tức nhà mình mang thai đại tôn tử, bà cũng dặn dò nàng ấy rất nhiều điều cần thiết phải chú ý. Chỉ là không đầy đủ được như Tô Khả Phuong nói.

Tô Khả Phuong bị Nghiêm phu nhân giữ lại ăn cơm trưa. Cơm nước xong xuôi thẳng đến khi Từ Tư Di muốn ngủ trưa, Tô Khả Phuong mới đến tiệm đồ chơi. Rất lâu rồi nàng không bước vào tiệm đồ chơi.

Lúc Tô Khả Phuong đến tiệm đồ chơi, trong tiệm chỉ có một khách, tiểu nhị đang chào hỏi. Nàng tìm chương quỹ hồi đại khái tình hình gần đây của tiệm, kiểm tra sổ sách rồi qua tiệm gà chiên.

Kỳ thật dù không nhìn sổ sách nàng cũng biết rõ sinh ý của tiệm đồ chơi tháng này kém hơn so với tháng trước một chút. Dù sao mình làm ra bao nhiêu món đồ chơi, trong lòng nàng vẫn nắm chắc.

Tiệm gà chiên, Hạng Từ Nhuận đang nói gì đó với Phù Sáng và Phạm Đạt Chí.

Nhìn thấy Tô Khả Phuong bước vào, Hạng Từ Nhuận vẫy tay về phía nàng, nói: "Mọi người đang thương lượng xem tiệm gà chiên có nên mở cửa buổi tối không?"

Việc này lúc tiệm gà chiên vừa khai trương được mấy ngày, mọi người vốn đã bàn tới rồi. Chẳng qua thời điểm đó sinh ý vẫn chưa ổn định, nên không được đưa vào danh sách những việc quan trọng. Giờ sinh ý đã ổn định, còn tăng thêm một đối thủ cạnh tranh bên phố Bắc Thông. Vì vậy Phù Sáng, Phạm Đạt Chí mới nhắc lại việc này với Hạng Từ Nhuận.

Tô Khả Phuong nhìn Phù Sáng và Phạm Đạt Chí trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Thật ra ta có nghĩ qua việc mở cửa buổi tối, nhưng sợ đến lúc đó hai người sẽ quá mệt mỏi."

Nếu có thể mở cửa buổi tối đương nhiên là tốt, nhưng nàng không phải loại lão bản lấy việc bóc lột nhân viên ra làm thú vui. Hơn nữa, việc này còn phải xem Từ Từ Di có gật đầu đồng ý không nữa. Giờ Từ Từ Di đang mang thai, nàng không muốn nàng ấy quá quan tâm lo lắng việc này.

"Phu nhân, chúng ta không mệt." Phù Sảng và Phạm Đạt Chí trăm miệng một lời đáp.

Tô Khả Phương mỉm cười: "Để ta suy nghĩ cân nhắc thêm xem sao."

Hạng Từ Nhuận nhìn nàng, không tiếp tục nhắc việc này.

Mấy người đang nói chuyện trong phòng bếp, thì Lý Tri tới.

Sau khi chào hỏi với đám người Hạng Từ Nhuận, Lý Tri đứng ngay ở cửa phòng bếp nói với Tô Khả Phương: "Phương Nhi, ta nghe nói vừa nãy muội đến tiệm đồ chơi à?"

Tô Khả Phương nở nụ cười tươi: "Đi ngang qua đó, nên mới ghé vào xem tình hình thế nào."

Lý Tri móc mấy tấm ngân phiếu từ trong ngực ra, đưa cho nàng, ngượng ngùng nói: "Hai tháng nay ta khá bận, quên luôn chia hoa hồng cho muội."

Tô Khả Phương nhận ngân phiếu, đường đường chính chính nói: "Lý Tri, ta chính thức tuyên bố với huynh, vừa nãy ta đến tiệm đồ chơi không phải để đòi huynh chia hoa hồng đâu nhé."

Thấy Lý Tri ngu ngơ nhìn mình, Tô Khả Phương bắt đắc dĩ cười nói: "Đùa với huynh thôi!"

Người này thậm chí ngay cả nàng nói đùa cũng không nghe ra!

Lý Tri nhìn nàng cười ngây ngô, trịnh trọng đáp: "Ta biết muội không phải muốn chia hoa hồng. Nhưng quên mất chuyện này, đúng là do ta sai."

Lý Tri dường như rất bận rộn. Nói thêm mấy câu với Tô Khả Phương rồi vội vàng rời đi.

Lý Tri đi rồi, Tô Khả Phương mới quay vào phòng bếp. Nàng thấy khuôn mặt Hạng Từ Nhuận kéo căng, còn Phạm Đạt Chí thì cứ liên tục nháy mắt với mình. Lòng nàng bỗng thấy khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Đề nghị hay

Thấy vẻ mặt Tô Khả Phương mờ mịt, Phạm Chí Đạt không nén được tiếng thở dài.

Phu nhân nhà ông có bao nhiêu tri độn chứ?

Kỳ thật không phải Tô Khả Phương tri độn, mà do tâm tư nàng bây giờ căn bản không đặt ở đây. Nàng đang suy nghĩ xem hai tháng tiền hoa hồng Lý Tri vừa đưa nàng nên cất đi, hay nên dùng để khui đại phương diện làm ăn?

Thẳng đến khi Hạng Từ Nhuận dắt tay nàng rời khỏi tiệm gà chiên, nàng mới hậu tri hậu giác đoán được có khả năng Lý Tri là nguyên nhân khiến mặt Hạng Từ Nhuận đen xì.

Tuy rằng quan hệ của nàng và Lý Tri chỉ là bằng hữu cộng thêm bạn hợp tác làm ăn. Nhưng mà Tô Khả Phương suy bụng ta ra bụng người, vẫn quyết định sẽ dễ dàng Hạng Từ Nhuận thật tốt.

Hai người đi trên đường cái, vừa vặn bắt gặp một người bán rau đang gánh hàng đến chợ. Nhìn thấy trong rổ có mấy bó rau hẹ, Tô Khả Phương duỗi ngón tay trở chọc chọc vào cánh tay nam nhân đang bày gương mặt thối hoắc bên cạnh, dùng giọng điệu giống như đồ dành tiểu hài tử hỏi: "Buổi trưa ta gói sủi cảo rau hẹ cho huynh ăn nhé, được không?"

Nghe hai chữ "Rau hẹ", sắc mặt Hạng Từ Nhuận không khỏi đen thêm mấy phần.

"Không được!" Hắn nghiêm mặt từ chối.

Hạng Từ Nhuận thật sự không hiểu nổi, tại sao nàng cứ cho rằng hắn thích ăn rau hẹ chứ?

Hơn nữa hình như hắn bị hỏng đầu rồi, thế mà một chút cũng không muốn nói cho nàng biết mình không thích ăn rau hẹ!

Vốn Tô Khả Phuong có thể không tiền tiêu uống phí. Nhưng chẳng biết tại sao, nhìn thấy biểu tình không được tự nhiên của Hạng Tử Nhuận, nàng liền không nhận được muốn đùa hấn. Mặc kệ hấn từ chối, nàng gọi chủ gánh rau dừng lại: “Lão bản, chờ chút, lấy cho ta một bó rau hẹ.”

Chủ gánh rau vừa rồi cũng nghe được đoạn đối thoại giữa hai người, nên Tô Khả Phuong mới gọi, ông ấy liền dừng bước buông gánh hàng xuống, lấy bó rau hẹ to nhất đưa cho Tô Khả Phuong.

Tô Khả Phuong trả tiền, cầm bó rau hẹ trong tay lắc qua lắc lại trước mặt nam nhân bên cạnh, chớp mắt cười nói: "Buổi trưa chúng ta ăn sủi cảo rau hẹ nha!"

Vị rau hẹ nồng đậm vọt thẳng vào xoang mũi, lông mày Hạng Tử Nhuận nhíu chặt. Tuy rằng vẫn vô cùng chán ghét mùi vị này, nhưng không còn giống như trước vừa nghĩ thấy đã buồn nôn.

Hạng Tử Nhuận âm thầm giật mình, chẳng lẽ dạo này ăn nhiều rau hẹ quá, nên hấn đã chậm rãi tiếp nhận mùi vị kia rồi?

Chuyện này rất không có khả năng. Trước kia thời điểm Lâm Chiêu Hoành vừa lên núi, bởi vì biết Hạng Tử Nhuận không thích vị rau hẹ, nên Lâm Chiêu Hoành thường xuyên cố ý xuống núi mua rau hẹ về. Mỗi lần nghĩ thấy mùi rau hẹ từ xa xa Hạng Tử Nhuận đã thấy người nôn nao khó chịu.

Tô Khả Phuong không biết suy nghĩ của Hạng Tử Nhuận, vui vẻ hỏi: “Huynh muốn ăn sủi cảo chay hay sủi cảo mặn?”

"Ăn mặn." Hấn thuận miệng đáp, nói xong mới sừng sốt, kiều ngạo hừ lạnh một tiếng.

Hạng Tử Nhuận đưa một tay tiếp nhận rau hẹ trên tay nàng, tay kia nắm tay nàng đi thẳng đến quầy thịt trong chợ.

Vừa về tới ngôi viện phố Nam Thông, Tô Khả Phuong liền đem việc nhặt và rửa sạch rau hẹ phân công cho hấn. Mặt Hạng Tử Nhuận cứng đờ, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm chậu gỗ và rau hẹ tới bên cạnh giếng mức nước lên rửa.

Tô Khả Phuong băm thịt xong, thấy hấn còn chưa rửa sạch rau hẹ, liền chạy tới giúp.

Tô Khả Phuong mang rau hẹ đến phòng bếp thái, Hạng Tử Nhuận vội trốn vào thư phòng.

Hấp sủi cảo xong, Tô Khả Phuong bày ra đĩa lớn bùng lên bàn, vừa ăn vừa nói nói: "Hình như ta chưa nói với huynh, thật ra ta cũng rất thích ăn rau hẹ.”

"Thật á?" Biết nàng thích ăn rau hẹ, Hạng Tử Nhuận chớp mắt cảm thấy vị rau hẹ thật ra không quá khó ăn như vậy.

"Thật mà, trước kia ta còn tự mình trồng rau hẹ để ăn đấy." Nàng mỉm cười đầy hoài niệm.

Kiếp trước lần đầu tiên nàng trồng rau hẹ là vì khi đi dã ngoại nàng đào được rau hẹ hoang nên mang về trồng. Sau đó, nàng dùng rau hẹ mình trồng gói sủi cảo rau hẹ cho sư phụ ăn, khó được một lần nghe sư phụ khen.

Nay vật đổi sao dời, chẳng biết giờ sư phụ đang ở nơi đâu?

Thấy mắt nàng mang tâm sự, Hạng Tử Nhuận hơi mím môi nói: “Nếu nàng thích, đợi về nhà chúng ta cũng trồng chút rau hẹ nhé.”

Nàng nhếch môi mỉm cười: "Được."

Ăn sủi cảo xong, phu thê hai người đều trở về thư phòng, một người vẽ bản thiết kế, một điều khắc đồ chơi.

Hạng Tử Nhuận xuyên thấu qua bức bình phong thấy nàng đặt một bức tượng gỗ phổ thông lên bàn. Sau đó cầm khúc gỗ trình nam hấn mang từ trên núi ở ngoại ô về xem xét cẩn thận, dường như đang suy nghĩ xem nên hạ đao ở vị trí nào thì thích hợp.

Mắt Hạng Tử Nhuận khẽ chớp, bật bút xuống, ra bàn rót chén nước ấm rồi sang chỗ Tô Khả Phuong.

“Nàng uống nước rồi nghỉ ngơi chút đi.” Hấn chen vào chỗ nàng ngồi, cái ghế miến cường lắm mới chứa được cả hai người.

"Có việc gì sao?" Nhìn môi hấn vừa xuất hiện ý cười nịnh nọt nhỏ đến không thể thấy, Tô Khả Phuong lập tức cảnh giác.

"Không có việc gì, chỉ là ta thấy nàng quá mệt mỏi nên đau lòng." Hấn duỗi cánh tay dài, đem nàng ôm vào lòng, dùng cằm lún phún râu cọ vào đỉnh đầu nàng, lăm bằm

Lông mày Tô Khả Phuong hơi nhướn lên, cái tên này lại phát dục à?

“Nuông tử, trước kia nàng nói qua, nàng làm kinh doanh chủ yếu vì đó là sở thích của nàng chứ không phải hoàn toàn vì tiền, đúng không?” Hạng Tử Nhuận thấp giọng hỏi.

"Ừ." Nàng gật đầu, không biết tại sao hấn tự nhiên hỏi tới vấn đề này.

"Đã như vậy, mục tiêu của nàng chắc chắn không chỉ dừng lại ở huyện Hoài Đường một mẫu ba phần đất này, đúng không?" Hấn to gan suy đoán.

Tô Khả Phương ngửa đầu nhìn hấn, buồn cười hỏi: "Sao huynh biết?"

Hạng Tử Nhuận thuận thế hôn xuống môi nàng: "Vì nàng là nương tử của ta đó!"

Tô Khả Phương bật cười: "Đây là suy luận kiểu gì vậy?"

Hấn không để nàng rời chủ đề, nghiêm mặt nói: "Nếu nàng đã có ý nghĩ đó, vậy sau này không thể tiếp tục chuyện gì cũng tự thân vận động được."

Nàng sùng sốt: "Có phải chuyện gì ta cũng tự thân vận động đâu?"

Ruốc cá và chao cá lạng là do Lữ thẩm và Đông Mai hỗ trợ, cửa hàng ruốc cá thì nàng giao cho Triệu thúc quản lý, tiệm gà chiên thì có Phù Sáng và Phạm Đạt Chí ở đó. Nàng thật sự cảm thấy mình không làm bao nhiêu.

"Vậy đây là cái gì?" Hạng Tử Nhuận cầm món đồ chơi biến hình nàng vừa mới khắc xong, dẫn dắt từng bước hỏi: "Nàng thử nghĩ xem, một mình nàng năng lực có hạn. Nếu mỗi món đồ chơi đều phải do đích thân nàng điều khắc, vậy sinh ý tiệm đồ chơi sao có thể phát triển lớn?"

Nghe hấn nhắc nhở, Tô Khả Phương im lặng, nghiêm túc tự hỏi.

Hạng Tử Nhuận nói không sai, một mình nàng hai cánh tay, dù nhanh đến đâu một ngày cũng chỉ có thể điều khắc mấy món đồ chơi. Nếu muốn phát triển, mở thêm chi nhánh ở nơi khác đó chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Nàng cân nhắc một lát, rồi tà nghề nhìn hấn: "Huynh có đề nghị gì?"

Lấy hiểu biết của nàng với Hạng Tử Nhuận, nếu hấn không có ý tưởng chắc chắn sẽ không đề cập việc này với nàng.

"Đúng là ta có chủ ý, chỉ không biết nàng có chấp nhận hay không thôi?" Hấn buông mi, ánh mắt lấp lánh nhìn nàng.

"Huynh nói ta nghe thử xem."

"Ta đề nghị nàng tìm mấy nữ nhân nhận làm học đồ. Đem phương pháp điều khắc những món đồ chơi đơn giản dạy cho các nàng. Đồ chơi các nàng điều khắc ra chỉ cần thoả mãn yêu cầu của khách hàng thông thường là được, mà nàng thì phụ trách điều khắc những món đồ chơi dùng vật liệu gỗ quý, độ khó cao. Nếu thế nàng có thể hấp dẫn những khách hàng thật sự thích đồ chơi của nàng, dựa theo lẽ thường người có thể mua đồ chơi sử dụng vật liệu gỗ quý xuất thân chắc chắn không thấp, như vậy nàng sẽ đồng thời giúp tiệm đồ chơi tăng thêm danh tiếng."

Tô Khả Phương hơi trầm ngâm, mắt hạnh tỏa sáng lấp lánh nhìn hấn: "Huynh nói có lý, nhưng việc này chắc ta phải thương lượng với Lý Trì một chút."

Dù sao Lý Trì cũng là một trong những lão bản của tiệm đồ chơi.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Phương pháp dạy tướng công

Thấy nàng tiếp thu ý kiến của mình, Hạng Tử Nhuận chưa kịp vui mừng, liền nghe nàng nói muốn thương lượng với Lý Trì. Buồn rầu thiếu chút nữa học máu.

"Nàng hãy nghĩ thông suốt, nếu quả thật dựa theo phương pháp này, về sau sinh ý tiệm đồ chơi khẳng định sẽ càng ngày càng phát triển. Nàng vẫn tính cứ mãi hợp tác với Lý Trì sao?" Hấn hỏi tình rui, tận lực làm cho khẩu khí của mình thật bình thường.

Hạng Tử Nhuận hiểu rất rõ ràng khúc mắc giữa nàng với Lý Gia. Quả nhiên, nghe hấn hỏi, nàng lập tức chần chờ.

Suy tư một lúc lâu, nàng mới ním môi nói: "Thôi, về sau ta sẽ tự làm vậy."

Đây chính là câu nói Hạng Tử Nhuận muốn nghe nhất, thấy nàng đã hạ quyết định, hấn vui vẻ hôn xuống môi nàng một cái. Để tránh nàng sinh nghi, hấn liền không dấu vết dời sang chủ đề khác: "Nghe nói buổi sáng nàng đi thăm Nghiêm thiếu phu nhân, cơ thể nàng ấy có việc gì à?"

"Không phải, nàng ấy có tin vui." Tô Khả Phương thật lòng vui mừng thay cho Từ Tư Di.

Nghe Từ Tư Di có tin vui, lòng Hạng Tử Nhuận khẽ nhúc nhích, ở bên tai nàng nhẹ giọng hỏi: "Nương tử, tuổi tác ta không nhỏ nữa rồi. Hay chúng ta cũng sinh hài tử nhé?"

Vừa mới dứt lời, hấn liền cảm giác được cơ thể người trong lòng mình cứng đờ. Trái tim hấn theo đó mà chìm xuống.

"Nàng không nguyện ý à?" Hấn thử thăm dò.

Tô Khả Phuong thu hết mâu thuẫn vào đáy lòng, cười nói: "Thuận theo tự nhiên đi!"

Có thể đi cùng hấn đi tới cuối con đường hay không nàng còn chưa biết, nàng vẫn muốn thuận theo tâm ý của mình. Nhưng hải tử nàng tuyệt đối sẽ không sinh, chỉ ít trước mắt là vậy.

"Vậy ý nàng là nguyện ý sao?" Hấn dấy đưa không bỏ, ý đồ lấy được một đáp án rõ ràng.

"Trời đã tối rồi, huynh mau đốt đèn dầu đi." Nàng đẩy hấn, né tránh vấn đề này.

"Không cần đốt đèn, cứ ngồi như vậy thêm một chút." Nghe ra nàng trốn tránh, hấn không tiếp tục ép buộc nàng, chỉ là đáy lòng rất thất lạc.

Nhưng hấn biết, có một số việc không gấp được.

"Ừ."

Nàng nhắm mắt dựa vào ngực hấn, cái gì cũng không muốn nghĩ, lẳng lặng hưởng thụ giờ khắc an bình này.

Ngày hôm sau trời vẫn đổ mưa phùn, Hạng Tử Nhuận ra cửa từ sớm, không biết đi đâu. Tô Khả Phuong điều khắc xong hai món đồ chơi liền vào không gian xem cây trinh nam và huyết linh chi.

Kể từ ngày chuyển cây trinh nam và huyết linh chi vào không gian, nàng còn chưa dành được thời gian vào kiểm tra. Vì vậy mà khi lên tới đỉnh núi nhìn thấy ba đoá huyết linh chi trồng gần gốc cây Hoàng Dương mọc thêm một, nàng lấy làm kinh hãi, mừng rỡ chạy vòng quanh.

Khi đó nàng chỉ chuyển ba trong năm đoá huyết linh chi ở đỉnh núi vùng ngoại ô vào không gian. Nhưng nàng vừa phát hiện ra có một đoá huyết linh chi nhỏ mới ngoi đầu lên, không lớn hơn bao nhiêu so với ngón tay cái. Hiển nhiên là mới mọc thêm hai ngày nay.

Đây thật sự chính là một toà bảo sơn!

Tô Khả Phuong khó nén kích động, mừng rỡ đến mức mặt mày đều cong cong.

Tô Khả Phuong đi dạo quanh cây trinh nam một vòng, thấy xung quanh không mọc ra thêm cây trinh nam mới nào. Nhưng nàng không cảm thấy thất vọng, bởi vì lòng nàng nắm chắc, cây trinh nam sớm muộn gì cũng sẽ sinh trưởng thêm.

Xuống núi, Tô Khả Phuong ra ruộng hái một rổ rau hẹ, rồi đến chỗ dòng suối nhỏ bắt một con cá và hơn ba mươi con tôm bự, xong đầu đuôi nàng mới rời khỏi không gian.

Tôm trong không gian vừa to vừa ngon, nàng đem tôm trần qua nước sôi, sau đó lột vỏ, xào một đĩa tôm bóc vỏ xào rau hẹ. Đầu cá nàng nấu canh, thịt cá thì làm món cá lát dấm đường. Cuối cùng nàng lấy thịt nạc Hạng Tử Nhuận mua buổi sáng băm nhuyễn với mộc nhĩ, nấu món thịt băm viên sốt.

Nồi thịt viên sốt vừa toả hương thì Hạng Tử Nhuận căn đúng giờ com trở về, Lâm Chiêu Hoành mặt chưa tan hết bầm tím theo sát phía sau tiến vào phòng bếp.

"Oa, tẩu tẩu, sao tẩu lại nấu rau hẹ thế?!" Lâm Chiêu Hoành ngửi thấy mùi rau hẹ lập tức dùng ánh mắt gần như sùng bái nhìn Tô Khả Phuong.

Phải biết, trước kia mỗi lần Lâm Chiêu Hoành mang rau hẹ lên núi nhất định sẽ khó tránh khỏi một trận đòn đau từ sư huynh.

Lâm Chiêu Hoành rất hiếu kì, tẩu tẩu dùng rau hẹ nấu ăn, muộn tao sư huynh sẽ có phản ứng gì?

"Tư Nhuận thích ăn nên ta hay làm." Tô Khả Phuong quay đầu liếc qua hai người, nói: "Mất công mời không bằng ngẫu nhiên gặp, nếu Lâm đại thiếu đã đến vậy hãy cùng ăn đi. Dù sao gần đây món hai người chúng ta cũng không ăn hết."

Tô Khả Phuong nói xong liền bung đồ ăn vào phòng ăn, không chú ý tới gương mặt Lâm Chiêu Hoành sau khi nghe lời nàng nói thì kinh ngạc tới mức cảm thiếu chút nữa rớt xuống đất.

"Sư huynh, đệ không nghe nhầm chứ? Huynh thích ăn rau hẹ hồi nào vậy?" Lâm Chiêu Hoành thật vất vả mới tiêu hóa hết lời của Tô Khả Phuong, khoa trương kêu lên.

Hạng Tử Nhuận bắn cho Lâm Chiêu Hoành một ánh mắt sắc như đao: "Không muốn ăn thì rút về ngay!"

"Được rồi mà, đệ cảm miệng đây!" Thấy muộn tao sư huynh muốn trở mặt, Lâm Chiêu Hoành bị dọa tới mức dùng cây quạt trong tay che kín miệng mình.

Hạng Tử Nhuận lấy ba bát com, một bát nhét vào tay Lâm Chiêu Hoành, tự mình bung hai bát còn lại vào phòng ăn.

Lâm Chiêu Hoành vừa ngồi xuống bàn ăn com ánh mắt liền vụng trộm liếc Hạng Tử Nhuận. Thẳng đến khi tận mắt thấy Hạng Tử Nhuận dùng đũa gấp tôm xào hẹ trong đĩa, Lâm Chiêu Hoành mới dám tin muộn tao sư huynh - người bình thường cứ gấp rau hẹ là nhượng bộ lui binh, vậy mà thật sự có thể

ăn rau họ.

"Tàu thật lợi hại!" Lâm Chiêu Hoành đặt bát đĩa xuống bàn, kính nể dơ ngón tay cái với Tô Khả Phụng.

Tàu tàu đúng là có phương pháp dạy tướng công, Lâm Chiêu Hoành phục sát đất.

Đương nhiên, đây chính là một kỳ tích!

Tô Khả Phụng nghi ngờ nhìn Lâm Chiêu Hoành: "Đang khen món ăn ta nấu ngon sao?"

Nhận được ánh mắt cảnh cáo của sư huynh, Lâm Chiêu Hoành cười ha ha, nói: "Vâng, món tôm bóc vỏ xào rau họ này ăn ngon thật!"

"Thích thì ăn nhiều một chút." Tô Khả Phụng nở nụ cười, gấp một đĩa tôm bóc vỏ xào rau họ vào bát Hạng Tử Nhuận.

Hạng Tử Nhuận nhìn nàng, khóe môi hơi cong lên.

Lâm Chiêu Hoành tự động coi như mình không thấy gì, miệng nhét đầy thức ăn, bĩu môi trách móc: "Tàu mua tôm ở đâu mà lớn vậy?"

Thói quen xấu ăn như lang thôn hồ yết này dường thành khi Lâm Chiêu Hoành ở trên núi, trước kia ở Lâm Gia tướng ăn của Lâm Chiêu Hoành vẫn rất ưu nhã.

Nói đi thì phải nói lại, sau khi trở về Lâm Gia tướng ăn của Lâm Chiêu Hoành vẫn được tính là đẹp mắt. Chẳng qua bây giờ ở trước mặt sư huynh và tàu nên Lâm Chiêu Hoành không thích nguy trang, giả vờ giả vịt.

Tô Khả Phụng hơi dừng lại, nói: "Mua trên đường."

Bất kể nàng nấu món gì Hạng Tử Nhuận đều ăn, chưa từng hỏi qua lai lịch của nguyên liệu. Nếu hôm nay nàng biết Lâm Chiêu Hoành tới nhất định sẽ không làm món tôm bóc vỏ xào rau họ.

"Tàu tàu, vận khí của tàu thật tốt. Vậy mà có thể mua được tôm lớn như vậy." Lâm Chiêu Hoành hoàn toàn không phát hiện ra điều gì không đúng.

Lão đầu từ nhà Lâm Chiêu Hoành rất thích ăn tôm, nhưng quán sữ phòng bếp mỗi lần mua tôm về đều nhỏ đến thương cảm. Hơn nữa, chẳng phải ngày nào cũng mua được.

"Ừ, hôm nay vận khí của ta rất tốt." Giọng điệu Tô Khả Phụng tỏ ra có cũng được mà không có cũng chẳng sao, phụ họa Lâm Chiêu Hoành.

Cơm nước xong xuôi, Hạng Tử Nhuận và Lâm Chiêu Hoành vào thư phòng bàn việc. Tô Khả Phụng rửa dọn bát đĩa sạch sẽ, thấy tạnh mưa rồi, liền chuyển ghế dựa ra ngoài sân ngồi điều khắc, không tới thư phòng quấy nhiễu bọn họ.

Hai người ở trong thư phòng nói chuyện gần một canh giờ không ra ngoài, Tô Khả Phụng vào phòng bếp pha hai chén trà mang qua.

Còn chưa đi đến cửa thư phòng, đã nghe được giọng Lâm Chiêu Hoành mang theo ý chỉ tiếc rên sắt không thành thép chất vấn Hạng Tử Nhuận: "Sư huynh định cứ cam chịu vậy à? Huynh thật sự cam tâm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Diễm Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Tiệm đồ Chơi mới

Hạng Tử Nhuận mãi không lên tiếng, Tô Khả Phụng bưng khay trà mà không biết có nên đi vào hay không.

Hạng Tử Nhuận biết nàng đứng bên ngoài, cửa thư phòng mau chóng được mở ra. Hắn đi thẳng tới chỗ nàng, nhận khay trà trong tay nàng, mỉm cười: "Ta đang cảm thấy khát đây."

Tô Khả Phụng nở nụ cười: "Hai người tiếp tục nói chuyện đi, ta còn mấy món đồ chơi đang khắc dở, còn chưa hoàn thành."

Nàng nói xong liền muốn đi.

"Bọn ta nói xong rồi!" Hạng Tử Nhuận cùng nàng đi ra ngoài sân.

"Sư huynh —— "

Giọng Lâm Chiêu Hoành tràn đầy thất bại chạy ra khỏi thư phòng, đuổi theo hai người.

Hạng Tử Nhuận không quay đầu, lạnh nhạt nói: “Đệ có thể về!”

Lâm Chiêu Hoành cắn răng, trừng mắt lườm bóng lưng của Hạng Tử Nhuận, nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Tô Khả Phuong chần chờ một lát, mới hỏi: "Vì sao Lâm đại thiếu lại tức giận thế?"

Thấy Hạng Tử Nhuận giữ im lặng, thần sắc Tô Khả Phuong âm trầm, cười tự giễu, sau đó nói với hắn: "Ta đến tiệm gà chiên xem tình hình thế nào."

Nói xong, ngay cả đồ chơi mới điêu khắc được một nửa và dao khắc nàng cũng không cất đi, mà chạy bộ ra ngoài viện.

Đi tới cửa viện, nàng ngửa đầu nhìn lên bầu trời thờ phào một hồi, rồi đi về hướng tiệm gà chiên.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, nàng cũng không ngoại lệ.

Huống hồ trong lòng nàng rất rõ ràng, lấy quan hệ hiện tại giữa nàng và Hạng Tử Nhuận, có bí mật che dấu lẫn nhau là điều hoàn toàn bình thường. Nhưng khi nàng chắc chắn hắn có chuyện gạt mình, kể cả mình hỏi thì hắn cũng không nguyện ý nói ra. Nàng vẫn cảm thấy vô cùng mất mát và hụt hẫng.

Nhưng, chỉ thế mà thôi.

Tô Khả Phuong chưa đi đến tiệm gà chiên bỗng nghe thấy bên kia đường cái truyền ra tiếng pháo nổ. Hỏi người xung quanh thì biết hoá ra phố Tân Phát hôm nay có tiệm đồ chơi mới khai trương.

Tô Khả Phuong khẽ chau mày, đi tới phố Tân Phát.

Tới nơi, Tô Khả Phuong thấy trước cửa tiệm chật ních người xem náo nhiệt, ngẩng đầu lên nhìn biển hiệu khắc chữ vàng, nét chữ rồng bay phượng múa vừa mới treo: “Tiệm đồ chơi Thịnh Vượng”

Coi tấm bảng hiệu này, Tô Khả Phuong luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Hôm nay nàng mặc nữ trang, nên không sợ người khác liên tưởng nàng có quan hệ với “Tiệm đồ chơi trẻ con”. Nàng giả dạng làm khách hàng chen vào tiệm xem náo nhiệt.

Vào tiệm, Tô Khả Phuong không dấu vết bắt đầu đánh giá xung quanh.

Sau khi nhìn cách bố trí, bày biện của tiệm đồ chơi này, Tô Khả Phuong rất muốn cười. Tiệm đồ chơi này và “Tiệm đồ chơi trẻ con” của nàng quả thật không sai biệt mấy.

Khi thấy trên kệ hàng cao, bắt mắt nhất bày một mô hình nhà gỗ, ánh mắt Tô Khả Phuong biến đổi. Nàng đi qua, ngẩng đầu bắt đầu cẩn thận, tỉ mỉ đánh giá mô hình nhà gỗ.

Mắt nàng dừng ở chỗ ký hiệu ngón tay cái rất nhỏ ở góc phía dưới, bên phải của mô hình nhà gỗ, lòng Tô Khả Phuong bỗng bốc lửa giận.

"Vị cô nương này thật có mắt nhìn, vừa nhìn đã vừa ý ngay bảo bối trấn tiệm của chúng ta. Nhưng rất xin lỗi, bảo bối trấn tiệm này chúng ta không bán, nếu không ta giúp cô nương chọn món đồ chơi khác nhé?" Tiểu nhị trong tiệm thấy Tô Khả Phuong nhìn chằm chằm mô hình nhà gỗ, vội vàng cười tiến lên hỏi han.

À, bảo bối trấn tiệm?!

Đúng là không cần mặt mũi mà!

Tuy rằng Tô Khả Phuong đang nổi nóng, nhưng ngoài mặt vẫn tỉnh rụi hỏi: "Bảo bối trấn tiệm của các ngươi là do đích thân thợ của tiệm điêu khắc sao?"

Nhắc đến điều này, tiểu nhị bày ra biểu tình tự hào: “Tất cả đồ chơi trong tiệm chúng ta đều do nhi tử của lão bản, thiếu gia nhà chúng ta điêu khắc ra.”

Nói xong, giống như sợ Tô Khả Phuong không biết lão bản nhà mình là ai, lại bổ sung thêm: "Lão bản của chúng ta chính là Trình mộc tượng nổi danh huyện Hoài Đường, thiếu gia của chúng ta tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã kế thừa y bát của lão bản, không phải sao, mà cả tiệm đồ chơi nữa."

Nghe được ba chữ "Trình mộc tượng", đột nhiên Tô Khả Phuong nhớ ra điều gì đó, ánh mắt hơi trầm xuống.

Mấy vị khách vào tiệm quan sát nghe tiểu nhị nói vậy đều tò mò đi tới, vì muốn hấp dẫn thêm càng nhiều người, nàng đè nén tức giận trong lòng cố ý lớn tiếng cảm thán: "Thiếu gia của các ngươi mới bao nhiêu lớn mà đã biết điêu khắc đồ chơi rồi?"

"Thiếu gia nhà chúng ta năm nay 13 tuổi, năm ngoái đã đạt hạng nhất cuộc thi xếp hình đồ chơi ở huyện thành Hoài Đường đấy." Tiểu nhị thấy mọi người đều hứng thú, nên càng nói càng hưng phấn.

Việc này hôm qua là tiểu nhị nghe lão bản nhà mình nói, giờ nhắc tới tự nhiên tiểu nhị cũng cảm thấy tự hào, mặt mũi sáng bừng.

"A, ta nhớ ra rồi chính là cuộc thi xếp hình đồ chơi do “Tiệm đồ chơi trẻ con” tổ chức đúng không?” Có người lên tiếng hỏi: "Cuộc thi lần đó tổ chức quy mô rất lớn. Ta tận mắt chứng kiến, hoá ra thiếu ra của các người chính là hải tặc chiến thắng cuộc thi cao cấp à?"

”Chính xác!” Tiểu nhị đắc ý nâng cằm, giống như người khi đó đoạt giải là mình.

"Ta cũng nhớ!" Một người khách khác mở miệng nói: "Lúc đó phần thưởng cho người thắng cuộc hình như là một mô hình nhà gỗ."

"Đúng, ta cũng nhớ ra rồi, mà phần thưởng đó so với mô hình nhà gỗ này sao giống nhau như đúc thế nhỉ?" Những vị khách từng đến xem cuộc thi xếp hình đồ chơi đều nhớ đến việc này.

Hiển nhiên tiểu nhị kia không biết chuyện phần thưởng, nghe mọi người nói vậy có chút mất hứng, xụ mặt: "Ý mọi người là gì? Mọi người hoài nghi bảo bồi trăn tiệm của chúng ta thật ra là phần thưởng, chứ không phải tác phẩm thiếu gia nhà chúng ta điêu khắc đúng không?"

Tô Khả Phụng âm thầm quan sát sắc mặt tiểu nhị, thấy tiểu nhị thật sự phẫn nộ, mà không có nửa điểm chột dạ, không khỏi nhẹ cong khoé môi, bắt đầu đứng ra đảm nhiệm vị trí nhân vật người giải hoà: "Vị tiểu ca này, thật ra mọi người không có ý gì đâu. Ta cũng tin rằng bảo bồi trăn tiệm này do chính tay thiếu gia nhà các người tự mình điêu khắc. Nếu mọi người không tin, vậy tiểu ca lấy mô hình nhà gỗ cho mọi người xem thử đi, vừa nhìn là biết ngay mô hình nhà gỗ có phải do tiểu thiếu gia nhà các người tự tay làm hay không thôi."

Hiếm có một người hiểu chuyện, tiểu nhị nghe lời này rất được, sắc mặt hòa hoãn hơn, chỉ là không hiểu hỏi: "Cô nương mới nói vừa nhìn mô hình nhà gỗ liền biết có phải do chính tay thiếu gia nhà ta điêu khắc hay không, lời này có ý gì?"

Tô Khả Phụng nhìn biểu tình không hiểu đầu đuôi của tiểu nhị, cười nói: "Tiểu ca, mọi người đều biết, thợ điêu khắc của “Tiệm đồ chơi trẻ con” tính tình dờ hơi. Trên mỗi món đồ chơi người đó điêu khắc xong đều sẽ khắc thêm ký hiệu hình ngón tay cái. Ta vừa rồi quan sát phía dưới kệ hàng của các người, không thấy ký hiệu này, cho nên có thể nói nhà thiếu gia nhà các người chắc chắn không có cái tính dờ hơi giống vậy!"

”Thật không?” Nếu đúng như vậy thì không thể tốt hơn.

Tiểu nhị nửa tin nửa ngờ nhón chân lên thò tay nhắc kệ hàng đặt mô hình nhà gỗ xuống, chuẩn bị cho mọi người xem thử.

Lão bản Trình mộc tượng đứng ngoài cửa nhìn thấy mới ngày đầu khai trương mà khách vào tiệm rất đông, tuy không phải khách nào vào tiệm cũng mua đồ chơi, nhưng có nhiều người chú ý như vậy đã đủ khiến ông ta vui mừng nửa ngày rồi. Ông ta cảm thấy tiếp tục như vậy, sinh ý tiệm đồ chơi nhà mình chắc chắn không quá kém.

Trình mộc tượng đang âm thầm vui vẻ, bỗng thấy tiểu nhị bung kệ hàng đặt bảo bồi trăn tiệm xuống dưới, mặt biến sắc, vội vàng quát: "Người làm gì vậy, mau đặt mô hình nhà gỗ về chỗ cũ."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Nạ góc tường nhà người khác

Nhưng đã muộn, tiếng la của ông ta vừa hạ xuống, Tô Khả Phụng đã nhanh tay lẹ mắt cầm lấy mô hình nhà gỗ trong tay tiểu nhị. Chỉ chính xác vào vị trí góc dưới, bên phải của mô hình nhà gỗ, giả bộ khiếp sợ hét lên: “Tiểu ca, sao ở trên mô hình nhà gỗ này lại có ký hiệu ngón tay cái?!”

Nhìn thấy ký hiệu kia, hiển nhiên tiểu nhị cũng ngỡ ngàng, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Tô Khả Phụng vừa dứt lời, mọi người đều dùng loại ánh mắt khinh bỉ nhìn tiểu nhị.

"Còn tưởng rằng lợi hại thế nào cơ."

"Đúng đấy, lấy phần thưởng của nhà khác làm bảo bồi trăn tiệm còn kêu tự mình điêu khắc. Da mặt dày thật đấy!"

"..."

"..."

Mọi người mồm năm miệng mười thảo luận, lời nào lời ấy đều là châm chọc nhỉ tử của Trình mộc tượng.

Trình mộc tượng tức giận chen vào đám đông, giật lại mô hình nhà gỗ trong tay Tô Khả Phụng, hung ác trợn mắt lườm tiểu nhị. Sau đó quay về phía mọi người cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười: “Các vị khách quan, mô hình nhà gỗ này thật sự do nhỉ tử của ta tự tay điêu khắc. Có người cố ý huy thanh danh tiệm đồ chơi nhà ta, mong mọi người sáng mắt sáng lòng, coi chừng bị kẻ gian lừa gạt!"

Trình mộc tượng nói xong liền liếc mắt về phía Tô Khả Phụng, kẻ cố ý huy thanh danh tiệm đồ chơi trong miệng ông ta rõ ràng ám chỉ nàng.

“Này, Trình mộc tượng, ta biết nhi tử của ông có tài. Nhưng cô nương này nói chuyện đầu đuôi rõ ràng. Ông nói thật đi mô hình này có đúng là do nhi tử ông điêu khắc không?” Trong đám người có một người đàn ông trung niên nhận ra Trình mộc tượng, bán tín bán nghi (nửa tin nửa ngờ) hỏi.

"Đương nhiên." Trình mộc tượng thề son sắt: "Mỗi món đồ chơi trong tiệm đều do đích thân nhi tử ta tự tay điêu khắc. Mọi người cứ chọn lựa xem mình hài lòng món nào, tất cả đều được giảm giá 20%!"

“Tiệm đồ chơi trẻ con” từng dùng cách này để hấp dẫn khách hàng, ông ta lấy đó làm chuẩn, học theo chắc hẳn không sai!

Không đợi mọi người đáp lời, Tô Khả Phuong cố ý nặng nề hừ lạnh một tiếng, sầm mặt nhìn Trình mộc tượng: "Trình lão bản, ta vốn rất bội phục tay nghề của lệnh công tử. Nhưng ông trước lừa gạt khách hàng, sau thì cố ý ám chỉ ta là người xấu phá hoại thanh của tiệm ông. Ông muốn gì hả? Ta nhất định phải nói rõ đạo lý với ông."

"Chúng ta lừa gạt khách hàng lúc nào hả?" Trình mộc tượng thẹn quá hoá giận, chỉ vào Tô Khả Phuong mắng: "Người còn dám nói bậy nói bạ, lão tử sẽ bắt người đi gặp quan!"

Nếu không phải có rất nhiều khách vây xung quanh, nói không chừng Trình mộc tượng còn dám động thủ với Tô Khả Phuong.

Tô Khả Phuong khinh miệt quét mắt liếc Trình mộc tượng, nói: "Ông có lừa gạt khách hàng hay không, người từng mua đồ chơi ở “Tiệm đồ chơi trẻ con” đều biết. Nếu ông ta tiếp tục khẳng khái một mực vậy mọi người hãy đến “Tiệm đồ chơi trẻ con” xác nhận xem có đúng là tất cả đồ chơi ở đó đều có ký hiệu ngón tay cái không!"

Sắc mặt Trình mộc tượng đại biến, bên tai lại vang lên tiếng Tô Khả Phuong trầm giọng cảnh cáo, trong lời nói rõ ràng mang theo ý châm ngòi: "Trình lão bản, muốn kinh doanh thì phải hiểu chữ “Tín”, lừa gạt khách hàng sinh ý sẽ không lâu dài! Ông đừng coi khách hàng đều là kẻ ngu."

Nói xong, Tô Khả Phuong không cho Trình mộc tượng cơ hội chen vào, nói to với mọi người: "Mọi người ai không tin lời ta, liền mời theo ta đến “Tiệm đồ chơi trẻ con” xác thực."

Tô Khả Phuong dứt lời liền xoay người rời khỏi “Tiệm đồ chơi Thịnh Vượng”, dẫn đầu đi về hướng “Tiệm đồ chơi trẻ con” nhà mình ở phố Tân Hoa.

"Chúng ta đi xem thử chứ?"

"Đúng, đi xem một chút, đừng để người khác coi như kẻ ngốc mà đùa bỡn!"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, rồi ào ào rời khỏi “Tiệm đồ chơi Thịnh Vượng”

Kỳ thật ban đầu mọi người vốn không để ý đồ chơi do ai điêu khắc. Chỉ là nghe Tô Khả Phuong nhắc, mọi người mới có cảm giác bị lừa gạt, khiến họ rất khó chịu.

"Mọi người, mọi người đừng nghe xú nha đầu đó nói bậy, đồ chơi thật sự do nhi tử ta tự tay điêu khắc!" Trình mộc tượng nâng mô hình nhà gỗ nóng nảy đuổi theo, đáng tiếc những vị khách kia đã đi xa.

Thấy thế, Trình mộc tượng tức giận bốc hỏa, mô hình nhà gỗ trên tay ông dường như nặng hơn mấy phần.

“Bộp~” Mô hình nhà gỗ rơi xuống đất, tan nát trong chớp mắt.

Trình mộc tượng ngây người, nhi tử ông ta dần đi dần lại không thể làm hỏng mô hình nhà gỗ này. Nếu nhi tử biết ông ta làm rơi vỡ, chắc chắn sẽ náo loạn với ông ta.

Thì ra nhi tử Trình mộc tượng - Trình Ngọc lần đó có thể giành hạng nhất vốn không phải hoàn toàn nhờ vào năng lực. Ở trận chung kết Trình Ngọc gặp may có mấy miếng ghép hằn ta xếp lung tung, không ngờ đoạt được giải nhất. Sau khi nhận phần thưởng về nhà Trình Ngọc liền tháo rời tất cả ra, dùng mấy tháng trời liều mạng xếp lại mô hình nhà gỗ.

Tô Khả Phuong đã cách xa “Tiệm đồ chơi Thịnh Vượng”, tay nàng nắm khối gỗ khắc ấn ký hình ngón tay cái, khoé môi gợi lên nụ cười lạnh nhạt, trào phúng.

Đây chính là chuyên chúc lạc khoản sư phụ chọn cho nàng, người khác đừng hòng nhúng chàm!

Lý Tri ở trong tiệm đồ chơi đang giao việc gì đó cho chương quỹ, bỗng nhìn thấy một đám người tràn vào tiệm, giật mình kêu ra tiếng. Sau khi thấy Tô Khả Phuong bước vào, Lý Tri định tiến lên hỏi cho rõ ràng, thì nhận được ánh mắt ngăn cản của nàng. Lý Tri vội vàng dừng bước, khó hiểu nhìn nàng dẫn khách đến xem từng kệ hàng, lấy từng món đồ chơi xuống cho mọi người quan sát.

Thấy khách hàng sau khi nhìn từng món đồ chơi sắc mặt đều chuyển sang tức giận, Lý Tri lo lắng không thôi.

Nhưng rất nhanh Lý Tri phát hiện tức giận của khách hàng hình như không phải nhắm vào Tô Khả Phuong. Mọi người tham quan tiệm đồ chơi xong liền rời đi, trước khi đi không ít người còn mua vài món đồ chơi.

Hàng tồn trong tiệm đồ chơi vốn chẳng còn nhiều, bị mọi người càn quét qua một lượt. Cuối cùng chỉ còn sót lại mấy món.

Khoảng thời gian gần đây tiệm đồ chơi giới hạn số lượng bán ra. Hôm nay vì muốn cho Trình mộc tượng một bài học, Tô Khả Phuong mới ám chỉ cho Lý Tri tận lực thoả mãn yêu cầu của khách hàng.

Lý Tri đích thân tiễn khách hàng ra tận cửa tiệm, rồi quay vào vui vẻ hỏi Tô Khả Phuong: "Phuong Nhi, muội dẫn từ đâu về nhiều khách vậy? Lâu lắm rồi tiệm chúng ta không náo nhiệt như vậy."

Bởi vì hạn chế số lượng bán ra, nên tiệm đồ chơi của bọn họ rất lâu chưa xuất hiện tình trạng đông nghịt khách.

Tô Khả Phuong cười giả dối: "Nay góc tường nhà người khác!"

Lý Tri giật mình, dường như nghĩ tới điều gì, không dám tin mà hỏi: "Muội đừng nói với ta những khách hàng này đều là khách bên tiệm của Trình mộc tượng nhé?"

Lý Tri tính tình ngay thẳng, nhưng không thể hiện hẳn thiếu sự khôn khéo, hôm nay tiệm Trình mộc tượng khai trương hẳn đã sớm thu được tin tức.

Lúc vừa biết cách bày biện và bố cục tiệm đồ chơi của Trình mộc tượng dựa theo "Tiệm đồ chơi trẻ con" của bọn họ, Lý Tri rất tức giận. Sau đó ngẫm lại Lý Tri cảm thấy mở tiệm đồ chơi cách bày biện và bố cục không phải điểm quan trọng nhất, mà

chất lượng và mẫu mã của đồ chơi mới là yếu tố quyết định, nên định mặc kệ.

Thấy nàng cười híp mắt gật đầu, Lý Tri trợn mắt há hốc mồm, hỏi: "Sao muội kéo được khách của bọn họ qua đây?"

Trình mộc tượng không phải kẻ ngu, nhất định sẽ không trơ mắt nhìn Phuong Nhi lôi kéo khách của ông ta rồi đi.

"Trực tiếp vào tiệm của bọn họ gọi khách qua đây thôi!" Tô Khả Phuong trợn mắt trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Huyết hải thâm cù

Lý Tri há to miệng, khoe mắt đột nhiên liếc thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng trước cửa tiệm đồ chơi. Lý Tri hơi sững sốt, cười đi về hướng cửa tiệm: "Hạng huynh tới sao?"

Tô Khả Phuong quay đầu, hoá ra là Hạng Tử Nhuận!

"Sao huynh lại tới đây?" Nàng cũng đi ra cửa.

Hạng Tử Nhuận gật đầu với Lý Tri xem như đã bắt chuyện qua, ánh mắt rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bắt đầu đánh giá: "Ta đến tiệm gà chiến tìm nàng, không thấy nàng ở đó, ta liền đoán nàng đến đây."

Hạng Tử Nhuận không biết giọng nói của mình nồng nặc vị chua, nhưng Lý Tri lại nhận ra, hơi lúng túng nói với hai người một tiếng "Còn có chút việc" liền đi trước.

"Vốn định đến tiệm gà chiến, sau đó nghe nói bên phố Tân Phát mới mở tiệm đồ chơi, nên qua xem thử." Bất luận thế nào, Tô Khả Phuong cũng không muốn dẫn tới hiểu lầm không cần thiết.

Thấy bộ dạng nàng giống như chưa phát sinh chuyện gì, hơn nữa còn đặc biệt giải thích với hắn. Hạng Tử Nhuận cũng không cảm thấy vui vẻ, nhìn nàng, đáy mắt hắn lướt qua tia chán chờ.

Trước khi nàng rời khỏi nhà hắn thoáng thấy ánh mắt thất vọng của nàng, ánh mắt đó khiến lòng hắn khủng hoảng.

Hạng Tử Nhuận ở nhà đợi nàng hơn một canh giờ mà vẫn không thấy nàng trở về, thật sự không kim nén nổi mới đi tìm nàng.

Cuộc đối thoại vừa rồi giữa nàng và Lý Tri hắn nghe thấy hết, hắn không hiểu làm hai người họ, mà lo lắng nàng không để ý tới hắn.

"Sắc trời không sớm, chúng ta về nhà nhé?" Hạng Tử Nhuận nhìn Tô Khả Phuong chăm chăm, một lúc sau mới mở miệng hỏi.

Vừa về tới ngôi viện phố Nam Thông, Tô Khả Phuong liền chui vào phòng điêu khắc bắt đầu tiếp tục công cuộc điêu khắc đồ chơi. Thẳng đến khi Hạng Tử Nhuận gọi nàng ăn cơm tối mới ra ngoài.

Ăn cơm tối xong, nàng lại vào phòng điêu khắc, tiệm đồ chơi chỉ còn vài món nàng phải mau chóng bổ sung thêm.

Nàng vừa điêu khắc đồ chơi vừa suy nghĩ về đề nghị tìm nữ học đồ Hạng Tử Nhuận từng nói. Trước hôm nay nàng không hề gấp gáp, nhưng bây giờ có đối thủ cạnh tranh, vậy phải thay đổi.

Hạng Tử Nhuận ăn cơm tối xong cũng vào thư phòng vẽ bản thiết kế. Nhưng vừa nhắc bút trong đầu hắn không nghĩ đến cuộc nói chuyện với Lâm Chiêu Hoành, mà là ánh mắt thoáng lướt qua tia thất vọng của nương tử. Hoàn toàn không có cách tập trung tinh lực.

Sắp đến giờ sủu, Hạng Tử Nhuận thấy người bên phòng điêu khắc duỗi tay, dân cơ rồi lại tiếp tục cúi đầu xuống điêu khắc. Hiển nhiên chưa có ý trở về phòng nghỉ ngơi.

Nàng đây là muốn trốn tránh hắn sao?

Rốt cuộc Hạng Tử Nhuận không nhịn được nữa, bỏ bút xuống, cất bước đi sang phòng điêu khắc.

Nghe tiếng bước chân trầm ổn, Tô Khả Phuong theo bản năng ngẩng đầu.

"Huynh cũng chưa ngủ à?" Đến lúc này nàng mới nhớ hắn đang ở thư phòng.

Nhìn ánh mắt nàng sững sờ, không hiểu sao Hạng Tử Nhuận lại thở phào nhẹ nhõm. Hình như nàng thật sự rất bận rộn, hại hắn lo lắng vô ích hơn nửa ngày.

Hạng Tử Nhuận suy nghĩ, rồi đi về phía nàng.

"Ta cứ cho rằng nàng giận ta." Hạng Tử Nhuận chen vào ghế ngồi cùng Tô Khả Phuong, cánh tay dài duỗi ra ôm chặt nàng. Làm nàng không thể tiếp tục công việc đang dở tay.

Nghe vậy, Tô Khả Phuong hơi dừng một chút, khẽ cười nói: "Huynh nghĩ nhiều."

Trên danh nghĩa bọn họ là phu thê, nhưng giữa bọn họ tồn tại quá nhiều vấn đề không cách nào giải quyết, giống như có một bức tường vô hình ngăn cách lòng bọn họ đến gần nhau. Nàng không có tư cách giận hắn, nàng chỉ cảm thấy bản thân bất lực với mối quan hệ này.

Hạng Tử Nhuận trầm mặc không nói, nàng cứ tiếp tục cúi đầu điêu khắc đồ chơi.

Không biết qua bao lâu, Hạng Tử Nhuận mới mở miệng lần nữa, giọng có chút khàn khàn: "Buổi chiều không phải ta cố ý muốn gạt nàng, ta chỉ không muốn nàng quá lo lắng."

Tô Khả Phuong rất bất ngờ khi Hạng Tử Nhuận chủ động đề cập với mình việc này, nàng nghiêng đầu nhìn hắn, khẽ cười nói: "Huynh không muốn nói thì đừng nói, ta thật sự không tức giận."

Hạng Tử Nhuận hơi mím môi, để mặt mình sát gần mặt Tô Khả Phuong, nhìn nàng chăm chăm, đáy mắt hắn lướt qua tia phức tạp."

"Ta thật sự không tức giận." Nhìn Hạng Tử Nhuận đắn đo khó xử, Tô Khả Phuong âm thầm thở dài.

Xem ra tâm tình nàng lộ ra ngoài hồi trưa đã khiến hắn hiểu lầm.

"Ta biết." Bây giờ Hạng Tử Nhuận biết nàng thật sự không giận hắn, nhưng mà hắn không muốn lừa gạt nàng nữa.

Nghĩ tới buổi chiều lúc ở tiệm đồ chơi ánh mắt Hạng Tử Nhuận nhìn thấy nàng thì dè dặt cẩn trọng. Lòng Tô Khả Phuong mềm nhũn, nàng bỏ dao khắc và đồ chơi chưa hoàn thành trong tay lên bàn, hôn lên má hắn một cái, cười nói: "Về phòng ngủ thôi."

Công việc để mai làm, giờ nàng phải chiều cổ đến tâm tình của nam nhân nhà mình mới được.

Tô Khả Phuong muốn đứng dậy, lại phát hiện Hạng Tử Nhuận không chịu buông nàng ra. Nàng không khỏi buồn bực, hơi ngẩng đầu nhìn hắn.

Hạng Tử Nhuận nhìn nàng, giống như đã nghĩ thông suốt điều gì đó, sắc mặt nhu hòa: "Mấy hôm trước Lâm Chiêu Hoành nhận được tin tức, kẻ năm xưa cầm đầu dựng chuyện hãm hại gia ta đã xuất hiện!"

Nghe Hạng Tử Nhuận đột ngột thẳng thắn nói ra tất cả, Tô Khả Phuong có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, sững sờ một lúc mới phản ứng được hắn đang nói cái gì.

"Ý huynh nói là Lâm Chiêu Hoành đã tìm được kẻ thù sát hại cả nhà huynh?" Tô Khả Phuong khiếp sợ nhìn Hạng Tử Nhuận.

Đó chính là mối thù diệt tộc!

"Chỉ là tin tức, chứ không tìm được người." Nhắc tới người kia, dù Hạng Tử Nhuận ẩn giấu tốt, quanh thân vẫn lộ ra lệ khí.

Nàng nhìn thẳng vào hắn, lòng cuộn cuộn tội lỗi, nàng cắn môi, áy náy nói: "Thật xin lỗi!"

Lòng nàng rất khó chịu, trên lưng hằn đeo huyết hải thâm cừ, mà còn vì chút đau buồn nhỏ nhoi của nàng mà bất an, lo lắng. Nàng cảm thấy mình thật sự rất quá đáng.

Nghĩ vậy, nàng vừa đau lòng vừa hối hận vòng tay ôm hấn, liên tục nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi..."

"Đồ ngốc, vô duyên vô cớ xin lỗi ta làm gì?" Hạng Tử Nhuận buồn cười dùng cằm cọ đỉnh đầu nàng, giọng nói mang theo cung chiều vô hạn.

Là do hấn không muốn thẳng thắn với nàng, nàng cái gì cũng không biết, hấn sao có thể trách nàng?

Tô Khả Phuong cảm thấy hốc mắt mình cay xót, tình cảm của Hạng Tử Nhuận đối với nàng thế nào, lòng nàng hiểu rõ. Nhưng kể từ sau khi biết đến sự tồn tại của Kiều Ý Nguyệt, nàng vẫn luôn trốn tránh không dám chân chính đối mặt với tình cảm của hấn. Nàng chỉ biết ích kỷ tận lực nghĩ làm sao cho mình chịu ít tổn thương nhất, mà chưa từng lo lắng tới cảm nhận của hấn.

Giờ khắc này, nàng có thể cảm nhận cừ hận và thống khổ trong lòng hấn. Nàng không biết phải an ủi hấn thế nào, chỉ có thể ôm hấn thật chặt.

Đột nhiên, Tô Khả Phuong nghĩ đến lời Lâm Chiêu Hoành nói lúc xế chiều, tim bỗng nảy mạnh, ngẩng đầu hỏi: "Không phải huynh tính không báo thù chứ?"

Lấy tính tình của hấn, huyết hải thâm cừ thế này sao hấn có thể không báo?

"Ừ, không báo."

Hấn nói rất nhẹ nhàng, Tô Khả Phuong lại nghe trong lòng từng trận đau nhói: "Vì sao không báo?"

Suy bụng ta ra bụng người, nếu nàng đặt ở vị trí đó, dù đồng quy vu tận nàng cũng muốn lời hung thủ cùng xuống địa ngục!

Không biết nghĩ tới điều gì, tim Tô Khả Phuong lại nảy lên, hỏi dồn dập: "Bởi vì ta sao? Bởi vì ta, nên giờ huynh mới không muốn báo thù nữa, đúng không?"

Ngoại trừ lý do này, nàng không đoán thêm được nguyên nhân gì khiến hấn buông tha cơ hội chính tay đâm chết kẻ thù.

Trong tiềm thức thì nàng không muốn hấn đi báo thù, bởi vì nàng không muốn hấn xảy ra chuyện.

Nhưng nếu đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, nàng không có lý do gì để cản trở hấn, thâm cừ đại hận như vậy nàng không muốn hấn gánh vác cả đời, nàng càng không muốn mình trở thành ràng buộc của hấn, càng không muốn nhìn hấn cả đời bởi vì cừ hận mà sầu não uất ức.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Thu nữ học đồ

"Không phải vì nàng, mà vì nương không cho ta báo thù này, nàng đừng suy nghĩ nhiều." Hấn xoa tóc nàng, nhẹ giọng nói, không muốn lòng nàng có gánh nặng.

Nương từng nói qua chỉ mong Hạng Gia được trong sạch, không hi vọng huynh đệ bọn họ xảy ra chuyện, nên hấn mới có thể ở trước mặt Lâm Chiêu Hoành nói câu kia.

Lời của nương nói còn văng vẳng bên tai, nhưng mối thù diệt tộc sao hấn có thể thật sự quên?

Mỗi lần nhớ tới pháp trường năm đó máu chảy thành sông, nội tâm hấn liền không thể nào bình tĩnh. Đặc biệt đoạn thời gian phải ngày ngày ẩn cư ở thâm sơn, loại hận ý đau đớn moi tìm như trứng Phệ Tâm cốt càng làm hấn đêm đêm không thể say giấc.

Thẳng đến khi gặp nàng, thấy nàng ương ngạnh cố gắng tiến về phía trước, dù khó hơn nữa, nàng vẫn từng bước từng bước dốc sức để người bên cạnh mình có thể sống cuộc sống ngày càng tốt hơn. Kỳ vọng vào cuộc sống của nàng giống như ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu vào nội tâm âm u tràn ngập lệ khí của hấn. Hấn thậm chí bắt đầu khát vọng một cuộc sống yên bình.

Trước đêm nay, hấn còn đang do dự chần chờ, nhưng nụ hôn vừa rồi của nàng đã khiến hấn thỏa mãn.

Nương nói đúng, người chết đã chết rồi, dù báo được thù bọn họ cũng không thể khởi tử hoàn sinh, cần gì vì báo thù mà làm cho người bên cạnh nom nớp lo sợ, ăn ngủ không yên chứ?

Vì nương, vì nàng, mặc dù khó hơn nữa, hấn cũng quyết định thử buông bỏ hết tất cả thù hận...

Tô Khả Phuong kinh ngạc: "Nương không để huynh báo thù?"

Tại sao vậy?

Ở chung lâu như vậy, Tô Khả Phuong biết bà bà mình không phải người máu lạnh vô tình. Từ trong câu chuyện của bà bà, Tô Khả Phuong nghe ra được tình cảm của bà với công công rất sâu sắc, chưa kể đến tỷ tỷ ruột của Hạng Tử Nhuận, nữ nhi bà dứt ruột sinh ra, bọn họ cứ như vậy bị người khác hại chết. Vì sao bà bà lại không cho báo thù chứ?

Hạng Tử Nhuận ôm chặt lấy nàng, một lúc sau mới trầm thấp nói: "Nương đã mất đi quá nhiều, bà không muốn tiếp tục mất đi chúng ta."

Nghe vậy, mũi Tô Khả Phuong chua xót, chớp mắt đã minh bạch đau đớn trong lòng bà bà.

"Hạng Tử Nhuận, sau này huynh sẽ hối hận sao?" Qua nửa ngày, nàng nhỏ giọng hỏi.

Hắn nhẹ nhàng vỗ về tóc nàng, giọng nói mang theo ý cười: "Không biết nữa!"

Mối thù diệt tộc không cách nào quên, nhưng hắn sẽ không hối hận vì quyết định của chính mình.

"Tử Nhuận, sau này chúng ta hãy cùng nhau sống tốt nhé." Nàng thu người trong ngực hắn, xúc động nói.

"Bây giờ chúng ta không phải rất tốt sao?" Hạng Tử Nhuận buồn cười hỏi vặn lại.

Nghe vậy, mặt mày Tô Khả Phuong khẽ cong.

Đúng vậy, hắn vẫn luôn đối xử tốt với nàng, đều do chính nàng tự làm khó mình.

"Về phòng ngủ thôi!" Đột nhiên Hạng Tử Nhuận bế nàng đứng vọt dậy, tắt đèn dầu, về phòng ngủ.

Khoé môi Tô Khả Phuong cong lên, ôm chặt cổ Hạng Tử Nhuận, híp mắt dựa đầu vào ngực hắn, nghe tiếng tim trầm ổn có lực của hắn đập bên tai, tâm tình vốn luôn xoắn xýt của nàng dần rõ ràng.

Đêm nay, hắn cứ như vậy lẳng lặng ôm nàng ngủ, cái gì cũng không làm, lòng lại càng gần hơn.

Hiệu suất của Hạng Tử Nhuận nhanh đến kinh người, sáng ngày thứ hai Tô Khả Phuong mới nói với hắn mình đồng ý chuyện nhận nữ học đồ. Ngay buổi chiều hôm đó hắn liền tìm đến cho nàng ba tiểu cô nương.

Thấy ba tiểu cô nương này tuổi tác không lớn lắm, hỏi thử thì biết quả nhiên đều mới mười một tuổi.

Tô Khả Phuong kéo Hạng Tử Nhuận về phòng ngủ chính, hỏi: "Học điều khắc rất vất vả, ba hài tử này chịu khổ được sao?"

Mấy tiểu cô nương này thoạt nhìn cơ thể đều rất suy nhược, cho dù học điều khắc xong, nhưng có thể chịu được công việc bận rộn sao?

Hạng Tử Nhuận biết nàng đang lo lắng điều gì, gương mặt tuấn tú cương nghị lộ ra nụ cười: "Ba người này do ta tỉ mỉ chọn lựa, sẽ không có vấn đề gì đâu. Tin tưởng ta!"

"Được, vậy thì bảo họ ở lại đây đi." Nếu do hắn tỉ mỉ chọn lựa, nàng sẽ không nghi ngờ.

Dừng một chút, nàng lại nhíu mày, nhăn mũi nói: "Nếu huynh có rảnh thì giúp các nàng điều trị cơ thể một chút được không, ta thấy các nàng đều có vẻ bị bệnh."

Hạng Tử Nhuận hiểu y thuật, việc này giao cho hắn chuẩn không cần chỉnh.

"Trước khi điều trị cho các nàng, ta phải trị khỏi cơ thể nàng đã." Hắn khẽ nhếch khóe môi, ý vị thâm trường nhìn nàng.

Tô Khả Phuong tức giận liếc mắt lườm hắn: "Cơ thể ta vẫn khỏe!"

Nàng biết hắn đang nhắc chuyện hài tử, tuy nàng nói muốn cùng hắn sống tốt, nhưng không có nghĩa là giờ nàng muốn sinh hài tử luôn.

Hắn không tranh luận với nàng, mà nói: "Nàng chờ xem thường ba hài tử này. Các nàng biết rất nhiều thứ. Ngoại trừ thêu thùa tốt, trù nghệ cũng khá được, quan trọng nhất là đều đã từng học qua điều khắc."

"Các nàng từng học qua điều khắc?" Tô Khả Phuong vừa mừng vừa sợ.

Trù nghệ và thêu thùa nữ tử ở triều đại này nhất định phải học. Nhưng điều khắc là môn học của nam nhân, nơi này có cô nương gia học điều khắc, nàng vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.

Hắn một lần có thể tìm đến cho nàng tận ba tiểu cô nương từng học điều khắc. Người không biết còn tưởng rằng ra đường lớn tùy tiện tóm một phát liền có thể mò được một cô nương biết điều khắc đấy.

"Các nàng có chút căn bản, lúc nàng dạy sẽ đỡ vất vả hơn một chút."

"Từ Nhuận, ta phát hiện thật sự không có gì huynh không làm được đâu!" Tô Khả Phuong mừng rỡ, mắt hạnh cười cong tí.

Lời nàng khiến cho tâm tình của Hạng Từ Nhuận vui vẻ, cánh tay hất vòng qua, đem nàng ôm vào ngực, cúi đầu hỏi: "Vậy nàng muốn thưởng cho ta thể nào?"

Hắn vừa dứt lời, nàng liền duỗi cánh tay ngọc ôm lấy cổ hắn, nhón chân hôn lên môi hắn.

Một khắc trước khi nàng chuẩn bị rút lui, Hạng Từ Nhuận giữ chặt gáy nàng làm nụ hôn sâu hơn, cho đến khi miệng lưỡi nàng sung sướng lên mới thả nàng ra.

Hạng Từ Nhuận như một tiểu hài tử ở trên người nàng lẽ mà lẽ mề, cánh tay không chịu buông ra. Nàng vừa bực mình vừa buồn cười vuốt ve bàn tay to của hắn, nhắc nhở: "Các nàng còn chờ ở sảnh đây."

Hắn mới tâm không cam tình không nguyện thay nàng sửa sang quần áo, kéo tay nàng ra khỏi phòng ngủ chính.

Tới phòng khách, Tô Khả Phuong hỏi tên của từng người, các nàng lại cầu Tô Khả Phuong ban tên, cái này đúng là làm khó Tô Khả Phuong.

"Vậy huynh chọn tên cho các nàng đi." Biết Hạng Từ Nhuận vì muốn tránh phiền toái không cần thiết mới để các nàng đổi tên, Tô Khả Phuong liền đem trách nhiệm giao lại cho hắn.

Hạng Từ Nhuận suy nghĩ một lúc, mới nói: "Vậy gọi Sơn Vu (củ khoai), Mã Liên và Bạch Quả đi."

Tô Khả Phuong không dị nghị, tên cứ quyết định như vậy đi.

Vào buổi tối hôm đó, Tô Khả Phuong bảo các nàng mỗi người thử điêu khắc một mẫu đơn giản, thấy ba người nền tảng cơ bản không tệ, Tô Khả Phuong thật sự quá đổi vui mừng.

Vì không yên tâm về sức khỏe của ba tiểu cô nương, buổi tối hôm đó Tô Khả Phuong bảo các nàng nghỉ ngơi sớm. Rạng sáng ngày thứ hai Tô Khả Phuong ra chợ mua xương và thịt, lại lấy thêm hai con cá và mấy con gà, con vịt trong không gian mang về. Định bồi bổ cho ba tiểu cô nương thật tốt.

Mà Hạng Từ Nhuận bên kia cũng bị nàng buộc điều chế mấy bao thuốc bột cho ba tiểu cô nương, để bọn họ ngâm tắm.

Bồi bổ cơ thể không ảnh hưởng đến việc điêu khắc. Tô Khả Phuong vừa chuẩn bị đồ ăn đầy đủ dinh dưỡng cho các nàng, vừa dạy các nàng điêu khắc mấy món đồ chơi đơn giản trước.

Có Tô Khả Phuong điêu khắc mẫu tham khảo, lại được nàng đích thân chỉ điểm, ba người rất nhanh đã học xong cách điêu khắc động vật hình dạng cơ bản.

Tô Khả Phuong bên này muốn dạy ba tiểu cô nương điêu khắc, Hạng Từ Nhuận bên kia vì chuyện cây giống nên về thôn Phong Quả trước.

Hạng Từ Nhuận vừa về thôn Phong Quả thì ngày hôm sau, Lâm Chiêu Hoành dẫn theo Tô Khả Bàn tới cửa.

"Ca, ca không đi học sao?" Nhìn đại ca vốn nên ở thư viện Từ Phong đọc sách, lại xuất hiện trước cửa viện Tô Khả Phuong hơi giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Hán Từ Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Cái gì cũng không hiểu

"Ca, ca không đi học sao?" Nhìn đại ca vốn nên ở thư viện Từ Phong đọc sách, lại xuất hiện trước cửa viện Tô Khả Phuong hơi giật mình.

Hơn nửa năm nay Lâm Chiêu Hoành không quay lại thư viện đọc sách nữa, sao ca ca tự nhiên đi cùng Lâm Chiêu Hoành vậy?

"Ngày mưa, thư viện cho ca nghỉ ngơi nửa tháng. Vừa rồi gặp Lâm đại thiếu trên đường cái, mới biết phu thê hai đứa mua ngôi viện ở đây." Sau khi nhìn xung quanh viện một lượt, Tô Khả Bàn vui mừng nói.

Trước khi Tô Khả Bàn đến thư viện. Phuong Nhi đã nói với hắn chuyện sẽ mở tiệm gà chiên ở huyện thành, nhưng chưa nói với hắn chuyện mua ngôi viện này. Vừa rồi nếu không phải gặp Lâm Chiêu Hoành trên đường cái, thì hắn đã đến tiệm gà chiên tìm muối muối.

"Ca, ngôi viện này là Từ Nhuận mua, nên muối mới không nói với ca. Ca mau vào phòng đi."

Mọi người ở Tô Gia đều đã biết hoá ra tên thật của Phó Thần Hoàng là Hạng Thần Hoàng, tự Từ Nhuận. Tô Khả Phương quen gọi tự của hắn, công còn bà và mọi người thì quen gọi đại danh.

“Tẩu tẩu, xem tẩu nói gì này của sư huynh còn không phải của tẩu sao?” Lâm Chiêu Hoành tức giận liếc mắt nhìn Tô Khả Phương.

“Đúng là nha đầu ngốc!” Tô Khả Bản nở nụ cười, thỉnh thoảng đầu óc muội muội lại toàn cơ bắp giống trước, giữa phu thê mà phân chia rạch ròi như vậy.

Tô Khả Phương nở nụ cười, không phản bác.

Trước nay, nàng chưa từng coi đồ vật thuộc quyền sở hữu của Hạng Từ Nhuận thành của mình. Nên mới không kể cho ca ca về ngôi viện này.

Vào nội viện, nhìn thấy ba tiểu cô nương đang cúi đầu điêu khắc, Tô Khả Bản kinh ngạc hỏi: “Phương Nhi, ba hài tử này là...?”

“Ca, đây là học đồ muội mới nhận, học điêu khắc.” Tô Khả Phương cười đáp.

“Muội muốn truyền thụ tay nghề điêu khắc cho các nàng?” Lòng mày Tô Khả Bản hơi nhíu lại, sắc mặt không dám gật bừa.

Ở triều đại, tay nghề chính là miếng cơm, sao có thể dễ dàng dạy cho người khác? Hơn nữa còn một lúc dạy ba người!

“Tô đại tú tài, huynh yên tâm đi. Ba tiểu cô nương này đều ký kết ước bán đứt, nên huynh không cần lo các nàng đoạt bát cơm của tẩu tẩu đâu, càng không cần lo các nàng truyền thụ tay nghề ra ngoài!” Lâm Chiêu Hoành có lòng tốt giải thích cho Tô Khả Bản.

Sau khi nghe lời này, lòng mày Tô Khả Bản mới giãn ra: “Hóa ra là ta lo lắng quá nhiều.”

Muội muội và muội phu đều không phải người ngu. Minh có thể nghĩ tới đương nhiên bọn họ sẽ không sợ sẩy.

“Ca và Lâm đại thiếu đi dạo, muội đi nấu cho hai người một bữa cơm thật ngon!” Tô Khả Phương nói xong liền ra ngoại viện chuẩn bị cơm trưa.

Nàng biết ca ca rất cần kiệm, khi ở thư viện luôn luyện tiết ăn ngon. Bữa trưa nàng nấu một bàn tiệc lớn, có sủi cảo tôm, cá hạt thông, vịt nướng, thịt rán ngũ vị hương, canh gà hầm hoàng kỳ và rau xanh.

“Tẩu tẩu tài nấu nướng này, tẩu học của ai vậy? Không kém đầu bếp chính của các tửu lâu lớn ở Thịnh Kinh đâu.” Lâm Chiêu Hoành vừa ăn vừa hỏi.

Mỗi lần tới nhà sư huynh đều có lộc ăn, Lâm Chiêu Hoành nhắm tính xem ra sau này mình phải thường xuyên ghé thăm mới được.

Lâm Chiêu Hoành và Hạng Từ Nhuận giống nhau, ngốc ở trên núi thời gian dài đối với chuyện nam nữ cách biệt không để ý lắm. Hơn nữa Hạng Từ Nhuận không ngại việc nương tử mình và Lâm Chiêu Hoành ngồi cùng bàn, Tô Khả Bản cũng không quá để ý. Nhưng ba tiểu cô nương Sơn Vu, Mã Liên và Bạch Quả nhìn thấy hai đại nam nhân là Tô Khả Bản và Lâm Chiêu Hoành thì nói thế nào cũng không chịu lên bàn ăn cơm, Tô Khả Phương đành phải chia thức ăn thành hai phần, cho các nàng bưng ra phòng ngoài ăn.

Cơm nước xong xuôi Tô Khả Bản định về thôn Phong Quả, thì bị Tô Khả Phương giữ lại. Nàng tính ngày hôm sau hai huynh muội sẽ cùng nhau trở về.

Tô Khả Bản có thể ở lại, nhưng Lâm Chiêu Hoành thì không thể.

Lúc chuẩn bị rời đi, Lâm Chiêu Hoành nói với Tô Khả Phương: “Tẩu tẩu, đệ mượn tẩu chút thời gian nói chuyện riêng được không?”

Tô Khả Phương đoán được đại khái Lâm Chiêu Hoành muốn nói gì với mình, liền đích thân tiễn Lâm Chiêu Hoành ra ngoại viện.

Đi đến ngoại viện, Lâm Chiêu Hoành hỏi tiếp: “Tẩu có biết trên người sư huynh mang huyết hải thâm cừ không?”

Ánh mắt Tô Khả Phương trầm tĩnh như nước nhìn Lâm Chiêu Hoành: “Ngươi muốn nói gì?”

Thấy sắc mặt nàng không thay đổi, Lâm Chiêu Hoành đoán chắc nàng đã biết sự tình Hạng Gia.

“Tẩu tẩu, đệ chỉ muốn tẩu giúp đệ khuyên nhủ sư huynh.” Lâm Chiêu Hoành thu hồi dáng vẻ và lộ phát phơ ngày thường, nghiêm túc nhìn nàng.

“Lâm đại thiếu, tuy rằng ta và Từ Nhuận là phu thê, nhưng ta không thể thay Từ Nhuận quyết định bất cứ chuyện gì. Việc này ta sợ ngươi tìm nhầm người rồi.” Bà bà không cho Hạng Từ Nhuận báo thù, vì sợ hắn xảy ra chuyện, mà Hạng Từ Nhuận cũng tự mình quyết định sẽ quên hết tất cả, nàng không muốn tác động hay quyết định thay hắn.

“Tẩu, chẳng lẽ tẩu muốn nhìn sư huynh cả đời làm rùa đen rút đầu à? Chẳng lẽ tẩu muốn sư huynh cả đời rầu rĩ không vui sao?” Lâm Chiêu Hoành kích động hỏi: “Tẩu có biết năm đó Hạng Gia chết bao nhiêu người không? Tẩu có biết mục đích sư huynh kiên trì sống sót đến bây giờ chính là vì muốn một ngày nào đó có thể tự tay báo thù không? Giờ kẻ thù xuất hiện, tên đề tiện đó đang ở trước mặt mọi người điều võ dương oai, tẩu không nghĩ đến cảm nhận của sư huynh sao?”

Quan trọng hơn là vận nhất cử nhân của sư huynh Đông Sơn tái khởi, lúc đó sư huynh sẽ càng thêm nguy hiểm!

"Lâm đại thiếu, không báo thù không có nghĩa làm rùa đen rụt đầu, không báo thù không nhất định cả đời rầu rĩ không vui. Sống với oán hận hết đời, buông tha chẳng lẽ không tốt hơn sao?" Tô Khả Phụng từ tốn hỏi.

Hạng Tử Nhuận báo thù hay không, không phải chuyện nàng có thể quyết định, tất cả phải xem tâm ý của bản thân hắn.

"Buông tha?" Lâm Chiêu Hoành cười lạnh: "Nói thì dễ!"

"Lâm đại thiếu, Tử Nhuận tình nguyện buông tha, tại sao ngươi nhất định phải buộc Tử Nhuận báo thù?" Tô Khả Phụng không hiểu vì sao oán hận trên người Lâm Chiêu Hoành còn sâu đậm hơn cả Hạng Tử Nhuận, nàng chậm rãi nói: "Nếu báo thù không có nửa điểm nguy hiểm, không cần ngươi nhắc ta cũng sẽ khuyên Tử Nhuận báo thù. Nhưng mà ngươi dám cam đoan, báo thù xong Tử Nhuận chắc chắn sẽ bình an trở về không?"

Bà bà chính vì không muốn mất đi nhi tử mới ngăn cản Hạng Tử Nhuận, nên nàng sẽ không khuyên.

"Tàu cần bản không hiểu cái gì cả!" Lâm Chiêu Hoành có khổ khó nói, lại không cách nào đem nguyên nhân trong đó tỉ mỉ giải thích với Tô Khả Phụng.

Tô Khả Phụng cho rằng nếu sư huynh không báo thù, thì bọn họ sẽ có thể bình an vui sướng sống ở thôn Phong Quả đến già sao?

Tô Khả Phụng không hề bị lay động: "Lâm đại thiếu, cái gì ta cũng không hiểu, nên ngươi đừng tốn nước bọt với ta. Muốn khuyên thì tìm Tử Nhuận đi."

Lâm Chiêu Hoành không có cách nào thuyết phục Tô Khả Phụng, đành phải cắn răng rời khỏi.

Nhìn Lâm Chiêu Hoành nổi giận đùng đùng rời đi, tâm tình Tô Khả Phụng cũng rất ngọt ngào. Đặc biệt khi nghe Lâm Chiêu Hoành nói mục đích Hạng Tử Nhuận cố gắng sống sót chính là vì báo thù.

Tuy rằng ở trước mặt nàng, Hạng Tử Nhuận không hề đề cập tới chuyện trước kia, nhưng nàng vẫn có thể tưởng tượng ra khi đó hắn có bao nhiêu bất lực, có bao nhiêu bế tắc, có bao nhiêu phần hận, có bao nhiêu đau đớn!

Hắn thật sự buông tha được huyết hải thâm cừ sao?

Đột nhiên, nàng thật muốn gặp hắn.

Nghe muội muội nhà mình gấp gấp muốn về thôn Phong Quả, Tô Khả Bán vội vàng hỏi: "Ở nhà đã xảy ra chuyện gì à?"

"Trong nhà không xảy ra chuyện gì, tự muội muốn về thôi." Tô Khả Phụng thu dọn đồ đạc xong, dẫn dò mấy người Sơn Vũ vài câu, rồi ra đường cái thuê xe ngựa.

Tô Khả Bán giật mình: "Nhớ muội phụ hà?"

Tô Khả Phụng không phủ nhận, hai người vội vã ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Vội về gặp huynh

Thời điểm phu xe đánh xe ngựa ra khỏi cổng thành Hoài Đường trời vẫn trong, đi đến nửa đường thì bỗng nhiên đổ mưa rào. Vì Tô Khả Phụng dẫn phu xe đi đường nhỏ, nên trước không có thôn, sau không có tiệm, ngay cả chỗ tránh mưa cũng không có. Thừa dịp trời chưa tốiมืด, Tô Khả Phụng bảo phu xe tăng tốc, mau chóng về thôn Phong Quả.

Bởi vì trời mưa quá to, toa xe ngựa này lại quá cũ nát, nên không ít nước mưa rớt vào trong buồng xe. Lúc về đến thôn Phong Quả hai huynh muội đều sắp ướt sũng.

Hạng Tử Nhuận mở cửa sân nhìn thấy một nữ nhân chật vật ôm bọc quần áo, toàn thân lạnh đến phát run, mặt bỗng dưng trầm xuống, tiếp lấy bọc quần áo trong tay nâng rồi vội vã kéo nàng vào phòng.

"Nàng làm gì mà trở về lúc hơn nửa đêm hả?" Hạng Tử Nhuận vừa bới ngăn tủ tìm kiếm quần áo, vừa dè dặt hỏi.

Hơn nửa đêm trời lại mưa lớn, bị bệnh là việc nhỏ, đêm hôm mưa gió đi đường vạn nhất xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?!

Tô Khả Phụng chột dạ cúi đầu, quệt mồ hôi nhỏ giọng nói: "Ta vội về để gặp huynh nha."

Thật ra nàng biết sẽ đổ mưa, chỉ là không ngờ mưa đến nhanh như vậy.

Hạng Tử Nhuận đang mãi tìm quần áo cho Tô Khả Phuong. Nghe nàng nói vậy thì bất ngờ quay đầu lại nhìn nàng, đáy mắt lướt qua tia mừng rỡ như điên. Một khắc sau, quần áo cũng không tìm nữa, xoay người sải bước đi về phía nàng, đưa tay cời quần áo trên người nàng ra.

Thẳng đến khi áo mỏng bên ngoài bị cời, Tô Khả Phuong mới phản ứng, tròn mắt nhìn Hạng Tử Nhuận.

Thế này... Thế này cũng quá sót ruột đi! Tốt xấu... Tốt xấu gì cũng nên để nàng nghỉ ngơi lấy lại sức đã chứ?

Tô Khả Phuong căng thẳng hô hấp dần trở nên dồn dập.

Hạng Tử Nhuận lột sạch quần áo nàng một cách nhanh gọn, rồi ôm ngang nàng lên nhét vào trong chăn. Sau đó cách lớp chăn găt gao ôm nàng ủ ấm.

Tô Khả Phuong mặt đỏ tim run, lòng thấp thỏm.

"Ta tìm mãi không thấy quần áo của nàng. Nàng dùng chăn đắp cho đỡ lạnh trước, ta đi nấu bát canh gừng cho nàng giải hàn." Hấn giải thích, hôn lên môi nàng một cái, rồi mới sải bước ra khỏi phòng.

Tô Khả Phuong tròn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm cửa phòng đã đóng lại, qua rất lâu mới chớp mắt lấy lại tinh thần.

Hấn... Không phải là có ý đó à?

Ý thức được mình hiểu sai, nàng xấu hổ đem mặt vùi vào trong chăn.

Diêu Thị thính ngửi, Tô Khả Phuong vừa gõ cửa sân bà đã tỉnh dậy. Lúc bà mặc quần áo tử tế đi ra ngoài thì vừa vặn thấy hai người dặt nhau vào phòng. Nhìn Tô Khả Phuong toàn thân ướt nhẹp, bà liền đến phòng bếp nấu canh gừng cho nàng, nên Hạng Tử Nhuận ra khỏi phòng không bao lâu đã bùng canh gừng quay lại.

Tô Khả Phuong cảm thấy rất mát thể diện, khi Hạng Tử Nhuận bước vào phòng, nàng ngại ngừng tới mức ngay cả đầu cũng không dám nâng lên.

"Nào, nàng ngồi dậy đi. Uống canh gừng trước đã." Hấn ngồi ở bên giường, thổi nguội canh gừng rồi mới đưa đến môi nàng.

Khuôn mặt Tô Khả Phuong ửng đỏ, buông mi uống một hơi hết bát canh gừng.

Hạng Tử Nhuận đặt bát trống lên bàn nhỏ cạnh đầu giường, nhắc cả nàng cả chăn ôm vào lòng.

"Nàng vừa nói vì muốn gặp ta nên mới vội vã trở về sao?" Hấn nâng cằm của nàng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, đáy mắt hiện rõ nụ cười mừng rỡ, muốn xác nhận lần nữa xem mình có nghe lầm không.

"Ừ." Nàng gật đầu, vùi vào trong ngực hấn, nghiêm túc nói: "Đột nhiên rất muốn gặp huynh!"

Một lần nữa nghe nàng nói muốn gặp hấn, đáy lòng của Hạng Tử Nhuận có cuồng hỉ, có rung động, kích động tới mức không có cách nào dùng ngôn ngữ diễn tả. Hấn cúi đầu hôn xuống miệng nhỏ còn mang theo vị canh gừng nhàn nhạt của nàng, dùng phương thức này nói cho nàng biết đáy lòng hấn vui vẻ đến nhường nào.

Tô Khả Phuong muốn đưa tay ôm Hạng Tử Nhuận, lại bị chăn quấn không thể động đậy, chỉ có thể bị động thừa nhận nụ hôn dịu dàng, quyến luyến của hấn.

"Nàng còn lạnh không?"

Một lúc sau, hấn ngừng lại, ánh mắt ám trầm nhìn nàng.

"Không lạnh."

Nàng vừa mới nói xong, chăn đã bị hấn xốc lên, một khắc sau người nàng bị đẩy ngã xuống giường, tùy ý cơ thể cao to của hấn lấn tới.

Lần này... Chắc nàng không hiểu nhầm đâu nhỉ?

Nhịp tim của Tô Khả Phuong đập như sấm, lông mi khẽ run, nhưng không cự tuyệt hấn. Nàng cố dè về khăn trương luồng cuồng xuống đáy lòng, cả gan hôn lên môi hấn.

Nàng chủ động làm cho Hạng Tử Nhuận có chút không khống chế được, hấn dùng tốc độ nhanh nhất cời quần áo trên người mình, một lần nữa nằm trở về.

"Nương tử, thả lỏng một chút."

Cảm giác được cơ thể nàng căng chặt, hấn ở bên tai nàng ôn nhu dụ dỗ, hôn lên vành tai nhạy cảm của nàng. Dẫn tới nàng than nhẹ một tiếng.

Tô Khả Phương thử tập trung sự chú ý của mình đến các giác quan, không nghĩ cái khác, không lưu loát đáp lại hắn.

"Đúng, cứ như vậy."

Giọng hắn mang theo ý cười nồng đậm, từng nụ hôn liên tiếp không chút khe hở rơi xuống.

Hai cơ thể nóng bỏng quấn quýt lấy nhau, hô hấp đều rối loạn...

Đột nhiên, cơ thể Tô Khả Phương nằm dưới Hạng Tử Nhuận cứng đờ, giọng nói mềm mại đáng yêu mà chính nàng cũng không phát hiện, kinh ngạc hỏi: "Tử Nhuận, huynh có nghe thấy âm thanh gì không?"

Hạng Tử Nhuận còn chưa kịp trả lời, ngoài phòng lại truyền tới những tiếng động trầm bổng khiến cho người ta mặt đỏ tai hồng. Không, chuẩn xác mà nói, chắc hẳn là âm thanh từ phòng phía đông truyền đến.

Tô Khả Phương kinh nghi bất định nhìn hắn: "Đây là... Là giọng Đàm Tiểu Liên à?"

Nàng vừa mới nói xong, tiếng rên rỉ đứt quãng Đàm Tiểu Liên phát ra dường như cao hơn, ngẫu nhiên còn kèm theo tiếng gào của Kiều Nhậm Phi.

"Vừa rồi... Ta không kêu ra tiếng chứ?"

Vừa nghĩ tới cảnh bà bà ở ngay sát vách nghe được tiếng lúc này bọn họ phát ra, Tô Khả Phương muốn chết luôn cho xong.

Sao nàng lại quên mất đây là nhà tranh không hề có chút hiệu quả cách âm nào chứ? Thấy mặt nàng lộ vẻ khóc tang, Hạng Tử Nhuận cố nhịn cơ thể khó chịu, nhỏ giọng cười nói: "Không kêu."

Lời này vào tai Tô Khả Phương, sao nàng cảm thấy không có sức thuyết phục tí nào cả?

Tô Khả Phương không thèm nghĩ nữa, vùi đầu vào ngực Hạng Tử Nhuận, tức giận nói: "Ngủ!"

Hạng Tử Nhuận sùng sốt: "Cứ vậy ngủ?"

"Nếu không thì huynh muốn sao?" Nàng ôm chặt lấy hắn, không cho hắn tiến thêm một bước, nàng không hứng thú làm nữ bá chủ đâu.

"Nương tử, tên đã lên đây, không bắn không được đâu?" Tay Hạng Tử Nhuận ép hông nàng, để nàng cảm nhận hắn bưng bưng phẫn chấn.

"Ta không thích ở đây!" Nàng đỏ mặt bĩu môi trách móc, người khác mà nghe được thì thật mất thể diện!

"Nương tử ~" Giọng Hạng Tử Nhuận mang vẻ khẩn cầu.

"Không được, nương sẽ nghe thấy đó!"

Cảm nhận được Hạng Tử Nhuận đang cố nhẫn nhịn, nháy mắt Tô Khả Phương muốn nói cho hắn biết chuyện không gian. Nhưng mà ở thời khắc sống còn nàng vẫn mạnh mẽ ngăn chặn suy nghĩ này.

Chuyện không gian nàng không định giấu diếm cả đời, nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Nàng không tình nguyện, hắn sẽ không miễn cưỡng nàng. Hạng Tử Nhuận cười khổ, nương tử da mặt mỏng thật khiến người ta đau đầu nha!

"Được, dù sao ta cũng nhịn lâu như vậy rồi, nhịn thêm mấy ngày nữa không sao. Chờ mấy bữa nữa, chúng ta về huyện thành ở một thời gian nhé." Hắn rất nhanh đã tính toán xong kế hoạch.

Tuy rằng Tô Khả Phương hết nói nỉ, nhưng vẫn ngầm cho phép.

Cùng lúc đó, trong phòng phía đông, Kiều Nhậm Phi nghe phòng phía tây không còn động tĩnh. Lúc này mới cười lạnh, xoay người tách khỏi cơ thể nữ nhân trên giường, dùng khăn lau chùi qua loa cơ thể, rồi nằm vật ra giường, ngủ luôn.

Đàm Tiểu Liên nằm một bên thì hồ đồ, nghi ngờ nghiêng đầu khó hiểu nhìn người bên cạnh nói ngủ là ngủ.

Kiều Nhậm Phi ban nãy bắt nàng ta kêu thật lớn tiếng, nàng ta cũng kêu, sao hắn ta còn tức giận?

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Hạo Nhi phát bệnh

Lúc này tuy rằng tây phòng không tiếp tục truyền ra động tĩnh, nhưng phu thê hai người không có ngủ, mà nhỏ giọng tâm sự.

"Nương tử, ta có chuyện quên nói cho nàng biết." Hạng Tử Nhuận hơi buông mi nhìn người trong ngực.

"Chuyện gì cơ?" Tô Khả Phương hơi ngẩng đầu lên trực tiếp đón tầm mắt hắn.

"Ta vốn định qua đợt này sẽ đưa Phi Nhi và Đàm Tiểu Liên về Thịnh Kinh, nhưng Phi Nhi sống chết không đồng ý rồi đi."

Kiều Nhậm Phi nói hắn ta không phải họ Hạng, Hạng Tử Nhuận không có quyền quản hắn ta, đây cũng là sự thật.

Ánh mắt Hạng Tử Nhuận nhìn nàng mang theo áy náy. Kiều Nhậm Phi không phải bảo đệ của hắn, hắn không có biện pháp nào cưỡng chế bắt Kiều Nhậm Phi rời đi.

Biết Hạng Tử Nhuận khó xử, Tô Khả Phương hơi mím môi, lạnh lùng nói: "Hắn ta đã không chịu đi, vậy thì để hắn ta dọn ra ngoài!"

Nhà này do cha nàng khi đó phân cho Hạng Gia, đã không nể mặt nhau, vậy Kiều Nhậm Phi không có tư cách ở đây!

"Ta cũng có ý này, nương muốn ta tìm miếng đất ở thôn Phong Quả cho Phi Nhi lập nhà tranh. Nhưng mà Phi Nhi ở thôn Phong Quả ta thật sự không yên tâm. Ta định cho Phi Nhi một khoản tiền, bảo nó đến thôn Lâm An dựng nhà, Đàm Tiểu Liên là thôn dân thôn Lâm An, bọn họ ở thôn Lâm An sẽ không bị người khác bắt nạt." Hạng Tử Nhuận đem tính toán của mình và nương nói cho Tô Khả Phương.

"Hắn ta không bắt nạt người khác là may lắm rồi!" Tô Khả Phương lạnh lùng nói, nhưng không phản đối cách làm của Hạng Tử Nhuận: "Nếu huynh và nương đều có ý này, vậy hãy để hắn ta đến thôn Lâm An ở đi."

Chuyện Kiều Nhậm Phi hãm hại nàng, nàng mãi mãi không quên. Nhưng Kiều Gia vì bị Hạng Gia liên lụy mà diệt tộc, hơn nữa Kiều Ý Nguyệt vì bà bà và Hạng Thần Tường mới mất tích. Dựa vào phần ân tình này, Tô Khả Phương không muốn để Hạng Tử Nhuận khó xử.

"Thật xin lỗi, làm cho nàng chịu ủy khuất." Hắn mang theo áy náy khẽ hôn đỉnh đầu nàng. Trong lòng vô cùng cảm động vì nàng thấu hiểu khổ tâm của hắn.

Nhưng, chi duy nhất lần này!

Nếu như Phi Nhi lại làm ra chuyện gì gây bất lợi cho Phương Nhi, hắn tuyệt đối sẽ không tiếp tục khinh xuất tha thứ cho hắn ta!

"Đúng rồi, ta muốn đợi sau khi qua ngày mùa qua sẽ tìm công tượng đến xây nhà ngói, nàng cảm thấy thế nào?" Hạng Tử Nhuận dùng giọng điệu thương lượng hỏi nàng.

Khoé môi Tô Khả Phương khẽ cong: "Tất nhiên là được rồi."

Việc nhỏ không quan trọng, xây nhà mới là đại sự thấy Hạng Tử Nhuận có thể hỏi thăm ý kiến của mình, Tô Khả Phương thật sự rất vui vẻ, càng khiến nàng thêm yêu mến ngôi nhà này hơn.

Tuy rằng đã uống canh gừng, nhưng ngày hôm sau Tô Khả Phương vẫn bị nhiễm phong hàn. Chẳng những cổ họng đau rát, chảy nước mũi, mà còn bắt đầu sốt cao. Bệnh của nàng âm ỉ kéo đến dọa sợ Hạng Tử Nhuận và Điều Thị.

Hạng Tử Nhuận chắn mạch cho nàng xong liền vội vàng lên núi hái dược liệu. Trong lòng hắn ảo não cực kỳ, sớm biết thể chất nàng kém tới vậy, thì tối hôm qua hắn đã trực tiếp bảo nàng ngâm thuốc tắm thuốc giải hàn rồi!

Hạng Tử Nhuận hái dược liệu xong xuống núi, thì gặp ngay Giả Thị sắc mặt sầu lo ở chân núi.

Thấy tay Hạng Tử Nhuận cầm mấy cây dược liệu, mặt Giả Thị càng lộ vẻ lo lắng, vội vã hỏi: "Muội phu, Phương Nhi cũng bị bệnh?"

Cha xấp nhỏ thể chất tốt, tối hôm qua uống canh gừng rồi mà sáng nay còn phát sốt. Cơ thể Phương Nhi sao khỏe mạnh bằng cha xấp nhỏ được, chi sợ cũng bị bệnh?

"Đại tẩu, Phương Nhi bị nhiễm phong hàn."

Hạng Tử Nhuận vừa nói xong, Giả Thị liền tức, oán giận nói: "Hai huynh muội nhà này thật không khiến người ta bớt lo. Muốn trở về mà chẳng thể nhìn khí trời, đã thế còn hơn nửa đêm mới về!"

"Đại tẩu, đệ hái nhiều dược liệu lắm. Tẩu cảm về cho đại ca uống tạm trước, chờ Phương Nhi uống thuốc xong đệ sẽ qua bắt mạch cho đại ca." Hạng Tử Nhuận chia một nửa dược liệu cầm trên tay ra, đưa cho Giả Thị mang về.

Giả Thị không từ chối, nhận dược liệu rồi vội vàng vàng trở về.

Tô Khả Phuong nghe ca ca cũng bị bệnh, uống thuốc xong liền vội để Hạng Tử Nhuận qua xem bệnh cho ca ca.

Tô Khả Bản bị bệnh nhẹ hơn Tô Khả Phuong, ngoại trừ phát sốt thì không có những bệnh trạng khác.

Thấy bệnh tình của Tô Khả Bản không có gì đáng ngại, Hạng Tử Nhuận liền trở về Hạng Gia.

Tô Khả Phuong uống thuốc không thấy đỡ. Hạng Tử Nhuận đành phải thi châm cho nàng, sau đó để nàng ngâm thuốc tắm, kèm theo uống thuốc đều đặn. Ba thứ kết hợp, hai ngày sau bệnh của nàng mới khỏi hẳn.

"Giờ ta cuối cùng cũng thấm thía hết ý nghĩa của câu "Bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ".” Tô Khả Phuong vừa uống cháo hoa, vừa may mắn nói.

Ở triều đại này kỹ thuật y học lạc hậu, cho dù là bệnh phong hàn nho nhỏ cái cũng có thể mất mạng. Lần này nàng bệnh nặng hai ngày liền khỏi hẳn, xem như là nhặt về một cái mạng.

"Nói nàng thể chất kém, nàng còn không tin!" Hạng Tử Nhuận nghiêm mặt khế máng, giọng hần có chút khàn khàn.

Hai ngày này vì chăm sóc cho nàng, mà hần gần như không chớp mắt. May mà chỉ là sợ bóng sợ gió một trận.

Hần quyết định, qua mấy ngày nữa sẽ bắt đầu điều trị cơ thể cho nàng.

Nhìn mắt Hạng Tử Nhuận giăng đầy tơ máu, Tô Khả Phuong hơi đau lòng: "Hai ngày nay huynh cũng mệt muốn chết rồi, mau về phòng ngủ bù một giấc đi."

"Được, nàng bồi ta." Khoé môi hần khế cong, kéo nàng về phòng ngủ.

Thấy phu thê hai người hình như đã gỡ bỏ hết khúc mắc, dính ngấy cực kỳ. Mặt Diêu Thị mang đầy ý cười, xem ra bà sẽ sớm được ấm chất thôi.

Có lẽ do vừa khỏi bệnh, tinh thần vẫn mệt mỏi, hoặc có lẽ vì Hạng Tử Nhuận nằm bên cạnh làm nàng yên tâm. Tô Khả Phuong vừa dính vào giường liền ngủ thiếp đi. Im lặng, chăm chú nhìn ngắm dung nhan khi ngủ của nàng một hồi, Hạng Tử Nhuận mới khế cong khoé môi, nhắm mắt.

Hai người đang ngủ say, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng Lư Thị lòng nóng như lửa đốt gọi to: "Thần Hoàng, Phuong Nhi —— "

"Bà thông gia, bà sao vậy?" Thấy Lư Thị bên gọi bên rơi nước mắt, tim Diêu Thị cũng treo ngược lên theo.

Lúc Lư Thị gọi câu đầu tiên Hạng Tử Nhuận đã tỉnh, không đánh thức Tô Khả Phuong đang ngủ mà nhẹ nhàng ngồi dậy, ra khỏi phòng.

Nhìn thấy Hạng Tử Nhuận, Lư Thị không đoái hoài tới Diêu Thị nữa, xông về phía trước cầm chặt cánh tay hần, nước mắt ào ào rơi xuống, run giọng nói: "Thần Hoàng, nhanh, con mau qua khám cho Hạo Nhi, Hạo Nhi sắp không trụ được rồi!"

Nghe vậy, Hạng Tử Nhuận cảm thấy lòng xiết chặt, còn chưa kịp mở miệng, Tô Khả Phuong đã từ trong phòng chạy ra, mặt trắng bệch hỏi: "Nương, nương vừa nói gì, Hạo Nhi bị làm sao ạ?"

"Vừa đi vừa nói!" Hạng Tử Nhuận dẫn đầu ra ngoài, nhanh chóng tới Tô Gia.

Lư Thị đi phía sau vừa khóc vừa không mạch lạc nói với nữ nhi: "Chắc Hạo Nhi lây bệnh của ca ca con nên phát bệnh... Giờ cứ liên tục sốt cao co giật... Trình đại phu cũng bó tay, ca ca con bảo nương đi gọi con và Thần Hoàng qua nghĩ biện pháp, xem nên đưa Hạo Nhi đến y quán trên trấn... Hay đến huyện thành..."

"Nương đừng gấp, y thuật của Tử Nhuận cao minh hơn Trình đại phu, sẽ có biện pháp chữa khỏi cho Hạo Nhi." Tô Khả Phuong miệng an ủi nương, trong lòng lại vì mình tùy hứng mà hối hận tự trách.

Nương nói Hạo Nhi vì bị lây bệnh của ca ca nên mới phát bệnh!

Nàng chỉ muốn gặp Hạng Tử Nhuận, không ngờ chẳng những làm mình và ca ca bị bệnh, giờ cả Hạo Nhi cũng liên lụy. Nếu Hạo Nhi có gì nguy hiểm, vậy nàng và nguyên chủ thiếu thông minh khác biệt chỗ nào chứ?

Hạng Tử Nhuận vào Tô Gia, thấy Giả Thị đang ôm chặt Hạo Nhi co giật, còn Tô Khả Bản thì nhét cổ tay trái vào miệng Hạo Nhi, bị Hạo Nhi cho cắn chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Thiếu hai vị dược liệu

Nhìn Trình đại phu về mặt lo lắng đứng một bên, Hạng Tử Nhuận âm thầm thở ra.

Bị co giật giống như Hạo Nhi, sợ nhất chính là đề thăng bé cần phải đầu lưỡi của mình, như vậy thì ngay cả thần tiên cũng khó cứu được. May mắn có Trình đại phu giàu kinh nghiệm Trình ở đây.

"Thần Hoàng, con đã đến, nhanh, mau tới đây xem bệnh cho Hạo Nhi!" Nhìn chất trai duy nhất thống khổ như vậy, hốc mắt Tô Bằng đỏ hoe.

Hạng Tử Nhuận không ứng lời, mà tiến lên móc ngón châm ra, đâm mấy huyết vị trên người Hạo Nhi.

Một lúc sau, Hạo Nhi không co giật mãnh liệt như vậy nữa, từ từ, con co giật của thăng bé hoàn toàn ngừng lại.

"Ồn rồi sao?" Giả Thị vui đến phát khóc nhìn về phía Tô Khả Bản: "Cha xấp nhỏ, Hạo Nhi ổn rồi!"

"Bệnh tình chỉ tạm thời được khống chế!" Sắc mặt Hạng Tử Nhuận không vì vậy mà thoải mái.

Bệnh tình của Hạo Nhi được khống chế tốt hơn so với tưởng tượng, đến bây giờ mới phát bệnh đã là cực hạn rồi. Mà phương thuốc chữa dứt bệnh cho Hạo Nhi chỉ mới tìm ra huyết linh chi, còn thiếu tận hai vị dược liệu hiếm khác, nên không cách nào phối chế.

Tô Khả Phương vẫn luôn cố giữ bình tĩnh nghe lời này, sắc mặt biến đổi: "Huyết linh chi đâu? Không phải huyết linh chi có thể trị hết bệnh cho Hạo Nhi sao?"

Hạng Tử Nhuận hơi mím môi: "Còn thiếu hai vị dược liệu nữa."

Hắn không hề từ bỏ vẫn luôn sai người ngày đêm tìm kiếm hai vị dược liệu hiếm khác, nhưng không có tin tức gì.

Giả Thị vốn cho rằng nhi tử đã không sao nghe vậy thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Nàng ấy gào khóc cầu khẩn Hạng Tử Nhuận: "Muội phu, van cầu đệ cứu Hạo Nhi, van đệ..."

"Đại tẩu, tẩu đừng như vậy. Tử Nhuận sẽ nghĩ biện pháp mà." Tô Khả Phương cố nén nước mắt, tiến lên ôm lấy đầu vai của Giả Thị trấn an.

Nếu ngộ nhờ Hạo Nhi có mệnh hệ gì, không chỉ đại tẩu, mà ngay cả cha nương sợ rằng cũng không thể chấp nhận sự thật này.

Nhìn ánh mắt cầu xin của nương tử mình và Giả Thị, Hạng Tử Nhuận cân nhắc rất lâu, mới trầm giọng nói: "Cả nhà đừng lo lắng, bây giờ con không có cách nào trị tận gốc bệnh của Hạo Nhi. Nhưng con sẽ tận lực khống chế bệnh tình, hi vọng có thể kéo dài đến khi tìm được hai vị dược liệu khác!"

Nghe Hạng Tử Nhuận nói câu này, đám người Lur Thị và Giả Thị tựa như tóm được cây cỏ cứu mạng vậy, dùng sức gật gật đầu.

Tô Khả Bản bế Hạo Nhi vào phòng, Giả Thị, Tô Bằng và Lur Thị cũng đi vào theo.

Tô Khả Phương kéo tay Hạng Tử Nhuận nhỏ giọng hỏi: "Tử Nhuận, bây giờ còn chưa tìm được hai vị dược liệu khác. Chúng ta có đề cho Hạo Nhi dùng huyết linh chi trước không? Nói không chừng có thể tạm thời khống chế bệnh tình."

Hạng Tử Nhuận suy nghĩ một chút, hơi chần chờ nói: "Phối thêm huyết linh chi với những dược vật khác đúng là có thể tăng thêm hiệu quả, tạm thời khống chế bệnh tình. Nhưng mà huyết linh chi chỉ có hai đoá, hơn nữa phải lưu lại một đoá đợi đến lúc phối dược trị dứt bệnh cho con dùng. Ta sợ không chống đỡ được đến khi chúng ta tìm thấy hai vị dược liệu khác."

Hắn vừa rồi vốn định dùng một đoá huyết linh chi trước để phối dược áp chế bệnh tình của Hạo Nhi, nhưng một đoá huyết linh chi nhiều nhất cũng chỉ đủ dùng trong một tháng. Xem ra phải đến ngoại ô huyện thành hái nốt mấy đoá huyết linh chi còn lại về.

"Ý của huynh là chỉ cần có đủ huyết linh chi, thì sẽ có thể tạm thời khống chế được bệnh tình của Hạo Nhi phải không?" Tô Khả Phương vừa mừng vừa sợ hỏi.

"Đúng là như vậy, nhưng mà huyết linh chi này chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu." Cho dù hái hết chỗ huyết linh chi còn lại ở ngoại ô huyện thành, tối đa cũng chỉ giúp Hạo Nhi chống đỡ thêm mấy tháng.

Nghe vậy, mắt Tô Khả Phương sáng lên, nói: "Đã tới mức này rồi, trước hết huynh cứ phối dược đi."

Lúc này Tô Khả Phương vạn phần may mắn vì khi đó mình đã chuyển huyết linh chi vào không gian, hiện tại mới không bó tay toàn tập.

"Giờ ta sẽ lên trấn mua thêm dược liệu." Hạng Tử Nhuận nói xong liền ra ngoài.

Dược liệu có thể tìm được ở núi của thôn Phong Quả không nhiều, vẫn phải đến tiệm thuốc mua.

Điều Thị vốn không muốn đến Tô Gia thêm phiền, nhưng bà đợi trái đợi phải mà không thấy nhi tử và nhi tức trở về. Không yên lòng vội tìm đến Tô Gia.

Sau khi biết bệnh cũ của Hạo Nhi tái phát, Diêu Thị cũng rất đau lòng, khuyên Lư Thị cùng Giả Thị vài câu sau đó trở về.

Cả nhà trông giữ ở bên giường Hạo Nhi không dám rời đi, Tô Khả Phương thừa dịp không ai chú ý liền tiến vào không gian. Nàng lấy chút nước từ dòng suối mang lên núi tưới cho huyết linh chi, bởi vì nàng phát hiện bất cứ thực vật nào mà được tưới nước suối thì đều phát triển cực kỳ nhanh. Ví dụ như lúa và rau xanh trong không gian, hay cây gỗ Hoàng Dương và cây trinh nam, đứng rồi, còn cả cây ăn quả ở thôn Lâm An.

Nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, nàng không dám tưới tất cả huyết linh chi, mà chỉ tưới một đoá, tính mai lại vào kiểm tra. Nếu có biến hoá rõ ràng, ngày mai nàng tưới nốt mấy đoá kia cũng không muộn.

Hạng Tử Nhuận mua được liệu xong lại lên núi hái thêm chút dược liệu cần dùng đến. Hắn đưa mấy vị dược liệu đến Tô Gia báo Giả Thị cho Hạo Nhi uống trước để ổn định bệnh tình. Minh thì cả đêm ở sảnh phòng phối chế dược liệu.

Tô Khả Phương cũng không nhàn rồi, khi thì giúp đỡ hắn đào dược liệu, khi thì đổ nước. Đêm khuya nàng còn đi nấu một bát mì với hai quả trứng gà ốp la cho hắn.

"Nàng không ăn à?" Nhìn chỉ có một bát mì, lòng mày Hạng Tử Nhuận nhíu lại.

"Ta không có thói quen ăn khuya."

Nàng nói xong liền rót chén nước, nhưng chờ nàng hé miệng định uống nước, thì miệng lại bị hắn cứng rắn nhét nửa miếng trứng ốp la vào.

"Ừ..." Nàng nhíu mày nuốt nửa miếng trứng ốp la xuống, vừa muốn nói gì, lại bị hắn nhét nốt nửa miếng trứng còn lại vào miệng.

"Nàng vừa khỏi bệnh, lại thức đêm, sao có thể không ăn khuya?" Hạng Tử Nhuận biết cho dù bắt nàng về phòng, nàng cũng không ngủ được. Bằng không hắn nhất định sẽ không đồng ý để nàng thức đêm cùng hắn.

Sau khi bị ép ăn một quả trứng gà ốp la, thấy hắn gấp mì sợi lên muốn dứt cho nàng, Tô Khả Phương vội nói: "Thôi, hay ta đi nấu thêm một bát nữa."

Một bát mì nàng còn sợ mình hắn ăn cũng không đủ no đâu.

"Mỗi người một nửa là được." Hạng Tử Nhuận nói xong liền dứt mì sợi vào miệng nàng, thấy nàng nuốt xuống lại gấp thêm một đũa nữa đưa qua.

Thời điểm hắn gấp xong đũa thứ ba, Tô Khả Phương vội đoạt đôi đũa, lấy quả trứng gà ốp la còn lại nhét vào miệng hắn.

Gấp thêm mấy đũa mì dứt cho hắn, bát mì sợi đã thấy đầy.

Nhìn mắt Hạng Tử Nhuận chứa đầy ý cười ranh mãnh, nàng mới phản ứng mình lại bị mắc lừa, mặt aro nảo.

Mất hạnh của Tô Khả Phương trọn trùng, nhét đũa nhét về tay hắn, lăm bầm: "Tên gia hoả xảo trá!"

Hắn mỉm cười, ngửa đầu đem uống cạn chỗ canh ở đáy chén, sau đó bắt đầu tiếp tục mân mê đồing dược liệu.

Hạng Tử Nhuận phối chế dược liệu xong trời đã sáng choang, vừa ngẩng đầu lên, thì thấy nương tử mình ngục đầu trên bàn ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Hắn im lặng mỉm cười, lấy giấy bọc dược liệu đã phối chế xong, buộc cẩn thận đặt lên bàn. Bế nàng về phòng.

Hạng Tử Nhuận vừa bế Tô Khả Phương vào phòng, thì cửa phòng Kiều Nhậm Phi liền mở ra. Hắn ta thò đầu ra ngoài, mắt đảo bốn phía, thấy trong viện không có ai, mới rón rén đi đến sảnh phòng.

Kiều Nhậm Phi nghe nói Tô Tư Hạo bị bệnh, hắn ta biết Hạng Tử Nhuận cả đêm ở sảnh phòng phối chế dược liệu cho Tô Tư Hạo. Nhưng hắn ta không muốn để người Tô Gia thích Hạng Tử Nhuận, hắn ta không muốn nhìn thấy Hạng Tử Nhuận vì người Tô Gia bỏ ra bất kỳ cái gì, hơn tất cả hắn ta càng hận những người và sự việc có quan hệ với Tô Khả Phương!

Cho nên, Tô Tư Hạo phải chết!

Mắt Kiều Nhậm Phi lướt qua tia quang mang ác độc!

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sùng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 182: Hạng Tử Nhuận nói vun vào thêm

Bóng dáng Kiều Nhậm Phi nhanh chóng đi về hướng sảnh phòng, sau khi thấy đồ vật đặt trên bàn hắn ta âm thầm cười lạnh một tiếng, bước vào.

"Phi Nhi, đệ làm cái gì đấy?!"

Thời khắc Kiều Nhậm Phi vừa chạm tay vào bao dược liệu, giọng nói lãnh trầm của Hạng Thần Tường bỗng vang lên ở cửa sảnh phòng.

Tay Kiều Nhậm Phi khẽ run, xoay người, ánh mắt chợt lóe lên: "Đệ... Đệ thấy trên bàn đặt đồ gì đó, nên muốn nhìn thử một chút xem là cái gì?"

"Chẳng lẽ đệ không biết hôm qua đại ca và đại tẩu ở đây cả đêm để phối dược liệu cho Hạo Nhi hả?" Sắc mặt Hạng Thần Tường thanh lãnh, giống Hạng Tử Nhuận đến mấy phần.

Giờ khắc này, Hạng Thần Tường đột nhiên cảm thấy tam đệ quá xa lạ, trước kia Phi Nhi tuy rằng tùy hứng không hiểu chuyện, nhưng không có ý đồ gì xấu. Thế mà bây giờ, lại hung ác đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Từ chuyện hoa mị dâm hoa lần trước, Hạng Thần Tường dám kết luận Kiều Nhậm Phi tự nhiên chạm tay vào bao dược liệu này chắc chắn không phải chuyện tốt gì!

Hai ngày trước Hạng Thần Tường còn vì chuyện đại ca muốn bắt Phi Nhi dọn ra ngoài mà xảy ra tranh chấp cùng đại ca. Hắn cảm thấy đại ca đối xử với Phi Nhi như thế hơi quá mức, hiện tại xem ra, đại ca làm đúng!

"Đệ... hôm qua đệ xuống ruộng, tối muộn mới trở về. Đệ biết làm sai được?" Kiều Nhậm Phi chợt dạ nói xong liền hoảng hốt chạy ra ngoài sảnh phòng.

Đội Kiều Nhậm Phi bỏ đi, Hạng Thần Tường mới tiến vào sảnh phòng kiểm tra bao dược liệu, thấy bên trên không có dấu vết bị mở, lúc này mới yên lòng.

Hạng Thần Tường lo lắng Kiều Nhậm Phi sẽ quay lại, một mực chờ đến khi Hạng Tử Nhuận về sảnh phòng, chứ không rời đi luôn.

Hạng Thần Tường do dự mãi, cuối cùng vẫn quyết định không kể chuyện Kiều Nhậm Phi định động tay động chân với bao dược liệu cho đại ca mình, mà nghiêm túc xin lỗi: "Đại ca, đệ xin lỗi. Hai hôm trước đệ không nên tức giận với ca. Kỳ thật ca bảo Phi Nhi đến thôn Lâm An dựng nhà là đúng."

Có lẽ chỉ còn cách để Phi Nhi rời xa nơi này, mới giúp Phi Nhi hoá giải phần hận trong lòng với đại tẩu.

Tuy rằng tâm ý Hạng Tử Nhuận đã quyết, nhưng mà khi được đệ đệ thấu hiểu và ủng hộ, hắn vẫn rất vui mừng, hắn gật đầu: "Việc này qua mấy ngày nữa ta sẽ đích thân nói với Phi Nhi."

"Đại ca, hay để đệ nói với Phi Nhi?" Hạng Thần Tường cân nhắc, nói.

Việc này do mình nói sẽ thích hợp hơn so với đại ca.

"Không, việc này để ca giải quyết!" Máu mắt Hạng Tử Nhuận chìm chìm, hắn không thể cho Phi Nhi bất cứ cơ hội nào tổn thương Phương Nhi!

Lúc Tô Khả Phương thức dậy, Hạng Tử Nhuận đã từ Tô Gia quay về.

Để tránh Tô Khả Phương lo lắng, thấy nàng vừa tỉnh, Hạng Tử Nhuận liền vội đem tin tức tốt, bệnh tình của Hạo Nhi đã ổn định nói cho nàng.

Tô Khả Phương âm thầm nhẹ nhàng thở ra: "Vậy là tốt rồi."

Chỉ cần có huyết linh chi bệnh tình của Hạo Nhi sẽ ổn định. Vậy nàng tạm thời không cần quá lo lắng, bởi vì nàng tin huyết linh chi trong không gian đủ để phối dược cho Hạo Nhi, chỉ là nàng chưa nghĩ được biện pháp lấy huyết linh chi ra mà không khiến người khác hoài nghi.

"Nhưng nương nàng hơi mệt, chờ chút nữa nàng hãy qua thăm nương đi." Hạng Tử Nhuận nói tiếp.

Dù sao Lư Thị cũng có tuổi rồi, Hạo Nhi phát bệnh khiến bà bị dọa một trận. Tối hôm qua bà lo Hạo Nhi tái sốt mà canh cả một đêm, sáng nay lúc xuống bếp làm điểm tâm thì ngất xỉu.

"Nương bị bệnh à?" Mặt Tô Khả Phương biến sắc, vội vàng mặc áo ngoài vào, mau chóng đứng dậy ra khỏi phòng.

"Đừng lo lắng, ta đã bắt mạch cho nương rồi. Nương hơi mệt thôi, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao." Hạng Tử Nhuận theo sát ở sau lưng nàng, nói.

Bước chân Tô Khả Phương dừng lại, xoay người đi về hướng nông trại.

Tô Khả Phương và Hạng Tử Nhuận đến nông trại bắt hai con gà, hai con vịt, rồi lấy lưới bắt thêm một con cá trắm cỏ lớn khoảng năm sáu cân nữa. Xong đâu đấy phu thê hai người mới đi về hướng Tô Gia.

Hạng Tử Nhuận đi tìm Tô Khả Bàn. Tô Khả Phương giao thức ăn cho Già Thị, sau đó một mình tới phòng Hạo Nhi nằm. Vừa vào phòng nàng liền thấy nương đang ôm Hạo Nhi ngồi trên giường nói gì đó, trên mặt bà chất đầy ý cười.

Tô Khả Phương nhìn mà xót xa, thấy sắc mặt nương và Hạo Nhi không tính là quá kém, nàng mới mỉm cười đi qua: "Nương, Hạo Nhi, hai người đang trò chuyện gì vui vẻ thế?"

"Cô cô tới rồi!?" Hạo Nhi nhào về phía Tô Khả Phương.

Tô Khả Phương bế thẳng bé lên, cười nói: "Hạo Nhi lớn rồi, cô cô sắp không bế nổi nữa rồi."

"Cô cô, vậy cô cô phải ăn nhiều vào, nương nói ăn cơm no sẽ có sức lực." Hạo Nhi cười giòn nói.

"Ha ha~~ "

Lời đồng ngôn vô ký của Hạo Nhi chọc cười Lur Thị và Tô Khả Phương.

"Hạo Nhi cũng biết nâng ăn ít đó. Về sau mỗi bữa nâng phải ăn nhiều thêm một bát cơm cho ta." Hạng Tử Nhuận cùng Tô Khả Phương tới cửa phòng thì nghe được lời nói thiên chân vô tà của Hạo Nhi, Hạng Tử Nhuận chân bước mà miệng không khỏi vừa cười vừa nói vun vào thêm.

Tô Khả Phương tức giận liếc hắt: "Huynh không sợ ta ăn no vỡ bụng à?"

"Yên tâm, nâng ăn nhiều thêm một bát cơm thôi mà, vỡ thế nào được." Hạng Tử Nhuận đáp.

"Đúng đấy, mỗi bữa con ăn chưa đầy một bát cơm, ăn thêm một bát thôi, sao vỡ bụng hả?" Lur Thị oán trách trừng mắt với nữ nhi.

Lur Thị nhìn ra được nữ tử là thật lòng thương nữ nhi của bà, trong lòng bà rất vui mừng.

Giả Thị nói đúng, nữ nhi của bà cuối cùng cũng khổ tận cam lai.

Tô Khả Phương và Hạng Tử Nhuận bồi Lur Thị hàn huyên một hồi, Giả Thị bưng canh gà hầm vào phòng cho Lur Thị và Hạo Nhi uống, hai người mới trở về Hạng Gia.

Bởi vì đang trong ngày mưa, nên sáng sớm Hạng Thần Tường đã xuống ruộng, Hạng Tử Nhuận về đến nhà cũng cầm cuốc ra ruộng, Tô Khả Phương thì đến đình núi thôn Lâm An.

Tới đình núi, Tô Khả Phương thấy nhóm cây giống thứ hai Hạng Tử Nhuận đưa về trồng, tuy rằng chưa chết, nhưng mà toàn bộ héo rũ, xem ra khả năng sống sót không cao. Nâng cân nhắc, thấy bốn phía không một bóng người liền vào không gian mức nước suối tưới hết các mầm cây, tính luôn cả nhóm mầm cây ăn quả lần trước đã phát triển được kha khá. Xong đâu đấy nâng mới xuống núi.

Vừa xuống tới chân núi, thì Tô Khả Phương đụng trúng kẻ nâng cực kỳ không muốn gặp - Đàm Trọng An!

Vì loay hoay tưới nước cho mầm cây ăn quả mà trán nâng bốc lên lớp mồ hôi mịn, cộng thêm vội vã về nhà nên vừa rồi nâng chạy xuống hơi nhanh, còn thở nhẹ, nhìn thấy Đàm Trọng An, Tô Khả Phương càng tăng nhanh bước chân.

Ánh mắt Đàm Trọng An kinh diễm lướt từ khuôn mặt nhỏ nhắn nộn đỏ ửng mang theo chút quyến rũ của nâng, chậm rãi dời xuống, cuối cùng dừng lại nơi bộ ngực nâng đang phập phồng. Hầu kết của Đàm Trọng An không tự chủ chuyển động, gọi: "Phương Nhi —— "

Đàm Trọng An phát hiện mỗi lần gặp lại, nâng luôn có biện pháp khiến hắn ta loạn mắt, làm cho hắn ta có xúc động muốn ôm nâng vào lòng.

Một thời gian không gặp, nâng trở mã càng thêm trêu chọc lòng người.

Lần trước gặp Tô Khả Phương, Đàm Trọng An cảm thấy trên mặt nâng vẫn chưa trút bỏ vẻ ngây ngô, nhưng giờ hắn ta phát hiện giữa lông mày nâng nhiều hơn chút kiêu mị, từng tia từng sợi đều khiến người ta xúc động. Đáng người so với trước càng thêm có lỗi có lỗi.

Không phải Đàm Trọng An chưa từng thấy nữ nhân, hơn nữa nhờ phúc của Lâm Chiêu Hoành, lần trước thời điểm ở thành Dương Phong đọc sách hắn ta còn từ xa xa gặp qua mấy tiểu thư khuê các khí chất xuất chúng, nhưng không một ai theo kịp Tô Khả Phương.

Ánh mắt quan sát của Đàm Trọng An làm cho Tô Khả Phương có cảm giác như nuốt phải vô số con ruồi, kinh tởm buồn nôn. Liếc qua hắn ta một cái nâng cũng cảm thấy căm ghét, nâng bước nhanh hơn lướt qua hắn ta, đi về hướng cầu gỗ.

"Phương Nhi, chờ một chút!" Đàm Trọng An thấy nâng cứ vậy bỏ đi, theo bản năng đuổi theo, ý đồ ngăn nâng lại.

PS: Bạn bè của Thẩm Ôn Phong đừng sốt ruột, Kiều Nhậm Phi nhất định sẽ có báo ứng. Nhưng bây giờ Phương Nhi còn chưa biết hắn ta muốn hại Hạo Nhi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Tô Khả Phương là kẻ vô lại sao?

Tô Khả Phương không quay đầu, nàng hơi chuyển động ý niệm, "Bộp, bộp~" dưới chân Đàm Trọng An giẫm vào cái gì đó, ngã nhào xuống sông, ngay sau đó lưng như bị cây gậy gỗ hung hăng đập mạnh mấy phát. Hắn ta đau đến mức không bò dậy được, bị sặc vài ngụm nước sông.

Tô Khả Phương không thèm quay đầu liếc Đàm Trọng An lấy một cái, đánh mặt rời khỏi thôn Lâm An.

Mấy giây này đủ khiến hắn ta nằm trên giường vài ngày rồi, tránh làm nàng buồn nôn!

Lúc Tô Khả Phương về đến nhà hai huynh đệ Hạng Tử Nhuận đều chưa trở lại, thấy Đàm Tiểu Liên đang ở phòng bếp làm cơm, Tô Khả Phương liền về phòng thay quần áo trước.

Điền Thị đã thịt gà và cá, chỉ có rau xanh là chưa rửa. Tô Khả Phương liền cầm bó cải xanh tới bờ sông rửa sạch.

Chờ nàng rửa rau xong trở về, thấy Đàm Tiểu Liên vẫn còn ở trong phòng bếp thêm củi đun, lông mày nàng hơi nhíu lại, đi vào.

Thấy Tô Khả Phương tiến vào, Đàm Tiểu Liên da mặt dày cười khan nói: "Muốn nấu cơm hả? Đợi lát nữa đi, ta còn chưa nấu xong đâu."

"Người nấu cái gì mà lâu vậy?" Tô Khả Phương liếc qua nồi đang vung trên bếp đang ứa khí ra, hỏi.

"Thì đồ ăn ngon, ta muốn hầm lâu một chút." Đàm Tiểu Liên đáp.

Tô Khả Phương hít hà, không ngửi thấy bất kỳ mùi thơm gì, như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Đàm Tiểu Liên. Sau đó nhận lúc nàng ta không để ý, nàng nhanh tay lẹ mắt mở vung nồi ra.

Khi thấy trong nồi chỉ có nửa nồi nước đang sôi ùng ục, Tô Khả Phương hừ lạnh: "Đây chính là đồ ăn ngon mà người nói à?"

"Nước này chẳng lẽ không thể uống chắc?" Đàm Tiểu Liên lý trực khí trắng liếc Tô Khả Phương.

"Vậy người còn định đun bao lâu nữa?" Tô Khả Phương tự tiểu phi tiểu nhìn Đàm Tiểu Liên.

Tuy rằng Tô Khả Phương đang cười, nhưng Đàm Tiểu Liên bị nàng nhìn chăm chăm mà phát sợ. Bất quá vừa nghĩ tới ân oán giữa mình Tô Khả Phương, Đàm Tiểu Liên nhất thời không phục hất cằm: "Ai cần người quản!"

Tô Khả Phương cười nhạo: "Ai rảnh rồi mà thèm quản người? Ta chỉ muốn nhắc nhở người một câu, nồi này ta mua, củi của nhà ta, nước cũng là do nam nhân nhà ta gánh về. Người đang dùng đồ của nhà ta đấy, bây giờ ta muốn người trả lại hết cho ta, ngay lập tức!"

"Người nói vậy, nam nhân nhà ta cũng lên núi đốn củi, sao củi lại của nhà người chứ?" Đàm Tiểu Liên đứng bật dậy, chống nạnh cãi nhau với Tô Khả Phương.

"Đàm Tiểu Liên, nhìn người không đầu óc, vậy ta sẽ cố mà nhắc nhở người. Lần gần đây nhất nam nhân nhà người lên núi đốn củi hình như là sau khi người vừa vào cửa. Người thấy ta không so đo liền coi là đương nhiên, thế giờ chúng ta tính toán sổ sách đi!" Mặt Tô Khả Phương không thay đổi nhìn Đàm Tiểu Liên.

Vì Tô Khả Phương không muốn bà bà khó xử, nên nàng mới không thèm so đo chút chuyện lông gà vỏ tỏi này với Kiều Nhậm Phi và Đàm Tiểu Liên. Nhưng hai tên này thật sự quá không biết điều, nàng không cần phải tiếp tục nhân nhượng!

"Người không thường xuyên ở nhà, sao người biết nam nhân nhà ta không lên núi đốn củi hả? Tất cả đống củi này đều do nam nhân nhà ta chặt về, nhà các người mới đang chiếm tiện nghi của nhà ta đó!" Đứng nhìn Đàm Tiểu Liên bình thường không có não, lúc nàng ta gây gỗ cãi vã rất có nghề, ngay lập tức trả đũa Tô Khả Phương.

Tô Khả Phương dùng ánh mắt đồng tình liếc nàng ta, cười khẩy nói: "Đàm Tiểu Liên, chắc nam nhân của người không nói cho người biết, hắn ta lên núi chặt củi thường dùng cái gì để buộc hả?"

Đàm Tiểu Liên theo bản năng cúi đầu nhìn

bó củi nàng ta vừa lấy đun nước giờ còn lại một nửa, nói: "Dùng rom rạ buộc!"

"Ngượng ngùng, bó củi người nói đó là của nhà ta!" Tô Khả Phương hạ mí mắt nhìn Đàm Tiểu Liên, ung dung thông thả nói: "Bó củi nam nhân của người mang về xưa nay đều dùng dây cỏ hắn ta tiện tay lấy trên núi buộc luôn!"

Sắc mặt Đàm Tiểu Liên cứng đờ, then quá hoá giận trừng mắt lườm Tô Khả Phương: "Người gạt người!"

"Ta có gạt người hay không, người có thể đi hỏi nam nhân của người thử xem, nếu không người hỏi nướng cũng được. Chắc chắn nướng sẽ không gạt người đâu?" Tô Khả Phương nói xong liền nhắc nồi nước Đàm Tiểu Liên đun sôi ra, đổ nước vào nồi đất. Sau đó nàng lại đặt nồi lên bếp cho hương liệu và dầu cá vào đảo qua, rồi bỏ tất cả vào nồi đất. Cuối cùng đập nát một củ gừng thả vào.

Chờ đến khi Tô Khả Phương đặt nồi đất lên bếp hầm, Đàm Tiểu Liên mới phản ứng, cực kỳ thất bại kêu lên: "Đó là nước ta đun!"

Thấy Đàm Tiểu Liên tức đến giờ chân, Tô Khả Phương cố ý nhìn nàng ta nở nụ cười chân thành nói: "Cảm ơn người đã giúp ta đun nước sôi, nhờ đó mà ta bớt được không ít công sức!"

Nàng muốn chọc Đàm Tiểu Liên tức chết!

"Ai giúp người đun nước sôi hả? Nước này là của ta!" Đàm Tiểu Liên tức hộc máu, Tô Khả Phương là kẻ vô lại sao?

"Nước này do nam nhân nhà ta gánh về, củi này do nam nhân nhà ta chặt. Sao bỗng nhiên biến thành của người thế?" Tô Khả Phương lười nhìn nàng ta, tiếp tục nấu đồ ăn.

"Ta mặc kệ, dù sao nước này cũng do ta đun, người đồ hết ra cho ta!" Đàm Tiểu Liên nói xong thì vươn tay định mở vung nồi đất.

"Bộp" một tiếng vang trầm, cây củi trong tay Tô Khả Phương hung hăng đập mạnh vào mu bàn tay chưa kịp chạm đến vung nồi của Đàm Tiểu Liên.

Đàm Tiểu Liên kêu đau, không kịp nghĩ ngợi mà bỏ nhào về hướng Tô Khả Phương: "Tiện nhân này người dám đánh ta, ta liều mạng với người!"

Tô Khả Phương sớm có phòng bị, cơ thể hơi lùi sang một bên, chân đứng vững, cây củi trong tay đánh mạnh vào mũi Đàm Tiểu Liên, nàng ta ngã ục ịch xuống đồng củi nhỏ cạnh bếp, kêu ầm lên như quỷ khóc sói gào.

"Đàm Tiểu Liên, ta nhớ rằng ta từng nhắc nhở người, đừng chọc tới ta!" Tô Khả Phương lạnh giọng nói.

Nhìn sắc trời không còn sớm nữa, nàng không thừa nhẫn nại để đông dài với Đàm Tiểu Liên.

Ban nãy Diêu Thị thấy Tô Khả Phương về nhà nấu cơm nên bà mang nước ra ruộng trước. Giờ sắp quá trưa rồi mà không thấy nhi tức đâu, bà vội về nhà xem có chuyện gì. Ai ngờ vừa vào cửa đã nghe tiếng Đàm Tiểu Liên kêu khóc, bà giật mình, tăng nhanh bước chân.

Diêu Thị vào bếp thì thấy Tô Khả Phương mặt lạnh tanh, thần sắc rất khó coi. Đàm Tiểu Liên thì ghé vào đồng củi khóc lớn. Bà biết chắc chắn hai người đã xảy ra tranh chấp.

Nhưng Diêu Thị rõ ràng Tô Khả Phương không phải người thích gây chuyện thị phi, ngược lại Đàm Tiểu Liên thật sự khiến người ta quá nhức đầu.

Nhìn thấy Diêu Thị, Đàm Tiểu Liên khóc càng thêm thê thảm, nàng ta bò dậy túm lấy cánh tay Diêu Thị khóc lóc kể lể: "Nương, Mẫu Dạ Xoa Tô Khả Phương đánh con, nương mau làm chủ cho con với, nàng luôn bắt nạt con."

Đối mặt với Tô Khả Phương, Đàm Tiểu Liên thật sự sợ rồi. Bởi vì nàng ta chưa bao giờ chiếm được chỗ tốt từ tay Tô Khả Phương.

Nghe cách Đàm Tiểu Liên miêu tả về mình trong lời cáo trạng với bà bà cáo, Tô Khả Phương lại muốn bật cười.

Sau khi nhìn thấy vết thương trên mặt Đàm Tiểu Liên, Diêu Thị sùng sốt, nói: "Tiểu Liên, vào phòng nương. Nương bôi thuốc cho, mặt con bị thương lưu sẹo thì không hay."

Diêu Thị nói xong liền đưa mắt ra hiệu cho Tô Khả Phương, ý bảo nàng tiếp tục nấu cơm. Bà thì kéo Đàm Tiểu Liên rời khỏi phòng bếp, tránh nàng ta náo loạn.

"A, mặt con bị làm sao cơ?" Sau khi nghe xong lời Diêu Thị nói, Đàm Tiểu Liên sợ hãi, bấy giờ nàng ta mới cảm thấy mặt mình hơi đau đau tê tê. Đưa tay định sờ lên mặt.

"Chớ có sờ, nếu không sẽ lưu sẹo đó." Diêu Thị vừa đi vừa nhắc nhở.

Mặt Đàm Tiểu Liên bị củi cào xước một vết nhỏ, bị thương ngoài da không đến mức lưu sẹo. Bà chỉ muốn dọa nha đầu này một chút thôi, cho nàng ta yên tĩnh lại.

"Tô Khả Phương, người muốn hủy dung của ta đúng không? Ta nhất định sẽ không để yên cho người!" Đàm Tiểu Liên vừa sợ vừa tức nhanh chóng quay đầu về phía phòng bếp hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Đừng ép ta động thủ

Tô Khả Phương liếc mắt, đừng nói chỉ là trầy chút da, cho dù thật sự hủy dung, Đàm Tiểu Liên có thể làm gì được nàng nào?

Nhưng chuyện hôm nay chắc hẳn sẽ chấn trụ được đồ gỗ Đạm Tiểu Liên mấy hôm. Chờ ngày mưa qua đi Hạng Tử Nhuận đưa bọn họ đến thôn Lâm An, nàng cũng không bao giờ phải chịu đựng mấy chuyện bức mình kiểu này nữa.

Tô Khả Phụng nấu đồ ăn xong liền bỏ vào giỏ xách rồi cùng Diêu Thị mang ra ngoài ruộng. Kiều Nhậm Phi đứng ở phần ruộng thuộc về hắn ta nhìn Tô Khả Phụng bày đồ ăn phong phú lấy từ trong giỏ xách ra, thì nhũn mỳ, vác cuốc bỏ đi.

Kiều Nhậm Phi về đến nhà, thấy Đạm Tiểu Liên nằm trên giường ngủ ngon. Hắn ta tức điên, xông đến đập cho nàng ta một cước, thiếu chút nữa đập sập cả giường.

"Aaaaa——"

Đạm Tiểu Liên đang ngủ ngon bị dọa giật nảy mình, nhảy xuống giường, định chửi ầm lên. Bỗng nhìn thấy cặp mắt hung ác nham hiểm của Kiều Nhậm Phi, nàng ta mạnh mẽ đem lời muốn nói nuốt trở về.

"Bảo ngươi làm chút chuyện nhỏ thôi mà ngươi cũng không làm được. Ngươi nói xem ta cưới ngươi về có ích lợi gì hả?!" Kiều Nhậm Phi tung thêm một cú đập về phía Đạm Tiểu Liên.

Đạm Tiểu Liên bị Kiều Nhậm Phi đánh nhiều nên có kinh nghiệm, vừa thấy sắc mặt Kiều Nhậm Phi nàng ta đã sớm sinh cảnh giác. Nhưng nàng ta có tránh cũng chỉ giảm bớt cường độ thôi chứ không thể tránh thoát một cước của Kiều Nhậm Phi. Cuối cùng, Đạm Tiểu Liên vẫn bị hắn ta đập ngã lăn quay ra đất.

Đạm Tiểu Liên sợ Kiều Nhậm Phi đánh, nhưng nàng ta cũng tức giận, hơn nữa hôm nay nàng ta vốn đã chịu đủ ủy khuất.

"Phó Nhậm Phi, ngươi vừa trở về liền chửi ta, đánh ta, ngươi không nhìn thấy mặt ta bị thương thiếu chút nữa thì hủy dung sao? Ta là nương tử của ngươi, ngươi không thể quan tâm ta dù chỉ một chút hay sao?!"

Dù sao Đạm Tiểu Liên cũng là nữ nhân, hơn nữa Kiều Nhậm Phi lớn lên ngoài hình không kém Đạm Trọng An, cộng thêm nàng ta đã là người của Kiều Nhậm Phi, nên vẫn còn chút hy vọng đối với hắn ta. Nhưng mà xưa nay Kiều Nhậm Phi chỉ biết sai sử nàng ta làm cái này làm cái kia, một chút không hài lòng liền nhẹ thì mắng, nặng thì đánh. Nàng ta bị thương cũng không được nghe Kiều Nhậm Phi an ủi một câu. Đạm Tiểu Liên rất đau lòng.

"Ngươi bị thương không phải là do ngươi ngu ngốc à?" Kiều Nhậm Phi gắt gỏng: "Có bản lĩnh thì ngươi khiến Tô Thị bị thương đi, đừng đứng trước mặt ta kêu cha gọi nương!"

Mắng xong, Kiều Nhậm Phi nổi giận dưng dưng bỏ ra ngoài, quay về ruộng làm việc.

Thấy Kiều Nhậm Phi rời đi không bao lâu lại trở về ruộng, không cần nghĩ cũng biết hắn ta còn chưa ăn cơm trưa.

Diêu Thị không đành lòng, gấp vào bát cơm của mình hai miếng thịt gà và một đĩa rau xanh. Sau đó bưng sang cho Kiều Nhậm Phi, Hạng Tử Nhuận và Tô Khả Phụng đều không ngăn cản bà.

"Phi Nhi, con ăn một chút trước đi rồi hãy tiếp tục làm việc, nếu không sức ở đâu ra?" Diêu Thị nhẹ giọng nói.

Kiều Nhậm Phi phẫn hận liếc mắt trừng Tô Khả Phụng, khẩu khí rất lớn nói: "Con không ăn!"

Kiều Nhậm Phi tức Đạm Tiểu Liên thành sự thì ít bại sự thì nhiều, cũng ngầm bức bội bản thân vì hắn ta không có biện pháp nào làm nương và hai ca ca chán ghét Tô Khả Phụng.

"Phi Nhi, con đừng cứng đầu. Mảnh ruộng này tối thiểu phải hai ngày nữa con mới cuốc xong được, ăn cơm mới có sức lực mà làm việc chứ." Diêu Thị khuyên nhủ.

Kiều Nhậm Phi ngẩng đầu nhìn Tô Khả Phụng lần nữa, vừa đúng lúc chống lại khóe môi chứa ý cười khinh bỉ của nàng. Đường như đang cười nhạo hắn ta da mặt dày muốn ăn đồ của nàng.

Kiều Nhậm Phi bị kích thích, không hề nghĩ ngợi mà đưa tay gạt đồ bát cơm trên tay Diêu Thị, cau giận gào giọng quát: "Con không ăn đồ của nữ nhân độc ác kia!"

Diêu Thị không ngờ Kiều Nhậm Phi tự nhiên phát cáu, khiếp sợ nhìn đồ ăn rơi vãi dưới bùn đất, nhất thời quên phản ứng.

Bên kia Hạng Thần Tường thấy thế, vứt bỏ bát đĩa, nộ khí đằng đằng phi tới cho Kiều Nhậm Phi một cái tát.

"Nhị ca, ca đánh đệ?" Kiều Nhậm Phi bụm mặt không dám tin nhìn Hạng Thần Tường, hắn ta cứ tưởng rằng trong cái nhà này tối thiểu vẫn còn nhị ca quan tâm hắn ta.

"Đệ bất kính với nương, chẳng lẽ ta không nên đánh?!" Gương mặt tuấn tú của Hạng Thần Tường treo đầy sương lạnh.

Kiều Nhậm Phi làm sai bất cứ chuyện gì Hạng Thần Tường đều có thể nhịn, chỉ riêng việc hắn ta bất kính với nương thì tuyệt đối không thể.

Trên mặt Hạng Từ Nhuận không mang bất kỳ biểu tình gì, nhưng màu mắt lại trầm xuống.

Đứa nhỏ này xem ra thật sự không cứu được!

"Thôi đừng cuộc nữa!" Hạng Từ Nhuận đi tới, bình tĩnh nói.

Hạng Từ Nhuận thừa nhận, đối xử với Kiều Nhậm Phi như vậy, sâu trong nội tâm hẳn nhiều ít vẫn có chút không đành lòng. Nhưng mà vừa nghĩ tới những chuyện Kiều Nhậm Phi đã làm, hẳn thật sự không dám để Kiều Nhậm Phi ở bên cạnh.

Thời điểm Hạng Thần Tường vung tay tát Kiều Nhậm Phi, Diêu Thị đã lấy lại tinh thần. Nghe lời Hạng Từ Nhuận nói, bà phút chốc liền minh bạch ý tứ của nhi tử.

Hạng Thần Tường cũng hiểu, nhưng bây giờ hẳn cảm thấy nên tiễn người càng sớm càng tốt. Như vậy nương sẽ không cần vì Kiều Nhậm Phi mà thương tâm khổ sở thêm.

Tô Khả Phuong không nói chen vào, cúi đầu, tiếp tục ăn cơm.

"Vì sao đại ca lại bảo đệ đừng cuộc đất nữa?" Kiều Nhậm Phi vẫn chưa biết tính toán của ba nương con Hạng Từ Nhuận.

"Phi Nhi, về nhà thu dọn đồ đạc. Ta và nhị ca đệ sẽ tiễn đệ và Đàm Tiểu Liên qua thôn Lâm An. Ta đã nói chuyện với trưởng thôn của thôn Lâm An rồi. Ông ấy đồng ý cho bọn đệ ở thôn Lâm An dựng nhà." Giọng Hạng Từ Nhuận không mang chút tình cảm nào, ánh mắt nhìn Kiều Nhậm Phi không hề dao động.

"Mọi người bắt con đến thôn Lâm An dựng nhà?" Kiều Nhậm Phi ngây ra như phỗng, sắc mặt tái nhợt, tim giống như rơi vào vực sâu không đáy, một lúc sau hẳn ta điên cuồng chất vấn ba người: "Nương, đại ca, nhị ca, mọi người muốn vứt bỏ con? Mọi người không cần con nữa, đúng không?"

"Phi Nhi, đệ đã lớn rồi, còn cưới nương tử, có gia đình của chính mình. Chưa nói tới vứt bỏ hay không vứt bỏ, thôn Lâm An cách thôn Phong Quả không xa. Nếu đệ nhớ chúng ta thì hãy sang đây thăm chúng ta, chúng ta rảnh rỗi cũng sẽ đi thăm đệ. Giờ đệ đang bị cừu hận che mờ mắt, ở riêng sẽ khá hơn, chúng ta hi vọng đệ suy nghĩ kỹ càng, chớ đệ bỏ qua khúc mắc. Chúng ta có thể tiếp tục giống như xưa."

Hạng Từ Nhuận hiếm khi nói một nhóm câu ngữ trọng tâm trường như vậy. Đương nhiên, hẳn thật tâm hi vọng Kiều Nhậm Phi có thể hồi cải để trở thành con người mới.

Hạng Từ Nhuận hơi dừng một chút, giọng lạnh xuống: "Phi Nhi, đây là cơ hội cuối cùng ta cho đệ, hi vọng đệ đừng khiến ta thất vọng. Hãy chung sống với Đàm Tiểu Liên thật tốt."

"Không, đệ không muốn sống ở thôn Lâm An!" Hốc mắt Kiều Nhậm Phi đỏ quạch, miệng rít gào lặp đi lặp lại: "Ta không đến thôn Lâm An, đệ không đi!"

"Phi Nhi, đệ biết tính ta rồi đấy!" Hạng Từ Nhuận nhàn nhạt nhìn Kiều Nhậm Phi, không nói thêm lời thừa thãi.

Kiều Nhậm Phi kinh ngạc nhìn hẳn, nước mắt rơi xuống, tuyệt vọng hỏi: "Đại ca, tại sao phải đối xử với đệ như vậy?"

Hắn ta biết tính tình đại ca nhà mình nói một không nói hai, hẳn ta biết mình không có cách nào phản kháng, nhưng mà hẳn ta thật sự không muốn rời khỏi cái nhà này!

"Trở về thu dọn đồ đạc đi." Hạng Từ Nhuận không buồn giải thích nhiều với hẳn ta, nói xong liền đỡ nương thần sắc ảm đạm về ăn cơm.

"Là nữ nhân ác độc kia xui mọi người đuổi đệ đến thôn Lâm An, đúng không?!" Ánh mắt Kiều Nhậm Phi chạm tới Tô Khả Phuong bộ dạng mọi việc không liên quan đến mình, yên lặng ngồi bên kia ăn cơm, hẳn ta không nhận được phần hận gào to.

Hạng Từ Nhuận quay đầu quét mắt nhìn hẳn ta một cái, nghiêm nghị nói: "Phi Nhi, đừng ép ta động thủ!"

"Đại ca, vì sao đại ca có thể vô tình như vậy?" Kiều Nhậm Phi khóc hỏi: "Tỷ tỷ đệ vì mọi người mà mạng cũng không cần, sao đại ca có thể cùng nữ nhân khác khanh khanh ta, sao có thể vì nữ nhân khác mà đuổi đệ đi? Sao đại ca có thể... Sao có thể..."

Kiều Nhậm Phi gào thét âm ỉ, ngồi xồm xuống khóc lóc như đau đớn không muốn sống nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hán Từ Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Chút dạy dỗ nhỏ

Hạng Tử Nhuận nắm chặt đôi đũa cầm trong tay, không nói câu nào.

Diêu Thị bưng bát, nghĩ tới Kiều Ý Nguyệt chưa rõ sống chết, không nhịn được rơi nước mắt.

Mặt Hạng Thần Tường đầy tức giận, cố nhịn không quăng tiếp cho Kiều Nhậm Phi thêm phát tát.

Hắn ta biết rõ nương và đại ca nghe lời này sẽ khổ sở, day dứt. Vậy mà còn cố ý chọc bọn họ thương tâm!

Huống chi khi đó đại ca cười đại tâu cũng vì muốn cho cả nhà nơi sống yên ổn. Những lời này của Kiều Nhậm Phi quả thực quá ác tâm!

Hạng Thần Tường nhanh chóng và xong bát cơm. Sau đó đi qua kéo Kiều Nhậm Phi đang khóc lóc dậy, lôi hắn ta về nhà.

Tô Khả Phuong vụng trộm liếc Hạng Tử Nhuận. Tuy rằng không thể từ trên mặt hắn phát hiện ra điều gì, nhưng nàng vẫn cảm giác được lúc này tinh thần hắn rất sa sút.

Nàng hơi mím môi, nghĩ sâu xa một lát mới thấp giọng nói: "Tử Nhuận, nếu hắn ta không muốn đến thôn Lâm An. Hay huynh an trí chỗ ở cho hắn ta ở thôn Phong Quả đi, cách nhà chúng ta xa một chút là được."

Tô Khả Phuong hận không thể khiến Kiều Nhậm Phi lập tức biến mất trước mắt mình, thậm chí suy nghĩ muốn giết hắn ta cũng có. Nhưng mà nàng không thể không lo lắng đến tâm tình của trượng phu và bà bà mình. Dù sao Kiều Nhậm Phi đối với bọn họ không chỉ là người nhà.

Hạng Gia hồ thẹn với Kiều Gia, Kiều Ý Nguyệt lại có ơn cứu mạng bà bà và nhị thúc, cộng thêm Kiều Ý Nguyệt vẫn là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của Hạng Tử Nhuận. Tất cả các mặt đều khiến Hạng Tử Nhuận không có cách nào hạ sát thủ với Kiều Nhậm Phi. Nay hắn quyết định đuổi Kiều Nhậm Phi khỏi thôn Phong Quả, hắn có thể vì nàng làm đến bước này, nàng đã rất cảm động.

Về phần ân oán của nàng và Kiều Nhậm Phi, chính nàng sẽ tự giải quyết!

Lúc này Tô Khả Phuong chưa biết Hạo Nhi suýt nữa mất mạng trong tay Kiều Nhậm Phi, bằng không đầu nàng sẽ không bao giờ tồn tại loại suy nghĩ này.

Cơm nước xong xuôi Tô Khả Phuong không có việc gì gấp. Nàng nhờ bà bà mang bát đũa về nhà, còn mình thì ở lại hỗ trợ xới đất. Thẳng đến chạng vạng tối Hạng Thần Tường vẫn chưa quay lại ruộng.

Hạng Tử Nhuận nhìn sắc trời rồi nói: "Chúng ta trở về nhà đi."

Hạng Tử Nhuận vốn định làm việc đến khi nào trời tối đen mới về nhà, nhưng thấy nương từ mình mệt sắp nằm gục đến nơi, hắn liền từ bỏ ý định này.

"Được."

Hạng Thần Tường không phải người lười biếng. Dù đi đưa Kiều Nhậm Phi đến thôn Lâm An thì bây giờ cũng nên trở về rồi, vậy mà mãi chưa thấy bóng dáng Hạng Thần Tường đâu. Tô Khả Phuong cũng lo lắng ở nhà có việc gì.

Phu thê hai người còn chưa về đến nhà, xa xa đã nghe thấy tiếng than trời trách đất từ trong nhà truyền ra. Hai người nhìn nhau, bước nhanh vào sân.

Vào sân, thấy bên trong rất nhiều người chen lấn xem náo nhiệt, phần lớn là lão nhân và tiểu hài tử. Hạng Tử Nhuận biến sắc, kéo nương từ mình chen vào.

Kỳ thật thời điểm đến gần cửa Tô Khả Phuong đã đoán ra tiếng khóc rống trong nhà là của Vương Thị và Đàm Tiểu Liên, vừa chen vào nhìn, quả nhiên là nương con hai người đó!

Nương con nhà này đã âm ỉ một lúc lâu rồi. Diêu Thị khuyên nhủ không có kết quả liền mang ghế ra ngồi dưới mái hiên, cầm một bộ quần áo khí định thần nhà bắt đầu may vá.

Nhìn thấy nhi tử và nhi tức trở về, Diêu Thị buông quần áo chưa vá xong xuống, đứng lên nói: "Trở về rồi sao? Nương đi chuẩn bị cơm tối cho các con."

Thấy bà bà tới lúc này mà còn giữ được bình tĩnh như thế, Tô Khả Phuong không khỏi sinh lòng kính nể.

Liếc đến Vương Thị và Đàm Tiểu Liên ở sân nhà mình náo loạn, nàng hận không thể lấy cái chổi quét đuổi nương con nhà này ra ngoài. Nhưng nhớ tới dáng vẻ không gọn sóng không sợ hãi của bà bà. Tô Khả Phuong quyết định thân nhiên coi như không thấy nương con nhà này.

Lỗ Tấn tiên sinh đã từng nói: "Im lặng là đỉnh cao của sự khinh miệt." Hơn nữa, ngay cả ánh mắt cũng không thêm trốn tránh.

Bà bà làm được điểm này, từ đó liền hiểu được, cảnh giới của bà bà cao hơn nàng nhiều.

Sao Tô Khả Phuong biết được, Diêu Thị vốn là phu nhân trưởng quân phủ tướng quân, hơn nữa còn là cao thủ trạch đầu. Bà chỉ khinh thường so đo với bát phụ như Vương Thị, nếu không chỉ sợ Vương Thị không chết cũng bị lột da.

Hạng Tử Nhuận nhíu mày hỏi: "Nương, Tường Nhi còn chưa về à?"

Diêu Thị nhàn nhạt quét mắt liếc Vương Thị giọng điệu rất chắc chắn: "Hắn là bị người khác cuốn lấy."

Diêu Thị dừng một chút, nói thêm: "Con ăn uống cơm nước xong xuôi hãy đi đón Tường Nhi về."

Về phần nương con Vương Thị, hai người đó đều không ngại mất mặt, thì để hai người đó náo loạn. Diêu Thị không có ý định đuổi những người xem náo nhiệt ra ngoài.

Thấy Diêu Thị vào phòng bếp, Tô Khả Phương muốn đi theo hỗ trợ, lại bị bà ngăn lại.

"Đề ý sân." Diêu Thị nói xong liền liếc về phía phòng nàng.

Tô Khả Phương hiểu ý, bảo Hạng Tử Nhuận quan sát nương con Vương Thị, còn mình thì về phòng kiểm tra.

Trở về phòng, thấy trong phòng không có dấu vết bị lục lọi. Lúc này sắc mặt Tô Khả Phương mới hòa hoãn xuống.

Tuy nàng đã đem tất cả đồ đạc đáng tiền của mình và ngân phiếu giấu hết vào không gian rồi. Nhưng không đồng nghĩa với việc nàng cho phép người khác tiến vào phòng nàng!

Kiểm tra xong phòng mình, Tô Khả Phương đẩy cửa phòng bà ra, thấy tất cả mọi thứ đều chỉnh tề, tượng bạch ngọc Quan Âm cũng vẫn còn ở đây. Cuối cùng mới đi đến phòng Hạng Thần Tuyền.

Cửa gỗ phòng Hạng Thần Tuyền vừa mở ra, mắt Tô Khả Phương liền lạnh xuống.

Phòng Hạng Thần Tuyền đã bị người khác lật cả đáy lên trời, ngay cả chăn và gối đầu cũng bị ném xuống đất, cửa tủ mở toang hoác, quần áo bị ném đông một bộ, tây một bộ.

Lần này Tô Khả Phương cuối cùng đã minh bạch tại sao bà phải ngồi dưới mái hiên rồi, thì ra là vì trông giữ phòng!

Xem ra trước khi nàng về nhà, bà đã đấu thắng nương con Vương Thị một ván. Chỉ là không biết bà dùng biện pháp gì chặn trụ nương con nhà này nhỉ?

Tô Khả Phương ra khỏi phòng Hạng Thần Tuyền, đứng trước mặt Đàm Tiểu Liên, cao giọng chất vấn: "Đàm Tiểu Liên có phải là người lục lọi phòng không?!"

"Đúng thì thế nào? Cũng không phải lục lọi phòng của người!" Đàm Tiểu Liên lau nước mắt, nước mũi trên mặt, ngồi bệt xuống đất ngửa đầu quát Tô Khả Phương.

Đàm Tiểu Liên vốn định vào phòng Diêu Thị lấy tượng bạch ngọc Quan Âm, nhưng trước khi đi nam nhân của nàng ta đã cảnh cáo, không cho phép nàng ta động chạm tới Diêu Thị.

Sau đó nàng ta định qua phòng tiện nhân Tô Khả Phương lục lọi, thì Diêu Thị chuyển ghế qua chỗ đó cảnh cáo không cho nàng ta hành động.

Đàm Tiểu Liên biết Kiều Nhậm Phi rất tôn kính Diêu Thị, nên nàng ta không có can đảm tổn thương Diêu Thị. Thậm chí ngay cả cãi cũng không dám, bởi vì nàng ta sợ hãi Kiều Nhậm Phi bạo lực.

"Bộp, bộp, bộp." Ba tiếng giòn vang liên tục, mặt Đàm Tiểu Liên vốn bị thương lại hiện thêm mấy dấu bàn tay.

"Đàm Tiểu Liên, lần này ta cho ngươi một chút dạy dỗ nhỏ, nhớ kỹ, đừng có mà tiếp tục coi lời ta xem như gió thoảng bên tai!" Tô Khả Phương nghiêm nghị cảnh cáo.

Tuy rằng Đàm Tiểu Liên không lục lọi phòng nàng, nhưng Hạng Thần Tuyền là người nhà của nàng, làm nhục người nhà của nàng cũng không được!

"Tiểu Liên —— "

Vương Thị thấy nữ nhi bị đánh, đột nhiên ngừng tiếng khóc đứng lên muốn liều mạng với Tô Khả Phương. Nhưng khi nhìn thấy Hạng Tử Nhuận đứng bên cạnh Tô Khả Phương toàn thân tản ra sát khí thì vội vàng thu bước chân.

Giờ phút này khuôn mặt Hạng Tử Nhuận lạnh lẽo, đôi mắt sắc bén dồn thẳng về phía Vương Thị, ánh mắt kia không hề có nhiệt độ thiếu chút nữa đem bà ta đông cứng.

Vương Thị sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt, tiến lên kiểm tra thương thế của nữ nhi trước.

"Còn chưa cút?!" Tô Khả Phương quát.

Nàng không có tính nhẫn nại như bà bà, cũng không thể bình chân như vại giống bà bà. Đối với hai nữ nhân này, nàng là mắt không thấy tâm không phiền.

Chương 186: Bỏ ra cái hổ

"Đây là nhà ta, ta không đi, ta không đi!" Đàm Tiểu Liên vừa nói vừa ngồi bệt xuống dưới đất.

"Chính mình tự đi, hay là để ta giúp ngươi?" Hạng Tử Nhuận mặt không đổi sắc mở miệng, thanh âm lạnh tựa như truyền đến từ hầm băng.

"Đây là nhà trượng phu của nữ nhi ta, các ngươi dựa vào cái gì mà đuổi nữ nhi của ta đi?!" Vương Thị tuy rằng kiêng kỵ Hạng Tử Nhuận, nhưng vì nữ nhi bà ta vẫn bất chấp mọi giá.

Đàm Tiểu Liên thì khác, nàng ta sống dưới một mái nhà với Hạng Tử Nhuận. Nàng ta đối với Hạng Tử Nhuận có loại e ngại theo bản năng, ngay cả nam nhân nhà nàng ta cũng sợ vị đại ca này. Đàm Tiểu Liên nào dám ngỗ nghịch hắn?

Nàng ta kéo nhẹ ống tay áo Vương Thị, e sợ nói: "Nam nhân nhà con đã đến thôn Lâm An rồi, con lưu lại cũng vô dụng."

Tô Khả Phuong chưa nhảy ra, nữ nhi nhà mình đã tự phá hủy hết đài của bản thân. Vương Thị tức hộc máu, đưa tay véo mạnh tai Đàm Tiểu Liên nắc: "Con ngốc à? Nhà này con và Nhậm Phi cũng có phần, dựa vào cái gì mà bọn họ dám để các con tay trắng rời đi?!"

"Nương, kỳ thật không phải tay trắng. Vừa rồi nhị ca đã đưa cho nam nhân nhà con một khoản tiền." Đàm Tiểu Liên che tai kêu lên, vừa nãy nàng ta nhìn thấy Hạng Thần Tường đưa ngân phiếu cho Kiều Nhậm Phi.

Khoản tiền kia là Hạng Tử Nhuận giao Hạng Thần Tường đưa cho Kiều Nhậm Phi. Tuy không phải rất nhiều, nhưng cũng đủ để phụ thê Kiều Nhậm Phi ăn uống ba năm, năm năm rồi. Nếu như bọn họ đồng ý lấy số tiền kia ra làm buôn bán nhỏ, cuộc sống nhất định sẽ rất tốt.

"Tại sao ta lại sinh ra loại phế vật không có đầu óc thế này chứ?!" Vương Thị một lần nữa cảm thán ông trời không công bằng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Giờ Phó Gia gia đại nghiệp đại, chẳng những nhận thần đỉnh núi trồng cây ăn quả, xây nông trại lớn, mà nghe nói còn mở cả cửa hàng ở huyện thành. Nếu các ngươi tính toán muốn đuổi phụ thê Tiểu Liên đi, thì phải đưa vốn bồi thường! Ta thấy như vậy đi, đỉnh núi và cửa hàng ở huyện thành coi như xong, các ngươi phân nông trại cho Tiểu Liên nhà ta là được rồi."

Giọng Vương Thị tỏ miễn cưỡng khiến Tô Khả Phuong tức đến bật cười. Nàng thật sự không biết thì ra Vương Thị đánh chủ ý lên nông trại của mình.

Nhưng bà ta dựa vào đâu mà có lòng tin nàng nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu ngớ ngẩn của bà ta vậy?

Tô Khả Phuong đang định mở miệng. Đột nhiên, Hạng Tử Nhuận đánh một chuông phong về phía mặt đất dưới chân Vương Thị, bỏ ra một cái hổ.

"Aaa —— "

Vương Thị hét lên, không biết là bị chuông phong quét đến, hay là sợ hãi, mà đập mông ngã ngồi xuống mặt đất.

"Nương, chúng ta vẫn nên đi đi?" Thấy Hạng Tử Nhuận nổi giận, Đàm Tiểu Liên bị dọa tới hoa dung thất sắc, mặc kệ tính toán của Vương Thị, kéo bà ta lao đảo chạy ra ngoài.

"Con kéo nương ra ngoài làm cái gì?!" Ra ngoài cửa, Vương Thị gạt tay nữ nhi, thờ phỉ phò hỏi: "Nhiều người nhìn như vậy, chẳng lẽ hắn có thể thật sự giết ta hay sao?!"

Vương Thị ngoài miệng nói vậy, nhưng bộ dạng đờ đẫn sát khí của Hạng Tử Nhuận vừa rồi thật sự dọa sợ bà ta. Lời nói vừa rồi chỉ vì muốn vấn hồi chút mặt mũi trước mặt nữ nhi thôi.

Nghe lời của nương, Đàm Tiểu Liên thế mà thật sự nghiêm túc suy nghĩ, một lúc sau nàng ta rất đứng đắn nói: "Giết người đúng là phải đền mạng. Chắc chắn đại ca sẽ không làm vậy, nhưng mà đại ca quá kinh khủng, vẫn có khả năng đánh chúng ta gần chết."

Vương Thị thiếu chút nữa bị nữ nhi ngu xuẩn hại cho tức chết, hung hăng lườm khoét nàng ta. Chắc hẳn bà ta cảm thấy nữ nhi mình hết thuốc chữa, không cứu nổi. Hoặc vì bà ta không có can đảm tiếp tục khiếu kiện với con tức của Hạng Tử Nhuận, nên kéo căng khuôn mặt rời khỏi thôn Phong Quá.

Từ khi chuyện Vương Thị và Đại Thạch truyền ra. Mặc dù lão già nhà bà ta không hưu bà ta, nhưng ông ta và các hài tử đều không chào đón bà ta. Chỉ có nữ nhi vẫn giống trước đây luôn ý vào bà ta, nghe lời bà ta nói. Sau này, nữ nhi lại trời xui đất khiến gả vào Phó Gia, Vương Thị liền đặt hết niềm tin vào nữ nhi, trông cậy theo chân nữ nhi và nữ tể hưởng cuộc sống tốt đẹp.

Nhưng bà ta không biết rằng Phó Gia ngoại trừ Tô Khả Phuong khó dây dưa, thì ngay cả nam nhân của nàng ta cũng hung ác đến thế. Về sau nếu muốn nữ nhi tranh thủ chút chỗ tốt trong nhà này, xem ra là khó càng thêm khó, Vương Thị càng nghĩ càng không cam lòng.

Không được, bà ta phải khiến nữ tể đi tranh thủ, dù sao bọn họ cũng là huynh đệ ruột thịt. Chắc Phó Thần Hoàng sẽ không quá tuyệt tình!

Tô Khả Phuong không biết Vương Thị đang ngồi suy nghĩ viễn vông rồi xem mọi thứ như chuyện đương nhiên. Sau khi cơm nước xong xuôi, tiễn Hạng Tử Nhuận và A Cam ra cửa, nàng liền cùng bà bà thu dọn phòng cho Hạng Thần Tường.

"Phuong Nhi, lại để con chịu ủy khuất rồi." Diêu Thị than thở.

Tô Khả Phuong cười, không đem tâm tình chân chính của mình biểu lộ ra: "Nương, muốn nói ủy khuất thì Đàm Tiểu Liên mới ủy khuất chứ. Nàng ta chẳng những bị con và Tử Nhuận đuổi ra ngoài, còn bị con cho ăn mấy bàn tay đó!"

Nghe giọng nàng mang theo chút nghịch ngợm, Diêu Thị bật cười: "Đó là nàng ta đáng phải nhận!"

Nếu không phải vì Phi Nhi, sao bà có thể tùy ý Đàm Tiểu Liên làm xằng làm bậy?

Có nhân ắt có quả, tất cả điều này cứ coi như do bọn họ thiếu Kiều Gia đi!

Nhìn mắt bà bà thoáng lóe lên tia cô đơn rồi biến mất, Tô Khả Phuong vội dời chủ đề: "Nương, Tử Nhuận có nói với nương chuyện muốn xây nhà ngói chưa ạ?"

"Nói rồi, việc này các con tự quyết định là được."

Diêu Thị là phụ nhân tinh minh, nhi tử và nhi tức vất vả lắm mới giải khai tâm kết. Bà không có ý định nhúng tay vào chuyện trong nhà nữa, đem cái nhà này giao cho bọn nhỏ, vậy mới có thể giúp hai người tăng tiến tình cảm phu thê.

"Nương, con và Tử Nhuận tính toán mua lại mảnh đất phía trước sân nhà chúng ta. Đến lúc đó dựng thành đại viện, đào thêm cái giếng. Sau này chúng ta khỏi cần ra bờ sông gánh nước nữa." Tô Khả Phuong nói.

Diêu Thị biết Tô Khả Phuong nói vậy là muốn làm bà vui vẻ, liền thuận theo nàng nói: "Được đó, cũng nên xây luôn tân phòng để làm mai cho Tường Nhi."

"Đúng, chờ tân phòng xây xong con sẽ tìm cho nhị thúc một mối hôn sự thật tốt!"

Kỳ thật Hạng Thần Tường năm nay mới 16 tuổi. Chỉ là người của triều đại này trưởng thành sớm, nên không tính độ tuổi, lấy thái độ trầm ổn ngày thường của Hạng Thần Tường, Tô Khả Phuong sắp quên mất hắn mới 16 tuổi. Nhưng tuổi này của hắn ở thôn Phong Quả đã được coi là thanh niên lớn tuổi rồi, mãi không đính hôn sẽ khiến người khác chê cười.

Mặt Diêu Thị từ ái nhìn Tô Khả Phuong, nửa vui nửa buồn cảm thán nói: "Hi vọng Tường Nhi có thể hưởng vận khí tốt như Hoàng Nhi."

Hoàng Nhi vì muốn tạo cho bọn họ một lối thoát mới bị ép cưới Tô Thị. Ban đầu bà không coi trọng mối hôn sự này, cảm thấy vô cùng có lỗi với nhi tử. Nhưng càng về sau bà càng phát hiện nhi tử mới là có phúc. Hiện tại bà chỉ hi vọng Tường Nhi cũng có cái phúc phận này.

Bà bà nhi tức hai người dọn dẹp phòng Hạng Thần Tường xong, A Cam cũng đánh xe ngựa đưa hai huynh đệ Hạng Tử Nhuận về đến nhà.

"Com nước xong xuôi thì về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải xuống ruộng." Diêu Thị không hỏi gì, dặn dò một tiếng liền về phòng.

Việc liên quan tới Kiều Nhậm Phi, Tô Khả Phuong không hứng thú hỏi Hạng Tử Nhuận.

Hôm sau Tô Khả Phuong dậy từ sáng sớm nấu bữa sáng, chuẩn bị ăn xong liền xuống ruộng.

Không có Kiều Nhậm Phi và Đàm Tiểu Liên ở đây, Tô Khả Phuong cảm thấy không khí trong nhà cũng thay đổi, trở nên dễ chịu hơn hẳn. Từ lúc rời giường nụ cười trên môi nàng chưa từng tắt.

Cả nhà ăn điểm tâm xong vừa ra cửa liền đụng phải một tiểu tử thần sắc vội vàng, nói là tìm Hạng Tử Nhuận.

Tiểu tử này là người bên cạnh Liễu Trường Phong, nên Hạng Tử Nhuận thoáng nhìn đã nhận ra.

Nhìn thấy Hạng Tử Nhuận, tiểu tử này nhanh chóng móc từ trong ngực ra một phong thư giao cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Trước khi bão đến

Bức thư này do chính tay Liễu Trường Phong viết. Hạng Tử Nhuận xem thư xong, lòng mảy mòi nhú lại.

Thấy Hạng Tử Nhuận không nói tiếng nào, mặt tiểu tử đưa thư lộ vẻ vội vàng nói: “Hạng sư phụ, thành chủ đại nhân hi vọng ngài có thể mau chóng đến thành Dương Phong.”

"Ta đã biết, người đi về trước đi." Hạng Tử Nhuận nhàn nhạt đáp.

Tiểu tử này là một trong những tâm phúc của Liễu Trường Phong. Hạng Tử Nhuận không tỏ rõ thái độ, tiểu tử đưa thư không biết Hạng Tử Nhuận có đi hay không. Nhưng mà chủ tử nhà mình đã giao phó, không thể miễn cưỡng Hạng sư phụ, nên tiểu tử đưa thư chỉ có thể âm thầm sốt ruột trong lòng, nói với Hạng Tử Nhuận một tiếng "Cáo từ" liền rời đi.

"Có phải bản vẽ huynh thiết kế cho Liễu thành chủ xảy ra vấn đề gì không?" Tâm phúc của Liễu Trường Phong vừa đi, Tô Khả Phụng lo lắng vội hỏi.

Nàng nghe Đan Trúc Âm nhắc qua về Liễu Trường Phong, ở thành Dương Phong quyền lực ngập trời, hơn nữa không phải người hiền lành. Tô Khả Phụng lo bọn họ sẽ chọc phải nhân vật phiền toái như vậy.

"Bản vẽ không xảy ra vấn đề, mà do vật liệu dùng để xây dựng bị người dưới làm nhái. Lúc cơ quan sắp xây xong thì bỗng dưng bị đổ sập toàn bộ. Liễu thành chủ hi vọng ta có thể qua kiểm tra tình hình, xem cơ quan có thể tiếp tục sử dụng không? Hay phải xây mới?"

Đại bộ phận cơ quan do Hạng Tử Nhuận thiết kế đều dễ sử dụng duy nhất một lần. Chỉ có một phần cơ quan nhỏ có thể tái sử dụng tiếp. Giờ toàn bộ cơ quan đều đổ sập, chỉ sợ phần cơ quan nhỏ kia cũng khó mà cứu vãn được."

Lòng Tô Khả Phụng cả kinh: "Lá gan của ai mà lớn như vậy? Dám ở ngay dưới mắt thành chủ thành Dương Phong động tay chân?"

"Tuy trong thư Liễu thành chủ chưa nhắc, nhưng ta đoán chừng là do đệ đệ của Liễu phu nhân làm"

Đệ đệ của Liễu phu nhân chính là tiểu cự tử của Liễu Trường Phong. Chắc chỉ gã ta mới có lá gan này, hơn nữa theo Hạng Tử Nhuận biết, lần này tất cả vật liệu dùng để xây dựng cơ quan đều do gã phụ trách mua sắm.

Tô Khả Phụng giật mình, quan hệ bám váy kiểu này chả mấy khi ra hồn.

"Liễu thành chủ đã phái người tới mời huynh rồi, huynh muốn qua xem thế nào à?" Nàng hỏi.

Lấy tính cách của Hạng Tử Nhuận, nếu không định đi hẳn nhất định sẽ trực tiếp từ chối, nhưng vừa nãy hẳn không từ chối vậy tỏ rõ hẳn sẽ đi.

Hạng Tử Nhuận hơi mỉm cười: "Ta muốn đợi sau ngày mưa mới qua, vừa vận một bản vẽ khác ta cũng sắp vẽ xong rồi. Đến lúc đó mang cả tới chỗ Liễu thành chủ luôn."

Chắc chắn sẽ qua, bất quá bây giờ đang giữa ngày mưa, hẳn không thể cứ vậy bỏ mặc việc đồng áng.

Giao dịch của Hạng Tử Nhuận và Liễu Trường Phong đã thanh toán xong. Nếu giờ hẳn giúp Liễu Trường Phong vẫn hồi một ít tổn thất, chẳng những có thể được đền đáp thù lao tương ứng, mà còn có thể khiến Liễu Trường Phong thiếu nợ nhân tình với hẳn. Cho nên chuyến này hẳn nhất định phải đi!

"Nếu như huynh quyết định muốn đi vậy hãy đi đi, việc đồng áng huynh không cần lo lắng. Ta bảo đám người Húc Đông và Lữ Nguyên thúc đến giúp đỡ là được mà." Tô Khả Phụng đáp.

"Nàng gấp gấp muốn đuổi ta đi như vậy sao?" Hạng Tử Nhuận nhéo mũi nàng, buồn bực hỏi.

"Vừa vận trái ngược!" Mặt mày nàng tươi cười: "Ta nghĩ dù sao bây giờ cũng là ngày mưa, ta không có thời gian bồi huynh. Còn không bằng để huynh đi sớm một chút đem sự tình giải quyết nhanh cho xong."

"Sau đó thì sao?" Lời này của Tô Khả Phụng khiến tâm tình Hạng Tử Nhuận vui vẻ, ngũ quan cương nghị nhu hòa, tan bớt vẻ lạnh băng.

"Sau đó..." Nàng vô tội chớp nhẹ đôi mắt hạnh, dùng một chút, cười giả dối: "... Không có sau đó đâu."

"Sau đó ta bồi nàng ở lại huyện thành một thời gian nhé." Hắn cúi đầu cắn nhẹ môi nàng, trong chốc lát liền quyết định: "Vì để có thể về sớm một chút bồi nàng, ta sẽ lập tức đi ngay!"

Hạng Tử Nhuận thu thập mấy bộ quần áo xong liền ra ruộng thông báo cho Diêu Thị và Hạng Thần Tường một tiếng. Trước khi đi hẳn còn tranh thủ bàn chuyện xây nhà với Tô Khả Phụng.

Bọn họ sớm đã thương lượng xong sau khi ngày mưa kết thúc sẽ bắt đầu xây nhà ngói. Hiện tại Hạng Tử Nhuận không thể xác định mình rời đi bao lâu, kế hoạch này chỉ có thể kéo dài đến khi hẳn quay lại.

Thời điểm Hạng Tử Nhuận lên xe ngựa, Tô Khả Phụng đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội gọi hẳn: "Tử Nhuận, huynh viết lại phương thuốc và liều lượng Hạo Nhi phải dùng cho ta đi."

Nàng sợ thời gian Hạng Tử Nhuận rời đi quá dài, đến lúc đó không ai có thể phối được được cho Hạo Nhi.

Hạng Tử Nhuận trầm ngâm rồi nói: "Cũng được, đợi qua ngày mùa nàng hãy bảo Tường Nhi hoặc Triệu thúc đi với nàng đến đỉnh núi ở ngoại ô huyện thành hái nốt mấy đoá huyết linh chi khác đem về."

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn. Hạng Tử Nhuận không dám cầm tính mạng của Hạo Nhi mang ra làm trò đùa.

Ngày mùa trong nhà thiếu nhân thủ, Hạng Tử Nhuận bảo A Cam đưa hần đến ngoài trấn. Sau đó tự mình bắt xe ngựa ở ngoài trấn đến huyện thành, bởi vì huyện thành mới có chỗ cho thuê ngựa. Đến lúc đấy hần sẽ cưỡi ngựa tới thành Dương Phong.

Hôm sau Tô Khả Phương gọi Húc Đông, Lữ Nguồn thúc, Lữ thâm và Đông Mai tới hỗ trợ. Ban ngày nàng xuống ruộng, buổi tối thì vào không gian điều khắc đồ chơi một lát.

Hạng Tử Nhuận rời đi được ba ngày, Tô Khả Phương bỗng phát hiện nước ở đoạn suối nhỏ trong không gian chuyển sang màu đen như mực. Tầng đá xanh bên cạnh thì biến thành màu đỏ thẫm. Phát hiện này không hiểu sao khiến Tô Khả Phương rất bất an.

Trước đây dù mưa lớn đến đâu, thì nước ở đoạn suối nhỏ cũng chưa từng chuyển sang màu đen. Tầng đá xanh bên cạnh càng chưa từng biến hoá, bây giờ biến thành như vậy. Chẳng lẽ muốn biểu thị sắp có hồng thủy, hay là ý gì khác?

Tô Khả Phương lo lắng bất an, nhưng lại không thể bàn chủ ý với người khác.

Tối chiều ngày thứ hai, thời tiết xảy ra biến hoá rất rõ ràng, thời tiết đột nhiên trở nên vô cùng ối bức.

Lấy kinh nghiệm của Tô Khả Phương, đoạn suối nhỏ báo trước trong không gian, thời tiết ba ngày sau nhất định sẽ thay đổi. Chỉ là không biết lần này sẽ biến thành bộ dạng gì?

Loại tình huống kiến thức nửa vời thế này càng làm tâm tình nàng treo cao hơn.

Chạng vạng tối ngày thứ ba, toàn bộ bầu trời tràn ngập những đám mây hồng đang cuộn trào, đem trời đất chiếu thành màu đỏ rực.

Tô Khả Phương đứng hình nhìn bầu trời đầy nắng chiều, tim đập thình thịch.

Sao lại giống cảnh tượng trước khi bão tiến vào vậy chứ?

Thời tiết này chẳng những khiến Tô Khả Phương nom nớp lo sợ, mà ngay cả một vài lão nhân trong thôn cũng hoảng hốt.

"Thời tiết này giống như sắp nổi bão!" Một vị lão nhân đứng trên bờ ruộng ngẩng đầu quan sát bầu trời hồi lâu, sợ hãi nói.

Nơi này rất ít khi gặp bão, cho nên chỉ có một vài lão nhân đã từng gặp quá. Ngay cả Tô Bằng cũng mới chỉ gặp bão một lần lúc còn rất nhỏ, chẳng qua lúc đó tuổi ông còn quá nhỏ, sớm đã quên mất tình hình thời đó là như thế nào.

Bởi vì thời tiết rất cổ quái, lại được mấy lão nhân nhắc nhở. Tô Bằng buông việc đồng áng xuống, vội vàng mời tất cả các lão nhân tuổi tác cao trong thôn tới tiếp thu ý kiến quần chúng. Cuối cùng mọi người vẫn nhất trí cho rằng loại thời tiết này chính là báo hiệu trời sắp nổi bão lớn.

Hương thân trong thôn từng nghe qua về sự nguy hiểm của bão, nhận được kết luận này nhất thời hoảng hốt: "Vậy phải làm sao bây giờ, làm sao đây?"

Nhà của hương thân ở đều là nhà tranh, ngộ nhờ thật sự nổi bão lớn, bọn họ ngay cả chỗ ở cũng không có, còn hoa màu trên ruộng, tất cả cũng sẽ phá huỷ!

"Các hương thân đừng hoảng hốt, có phải nổi bão lớn hay không còn chưa chắc chắn. Mọi người trước hết cứ chuẩn bị đầy đủ mọi thứ mới là quan trọng nhất." Vì ổn định lòng người, Tô Bằng bảo người truyền lời xuống.

Ở triều đại lạc hậu này, ngộ nhờ gặp phải bão lớn, hậu quả khó mà lường được.

Các hương thân buổi tối không dám ngủ, chuẩn bị tránh bão trong đêm. Nông dân đề ý nhất chính là hoa màu, có người ở ruộng suốt đêm, các lão nhân trời vừa sáng liền ra ruộng. Mọi người nghĩ đủ mọi cách để hoa màu không bị hao tổn.

Nhìn cả thôn Phong Quả loạn thành một bầy, Tô Khả Phương miễn cưỡng làm cho mình trấn định, suy nghĩ vạn nhất bão tới thì cần chuẩn bị những gì.

Sau khi nghĩ xong, trước hết nàng kêu A Cam đưa nàng đến tiệm thuốc trên trấn quét sạch sành sanh mấy gian tiệm thuốc, lại mua hai túi muối ăn lớn và một ít đồ ăn thức uống trở về. Sau đó cùng Hạng Thần Tường đem gà vịt xua vào lồng, đưa đến thạch động trong núi sâu, vẩy chút hạt thóc xong, hai người liền vội vàng xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Lừa nàng đi ra

Thạch động này chỉ có nàng, Hạng Tử Nhuận và Hạng Thần Tường biết. Đem gà vịt tạm thời nuôi dưỡng ở trong này, cho dù trời thật sự nổi bão cũng không cần lo lắng.

"Đại tẩu, heo và cá thì sao?"

Mặt Hạng Thần Tường căng thẳng. Hắn chưa từng gặp bão, nhưng hắn đọc trong sách biết, bão lớn có thể cuốn cả người đi.

"Heo thì giết, cá trước hết cứ mặc kệ đã." Tô Khả Phuong ngẫm nghĩ, lại nói: "Con dê núi ở nhà cũng thả nó về núi đi."

Nàng đã đáp ứng Hạng Tử Nhuận không làm con dê núi và mấy con gà rừng hắn đưa bị thương. Gà rừng khi đó Hạng Tử Nhuận đưa nàng sớm thả đi rồi, còn dê núi nếu thật sự bão tới, nàng sẽ không có cách nào để ý nó, vẫn nên thả nó về núi đi.

"Đại tẩu, hay chúng ta để nương vào sơn động tránh bão?" Điều Hạng Thần Tường lo lắng nhất là an nguy của nương.

"Không được!" Tô Khả Phuong không chút nghĩ ngợi bác bỏ đề nghị của Hạng Thần Tường: "Sơn động tuy có thể tránh bão, thế nhưng không phải là không có nguy hiểm. Khi bão đến không nói tới mảnh thú, ngộ nhờ có hòn đá hay cái gì đó rơi vào trong động thì phải làm sao đây?"

Nếu thật sự đến bước cuối cùng, nàng chỉ còn cách đưa bà bà và mọi người trong nhà vào không gian thôi. Nàng đã chuẩn bị đầy đủ, dù mọi người có vào, không gian của nàng cũng sẽ không bị bại lộ.

Bão tiến đến, ai ai trong thôn cũng cảm thấy bất an. Hạng Thần Tường không tìm được người giúp mổ heo, đành phải cùng A Cam bắt vài đầu heo ở nông trại giết hết.

Tô Khả Phuong và Diêu Thị thì vội vàng nhặt mấy trăm quả trứng gà vịt ở nông trại, dùng nước muối đun sôi muối. Loại thời tiết này để tầm vài ngày cũng không có vấn đề gì.

Hạng Tử Nhuận và A Cam giết heo, sau đó dùng muối ướp treo lên phơi.

Làm xong đầu đấy, Tô Khả Phuong và Diêu Thị lấy một túi bột mì còn dư ra làm bánh. Hạng Thần Tường và A Cam đến bờ sông gánh nước, đổ đầy nước vào vại và tất cả những vật có thể chứa nước trong nhà, đầy kín.

Sau khi kiểm tra mọi thứ không có chỗ sơ suất, Tô Khả Phuong mới đi sang nhà ngoại.

Cùng lúc đó, Tô Bằng ở trong thôn tuần tra, căn cứ theo kinh nghiệm của thể hệ trước chỉ huy các hương thân làm công tác chuẩn bị. Hai người Tô Khả Bân và Giả Thị ra ruộng hái tất cả rau xanh mang về nhà, phần lớn đồ ăn đều được đựng vào vạc lớn hoặc bình bịt kín cẩn thận sau đó đào hố to ở sân, chôn xuống. Như vậy thì khi trời thật sự nổi lên mưa to gió lớn cũng không cần lo lắng đồ ăn bị hư hao.

Chỉ để dư lại một phần nhỏ đồ ăn trong nhà, tỷ như non nửa túi bột mì thì hấp màn thầu, non nửa túi bột miến thì phối hợp với dưa muối hấp thành dưa muối gao cao, lấy ra ứng phó với tình huống bất bất nhất.

Tô Khả Phuong ở nhà ngoại xem xét một vòng, thấy nhà mình cái gì cũng chuẩn bị xong. Chỉ riêng nước sạch là không chuẩn bị, vội vàng nhắc nhờ ca ca chuẩn bị chút nước sạch.

Không biết lúc nào bão tới. Sau khi từ nhà ngoại bước ra ngoài, Tô Khả Phuong ngẩng đầu nhìn thời tiết, cảm giác bão sẽ không thể đến nhanh như vậy. Nghĩ tới những mầm cây ăn quả ở đỉnh núi thôn Lâm An, Hạng Tử Nhuận thật vất vả mới nhờ người khác lấy được, nàng liền vội vàng chạy tới đỉnh núi thôn Lâm An.

Kiều Nhậm Phi vừa tới thôn Lâm An dựng nhà được mấy hôm, thấy mọi người ai nấy đều run như cây sậy, vội vàng làm công tác chuẩn bị đón bão, hắn ta cười thầm nhưng người này quá kỳ nhân ưu thiên (*). Đừng nói bão lớn còn chưa tới, cho dù bão lớn thật sự kéo tới thì nhà cửa và con người cũng bị bão quét đi rồi. Chuẩn bị đồ ăn thức uống, quần áo dùng làm rơm gì?

Kiều Nhậm Phi dùng ánh mắt coi thường nhìn thôn dân thôn Lâm An giống như những con ruồi không đầu chạy loạn khắp nơi. Hắn ta chấp tay sau lưng bắt đầu đi loanh quanh trong thôn Lâm An.

Kiều Nhậm Phi vừa đi tới cuối thôn, đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc chạy về hướng đỉnh núi. Hắn ta đưa mắt quan sát phía sau, thấy đại ca không đi theo, tầm mắt không khỏi lướt qua tia ngoan lệ, kẻ đó theo sát.

Người dưới núi tới lui không thiếu, Kiều Nhậm Phi tính toán tới đỉnh núi mới động thủ.

Tô Khả Phuong chạy rất nhanh, nàng muốn đem tất cả mầm cây ăn quả trên núi vào không gian trước khi bão kéo tới. Ban đầu nàng căn bản không phát hiện ra mình bị theo dõi, thẳng đến khi sắp đến đỉnh núi, nàng mới nghĩ được ít mùi nguy hiểm, quay đầu, vừa vận chống lại cặp mắt hung ác nham hiểm của Kiều Nhậm Phi.

Kiều Nhậm Phi cách nàng khoảng mấy mét, trên mặt hiện đầy sát ý. Tô Khả Phuong cảm thấy lòng xiết chặt, vội xoay người chạy, đồng thời chuyển động ý niệm.

Mắt thấy đã đến đỉnh núi, cơ thể Kiều Nhậm Phi nhảy về phía trước, vừa chuẩn bị đưa tay bắt Tô Khả Phụng, thì không biết từ chỗ nào bay ra một cây gậy gỗ đánh thẳng tới mặt hắn ta. Kiều Nhậm Phi xoay người, khó khăn lắm mới né được. Hắn ta nhìn phía trước, Tô Khả Phụng đã chạy ra xa hơn mười mấy mét.

Kiều Nhậm Phi cắn răng, hít sâu, đuổi theo. Nhưng một lần nữa ngay tại thời điểm thiếu chút nữa thì bắt được Tô Khả Phụng, lại không biết từ chỗ nào bay ra một tảng đá lớn lao về phía hắn ta.

Kiều Nhậm Phi biến sắc, chật vật tránh được nguy hiểm. Nhưng mà lần này Tô Khả Phụng chạy nhanh hơn so với vừa rồi, cơ thể nhanh chóng vọt vào trong rừng cây rậm rạp.

"Hừ, ngươi cho rằng chạy vào rừng ta sẽ không đuổi kịp sao?" Kiều Nhậm Phi khinh thường hừ lạnh, tăng tốc chạy vào rừng.

Kiều Nhậm Phi cho rằng Tô Khả Phụng chỉ có chút khôn vặt, giờ đại ca không ở đây, hắn ta không tin mình không đánh chết được nàng!

Kiều Nhậm Phi cứ tưởng rằng rất nhanh hắn ta có thể bắt Tô Khả Phụng từ trong rừng ra. Nhưng mà hắn ta ở trong rừng tìm rất lâu cũng không phát hiện được bóng dáng Tô Khả Phụng đâu.

"Không có khả năng! Nữ nhân này không thể chạy nhanh như vậy!" Kiều Nhậm Phi cau mày, khuôn mặt khó tưởng tượng, mắt cảnh giác quét cây cối xung quanh, gào to: "Tô Khả Phụng, ta thấy ngươi rồi, ngươi vẫn nên thành thành thật thật đi ra đi. Nếu không chờ ta động thủ thì không phải chuyện tốt gì đâu!"

Lúc này Tô Khả Phụng đang nằm trên mặt cỏ trong không gian thờ phỉ phò nghỉ ngơi. Nghe được lời Kiều Nhậm Phi nói thì khẽ hừ lạnh một tiếng, màu mắt hơi hơi chuyển động.

Đỉnh núi này chỉ có hai người bọn họ, vậy nên...

Mắt Tô Khả Phụng chợt lóe ánh sáng lạnh, vọt người ngồi dậy.

"Tô Khả Phụng, nếu như ngươi ngoan ngoãn đi ra, ta có thể cho ngươi cơ hội đập đầu nhận sai với ta. Nhưng nếu ngươi thật sự chọc giận ta, vậy chỉ còn con đường chết, muốn chọn thế nào, ngươi phải nghĩ cho cẩn thận!" Kiều Nhậm Phi tiếp tục dùng ngôn ngữ uy bức lợi dụ, muốn lừa nàng đi ra.

Trong không gian Tô Khả Phụng tìm cả bộ đạo khắc đem ra, chọn lưỡi dao lớn nhất sắc bén nhất nắm chặt ở tay. Nàng hơi chuyển động ý niệm liền rời khỏi không gian.

Phút chốc, Kiều Nhậm Phi phát giác được sau lưng truyền đến hơi người. Hắn ta đột nhiên quay đầu, thấy Tô Khả Phụng không tiếng động lặng yên xuất hiện sau lưng hắn ta từ khi nào.

Kiều Nhậm Phi âm thầm kinh hãi, nhưng vì suy nghĩ rất nhanh có thể đem nữ nhân cướp đi vị trí của tỷ tỷ hắn dồn vào tử địa. Kiều Nhậm Phi lập tức đem loại cảm giác quái dị kia đè dưới đáy lòng, nhanh chóng nhào về phía Tô Khả Phụng, đưa tay bóp cổ nàng.

"Ha ha... Tô Khả Phụng, ngươi không nghĩ tới sẽ có một ngày rơi vào trong tay ta phải không?" Kiều Nhậm Phi cười dữ tợn, nhưng hắn ta không lập tức bóp chết Tô Khả Phụng, mà chậm rãi tăng thêm lực tay, bởi vì hắn ta muốn nhìn thấy bộ dạng nàng thống khổ giãy dụa. Kiều Nhậm Phi muốn nhìn nữ nhân thay thế vị trí của tỷ tỷ hắn ta, cướp đi thương yêu của cả nhà đối với hắn ta, quỳ dưới chân hắn ta, cầu xin tha thứ!

Tô Khả Phụng nhấc tay, như định đẩy Kiều Nhậm Phi ra. Kì thực không dấu vết hơi bùng nhẹ ngón tay, bột phấn bên trong móng bay về phía mặt Kiều Nhậm Phi...

(*) Kỷ nhân ưu thiên: Người nước Kỷ lo trời [sập], đại ý chế nhạo sự lo âu vô vị và không cần thiết của người nước Kỷ về khả năng bầu trời sụp xuống đâu. Nghĩa tương đương câu "Tự tìm phiền não", "Lo bò trắng răng).

~~~~~Câu truyện ngụ ngôn liên quan tới nước Kỷ~~~~~

Tương truyền xưa có người nước Kỷ lo trời sập, không biết nương tựa ở đâu đến nỗi bỏ cả ăn uống.

Có kẻ giải thích cho y biết rằng: Trời chỉ là tinh khí (không khí) tụ lại, làm sao mà sập được!

Người nước Kỷ nói: Nếu trời chỉ là tinh khí, thế còn mặt trời, mặt trăng, các ngôi sao, không rớt xuống à?

Người kia lại giải thích: Mặt trăng, mặt trời và sao cũng chỉ là tinh khí tụ lại, nếu có sập cũng không làm ta thương tích được.

Người nước Kỷ nghe nói thế mới hết lo.

Sau này, Liệt Tử nghe chuyện ấy cười nói: "Nói trời sập, đất long là chuyện hoang đường. Nói trời không sập, đất không long cũng là chuyện hoang đường.

Trời sập, đất long hay không chúng ta không biết.

Dù vậy, sập hay long là một khả năng. Không sập hay không long cũng là một khả năng. Cũng như sống không biết chết thế nào, chết cũng không biết sống thế nào.

Ban đầu không biết kết thúc cuối cùng, kết thúc cuối cùng cũng không biết ban đầu. Cho nên trời sập hay đất long há phải lo canh cánh trong lòng”.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Thối tóc cũng đứt

Thuốc bột do đại phu tiệm thuốc trên trấn dựa theo yêu cầu của nàng đích thân kê đơn. Loại thuốc bột này có thể khiến người ta tạm thời mất ý thức. Nàng vốn định đợi thời điểm bão đến, dưới tình huống bất đắc dĩ sẽ cho bà bà, cha, nương và mọi người trong nhà dùng, chờ bọn họ mất ý thức sẽ giấu bọn họ vào không gian. Ai ngờ người đầu tiên sử dụng thuốc bột này lại là Kiều Nhậm Phi, có lẽ đây chính là ý trời!

Lúc mua thuốc Tô Khả Phụng đã đặc biệt hỏi kỹ đại phu về liều lượng sử dụng. Lượng thuốc bột Tô Khả Phụng giấu trong móng tay không đủ khiến Kiều Nhậm Phi hoàn toàn mê man, mà chỉ làm hắn ta xụi lơ vô lực. Nàng cũng không muốn hắn ta mất hoàn toàn ý thức và tri giác!

Rất nhanh, Kiều Nhậm Phi cảm giác được có chỗ không đúng. Hắn ta phát hiện tay của mình đột nhiên không cách nào tăng thêm sức nữa, toàn thân dường như nhũn ra, đứng cũng không vững, cuối cùng phải dựa vào gốc cây tùng thấp ở bên cạnh.

"Người... Người đã làm gì với ta?" Lòng Kiều Nhậm Phi nhắc lên nỗi kinh hãi tột độ, hắn ta không thấy nữ nhân này động thủ, lẽ nào Tô Khả Phụng biết yêu thuật hay sao?

Nhớ tới vừa rồi không hiểu sao gây gỗ và tảng đá lớn từ đâu vô cớ bay ra về phía hắn ta, thêm nữa Tô Khả Phụng vừa vào rừng liền biến mất. Kiều Nhậm Phi càng nghĩ càng phát giác Tô Khả Phụng rất tà môn!

Tô Khả Phụng nhếch môi cười, vân đạm phong khinh nói: "Đừng ngạc nhiên, ta chỉ lấy gây ông đập lưng ông mà thôi!"

Kiều Nhậm Phi hạ độc mị đa hoa cho nàng, nàng chỉ đáp lễ hắn ta bằng một chút xúi thuốc bột ở móng tay, nàng đối xử với hắn ta đã tính là quá khách khí rồi!

Nghe vậy, Kiều Nhậm Phi kinh hãi: "Người dám hạ độc ta?!"

"Chỉ khiến người tạm thời không làm gì được thôi, bất quá tri giác vẫn còn." Tô Khả Phụng nở nụ cười chân thành cố ý giải thích cho Kiều Nhậm Phi.

Mới đầu Kiều Nhậm Phi nghe không hiểu ý tứ trong lời Tô Khả Phụng, nhưng khi thấy trong tay nàng cầm một con dao khắc sáng choang, lưỡi dao sắc bén. Kiều Nhậm Phi nhanh chóng thay đổi sắc mặt: "Người muốn làm gì?!"

"Rất nhanh, người sẽ biết ngay thôi."

Tô Khả Phụng ngoài cười trong không cười nhìn Kiều Nhậm Phi. Sau đó, nàng dứt một sợi tóc rũ bên mặt xuống, thổi về phía lưỡi dao sắc bén. Chớp mắt sợi tóc bị cắt thành hai đoạn.

"Oa, thối tóc cũng đứt này!" Tô Khả Phụng khoa trương kêu một tiếng, rất hài lòng khi thấy mặt Kiều Nhậm Phi lộ vẻ hoảng sợ, mắt tròn trừng nhìn nàng.

Nàng phát hiện mình thật sự đã biến thành người xấu. Nhìn thấy bộ dạng Kiều Nhậm Phi hồn phi phách tán, không hiểu sao nàng lại cảm thấy thích thú và thống khoái?

Vừa rồi Kiều Nhậm Phi không vội giết nàng, không phải vì muốn từ từ tra tấn nàng sao? Vậy hãy để hắn ta sợ hãi một lúc đi!

"Tô Khả Phụng, người là nữ nhân ác độc, rốt cuộc người muốn làm gì với ta?" Ý cười khùng khiếp trên mặt Tô Khả Phụng khiến Kiều Nhậm Phi sờn tóc gáy, tiếng nói của hắn ta trở nên bèn nhọt.

Tô Khả Phụng chả buồn quan tâm, thần nhiên liếc mắt nhìn Kiều Nhậm Phi: "Người mở miệng ngậm miệng đều nói ta ác độc, nếu ta không làm chút chuyện gì đó sao xứng đáng với danh xưng người đặt cho đây?"

Toàn thân Kiều Nhậm Phi không động đậy được, muốn lui về sau, cơ thể nghiêng một cái, ngã trên mặt đất.

"Người... Người rốt cuộc muốn làm gì với ta?" Kiều Nhậm Phi nằm trên mặt đất trừng mắt nhìn Tô Khả Phụng, ánh mắt chứa đầy sợ hãi.

Tô Khả Phụng từng bước từng bước chậm rãi đi về phía Kiều Nhậm Phi, môi nở nụ cười chân thành.

Mỗi bước chân của nàng đều giống như đập lên trái tim Kiều Nhậm Phi, làm cơ thể hắn ta run rẩy vì sợ, nụ cười của nàng khiến hắn ta thấp thỏm lo âu.

Rõ ràng khoảng cách chỉ có mấy bước chân, Tô Khả Phương lại đi lâu như nửa thế kỷ vậy. Đoạ Kiều Nhậm Phi thiếu chút nữa tè ra quần.

Rốt cuộc, nàng đi tới gần Kiều Nhậm Phi, cách hắn ta một bước thì dừng lại. Không hiểu sao thần kinh căng thẳng của Kiều Nhậm Phi lại giãn ra. Thật giống như lưỡi dao bình thường lơ lửng ở trên đầu cuối cùng cũng rơi xuống không cần tiếp tục lo lắng đề phòng.

Loại cảm giác này vừa hạ xuống, đã thấy Tô Khả Phương cầm dao khắc sắc bén trong tay đưa trước mắt hắn ta. Sau đó dùng sống dao đập vào gò má hắn ta, về mặt tươi cười không có ý tốt: "Đừng nóng lòng, chờ một chút nữa ta sẽ cho ngươi biết."

"Tô Khả Phương, nếu như ngươi dám làm ta bị thương, đại ca nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Kiều Nhậm Phi ngoài mặt yếu đuối trong yếu đuối nhìn Tô Khả Phương, mặt đã bị dọa tới trắng bệch.

"Ồ? Ngươi cảm thấy ở trong lòng hắn, ngươi quan trọng, hay ta quan trọng?" Mày liếc của Tô Khả Phương nhẹ nhàng nhướn lên, tự tiểu phi tiểu hỏi.

Nhìn thấy ánh mắt Kiều Nhậm Phi thoáng lóe qua tia phần uất rồi biến mất, Tô Khả Phương cười khê: "Kiều Nhậm Phi, ngươi cũng cảm thấy lời này của mình yếu ớt, không có sức thuyết phục đúng không?"

Tô Khả Phương hơi dừng lại, đổi sang khuôn mặt chứa thần sắc nghiêm nghị: "Kiều Nhậm Phi, có phải ngươi cảm thấy tỷ tỷ ngươi là ân nhân của Hạng Gia, nên Hạng Gia đang nợ ngươi, phải cả đời đối tốt với ngươi vô điều kiện! Cho dù bị ngươi hại cũng không thể có nửa lời oán giận đúng không?"

"Ta nói cho ngươi biết, tỷ tỷ ngươi là tỷ tỷ ngươi, ngươi là ngươi! Hạng Gia nợ tỷ tỷ ngươi, chứ chả nợ gì ngươi hết! Ngươi tốt nhất nên hiểu rõ điểm này! Nương, nhị đệ và Từ Nhuận chiếu cố ngươi nhiều năm như vậy, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, hi vọng ngươi đừng đem chút thân tình ít ỏi tiêu hao hết sạch!"

Tô Khả Phương dừng một chút, cười lạnh nói: "Còn nữa, ngươi lấy gì xác định khi đó tỷ tỷ ngươi không phải vì cứu ngươi mới dẫn truy binh rồi đi? Tỷ tỷ ngươi mất tích chưa biết sống chết người nên áy náy chính là ngươi, mà không phải Hạng Gia!"

"Không, không phải như vậy!" Lời Tô Khả Phương khiến Kiều Nhậm Phi bị đá kích rất sâu, ngay cả sợ hãi cũng quên mất.

Từ nhỏ Kiều Nhậm Phi đã biết tỷ tỷ là vì cứu Diêu Thị và Hạng Thần Tường mới mất tích, trước giờ hắn ta chưa từng nghĩ tới việc tỷ tỷ có thể là vì hắn ta mới dẫn truy binh rồi đi!

Nữ nhân ác độc này đang lừa gạt hắn ta!

Hắn ta không thể tin nàng!

"Có phải như vậy hay không, chính ngươi suy nghĩ thật kỹ đi. Ngươi cho rằng tỷ tỷ ngươi thật sự vĩ đại như vậy sao, sẽ vì người nhà họ Hạng mà hi sinh tính mạng của chính mình sao?" Tô Khả Phương lạnh lùng nói.

Không sai, hết thảy những điều Kiều Nhậm Phi đã làm với nàng, Tô Khả Phương muốn trả lại gấp đôi. Nàng muốn cả thể xác và tinh thần của hắn ta đều phải chịu tra tấn.

Nàng sẽ không để cho Kiều Nhậm Phi chết, nàng muốn khiến hắn ta nửa đời sau phải sống trong áy náy!

"Ngươi nói vậy! Đại ca là vị hôn phu của tỷ tỷ ta, tỷ tỷ ta vì cứu nương và nhị ca mới mất tích!" Kiều Nhậm Phi rất muốn giết nữ nhân oan uổng tỷ tỷ hắn ta, nhưng mà giờ phút này ngay cả ánh mắt của hắn ta cũng chưa có bất kỳ lực uy hiếp gì, làm sao có thể tổn thương Tô Khả Phương được nửa phần?

Tô Khả Phương cười thầm, có lẽ vì bà bà và hai huynh đệ Hạng Từ Nhuận dung túng, cho tới nay Kiều Nhậm Phi chưa từng chịu chút ước thúc nào muốn làm gì thì làm, tạo thành việc năng lực chịu đựng tâm lý của hắn ta quá kém, nên mới dễ dàng vì mấy câu nàng nói mà sụp đổ.

Đột nhiên, Kiều Nhậm Phi cảm thấy cổ tay mát lạnh, định thần nhìn lại, thì thấy dao khắc trong tay Tô Khả Phương đang đặt ở trên cổ tay hắn ta.

Lần nữa thấy thần sắc sợ hãi xuất hiện trên mặt Kiều Nhậm Phi, lúc này Tô Khả Phương cảm thấy vô cùng giải hận, giả vờ tò mò hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Mặt Kiều Nhậm Phi chuyển từ trắng sang đỏ, từ đỏ chuyển sang xanh, cuối cùng dùng giọng mang theo khản cầu nói: "Tô Khả Phương, bất kể thế nào ta, nương còn có đại ca và nhị ca đã sinh sống chung với nhau nhiều năm như vậy. Đại ca thật tâm thương ta, nếu như ngươi dám đụng đến một sợi lông của ta, đại ca dù không hù ngươi, thì trong lòng nhất định vẫn sẽ oán hận ngươi! Nếu như ngươi muốn cùng đại ca sống thật tốt, vậy hãy thả ta đi! Ta bảo đảm, ta bảo đảm, sau này ta nhất định sẽ không tìm ngươi gây phiền toái nữa!"

Mặt mày Tô Khả Phương cong cong hỏi: "Thật à?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Tai hoạ sống dai ngàn năm

"Thật sự, thật sự, ta bảo đảm, ta bảo đảm về sau sẽ không tiếp tục tìm người gây phiền toái. Ta nhất định sẽ không đem chuyện ngày hôm nay nói với nương và đại ca." Kiều Nhậm Phi nhìn thấy một chút hi vọng, nói liên tục không ngừng.

Khoé môi Tô Khả Phương cong lên, nụ cười không lan tới đáy mắt: "Đáng tiếc, chậm rồi~~ "

Nói xong, dao khắc sắc bén trong tay Tô Khả Phương dựng thẳng lên, ở trên da thịt chỗ cổ tay Kiều Nhậm Phi vạch mấy đường.

Mắt Kiều Nhậm Phi lộ vẻ kinh hãi kêu lên: "Nữ nhân ác độc này, người làm gì vậy! Người làm gì?!"

"Chắc chắn chắc, ta còn chưa hạ dao đâu, sao người lại chu chèo như quỷ khóc sói gào vậy? Nếu ta thật sự hạ đao chẳng lẽ người tè ra quần luôn à?" Vẻ mặt Tô Khả Phương giễu cợt liếc mắt nhìn hấn ta.

Được nàng nhắc nhở, Kiều Nhậm Phi mới phát hiện chỗ cổ tay mình không hề truyền đến đau đớn như trong tưởng tượng. Nhưng hấn ta cũng không vì vậy mà thấy may mắn, bởi vì hấn ta biết nữ nhân ác độc này nhất định sẽ không bỏ qua cho mình!

Loại cảm giác đau bị đặt ngay dưới lưỡi dao chờ xử trảm, rồi lại chậm chạp không phán hấn ta tội tử hình khiến Kiều Nhậm Phi sắp hồng mắt.

"Nữ nhân ác độc này, người giết ta đi! Giết ta đi!" Kiều Nhậm Phi đột nhiên nổi khùng, trợn muốn rách cả mí mắt, kêu gào. Chỉ là cơ thể không cách nào động đậy, thanh âm từ thống hận lúc ban đầu chậm rãi biến thành cầu xin: "Tô Khả Phương, xin người giết ta đi, giết ta đi..."

Khoé môi Tô Khả Phương lạnh lùng gọi lên, ánh mắt trầm xuống, dao khắc trong tay nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống cổ tay Kiều Nhậm Phi.

Một dao rơi xuống, nơi cổ tay Kiều Nhậm Phi nhất thời chảy máu ồ ạt, Tô Khả Phương không chần chờ, lại tiếp một dao rơi xuống cổ tay kia của hấn ta.

Thấy nàng cuối cùng cũng hạ đao, Kiều Nhậm Phi không phản ứng mà bình tĩnh nhắm mắt lại, chờ đợi tử vong đến.

Tô Khả Phương cười lạnh, muốn chết, không dễ dàng như vậy đâu!

"Xoạt~~" Kiều Nhậm Phi nghe tiếng lưỡi dao cắt rách vải, hấn ta kinh ngạc mở mắt ra. Thấy Tô Khả Phương đang dùng dao cắt quần áo trên người hấn ta thành hai sợi dây vải, sau đó nàng móc từ trong ngực ra một chai thuốc, bôi lên vết thương trên cổ tay hấn ta, rồi mới dùng vải giúp hấn ta băng bó lại.

"Người còn muốn làm gì hả?!" Kiều Nhậm Phi thần sắc kinh hoàng nhìn Tô Khả Phương, hấn ta cho rằng nàng còn muốn dùng thêm thủ đoạn thủ đoạn ác độc khác để tra tấn hấn ta.

"Cứu người đó?" Tô Khả Phương dùng ánh mắt nhìn kẻ thiếu năng lực về phía Kiều Nhậm Phi, rồi tiếp tục băng bó.

"Người... Cứu ta?" Kiều Nhậm Phi còn tưởng rằng mình nghe nhầm.

"Đúng vậy, mọi người đều nói tai hoạ sống dai ngàn năm, người không nên chết nhanh như vậy!" Tô Khả Phương cười đến hiền lành vô hại.

"Người... Ý người là gì?" Đương nhiên Kiều Nhậm Phi không tin rằng nàng phát thiện tâm, hấn ta chỉ không thể đoán được chính xác nàng có âm mưu gì thôi.

Ánh mắt Tô Khả Phương lạnh lẽo, dao khắc khẽ động, đem giày và bít tất ở chân Kiều Nhậm Phi tháo ra, một giây sau dao khắc của nàng rơi xuống cổ chân hấn ta.

Trong chớp mắt, Kiều Nhậm Phi dường như đã minh bạch Tô Khả Phương muốn làm gì.

Hoá ra nữ nhân ác độc này đánh chủ ý biến hấn ta trở thành phế nhân cả đời!

Không, hấn ta không muốn làm phế nhân!

Hấn ta không chịu được!

"Nữ nhân ác độc này, tốt nhất người nên giết chết ta đi, bằng không ta nhất định sẽ chém người thành ngàn mảnh!" Chỗ cổ chân truyền đến đau đớn khiến Kiều Nhậm Phi vừa hãi vừa sợ, hận không thể nhảy dựng lên đem nàng thiên đao vạn quả.

"Được thôi, ta chờ!" Mặt Tô Khả Phương đầy trào phúng, đổ chút thuốc vào cổ chân cho hấn ta xong, ngay cả băng bó cũng giảm bớt. Lau máu trên dao vào quần áo Kiều Nhậm Phi, sau đó cắt dao cần thần rồi mới rời đi.

Thấy Tô Khả Phương cứ như vậy xoay người đi về hướng ra khỏi rừng, Kiều Nhậm Phi lại lần nữa hoảng loạn la hét: "Nữ nhân ác độc này, người lần về đây ngay cho ta!"

Cánh rừng này mặc dù không có mảnh thú, nhưng muỗi, rắn, kiến cũng không ít. Vậy mà nữ nhân này cứ thế bỏ mặc hấn ta ở đây!

"Nữ nhân ác độc này, ngươi không giết ta, ta nhất định sẽ khiến ngươi phải hối hận!" Kiều Nhậm Phi cuồng loạn la hét.

Gân tay gân chân của Kiều Nhậm Phi đã đứt, ở lại đây chỉ còn nước chờ chết. Hấn ta thấy không bằng Tô Khả Phuong cứ một dao giết hấn ta cho thống khoái!

So vừa rồi bị nàng cắt đứt gân tay gân chân, loại tư vị chậm rãi chờ đợi tử vong đến càng khiến Kiều Nhậm Phi chịu nhiều giày vò hơn.

Tô Khả Phuong ngoảnh mặt làm ngơ với những tiếng gào thét của Kiều Nhậm Phi, vội vàng tới chỗ đỉnh núi mình nhận thâu, dùng tốc độ nhanh nhất đem tất cả mầm cây ăn quả chuyển vào không gian, rồi mới xuống núi.

Về phần Kiều Nhậm Phi, nàng một chút cũng không lo lắng việc hấn ta chết ở trên núi. Nếu hấn ta không muốn chết, đợi lát nữa tác dụng của thuốc tan hết, hấn ta sẽ tự bỏ về được.

Trở về thôn Phong Quả, thấy các hương thân đều vì bão sắp đến mà chuẩn bị kỹ càng, tốp năm tốp ba tụ tập trong ngõ hẻm vừa quan sát thời tiết, vừa lo lắng nghị luận về cơn bão lần này.

Tô Khả Phuong ngẩng đầu nhìn bầu trời, đáy lòng âm thầm cất chứa muôn vạn lo âu. Thành Dương Phong cách thôn Phong Quả năm sáu ngày đường. Nàng sợ Hạng Tử Nhuận vẫn đang trên đường, hi vọng chỗ của hấn không chịu tác động của bão.

Lữ thâm và Đông Mai vừa thấy Tô Khả Phuong trở về liền ra đón: "Tiểu thư, sao lại đi lâu vậy, làm chúng ta lo lắng muốn chết."

"Không có việc gì!"

Tô Khả Phuong mỉm cười an ủi hai người, sau đó thấy vẻ mặt bà bà ngưng trọng, nàng đề sự lo lắng cho Hạng Tử Nhuận xuống đáy lòng, mở miệng khuyên nhủ: "Nương, thiên tai nhân họa không phải chúng ta có thể chi phối, cái gì nên chuẩn bị chúng ta đều chuẩn bị đủ cả rồi. Giờ quan trọng nhất là ăn no bụng, đừng để mình mệt mỏi rồi ngục ngã vào lúc này."

Nói xong, nàng liền vào phòng bếp nấu cơm, Lữ thâm và Đông Mai vội theo hỗ trợ.

Lữ thâm và Đông Mai đã hái tất cả rau xanh có thể hái ở ruộng về, Tô Khả Phuong dứt khoát làm món cháo rau xanh thịt muối đơn giản. Lúc này mọi người đều không có khẩu vị, ăn chút đồ ăn thanh đạm là được.

Bên này cháo vừa nấu chín, Húc Đông và A Cam đi phụ giúp các hương thân một tay cũng trở lại.

Mọi người đang ở sảnh phòng ăn cháo, thì nghe phía ngoài có người thét to: "Gió nổi lên, bão đến, bão đến!"

Mấy người Hạng Thần Tường và A Cam vội vàng buông bát đĩa xuống, vọt ra ngoài sân. Diêu Thị và Tô Khả Phuong cũng đi ra ngoài theo.

Kỳ thật chưa cần đi ra Tô Khả Phuong đã nghe được từng trận tiếng gió, không tính là quá lớn, nhưng cũng không nhỏ.

Tô Khả Phuong cảm thụ hướng gió và cường độ một chút, không cần chờ nói: "Gió vừa bắt đầu thổi đã lớn như vậy, xem ra cơn bão lần này không nhỏ. Chúng ta mau ăn cơm, cơm nước xong xuôi nương, Lữ thâm và Đông Mai cùng con sang nhà ngoại con ở bên kia. Nhị thúc, A Cam và Húc Đông, lát nữa mọi người đi nhắc nhở các hương thân, bảo bọn họ đừng cố thủ trong phòng, hãy đến nơi trống trải trú tạm!"

Cả nhà cùng nhau đến Tô Gia, hai nhà ở chung một chỗ có thể chiếu ứng lẫn nhau. Nếu thật sự xảy ra chuyện nàng cũng dễ dàng ứng phó.

Đoàn người dùng tốc độ nhanh nhất ăn xong cháo, rồi đem trứng gà vịt muối, bánh, bình nước sạch đến Tô Gia.

Tô Khả Phuong chờ sau khi mấy người Diêu Thị và Hạng Thần Tường đi mới đem những thứ đáng giá trong nhà chuyển lên xe ngựa, động ý niệm, đưa xe ngựa và tất cả đồ đạc vào không gian.

Bão, toàn thôn loạn thành một bầy, có tiếng cha nương gọi hài tử về nhà, có tiếng mắng chửi, còn có tiếng thét chói tai, không thiếu âm thanh gà bay chó sủa, ai nghe trong lòng cũng rối bời.

Gió to vừa mới bắt đầu thổi mà mọi người đã hoảng thành như vậy, nếu như bão thật sự kéo tới thì phải làm sao bây giờ? Tô Khả Phuong rất lo lắng.

Lúc Tô Khả Phuong tới nhà ngoại, cha và ca ca nàng không ở nhà, mấy người nương, đại tẩu và bà bà chuyển ghế trống ra cửa ngõ ngồi, mặc dù rất khấn trương, nhưng không kêu khóc thét gào như những người khác. Vậy nên Tô Khả Phuong mới yên tâm xoay người đi đến nơi khác trong thôn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Tộc lão thích sĩ diện

Mới vừa đi tới cửa nhà Thủy Sinh, Tô Khả Phương liền nghe được tiếng Đại Trụ kinh hoàng luống cuống gọi nương hân: "Nương, hình như Tú Nhi bị trẹo chân!"

Tú Nhi là nương tử của Đại Trụ đang có thai, khoảng hai ba tháng nữa sẽ lâm bồn, con bảo này kéo tới, khiến cả nhà đều lo lắng.

"Tại sao tự nhiên lại vậy?" Nương tử Thủy Sinh sắc hốt hoảng từ trong nhà vọt ra, không hề nghĩ ngợi mà khom lưng xuống kiểm tra chân cho nhi tức nhà mình.

"Nương, con không có việc gì, do con đi nhanh quá nên hơi trẹo chân. Con không đau lắm đâu, nương đừng nghe lời Đại Trụ rồi sốt ruột thêm!" Tú Nhi nói xong liền giận hờn liếc mắt lườm Đại Trụ một cái, trách hân chuyện bé xé ra to.

"Con không bị thương thật chứ?"

"Nương, con thật sự không bị thương." Tú Nhi bắt đầu đi nói.

Nương tử Thủy Sinh nửa tin nửa ngờ dùng tay sờ lên mu bàn chân của Tú Nhi, thấy nàng ấy không kêu đau, mới yên lòng.

"Tú Nhi, ta đã bảo nàng ngoan ngoãn ngồi yên bất động, nàng cứ không nghe, làm ta sợ muốn chết." Đại Trụ tuy ngoài miệng oán trách, nhưng kỳ thật trong lòng hân biết rõ người căng thẳng nhiều nhất chính là nương tử mình.

"Đúng vậy, Tú Nhi, con cứ ở trong sân, cái gì nên thu dọn nương đã thu dọn xong hết. Đợi một lát rồi chúng ta chuẩn bị ra ngoài thôi." Nương tử Thủy Sinh nói xong liền vào nhà xách hai bọc đồ, Thủy Sinh cũng xách đồ đi theo phía sau. Đại Trụ và hai đệ đệ thì ôm mấy cái bình, bên trong chắc hẳn là chứa một ít thức ăn.

"Thủy Sinh thăm, nương con đang ở đầu ngõ, Tú Nhi có thai, mọi người cũng chuyển ghế đến đầu ngõ ngồi đi ạ." Tô Khả Phương nhìn cái bụng trong vo của Tú Nhi nói.

Ở nông thôn tốt ở điểm từng nhà xây độc lập, hai nhà nói gần cũng cách nhau mấy mét. Mỗi đầu ngõ đều có một khoảng đất trống lớn để làm nơi thường ngày nhàn hạ các hương thân kéo nhau ra đó tán gẫu.

Hiện tại trời còn chưa mưa, đầu ngõ tạm thời có thể cung cấp chỗ nghỉ ngơi cho mọi người. Giờ điều khiến Tô Khả Phương lo lắng nhất là lát nữa trời mưa, mọi người phải trú ở nơi nào?

"Đúng vậy, Đại Trụ, con mau về nhà chuyển băng ghế ra cho Tú Nhi ngồi!" Nghe Tô Khả Phương nhắc nhở, nương tử Thủy Sinh nói gấp.

"Thủy Sinh thăm, mọi người đừng quá khẩn trương, sẽ không sao đâu." Tô Khả Phương trấn an vài câu rồi tiếp tục đi về phía trước.

Lúc đi ngang qua từ đường Tô Thị của thôn Phong Quả, nàng nhìn thấy cha mình cùng mấy vị tộc lão trong thôn đang chỉ huy đám tiểu tử chuyển bài vị tổ tiên ở trong từ đường ra ngoài.

Hôm qua chưa xác định bão có chắc chắn kéo tới đây thật không, nên không ai dám động đến đồ trong đường. Do vậy mới kéo dài đến bây giờ chuyển.

Bài vị tổ tiên trong từ đường Tô Thị thật sự không ít, Tô Khả Phương thấy đám tiểu tử chạy vài chuyển cũng không chuyển hết.

Lúc Tô Khả Phương đi ngang qua, vừa vặn nghe được một tiểu tử hỏi phụ thân nàng định đem những bài vị tổ tiên này dời đi đâu.

Nếu bão lớn nổi lên, thì bài vị dù chuyển đến chỗ nào cũng sẽ khó được bảo toàn, nên Tô Bằng cảm thấy vô cùng khó xử.

"Thúc, mọi người nói xem chúng ta nên làm sao cho phải?" Tô Bằng hướng mấy vị tộc lão hỏi.

Thấy vẻ mặt của mấy vị tộc lão đều phát sầu, tiểu tử kia thăm dò hỏi: "Nếu không, cháu đem bài vị tổ tiên cất vào bình rồi chôn xuống đất, chờ bão tố qua đi lại đào... Aaa——"

Tiểu tử kia còn chưa nói hết lời, một tộc lão lớn tuổi đã dùng cây ba tong cầm trên tay vụt vào đùi hân, nổi giận quát: "Đây là bài vị tổ tiên, tiểu tử nhà ngươi lại dám bảo chôn xuống bùn đất à? Con cháu như ngươi xứng đáng nhìn các vị tổ tiên sao?"

"Tộc lão gia gia, không chôn xuống đất thì phải làm sao đây? Chẳng lẽ để mặc cho gió lớn quét đi?" Tiểu tử kia không phục nói.

Cất vào trong bình rồi mới chôn xuống, thì sẽ không bị dính bùn đất hoặc thứ bẩn thỉu gì khác, sao lại không được chứ?

Tiểu tử kia vừa mới dứt lời, đùi lại bị đánh thêm một gậy.

"Tộc lão gia gia, tại sao người lại đánh cháu nữa, rất đau đó người biết không?" Mặt tiểu tử kia đưa đám nói.

"Ai bảo tiểu tử nhà ngươi nói lời hỗn trướng? Dám hi vọng bài vị tổ tiên bị gió lớn quét đi?!" Tộc lão lớn tuổi tức đến mức phùng má trợn mắt.

Kỳ thật Tô Khả Phương cảm thấy phương pháp tiểu tử kia vừa nói rất tốt, dưới tình huống này có thể khiến bài vị tổ tiên không bị hao tổn đã là không tệ rồi.

Bản thân các tổ tiên cũng đều đã hoá thành đất vàng hết rồi, sao bài vị chôn xuống đất lại thành có lỗi với tổ tiên chứ? Tô Khả Phương thật lòng không thể hiểu được tư duy đường vòng cổ hủ của các tộc lão.

Nhìn biểu tình của cha mình và các tộc lão, Tô Khả Phương đại khái cũng hiểu, nếu không an bài được nơi để bài vị tổ tiên, bọn họ nhất định sẽ không an tâm.

"Cha, các vị tộc lão gia gia, nếu như mọi người tin tưởng con vậy hãy đem bài vị tổ tiên giao cho con đi. Con hứa sẽ bảo vệ tốt những bài vị này, không để cho các vị tổ tiên nhận bất kỳ tổn hại nào."

Thấy một đám người vì mấy cái bài vị mà xoắn xuýt, đem sức người lãng phí ở chỗ những vật chết, mà không thêm tuần sát vòng quanh thôn một chút. Tô Khả Phương đành bắt đắc dĩ đứng ra giúp bọn họ giải quyết việc này.

"Phương Nhi, cháu nói thật chứ? Nhưng cháu phải nói cho chúng ta biết trước, cháu định chuyển những bài vị tổ tiên này đến nơi nào?" Các vị tộc trưởng không quá yên tâm mà hỏi.

"Đưa đến một nơi non xanh nước biếc ạ." Tô Khả Phương nở nụ cười: "Nhưng đây là bí mật của cháu, cháu không thể nói cho các vị tộc lão gia gia biết vị trí cụ thể."

Không gian của nàng chẳng phải nơi non xanh nước biếc sao?

"Phương Nhi, đây chính là bài vị tổ tiên đó. Cháu tuyệt đối đừng làm chuyện gì bất kính với tổ tiên biết không?" Tộc lão lớn tuổi thực thích Tô Khả Phương, nghe lời nàng nói đã có chút động lòng. Dứt lời còn trừng mắt liếc tiểu tử kia, giống như hắn đã làm điều gì tội ác tày trời vậy.

"Phương Nhi là nữ nhân, sao có thể chạm vào bài vị tổ tiên?" Một vị tộc lão buông lời chất vấn.

"Không sai, Phương Nhi đã là nữ nhân Phó Gia, không còn là người thuộc gia tộc Tô Thị chúng ta nữa rồi. Hơn nữa Phương Nhi còn phụ nhân, nếu để cho nàng chạm vào bài vị tổ tiên cũng là đại bất kính." Một vị tộc lão khác cũng nói thêm.

Nghe bọn họ mở miệng ngậm miệng đều là "Đại bất kính", Tô Khả Phương cạn lời. Nếu không phải vì mặt mũi trưởng thôn thôn Phong Quả của cha mình, nàng đã sớm quay đầu bỏ đi luôn rồi.

Người sống thì không lo, ở đây lo lắng cho mấy cái bài vị người chết!

"Ta nghĩ ra một biện pháp!" Tộc lão lớn tuổi đột nhiên thông suốt, vì mình có thể nghĩ ra biện pháp mà đắc chí đứng lên: "Phương Nhi dùng khăn bao tay lại rồi mới chuyển bài vị đi, như vậy chẳng phải sẽ không chạm vào sao?"

"Ừm, biện pháp này không tệ!"

Các vị tộc lão khác vậy mà lại nhất trí đồng ý, Tô Khả Phương ngây ra như phỗng.

Một lát sau, Tô Khả Phương mới phản ứng kịp, mấy lão già này rõ ràng đã hết cách rồi, nhưng vẫn chết vì sĩ diện. Thật ra cho dù nàng không chịu bao tay bọn họ cũng sẽ để nàng hỗ trợ an trí cho những bài vị này.

Tô Khả Phương đen mặt dùng khăn bao tay lại, rồi tiếp nhận sọt chứa tất cả bài vị tổ tiên từ tay một tiểu tử. Sau đó nàng đi về hướng cuối thôn, đến nơi không người, nàng mới động ý niệm chuyển sọt bài vị vào không gian.

Gió càng lúc càng lớn, còn kèm theo mưa nhỏ. Ô giấy dễ bị thổi bay, đại bộ phận hương thân sau khi nghe Tô Khả Phương phân tích đều khoác áo toi, tụ tập ở khu đất trống đầu ngõ nhà mình. Trên mặt ai ai cũng luống cuống và bất an.

Còn một số ít hương thân sống chết không chịu rời khỏi nhà mình, liền bị Tô Bằng phái người cưỡng ép kéo ra ngoài.

"Tẩu tử à, đợi khi bão tới, dù tẩu cố thủ trong nhà đi nữa thì nhà vẫn sẽ đổ. Đến lúc đó đừng nói đến nhà cửa mà ngay cả mạng người cũng không đảm bảo được, vậy không phải tổn thất lớn hơn sao? Dù tẩu không vì bản thân, cũng nên vì hai đứa bé mà ngẫm lại, đúng không?"

Tô Khả Bán bắt đắc dĩ khuyên nhủ một phụ nhân dù bị kéo nhiều lần vẫn cố chạy về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Không có biện pháp phân thân

"Đúng vậy, còn cái gì quý giá hơn sinh mạng chứ?" Hạng Thần Tường đứng bên cạnh nhìn nam hài vừa ăn vừa cười ngây ngô và tiểu cô nương khóc sấp khàn cả giọng đứng sau lưng phụ nhân, mà lòng mỗi như.

Hạng Thần Tường từ trong lời kể của hương thân khác biết được nam nhân của phụ nhân này đã qua đời, chỉ để lại một nhi tử đầu óc không linh hoạt và một tiểu nữ nhi còn thơ dại. Điều kiện sinh hoạt của bọn họ vốn đã vô cùng khó khăn, nếu bảo lớn thật sự cuốn nhà phụ nhân này đi mất, cuộc sống về sau sợ rằng không còn cách nào tiếp tục.

Kỳ thật ở vùng nông thôn nghèo, gia đình hoàn cảnh khó khăn chỗ nào cũng có. Chỉ là lần đầu tiên Hạng Từ Nhuận tận mắt chứng kiến thảm trạng đến mức này, lòng khó tránh khỏi cảm giác kìm nén, ngột ngạt đến phát hoảng.

Khi nhà bọn họ trải qua thời điểm gian nan nhất, Hạng Thần Tường cũng chưa từng cảm thấy khó chịu như vậy.

"Cha xấp nhỏ à, ông thật độc ác... Tại sao ông cứ vậy bỏ lại cô nhi quả phụ chúng ta, mặc kệ không quan tâm... Ông muốn chúng ta phải sống thế nào đây hả..."

Phụ nhân ôm tiểu nữ nhi khóc oà lên, các hương thân đứng xung quanh ào ào tiến lên khuyên nhủ, một hồi lâu phụ nhân mới bình tĩnh lại.

Thấy cảnh này, tâm tình Tô Khả Bản và Hạng Thần Tường đều trở nên rất tệ. Hai người không hề phát hiện quần áo trên người mình đều bị nước mưa làm ướt nhẹp, im lặng trở về đầu ngõ Tô Gia.

Già Thị gắt gao bọc Hạo Nhi trong áo toi, trên người Lữ Thị cũng khoác áo toi, dùng cơ thể và mũ rộng vành cầm trên tay giúp Hạo Nhi che nước mưa.

"Nương, con không thờ nổi." Hạo Nhi ở trong ngực Già Thị không thoải mái uốn éo người.

"Hạo Nhi ngoan, cơ thể con vừa khỏi ốm, ngàn vạn lần không thể dính mưa." Già Thị lo sợ bất an ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trời mưa to, nổi gió lớn Già Thị không sợ, nàng ấy chỉ có một lo lắng duy nhất chính là cơ thể của nhi tử.

"Đại tẩu, tẩu đứng ở giữa, chúng ta vây lại xung quanh tẩu giúp che chút gió chút mưa. Tẩu để Hạo Nhi hít thở một hơi đi." Nơi này không có áo mưa, trời mưa lớn thì áo toi sẽ rỉ nước, nên Tô Khả Phương đành nghĩ một biện pháp tạm thời.

Tối chàng vạng tối, gió thổi càng ngày càng mạnh, cào đến ai nấy đều không mở nổi mắt, mưa tuy không phải rất lớn, nhưng tạt vào mặt vẫn khiến người ta cảm thấy hơi đau rất.

Bỗng dưng, "R-À-MMM...—MM..." một tiếng vang thật lớn, ngôi nhà tranh cuối hẻm đột nhiên sụp đổ, dọa mọi người tròng lớn hai mắt.

"Nhà của ta —— "

Một lão phụ nhân hét lên, theo bản năng muốn xông về phía trước nhưng bị nhi tử và nhi tức của bà ấy kéo lại.

Ngôi nhà thứ nhất sập xuống, ngôi nhà sát vách ngõ nhỏ theo sau lão đảo rồi ngã xuống, nóc nhà bị gió thổi bay về phía bờ sông.

Nhìn gió bụi tạt về hướng này, lòng Tô Khả Phương cả kinh, hô lớn: "Nhanh, mọi người mau chóng rút lui đến cuối hẻm bên kia đi!"

Hô xong, nàng nhanh tay lẹ mắt túm Hạo Nhi từ trong tay Già Thị ra nhét vào ngực Hạng Thần Tường, vừa đỡ Diêu Thị, vừa gấp rút gọi Già Thị: "Đại tẩu, mau dẫn nương qua đó. Ca, mau bồi cha đi nhắc nhở hương thân, phải chú ý hướng gió, đừng để mình bị đồ đạc đập trúng. A Cam, Húc Đông, các người cầm đồ ăn thức uống lên!"

Tô Khả Phương nói một hơi, rồi vội đỡ Diêu Thị chạy về hướng cuối hẻm bên kia. Diêu Thị thiếu chút nữa thì bị một cành trúc do gió lớn cuốn tới đánh trúng, Tô Khả Phương hơi chuyển động ý niệm, một cây gậy từ không gian bay ra ngăn cản cành trúc kia.

Bởi vì hiện trường quá mức hỗn loạn, nên không ai phát giác cử động nhỏ của Tô Khả Phương.

Hạng Thần Tường và Hạo Nhi bên kia thì thiếu chút nữa bị cỏ tranh cắt trúng, may mắn thân thủ Hạng Thần Tường nhanh nhẹn nên tránh kịp. Nhưng Lữ Thị không may mắn như thế, trên đường chạy về hướng cuối hẻm Lữ Thị không cẩn thận bị vấp ngã, Già Thị đỡ không kịp, bà bà nhi tức hai người cùng té xuống đất.

"Nương —— "

Tô Khả Phương đỡ bà bà chạy đến một chỗ tương đối an toàn ở cuối hẻm, vừa quay đầu nhìn lại, mặt bị dọa trắng bệch. Nàng mau chóng chạy tới đỡ Lữ Thị và Già Thị đứng dậy: "Nương, nương ngã ở đâu? Có bị thương hay không?"

Lữ Thị bị thương làm Tô Khả Phương vừa vội vừa áy náy, nhưng nàng chỉ có một người, không có biện pháp phân thân, nên cố được đầu không có được đuôi.

"Chắc ngã chỉ trầy da chút thôi, không có gì đáng ngại." Lư Thị sờ sờ đầu gối, nói.

"Đại tẩu, tẩu thì sao? Có bị thương chỗ nào không?"

Nhìn nương thử hoạt động tay chân, hình như thật sự không có gì trở ngại, Tô Khả Phụng liền quay sang hỏi thăm tình hình của Giả Thị.

"Tẩu không sao, đi nhanh đi!" Giả Thị dùng tay ngăn mấy cây cỏ tranh bay về phía mặt mình, vội vã nói.

Tô Khả Phụng và Giả Thị mỗi người một bên đỡ Lư Thị bước nhanh hơn đi về cuối hẻm hội họp cùng Điều Thị, Hạng Thần Tường và mọi người.

"Bà thông gia, bà làm sao vậy? Có bị thương ở đâu không? Chỗ ta có thuốc trị thương Hoàng Nhi lưu lại, bà bôi một chút nhé?" Điều Thị vừa thấy Lư Thị liền tiến tới hỏi thăm.

Cả nhà Thủy Sinh cũng xông tới, về mặt ân cần hỏi han.

"Nương, chỗ con cũng có thuốc trị thương Từ Nhuận lưu lại." Tô Khả Phụng đưa tay vào ống tay áo, hơi chuyển động ý niệm, đem thuốc trị thương cất giữ trong không gian lấy ra. Nàng ngồi xổm người xuống đất, định vén váy nương kiểm tra vết thương.

"Chỉ là chút vết thương nhỏ thôi, không cần bôi thuốc." Mặt Lư Thị xấu hổ đỏ ửng, không cho nữ nhi chạm vào quần dài mặc bên trong của mình.

Tô Khả Phụng và Giả Thị bởi vì quá sốt ruột nên không nghĩ nhiều như vậy, vẫn là nương tử Thủy Sinh hiểu Lư Thị, bà ấy nhớ ra vừa rồi mấy người Tô Khả Phụng vì không muốn Hạo Nhi dính nước mưa mà đứng thành vòng tròn, nói gấp: "Phụng Nhi, chúng ta vây thành vòng bên ngoài, cháu ở bên trong bôi thuốc cho nương cháu đi."

Vừa nói nương tử Thủy Sinh vừa vẫy tay ra hiệu Thủy Sinh, Hạng Thần Tường và mấy nam nhân đứng quay lưng lại.

Nghe thế, Tô Khả Phụng mới hiểu nương lo lắng điều gì, nàng thật sự có chút bất lực, đã là lúc nào rồi còn cố kỵ những thứ này.

Bôi thuốc cho nương xong, Tô Khả Phụng nhìn thấy trên quần áo Hạo Nhi ướt một mảng lớn, nhướn mày, hỏi: "Đại tẩu, Hạo Nhi còn quần áo sạch không ạ?"

"Có, tẩu mang theo hai bộ." Giả Thị nói xong liền xoay người đi đến chỗ mấy cái bình A Cam đặt cạnh chân. Giả Thị lo quần áo Hạo Nhi bị nước mưa tạt ướt, nên đã xếp hai bộ quần áo sạch của Hạo Nhi vào một cái bình nhỏ.

Giả Thị tìm mãi không thấy cái bình nhỏ kia, không khỏi giật mình nói: "Cái bình nhỏ đâu rồi?"

A Cam và mọi người sững sờ, tròn mắt tìm kiếm, mới phát hiện có một cái bình nhỏ không biết bị gió lớn thổi lẫn ra ngoài từ khi nào.

A Cam vội vàng đuổi theo ôm cái bình nhỏ trở lại, nhưng nắp bình đã bị mở từ lúc nào, quần áo cất trong bình đều bị ướt hết.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Giả Thị gấp đến độ hốc mắt đỏ ửng, Hạo Nhi không có quần áo khô để thay. Ngộ nhỡ sinh bệnh thì phải làm sao đây?

Tình hình thời tiết như bây giờ đừng nói tìm đại phu, dù muốn lên núi hái thảo dược cũng không có biện pháp.

"Đại tẩu, tẩu đừng vội. Muội đi một lát rồi về!"

Tô Khả Phụng nói xong liền chạy về hướng cuối thôn. Nàng vừa chạy, vừa nhìn những ngôi nhà tranh không ngừng sụp đổ, trong lòng khó chịu giống như bị vô số con kiến gặm cắn.

Tô Khả Phụng quay về rất nhanh, lấy bộ quần áo sạch sẽ được nàng che dưới áo toi ra, bảo Giả Thị thay luôn cho Hạo Nhi.

Đây là quần áo của nàng để sẵn trong không gian, cho Hạo Nhi mặc thì quá lớn, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là mặc quần áo ướt.

Có nương tử Thủy Sinh và mọi người giúp chắn gió che mưa, Giả Thị nhanh chân lẹ tay đổi quần áo khô cho nhi tử.

Kỳ thật ngoại trừ Hạo Nhi, quần áo của mọi người lúc này đều có thể vắt được ra nước, nhưng mà chẳng còn biện pháp khác.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 193: Nguồn nước sạch

Tiếng gió rít gào bên tai, rất nhanh, tất cả các ngôi nhà trong thôn đều bị thổi ngã. Tường, hàng rào dựng bằng cọc gỗ, tấm ván nay gãy đổ chông chênh.

Mái nhà đắp bằng cỏ tranh nay bị gió lớn thổi bay tan loạn khắp nơi, có cái rơi xuống sông, có cái bị thổi bay tới chân núi, trong chớp mắt toàn thôn biến thành một vùng phế tích.

Mất thấy gió thổi không hề yếu đi, mà ngược lại càng lúc càng có xu thế mạnh hơn. Tô Khả Phuong bị gió thổi cho loạn choạng đứng không vững, vội hô: “Nhanh, mọi người mau nắm tay nhau ngồi xuống.”

Giả Thị ôm chặt nhi tử, Tô Khả Phuong và Tô Khả Bân một người ngồi một bên nắm lấy cánh tay nàng ấy, cùng cả nhà Thụy Sinh vây lại thật chặt.

Bọn họ bên này vừa có động tác, các hương thân liền học theo ngồi xôm xuống, nắm chặt tay nhau.

Lúc này, các hương thân mới phát hiện từ lúc nghe tin sắp có bão đến giờ toàn bộ những việc Tô Khả Phuong bảo bọn họ làm đều là việc hữu dụng.

Gió lớn thổi tới nửa đêm về sáng thì nhỏ dần, nhưng trời lại chuyển sang mưa to.

Có hương thân ôm nhau khóc ròng trong cơn mưa, có hương thân tuyệt vọng ngồi bệt dưới đất để nước mưa tùy ý nước tạt vào người. Toàn thôn một mảnh thê lương.

Vì bão nên bầu trời tối đen mù mịt, bằng không nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lòng người chỉ càng thêm ngột ngạt, khó chịu.

Bởi vì trời quá tối, Tô Bằng không có biện pháp nào để đi trấn an các hương thân, mọi người đều ngâm mưa suốt cả đêm.

Mưa to đến sáng ngày thứ hai vẫn chưa ngừng, Giả Thị sờ trán của nhi tử, may mắn không phát sốt, nhưng mà quần áo trên Hạo Nhi lại ướt sũng.

Tô Khả Phuong lấy bộ quần áo còn lại của nàng từ trong không gian ra cho Hạo Nhi thay, sau đó đem bộ quần áo Hạo Nhi mặc ướt để vào không gian hong khô dự bị.

"Nương, con đói." Sau khi thay quần áo xong, Hạo Nhi nhỏ giọng nói.

"Đề đề đi đào đồ ăn ra." Hạng Thần Tường nói xong liền cùng Tô Khả Bân đi đến nơi hôm qua tránh gió.

Hôm qua lúc phát hiện cái bình nhỏ đựng quần áo của Hạo Nhi dễ dàng bị gió thổi bay. Tô Khả Phuong liền bảo Hạng Thần Tường và A Cam mang bình đựng trứng gà vịt muối, bánh nướng, bánh gạo, mận tàu, còn có nước sạch,... Tất cả đều chôn xuống đất.

Giờ gió lớn đã ngừng thổi, có thể đào ra. Thời gian một buổi tối, đồ ăn thức uống sẽ không bị hỏng.

Tô Khả Bân và Hạng Thần Tường đi đào đồ ăn thức uống. Tô Khả Phuong mang theo A Cam và Húc Đông đến chân núi nhặt mấy nóc nhà lá tương đối hoàn chỉnh, cho Hạo Nhi và mấy người Diêu Thị, Lư Thị che chắn nước mưa.

Đám người Tô Khả Phuong đang ăn bánh nướng, thì một tiểu cô nương tầm 8 tuổi đứng cách đó không xa nhìn thấy liền chạy tới, méu miệng nói với Tô Bằng: “Trưởng thôn gia gia, cháu đói bụng.”

Đứa nhỏ này cả người ướt nhẹp, vài lọn tóc dính bết vào khuôn mặt nhỏ nhắn, cánh tay nhỏ có một vết thương không biết do thứ gì tạo ra, máu trên miệng vết thương đã khô lại.

Hạo Nhi thấy tiểu cô nương nhìn bánh nướng mình cầm trong tay nuốt nước miếng, lập tức xé bánh thành hai nửa, một nửa đưa cho tiểu cô nương: "Tỷ tỷ, nửa cái bánh nướng này cho tỷ ăn.”

Tiểu cô nương nhận nửa cái bánh chưa nói cảm ơn đã vội cúi đầu cắn một miếng. Nhưng sau đó liền dừng lại, ngẩng đầu nhìn về nơi xa, hơi chần chừ một lúc, rồi cầm nửa cái bánh nướng chạy đi.

Tiểu cô nương chạy đến bên một lão phụ nhân trong thôn, đưa bánh nướng về phía miệng bà. Lão phụ nhân lắc đầu, cầm bánh đặt về tay tiểu cô nương.

Tô Khả Phuong nhìn mà xót xa không thôi, quang sang hỏi Diêu Thị: "Nương, ở đây chúng ta còn nhiều trứng muối lắm. Chúng ta lưu lại một ít, chỗ dư lại đợi lát nữa con phân phát cho các hương thân được không ạ?"

"Bánh nướng lưu lại, còn tất cả trứng muối con hãy phân phát hết cho các hương thân đi.”

Diêu Thị ngẩng đầu, nhìn xung quanh toàn là những khuôn mặt mờ mịt, tuyệt vọng. Lòng bà giống như bị kim đâm vô cùng khó chịu.

“Mận tàu, bánh gạo và dưa muối của chúng ta con cũng phân phát luôn cho các hương thân đi.” Lư Thị lên tiếng.

Tô Bằng dù sao cũng đã lớn tuổi rồi, hôm qua mệt mỏi một ngày, lại ngâm nước mưa cả đêm, nên lúc này ông không còn tinh thần nói gì. Tô Bằng ăn một quả trứng muối và một cái bánh gạo, sau khi khôi phục được chút thể lực liền cùng đám người A Cam ôm đồ ăn thức uống đến chỗ các hương thân.

Nhà cửa và hoa mầu đều bị hủy hoại, các hương thân không còn hi vọng, người khóc, người gào, cực kỳ bi thương. Ánh mắt chuyển tới chỗ tiếng kêu than dậy khắp trời đất, Tô Khả Phuong nhìn mà tim như bị đao cắt, vội kêu ca ca đến từng nhà giúp mọi người đăng ký số lượng người thương vong, đồng thời an trí các hương thân bị thương đến cùng một chỗ, để tiện chăm sóc.

Tối buổi trưa, mưa rất cực cũng ngừng. Lúc này Tô Khả Bản báo lại số người thương vong và bị thương.

May mắn, không có ai mất mạng vì cơn bão lần này. Đây đúng là vận hạnh trong bất hạnh!

Bởi vì đã làm tốt các biện pháp đề phòng, nên không có hương thân nào bị thương nặng, nhưng số người bị thương nhẹ không phải ít.

Thấy mưa tạnh rồi, Tô Khả Phương liền một mình đi về hướng cửa thôn, thẳng đến khi khoảng cách từ chỗ nàng không nhìn thấy thôn Phong Quả nữa mới dừng lại. Sau đó, Tô Khả Phương vội động ý niệm đem xe ngựa nàng cất được liệu lần trước mưa trên trần và rau khô trong không gian ra. Kéo hết tất cả về thôn Phong Quả.

Điều Tô Khả Phương lo lắng nhất khi bão tan chính là sợ mọi người sẽ sinh bệnh, cho nên mới quét hết sạch sành sanh tất cả được liệu trị phong hàn và bôi vết thương ở mấy tiệm thuốc trên trấn.

Mặc kệ có bệnh hay không, chờ nấu được thuốc mỗi người đều uống một chén chắc chắn chuẩn không sai.

Thấy nữ nhi không biết từ chỗ nào kéo đến nhiều được liệu và rau khô như vậy, ngoài ra còn có thịt heo hôm qua đám người Hạng Thần Tường mới giết và ướp muối xong. Tô Bằng vừa mừng vừa sợ, chưa kịp hỏi thăm nữ nhi những vật này từ đâu tới, thì thấy nàng đang cùng Hạng Thần Tường, A Cam, và Húc Đông bàn bạc gì đó, ông đành tạm thời đem chuyện này buông xuống, quay đầu phân phó mấy người trẻ tuổi trong thôn đến chân núi nhặt mấy cái nồi về nấu thuốc.

Hiện tại chân núi chật đầy đồ dùng sinh hoạt thường ngày của các hương thân, có cái đã bị bẹp móp, xấu xí không ra hình dáng gì, có cái lại hoàn hảo không chút tổn hại nào.

Tô Khả Phương thấy gió đã hoàn toàn ngừng, liền bảo Hạng Thần Tường, A Cam cùng mấy người khác lên sườn núi lấy chút thân cây, cành cây và cỏ tranh trở về. Trước tiên cứ dựng tạm cái lều lớn làm chỗ ở tạm thời cho các hương thân đã, bởi vì nàng thấy nước ở đoạn suối nhỏ trong không gian vẫn còn chút bùn cát, qua mấy ngày nữa khẳng định sẽ có mưa nhỏ.

“Vừa mưa to bão lớn xong, mọi người lên núi cẩn thận một chút. Nhìn cây nào bị gió quật ngã hãy khiêng về.” Trước khi mọi người lên núi, Tô Khả Phương không yên lòng dặn dò.

"Phương Nhi, nước sông bẩn lắm. Chỗ chúng ta chỉ còn sót lại hai bình nước sạch thôi, nếu muốn nấu thuốc sẽ thì thiếu nhiều nước lắm." Tô Khả Bản đi tới, cau mày nói.

"Hôm qua không phải đã thông báo cho các hương thân cần phải xách nước về cất sẵn trong nhà sao?" Tô Khả Phương cũng nhíu mày.

"Các hương thân có chuẩn bị nước sạch rồi, chỉ là không giống chúng ta chôn xuống đất, nên đều không còn."

Tô Khả Phương bắt đầu đi, đành phải đi tới bờ sông nhìn thử xem nước sông bẩn tới trình độ nào.

Tới bờ sông, nàng nhìn thấy nước sông vốn dĩ trong veo, ngọt lành đã biến thành màu vàng nhạt của bùn đất. Nước sông thế này đương nhiên không thể trực tiếp uống.

Tô Khả Phương suy nghĩ một lúc lâu mới nói: "Ca, giúp muội tìm mấy cái thùng gỗ đến đây, muội có biện pháp giải quyết."

Trước kia mỗi khi nàng và sư phụ ở trong rừng không có nguồn nước sạch để sử dụng, đều phải dựa vào chính mình tự lọc mới có nước sạch uống, nên vấn đề nước không khó giải quyết.

Thừa dịp ca đi tìm thùng gỗ, Tô Khả Phương lén vào không gian đốt cháy hai thân cây củi khô thành than. Chờ Tô Khả Bản trở về, nàng liền nhờ ca ca hỗ trợ đập vỡ hai thân cây thành than miếng. Nàng thì đem cát từ trong không gian ra rải một tầng thật dày xuống dưới đáy thùng, đợi ca ca đập vỡ than miếng xong thì nàng rải một tầng than miếng lên phía trên, tiếp theo là một tầng cát, rồi lại một tầng than miếng, rải liên tiếp ba tầng mới ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Thùng lọc tự chế

Trong lòng Tô Khả Bản kỳ quái thời tiết thế này sao muội muội có thể tạo ra than củi, nhưng không có thời gian để truy cứu đến cùng. Bởi vì sự chú ý của hắn đã hoàn toàn bị hành động của muội muội hấp dẫn.

"Phương Nhi, muội dùng cái này làm gì thế?" Tô Khả Bản hiếu kỳ hỏi.

“Thùng này dùng để loại bỏ cặn bẩn trong nước, gọi là thùng lọc.” Tô Khả Phương rải lớp than miếng cuối cùng, ấn chặt, rồi cúi người, dùng dao đục thùng một lỗ nhỏ cạnh đáy thùng gỗ. Thấy mặt ca ca vẫn bày biểu tình khó hiểu, nàng lại giải thích thêm: “Chính là đồ nước nước sông bị vẩn đục vào

miệng thùng. Sau đó nước sạch sẽ chảy ra từ lỗ nhỏ.”

"Không thể nào?" Tô Khả Bản kinh ngạc nói: "Trong thùng nhiều than miếng như vậy, nước đổ vào sẽ biến thành màu đen mới đúng chứ?"

Nghe vậy, Tô Khả Phụng hơi sững sốt, nín cười nói: "Sẽ không đâu ca, nếu ca không tin chúng ta cùng ra bờ sông thử một chút là thấy ngay."

Nàng không biết nếu mình giải thích với ca ca đặc điểm của than củi là có khả năng hấp thụ tốt, thì ca ca nghe hiểu không, nên vẫn quyết định thí nghiệm luôn cho ca ca thấy thì hơn.

Đi tới bờ sông, Tô Khả Phụng xúc một ít sỏi rải vào thùng lọc, rồi đặt thùng lọc lên tảng đá. Nàng lấy một cái thùng không đặt ngay dưới lỗ nhỏ của thùng lọc, dùng để hứng nước sạch lát chảy ra.

Tô Khả Phụng múc một thùng nước sông màu vàng nhạt, chậm rãi đổ vào thùng lọc.

Rất nhanh, Tô Khả Bản liền thấy kỳ tích xuất hiện, nước sông vốn màu vàng nhạt sau khi đổ vào thùng lọc, chẳng những không biến thành màu đen còn trong trẻo thấy cả đáy.

"Thần kì! Thật thần kì! Thật sự rất thần kì!" Mắt Tô Khả Bản dính chặt vào chỗ nước sạch chảy ra, liên tục thốt lên đầy kinh ngạc.

Tô Khả Phụng thầm than, dùng cát và than củi để lọc nước là kỹ năng sinh tồn cơ bản nhất của phượt thủ khi đi dã ngoại ở hiện đại. Không chỉ phượt thủ mà phần lớn dân chúng bình thường ở nông thôn đều hay dùng cách này để lọc nước sinh hoạt, ngay cả các em học sinh cũng được học kiến thức cơ bản này trên trường. Nhưng đặt ở đây lại khiến mọi người thần phục, coi như việc thần kỳ khó tin.

"Ca, chúng ta mau đem nước đã lọc sạch qua cho các hương thân sắc thuốc. Mọi người ngấm mưa lâu như vậy, sợ sẽ có người sinh bệnh." Tô Khả Phụng thấy ca ca ngồi xổm trước thùng lọc tưởng tượng xem xét nghiên cứu trên dưới, không khỏi mở miệng thúc giục.

Con bão lần này khiến cả thể xác lẫn tinh thần của các hương thân chịu tàn phá nặng nề, Tô Khả Phụng rất lo mọi người sẽ không gượng dậy nổi.

"Đúng rồi, sắc thuốc quan trọng hơn!" Tô Khả Bản lấy lại tinh thần, vội vàng xách một thùng nước đã lọc sạch rời đi.

Tô Khả Phụng vừa lọc sạch thêm thùng nước thứ hai thì Tô Khả Bản dẫn Tô Bằng tới đây.

"Phụng Nhi, đại ca con nói con làm thùng lọc gì đó à? Nước sạch lấy từ thùng lọc đó ra hả?" Tô Bằng ngoài miệng hỏi, nhưng mắt đã dính chặt vào cái thùng lọc.

Tô Khả Phụng nở nụ cười, múc một thùng nước sông màu vàng nhạt đổ vào thùng lọc, để cha trực tiếp quan sát.

"Hoá ra đúng là thần kỳ như đại ca con nói." Tô Bằng vỗ đùi, nói tiếp: "Phụng Nhi, con làm nhiều thêm mấy cái thùng lọc này nữa. Đưa qua cho thôn Lâm An và thôn Hương Phụng đi."

Tô Khả Phụng sáng khoái đáp ứng: "Vâng ạ. Không có gì khó cả, nhờ người tìm mấy cái thùng về đây là xong ngay thôi ạ."

Mấy thôn ở gần, trước nay đều lương tựa vào nhau. Năng lực của nàng có hạn, thức ăn và dược liệu nàng không có cách nào chia cho cả hai thôn, nhưng mấy cái thùng lọc thì không thành vấn đề.

Kỳ thật trong không gian Tô Khả Phụng thu hoạch được không ít thóc và đậu nành, chỉ là nàng tạm thời chưa nghĩ ra lý do chính đáng để mang nhưng thứ đó phát cho các hương thân mà không khiến người khác hoài nghi.

Ở nơi này mọi người làm thùng gỗ rất chắc chắn, cho dù bị gió lớn quét đến tận chân núi cũng không dễ vỡ. Nên người Tô Bằng kêu đi tìm thùng gỗ rất nhanh đã nhặt được tám cái thùng gỗ vè.

Lúc Tô Bằng và Tô Khả Bản quay lại chỗ Tô Khả Phụng, nàng đã đốt xong củi khô và lấy cát từ không gian ra.

Tô Khả Phụng nhanh chóng làm tám cái thùng lọc, Tô Bằng lập tức phái người đem thùng lọc đưa qua thôn Lâm An và thôn Hương Phụng. Sau đó liền ở cùng một chỗ với mọi người bắt đầu dựng lều lớn.

Mọi người kiếm củi đốt lửa cao, mỗi người một tay một chân, rất nhanh đã dựng xong lều lớn. Lều lớn phân thành hai nửa, một nửa bên trong vừa là chỗ cho nam tử ngồi, vừa là chỗ cho phụ nhân và hài tử nghỉ ngơi. Nửa lều bên ngoài dùng đá dựng tạm thành bếp lò, giờ đang sắc thuốc. Củi khô để nhóm lò do Tô Khả Phụng lấy từ không gian ra, bất quá lúc này căn bản không có ai còn tâm trí quan tâm xem đồng củi khô này từ đâu mà ra.

Đương nhiên, cho dù có người truy đến cùng, Tô Khả Phụng cũng đã nghĩ xong có, bằng không nàng chẳng dám mạo hiểm như vậy.

Trưởng thôn thôn Lâm An và thôn Hương Phụng nhận được thùng lọc Tô Bằng đưa qua, tận mắt chứng kiến tác dụng thần kỳ của nó. Sau khi thu xếp tốt cho các hương thân liền đích thân đến thôn Phong Quả cảm ơn Tô Bằng, thuận tiện xem tình hình dân xếp thôn dân thế nào. Bởi vì mấy thôn dân đưa thùng lọc qua cho bọn họ đều nói thôn Phong Quả đã thu xếp tốt.

Lưu trưởng thôn thôn Hương Phụng và Đàm trưởng thôn thôn Lâm An khi tới thôn Phong Quả, được Tô Bằng báo cho biết thôn Phong Quả không có ai thiệt mạng vì con bão lần này, hơn nữa hai người đi từ đầu thôn đến cuối thôn Phong Quả mà vẫn chưa nhìn thấy trường hợp hương thân kêu khóc gào

loạn, không khỏi âm thầm giết mình.

Hai người làm sao biết, trước khi đưa thùng lọc đưa qua, thôn Phong Quả cũng là một mảnh cảnh tượng thê lương, chỉ là bây giờ các hương thân đã tạm thời được an trí thoải mái trong lều. Đầu tiên là uống thuốc, sau đó Hạng Thần Tường và A Cam gọi thêm mấy người đi vớt tất cả cá còn may mắn sống sót trong hồ nước lên, nấu mấy nồi canh lớn cho mọi người chống đói, hơn nữa mỗi người còn được chia một quả trứng mặn.

Có chỗ che gió che mưa, lại có thức ăn nóng hổi. Tâm tình bất an của mọi người dần dịu xuống, chậm rãi bình tĩnh lại.

Tuy rằng trên mặt các hương thân thôn Phong Quả vẫn còn mệt mỏi và khổ sở, nhưng mà trên cơ bản đã không còn biểu tình tuyệt vọng. Bởi vì Tô Khả Phụng đã đảm bảo với mọi người, sẽ mang bọn họ thoát khỏi khốn cảnh.

Trải qua cơn bão lần này, các hương thân thôn Phong Quả bỗng nảy sinh loại tín nhiệm khó giải thích với Tô Khả Phụng.

Có lẽ là vì bọn họ đã không còn con đường để chọn, chỉ còn cách tin tưởng Tô Khả Phụng.

Nhưng bất kể mọi người vì nguyên nhân gì tin tưởng mình, Tô Khả Phụng chỉ mong mọi người đừng tiếp tục chán ngán thất vọng nữa, như vậy nàng liền yên lòng.

Tô Bằng đem tình huống trong thôn ra tỉ mỉ giải thích với Lưu trưởng thôn và Đàm trưởng thôn. Hai người vừa nghiêm túc vừa cẩn thận lắng nghe, sau khi về thôn vội bắt chước thôn Phong Quả dựng lều lớn. Bọn họ không chuẩn bị được liệu trước, bây giờ đã bắt đầu có người ngã bệnh, hai vị trưởng thôn vội vàng phái người lên núi gần thôn mình tìm thảo dược, rồi cho thôn dân sắc thuốc.

Lúc này bọn họ không biết, may mắn là động tác của bọn họ nhanh nên bệnh tình của các hương thân mới không tràn ra khắp nơi ra, bằng không hậu quả khó mà lường được.

Thu xếp cho các hương thân xong đầu đuôi, để tránh các hương thân thấp thòm lo âu, Tô Khả Phụng và Hạng Thần Tường lên núi, tính bắt gà vịt trong động đá mang về thôn. Hơn trăm con gà, con vịt và mấy đầu heo giết trước khi bão đến có thể miễn cưỡng giúp các hương thân tạm thời chống đói một thời gian.

(*) Lọc nước bằng than củi: Than củi có cấu trúc xốp, rỗng vì còn giữ lại được một phần cấu trúc của tế bào gỗ. Chúng có khả năng hấp thụ lớn và được sử dụng làm chất hấp thụ, chất lọc. Thường ứng dụng trong việc lọc nước. Tuy nhiên, do độ tro trong than củi còn khá cao nên chúng ta cũng không nên lọc nước bằng than củi.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Sẽ có quyết định

Lúc lên núi, hai người thấy các cây đại thụ bị đổ ngã rất nhiều, đường núi vốn không dễ đi nay càng trở nên khó khăn hơn. Hai người vất vả tiến sâu vào rừng. Bỗng nghe được nơi sâu trong rừng truyền đến tiếng kêu gào.

A Ngốc!

Màu mặt Tô Khả Phụng biến đổi, bước nhanh về hướng phát ra tiếng gào.

"Đại tẩu, hình như là tiếng gấu, không thể tới gần!" Hạng Thần Tường tiến lên ngăn nàng lại.

Tô Khả Phụng mỉm cười trấn an hắn: "Không có việc gì đâu, là A Ngốc, tẩu và đại ca đệ đều quen nó."

Tô Khả Phụng lướt qua Hạng Thần Tường, vòng qua mấy thân cây liền thấy A Ngốc đang bị một cây đại thụ đè ngã xuống đất, không động đậy được.

"A Ngốc!" Tô Khả Phụng không hề nghĩ ngợi mà vội vàng chạy qua nâng gốc cây kia lên. Nhưng nàng dùng hết tất cả khí lực, gốc cây kia vẫn không hề chuyển động một chút nào.

A Ngốc nhìn thấy Tô Khả Phụng, cao hứng gào hai tiếng.

Hạng Thần Tường nhìn A Ngốc một chút, lại nhìn đại tẩu nhà mình một chút, cuối cùng mở miệng nói: "Đại tẩu, tẩu tránh ra đi. Để đệ."

Hạng Thần Tường hít sâu, nhẹ nhàng nhấc, cả cái cây đại thụ bị hắn dời sang bên cạnh.

A Ngốc vừa được tự do liền bổ nhào về phía Tô Khả Phụng, Hạng Thần Tường biến sắc, đang định động thủ, thì thấy đại tẩu nhà mình đang nhìn về phía con gấu kia cười toe toét. Hắn mau chóng thu chưởng phong.

A Ngọc ôm lấy Tô Khả Phuong, cơ thể còng kèn uốn éo, như đang làm nũng, lại như đang tìm kiếm an ủi.

Mùi trên người A Ngọc mùi thật sự không dễ chịu lắm, nhưng Tô Khả Phuong vẫn không tự chủ nhếch môi cười, vỗ vỗ lông nhưng trên cơ thể nó, nói: “Làn này là thiên tai thôi, không sao đâu, đã qua rồi.”

Tô Khả Phuong nói xong ánh mắt liếc xuống liền thấy vết thương trên người A Ngọc, sùng sốt: "A Ngọc, mày bị thương!"

Nàng vừa nói vừa xong móc một cái bình nhỏ từ trong ngực ra, đổ chút thuốc bột lên chỗ nó bị thương.

"A Ngọc, ta còn chút việc phải làm, có rảnh ta sẽ trở lại thăm ngươi!" Nhớ tới người nhà còn đang ở trong thôn chờ bọn họ, Tô Khả Phuong vỗ vỗ cơ thể của A Ngọc, rồi cùng Hạng Thần Tường đi về hướng hang đá.

Vào hang đá, Hạng Thần Tường liền phát hiện trong động xuất hiện thêm rất nhiều tảng đá, là đá từ trên đỉnh động rơi xuống. Vài con gà đã bị đá đè chết, Hạng Thần Tường hoảng sợ, may mắn không để nương đến đây tránh bão.

Thời tiết không nóng nên vài con gà bị chết do đá đè không bị hỏng, vẫn ăn được. Tô Khả Phuong tiếc, không đành lòng vứt bỏ, nên mang cả xuống núi.

Các hương thân thấy Tô Khả Phuong mang về rất nhiều gà vịt, lòng càng thêm an tâm. Chỉ cần không chết đói, mọi thứ đều có thể làm lại từ đầu.

Tô Khả Phuong nhúng gà vào nước sôi rồi cầm tới bờ sông nhỏ lông, vừa mới nhỏ lông con gà thứ nhất xong, nàng liền thính tai nghe được tiếng bước chân quen thuộc đang hướng về phía mình.

Tiếng bước chân trầm ổn hữu lực, chỉ là bước đi hơi gấp hơn bình thường. Đáy mắt Tô Khả Phuong lướt qua tia mừng rỡ, đứng bật dậy, còn chưa kịp xoay người đã rơi vào một vòng ôm ấm áp.

"Tại sao huynh về sớm vậy?" Nàng vừa mừng vừa sợ hỏi, mùi hương nàng không thể quen thuộc hơn, không cần ngẩng đầu cũng biết là nam nhân của mình.

Theo lý thuyết, lúc này hẳn chắc hẳn vừa tới thành Dương Phong mới đúng chứ.

"Ta còn chưa tới thành Dương Phong thì thấy khí trời xảy ra biến hóa. Sau đó ở trên đường nghe được một vị lão nhân nói có khả năng sẽ nổi bão lớn, ta không yên tâm nên quay đầu trở về."

Hạng Tử Nhuận ôm nàng vừa chặt vừa gấp, giọng tuy rằng rất bình tĩnh, nhưng Tô Khả Phuong vẫn cảm nhận được sự căng thẳng của hắn.

"Mọi người đều ổn cả, huynh đừng lo lắng." Nàng ở trong ngực hắn nhếch môi đáp.

Hắn có thể trở về lúc này, thật tốt!

"Ta đã biết." Giọng hắn khàn khàn nói.

Rõ ràng biết nàng, nương và thân đệ đều bình an vô sự, nhưng mà tâm trạng kéo căng mấy ngày nay vẫn chậm chạp không hạ xuống nổi.

Hạng Tử Nhuận đang định nói thêm, bỗng tai nghe thấy tí động tĩnh, đành buông lỏng nàng ra, chỉ là ánh mắt vẫn rơi trên khuôn mặt nàng, không hề rời đi.

"Thần Hoàng —— "

Người đến là Tô Bằng, gọi từ xa xa, giọng ông pha chút lo lắng.

"Cha gọi con có chuyện gì ạ?" Hạng Tử Nhuận tiến lên đón ông.

"Hình như có hài tử phát sốt, Trình đại phu đến thôn Hương Phụng rồi. Con mau về xem tình hình hài tử kia thế nào." Trong lều lớn có rất nhiều người ở, Tô Bằng lo lắng hài tử lây bệnh cho những người khác.

Tô Khả Phuong quyết định thật nhanh: “Cha, mau kêu người dựng thêm một cái lều nữa, đưa hương thân và hài tử bị bệnh cách ly ra trước, chờ hết bệnh rồi hãy về lều lớn."

"Không sai, đúng là phải cách ly." Hạng Tử Nhuận trầm ngâm nói: "Cha, mau nhờ người truyền lời cho thôn Hương Phụng và thôn Lâm An đi ạ."

Bệnh truyền nhiễm nếu lan rộng sẽ rất khó khống chế, biện pháp duy nhất chính là bóp chết nguồn bệnh ngay từ đầu.

"Đề cha kêu người đi truyền lời." Tô Bằng gật đầu.

Thiếu đại phu thiếu dược liệu. May mắn vượt qua được cơn bão lớn, lại bị bệnh phong hàn nhỏ đánh bại. Vậy coi như thiệt thòi lớn.

Tô Khả Phuong tiếp tục ở bờ sông nhỏ lông gà. Hạng Tử Nhuận đến lều lớn xem bệnh cho hài tử, bị sốt nhưng không nghiêm trọng lắm, uống thuốc hai ngày sẽ khỏe ngay.

Ngày hôm sau trời quang mây tạnh, Tô Khả Phuong nhắc mọi người nhanh chóng mang quần áo ra phơi khô. Đồng thời gọi nam nhân trong thôn tranh thủ lên núi nhặt củi về hong khô. Bởi vì trời vẫn muốn mưa nữa.

Quả nhiên, vừa chạng vạng tối trời liền đổ mưa to, may mà Tô Khả Phuong sớm nhắc mọi người chỉ nhặt những thanh củi nhỏ, dễ hong khô. Bằng không có đồ ăn nhưng thiếu củi đun thì cũng đành uống phí.

Trời mưa không làm được gì, nhưng một ít hương thân không chịu ngồi yên, nhặt nông cụ rồi rời khỏi lều.

Tất cả hoa màu ở ruộng đã bị cơn bão lần này phá hủy, một số mảnh ruộng nhỏ gần bờ sông bị nước nhấn chìm. Lúa các hương thân uơm đều bị chết hết, vụ lúa này có lẽ không thể tiếp tục.

Tô Bằng không khuyên nổi những hương thân kia, đành để bọn họ đi, dặn dò kỹ bọn họ sau khi trở về phải nhớ uống thuốc, ông sợ bọn họ ngã bệnh.

Hạng Tử Nhuận chẩn mạch cho từng hương thân, ai bị bệnh sẽ chuyển đến lều nhỏ mới dựng. Tô Khả Phuong hỗ trợ chăm sóc và sắc thuốc.

Bắt mạch cho tất cả hương thân xong Hạng Tử Nhuận liền nói muốn sang thôn Lâm An.

Ánh mắt Tô Khả Phuong khẽ dao động: “Huynh không yên tâm về Kiều Nhậm Phi?”

Hạng Tử Nhuận không giấu diếm, mà áy náy mở miệng nói với nàng: “Ta qua xem tình hình thế nào. Nếu Nhậm Phi an toàn, ta sẽ trở về ngay.”

Tuy rằng tính tình Phi Nhi mãi không thay đổi khiến hấn buồn lòng. Nhưng Kiều Nhậm Phi như ngày hôm nay Hạng Tử Nhuận cảm thấy từ đầu đến cuối không thiếu trách nhiệm của mình. Không vì cái gì khác, chỉ cần nói cả nhà Kiều Gia vì Hạng Gia mà chết!

An toàn?

Làm sao Kiều Nhậm Phi có thể an toàn?

Tô Khả Phuong rũ mắt, che giấu tia cười nhạo dưới đáy mắt. Không biết biểu tình của hấn sau khi nhìn thấy Kiều Nhậm Phi bị nàng cắt đứt gân tay, gân chân sẽ thế nào đây?

Thương tâm khổ sở?

Bộc phát tức giận?

Hay giống Kiều Nhậm Phi, cảm thấy nàng đúng là độc phụ?

Vì hấn và bà bà, nàng nhìn Kiều Nhậm Phi một lần rồi lại tiếp một lần. Nếu hấn thật sự vì nàng làm tổn thương đệ đệ hấn mà oán hận nàng, vậy lần này nàng sẽ có quyết định!

Nhớ đến điều này, nàng ngẩng đầu nói: “Ta đi cùng với huynh.”

Hạng Tử Nhuận hơi kinh ngạc, theo bản năng hấn không muốn để nàng tới gần Kiều Nhậm Phi.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Gân mạch đứt từng khúc

Tô Khả Phuong nhìn Hạng Tử Nhuận chăm chăm nói: “Ta muốn đi!”

Thấy nàng kiên trì, hấn đành tùy theo ý nàng.

Trên đường đến thôn Lâm An, Tô Khả Phuong không mở miệng nói nửa câu. Hạng Tử Nhuận cảm thấy có gì đó sai sai, hỏi: “Nàng đang nghĩ gì vậy?”

“Không nghĩ gì cả.” Nàng ngẩng đầu cười khê, chỉ là nụ cười nhạt nhẽo chưa chạm tới đáy mắt.

Lông mày Hạng Tử Nhuận hơi nhíu lại, thấy nàng không muốn nhiều lời nên cũng không hỏi thêm. Bàn tay dặt tay nàng nắm chặt thêm. Nàng biết, hấn đang muốn nói với nàng, dù có thế nào hấn vẫn sẽ ở cạnh nàng. Nhưng nếu bắt hấn phải lựa chọn giữa nàng và Kiều Nhậm Phi, hấn còn có thể tiếp tục chọn đứng cạnh nàng không?

Tuy rằng nàng dám ở trước mặt Kiều Nhậm Phi khẳng định trong mắt Hạng Tử Nhuận nàng chắc chắn quan trọng hơn hấn ta. Nhưng khi thật sự đối mặt

với thời khắc Hạng Từ Nhuận lựa chọn, đáy lòng nàng không hề nắm chắc, không hề kiên định như vậy...

Đoạn đường từ thôn Phong Quả đến thôn Lâm An kỳ thật rất ngắn, nhưng hôm nay lại khiến người ta cảm thấy dài đằng đẵng.

Trải qua sự chinh chiến của Đàm trưởng thôn, lúc hai người bước vào thôn Lâm An, trong thôn đã không còn cảnh hỗn loạn, nhìn bên ngoài cũng bình thân giống thôn Phong Quả.

Tô Khả Phụng âm thầm kinh ngạc, hiệu suất của Đàm Dục Đức vẫn rất cao.

Đàm Dục Đức đang ở trong lều lớn trấn an hương thân nghe tin Hạng Từ Nhuận và Tô Khả Phụng tới đây, vội đi từ lều lớn ra ngoài.

"Thần Hoàng, Phụng Nhi, sao hai cháu lại qua đây?"

"Đàm trưởng thôn, chúng cháu tới gặp Phi Nhi." Hạng Từ Nhuận khách khí xa cách nói với Đàm Dục Đức.

"Kiều Nhậm Phi?" Đàm Dục Đức theo bản năng nhìn thoáng qua Tô Khả Phụng.

Lúc trời bắt đầu nổi bão lớn Kiều Nhậm Phi mới trở về thôn, nhưng là bò về, hơn nửa toàn thân đều là máu. Trình đại phu nói gân tay gân chân của hắn ta bị đứt, có khả năng cả đời này phải nằm trên giường. Quan trọng nhất là sau khi Kiều Nhậm Phi trở về vẫn luôn nguyên rủa Tô Khả Phụng, nói chính Tô Khả Phụng làm hại hắn ta. Đàm Dục Đức căn bản không tin lời Kiều Nhậm Phi, ông biết giữa Kiều Nhậm Phi và Tô Khả Phụng từng có mâu thuẫn, nhưng Tô Khả Phụng chỉ là một nữ lưu, Kiều Nhậm Phi không phải kẻ ngốc, chẳng lẽ sẽ ngoan ngoãn đứng yên đây để Tô Khả Phụng cắt đứt gân tay gân chân?

Nhưng bây giờ lão đại Hạng Gia muốn gặp Kiều Nhậm Phi, ngộ nhớ hắn tin tưởng Kiều Nhậm Phi, đến lúc đó náo loạn với Phụng Nhi thì phải làm sao bây giờ?

Thấy thần sắc trên mặt Đàm Dục Đức không đúng, mắt Hạng Từ Nhuận hơi trầm xuống: "Đàm trưởng thôn, có phải Phi Nhi xảy ra vấn đề gì không?"

"Dục Đức thúc, dẫn chúng cháu qua đó đi ạ."

Không cần đoán cũng biết sau khi Kiều Nhậm Phi trở về sẽ nói gì, thấy thần sắc của Đàm Dục Đức, Tô Khả Phụng đoán chắc hẳn ông vì muốn giúp nàng nên mới cản trở Hạng Từ Nhuận gặp Kiều Nhậm Phi. Nhưng mục đích nàng tới đây hôm nay chính là muốn xem phản ứng đầu tiên của Hạng Từ Nhuận.

Nàng biết giữa phu thê nên tôn trọng lẫn nhau, thẳng thắn đối đãi, thăm dò có lẽ sẽ khiến phu thê hai người nảy sinh ngăn cách, thậm chí mỗi người một ngã. Nhưng trải qua chuyện lần trước, nàng muốn nhìn xem lần này tín nhiệm của hắn đối với nàng được bao nhiêu?

Đàm Dục Đức thấy Tô Khả Phụng lên tiếng, khẽ thở dài, dẫn hai người tới một cái lều khác cách xa lều lớn.

Lều này là do Đàm Dục Đức đặc biệt kêu người dựng cho Kiều Nhậm Phi và Đàm Tiểu Liên. Bởi Kiều Nhậm Phi cứ tính lại là liên tục gào thét nguyên rủa không ngừng, các hương thân vốn vì con bão lần này mà tâm sức lao lực quá độ, cảm xúc bất an. Kiều Nhậm Phi ồn ào càng khiến tâm tình của mọi người nôn nóng, Đàm Dục Đức không còn cách nào khác, đành phải chuyển hắn ta đến chỗ xa hơn, tránh ảnh hưởng đến người khác.

Kiều Nhậm Phi kêu gào mệt rồi ngủ thiếp đi, nhưng ngủ không an ổn, vừa nghe có tiếng bước chân tiến vào lều hắn ta liền mở mắt.

Nhìn thấy Tô Khả Phụng, nhất thời khóe mắt Kiều Nhậm Phi như nứt ra tận lực rủa rắng: "Tô Khả Phụng, nữ nhân độc ác này, ta muốn giết ngươi! Ta muốn giết ngươi..."

"Phi Nhi!" Hạng Từ Nhuận vừa sợ vừa giận khẽ quát một tiếng.

Khi thấy Kiều Nhậm Phi nằm trên mặt đất không thể động đậy. Đầu tiên Hạng Từ Nhuận hơi giật mình, sau đó rất nhanh hắn phát hiện có chỗ không ổn, đang chuẩn bị tiến lên xem xét, thì không ngờ nghe được Kiều Nhậm Phi đột nhiên gọi đánh gọi giết với nương tử mình, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

"Đại ca?" Nghe được giọng Hạng Từ Nhuận, lúc này Kiều Nhậm Phi mới chú ý tới hắn.

"Đại ca, ca đến thăm đệ à!" Vừa thấy Hạng Từ Nhuận, Kiều Nhậm Phi đầu tiên là ngạc nhiên gọi một tiếng, sau đó liền khóc òa.

Đàm Dục Đức đồng tình nhìn thoáng qua Tô Khả Phụng, xoay người rời khỏi lều. Đây là việc của nhà bọn họ, ông không xen tay vào được.

Hạng Từ Nhuận lạnh mặt đi qua, vừa nhìn vết thương của Kiều Nhậm Phi, hắn vạn phần khiếp sợ.

Gân mạch đứt từng khúc! Là ai xuống tay độc ác vậy?!

Từ vết thương chỗ cổ tay có thể thấy, người hạ thủ tay chân không quá nhanh nhẹn, không phải cắt gọn bằng một dao, hơn nữa hai bên cổ tay lực tác động cũng không giống nhau.

"Đại ca, chính nữ nhân độc ác này cắt đứt gân tay, gân chân của đệ! Ca mau thay đệ giết nàng! Lập tức giết nàng!" Kiều Nhậm Phi cuồng loạn gào thét.

"Chớ có nói bậy!" Hạng Tử Nhuận ác độc quát một tiếng, nói: "Đây là lúc nào rồi mà ngươi còn chấp mê bất ngộ!"

"Đại ca, thật sự là do nữ nhân độc ác này làm đệ bị thương, vì sao ca không tin đệ chứ?" Kiều Nhậm Phi thống khổ kêu gào: "Thật sự là nữ nhân độc ác này làm, nàng dùng dao khắc đâm đệ!"

"Nếu ngươi tiếp tục nói bậy, ta sẽ không gặp ngươi nữa!" Ngũ quan cương nghị của Hạng Tử Nhuận giờ phút này phảng phất như tượng băng điêu khắc, vô cùng lạnh lẽo.

"Đại ca..."

"Là ta xuống tay!"

Ngay lúc Kiều Nhậm Phi định tiếp tục cố gắng thuyết phục Hạng Tử Nhuận, Tô Khả Phụng đứng ở phía sau không nhanh không chậm mở miệng, giọng nàng không lớn, nhưng có thể nghe rõ ràng.

Nghe vậy, Hạng Tử Nhuận chợt xoay người nhìn nàng, trong mắt chợt loé tia tức giận, lập tức trào lên một tầng sát khí làm cho người ta run như cây sậy. Nhưng rất nhanh cỗ sát khí này bị hấn che giấu.

Nhưng cho dù hấn ẩn giấu tốt, Tô Khả Phụng vẫn cảm giác được trên người hấn phát ra từng cơn ớn lạnh.

A, Hạng Tử Nhuận muốn giết nàng sao? Phản ứng của hấn làm tâm Tô Khả Phụng không ngừng chìm xuống dưới, cho tới khi chạm xuống đáy cốc.

"Đại ca, ca nghe thấy chưa? Nữ nhân độc ác này đã chính miệng thừa nhận rồi, nàng ra tay với đệ!"

Kiều Nhậm Phi không ngờ Tô Khả Phụng sẽ thừa nhận, dù sao lúc đó chỉ có hai người bọn họ ở trên núi. Nếu nàng không thừa nhận, lấy tín nhiệm của đại ca đối với nàng, đại ca chắc chắn không tin nữ nhân độc ác này hại hấn ta.

Hạng Tử Nhuận xoay người nhìn chằm chằm Kiều Nhậm Phi, sắc mặt lạnh lùng, mắt lệ thâm thúy sâu không thấy đáy, giống như có thứ gì đó đang cuộn trào.

Nhìn bóng lưng hấn, Tô Khả Phụng chưa xót nhắm mắt, xoay người xông ra ngoài.

Nàng và hấn, lần này triệt để chấm dứt rồi!

Nghe tiếng bước chân Tô Khả Phụng đột nhiên rời đi, Hạng Tử Nhuận hồi thần, run lên, vội đuổi theo.

Nàng chạy quá nhanh, hấn chỉ có thể vận khí đuổi theo, kéo nàng lại.

"Buông ra!" Nàng nhìn thẳng vào mắt hấn, giữa hai hàng lông mày ngoại trừ băng giá, thì không hề toát ra chút tình cảm nào.

"Vì sao không đợi ta?!" Hấn bình tĩnh hỏi.

"Đợi?!" Mắt Tô Khả Phụng nhìn hấn đầy giễu cợt: "Đợi huynh giết ta sao?"

Lông mày Hạng Tử Nhuận nhăn lại, bỗng nghĩ tới điều gì, dờ khóc dờ cười nhéo cái mũi thanh tú của nàng: "Toàn nói tầm bậy."

Tiểu kịch trường:

Tác giả-kun: Nam chính, ngươi này sinh sát ý với nương tử mình hả?

Nam chính vẻ mặt oan uổng: Ta không có!

Tác giả-kun: Ngươi tức giận vì nương tử ngươi tổn thương đệ đệ ngươi?

Nam chính buồn bực: Ta thật sự không có!

Tác giả-kun hừ lạnh: Khẩu thị tâm phi, ngươi chờ bị vứt bỏ đi!

Nam chính khóc không ra nước mắt: Tác giả-kun, ngươi là đồ mẹ kế, tại sao lại đồ oan cho ta ~~~

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điện Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Cạn tình huynh đệ

Phản ứng của Hạng Từ Nhuận nằm ngoài dự liệu của Tô Khả Phuong, không phải hắn muốn giết nàng sao? Làm động tác thân mật như vậy với nàng là có ý gì? Hay... Giống lần trước, cho nàng một cái tát, sau khi suy nghĩ cẩn thận sẽ chậm chậm xin nàng tha thứ?

"Ta khiến đệ đệ huynh tàn phế, huynh muốn giết ta cũng là điều dễ hiểu thôi!" Về mặt Tô Khả Phuong đầy giễu cợt nhìn hắn, sâu dưới đáy mắt toả ra ánh sáng sắc lạnh.

Kiều Nhậm Phi là đệ đệ hắn, nàng không mong hắn đứng cùng trận tuyến với mình. Nhưng Kiều Nhậm Phi định hại chết nàng, nàng chẳng qua chỉ lấy gậy ông đập lưng ông, mà Hạng Từ Nhuận lại muốn ra tay giết nàng!

"Vì sao khi ta vừa trở về, nàng không nói trước với ta luôn?" Hắn nhìn nàng, mặt rõ ràng không vui.

Hắn biết nàng không phải người tâm độc tay ác, nàng vì hắn và nương mà không ít lần dễ dàng tha thứ, bỏ qua cho Phi Nhi. Lần này xuống tay nặng như vậy, chắc chắn do Phi Nhi đã làm điều gì đó khiến nàng không thể tiếp tục nương tay. Nghĩ tới khả năng này, quanh người hắn lại tản ra khí lạnh.

"Nói trước với huynh? Đệ huynh giết ta trước luôn sao?" Lòng nàng đau nhói từng cơn, nét trào phúng trên mặt không giảm mà tăng thêm: "Ta là người ngu xuẩn như vậy sao?"

"Ai nói ta muốn giết nàng hả?" Hạng Từ Nhuận bắt đầu dĩ, mở miệng giải thích: "Ta không có ý trách nàng."

"Vâng, lần này huynh không mở miệng chất vấn ta, nhưng huynh dám nói khi biết ta xuống tay với Kiều Nhậm Phi, trong lòng huynh không có chút oán hận nào với ta sao?" Nàng nhìn hắn, hốc mắt nhìn không được đỏ lên: "Hạng Từ Nhuận, nếu như huynh chỉ oán ta ra tay với Kiều Nhậm Phi, ta có thể hiểu được, nhưng vừa rồi huynh nảy sinh sát ý với ta!"

Hắn muốn giết nàng!

Nghĩ tới khả năng này, tâm Tô Khả Phuong lạnh buốt.

Hắn có thể trách nàng, có thể oán nàng, nhưng bọn họ tốt xấu gì cũng là phu thê. Sao hắn có thể nổi sát tâm với nàng!

"Ta thật sự không có!" Hắn vốn không phải người hay nói nhiều, càng không hay giải thích với người khác điều gì. Giờ nàng cứ khẳng khẳng định hắn muốn giết nàng, hắn trừ cười khổ, thì không biết nên làm gì khác.

"Hạng Từ Nhuận, huynh đừng tự lừa mình dối người nữa! Lần trước ta vô tội, huynh đã hoài nghi ta, lần này ta thật sự phế đệ đệ huynh. Sao huynh có thể không chút oán hận ta chứ?" Nàng nhìn hắn, trên môi nở nụ cười tươi đẹp.

Sự tồn tại của Kiều Nhậm Phi, giống như một vực sâu ngăn cách mối của bọn họ vĩnh viễn không cách nào vượt qua. Cuộc hôn nhân này làm cho nàng cảm thấy quá mệt mỏi...

Nàng đang cười, nhưng trái tim hắn lại vô cùng khó chịu. Hắn thừa nhận, lần trước ngay từ đầu hắn đã hiểu lầm nàng, còn lần này hắn thật sự không có ý gì cả, một chút cũng không có! Vừa rồi nghe là do nàng xuống tay, quả thực hắn rất khiếp sợ, hắn lo rất cuộc Phi Nhi đã làm gì để nàng phải ra tay nặng đến vậy? Hắn muốn giết nàng lúc nào chứ? Muốn trách thì trách lần trước hắn tổn thương nàng quá sâu, khiến nàng mất lòng tin với hắn, không dám để dàng tin tưởng hắn thật lòng.

Hiện tại toàn thân nàng dựng gai nhọn, không cách nào bình tĩnh nói chuyện, Hạng Từ Nhuận biết bất kể là mình giải thích hay hỏi thăm đều sẽ không có kết quả. Hắn trầm ngâm, không để ý nàng gầy dựa kéo nàng quay lại lều Kiều Nhậm Phi ở.

"Đại ca, ca bắt nữ nhân độc ác này trở lại rồi?" Kiều Nhậm Phi thấy Tô Khả Phuong không ngừng giãy dụa, còn Hạng Từ Nhuận thì níu chặt nàng, Hắn ta cho rằng Hạng Từ Nhuận muốn báo thù cho mình, nên không hề phát hiện thái độ của Hạng Từ Nhuận không đúng, mặt Kiều Nhậm Phi lộ ra thần sắc mừng như điên: "Đại ca mau giết nàng, ngay tại chỗ này, ở trước mặt đệ!"

"Nói, người đã làm gì với nàng?!" Hạng Từ Nhuận dứt khoát cắt đứt lời Kiều Nhậm Phi, ánh mắt không chút nhiệt độ rơi trên mặt hắn ta.

Tô Khả Phuong cảm nhận được thời điểm Hạng Từ Nhuận chất vấn Kiều Nhậm Phi, trên người hắn một lần nữa phủ lên sát khí bùng bùng. Chẳng lẽ... Vừa nảy sát ý của hắn là nhắm vào Kiều Nhậm Phi? Trong đầu Tô Khả Phuong đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này.

Kiều Nhậm Phi đang âm thầm mừng rỡ đột nhiên nghe được lời này của Hạng Từ Nhuận, sắc mặt hắn ta biến đổi: "Đại ca làm sao vậy? Nữ nhân độc ác này hại đệ, ca không giết nàng báo thù giúp đệ, mà còn chất vấn đệ là ý gì?!"

"Ta hỏi lại lần nữa, người đã làm gì với nàng?" Giọng Hạng Từ Nhuận bình tĩnh không lay động. Nhưng Tô Khả Phuong biết, mặt ngoài Hạng Từ Nhuận càng bình tĩnh, thì lửa giận trong lòng càng lớn.

Cho nên nói... Hắn thật sự không trách nàng, đúng không? Suy nghĩ này dần hiện ra làm Tô Khả Phuong không dám tin.

"Từ Nhuận —— " Nàng không tự chủ gọi một tiếng.

Nghe nàng gọi, Hạng Tử Nhuận quay đầu nhìn nàng, cố ý nghiêm mặt hỏi: "Kiều Nhậm Phi không nói, nàng có nguyện ý nói cho ta biết không?"

Tô Khả Phương dùng sức gật đầu, nức nở đáp: "Nguyện ý!"

Ánh mắt Hạng Tử Nhuận chợt lóe, sắc mặt hòa hoãn lại, mang theo cung chiều quát khẽ: "Giờ tin tưởng ta rồi hả?"

"Tin tưởng, ta tin tưởng!" Nàng hít mũi, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu.

Nhìn đôi phu thê vốn nên trở mặt thành thù trong nháy mắt ở trước mặt mình trình diễn kịch dịu dàng, lòng Kiều Nhậm Phi hận ý ngập trời không ngừng lăn lộn: "Đại ca, đệ không làm gì hết! Chính nữ nhân độc ác này khiến đệ bị thương! Tại sao ca không báo thù cho đệ?!"

Phu thê hai người không thèm để ý đến tiếng Kiều Nhậm Phi la hét. Tô Khả Phương thấy tướng công nhìn mình chăm chăm, muốn một đáp án, nàng liền đem chuyện phát sinh trước cơn bão trên đỉnh núi thôn Lâm An kể cho hắn.

Nghe đến Kiều Nhậm Phi muốn giết nàng, Hạng Tử Nhuận hoảng sợ, xoay người sắc mặt lạnh lùng nhìn về phía Kiều Nhậm Phi, nói: "Phi Nhi, nếu ngươi có thể tỉnh táo lại dù chỉ một chút, sự tình sẽ không đến mức này. Cho nên, kết cục hôm nay tất cả đều do ngươi gieo gió gặt bão, đừng trách người khác! Ngươi đã không để nương tử ta vào mắt, vậy tình cảm huynh đệ chúng ta cũng cạn từ đây!"

Hạng Tử Nhuận quẳng xuống câu nói này, rồi lôi kéo Tô Khả Phương rời khỏi lều.

"Đại ca, tỷ tỷ đệ vì cứu các người mà hy sinh bản thân mình, ca dám đối xử với đệ như vậy à? Ca nghĩ xem mình có xứng đáng với tỷ tỷ đệ, xứng đáng với toàn bộ Kiều Gia không?!" Kiều Nhậm Phi không ngờ Hạng Tử Nhuận sẽ đoạn tuyệt quan hệ, hắn ta sốt ruột liền không lựa lời gào lên.

"Tử Nhuận?" Tô Khả Phương vội nhìn Hạng Tử Nhuận.

Đối với Kiều Nhậm Phi hết lần này đến lần khác khiêu khích nàng, nên khi phé bỏ Kiều Nhậm Phi nàng chả cảm thấy áy náy chút nào. Nhưng Hạng Tử Nhuận không giống, Hạng Gia nợ Kiều Gia, giờ hắn vì nàng mà ân đoạn nghĩa tuyệt với Kiều Nhậm Phi, Tô Khả Phương ngoại trừ cảm động thì vẫn là cảm động. Chỉ là, trong lòng hắn thật sự không có chút áy náy nào với Kiều Gia sao?

Đối diện với ánh mắt lo lắng của nàng, Hạng Tử Nhuận duỗi tay ôm nàng vào lòng, bá đạo ra lệnh: "Lần sau bất kể nàng gặp chuyện gì cũng phải nói cho ta biết đầu tiên, nghe rõ chưa hả?"

"Ừm, nghe được." Loại cảm giác được người khác coi trọng khiến nàng cảm thấy trong lòng ngọt lịm.

"Tử Nhuận, huynh thật sự có thể hung ác hạ quyết tâm mặc kệ Kiều Nhậm Phi sao?" Nàng tựa vào ngực hắn nhỏ giọng hỏi.

"Mặc kệ!" Hạng Tử Nhuận nói như chém đinh chặt sắt, không có nửa điểm chần chờ. Vì an nguy của nàng, để hắn làm một kẻ vong ân phụ nghĩa thì sao chứ?

Nghe vậy, nàng cong khóe môi. Kỳ thật vừa rồi nàng rất sợ, không phải nàng sợ chết, nàng chỉ sợ mình phải chứng kiến hắn dùng khuôn mặt vô tình nhìn mình, nên mới lựa chọn trốn tránh.

Gân mạch Kiều Nhậm Phi đứt từng khúc chuyện lớn như vậy muốn giấu diếm cũng không gạt được. Huống chi Diêu Thị biết phu thê hai người đến thôn Lâm An thăm Kiều Nhậm Phi, nên để tránh cho nương tử mình khó xử, khi trở về thôn Phong Quả Hạng Tử Nhuận đẩy nàng ra, một mình đi gặp nương và nhị đệ, đích thân nói rõ ràng chuyện của Kiều Nhậm Phi với bọn họ.

Ba nương con đứng ở bờ sông, nghe Kiều Nhậm Phi muốn giết Tô Khả Phương nhưng không thành, ngược lại bị Tô Khả Phương đánh gãy tay chân, đứt gân. Diêu thị vừa khiếp sợ vừa thông khổ, đứng lặng tại chỗ nửa ngày không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 198: Là yêu nghiệt cũng không trốn thoát

"Nương, con và Phi Nhi đã ân đoạn nghĩa tuyệt, nhưng nếu nương muốn đi thăm Phi Nhi, con sẽ không ngăn cản." Hạng Tử Nhuận hiểu tâm tình mâu thuẫn của nương lúc này, sống chung nhiều năm như vậy, dù là động vật cũng sẽ có tình cảm chứ đừng nhắc đến con người.

Diêu Thị tiếp tục trầm mặc, hai huynh đệ Hạng Tử Nhuận và Hạng Thần Tường đứng bên cạnh bà. Không biết qua bao lâu, cuối cùng Diêu Thị khẽ nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn bầu trời lại đang bắt đầu giăng đầy mây đen, từ tốn nói: "Thôi, để Phi Nhi tự sinh tự diệt đi!"

Kỳ thật trong lòng Diêu Thị rõ như gương sáng, Phương Nhi và Phi Nhi bà chỉ có thể chọn một, đứng giữa tình thế khó xử còn không bằng hạ quyết tâm. Về phần chọn bên nào thì không cần phải nghi ngờ, Phi Nhi đã kết hôn lại không phải nhi tử thân sinh của bà. Nếu chọn Phi Nhi, bà chẳng những sẽ mất đi một nhi tức, còn khiến nhi tử khó xử, nên vừa rồi bà trầm mặc không phải vì khó lựa chọn, mà bởi Phi Nhi làm bà quá thương tâm. Phương Nhi

phế bỏ Phi Nhi, bà không cảm thấy Phương Nhi hung ác. Nếu như một người ngay cả khi đối mặt với cái chết vẫn còn có thể nhân từ nương tay, vậy bà mới lo lắng đây, một nữ nhân quá mềm yếu nữ sao có thể quản giáo, dạy dỗ được hài tử hữu dụng?

Thấy mặt Hạng Thần Tường chần chờ, Diêu Thị mở miệng nói: "Tường Nhi, nợ Kiều Gia phải trả, thế nhưng không phải bằng cách lấy mạng đại tẩu con trả! Con nhớ kỹ, từ nay về sau nhà chúng ta và Phi Nhi không còn liên quan!" Tuy rằng lời này rất vô tình, nhưng vì cái nhà này, bà chỉ có thể làm như vậy!

Hạng Thần Tường biến sắc, đáp: "Vâng, nương!"

Nương nói đúng, đại tẩu vô tội, Phi Nhi nhiều lần xuống tay hại nàng, thậm chí còn muốn mạng của nàng, nếu như hấn tiếp tục liên lụy không rõ, ai biết được lần sau Phi Nhi sẽ đối xử với đại tẩu thế nào?! Cắt đứt quan hệ, có lẽ đối với mọi người đều là chuyện tốt!

Diêu Thị quay sang bảo đại nhi tử: "Hoàng Nhi, gọi Phương Nhi qua đây, nương có lời muốn nói với nương tử con."

Lúc Tô Khả Phương đi tới bờ sông, thấy bà bà đang mỉm cười vẫy nàng qua, đây thần kinh căng thẳng mới giãn ra. Bà bà đối xử với nàng rất tốt, nên trong lòng nàng luôn coi bà bà như thân mẫu mà đối đãi. Thời điểm xuống tay với Kiều Nhậm Phi, nàng chỉ lo bà bà vì chuyện này mà oán giận chính mình, nếu thật sự như vậy nàng sẽ rất thương tâm. Nhưng bất ngờ buông tha cho Kiều Nhậm Phi, điều này là không thể!"

Tô Khả Phương cười đi tới: "Nương ——"

"Phương Nhi, chuyện của Phi Nhi nương đều biết rồi. Nương biết trước kia con nhận không ít ủy khuất, bất quá việc đã đến nước này, nương hi vọng con đừng nghĩ nhiều nữa, cứ cho mọi thứ tan thành mây khói đi, có được hay không?"

Tô Khả Phương nghe không hiểu ý của bà bà, chần chờ một lúc mới hỏi: "Nương, ý của nương là bảo con tha thứ cho Kiều Nhậm Phi ă?"

"Không, nương không có ý này!" Diêu Thị vỗ về lưng nàng, nhắc lại lời đã nói với Hạng Thần Tường một lần nữa: "Từ nay về sau nhà chúng ta và Phi Nhi không còn liên quan. Nương vẫn là câu nói kia, chỉ cần con và Hoàng Nhi chung sống thật tốt, nương liền an tâm."

Diêu Thị muốn nhĩ tức qua đây, chỉ là để cho nàng một câu trả lời thỏa đáng, an tâm. Vậy nàng mới có thể tiếp tục cùng nhi tử chung sống thật tốt.

Tô Khả Phương không ngờ bà bà đặc biệt gọi mình qua đây chính là vì nói câu này. Phương thức bà bà trấn an người khác thật sự không giống bình thường.

"Nương, con biết rồi ạ. Con và Tử Nhuận sẽ sống thật tốt." Tâm tình nàng rất vui, nở nụ cười tươi.

Tướng công tin tưởng mình thì dễ hiểu. Nhưng gặp được một bà bà hiểu rõ lí lẽ, hơn nữa vô điều kiện đứng bên cạnh giúp đỡ mình. Tô Khả Phương cảm thấy đây là vận khí. Phải biết, bà bà coi Kiều Nhậm Phi là đường tử, mà bà vẫn có thể nghĩa vô phần cố ủng hộ mình, vậy mới khó có được.

Vất vả lắm mới có một buổi chiều trời quang mây tạnh, đến tối trời lại bắt đầu mưa, hơn nữa mưa một lần chính là hai ngày.

Tô Khả Phương tìm cơ hội vào không gian xem sự biến đổi của đoạn suối nhỏ, thấy nước suối trong vắt không chút tạp chất, liền cùng cha và các vị tộc lão thương lượng chuyện sửa chữa, xây dựng quê hương.

Bởi vì được liệu Tô Khả Phương chuẩn bị đầy đủ, nên mấy ngày kế tiếp dù có một ít người lớn và trẻ con bị bệnh đều rất nhanh khỏi. Trời vừa tạnh, phụ nhân và hài tử ở thôn dọn dẹp rác rưởi, nam tử thì lên núi đốn cây, cắt cỏ tranh.

Hai ngày sau, tất cả đất trống để xây dựng nhà mới đã được dọn dẹp xong. Gỗ và cỏ tranh để lợp nhà đều đã chuẩn bị đầy đủ. Mọi người vội vàng dựng nhà mới, hai huynh đệ Hạng Tử Nhuận và Hạng Thần Tường dẫn A Cam và Húc Đông giúp đỡ các hương thân lợp nhà tranh. Nhà bọn họ thì không có ý định dựng lại, vì bọn họ tính toán thu xếp tốt nơi ở cho các hương xong, sẽ mời công tượng về xây nhà gạch mái ngói.

Cả thôn chừng trăm nhân khẩu, mỗi ngày cần tiêu thụ một lượng lớn đồ ăn thức uống. Nhà tranh các hương thân mới vừa xây được một nửa, thì cá ở hồ nước, gà vịt và thịt heo đều còn thừa không nhiều lắm. Tô Khả Phương cân nhắc xem phải làm cách nào để mang thóc và cá từ trong không gian ra.

Hạng Tử Nhuận thấy nàng cả ngày buồn bực không yên, cứ tưởng rằng nàng ngã bệnh. Nhất quyết đòi bắt mạch cho nàng, sau biết cơ thể nàng khỏe mạnh bình thường, mới hỏi: "Nàng đang suy nghĩ gì vậy?"

Tô Khả Phương nhìn hấn, thần sắc xoắn xuýt biểu tình phức tạp. Nếu như giờ nàng kể cho hấn chuyện không gian, hấn có coi nàng là yêu nghiệt không? Nếu việc này truyền ra, nàng sợ mình sẽ không còn cách nào xuất hiện trước mặt người khác nữa?

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hạng Tử Nhuận bị nàng nhìn mà bất an theo, hấn cực kỳ sợ ánh mắt này của nàng, giống như có thể sẽ rời xa hấn bất cứ lúc nào.

Tô Khả Phương chớp mắt, nhìn hấn thử thăm dò: "Tử Nhuận, nếu như ta cho huynh biết, ta là thần tiên, huynh tin không?"

Hạng Tử Nhuận giả bộ hơi trầm ngâm, nói: "Ta không tin nàng là thần tiên đâu, nếu nàng nói mình là yêu tinh thì ta tin!" Hấn phá lệ mở lời đùa cợt, Tô Khả Phương lại không vui nói, nàng nhếch miệng không thèm để ý đến hấn.

"Tức giận?" Hấn buồn cười nhìn nàng, không biết tại sao nàng đột nhiên hỏi hấn vấn đề này.

Tô Khả Phuong suy nghĩ hồi lâu, đối phương thức khác hỏi: "Từ Nhuận, thế huynh có tin trên đời này có yêu nghiệt hay không?"

Nói xong, nàng lại cường điệu: "Thành thật trả lời, không được phép giở trò đùa!"

Đối diện với biểu tình đầy nghiêm túc của nàng, Hạng Từ Nhuận cũng thu lại ý cười trên chốc, ngẫm nghĩ, kiên định nói: "Không tin!"

Tô Khả Phuong vui mừng như mở cờ bụng, xác nhận lần nữa: "Thật chứ?"

Thấy khuôn mặt nhỏ bởi vì nghe câu trả lời của hắn mà tỏa sáng lấp lánh, hắn bật cười nói: "Chẳng lẽ nàng cho rằng trên đời này có yêu nghiệt à?"

Từ biểu tình trên mặt hắn có thể thấy rõ, hắn hoàn toàn không tin, lúc này nàng mới nhìn hắn cười giả dối: "Ta tin chứ, bởi vì chính là ta mà!"

"Cho dù nàng là yêu nghiệt cũng đừng hòng chạy trốn khỏi lòng bàn tay ta!" Lông mi hắn nhem ý cười, cúi đầu khẽ cắn môi nàng một cái. Bởi vì đang ở bên ngoài, nên hắn chỉ lướt qua rồi ngừng lại ngay. Đúng thời khắc môi hắn rời đi, nàng đưa tay ôm lấy cổ hắn, nhón chân hôn đáp lại, đồng thời hơi chuyển động ý nghĩ, mang theo hắn tiến vào không gian.

Nàng chủ động khiến hắn không nén được vui sướng, càng không rời đi, cánh tay dài vòng qua ôm chặt eo nhỏ của nàng không thém quan tâm xung quanh mà tăng thêm độ mãnh liệt cho nụ hôn. Hắn chẳng quan tâm có thể bị người khác phát hiện hay không, hắn chẳng quan tâm mình có phải đối phong bại tục hay không. Giờ này khắc này hắn chỉ nghĩ mình phải thương yêu nàng hơn.

Thẳng đến khi nụ hôn kết thúc, buông nàng ra, hắn mới giật mình phát hiện mình đang đứng trên một bãi cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hán Từ Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Không thể tự kèm chế

Trên đồng cỏ một đàn gà nhà, vịt nhà và gà rừng truy đuổi nhau chạy tán loạn. Bên cạnh là một mảnh vườn lớn trồng rau và ruộng lúa, ở vườn rau trồng đủ các loại rau dưa trái mùa, lúa trong ruộng đáng lẽ giờ mới uơm mạ đã treo đầy những hạt thóc nặng trĩu. Đi tiếp chính là một dòng suối nhỏ uốn lượn, cá tôm liên tục vọt lên khỏi mặt nước. Phóng tầm mắt ra xa hơn là một ngọn núi, cây cối trên núi thoạt nhìn có vẻ thưa thớt...

"Đây là đâu vậy?" Kết hợp với vấn đề vừa rồi nàng hỏi hắn, mắt Hạng Từ Nhuận thoáng lướt qua tia kinh ngạc, bởi vì hắn có dự cảm quang cảnh trước mắt mình và những gì nàng mới hỏi có quan hệ với nhau.

"Đây là tùy thân không gian của ta." Nàng theo dõi cách hắn đánh giá xung quanh, thấy trên mặt hắn chỉ vờn vờn xuất hiện sự kinh ngạc, chứ không hề có bộ dạng bị hù dọa. Lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Tùy thân không gian?" Mây kiếm đen như mực của hắn hơi nhướn lên, rõ ràng không hiểu lắm.

"Không sai, đây chính là tùy thân không gian, ta không chế không gian này bằng sự ý niệm của mình, có thể tự do ra vào." Tô Khả Phuong vừa nói vừa quan sát Hạng Từ Nhuận, thấy sắc mặt hắn không biến hóa, mới chậm rãi giới thiệu tác dụng của không gian cho hắn.

Thời điểm nàng giới thiệu dòng suối nhỏ và đất đai Hạng Từ Nhuận không có phản ứng gì, nhưng vừa nghe đến ngọn núi trong không gian là một bảo vật, bất kỳ loại cây nào trồng trên núi cũng sẽ sinh trưởng thuận lợi và phát triển thêm cây non, sắc mặt Hạng Từ Nhuận mới xuất hiện tia chấn động. "Ý nàng nói là, bất luận giống cây cối hay được liệu nào trồng trên núi đều có thể sinh sôi thêm?"

"Đúng vậy!" Tô Khả Phuong nhìn hắn, nói: "Lần trước ta giấu diếm huynh chuyển thêm hai đoá huyết linh chi vào không gian, giờ nó đã sinh sản thêm năm, sáu đoá huyết linh chi nữa. Đúng rồi, còn cả cây trinh nam kia, hai ngày trước bên cạnh gốc cũng mọc thêm một cây trinh nam nhỏ."

Hạng Từ Nhuận ním môi hồi tưởng, mặt bỗng chốc đen thui: "Lần trước ở chỗ tìm thấy huyết linh chi nàng chủ động hôn ta, chỉ vì muốn hấp dẫn lực chú ý của ta thôi hả?!"

Có trời mới biết lần đó vì nàng chủ động mà hắn kích động bao lâu, hoá ra nàng có ý đồ khác!

Tô Khả Phuong chột dạ cười khan: "Ai bảo thế? Đó là do ta muốn hôn huynh thôi."

Tuy giọng nàng yếu ớt, nhưng Hạng Từ Nhuận nghe được trong lòng tự nhiên được lấp đầy vui vẻ.

Tại Hạng Từ Nhuận khẽ động, theo tiếng gió thổi thấp giọng hỏi: "Không gian của nàng có thể nghe được tiếng động bên ngoài, vậy bên ngoài cũng nghe được chúng ta nói chuyện sao?"

"Không thể!" Nàng đã thử thí nghiệm qua từ sớm.

Trước nay nàng luôn tìm kiếm cơ hội thích hợp nói việc mình có tuý thân không gian cho hấn. Nàng lo lắng xoắn xuýt, sợ hấn bị hù dọa, càng sợ hấn đối đãi với nàng như yêu nghiệt. Bây giờ thấy hấn bình tĩnh tiếp nhận tất cả, còn hỏi trúng đặc điểm quan trọng mấu chốt của không gian, Tô Khả Phương lại thấy thiếu cảm giác thành tựu. Hấn tốt xấu gì cũng phải lộ ra chút biểu tình khiếp sợ cho đúng kịch bản chứ?

“Nàng chắc chắn bên ngoài không nghe được?” Giọng hấn hơi trầm trầm, xác nhận lần nữa.

“Chắc...” Tô Khả Phương vừa định nhấn mạnh “Chắc chắn” thì đột nhiên phát hiện bầu không khí xung quanh thay đổi, theo bản năng ngẩng đầu nhìn hấn.

Đối diện với khuôn mặt tự tiếu phi tiếu, hô hấp của Tô Khả Phương cứng lại, giống như đoán được hấn đang suy nghĩ điều gì.

"Chắc chắn chứ?" Hấn lại hỏi thêm lần nữa.

Nàng gật đầu, khuôn mặt nhỏ đột nhiên đỏ lên, nhịp tim mất không chế dần tăng tốc.

Mắt Hạng Tử Nhuận tối sầm, không muốn lãng phí thời gian, càng không muốn cho nàng cơ hội phản kháng. Hấn đưa tay cởi vạt áo của nàng ra, đẩy nàng ngã xuống đồng cỏ.

Gió hiu hiu thổi, cỏ cây phát phơ bay múa, tôm cá vui mừng nhảy nhót, linh hồn và thể xác giao hợp làm cho đôi lứa mê luyến, không thể tự kiềm chế...

Hơi thở của hấn gần trong gang tấc, tim tòi âu yếm, dịu dàng vuốt ve, ở trên người nàng trần trọc lưu luyến. Từng đợt cảm giác lạ lẫm như sóng đánh tràn bờ lan tràn khắp cơ thể, tiếng lòng liên tục rung động, không thể tự kiềm chế...

Cách tay ngọc theo bản năng bám lên cánh tay rắn chắc, tiếng rên nhẹ bị nộ hỏa nhiệt tình mà không thiếu dịu dàng che phủ. Tất cả các giác quan của hấn bị phản ứng gây ngổ của nàng thức tỉnh, cơ thể xao động càng khiến hấn không kiềm hãm được ham muốn thăm dò tới nơi sâu thẳm... (Xã hội hài hòa, nơi này tình lực 2000 chữ)

Xong chuyện, nàng ngủ say trong ngực hấn, mặt nam nhân mang ý cười thoả mãn, nghiêng đầu quan sát khuôn mặt chưa tan hết nét đỏ ửng của nàng.

Lần này, hấn may mắn không đánh mất nàng!

Thấy nàng mệt mỏi như vậy, hấn rất muốn cho nàng ngủ thêm một lát, chỉ là nếu bọn họ rời đi quá lâu nhất định mọi người sẽ rất lo lắng.

Bị Hạng Tử Nhuận gọi tỉnh, Tô Khả Phương mới phát hiện hấn đã giúp mình mặc quần áo xong. Dù sao cũng là lần đầu trải qua sự đời, nhìn thấy hấn nàng không khỏi nhớ tới một màn diễn cuồng vừa rồi. Tô Khả Phương ít nhiều vẫn có chút lúng túng xấu hổ.

“Về lộ mặt cho mọi người khỏi lo, khi nào ăn cơm tối chúng ta lại kiểm soát ra ngoài, đến lúc đó nàng hãy vào không gian ngủ một giấc thật ngon nhé.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ vẻ mệt mỏi, hấn hơi xót ruột, nhẹ giọng nói.

"Được." Nàng cúi đầu đáp ứng.

Bộ dạng nàng e lệ khiến hầu kết của hấn vô thức chuyển động, không nhịn được cúi đầu hôn miệng nhỏ hơi sưng đỏ, suýt nữa lau súng bóp cò, hấn mới mau chóng buông lỏng nàng ra.

Ôm nàng điều chỉnh hơi thở một lúc, Hạng Tử Nhuận khẽ lên tiếng: "Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi."

Tô Khả Phương tức giận trừng mắt lườm hấn rồi mới động ý niệm cùng hấn quay lại chân núi.

Lúc hai người về thôn, lều lớn phía trước đã có hương thân nấu xong canh rau khô, các hương thân đang chia ra uống.

Diêu Thị bậc nào khôn khéo, bà đứng ở nơi cách xa lều lớn vài mét, vừa nhìn thấy Tô Khả Phương đi về phía mình, ánh mắt bà liền rơi vào gò má và môi của nhi tức, sau đó bất động thanh sắc nói: "Phương Nhi, con đi múc hộ nương bát canh nhé."

"Vâng ạ, nương chờ con." Tô Khả Phương đáp lời rồi đi đến chỗ bếp lò.

Chú ý tới tư thế đi đường của Tô Khả Phương, mặt Diêu Thị lướt qua nụ cười mừng rỡ.

Nhờ trận bão lớn lần này mà bà phát hiện nhi tử và nhi tức chưa viên phòng. Bà thiếu chút nữa bị việc này làm cho sầm chết, cứ tưởng cơ thể nhi tử mình có tật xấu gì đó, giờ xem ra toàn do bà nghĩ bậy nghĩ bạ. Nhưng hai cái đứa nhỏ này rốt cuộc nghĩ thế nào, dám chạy vào rừng đánh dã chiến...

Khụ, Diêu Thị liếc nhi tử đứng bên cạnh. Thôi, chỉ cần hai đứa chung sống thật tốt, sớm cho bà bế tôn tử là được. Chuyện khác... Khụ, bà liền nhắm một mắt mờ một mắt.

Đối diện với ánh mắt hiểu rõ tất cả của nương, sắc mặt Hạng Tử Nhuận không hề thay đổi, chỉ là vành tai lạng lẽ đỏ bừng.

"Nương, con đi giúp Phương Nhi." Hấn mặt không thay đổi nói xong, vội sai bước đi về hướng bếp lò.

Gặp cảnh nhi tử gần như chạy trời chết, Diêu Thị nhỏ giọng cười ra tiếng: "Tiểu tử thú này càng ngày càng giống người bình thường."

Cơm nước xong xuôi, Diêu Thị, Lư Thị và các phụ nhân khác vào lễ ngủ, Tô Khả Phụng và Hạng Tử Nhuận thì hẹn nhau ra bờ sông.

Tô Khả Phụng thật sự sắp mệt muốn chết luôn rồi, vừa tiến vào không gian liền trực tiếp nằm bệt trên đồng cỏ ngủ mất. Hạng Tử Nhuận không có ý định ngủ nên đi dạo quanh không gian. Sau khi vòng vo một hồi thấy nướng từ mình ngủ rất sâu, không đành lòng làm nằng tính giấc. Hắn đến bên dòng suối nhỏ mò ít tôm to lên.

Tô Khả Phụng đang ngủ ngon, đột nhiên ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức. Nàng trở mình hơi mở mắt ra, nhìn cảnh tượng trước mặt, mới nhớ ra mình vẫn đang ở trong không gian.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Trừng phạt quá nhẹ

Phát hiện Hạng Tử Nhuận không ở bên, nàng ngồi dậy nhìn quanh bốn phía, thấy hắn đang ngồi cạnh dòng suối nhỏ nướng đồ ăn, mùi thơm chính là bay từ đó qua.

"Nàng tỉnh rồi?" Hắn cười gọi nàng: "Đến đây ăn tôm nướng nào."

Buổi tối chỉ uống một bát canh, Tô Khả Phụng hơi đói bụng thật, vuốt lại mái tóc tán loạn đi đến chỗ hắn.

Nàng vừa ngồi xuống, Hạng Tử Nhuận liền bóc vỏ một con tôm béo đút vào miệng nàng, nói: "Tôm lớn như này cực kỳ hiếm thấy đó."

Trước kia vì nhiệm vụ Hạng Tử Nhuận thường xuyên vào Nam ra Bắc, không ít lần đến vùng duyên hải, số lần ăn hải sản tươi càng không thiếu, nhưng rất hiếm khi bắt gặp tôm lớn như này.

"Đó là dĩ nhiên!" Tô Khả Phụng nuốt con tôm xuống bụng, rồi dương dương đắc ý nói: "Cũng không nhìn một chút xem đây là tôm từ chỗ nào ra, tôm trong không gian mà dùng làm năm tôm ăn mới ngon cơ."

Trong không gian đã ủ xong không ít mầm tôm ngon, nàng tính sẽ mở rộng con đường mầm tôm cao cấp. Chỉ là, trước mắt nàng không quyền không thể, lo lắng bị người ngoài chú ý, nên chưa áp dụng kế hoạch.

Hạng Tử Nhuận bóc vỏ con tôm thứ hai đút vào miệng nàng, ánh mắt rơi xuống nơi xa - chỗ những bao tải đầy căng xếp chồng lên nhau, hỏi: "Nàng đựng sẵn lúa vào bao tải làm gì thế? Tính mở cửa hàng lương thực sao?"

Nàng lắc đầu: "Tạm thời chưa có ý định này. Chẳng mau giúp ta nghĩ biện pháp, xem làm thế nào để mang lương thực trong không gian ra ngoài phát cho các hương thân, mà không bị mọi người nghi ngờ?"

Kỳ thật mở cửa hàng lương thực kiếm tiền rất ổn, chỉ là ở triều đại này muốn mở cửa hàng lương thực thiết yếu cần phải hợp tác cùng quan phủ, hoặc chịu sự giám sát của quan phủ. Nàng không thích bị người khác ước thúc, nên chưa từng nghĩ tới phương diện này.

"Nhiều lương thực như vậy nàng định phân phát tất cả cho các hương thân?" Nghe vậy, Hạng Tử Nhuận cười nhìn nàng.

Tô Khả Phụng liếc hắn một cái, vẻ mặt cầu xin nói: "Ai bảo ta nhất thời xúc động hứa hẹn với các hương thân nhất định sẽ dẫn bọn họ thoát khỏi hoàn cảnh khốn khó chứ?"

"Hối hận rồi sao?" Hắn cười hỏi, trong lòng rất rõ ràng nàng là người nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng mềm như đậu phụ.

Quả nhiên, nàng lập tức thu vẻ mặt uể oải, bĩu môi nói: "Không có đâu nhé."

Nếu không tự mình trải nghiệm, chứng kiến cảnh thế lương, thiếu thốn, thì sẽ không có cách nào hiểu được sự thống khổ và tuyệt vọng của các hương thân. Đồ ăn thức uống trong không gian nàng không mất tiền mua, dùng những thứ này giúp các hương thân, lòng nàng cũng thoải mái một chút.

Hạng Tử Nhuận cười cười, lại đút cho nàng thêm một con tôm đã bóc sạch vỏ. Đầu Tô Khả Phụng nghiêng đầu sang một bên, nhận tôm hắn cầm trong tay, đút vào miệng hắn: "Chàng cũng ném thử đi."

Hắn tươi cười hé miệng cắn, nhai khẽ mấy lần rồi nuốt xuống, trầm ngâm nói: "Thật ra nàng muốn mang những lương thực này ra ngoài không khó. Chờ các hương thân sửa lại nhà xong, chúng ta hãy lấy cớ nói đã nhờ người từ nơi khác đưa hộ lương thực qua đây. Sau đó, chúng ta đích thân đến huyện thành tìm người chở lương thực đem về thôn là ổn."

Tô Khả Phụng ngẫm nghĩ: "Ừ, ta cảm thấy biện pháp này có thể thực hiện."

Mọi người đều biết Hạng Tử Nhuận giao thiệp rộng, nói vậy sẽ không khiến mọi người sinh nghi.

"Trước khi bão đến, nàng lên đỉnh núi ở thôn Lâm An vì muốn dòi những mầm cây ăn quả kia vào không gian à?" Hấn lại hỏi, vừa rồi hấn ở trên núi nhìn thấy những mầm cây ăn quả phát triển rất tốt, so với lúc trồng ở đỉnh núi thôn Lâm An thì tốt hơn nhiều.

Nàng gật đầu: "Những mầm cây ăn quả kia do chàng vất vả nhờ người cảm về. Tất nhiên ta phải bảo vệ chúng tránh khỏi bão tố."

Khi đang nói chuyện, nàng không để ý bị hấn dứt liền mấy con tôm lớn, cảm giác bụng hơi no, vội nói gấp: "Chàng ăn đi, bụng ta no quá, đợi lát nữa không ngủ được mất."

"No thật rồi à?" Hạng Tử Nhuận nhìn nàng, nhú mày hỏi.

"Ừ, đã no lắm rồi, chàng ăn đi."

"Nàng đã no bụng, vậy giờ đến phiên ta ăn." Hấn nhìn nàng cười nham hiểm, nhanh chóng đập tắt đồng lửa vừa nướng tôm.

Thẳng đến khi hấn rửa tay xong đi về phía mình, Tô Khả Phương mới bừng tỉnh ngộ.

"Lại đến?" Nàng sợ hãi.

Nàng là người mới trải sự đời, sao có thể tập nập như vậy chứ?

Nhận ra nàng lo lắng, hấn một bên cởi vạt áo của nàng, bên kia ghé vào tai nàng đầu đọc: "Buổi chiều ta đã thoa thuốc cho nàng rồi, không sao đâu."

Nghe vậy, nàng liền nghĩ đến lúc chàng vạng tối mình mới tỉnh lại, cơ thể ngoại trừ hơi mỏi, thì không có chỗ nào không thoải mái. Hoá ra hấn thừa dịp nàng ngủ say bôi thuốc vào nơi đó, khuôn mặt nhỏ của nàng không khổng chế được mà nóng rực.

"Chúng ta là phu thê, nàng không cần xấu hổ." Thấy vẻ mặt nàng quần bách, hấn bật cười, thuận miệng bồi thêm: "Hon nữa, đây cũng không phải lần đầu tiên."

Lời Hạng Tử Nhuận khiến Tô Khả Phương gật mình, nàng tròn mắt nhìn hấn: "Là chàng mất trí nhớ hay là ta mất trí nhớ vậy? Buổi chiều không phải lần đầu tiên của chúng ta sao?"

Tên khốn này không phải làm trong mộng xuân chứ?

Thần sắc trên mặt Hạng Tử Nhuận có chút bí hiểm khó dò, Tô Khả Phương nghĩ nát óc cũng không biết hấn bắt đầu bôi thuốc vào nơi đó cho nàng từ khi nào?

Thấy mặt nàng rõ ràng không tin, hấn ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở: "Nàng quên rồi sao. Lần trước đùi nàng bị thương, nàng lại không thèm để ý tới ta, nên ta không thể làm gì khác hơn là nhân lúc nàng ngủ đi mới bôi thuốc cho nàng..."

Hấn nói đến đây thì dừng, không noi tiếp nữa, nhưng ý tứ không cần nói cũng biết.

Tô Khả Phương đột nhiên trừng lớn hai mắt, không dám tin nói: "Chàng vậy mà dám nhân lúc ta ngủ say liền đem ta cho... Cho..."

Cho mê luôn?!

Tô Khả Phương không biết phải hình dung tâm tình hiện tại của mình thế nào. Lần đầu tiên lại mất trong tình huống mình hoàn toàn không biết gì!

"Lúc đó chàng cho ta dùng thuốc đúng không? Bằng không ta làm sao có thể ngủ như chết vậy được?!" Nàng nhất định phải tính món nợ này với hấn.

Tên khốn này! Lúc đó bọn họ còn đang chiến tranh lạnh đó?!

Bỗng nhiên, Tô Khả Phương nhướng mày. Không đúng, không đúng, con đầu bất thành linh do bị xâm nhập không thể là giả, hon nữa trên cổ còn có vết máu đọng. Buổi chiều chắc chắn là lần đầu tiên của nàng mà!

"Là thuốc có 3 phần độc. Lúc đó ta đã cho nàng một châm." Thấy nàng đen mặt, hấn chột dạ nói: "Nhưng nàng yên tâm, ta đáp ứng nàng, nếu nàng không đồng ý, ta sẽ không làm bước cuối cùng. Buổi chiều mới là lần đầu tiên."

"Vậy sao vừa rồi chàng nói từng bôi thuốc cho ta há?" Tô Khả Phương nhìn hấn chằm chằm.

Hạng Tử Nhuận ho nhẹ một tiếng nữa, ánh mắt né tránh: "Lúc đó ta ở bên ngoài mà sát một hồi, da nơi đó của nàng bị mài rách một chút."

Nghe vậy, gương mặt Tô Khả Phương đỏ chín như tôm luộc.

Nàng vừa thẹn vừa giận nhìn hấn chằm chằm, qua nửa ngày mới vùng nắm đấm lên hướng người hấn đập tới tấp: "Chàng! Đồ trướng thối này dám lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!"

Ghê tòm, vậy mà lúc đó nàng không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác thường, cũng chẳng hề hoài nghi hấn tạo nào!

Cái tên này nhân thời điểm bọn họ chiến tranh lạnh lên lút sầm sỡ nàng. Ban ngày còn bày ra bộ dạng thận trọng hèn mọn, khiến nàng xoắn xuyết mâu thuẫn!

Ghê tòm, quá đáng ghét!

"Ba ngày... Không, năm ngày không cho chạm vào ta!" Nói xong, lại cảm thấy trừng phạt vậy quá nhẹ, vội sửa lời: "Không đúng, nửa tháng!"

"Nương tử à, nàng làm vậy không phải là muốn giết ta sao?" Hấn tóm lấy tay của nàng, hướng trên người nàng cọ xát, làm bộ đáng thương khẩn cầu: "Phạt một ngày chỉ cho làm một lần thôi, được không?"

Hạn hấn lâu ngày gặp mưa rào, bởi vì lo lắng cơ thể nàng không chịu nổi, hấn đã rất tiết chế rồi. Nếu không buổi chiều nào dễ dàng để nàng nhanh như vậy đã ngủ mất? Từ này tới giờ, hấn vẫn luôn nhẫn nhịn đó.

"Một ngày làm một lần chàng còn ủy khuất hả?" Nghe giọng hấn đầy miễn cưỡng, Tô Khả Phương tức đến muốn cười.

Có phải tất cả nam nhân, một khi mở miệng ăn mặn đều sẽ trở nên đòi hỏi vô độ không?

P/s: Vì quan hệ của hai nhân vật chính đã vững chắc nên Mon đổi xưng hô (Chàng - Ta, Nàng - Ta) nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Liễu Trường Phong đưa đồ

"Có chút chút!" Hạng Tử Nhuận đang hoảng chừng chặc gật đầu.

"Có cái đầu chàng ấy!" Tô Khả Phương tức giận đập một cước lên đùi hấn: "Ta nói nửa tháng không cho chàng chạm vào thì chính là nửa tháng!"

"Việc khác tùy nàng làm chủ, chỉ riêng việc này nàng nhất định phải nghe ta!" Hấn bá đạo nói xong, tay kéo nhẹ một cái dây thắt lưng bên hông nàng liền tuột ra.

Một giây sau, nàng bị đẩy xuống bãi cỏ. Kiên trì không được bao lâu đã khuất phục dưới dâm uy của hấn...

Ngày hôm sau lúc hai người trở về lều lớn trong thôn, các hương thân đã ăn xong điểm tâm vội vàng đi lợp nhà mới từ lâu rồi. Trong lều lớn chỉ còn lại mấy người Diêu Thị và Lữ Thị.

Tối hôm qua Tô Khả Phương rời đi không làm kinh động bất kỳ ai. Diêu Thị, Lữ Thị và mọi người dậy sớm thấy Tô Khả Phương không ở đây, cứ tưởng rằng sáng tinh mơ nàng đã ra ngoài, nên không hỏi nhiều.

Hạng Tử Nhuận cực lực khuyên bảo Tô Bằng không xây lại nhà tranh nữa. Vì hấn tính đợi mọi thứ ổn ổn sẽ mời công tượng, hai nhà cùng xây nhà gạch luôn.

Nhà mình không cần xây gấp, Tô Bằng và Tô Khả Bản ăn điểm tâm xong liền mang theo Húc Động và A Cam đến chỗ các hương thân trong thôn giúp đỡ.

Tô Khả Phương và Hạng Tử Nhuận ăn hết điểm tâm Hạng Thần Tường để phần cho bọn họ, bỗng thấy hai cỗ xe ngựa lái vào thôn, chạy về hướng lều lớn bên này.

Tô Bằng đang giúp các hương thân dựng nóc nhà, nhìn thấy xe ngựa từ xa chạy tới thì vội nghênh đón. Các hương thân cũng ào ào buông xuống công việc đang dở trên tay, tò mò nhìn chằm chằm hai cỗ xe ngựa.

Người đánh cỗ xe ngựa đi phía trước là một phu xe trung niên, vừa nhìn thấy Tô Bằng liền cho xe dừng lại, chấp tay hỏi ông: "Đại ca, xin cho hỏi nơi này có phải thôn Phong Quả không?"

"Đúng rồi, đây chính là thôn Phong Quả, không biết huynh đệ muốn tìm ai?" Tô Bằng thấy bề ngoài của hai cỗ xe ngựa trước mặt xa hoa hơn xe ngựa của nữ tề nhiều, nhưng thái độ phu xe đối với ông rất cung kính, không giống đến gây sự, nên giọng của Tô Bằng cũng rất khách khí.

Trong thôn hấn chỉ có nữ nhi và nữ tề quen biết người nhà đại hộ, chẳng lẽ là tới tìm hai đứa? Tô Bằng suy đoán.

"Đại ca, chúng ta từ thành Dương Phong đến đây. Muốn tìm Hạng sư phụ - Hạng Thần Hoàng." Phu xe cười đáp.

"Hóa ra là tìm cô gia nhà ta, hai người đi theo ta." Tô Bằng vui vẻ dẫn bọn họ đến lều lớn tìm Hạng Tử Nhuận.

Quả nhiên ông đoán không sai, bọn họ thật sự đến tìm nữ tể nhà ông.

Hạng Tử Nhuận thị lực tốt, từ xa xa đã thấy gương mặt phu xe ngồi trên cỗ xe ngựa phía trước hơi quen, suy nghĩ một chút liền nhớ ra người nọ là phu xe chuyên dụng của Liễu Trường Phong.

"Lại gặp Hạng sư phụ!" Sau khi xe ngựa dừng hẳn, phu xe mới cúi đầu hành lễ hạ nhân với Hạng Tử Nhuận.

Mặt Hạng Tử Nhuận không thay đổi, gật đầu hỏi: "Bên thành Dương Phong có chịu ảnh hưởng của bão không? Liễu thành chủ vẫn khỏe chứ?"

"Đa tạ Hạng sư phụ nhớ nhung, thành chủ vẫn khỏe, mọi chuyện đều ổn cả. Lần này thành Dương Phong cũng chịu sự ảnh hưởng của bão, nhưng may mắn thiệt hại không lớn." Phu xe cung kính có trật tự trả lời xong, mới lại nói: "Hạng sư phụ, thành chủ biết trấn Đường Huyền bị bão gây thiệt hại nặng nề, nên phái tiểu nhân đưa hai xe đồ ăn thức uống và quần áo vật dụng hàng ngày tới, bày tỏ tâm ý."

"Thay ta chuyển lời cảm ơn đến Liễu thành chủ, chờ thu xếp tốt cho các hương thân trong thôn, ta sẽ tự mình ghé nhà bái tạ." Hạng Tử Nhuận không cự tuyệt ý tốt của Liễu Trường Phong, số đồ ăn thức uống này có thể giúp các hương thân chèo chống thêm một khoảng thời gian nữa.

"Hạng sư phụ, thành chủ sai tiểu nhân chuyển cáo với ngài một tiếng, vì cơn bão lần này mà rất nhiều thứ không ổn. Thành chủ mong Hạng sư phụ mau chóng thu xếp tốt cho người nhà, sau đó muốn mời ngài đến thành Dương Phong một chuyến, có chuyện quan trọng cần bàn bạc."

Chuyện Liễu Trường Phong muốn thiết kế cơ quan ở chủ viện nhà mình chỉ có số ít người biết, nên lời phu xe nói rất mật mờ. Nhưng Hạng Tử Nhuận có thể hiểu rõ.

"Ta sẽ cố gắng!" Hạng Tử Nhuận không đưa ra thời gian chính xác.

Phu xe chỉ phụ trách tặng đồ và truyền lời, nên vừa nói xong liền vội vàng cùng một phu xe khác bốc dỡ đồ trên xe ngựa chuyển vào lều lớn.

Trên hai cỗ xe ngựa chủ yếu là đồ ăn thức uống, chỉ có một rương quần áo. Hơn nữa là do Liễu Trường Phong sai người căn cứ vào vóc dáng người Hạng Gia đặt mua, mỗi người hai bộ, chứ không thừa.

Đồ ăn ngoại trừ mì, hủ tiếu, còn có thịt muối, muối ăn và dầu nành các loại. Nhìn thấy hai xe đầy đồ ăn thức uống, ánh mắt âm thầm của các hương thân dường như trở nên có thần thái hơn.

Đồ ăn thức uống cất giữ trong lều lớn chỉ chống đỡ được hai ba ngày nữa, các hương thân đang vì điều này mà phát sầu. Không thể nghi ngờ hai cỗ xe ngựa đến thật đúng lúc, chỉ cần tiết kiệm một chút, chỗ đồ ăn thức uống xe ngựa mang tới hẳn có thể chống đỡ một hai tháng. Đội bọn họ đắp kín nhà ở, có thể trồng một chút rau xanh, chắc cũng qua ngày.

Mấy ngày nay các hương thân toàn uống canh rau khô, vài ngày không nhìn thấy hạt gạo rồi. Giữa trưa Tô Khả Phuong làm chủ nấu một nồi cháo đặc thịt mặn, cả thôn nam nữ già trẻ đều được ăn ngon, không khí tràn ngập vui vẻ.

Nhìn thấy gương mặt các hương thân lâu ngày mới xuất hiện nụ cười, lòng Tô Khả Phuong mới nhừ. Kỳ thật yêu cầu của các hương thân không cao, bọn họ không cầu đại phú đại quý, chỉ cầu có chỗ an thân, cầu ăn no mặc ấm. Nhưng mà ở triều đại phong kiến lạc hậu này, chút yêu cầu nhỏ nhoi đầy đối với các hương thân lại phảng phất như hi vọng xa vời.

"Tử Nhuận, ta nghĩ mình nên sớm đem những bao lương thực trong không gian phân phát cho các hương thân." Nàng nhìn các hương thân đứng nơi xa vui vẻ bưng bưng, xúc động nói với nam nhân đứng bên cạnh.

Lương thực được phân phát sớm, trong tay các hương thân có lương thực đảm bảo mới có thể chân chính an tâm.

"Nàng có muốn ngày mai chúng ta cùng đi huyện luôn không?" Hắn hỏi.

"Cũng tốt, hiện tại trong thôn không còn việc gì rồi, ngày mai chúng ta đi thôi."

Không biết lần này huyện Hoài Đường có bị thiệt hại nghiêm trọng không? Đám người Bạch Quả, Triệu thúc, Triệu thẩm còn có Phạm Đạt Chí và Phú Sáng vẫn ổn chứ? Cả Tử Từ Di nữa, nàng ấy đang mang thai, chỉ mong bọn họ đều không xảy ra chuyện gì.

Các hương thân biết Hạng Tử Nhuận và Tô Khả Phuong muốn đi huyện thành, nhưng không biết bọn họ đi lấy lương thực. Bởi vì bây giờ đang trong thời kì vô cùng nhạy cảm, phần lớn dân chúng xung quanh đều gặp tai họa, ngộ nhờ tin tức bị tiết lộ, gặp phải một số ít người không sợ chết đến cướp lương thực, vậy thì được không bù nổi mất.

Vừa trải qua cơn bão lớn đường xá không dễ đi, Hạng Tử Nhuận tháo toa xe ngựa ra, cưỡi ngựa đưa nương tử mình tiến vào thành. Từ trấn Đường Huyền đến huyện thành Hoài Đường, có tới mấy chỗ đường hư hỏng do núi bị sạt lở, đất đá rơi xuống, hai người đành phải đi đường vòng. Lúc đến huyện thành Hoài Đường trời đã chạng vạng tối, hai người không vội về ngôi viện ở phố Nam Thông mà qua Dương Gia trước.

Triệu Kính Tân và Dương Xảo Lan nhìn thấy hai người, thiếu chút nữa vui mừng đến phát khóc.

"Phuong Nhi, hai đứa không có việc gì quá tốt rồi." Dương Xảo Lan kéo tay Tô Khả Phuong, kích động nói: "Triệu thúc cháu hai ngày trước nghe tin

bên trần Đường Huyền gặp bão thiệt hại rất nghiêm trọng, thì vô cùng lo lắng, cứ muốn trở lại tìm cháu, biểu cữu ta nói đường hồng rồi tạm thời không qua được vậy mới thôi."

"Triệu thăm, chúng cháu không có chuyện gì. Chỉ là nhà cửa và ruộng vườn đều mất hết." Tô Khả Phuong thấy ba người Triệu Gia bình yên vô sự, nỗi lo lắng trong lòng cũng rơi xuống một nửa.

"Nhà đồ thì có thể xây lại, ruộng vườn ngập úng hồng thì có thể cày cấy lại. Chỉ cần người không có việc gì là may mắn rồi." Dương Xảo Lan an ủi.

"Cháu cũng nghĩ như vậy." Tô Khả Phuong ngẩng đầu đưa mắt nhìn xung quanh viện, hỏi: "Triệu thăm, vừa rồi lúc tối cháu thấy trên đường cái rất nhiều cửa hàng thay bảng hiệu mới, còn có một số cửa hàng đổi cửa sổ. Nơi này chắc phải chịu ảnh hưởng không nhỏ, sao sân nhà thăm giống như không bị ảnh hưởng tí gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: Hậu hạ cái này, không phải hầu hạ cái kia

"Sao mà không bị ảnh hưởng chứ?" Dương Xảo Lan than thở: "Bão lớn thiếu chút nữa tóc mái nhà thăm lên mây luôn. Do cháu không nhìn thấy thôi, tất cả ngói trên mái nhà gần như được lợp lại hết lần nữa đấy. Bởi vì viện này ở trong ngõ hẻm, nên cửa sổ mới không bị vỡ hỏng gì."

Nghe vậy, Tô Khả Phuong hơi nhú mồm, vội đứng lên gọi Hạng Tử Nhuận về phó Nam Thông. Lờ Dương Xảo Lan vừa kể làm nàng rất lo lắng cho mấy người Sơn Vu, Mã Liên và Bạch Quả. Ba cô nương tuổi tác còn nhỏ, gặp cảnh bão táp cũng không biết có bị thương hay bị dọa sợ gì không?

Lúc hai người về đến phó Nam Thông, bầu trời đã tối đen mù mịt. Nhìn cửa lớn đóng chặt, liền gõ cửa một cái. Một lát sau mới thấy Mã Liên một tay nhấc đèn lồng, một tay cố sức đem cánh cửa lớn nặng nề mở ra.

Vừa gặp Hạng Tử Nhuận và Tô Khả Phuong, mặt Mã Liên lập tức lộ vẻ vui sướng: "Lão gia, phu nhân, hai người đã quay trở lại?"

"Mã Liên, các người vẫn khỏe chứ?" Tô Khả Phuong nhìn Mã Liên từ trên xuống dưới, gấp gấp hỏi.

"Phu nhân, chúng ta đều rất khỏe." Mã Liên vừa nói vừa soi đèn lồng cho hai người đi vào sân.

Nhìn Mã Liên coi như bình tĩnh cũng không có dấu hiệu bị thương, một nửa nỗi lo lắng còn lại trong lòng Tô Khả Phuong bây giờ mới rơi xuống nốt.

Tô Khả Phuong nhìn xung quanh ngoại viện, hỏi: "Sơn Vu và Bạch Quả ở nội viện?"

Tô Khả Phuong phát hiện mình vừa hỏi đứt câu, Mã Liên bỗng nhiên theo bản năng thoáng liếc mắt về hướng nội viện, khuôn mặt nhỏ lướt qua tia bất đắc dĩ. Nàng không khỏi hoang mang hỏi thêm: "Xảy ra chuyện gì rồi sao?"

"Hắn là vì sự đệ ta!" Người luyện võ nhĩ lực tốt, Hạng Tử Nhuận nghe được giọng Lâm Chiêu Hoành truyền đến từ nội viện.

Khuôn mặt nhỏ của Tô Khả Phuong tối sầm: "Tại sao Lâm Chiêu Hoành lại ở đây giờ này?"

Triều đại này không phải rất coi trọng nam nữ khác biệt à? Tại sao trời tối mù thế này, mà tên Lâm Chiêu Hoành kia vẫn còn ở đây?

Nơi này chỉ có ba tiểu cô nương Mã Liên ở, Lâm Chiêu Hoành không sợ làm xấu thanh danh của các nàng sao?

Mã Liên chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn thành thật kể: "Phu nhân, mấy hôm trước bão lớn làm nhà chúng ta bị tóc mái, Lâm đại thiếu gia tìm người giúp chúng ta sửa mái lại lần nữa. Sau đó... Sau đó ngày nào cũng qua đây để chúng ta làm đồ ăn cho, còn muốn chúng ta hầu hạ nữa."

Dù sao hai vị trước mặt mới là chủ tử đường đường chính chính của các nàng, các nàng không nên giấu giếm chủ tử. Huống chi phu nhân nguyên bản là sự phụ của các nàng.

"Hầu hạ?!" Tô Khả Phuong đột nhiên cao giọng: "Các người mới mấy tuổi, cái đồ hỗn trưởng kia bắt các người hầu hạ?!"

Đang ngồi ở nội viện thoải mái cắn hạt dưa thì Lâm Chiêu Hoành nghe được giọng của Hạng Tử Nhuận và Tô Khả Phuong, vội kêu Sơn Vu và Bạch Quả xách đèn lồng chiếu đường cho mình. Ba người cùng nhau ra ngoại viện, mới vừa đi tới chỗ cửa ra vào gần hành lang bỗng nghe thấy câu nói mang theo hàm ý khác của Tô Khả Phuong, Lâm Chiêu Hoành thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm cho sặc chết.

Nghe được động tĩnh, Tô Khả Phuong quay đầu nhìn về hướng cửa ra vào chỗ gần cửa ra vào. Đúng lúc đang không có chỗ phát tiết, Tô Khả Phuong nổi giận dùng dùng bước về phía Lâm Chiêu Hoành.

Sơn Vu và Bạch Quả đi theo Lâm Chiêu Hoành ra ngoài gặp chủ tử nhà mình, nét mặt tràn đầy tươi cười định tiến lên hành lễ. Đột nhiên thấy biểu tình

Tô Khả Phuong hung thần sát ác bộ dạng như muốn giết người, thì bị dọa tới mức ngây ngẩn cả người.

Lâm Chiêu Hoành hăng giọng, đánh đòn phủ đầu hô: "Tẩu tẩu, đầu óc tẩu nghĩ cái gì vậy chứ? Đệ chẳng qua chỉ kêu đám Sơn Vu các nàng nấu đồ ăn ngon cho đệ. Ngoài ra thì pha trà, xoa bóp mát xa, tắm chân linh tinh thôi. Tẩu nghĩ tận đi đâu vậy?"

Lời khiển trách và chất vấn của Tô Khả Phuong sắp phun ra khỏi miệng, sau khi nghe Lâm Chiêu Hoành phủ đầu lập tức bị chặn cứng ngay cổ họng, bước chân theo đó dừng lại.

Triều đại này chuyện nữ nhân hầu hạ nam nhân, không phải đều thuộc loại ý tứ kia sao? Như thế nào mà lời Lâm Chiêu Hoành nói cùng suy nghĩ của nàng lại không giống chứ? Đương nhiên, không giống nhau là tốt nhất, bằng không nàng nhất định sẽ không tha cho tên nhóc Lâm Chiêu Hoành này!

Tô Khả Phuong xoa trán, nàng cảm thấy suy nghĩ của mình rõ ràng đã bị nam nhân nhà mình dạy cho sai lệch. Nghĩ tới đây, nàng quay đầu hung hăng trợn mắt lườm nam nhân đứng phía sau.

Hạng Tử Nhuận tự dung bị nàng lườm vô cớ thì rất khó hiểu, không biết bản thân chọc tới nàng lúc nào?

Hạng Tử Nhuận liếc xéo Lâm Chiêu Hoành, hồ hững hỏi: "Ý của đệ là nói nương tử ta không có đầu óc?"

Suy cho cùng, tất cả đều do tên nhóc Lâm Chiêu Hoành này làm hại hấn.

Lâm Chiêu Hoành ghen, ảo não nhắm mắt, sao mình quên khuấy mất muội tao sư huynh là chuyên gia bao che khuyết điểm chứ?

Nghe Hạng Tử Nhuận lên tiếng, Tô Khả Phuong giật mình tỉnh táo, biểu tình tức giận lại xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn: "Người giúp chúng ta lợp mái nhà, ta rất cảm ơn người. Nhưng Mã Liên, Bạch Quả và Sơn Vu là đồ đệ của ta, chứ không phải hạ nhân, người dựa vào đâu mà sai khiến các nàng như vậy?"

"Tẩu tẩu, các nàng đều ký văn tự bán mình sao lại không phải hạ nhân?" Lâm Chiêu Hoành không thể lý giải suy nghĩ của Tô Khả Phuong, hấn chỉ bảo mấy tiểu cô nương này làm chút chuyện hạ nhân thường làm thôi, tẩu tẩu có cần bày bộ dạng cừu đại khổ thâm (*) như vậy với hấn không?

Tô Khả Phuong hung thần sát ác cảnh cáo: "Ta nói không phải thì không phải! Lần này coi như xong, về sau nếu để cho ta biết người lại sai khiến các nàng, ta sẽ không để yên cho người!"

Bộ dạng Tô Khả Phuong vì mấy hạ nhân, không thèm đếm xỉa gì đến lễ tiết chẳng những khiến Lâm Chiêu Hoành cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, mà ngay cả Hạng Tử Nhuận cũng hơi kinh ngạc nhìn nàng, khoé môi gợi lên một nụ cười.

Nương tử hấn đúng là không giống người bình thường. Bất kể thân phận đối phương ra sao dù cao quý hay đê tiện, chỉ cần là người nàng đặt trong lòng, nàng sẽ liều mạng che chở, bảo vệ. Đương nhiên, nếu như bị nàng chán ghét, kết cục cũng sẽ rất thảm. Hấn đây hiểu rất rõ, loại cảm giác giãy vò cả thể xác lẫn tinh thần kia hấn không muốn trải qua thêm một lần nào nữa. Đối với kẻ thù thì càng không cần phải bàn, ví dụ như Phi Nhi, nàng ra tay hung ác hơn bất kỳ kẻ nào.

Lâm Chiêu Hoành tức giận nói: "Được được được, đệ bảo đảm về sau sẽ không sai khiến các nàng nữa, được chứ?"

Chẳng phải mấy nha hoàn thôi sao, Lâm Gia - gia đại nghiệp đại, Lâm Chiêu Hoành hấn còn thiếu mấy hạ nhân để sai sử sao?

Lâm Chiêu Hoành hấn chỉ vì không muốn bị lão đầu tử cảm râm suốt ngày mới trốn tới đây, chứ tẩu tẩu cho rằng hấn tự nhiên ăn no rừng mỡ nên đem mình nhốt ở ngôi viện nhỏ này tìm ngọt ngát à?

"Các người nghe rõ chưa. Sau này nếu hấn còn dám hô ba gọi bốn với các người, các người cứ dùng gậy đánh hấn bay ra ngoài!" Tô Khả Phuong nói với đám Mã Liên.

"Tẩu tẩu à, không cần như vậy hung ác vậy chứ?" Đôi mắt đào hoa của Lâm Chiêu Hoành hoa trợn thật lớn, không dám tin nhìn về phía Tô Khả Phuong. Lâm Chiêu Hoành hấn tốt xấu gì cũng là thân sư đệ của muội tao sư huynh, nữ nhân này lại vì mấy hạ nhân mà muốn trở mặt với hấn?

Nhìn mặt của Lâm Chiêu Hoành thối giống như mới từ hầm phân vớt lên, ba người Mã Liên cố nín cười đáp: "Vâng, phu nhân!"

Lâm Chiêu Hoành ai oán nhìn về phía Hạng Tử Nhuận: "Sư huynh, nương tử huynh làm nhục đệ!"

Hạng Tử Nhuận ngay cả khoé mắt cũng chả thèm bỏ thí cho Lâm Chiêu Hoành. Ngay trước mắt mọi người ngang nhiên dặt tay nương tử đi về nội viện, vừa đi vừa hỏi: "Tối nay nàng muốn ăn gì? Đệ ta đến Văn Hương Lai mua."

Trời đã tối, đành phải mua đồ ăn sẵn. Ba tiểu cô nương Mã Liên mặt mũi đỏ hồng, cúi đầu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, xách đèn lồng chiếu sáng cho hai người.

"Sư huynh, đệ muốn ăn Phật nhảy tường, vịt Bát Bảo, sườn nướng than..." Lâm Chiêu Hoành vừa nghe đến ăn, lập tức thay ngay nụ cười nịnh nọt, theo sát phía sau hai người thao thao bất tuyệt gọi món.

(*)Cừu đại khổ thâm (仇大苦深): Thù hận vô cùng, luôn bị bức hiếp mà sinh ra thù hận, căm tức. (Suru tầm)

Chương 203: Phòng chống thiên tai

“Muộn rồi, đừng ăn món quá nhiều dầu mỡ.” Tô Khả Phương cân nhắc: “Nếu không thì chọn món đậu hũ tú cầu, địa tam tiên, rau cải xanh xào, cả xôi ngọt thập cẩm nữa là được rồi.”

Hạng Tử Nhuận hỏi: “Còn gì nữa không?”

Lâm Chiêu Hoành bắt mẫn kêu ca: “Tầu tầu, những món này quá đơn giản rồi. Chúng ta đông người như vậy mà!”

“Nàng có muốn ăn thêm canh gì không?” Hạng Tử Nhuận lại hỏi.

“Tùy tiện đi, chẳng đi nhanh chút, ta buồn ngủ quá.”

Hôm nay nàng cười ngửa cả ngày, giờ toàn thân đau nhức, sắp không chịu nổi.

“Nàng mệt mới thì về phòng nghỉ tạm một lát, ta đi rồi lập tức về ngay.”

Phu thê hai người thương lượng xong liền ai làm việc nấy, Lâm Chiêu Hoành hoàn toàn bị bỏ qua.

Lâm Chiêu Hoành nhện đầy bụng tức, nhưng vừa nghĩ tới phải về Lâm Gia đối mặt với đám sai lang hổ báo, hấn vẫn cố nén giận ở lại viện của Hạng Tử Nhuận ăn trực rồi mới rời khỏi.

Cơm nước xong xuôi, Hạng Tử Nhuận để Tô Khả Phương ngâm thuốc tắm. Còn mình thì đến tiểu viện bên kia xem tình hình của Phù Sáng và Phạm Đạt Chí.

Tình huống bên tiểu viện Phù Sáng và Phạm Đạt Chí ở tốt hơn so với ngôi viện phổ Nam Thông một chút, mái nhà chỉ bị vỡ mất vài miếng ngói, đều đã sửa xong.

Hai người thấy Hạng Tử Nhuận, liền vội vàng báo cáo tình hình của hàng gà chiên với hấn: “Thiếu gia, cửa hàng gà chiên bị hỏng một cái cửa sổ, bằng hiệu cũng bị gió lớn thổi rơi, may là không quá nghiêm trọng, đã nhờ người sửa lại. Nghiêm thiếu phu nhân có ý định ngày kia mở cửa tiếp tục kinh doanh. Chi là gà vịt không còn mấy con, lo rằng cửa hàng chưa kinh doanh lại luôn được.”

Hạng Tử Nhuận nhớ trong không gian của nương tử vẫn còn gà vịt, nên nói: “Gà vịt không cần lo lắng, ngày mai ta sẽ đưa qua.”

Phù Sáng ngắt nghĩ: “Đúng rồi, thiếu gia, cả thạch học cũng sắp dùng hết.”

“Các người cẩn thận kiểm tra xem còn thiếu nguyên liệu nào, ngày mai đưa danh sách đến phố Nam Thông cho ta.” Hạng Tử Nhuận nói xong lại dặn dò thêm vài câu, rồi mới về phố Nam Thông.

Đèn dầu trong phòng vẫn còn sáng, lúc Hạng Tử Nhuận đẩy cửa vào phòng thì Tô Khả Phương đã ngủ, hơn nữa ngủ rất say, ánh mắt hấn bắt gặp nhu hòa hơn. Hấn biết hôm nay nàng mệt đến ngất ngư. Hạng Tử Nhuận thổi tắt đèn dầu rồi xoay người đi tới phòng tắm.

Ngày hôm sau Tô Khả Phương vừa mở mắt đang mơ màng chưa hoàn toàn tỉnh ngủ thì lập tức đối diện với đôi mắt ung sáng rực, nàng cảm giác người bị ai đó đè lên. Nửa cưỡng bách nửa dụ dỗ, Tô Khả Phương căn bản chưa kịp suy nghĩ, đã bị cuốn theo. Chờ làm xong, nàng mới chợt nhớ ra hôm qua họ mới tới huyện thành.

“Giờ gì rồi?” Tô Khả Phương cứ cảm thấy hình như mình quên mất việc gì.

Bàn tay Hạng Tử Nhuận vuốt dọc sống lưng nàng, tùy ý đáp: “Mới đầu giờ Ty.”

“Giờ Ty?!” Tô Khả Phương đột nhiên nhớ ra điều gì, dùng sức đẩy tay Hạng Tử Nhuận ra, ngồi bật dậy, vừa tìm quần áo vừa trách móc: “Sao chàng không gọi ta dậy? Hôm nay ta định đi huyện nha gặp Tư Di tỷ.”

“Nơi này cách huyện nha không xa, tối nay đi cũng được mà.” Hạng Tử Nhuận lấy quần áo trong tay nàng ném xuống cuối giường, rồi kéo nàng về ngực mình.

Cảm giác được Hạng Tử Nhuận lại cứng, Tô Khả Phương không thể tưởng tượng nổi, tức giận véo cánh tay hấn một phen: “Chàng tỉnh tỉnh lên nào hả?”

Nghe vậy ánh mắt Hạng Tử Nhuận sáng rực, dẫn dắt từng bước: “Nương tử ơi, nàng có muốn ngày mai hãy đi không? Hôm qua đi đường mệt mỏi, nay

chúng ta ở trong phòng nghỉ ngơi một ngày nhé?”

"Xéo đi!" Nàng nổi giận đá văng hán, muốn mò xuống cuối giường lấy quần áo mặc.

Ngày mai phải đưa lương thực về thôn Phong Quả, còn kêu nghỉ ngơi một ngày! Đồ sắc quỷ này sẽ cho nàng nghỉ ngơi à? Tưởng nàng không biết hán đang có ý đồ gì chắc?

Thấy mình thật sự khiến nàng phát bực, Hạng Tử Nhuận ngược lưng lấy quần áo đưa tới cho nàng.

Tô Khả Phụng dùng sức giật lấy quần áo, ở trước mặt hán thờ phỉ phò mặc vào.

Mất Hạng Tử Nhuận tối dần, hán hơi hoài nghi mình bị quỷ ám. Nếu không tại sao ngay cả bộ dạng nương tử hán tức giận thờ phỉ phò mặc quần áo, hán cũng thấy đặc biệt mê người đây?

Sáng sớm Mã Liên đã dậy nấu cháo, thấy hai vị chủ tử từ nhà mình chưa dậy, ba tiểu cô nương không dám ăn trước. Khi biết chuyện này, Tô Khả Phụng rất bất đắc dĩ, dặn dò ba người từ sau không cần chờ bọn họ.

Ăn bát cháo xong, Tô Khả Phụng liền vội đi tìm Từ Tử Di. Nàng vừa đi thì Phù Sáng và Phạm Đạt Chí mang theo tờ danh sách nguyên liệu cửa hàng gà chiến đang thiếu tới.

Gặp Tô Khả Phụng, Từ Tử Di vừa mừng vừa sợ: "Phụng Nhi, may quá muội không có việc gì. Tỷ nghe công công tỷ nói các thôn thuộc trấn Đường Huyền thiệt hại nghiêm trọng nhất, làm tỷ lo lắng gần chết. Hôm qua công công tỷ đã dẫn người đến trấn Đường Huyền thị sát."

Tô Khả Phụng kinh ngạc: "Công công tỷ đến trấn Đường Huyền rồi?"

Thấy Từ Tử Di gật đầu, Tô Khả Phụng cười nói: "Có quan phụ mẫu tần trách như Nghiêm huyện lệnh đúng là phúc của dân chúng huyện Hoài Đường."

"Phụng Nhi, muội đừng cười tỷ thay mình công công mình nói chuyện. Vì con bão lớn lần này, gần đây công công tỷ bận rộn chân không chạm đất luôn ở bên ngoài thị sát. Nếu không phải có việc gấp thì hầu như không trở về huyện nha, thậm chí đêm cũng không về ngủ. Hôm qua vừa nghe người phía dưới nhắc trấn Đường Huyền bị thiệt hại nghiêm trọng, rất nhiều người chết, công công tỷ liền ngựa không ngừng vó chạy tới đó." Từ Tử Di nói xong khe khẽ thở dài.

Trước đây công công bởi vì tính tình quá ngay thẳng nên mới chịu cảnh đồng liêu ngáng chân, xa lánh. Cuối cùng bị giáng chức đến địa phương hẻo lánh làm một huyện lệnh nhỏ. Ông toàn tâm toàn ý vì bách tính, nhưng luôn vì cách xử lý chưa đủ khéo léo, không biết đưa đẩy mà không được dân chúng kính yêu. Tô Tử Di nhìn mà gấp gáp.

"Trấn Đường Huyền lần này thiệt hại thật sự vô cùng nghiêm trọng, chẳng trách công công tỷ sốt ruột. Mấy thôn phụ cận thôn muội phòng ốc, ruộng vườn đều bị phá hủy hết. Mưa to tầm tã từ ngày này qua ngày khác, gió lớn, gió giật mạnh liên tục, thôn dân thật sự là khổ không bút nào tả hết, rất nhiều người bị nhiễm phong hàn, thậm chí vài người còn chết bệnh vì thiếu thuốc."

Đây đều là do cha Tô Khả Phụng nghe những trưởng thôn của thôn khác kể. Cha nàng, trưởng thôn thôn Lâm An và trưởng thôn thôn Hương Phụng nghe xong đều hoảng sợ, cảm thấy vạn phần may mắn vì bọn họ kịp thời không chế được bệnh tình cho các thôn dân, không để bệnh truyền nhiễm lan ra thành dịch.

Từ Tử Di nghe mà thôn thớt: "Thiên tai chẳng ai có cách ngăn cản, đáng thương nhất chính là dân chúng."

Tô Khả Phụng nhìn Từ Tử Di như có điều suy nghĩ, ánh mắt nàng chợt lóe, giống như tùy ý nói: "Không có cách ngăn cản thiên tai, nhưng có thể nghĩ cách phòng chống. Giống như thôn Phong Quả của bọn muội lần này, không có thôn dân nào mất mạng vì bão lớn, không có ai bị thương nặng, ngay cả những thôn dân bị mắc bệnh phong hàn, bệnh tình cũng được khống chế kịp thời. Giờ mọi người đều khỏe mạnh, đang cùng nhau xây dựng lại quê hương."

Mất Từ Tử Di sáng rực lên: "Thiên tai cũng có thể phòng chống?"

"Đương nhiên có thể." Tô Khả Phụng mỉm cười liệt kê cho Từ Tử Di nghe lần này trước khi bão ập đến thôn dân thôn Phong Quả đã làm trước công tác chuẩn bị thế nào, các biện pháp đã sử dụng sau khi bão tan từng cái từng cái một.

Từ Tử Di nghe xong liền trầm ngâm, Tô Khả Phụng không quấy rầy nàng ấy. lát sau, Từ Tử Di nghiêm túc hỏi: "Phụng Nhi, muội có thể nhắc lại những lời kia một lần nữa với sư gia nhà môn không?"

Nàng ấy có dự cảm, những lời vừa rồi của Phụng Nhi chắc chắn sẽ trợ giúp cho công công.

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Điền Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Một cái thùng lọc hơn vô số được liệu

"Chuyện này chả có gì khó." Tô Khả Phương biết Từ Tư Di là người thông minh, lại thiện lương, nên mới cố ý nói với nàng ấy nhiều điều như vậy.

Có một số việc nàng không đủ sức làm cũng không đủ nhẫn nại để làm, nhưng Nghiêm huyện lệnh Nghiêm Trung Đình có thể làm được.

Lời Tô Khả Phương kể với sư gia nhà môn tĩ mĩ, kỹ càng hơn nhiều so với lúc nói cho Từ Tư Di. Sư gia nhà môn đem tất cả những lời Tô Khả Phương nói ghi cẩn thận vào trong sổ ghi chép, rồi vội vàng ra roi thúc ngựa mang đến trấn Đường Huyền, giao tận tay Nghiêm Trung Đình.

Sau khi Nghiêm Trung Đình xem xong sổ ghi chép sư gia đưa tới giống như bỗng nhiên thông suốt, sầu tư mấy ngày gần đây nhất thời tan thành mây khói. Tuy ông làm quan nhiều năm nhưng chưa từng thực sự tiếp xúc với dân chúng tầng dưới chót, đối với những vấn đề phát sinh trong dân gian như nạn mưa lũ ngập úng, nạn hạn hán, dịch hại châu chấu,... Bao năm qua ông chỉ thấy trong các phong thư báo cáo của quan viên phía dưới gửi lên. Đây là lần đầu tiên ông nghe về bão, càng là lần đầu tiên ông tận mắt chứng kiến sự tàn phá của thiên tai, nên nhất thời không đưa ra được biện pháp giải quyết hữu hiệu.

Mấy ngày nay nơi nào ông đặt chân đến cũng chìm trong cảnh tượng thê lương. Vậy mà ngoại trừ phân phát cho các thôn dân một chút lương thực ra, chuyện khác ông căn bản không có chỗ xuống tay, cũng không biết xuống tay từ đâu. Loại cảm giác lực bất tòng tâm này khiến cho ông ý thức được mình nhiều năm qua làm quan mơ hồ, vô dụng đến nhường nào. Trước kia ông luôn tự cho mình là thanh cao, chỉ trích quan viên triều đình chỉ biết nịnh nọt không hiểu khó khăn của dân chúng. Ông cứ cho rằng, đám quan viên xung quanh, ngoại trừ ông thì không ai thật tâm nghĩ về dân chúng. Nhưng bây giờ, ông mới biết, kỳ thật người không hiểu khó khăn của dân chúng nhất chính là ông!

Sư gia thấy ông mắt hôn mắt vía, sắc mặt khó coi, nhìn không được lo lắng hỏi thăm: "Lão gia? Cơ thể ngài không thoải mái sao?"

Đạo gần đây lão gia nhà mình lo nghĩ chưa đêm nào ngủ được một giấc an ổn, sư gia sợ cơ thể ông không chịu đựng được.

"Chuẩn bị ngựa, đến thôn Phong Quả trước!" Nghiêm Trung Đình lấy lại tinh thần phân phó sư gia xong, lại quay sang phía người đứng bên cạnh kể rõ tình huống, thấp giọng phân phó một hồi lâu, rồi mới lên ngựa, đi về hướng thôn Phong Quả.

Lúc Nghiêm Trung Đình đến cửa thôn Phong Quả trời đã chạng vạng tối, ông để thủ hạ dắt ngựa, còn mình dẫn đầu mang theo mấy người đi bộ vào thôn.

Vừa bước vào cửa thôn Phong Quả, Nghiêm Trung Đình và những người đi theo lập tức cảm giác được bầu không khí trong thôn và những nơi họ đi qua mấy ngày nay khác biệt một trời một vực. Mặc dù đã chạng vạng tối rồi, nhưng hầu hết các thôn dân vẫn đang bận rộn lợp nhà khi thể ngắt trời. Khu đất rộng rãi trước mặt có hai gian lều lớn, cách đó không xa còn có hai gian lều nhỏ hơn một chút. Ngoài lều lớn có bếp lò đang đun lửa, khói bếp lượn lờ, từng đợt mùi gạo thơm toả ra bốn phía. Nghiêm Trung Đình nhìn không được nuốt nước bọt, mấy ngày nay ông ngoại trừ gặm một ít mần thầu thì chỉ có lương khô, đã lâu rồi chưa được ăn cơm.

Một vài lão nhân và hài tử tương đối lớn tuổi ngồi ngoài cửa lều lớn vừa nói chuyện vừa bện dây cỏ. Mấy hài tử nhỏ tuổi hơn thì chơi xung quanh, cứ thỉnh thoảng chạy về phía bếp lò tập hợp, bị một phụ nhân và một cô nương phụ trách nấu cơm phát tay đuổi đi, nhưng không bao lâu sau mấy hài tử lại chạy tới, phụ nhân và cô nương kia cười mắng vài câu rồi mặc bọn nhỏ tự chơi, chỉ là luôn để ý không cho phép bọn nhỏ áp sát quá gần, tránh cho bị lửa hay nồi nóng làm bỏng.

Bức tranh hoà thuận ở nơi đây chênh lệch rõ ràng với cảnh tượng thê lương nơi bọn họ đi ngang qua. Nhìn trên mặt đám hài tử còn vương nụ cười ngây thơ, trên mặt người lớn mang theo khát vọng hướng tới tương lai. Hốc mắt Nghiêm Trung Đình không hiểu sao đỏ hồng, trong lòng ông hổ thẹn, tự trách, càng thêm cảm kích đối với Tô Khả Phương. Ông cảm ơn nàng giúp dân chúng nơi này xua đi cơn ác mộng về thiên tai, cảm ơn nàng cho ông và dân chúng một hi vọng.

Tô Bằng được thôn dân nhắc mới phát hiện ở cửa thôn có tới hơn mười người đàn ông xa lạ, nhìn cách bọn họ ăn mặc không hề giống lưu dân, cũng không giống thôn dân mấy thôn phụ cận. Tô Bằng không xác định được bọn họ đến với ý đồ gì, liền vội vàng nghênh đón tìm hiểu hư thực.

"Đại nhân, có người tới." Một nha dịch đứng bên cạnh Nghiêm Trung Đình nhắc nhở.

Nghiêm Trung Đình và nha dịch đều mặc thường phục, chẳng trách Tô Bằng không biết lai lịch của bọn họ.

Thấy Tô Bằng qua đây, Nghiêm Trung Đình hướng về phía nha dịch đứng bên cạnh gật đầu. Nha dịch kia liền tiến lên hai bước nói với Tô Bằng: "Đại thúc, xin hỏi thôn Phong Quả có ai tên Tô Khả Phương không?"

"Tô Khả Phương là nữ nhi của ta, bây giờ không ở đây, không biết các vị tìm nàng có chuyện gì?" Tô Bằng cẩn thận nhìn bọn họ.

Nha dịch kia nhìn thoáng qua Nghiêm Trung Đình, hạ giọng nói: "Đại thúc, vị trước mặt là huyện lệnh huyện Hoài Đường - Nghiêm đại nhân, chúng ta nghe nói Tô Khả Phương có biện pháp lọc nước bẩn thành nước sạch, nên đặc biệt tới xem một chút."

"Huyện lệnh đại nhân?!" Tô Bằng giật mình, muốn hướng về phía Nghiêm Trung Đình quỳ xuống, thì bị nha dịch ngăn cản.

"Đại thúc, Nghiêm đại nhân cải trang vi hành, không cần quấy rầy các hương thân."

"Cái kia... Cái kia... Đại nhân, thảo dân sợ hãi." Tô Bằng tuy tuổi đã cao nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp huyện thái gia, căng thẳng đến mức đầu lưỡi cứng

cả lại.

"Đại thúc, cứ gọi là Nghiêm lão gia đi." Nha dịch nói.

Tô Bằng thấy mặt Nghiêm Trung Đình hiền lành, mới dần bình tĩnh hơn: "Vâng, Nghiêm lão gia, Nghiêm lão gia!"

Trên mặt Nghiêm Trung Đình mang một chút ý cười, mở miệng nói câu đầu tiên kể từ khi xuất hiện: "Tô trưởng thôn đúng không, nếu nữ nhi của ông không ở đây, vậy ông hãy dẫn bọn ta đi xem thùng lọc do nữ nhi ông thiết kế đi."

Nghiêm Trung Đình từng nghe nhi tức luôn miệng nhắc tỷ muội thân thiết có phụ thân là thôn trưởng một thôn.

"Vâng, Nghiêm lão gia mời." Tô Bằng một mực cung kính mang theo đoàn người vòng qua chỗ các thôn dân tập trung, hướng bờ sông mà đi.

Tận mắt thấy Tô Bằng ở ngay trước mặt bọn họ múc một thùng nước sông ô nhiễm màu vàng đục đổ vào thùng lọc, sau đó nước trong vắt chảy ra, đám người Nghiêm Trung Đình khiếp sợ không thôi.

Nghiêm Trung Đình kích động hỏi: "Tô trưởng thôn, loại thùng lọc này ở thôn mình hiện giờ có tất cả bao nhiêu thùng?"

Có thùng lọc, dân chúng sẽ có nước sạch để uống. Uống nước sạch, tỷ lệ người nhiễm bệnh nhất định cũng theo đó mà giảm xuống. Vậy nên có thể nói một cái thùng lọc này còn hơn vô số dược liệu.

"Thôn chúng ta có ba cái, mấy cái khác đã đưa cho thôn Lâm An và thôn Hương Phường rồi. Nếu Nghiêm lão gia cần, đội nữ nhi của ta trở về, nhờ nàng làm thêm mấy cái là được." Chỉ trong một thời gian ngắn tiếp xúc với Nghiêm Trung Đình, Tô Bằng đối với vị huyện lệnh đại nhân cao cao tại thượng này đã không còn e ngại như khi vừa mới gặp, nên nói tới nói lui cũng có thứ tự hơn nhiều.

Nha dịch đứng bên cạnh Nghiêm Trung Đình có vẻ còn gấp hơn cả đại nhân nhà mình, hỏi: "Bao giờ nữ nhi của đại thúc mới trở về?"

"Nữ nhi và nữ tề của ta chắc khoảng hai ngày nữa sẽ trở về." Tin tức phu thê Hạng Tử Nhuận đến huyện thành kiểm lương thực tạm thời vẫn chưa tiết lộ cho các thôn dân biết. Tô Bằng là một trong số ít người biết chuyện này.

Nghiêm Trung Đình trầm ngâm giây lát, rồi hỏi: "Tô trưởng thôn, nếu như bọn ta ở tạm nơi này của mọi người hai ngày, không biết có quấy rầy đến các thôn dân không?"

"Đương nhiên là không!" Tô Bằng trả lời ngay, về mặt khó xử nhìn Nghiêm Trung Đình: "Chỉ lo nơi này vừa bị thiên tai tàn phá, không có chỗ ở riêng. Mọi người đều chen chúc trong lều lớn, như vậy liệu có phải quá thiệt thòi cho Nghiêm lão gia không?"

Vị trước mặt này chính là Huyện thái gia đấy, mặc dù ông ấy hòa ái dễ gần, Tô Bằng cũng không dám mở miệng kêu bọn họ ở chung kều lớn với các thôn dân.

Nghe vậy, Nghiêm Trung Đình nở nụ cười: "Có nơi che mưa che gió đã không tệ rồi, ta không phải đang đi nghỉ ngơi dã ngoại. Tính ra là vô ý quấy rầy khiến thôn dân thêm phiền toái. Mong Tô trưởng thôn thay ta an bài một chút."

Bạn đang đọc truyện *Hán Tử Trên Núi Sừng Thê: Không Gian Nông Nữ Diễm Mật Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.